ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (வீமிெ

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கெ

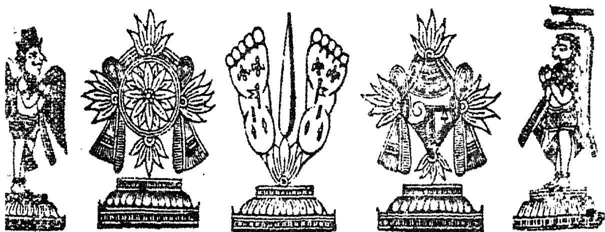
தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாகம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	” ”	0
ராமசரமஸ்லோகம்	” ”	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி		0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		1
முதல் திருவந்தாதி	” அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1
இரண்டாம் திருவந்தாதி	” ” ”	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	” ” ”	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	” ” ”	0
திருவிருத்தம்	” அரும்பத ப்ரதிபத் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3
திருவாசிரியம்	” ”	0
பெரிய திருவந்தாதி	” ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	” ”	0
சிறிய திருமடல்	” ”	0
பெரிய திருமடல்	” ”	0 1(
திருக்குறுந்தாண்டகம்	” ”	0 5
திருநெடுந்தாண்டகம்	” ”	2 (
பெரியதிருமொழி க-உ-ங, பத்துக்கள்	”	5 1:
திருப்பல்லாண்டு	” ”	0 1(
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0 1/
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		
ஷண்மததர்சினி		

இப்படிக்கு,

கராலப்பாடி - ஆழ்வார

காரியகர்த்தா - காசி

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பொதுத் தனியன்கள்

அழகிய மணவாள னருளிச்செய்தது.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶 𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥

ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

கூரத்தாழ்வா னருளிச்செய்தது.

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாத யாமுநமத்யமாம்।
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்॥

𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம
…ாஹத ஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே।
அஸ்மத் குரோர்பகவதோ ஽ஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே॥

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது.

𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌕𑍁𑌳𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌤𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌳𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 ॥

மாதா பிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா॥

பராஶரபட்ட ரருளிச்செய்தது.

𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌨𑌾𑌥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰 𑌕𑍁𑌲𑌶𑍇𑌖𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌣𑍁 𑌪𑌰𑌕𑌾𑌲 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோ ऽஸ்மி நித்யம்॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

‡ திருப்பல்லாண்டின்

தனியன்கள்.

[பி]ள்ளைலோகார்ய ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்க்யாநம்.

[அவதா]ரிகை.—இது தான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனாயிருக்கும். [தி]ருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவ[த்தை] [உ]பருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்காரம் பண்ணும் [படி சொ]ல்லுகிறது. ... ...

நாதமுநிக ளருளிச்செய்தது.

[illegible] ப்ராஹ வேதாநசேஷாந்
[illegible] ஸூக்ஷ்மம் ஸ்ரீஸுநூதா[illegible]:।
[illegible] ஸாக்ஷாத்
[illegible] தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி॥ (க)

தன்ன[illegible]
[illegible] அ[...]தீத்ய ப்ராஹ வேதாநசேஷாந்
[...]ப்தம் சுல்கமாதாதுகாம:।
நா-தி-சு- [...]வந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
பெரி-தி [...]லகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி॥ (
-நா-சி

[இ]வையே பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கும் தனியன்களாம்.

வயாக்க்யாநம்.—(குருமுகமநதீத்ய) - குரு
ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரனும், (க) "ஸாங்கோபாங்
ஸூ வேதசாஸ்த்ராணி ஸங்க்ருஹ்ய ஸாந்தீபநேஸ்ஸக்ருத்
ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸவிஸ்தராம்" என்னும்படி - ஸாந்தீபநு
யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும் அதிகரித்தது; இவர், அ
குருகுலவாஸம் பண்ணி தந்முகேந (உ) *நலங்களாய நற்கலை
யும் அதிகரியாதே, புண்டரீகரைப்போலே (ங) *துளவ
டிலே மண்டி, ஸ்ரீமாலாகாரரைப்போலே (ச) *சூட்டுநன்மா
தொடுத்து, வடபெருங்கோயி லுடையானுக்குச் சூட்டி அடி
து போந்தார்; ஏவம்வித தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான இவர், (நாவே
ஷ்டும் ஸமுத்ஸாஹ தத்கராஃ-நரபதிபரிக்லிப்தம் ஸுல்கமாத
என்று-ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜாவானவன் பரதத்வ நிர்ண
கமாகப் புருஷார்த்தலாபத்தை லபிக்கைக்காக அநேகமான அர்
வித்யாசுல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டினை
படிநிர்மிதமான அந்த தநத்தை வடபெருங்கோயிலுடை
டைய ஆஜ்ஞையாலே ஆஹரித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்கி
கைஷயையுடையராய், வித்வத்கோஷ்டியிலே சென்று, (
நு - வேதாநு - ஹ்ராஹ-அஸேஷாந்- வேதாந்-ப்ராஹ) (மு
டிய வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்" என்றதை
லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது (ரு) *வேதப்பிரானார்
வாடைப் பிரானார்தாமே பிரமகுருவாய், (எ) *போதில்கமல
ஞ்சம் புகுந்து (அ) *நாவினுளானாய்; (கூ) *நாவினுள் நின்று
ஞானக்கலைகளை இவர்முகேந பேசுவித்தானிறே. (க0) *எட்
மண்கொண்ட வெந்தையான (கக) *ஞானப்பிரானாய்த்து இவ
*ஞானக்கலைகளை ஓதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஓ
மொழிந்து ஓதாதவிடம் தெரியாதிருக்கும்; இவர்க்கு *
நலமருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செ
மாய்த்து. அத்தாலே (கஉ) "வேதாந்த விழுப்பொ

(க) (உ) தி-ச-வி-கூ0. (ங) தி-மா-சுடு. (
(ரு) பெரி-திரு-தனி. (சு) பெரி-திரு-ரு-உ-க. (எ
(அ) தி-வாய்-க-கூ-எ. (கூ) தி-வாய்-க-கூ-அ. (க0)
(கக) தி-வி-கூக. (கஉ) பெரி-திரு-ச-ங-கக.

னுகி ட்டுசித்தன் விரித்தனன்" என்னும்படி பரதத்வ ஸ்தா
கள் 1 அந்த வேததாத்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை, (க)
கார மல் மங்கலவீதி வருகையிலே மங்களாசாஸநமாக வரு
நபே ர். "வேஷாநஸேஷாநு - வேதாநஸேஷாந்" என்கிறதுக்
வி துவும் ஆர்தர்ப்பூதம். (உ) "வேதெஸ்ச ஸர்வை ரஹ
ன் ஏ- வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" என்னக் கட
ப்

"

ஸாரூ - ஸ்வயம்வரம்) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று
த்து அந்த தநத்தை ஸ்வாமிஸந்நிதியிலே ஸமர்ப்பித்து,மீள
ம் துறையான (ஙு) *துளவத்தொண்டிலே மூண்டு நடத்திக்
டு போர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளா
நத்துழாயடியிலே அவதரிக்க; இவரும் (ச) திருமகள்போல
துப்போர; அஞ்சுபிராயத்திலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்ச
குடியில் பெண்களை அநுகரித்துத் திருப்பாவைபாடி, அதுக்
ல, அவர் (ரு) *தொடுத்த துழாய்மலரை, (சு) "வியன்துழா
பன்றுசூடும் கருங்குழல்மேல்" என்கிறபடியே சூடிக்கொ
ளாய், பின்பு ப்ராப்தயௌவனையாய், (எ) * மானிடவர்க்
பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாய், (அ) "தீமுகத்து
மேல்சேரும் திருவரங்கர்" என்றும், (கூ) "பணவாளரவணைப்
காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்" என்றும் சொல்லப்படு
றகிய மணவாளப்பெருமாளை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புண
ாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையானார். (க0) * மறைநான்கு
றதிய பட்டனுக்கிறே (கக) *பட்டர்பிரான் கோதையைக்கொ
ஆகையாலே, ஔபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதிவாக ரங்கநா
ப் பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (கூரேவந்தூ - அமர
ம்) என்கிறது. அதாவது - (கஉ) *வடிவுடைவானோர் தலைவ
தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி ஏத்துமாபோலே, இவர்
ம் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி.

நா-தி-சு-க0. (உ) கீ-கரு-கரு. (ங) தி-மா-சரு.
பெரி-தி-ங-அ-ச. (ரு) தி-ப-கூ. (சு) ங-திரு-சுகூ.
ரு-டு. (அ) நா-தி-கக-க. (கூ) நா-தி-க0-சு.
[illegible] (கக) தி-பா-ஙo. (கஉ) தி-வாய்-அ-உ-க0.

010468

திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்யா

(க) * தம்மையே யொக்க வருள்செய்வரிறே. பட்டநா
மன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராயிருக்குமவரென்கி
ரும்புவ ரமரர்மொய்த்து" என்னக்கடவதிறே. அஸ்த்தா
ஜனானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவா
அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபி(ரீ)வாதநங்களைப் பண்ணு
"வரஸூரநீவஹாஜெவெः - பரஸ்பரநீசபாவைः" என்னக்க

இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கீடான பட்ட
த்தைச்சொல்லுகிறது (த்விஜகுலதிலகம் - த்விஜகுலதிலகம்)
(ச) * வேயர்தங்கள்குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, (
தணையான்கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே" என்னும்ப
கொடுத்தார். த்விஜகுலதிலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண
கெல்லாம் முக்க்யராய், ப்ரஸாவாஹ்யராய், ஶ்ரேஷ்டரா
யென்றபடி. (தம்விஷ்ணுசித்தம் - தம்விஷ்ணுசித்தம்) அப்ப
ஷ்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரா
யென்கிறது. (கூ) "வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்வி
தன் விரும்பியசொல்" என்று - அடியிலே தமக்கு நிரூபகம
வார் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே. "விஷ்ணுசித்தம்" என்
(எ) "மின்னு நூல் விட்டுசித்தன் விரித்த" என்று - பெரி
திருமொழியடியிலும், (அ) "விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்
கோவலனை" என்று - முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்த
மத்தாலே அந்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தாவென்னுமதுவும் ஸூசிதம்
கும் தனியன் இதுவேயிறே. (அ) "அனந்தன்பாலும் கருடன்
ஐதுநொய்தாகவைத்து என்மனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழ்
யெம்பிரான்" என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்யப
ஷ்டனுயிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணுசித்தம் - விஷ்ணுசித்தம்) (கூ
ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யராயிருக்கிறபடி. (கo) "மின்கோயில்
வைட்டணவன்" என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்ப
அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினன். (தம்விஷ்ணுசித்தம் நமாமி

(க) தி-மொ-கக-ங-டு. (உ) தி-வாய்-ங-ச-கக. (ங) வை
(ச) பெரி-திரு-டு-ச-கக. (டு) தி-மொ-டு-கூ-எ. (கூ) தி-ப
(எ) பெரி-திரு-க-உ-கo. (அ) பெரி-திரு-டு-ச-அ.
(கூ) விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை. (கo) பெரி-திரு-

ஞுசித்தம்நமாமி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை (க) "கிழியறுத்தான்பாதங் கள் யாமுடையபற்று" என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ் காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். (உ) "ஓம் நமோ விஷ்ணவே - ஓம் நமோ விஷ்ணவே" என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவயிருய், இங்கேயிறே எல்லாம் பூர்ணமாவது. (ங) * நம்பி விட்டுசித்தரிறே. இத்தால் - ப்ரதம ப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்வக்தாவான ஆழ்வாரை (ச) "...ம் வ...வ...வா...யேஷ - தம்பூர்வமபிவாதயேத்" என்று ப்ரத மம் திருவடிதொழும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (க)

அவ.—(மின்னார்தடமதிளித்யாதி)இதில், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரானென பெரியாழ்வா ரவதரணஸ்த்தலத்தை அநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையிலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலைச்சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவ்ருத்யாதிகளிலே த்ருப்தியையும் மாஸ்ஸோடே சொல்லி உலாவுகிறதாயிருக்கிறது. *

பாண்டிய பட்டரருளிச்செய்தது.

மூ.—மின்னார் தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார்கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. ... ... (உ)

வ்யா.—(மின்னார்தடமதிள்சூழ்) தேஜஃப்ரசுரமான பெரியமதிளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் (ரு) * செம்பொனே ய்ந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணுதபடியாய், அநுகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதிள்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரரான பெரியாழ்வார் இருக்குமூரில் மதிளிறே; ஏவம்விதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட. (வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார் கழற்கமலஞ்சூடினோம்) ஒருகாலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாத கமலங்களை (சு) * பைங்கமலத்தண்டெரியலாகத் தலையிலே சூடினோம். (எ) "கோவிந்தன்றன்னடியார்களாகி யெண்டிசைக்கும் விளக்

(க) பெரி-திரு-தனி. (உ) விஷ்ணுஷடக்ஷரி. (ங) ந-தி-கங-கO.
(ச) (ரு) தி-வாய்-கூ-கO. (சு) தி-பா-ஙO.
(எ)பெரி-தி-உ-கூ-கக.

காகி நிற்பாரிணையடி யென் தலைமேலவே" என்றிறே ஆழ்வாரு மரு ளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடைய னுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்த்து (க) "வில்லிபுத்தூருறைவான்" (உ) "வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான்" (௩) "அன்னவயல் புதுவையாண்டாள்" (ச) கோதைபிறந்தவூர்-வில் லிபுத்தூர்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவம்போலே மூவரும் கூடவி யிருக்கை. இப்படி உத்தேஶ்யமான ஊரை ஒருகால் அநுஸந்திப்பார் எப்போதும் முத்தேஶ்யராகையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் ஶிரோபூ ஷணமாக தா(ர்)ர்யமென்கிறது; (ரு) "அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசு" என்னுமாபோலே.

பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; (முன்னாள்கிழிய றுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்) முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத்திலே பாண்டியன் வித்யா சுல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதாந்தார்த்த முகேந "விஷ்ணுவே பரதத்வம்" என்று விஷ்ணுசித்தரான தாம் வித்வஜ்ஜநங்களைவென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்யத்புதகர்மத்தை அநுஸந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மை யினில்சேரும் வழியறுத்தோம். (சு) "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: । த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந - ஜந்ம கர்மச மேதிவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதிஸோऽர்ஜுந என்று- க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்குமாபோலேயாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் ஜந்ம கர்மங்களும். இங் கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுக்கையாவது-நிஷித்தக்ருத்யத்தாலே ப்ரா பிக்கும் ப்ரதிபந்தகமானமார்க்கத்தைச் சேதித்தோம். (எ) [புறநெறி களைகட்டு] அவைதிகமார்க்கத்தையடைகை பாபபலமிறே. (அ) "மெ ய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்" என்று - இவர் தாம் ஸந்மார்க்கவர்த்திகளிறே. அன்றிக்கே, "கீழ்மையினில்சேரும் வழி"என்று-அத:(பத)பதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்க்கமென்று-அர்த்

(க) நா-தி-௫-௫. (உ) (௩) தி-பா-தனி.
(ச) முக்தகம். (ரு) பெரு-திரு-க0-எ. (சு) கீ-ச-க.
(எ) தி-வாய்-க-௩-௫. (அ) நா-தி-கக-க0.

சிராதிமார்க்கத்துக்குக் கீழாய், புநராவ்ருத்தி லக்ஷண ஹேதுவான தூமாதி மார்க்கத்ரயத்தையும் நிரோதித்தோம். (நெஞ்சமேவந்து)(க) *நெறிநின்ற நெஞ்சாய், நீ அநுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். (வந்து) இவ்வளவும் வந்து; ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னார்கழற்கமலம்சூடினோம்; கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ அநுகூலித்ததால் பெற்றபேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தியோபாதி அநிஷ்ட நிவாரணமும் ப(ஃ)லமிறே. (நெஞ்சமேவந்து) (உ) "நெஞ்சமே நல்லை நல்லை உன்னைப்பெற்றாலென்செய்யோ மினியென்ன குறைவினம்" என்றாப்போலே பெற்ற பேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹர்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார்" என்றது-(௩) "வண்டின்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்" என்றும், (ச) "மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்" என்றும் பகவத்விஷயத்திலே தமப்பனாரும் மகளாரும் ஒருகால் சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருகால் சொன்னாரென்றபடி. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் ஸக்ருத்தென்றபடி.

அவ.—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், ப்ரபந்தவக்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
ஈண்டிய சங்க மெடுத்தோத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. (உ)

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) (ரு) "தென்னன் கொண்டாடும்" என்னுமாபோலே "நமக்கு பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டர்பிரான் வந்தான்" என்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தசையிலே (ஈண்டியசங்கமெடுத்தோத) திரண்டிருக்கிற வித்வத்ஸங்கமானது, ஒரோப்ரதேசங்களிலே ஓதிக் கிடக்கிற ப்ரஹ்மஸ்பரவாக்யங்களை எடுத்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்னுதல்; (ஈண்டியசங்கம்

(க) க-திரு-அ௯. (உ) தி-வாய்-க-௧௦-ச. (௩) உ-உ-௬.
(ச) நா-தி-ரு-ரு. (ரு) ச-உ-எ.

மடுத்தூத) என்று - ஜயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்து ஊதவென்னுதல். (க) "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலி" என்னக்கடவதிறே. (எடுத்தூத) என்றபோது - சங்கத்தை எடுத்து வாயாலே ஊதவென்றபடி. (அடுத்தூத) என்றபோது - கிட்டி ஊதவென்றபடி.

அதிக்ஷேபித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி (வேண்டிய வேதங்களோதி) (உ) "ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி - ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி" (ங) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹ மேவ வேத்ய:" என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதநப்ரகாரத்தையும் ஆராத்ய வஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதித்து இனித்†தாழுகைக்கு ஹேதுவென்? என்று திருவடிகளிலே தாழ்ந்த கிழியை, த்வரித்து அறுத்தவருடைய - த்ரவ்யக்ரந்தியை அறுத்தவருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிரான் பாதங்கள். (யாமுடையபற்று) "பட்டர்பிரானடியேன்" என்னும்படி அவர்க்கு சேஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரக்ஷை. (ச) "தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று" என்கிற பொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, (ரு) * அவனைப்பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன்தாள். (யாமுடையபற்று) நம்முடைய, அரண் - புகல் - உபாயம்; சரண்யமென்றபடி. (யாமுடையபற்று) - பற்றற்ற நம்முடைய பற்று. (சா) "பற்றிலார் பற்ற நின்றான்" என்னக்கடவதிறே.

தனியன்கள் வ்யாக்க்யாநம் முற்றிற்று.

—oo:o:oo—

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) நா-தி-௧0-௬. (உ) கட-வ-உ-௧ரு. (ங) கீதை-௧ரு-௧ரு.
(ச) தி-வாய்-௧0-௩-௧0. (ரு) இரா-நூ-௧ரு. (சா) தி-வாய்-எ-உ-எ.
† தாழ்கை-விலம்பிக்கை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

(க) "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் - பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்றும், (உ) "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் - தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" என்றும் - ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்து, சேதநஸ்வரூபத்தை (௩) "யஸ்யாஸ்மி - யஸ்யாஸ்மி" என்றும், (௪) "பரவாநஸ்மி - பரவாநஸ்மி" என்றும், (௫) "தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய - தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய" என்றும், (௬) "தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே - தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே" என்றும் நிரூபித்து, இந்தஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான

அநு.—பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஸ்வாசார்யநியமநத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு இருபத்துநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்க்யாநம்செய்தருளி, பின்புள்ளவையான இருபத்துமூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் (௭) *பெரிய வ்யாக்கியைகள் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, (௮) *வேதத்துக்கு ஓமென்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாம் சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கு வ்யாக்க்யாநம் செய்தருளக்கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷண்ய பூர்வகமாக இப்ப்ரபந்த வைபவத்தைப் பலபடியாலும் உபபாதித்துக்கொண்டு, ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தையும் சுருங்க வருளிச்செய்கிறார். "பதிம்விஶ்வஸ்ய" இத்யாதி, "மேலிற்பாட்டு பலஶ்ருதி" என்னுமளவும்.

அதில், சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பெரியாழ்வாரை ஸர்வேஶ்வரன் அவதரிப்பித்தருளினனென்றருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிஷ்டிகை யிடுகிறார் (பதிம்விஶ்வஸ்யேத்யாதி). எடுத்த ஶ்ருதிக்கர்த்தம் - (ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும்) என்றது. (ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமாவது) - ஶேஷபூதனுக்கு ஶேஷிபக்கல் கைங்கர்யமே கர்த்

(க) தை-நா-கக. (உ) ஶ்வேதாஶ்வ-௬. (௩) யஜு-அஷ்ட-௩-ப்ர-௭.
(௪) ரா-ஆர-கடு-௭. (௫) (௬) ஹாரீதஸ்ம்ருதி.
(௭) உ-தே-ர-௩௬. (௮) உ-தே-ர-௩௯.

வ்ருத்தமும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அயஃபிண்டத்துக்கு அக்நிஸம்ஸர்க் கத்தால்வந்த தாதாத்ம்யம்போலே, சேதநர் அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலே, "தேவோऽஹம், மநுஷ்யோऽஹம்" என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித் ராதிகள் பக்கலிலே மமதாபுத்தியைப்பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேஶ்வரகத மான ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்களைத் தங்கள் பக்கலிலே அத்யவ ஸித்து, ஸ்வதஃப்ராப்தமான பாரதந்த்ர்யத்தில் விமுகராய் அதஏவ சப்தாதி விஷய ப்ரவணராய், அத்தால்வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப்படுகிற துஃக்கபரம்பரைகளை அநுஸந்தித்து, நிருபா திக சேஷியான ஸர்வேஶ்வரன், "ஶாஸநாச்சாஸ்த்ரம் - ஶாஸநாச் சாஸ்த்ரம்" என்கிறபடியே தத்வ ஹிதங்களை அறிந்து நல்வழி போ கைக்குடலாக சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்; (௧) "ஹார்த்தம் தமஸ்ஸதஸதீச விவேகதீஶோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி - ஹார்த்தும் தமஸ்ஸதஸதீச விவேகதுமீசோ மாநம் ப்ரதீ மிவ காருணிகோ ததாதி" என்னக்கடவதிறே.

இந்த சாஸ்த்ர ப்ரதா(ன)நமும் வாஸநாதூஷிதமாகையாலே அகி ஞ்சித்கரமாக, ஓலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும்

தவ்யமென்கிற ஜ்ஞாநமென்கை. (வ்ருத்தமும்) என்ற வநந்தரம் "தங்க ளுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்க" என்று ஶேஷம். (தாதாத்ம்யமாவது) - அபேதபுத்தி. (சேதநர்) என்றது - கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (அஹங் கார மமகாரங்களாலே) என்றது - அஹங்கார மமகாரஹேதுவான அசித் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஹார்த் து மித்யாதி). (ஸதஸதீ) - நல்லதும் தீயதும்.

(௨) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யாபுத்திர்பாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேஶோ நிரர்த்தகஃ - ஜந்மாந்தர ஸஹ ஸ்ரேஷு யாபுத்திர்பாவிதா ந்ருணாம் । தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதே ஶோ நிரர்த்தகஃ" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஶாஸ்த்ரப்ரதாநமு மித்யாதி) (அகிஞ்சித்கரம்) என்றது - அநேக விஷயங்களில் அகார்யகரமென்றபடி. (எடுத்துவிடுகையாவது) - ஸே

---

(௧) ரஹஸ்த-உ-சக. (௨)

ராஜாக்களைப்போலே ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்தவதரித்து, (க) "விதஃபூவந நிரேூஶாஸவாஇாஜஸ்ரு ஶாஸநாஸ-பிதுர்வசந நிர்த்தேஶாத் பரத்வாஜஸ்ய ஶாஸநாத்" என்று- பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளை ஆசரித்தருளியும், இளையபெருமாளை நியமித்து, "வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (உ) "ராஜ்யஞ்சாZஹஞ்ச ராமஸ்ய- ராஜ்யஞ்சாZஹஞ்ச ராமஸ்ய" என்று கொண்டு இந்த வ்ருத்திக்கடியான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்த்ர்யகாஷ்ட்டையை, (ங) "ம்ஹ்தா ஊாதஃமகஃமூ ஶாதேந - நீதஃ - சச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந - நீதஃ" என்று கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து தூத்யஸாரத்யங்களை ஆசரித்தருளியும், (ச) "யஜ்ஜுாவாதி ஶ்ரேஷ்ஃ- யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட்டஃ" என்று- "ஶ்ரேஷ்ட்ட ஸமாசாரம் கர்த்தவ்யம்" என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளின விடத்திலும், பெரியவன் தாழநின்று ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே (ரு) "அவஜாநந்தி மாம் மூடாஃ - அவஜாநந்தி மாம் மூடாஃ" என்கிறபடியே அநீஶ்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காற்கடைகொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. "இனி, நாம் பார்வைவைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீய

நையைத்திரட்டிக்கொண்டு போகை. பெருமாள் ஸாமாந்யதர்மநிஷ்ட்டரென்று தோற்றுகைக்காக (வகுத்த விஷயத்தில்) என்றது. (என்று கொண்டு) என்றது - என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென்றபடி. இளையபெருமாளை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (இந்த வ்ருத்திக்கடியான பாரதந்த்ர்யம்) என்றது. (இந்தவ்ருத்தி) - அதிலுக்கைப்போலே யிருக்கை. ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் ஆதிக்யந்தோற்ற (இப்பாரதந்த்ர்ய காஷ்ட்டை) என்றது. (அவஜாநந்தி) அவஜ்ஞாம் குர்வந்தி. இத்தைப்பற்ற (காற்கடை கொள்ளுகையாலே) என்றது. "மூடாஃ" என்கிறத்தைப்பற்ற (கார்யகரமாய்த் தில்லை) என்கிறது. (பார்வை) என்கிறது - ம்ருகம்பிடிக்க ஸாதநமாக வைத்த ம்ருகம். "பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப் போலே" என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, ஆழ்வாருடைய அவதாரம்

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-அ-அஉ-கஉ. (ங) ரா-அயோ-க-க.
(ச) கீதை-ங-உக. (ரு) கீதை-கூ-கக.

முகத்தாலே சேதநரை வசீகரிக்கவேணும்" என்று பார்த்தருளி, பெரியாழ்வாரை அவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே "பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலக்ஷேபம்பண்ணவேணும்" என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் "அவனுகந்த அடிமையே கர்த்தவ்யம்" என்று அநுஸந்தித்து, அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளிப் பூவை இரந்து, அவன்றான் (க) "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ - தந்யோऽஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அநுஸந்திக்கையாலே "இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்த்தவ்யமில்லை நமக்கு" என்று திருநந்தவநம் செய்கையிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிறே.

இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு வெனாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகளை எம்பெருமானாலே

கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் - சாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்து சேதநரை வசீகரிக்கப்பார்த்தான் என்றார் கீழ், இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்ற மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாழ்வாரித்யாதி). (உ)"ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்" என்றிருக்கையாலே, (ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே) என்றது. (அவனுகந்த அடிமை) என்கையாலே, ஸ்வார்த்த கைங்கர்யபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (அவதாரங்களை) இத்யாதிக்குக்கருத்து - ராமாவதாரத்தில் கிஞ்சித்கரித்த ஸுக்ரீவாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும், இளையபெருமாள் தாமே பின்றொடருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி, அவனிரந்தபோது நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஔதார்யம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வவதாரத்தில், அநந்யபரனை தன்னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது ஏற்றமிறேயென்று பூவிடுகையிலே தாமுமுத்யோகித்தாரென்று.

(ங) "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் இவருக்கு ஏற்ற மருளிச்செய்கிறார்(இன்னமுமித்யாதி). வாசிதன்னை உபபாதிக்கிறார் (அவர்களித்யாதி). (தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள்)

(க) வி-பு-டு-ககூ-உக. (உ) க-ங. (ங) தி-வாய்-உ-கூ-ச.

பெற நினைத்திருப்பர்கள், இவர், தம்மை அழியயாறிவரும் பகவத் ஸம்ருத்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர். அவர் கள், ஈஶ்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிற்பர்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று "அவனுக்கு என்வருகி றதோ!" என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவ்ருத்தியிலே யத்நம் பண்ணு கிற்பர்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடு வாசிபோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, ததுபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன, இவைபோலே அதிக்ருதாதிகாரமாயிராது; ஸர்வா திகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை;- (க) "அரியயனரனென்னுமிவரை" (உ) "ஒன்றநும்மனத்துவைத்து" என்றும், (௩) "முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும் உப க்ரமம் தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவும் செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம் யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, (ச) "ஐயோ விஷ்ணுமிஶம் வா-ய

என்றது- அநுபவ கைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. (பக வத்ஸம்ருத்தி) என்றது - மங்களாஶாஸநத்திலுண்டான தழைப்பு. இவ் வாசிதன்னை முகபேதேந விவரிக்கிறுர் (அவர்கள் ஈஶ்வரனையித்யாதி). (கடகாக) - பரிசையாக; - ரக்ஷகமாக வென்றபடி.

ஆக, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தை த்ருஷ் டாந்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைப் பலபடியாக அரு ளிச்செய்கிறுர் (இப்படி மற்றையித்யாதி). வாசி எட்படி யென்ன (வேத மித்யாதி). அதிக்ருதா: - அதிகாரிண:, த்ரைவர்ணிகாமதிகாரோ யஸ்மிந்நிதி விக்ரஹ:. ஆனுல், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கு அதிலும் அதிசயமென்னென்ன, (ஸர்வேத்யாதி). அதுக்கு அருமையே தென்ன (அரியய னித்யாதி). "ஒன்றநும்மனத்துவைத்து" என் றது, (உ) "நன்றெழில் நாரணன் நான்முக னரனென்னுமிவரை" என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து. இந்தப்பாசுராந்தரத்தையும் சேர்த்துஎடுத்தது, அப்யாஸம் தோற்றுகைக்காக. (த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கை யாலே) என்றது - நிஷேதிக்கைக்கு ப்ரஸக்திரூபேண ஸாம்யம் சொல்லு கையாலே யென்றபடி. (க) "மனப்பட்டதொன்றே" என்ற விடத்திலும் (உ) "இருபசையறுத்து" என்றவிடத்திலும், (௩) "முனியே" என்ற விடத்

(க) தி-வாய்-க-௩-அ. (உ) திவாய்-க-௩-எ. (௩) திவாய்-கO-கO-க. (ச) ர-ஸ்த-உ-ருக.

ஊவதாரஃ - மத்யே விரிஞ்சகிரிஶம் ப்ரதமாவதாரஃ" என்று ரகுகுல ஸஜாதீயனாயும் யதுகுல ஸஜாதீயனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப் ஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், (க) "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி,(க) "சிவனாயயனானாய்" என்று-சேதநாசேதநவாசி (வாசி சப்தங்களோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே, ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் ஈஸ்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான ப்ருதக்ஸ்த் தித்யுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமை யாதலில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு.

இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும்பரப்பாய், "இன் னதுசொல்லிற்று" என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறைய மின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய், ஸகல வேதா த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அது தெரியாதே தேடவேண் டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐஶ்வர் கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. — இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே பரத த்வத்தைக் கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்ற

திலும் ஸாம்யவிஶேஷதம் அர்த்தஸித்தமிறே. (உ)"அரியயன்" இத்யாத்யம் ஶத்தில் ஸாம்யப்ரஸக்திக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மத்யேவிரிஞ்சகிர் ஶம்) என்று. இது முழுச்சொல்லு, அவ்யயம்; விரிஞ்சகிரிஶயோஃ-(யே) - விரிஞ்சகிரிஶயோர்மத்யே என்றபடி. "முனியே நான்முகனே" என்ற விடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (நீரா யித்யாதி). (ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு) "முனியேநான்முகனே" என்ற தில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கென்றபடி. (ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலப்தியா வது) - பிரிந்திருக்கையும், பிரிந்து தோன்றுகையும்.

அதிவிஸ்தர அதிஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த துர்ஜ்ஞேயதையும் இதுக்கில்லை, அநதிவிஸ்தர ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்கிறார்(இன்னமுமித் யாதி).(ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கி) என்றதுக்கு-(ங)"கூழாட்பட்டுநின் றீர்களை-புகுதலொட்டோம்" என்றதிலேநோக்கு. (பகவத்கைங்கர்யத்தை) என்றதுக்கு - (ங) "மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்" என்றதிலேநோக்கு.

(க) திவாய்-ள-கூ-க. (உ) தி-வாய்-ரு-ங-ள. (ங) க-ங.

முழுண்டு;—(க) "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு, என்றிறே இதுக்குப் பலம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனுகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, "புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அத்ருஷ்டஸித்திக்கு விரகென்?" என்ன; (க) " 'யஜ்ஞவிஸமயஃ ப்ரமாணம் - தர்மஜ்ஞஸமயஃ ப்ரமாணம்' என்கிறபடியே, வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்"என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே பஹு த்ரவ்யத்தை வித்யாசுல்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வாநம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரை இடுவித்து லோகத்திலே

உண்டென்கைக்கு நியாமகமெங்ஙனே யென்ன, (பரமாத்மனை இத்யாதி).

ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும், நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே ஸுக்ரஹமாயும், நிரதிஶயபலப்ரதாநஸமர்த்தமாயுமிருக்குமென்றருளிச்செய்து; இனிஇந்த திவ்யப்ரபந்தம் அவதரித்த ப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நத்தை அநுவதிக்கிறுர் (இப்ப்ரபந்தமித்யாதி). இதுக்குத்தரமாக முன்கதையை அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி). (தார்மிகனுகையாலே) என்ற வநந்தரம், சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடி. கூடலென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்திலே, நகரஶோதநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கொரு திண்ணையிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனைஎழுப்பி, "நீயார்" என்று கேட்க, அவனும்,"நான் ஒரு ப்ராஹ்மணன், கங்கையாடிவருகிறேன்"என்ன; "ஆனுலுனக்குப் போவதுண்டாகில் ஒரு ஶ்லோகம் சொல்லிக்காணுய்" என்ன; ப்ராஹ்மணனும் (ங) "வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிஶார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத । வார்த்தக்யஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ர ஹேதோரிஹ ஜந்மநா ச - வர்ஷார்த்த மஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிசார்த்த மர்த்தம் திவஸம் யதேத । வார்த்தக்ய ஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ர ஹேதோ ரிஹ ஜந்மநாச"என்கிற ஶ்லோகத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இத்தைக்கேட்டு, வ்யுத்பந்நனுகையாலே"த்ருஷ்டத்தில் நமக்குக் குறையொன்றுமில்லை, அத்ருஷ்டயத்நம் பண்ணும்படி எங்ஙனே" என்று வ்யாகுலாந்தஃகரணனுய் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக்கொள்வது. (வடபெருங்கோயிலுடையான்) வடதளத்தைப் பெரியகோ

(க) க-கஉ. (உ) ஆபஸ்தம்பஸூ. (ங) முக்தகம்.

வேததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, "நீர்போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும்" என்று அருளிச்செய்ய; "அது வித்யாசுல்கமாக நிர்மித்தமொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக் காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோ?" என்ன; "அது உமக்கு ப(ர)ரமோ? நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்" என்று ஆழ்வாரை நிர்ப்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே எழுந்தருளினவளவிலே செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாநப்ரணாம பூர்வகமாக பஹுமாநம்பண்ண, அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்டனிட்டு, "வேதாந்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ?" என்ன; ஆழ்வாரும் (க) "தத்ஸர்வம் யதாவீர்யேண யதாவத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி - தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபஶ்யதி" என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்சத்தாலே த்ரு(த்ரு)வன் ஸர்வஜ்ஞனைப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதாந்த தாத்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அநுவர்த்தித்த ராஜா

யிலாக வுடையவன்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச்சொன்னபடி. (ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக) என்ற அநந்தரம், இவருக்கு ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளியென்று சேஷம். (கொட்டுத்தழும்பு) திருக்கைகளில் கிணங்கள். (கொட்டு) களைக்கொட்டு. (கிழியை) முடிப்பை. (ஆழ்வாரும்) என்ற வநந்தரம் "இதொரு ஸ்வப்நமிருந்தபடி என்!" என்று விஸ்மிதராய் விஶ்வஸித்து என்று சேஷம். (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்ஶத்தாலே) என்றவிடத்தில், (உ) "ஶங்கப்ராந்தேந கோவிந்தஸ்தம் பஸ்பர்ஶ க்ருதாஞ்ஜலிம் । உத்தாந பாததநயம் த்விஜவர்ய ஜகத்பதி: । தத: ப்ரஸந்நவதந: ஸ தத்க்ஷணாந் ந்ருபநந்தந: । துஷ்டாவ ப்ரணதோ பூத்வா ஹ்ருதயாதார மவ்யயம் । உத்தாநபாததநயம் முநிவர்யம் ஜகத்பதி: । தத: ப்ரஸந்நவதநஸ் தத்க்ஷணாந் ந்ருபநந்தந: । துஷ்டாவ ப்ரணதோ பூத்வா ஹ்ருதயாதார மவ்யயம்" என்கிறவசநங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். (வேதாந்ததாத்பர்யமான அர்த்தமாவது -ஸமஸ்த ஶப்தமூலமான அகாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஸர்வகாரணபூதன், முமுக்ஷூபாஸ்யன், மோக்ஷ

(க) ரா-பா-கூ-௨. (உ) வி-பு-க-கஉ-சக.

வோடு வாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனை யிலே ஏற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு நகரி வலம்வரு கிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாபோ லே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈஸ்வரன் ஸந்நி ஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற இத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ருத்தியை க்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிக பக்தியைப் பெற்று அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வாதி களை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, "காலாதீதமான தேசத்திலே யிருக்கிற வஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே சக்ஷுர்விஷய மாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ?" என்னும் அதி சங்கையாலே, ஆனைமேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, "இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே நித்ய மாய்ச் செல்லவேணும்" என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே ஒன்றுமொரு குறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தாவுமான ஈஸ்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்க ளங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம் அவ னுக்கு மங்களங்களை ஆஶாஸிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முக ப்பிலே சக்ஷுர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாத லப்த(ப்த)மானபக்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வ ரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்ருத்தியையும் மறக்கையா லே பகவத்ஸம்ருத்தியே தமக்கு ஸம்ருத்தியாகக்கொண்டு மங்களா சாஸநம்பண்ணுகை ஸங்கதம்.

ப்ரதனென்கை. (ப்ரதிபாதித்தருள) என்றவநந்தரம், கீழே கிழி தானே அறுந்துவிழ என்று ஶேஷம். (வலம்) ப்ரதக்ஷிணம். (ப்ரஹ்மரதம்) தோ ளுக்கினியான். (இறுமாப்பு) கர்வம்.

ஆக, ப்ரபந்தமவதரித்தபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ், (அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ) இத்யாதி வாக்யத்தை விவரிப்பதாகத் திருப்பல்லாண்டு பா டுகையில், அஸாங்கத்யஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). பரிஹரிக்கிறார் (முகப்பிலே இத்யாதி). அழுந்தி - மக்நராய்.

பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், தததுபவத்துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில், அது ஶிஷ்டாசாரஸித்தம்;— (க) "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா:। ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" - ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தா ஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா:। ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்று - திவாராத்ரவிபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ஸம்ருத்தியைமறந்து, தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே;—பிராட்டியைத் திருமணப்புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும் அஞ்சி, (உ) "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா:। பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி - க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயசா:। பாலாநாம் மமபுத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி" என்று சரணம்புக்கு, "அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்" என்று கேட்டபின்பு, (ங) "புநர்ஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச-புநர்ஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவச" என்கிறபடியே தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே சக்ரவர்த்தியும்—ஸ்ரீகௌஸல்யாரும், (ச) "யந்மங்களம் ஸுபர்ண-

---

பக்திபாரவஶ்யத்தாலே ரக்ஷகத்வாதிகளை மறந்தாரென்னுநின்றீர்; ப(ஃ)க்திபக்தருக்கு ஸாதகமாகவும், ப்ரபந்நருக்கு அநுப(ஃ)வோபகரணமாகவும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இது அறிவு கேட்டைப்பிறப்பித்து மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (பகவத்ப்ரேமமித்யாதி). அத்தை நிராகரிக்கிறார் (அ இத்யாதி). ஶிஷ்டாசாரத்தைக் காட்டுகிறார் (ஸ்த்ரிய: இத்யாதி), (தேவப்பிராட்டியும்) என்னுமளவும். "யஶஸ்விநோ ராமஸ்ய - யஶஸ்விநோ ராமஸ்ய" என்று அந்வயித்து ஶ்லோகதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (திவாராத்ரேத்யாதி). [திவாராத்ரவிபாகமற தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே] என்றந்வயம். தாடகாதாடகேயாதிநிரஸந முகேந தேவதை

(க) ரா-அ-உ-ருஉ. (உ) ரா-பா-எரு-சு. (ங) ரா-பா-எஎ-ரு.
(ச) ரா- அ-உரு-நந.

[illegible] - யந்மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத்புரா। அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்” என்று - விஶ்வாமித்ராத்வரத்ராணாதிகளால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினாளிறே.—ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகளும், (க) “[illegible] - தேதம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண:। மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:” என்று- தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கும் அபிமதஸித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றைமறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே.—கர்மஸ்பர்ஶமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும்பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, (உ) “[illegible] - பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா। ஆத்வார மநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ” என்று தொடங்கி, (௩) “[illegible] - பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதர:” என்று- திக்பாலகர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே.

இன்னமும், (௪) “[illegible]

களை ரக்ஷித்தென்று ஶேஷம். (ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை) ஶௌர்யாதிகளை. ([illegible]-த்ருடவ்ருதா:) என்று த்ருடாத்யவஸாயத்தை நினைத்து (இவரே ரக்ஷகரென்று) என்றது. “[illegible] - தர்மசாரிண:” என்றத்தைப்பற்ற, (ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள்) என்றது. ரக்ஷகரென்றறிந்து தத்ப்ரீத்யர்த்தமாகவென்று ஶேஷம். “[illegible] - ஸோமமிவோத்யந்தம்” என்றத்தைப்பற்ற (இவர் ஸந்நிஹிதரித்யாதி). (அவற்றை) ஆபந்நிவ்ருத்த்யபிமதஸித்திகளை. (கர்மஸ்பர்ஶமின்றிக்கே) என்கையாலே, அயோத்யாவாஸிகள், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீகௌஸல்யையார், தண்டகாரண்யவாஸிகளான இவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (தலைநீர்ப்பாட்டிலே) என்கையாலே-ஸூரிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. தலைநீர்ப்பாடு-முதல்மடை. “[illegible] - அநுவவ்ராஜ” என்றிருக்கையாலே அழகுக்குத்தோற்றது அர்த்தஸித்தம்.

ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஶிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் காட்டுகிறார் (இன்னமும், ஜாதோஸீத்யாதி).

(க) ரா-அ-க-கக. (உ) ரா-அ-கசு-உக. (௩) ரா-அ-கசு-உ௪.
(௪) வி-பு-ரு-௩-௫0.

யா। திவ்ய௫ப-மிதம் தேவ வ்யஸ்ர்ஜோபஸம்ஹர-ஜாதோஸி தேவதேவேஶ சங்கசக்ரகதாதர। திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர" என்று - "* அயர்வறு மமரர்களதிபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்" என்று இவனுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற தசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே "இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்" என்றாளிறே ஸ்ரீவஸுதேவர்; — (க) "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்ப்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" என்று, "ஸர்வாத்மந்" என்று- ஸர்வாந்தர்யாமியென்றும், "ஏதச்சதுர்ப்புஜம்" என்று - அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்று மறிந்திருக்கச் செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே "இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்" என்றாளிறே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;—அநேககாலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்று ப்ரதமஜனாய் அதிஸுந்தரனான புத்ரனளவிலே, ஒரு விரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாந்த்ய(ஸ்நேஹ)த்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு.—தன்கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுரக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தேயும் "அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ?" என்று காற்றசங்கிலும் பயப்படாநிற்குமிறே.—அல்பதேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, (உ) "பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய" - பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய" என்றும், (ங) "பரஞ்சோதி நீபரமாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யயுக்தனாய் நிரவதிக தேஜோரூபனான எம்பெருமானைக்கண்டால், பரமசேதநரான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ ?

இப்படி தேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான லௌகிகாசாரங்களைக் காட்டுகிறார் (இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமு மித்யாதி). (விற்பிடிமாணிக்கம்) "வில்" என்று - தேஜிஸ்ஸட்டமாய், பிடியளவும் நீண்டமணியென்னுதல், விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல், விற்பிடியென்று - ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல். கீழ்ப்ரமாணங்காட்டி, உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் (அல்பதேஜஸ்ஸுக்களித்யாதி).

(க) வி-பு-ரு-ங-கங. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ. (ங) தி-வா-ங-உ-ங.

ஆகையாலே, ராவணாதிராக்ஷஸ துர்வர்க்கமயமாய், காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக்கண்டருளி, "இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ?" என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறஇவர், ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோவென்னில்; கர்மநிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷய வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மநுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது.

இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாந ஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்யக்ருத்யம்; அந்த சேஷத்வ காஷ்ட்டையாவது - தன்னை அழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கையிறே; வேதாந்த தாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ப்ரஸக்தமான ஶங்காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி).

கீழ்ச்சொன்னவர்கள் *மயர்வறமதிநல மருளப்பெறுமையாலும், மாநுஷபாவனையாலும், கலங்கப்ராப்தம், ஸ்வரூபஜ்ஞான இவர்கலங்கி மங்களாஶாஸநம்பண்ணினால்,ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோவென்ற ஶங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (ஸ்வஸ்வரூபேத்யாதி). ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் விஷய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந மடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி).

அநப்யுபகம்ய பரிஹாரார்ந்தரம் (இன்னமும் ஶேஷேத்யாதி). இது ஶேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (அந்த ஶேஷத்வேத்யாதி). ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்த ஶங்கா பரிஹாரங்களையும் பண்ணி; இனி ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்ய நினைத்து, அந்த வைலக்ஷண்யம் தோற்றும்படி ஈடுபடுகிறார் (வேதாந்தேத்யாதி).

கீழ் "பன்னிரண்டுபாட்டாய்" என்னுநின்றீர், *பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே, ஒரு நியதிகண்டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இப்

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தால் தமக்குப்பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்றுபாட்டாலே-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணார்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐஶ்வர்யார்த்திகளையு மழைக்கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே ஆஹூதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே-அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு ப(ஃ)லஶ்ருதி.

அவ. — †முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணோபேதமான விக்ரஹத்தோடேவகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீநமானதேசத்திலே காண்கையாலே "இத்தால் இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!" என்று அதிசங்கைபண்ணி, (க) "అనాదిర్భగవాన్ కాలో నాన్తోఽస్య ద్విజ విద్యతే - அநாதிர்பகவாந் காலோ நாந்தோ஽ஸ்ய த்விஜ வித்யதே" என்கிறபடியே - காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்செவ்விமாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா உன்
‡ செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு. (க)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களையொழிய ஆயு

ப்ரபந்தத்திலித்யாதி). புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக காதா(ஃ)ப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம். "அடியோமோடும்" என்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யாகையாலே (தாம் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்) என்கிறார். (பகவச்சரணார்த்திகள்) தம்மைப்போல்பவர்.

அரு. — (முதற்பாட்டு). பல்லாண்டு இத்யாதி வ்யாக்யாயத இதி ஶேஷ:. "மணிவண்ணா, பல்லாண்டித்யாதி-செவ்வி திருக்காப்பு" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). (இத்தால்) இக்காலத்தால். (இச்செவ்வி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்.

நாள் என்னாதே "ஆண்டு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அல்லாதஇத்யாதி). (அவச்சேதகங்கள்) என்றது - விபாகஜநகதயா கால

---

† அரும்பதாநுகுணமாக "முதற்பாட்டு" என்றவநந்தரம், (பல்லாண்டித்யாதி) என்று ப்ரதீகதாரண மிருந்தால் ஸ்வரஸம்.

(க) வி-பு-க-உ-உரு. ‡ (பா) சேவடி.

ஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்கு கிறார் ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே. (௩) "யாமோஷதிமிவா ஆயுஷ்மந் - யாமோஷதிமிவா யுஷ்மந்" என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித் தாரிறே பெரியவுடையார். (௨) "வேதநூல்பிராயம் நூறு" என்று- ஆயுர்பர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிறே வத்ஸரத்தை. இந்த பஹுவச நத்துக்கு அஸங்க்யாதத்வமே முக்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க் க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

"பல்லாண்டு" என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாசியாயுமிருக்கிறது; - உத்க்ருஷ்டனா யிருப்பானொருவனை அபக்ருஷ்டனா யிருப்பானொரு வன் கண்டால், அவனுடைய உத்கர்ஷாநுரூபமாகச் சொல்லும் பாசுர மாகையாலே, ஸர்வேஶ்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி(தி)யில்லா மையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதி

வ்யாவர்த்தகங்களை; அவையாவன-நிமேஷ கலா காஷ்ட்டாதிகள். இப்படி ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித்தாருண்டோவென்ன, (யாமோஷதிம் இத்யாதி). (௩) "ப்ராணேப்யோ பி கரீயஸீம் - ப்ராணேப்யோ பி கரீயஸீம்" என்று பிராட்டியுடைய விஶ்லேஷத்தால் இவர்க்கென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர், "ஆயுஷ்மந் - ஆயுஷ்மந்" என்று ஸம்போதிக்கை யாலே ஆயுஸ்ஸையுடையீராவீரென்று ப்ரார்த்தித்தாரென்று கருத்து. ஆண்டு என்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ வென்ன, (வேதநூலித்யாதி). (௪) "ஶதாயு: - ஶதாயு:" என்ற ஶ்ருதியைப்பற்ற "வேதநூல்" என்றது. (பிராயம்) வத்ஸரம். (இந்த பஹுவசநத்துக்கு) என்றது - "பல்" என்கிறது க்கு என்றபடி. (முக்யார்த்தமாகையாலே) என்றது- அஸங்குசிதார்த்த மாகையாலே யென்கை. சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்குசிதமாமென்று கருத்து. நாள்என்னாதே "ஆண்டு" என்றது - காலதத்வத்தைப் பெருக்கு கிறதுக்கு நியாமகாந்தரம் காட்டுகைக்காக.

அர்த்தாத் ஸ்வரூப போத (போ)கமுமா யிருக்கிறதென்கிறார் (பல் லாண்டென்கிற வித்யாதி). அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உத் க்ருஷ்டனாயித்யாதி). இத்தை ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேர உபபாதிக்கிறார் (ஸர்வேஶ்வர னித்யாதி).உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதிகங்களானால் ஸோ பாதி(தி)கங்களாகக் கண்டோமிறே என்று கருத்து. காலத்தைப்பெருக்கு

(௧) ரா-ஆர-௬௭-௧௪.　　(௨) தி-மா-௩.　　(௩) ரா-கி-௨௭-௩௧.
(௪) யஜு-கா-௨-ப்ர-௩-௪௰.

யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூப வைஷம்யம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகையாலே, "பல்லாண்டு" என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியா கிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தம் என் கைக்காகச் சொல்லிற்று. (க) "ஜிதம்" என்றும், (உ) "நமஃ" என் றும், (ங) "தோற்றோம்" என்றும், (ச) "போற்றி" என்றும், "பல் லாண்டு" என்றும், இவை பர்யாயம்.

இந்தப்பதங்களுக்கு அர்த்தபேதமில்லையோவென்னில்; ப்ரவ்ரு த்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட் டில் ஆத்மஸ்பர்சியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. "ஜி தம்" என்று - அவனாலே தன்னபிமாநம் போனபடியை இசைந்து, அந்தலையில் வெற்றிக்கு மேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத் தால்- ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம் போகாமையாலே, இச் சப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. "நமஃ" என்று - எனக்குரியே னல்லேனென்றபடி. இது நிவ்ருத்தஸ்வாதந்த்ர்யனு

கைடன்றே வேண்டுவது, இவ்வர்த்தம் தோன்றும்படி இந்த சப்தம் ப்ர யோகிப்பானென்னென்ன, (மேல்பண்ணுகிறவித்யாதி) (மேல்) என்ற துக்கு-"திருக்காப்பு" என்கிறதிலே நோக்கு. ஆனாலும் "ஜிதம்" இத்யாதி களோபாதி இது ஸ்வரூபவாசியாமோவென்ன, (ஜிதமித்யாதி), ஐஸ்வ ர்யாபிமாநி புண்டரீகாக்ஷனை "ஜிதம்"என்கையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞனாய்ச் சொ ன்னதென்று தோன்றுகையாலும், (ரு) "தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும், என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று" என்கிறபடியே, மத்யமபதம் ஸ்வ ரூப வாசகமாகையாலும், (ங) "தோற்றோம் மடநெஞ்சம்" என்று இரு ளுக்குத் தன்ஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும்; (ச) "போற்றியென்றே கைக ளாரத்தொழுது சொன்மாலைகள்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகை யாலும், இவற்றோபாதி இதுவும் என்று தாத்பர்யம்.

அர்த்தபேதமிருக்க பர்யாயமென்ன வொண்ணாதே என்கிற சங்காநு வாதம் பண்ணிப் பரிஹரிக்கிறார் (இந்தப்பதங்களுக்கித்யாதி). (விழுக்காட் டில்) என்றது - அர்த்தாத் என்றபடி. இந்த சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்சிகளாகிற ப்ரகாரங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமென்றித்யாதி). (வெற்றிக்கு) ஜயத்துக்கு. (மே லெழுத்திடுகை) ஸம்மதிக்கையென்றபடி. (இதுவும்) நமஸ்ஸப்தமும்.

(க) ஜிதந்தா-க-க. (உ) திருமந்த்ரம். (ங) தி-வாய்-உ-க-எ. (ச) தி-வாய்-ச-ரு-க. (ரு) முமுக்ஷுப்படி-அஅ.

டைய வ்யவஹாரம். இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. "தோற்றோம்" என்கிறது - "அத்தலையில் வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜநம்" என்றிருக்குமவனுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும், அஹங்கார நிவ்ருத்தியிலே யல்லது ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. "போற்றி" என்று. தன்னைப் பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தியையே பேணுமவன் வ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபாநுரூபமிறே. "பல்லாண்டு" என்றது-தன்னைப்பாராதே "அத்தலையில் ஸம்ருத்தியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்" என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம். ஆக, இச்சப்தங்கள் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி(ஓ)யையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியே யாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து "பல்லாண்டு" என்கிறதென்னென்னில்; அகவா யறியாதவனுக்குத் தெரியாமையாலே பலகால் சொல்லவேண்டியிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் *எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகால் சொல்லவேண்டா, இப் புநருக்திக்குப் பொருளென்னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாலல்ல; "ஒருகால்சொன்னோம்" என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதராதிசயத்தாலும், பலகால் சொல்லுமத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாத விஷய

"ஜிதம்" என்றதுக்கும், "தோற்றோம்" என்றதுக்கும் பேதம் (மேலெழுத்திடும்) என்கையாலும், (தனக்குப்ரயோஜநம்) என்கையாலும் கண்டு கொள்வது. அதாவது - "ஜிதம்"என்று ஜயம் அத்தலைக்கும், "தோற்றோம்" என்று ஜயம் இத்தலைக்கும் ப்ரயோஜநமென்கை. உக்தார்த்த நிகமநம் (ஆகவித்யாதி). (க) "'அந்தி தொழுஞ்சொல்லு' என்கையாலே ப(ஃ)லம் சொல்லிற்று" என்கிறபடியே, மத்யமபதம்போலே இந்த சப்தங்களெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும்) என்கிறார்.

ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மறந்து, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபக்ஷத்திலே சங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (மறித்து இத்யாதி). (மறித்து) புநரபி. மங்களாசாஸநம் சேஷத்வகார்யமாகச் சொன்னபக்ஷத்தில் சங்காநுவாதம் பண்ணுகிறார் (அகவாயித்யாதி). (எதிர்சூழல் புகுகை) சேதநவஸீகரணார்த்தமாக எதிராகச்சுற்றித்திரிகை; அதாவது - அந்தர்யாமியாயிருக்கை த்விதீயசங்காபரிஹாரம் (அவனுடைய வித்யாதி). ப்ரதமசங்கா

(க) முமுக்ஷுப்படி-அஅ.

வைலக்ஷண்யத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். த்ருஷார்த்தனானவன் தண்ணீர்பெறுமளவும் "தண்ணீர்" "தண்ணீர்" என்னுமாபோலே, தம்முடைய பயம் சமிக்குமளவும் "பல்லாண்டு" "பல்லாண்டு" என்ன ப்ராப்தமிறே.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹுவசநத்திலே - வர்ஷங்களினுடைய அஸங்க்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே யென்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்க்யை யில்லாமையாலே காலாவச்சேத்யத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன - ஸூர்யபரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - க்ஷணலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அத்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்; பலவர்ஷத்துக்கு அவச்

பரிஹாரம் (த்ருஷார்த்தனித்யாதி).

(கீழில் பஹுவசநம்) என்றது - "பல்லாண்டு" என்கிறத்தைப்பற்ற. (இதுக்கு) "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றதுக்கு. இது "பலகோடி நூறாயிரம்" என்றதுக்கு முபலக்ஷணம்; மேல் இதுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லுகையாலே. கீழில் "பல்லா† (யிரத்தா)ண்டு" என்கிற இடத்தில் அஸங்க்க்யாத காலதத்வம் சொல்லுகையால், அதிலும் குறைந்து "ஆயிரம்" என்றும், "பல்கோடி" என்றும் ந்யூநகாலத்தை யிட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமது ஆதர கார்யமாகக் கூடாது, ஸமாதி(தி)க காலங்களையிட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதுவே ஆதராதிசயகார்யமாகையாலே யென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து. (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்கிற ஶ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷ்யக ஜ்ஞாநத்வ ரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் முதல்பதத்துக்கும் ஸர்வப்ரகாரக ஜ்ஞாநத்வரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் இரண்டாம்பதத்துக்கும் அர்த்தபேதம்சொல்லி, பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்குமாபோலே, "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்றதுக்கு அஸங்க்க்யாத தேவவர்ஷத்வேநவும், "பல்லாயிரத்தாண்டு" என்றவிடத்திலே ப்ரஹ்மஸம்பந்த்யஸங்க்க்யாதவர்ஷத்வேநவும், "பலகோடி நூறாயிரம்" என்றவிடத்தில் அஸங்க்க்யேய ப்ரஹ்மாக்களுடைய அஸங்க்க்யாத வர்ஷத்வேநவும், காலதத்வமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பௌநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (அவச்சேதகங்களுக்கித்யாதி). (அவச்சேதகங்களுக்கு) காலவ்யாவர்த்தகங்களுக்கு. (தொகையில்லை) இயத்தாநிஷ்கர்ஷமில்லை. அவச்சேதகங்கள்தானவை யென்ன, (வர்ஷத்துக் கித்யாதி). (வர்ஷம்) ஸம்வத்ஸரம்.

(க) முண்ட-க-க. ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்-அசுத்தஞ்ச.

சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பல்லாயிரத்தாண்டு) என்று.

(பலகோடி நூறாயிரம்) என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை யுள்ளவளவும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும், அத்தால் வந்த பயமும், பயநிவ்ருத்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணச் சொல்லவேணுமோ?

இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவிளைத்த காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்புக்கவாறே, அவன், "இவருடைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்" என்று பார்த்து, "புலிகிடந்த தூற்றுக்கஞ்சிக் காவல்தேடுவாரைப்போலே, நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரஸித்த தோளிருக்கிறபடி பாரீர்!" என்று தோள்வலியைக்காட்டினான்; ராவணாநுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த பயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தம்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம் சமிக்கக் காண்கையாலே, "இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்" என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; (க) [[illegible]

இப்படி காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ, காலமெல்லா மென்னலாமே யென்ன, காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று தோற்றுகைக்காக என்னாநின்று கொண்டு, (உ) "[illegible]- ஸ்நேஹாதஸ்த்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபிஃ" என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (காலக்ருதேத்யாதி). (மங்களாசாஸநம்பண்ண) என்றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி.

"மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (இப்படி யித்யாதி).‡((பார்த்து) என்ற வநந்தரம், ஸர்வேஶ்வரன் என்று அத்யாஹார்யம்.) (தூறு) நிகுஞ்ஜம். தோள்வலியைக்காட்டினான் என்னாநின்றீர், இது சமிக்கக்கண்டாறோ வென்ன,(ராவணாநுஜனேயித்யாதி). இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி, பயஹேதுவாய்த்து) என்னுமளவும்.

(க)ரா-யு-கஅ-உரு. (உ)ஶ்ரீகுணரத்நகோ-உச. ‡குண்டலிதம்ப்ரக்ஷிப்தம்.

दानवान् यक्षान् - பிஶாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்] கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தர பிதை (भेद) யிருக்கிறபடி. (க) [पृथिव्यांचैव राक्षसान् - ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, *பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [अङ्गुल्यग्रेण तान् हन्याम् - அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்] ஆக, சத்ருவர்க்கங்களெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ? க்ஷுத்ரக்ரிமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்க வல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென்னென்னில்; "அழிப்போம்" என்னும் இச்சை யில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்; "உயிரோடே தலைசாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்:" என்னு மிரக்கத்தாலே. இவ்வார்த்தை ராம பாக்ய (भाग्य)த்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்

இந்தசங்கைக்கு (இவ்வார்த்தை) என்கிற வாக்யபர்யந்தம் பரிஹாரம். "हन्याम्-ஹந்யாம்" என்கையாலே (எதிரிகளானாலும்) என்றது அர்த்த ஸித்தம். "தாந்" என்கிற தச்சப்த பஹுவசநத்தாலே எல்லாரையுங் கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகவித்யாதி). "இச்சந்" என்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆனலித்யாதி). (அது தனக்கு) என்றது-இச்சையில்லாமைக்கென்றபடி "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றத்தைப்பற்ற (உயிரோடே இத்யாதி). (இவ்வார்த்தை) இந்தஶ்லோகம். (ராமபாக்யத்தாலே) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - மஹாராஜருக்குப் பெருமாளிடத்தில் ப்ரேமாதிக்யத்தாலே இவ்வார்த்தை நெஞ்சிற்படாதே ப(भ)ய ஹேதுவாகச் செய்தேயும் விபீஷணாபயஹேதுவான ராமபாக்யத்தாலே யென்று (இதுதானே) இக்த மிடுக்குத்தானே. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்கிறாரென்று "மல்லாண்டதிண்டோள்" என்றத்தோடே கூட்டுவது.

(மல்லவர்க்கம்) என்றது - விகட ஸகல தௌஸலப்ரப்ருதிகளை.

(க) ரா-யு-க௬-உ௩.

ணின திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோள் என்கிறது. "மல்" என்று - மிடுக்காய், அத்தை அடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயஹேதுவாவானென்னென்னில்; ஶூரனான புத்ரனைக்கண்டால், பெற்றதாய், "இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என்வருகிறதோ!" என்றுபயப்படுமாபோலே பயப்படுகை யுக்தம். "மல்லரை யழியச் செய்த தோள்" என்று இவரறிந்தபடி யென்னென்னில்; காதில் தோடுவாங்கினாலும் "தோடிட்ட காது" என்று அறியுமாபோலே.

(மணிவண்ணா) நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே! அதிரமணீயமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிஸுகுமாரமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டஸுரர்களுடைய ஸகாசத்திலேசெல்லுவதே!,(க)[క్వ యౌవనోన్ముఖీభూత సుకుమార తనుర్హరిః। క్వ వజ్రకఠినాzభోగ శరీరోzయం మహాసురః-க்வ யௌவநோந்முகீபூதஸுகுமாரதநுர் ஹரி:।க்வ வஜ்ரகடிநாzபோக ஶரீரோzயம் மஹாஸுர:] என்று - வெண்ணெயமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு

"ஆண்ட" என்றதின் தாத்பர்யம் (ஸ்வாதீநமாக) என்றது. மல்லரை ஆளும்போது திண்மை அர்த்தஸித்தமன்றோ? "திண்" என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (பிற்பாடரித்யாதி). "மல்" என்று; சக்தி விசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை - காடி(ந்)ந்யமாய், மிடுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார் (மல் என்றித்யாதி). (மதியாதே) எண்ணாதே. முதலர்த்தத்தைச் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மல்லரையித்யாதி). க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலே ஸேவை ஸாதிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (காதில்தோடு இத்யாதி). (தோடு) தாடங்கம்.

ஸப்தார்த்தம் (நீலமணியித்யாதி). கீழ்ப்பதத்தோடே கூடி, "மணிவண்ணா" என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரம் (அதிரமணீயமித்யாதி). "வண்ணம்" - வடிவு. (ரமணீயம்) மநோஹரம். (உஜ்ஜ்வலம்) தேஜிஷ்டம். (ஸுகுமாரம்) என்றது-ஸ்நிக்த(ஃ)தையாலே. (ஸுலபம்)என்றது-முடிந்தாளலாமென்றிருக்கையாலே. ஸௌகுமார்யத்துக்கஞ்சிக் கூப்பிட்டார்களுண்டோ வென்ன (க்வயௌவந இத்யாதி). ஶ்லோகார்த்தம் (வெண்ணெயித்யாதி). (பொர) யுத்தம்பண்ண. முந்தின (என்று) என்ற

(க) வி-பு-ரு-௨௦-௬௦.

வடிவையுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் பொரவிடுவதே!, (க) †"ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:" என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயஹேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணாகதியைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

"ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோ!" என்ன (உன்செவ்வடி) அது என்னால் வருகிறதன்று, உன்வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலே வருகிறது. நீதான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வடிவிருப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடி(ஸ்ரீ)லஹ்ருதயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஜ)மாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்த்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் "திருவடிகள்" என்றிறே

பதத்தை "ஸமம்-ஸமம்" என்றதுக்கு முன்னே கூட்டுவது. (என்று) என்கிற இரண்டுபதத்திலும் சகாரம் அத்யாஹார்யம். ஸௌலப்யம் பயஹேதுவாகிறபடியை சங்காபூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸௌகுமார்யமித்யாதி).

"மல்லாண்ட" என்கிறபதத்தையும், "மணிவண்ணா" என்கிறபதத்தினிரண்டாம் அர்த்தத்தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகை (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). நமக்கு உபயுக்தமான என்றுகூட்டுவது. ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸௌலப்யம், நமக்கு மிடுக்கு என்று யோஜிப்பது. வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக "உன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுவித்யாதி). உக்தார்த்தத்தைக் கைமுதிகந்யாயேந த்ருடீகரிக்கிறார் (நீதானித்யாதி). "அடி" என்றத்தைத் திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, "வடிவு" என்றது. மிடுக்கும் ஸௌகுமார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயஹேதுவானவோபாதி, ஆர்ஜவ ஸௌந்தர்யங்களும் பயஹேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் (குடிமேலத்யாதி). திருமேனியென்னாதே "அடி" என்பானென்னென்ன, (சேஷபூதனித்யாதி). ஆஸ்ரயண வேளையிலன்றோ திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்களாசாஸந

(க) ரா-யு-௪௦௩-௬. †இது ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகமாயினும், இங்கெடுத்தது-கோபிமார்களும் சொல்ல வடுக்குமென்று.

வ்யவஹரிப்பது. ஆஸ்ரயணவேளையோடு போக(ஸ்ரீX) வேளையோடு மங்களாஸாஸநவேளையோடு வாசியற ஆஸ்ரிதரிழியுந்துறை திருவடிகளிறே. (செவ்வி) (க) "அரும்பினை யலரை" என்னுமாபோலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரக்ஷை. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரக்ஷையென்கை. ஒரு க்ரியையின்றிக்கே குறைந்திருப்பா னென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து "ரக்ஷையுண்டாயிடுக" என்றும், ஸமரைக்குறித்தும் பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷ முடையாரைக்குறித்தும் "ரக்ஷை யுண்டாகவேணும்" என்றும் சொல்லக்கடவது; தமக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தில் பாசுர மில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டை யடைய வென்றிருக்கிற இவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாட மாட்டாமை யன்றிறே.

இன்னமும், இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம்பண்ண இழிந்தார்க்கு "மங்களாசாஸநம் பண்ணினோம்" என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்யாப்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது.

வேளையில் இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆஸ்ரயணேத்யாதி). (உ) "அடிக்கீழ்" என்கையாலும், (ங) "பாதபற்புத்தலைசேர்த்து" என்கையாலும், (ச) "அடிபோற்றி" என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறே யென்று கருத்து. ப்ரமாணகத(ஸ்ரீ)பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (அரும்பினை யித்யாதி). அரும்பினையலரை - முகுளமென்னவுமாய் மலரென்னவுமா யிருக்கை ஸ்வபாவமாகையாலே நித்யயௌவநம் பலிதம்.

"திரு" என்றதுக்கர்த்தம் (குறைவற்ற)என்றது. இத்தைவிவரிக்கிறார் (உண்டான இத்யாதி). (உண்டாயிடுக) என்றது - அநுக்ரஹம்தோற்றச் சொல்லுகை. (உண்டாகவேணும்) என்றது - ப்ரார்த்தனை தோற்றச் சொல்லுகை. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் (வேதாந்தேத்யாதி). (நாட்டையடைய) என்றது - நாட்டில் வித்வஜ்ஜநங்களையெல்லா மென்றபடி. (வென்று) ஜயித்து. (லக்ஷணத்தில்விழ) என்றது - லக்ஷணோபேதமாக என்றபடி.

கீழ்ல்சங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (இன்னமுமித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-௧0-௧. (உ) தி-வாய்-௬-௧0-௧0.
(ங) தி-வாய்-உ-௯-௧. (ச) தி-பா-உ-ச.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

[மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடி நூறாயிரம் - உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு] என்றந்வயம். ... ... (க

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோக(ஶ)த்தையுங் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில் உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு [டே
படைபோர் புக்கு முழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்

மூன்றும் பரிஹாரம் (எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி). (முகவுரை. ஸ்ரீமுகங்களிலே "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:" என்று மங்களார்த்தமாக முன்னே சொல்லும் பாசுரம். அதில் அர்த்தஸித்தமாகையால் "அஸ்து" என்கிற க்ரியை இல்லாதாப்போலே இங்குமென்று கொள்வது; அதாவது - ப்ரபந்தாதியில் ‹‹ஆசீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தேசோ வாZபி தந்முகம் - ஆசீர்நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தேஶோ வாZபி தந்முகம்" என்கிற ஸூத்ரந்யாயத்தாலே நமஸ்காராசீஸ்ஸுக்கள் வேண்டுகையால், மங்களார்த்தமாக "காப்பு" என்று பாட்டுக்களுக்கு முன்னே சொல்லப்படும் பாசுரமென்கை; ஆகையால் இதுக்கு க்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, முகவுரையாவது - ராஜக்ருஹங்களில் கர்ணிகர்கள் ஆய வ்யயங்களை எழுதும் பத்ரிகைகளுக்குமுன்னே இன்னவர்ஷம், இன்னமாஸம், என்றெழுதும் பாசுரம். அது தான் முதலடியில் ஒருகாலெழுதப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித்துக் கிடக்குமிறே; அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களுடைய அந்வயிக்கும்போது க்ரியையுண்டாய், நிராகாங்க்ஷமாகையாலே, மேலோடே அந்விதமாயிறே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒரு க்ரியையில்லாமலிருக்கிறதென்றுமாம். முகவுரை - வேதாந்தங்களில் ப்ரணவம்போலே இந்த காதா(गाथा)த்வயமுமிதிவா. (முகவரை) என்று பாடமாம்போது - நாயகக் கல்லுபோலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமா யிருக்குமென்று அர்த்தவிசேஷ மருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு. (அடியோமோடு மித்யாதி). வ்ருத்தாநுவாத பூர்வமாக ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). "அடியோம் - மங்கை - ஆழி - அப்பாஞ்சசன்னியம்" என்கையாலே, உபயவிபூதியோகம் சொல்லிற்று.

வ்யா.—(அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணாதே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற இவர், தம்முடைய நித்யதையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்; ஒரு ஸாத்ய(ஷ்ய)த்தைக் குறித்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள்(க) "ఆయురాశాస్తే-ஆயுராசாஸ்தே" என்று ஆயுஸ்ஸை தத(ஸ்)ங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்களிறே; அதுபோலே, "மங்களாசாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்" என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் என்னோடும் என்னாதே "அடியோமோடும்" என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், "అహమర్థం ప్రకృతేః పరం స్వయంప్రకాశం స్వతన్త్రమ్- அஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதே:பரம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶம் ஸ்வதந்த்ரம்" என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிறே இவர்; முறை யறியுமவராகையாலே "அடியோமோடும்" என்கிறார். "கர்மௌபாதிகமாக வந்த அவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்" என்றிருக்குமவ

நாலடியும் நாலு வாக்யங்களென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாநம் (அடியோமித்யாதி). ப்ரதிபதார்த்த மருளிச்செய்வதாக புந: ப்ரதீகோபாதாநம் (அடியோமோடும்) என்றது. பல்லாண்டென்றது - தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென் றிருக்குமவன் வ்யவஹார மென்னாநின்றீர்; இங்கே "அடியோமோடும்" என்று தம்மைப்பேணக்கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, இதுவும் அத்தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (தம்மை யித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). தாமில்லாதபோது பரிவாரில்லையோ வென்ன, (அத்தலைக்கித்யாதி). வ்யாமோஹத்தாலே யென்று கருத்து. மேலே "நின்னோடும்" என்றிருக்கையாலே, அதுக்கநுகுணமாக என்னோடு மென்னாதொழிவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, அது ஸர்வ ஸாதாரண மாகையாலே விஶேஷிக்கவேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனாலித்யாதி ஏழுவாக்யத்தாலே). (அஹங்காரத்திலே) அந்த:கரணத்திலே. (அஹமர்த்தம்) ஆத்மா. (முறை) ஶேஷத்வம். இவர்தெளிந்தவராகைக்கு ஶேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, (கர்மௌபாதிகமித்யாதி).

(க) யஜு-அஷ்ட-௩-ப்ர-௫.

ரிறே இவர். ஆனால் "அடியோம்" என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத் தென்னென்னில்; தாம் தமியராய்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணு மத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத் வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின் னோடும்) வ்யாவ்ருத்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத் தால் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகி றார். (பிரிவின்றி) இரண்டுதலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்த மும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸ நத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) கால தத்வமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்ல வேணு மென்கிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல் லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற

(ஆனால்) என்றது - இவரொருவருமே தெளிந்தவரானாலென்றபடி. இந்த ஶங்கைக்கு ஹேதுத்வயஸமுச்சயேந பரிஹாரம் (தமியரித்யாதி). (அவி சிஷ்டம்) விசேஷமின்றிக்கே எல்லார்க்கு மொத்திருக்கை. "அடியோ மோடும்" என்று சேஷபூதரைச் சொல்லி "நின்னோடும்" என்கையாலே, தத்ப்ரதிஸம்பந்திஶ்சேஷீ தாத்பர்யம் (வ்யாவ்ருத்தேத்யாதி). (வ்யாவ்ருத்த மான ஶேஷித்வம்) நிருபாதிக ஸர்வஶேஷித்வம். நீ மங்களஸம்பாதக னாகையாலே, சேதநரெல்லாரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே அடி யோங்களைப்போலே நீயுமுன்னைப்பரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணு மென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கீழ்ப்பாட்டில் "உன்செவ்வடி" என்று அத்தலைக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணியிருக்க, புநঃ "நின்னோடும்" என்பானென்னென்னில், (இத்தாலித்யாதி). (இத்தால்) என்றது - "நின் னோடும்" என்றத்தாலே யென்றபடி. (பிரிவின்றி) என்றது-பிரிவின்றிக்கே யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (க)"ஆக்கையுள்ளு மாவியுள்ளு மல்லபுறத் தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்குநின்றாய்" என்கிறபடியே, ஜீவ பர ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க, (பிரிவின்றி) என்றதுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இரண்டுதலையுமித்யாதி).

இரண்டாம்பாதத்துக்கு ஶங்காஸமாதாந முகேநபாவம் (உண்டான வித்யாதி). (உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க

(க) தி-வாய்-௭-௮-௬.

இவள், (க) "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? என்றிய படுகிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்) "வடிவு" என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. (உ) [అప్రమేయంహి తత్తేజో యస్య సా జనకాత్మజా - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா] என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ? என்றானிறே மாரீசன். (௩) "శ్రద్ధయా దేవో దేవత్వ మశ్నుతే - ஶ்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மஶ்நுதே" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையனுங் காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்ய மழியுமோ? பூ மணத்தாலே பெருவிலையனுங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள் போலே ஆபரணபூதையாய், அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம். (நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகனான உன்னுடைய வலமார்பினில். *ஸர்வயஜ்ஞமயமாய்* யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவிருப்பது. (வலமார்

னுண்டாகைக்கும்) என்றது, ஆழ்வாருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்ற; அன்றிக்கே, லோகத்தார்க்குண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் என்று கூட்டுவது. "நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற" என்கிறவிஶேஷணத்தைக்கடாக்ஷித்து, (தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி) என்றது. அவனுடைய சேர்த்தி நிறங்கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அப்ரமேயமித்யாதி). அப்ரமேயமென்றதுக்கு பாவம் (எதிரிட்டுவெல்ல நினைக்கிறாயோ)என்றது. ப்ரமாணாந்தரம் (ஶ்ரத்தயா இத்யாதி). (ஶேஷித்வம்) ப்ராதாந்யம். "வடிவாய்" என்றத்தை நிறமுடைத்தாயிருக்கிற என்று திருமார்புக்கு விஶேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து "மங்கை" என்றதுக்கு விஶேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (ஸ்ரீகௌஸ்துபேத்யாதி). "நின்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஸர்வேத்யாதி). ஸர்வாதிக்யத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஸர்வயஜ்ஞேத்யாதி). இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து-ஶ்ருதியினுடைய பூர்வோத்தர பாகங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களான கர்மோபாஸநங்களுக்கு விஷயமிறே என்று. "மார்பு" என்றதுக்கு வாஸநை (ஸர்வயஜ்ஞேத்

(க) தி-வாய்-௬-௰-௰. (உ) ரா-ஆர-௩௭-௧௮. (௩) காடகே-௩-௧௧.

பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்விலிருப்புந்தானே நித்யமாய் போக (भोग)ரூபமாயிருக்கை. அம்மார்விலே யிருக்கச்செய்தேயும் "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்று அதிசங்கை பண்ணும்படியிறே போக்யதை யிருப்பது. (மங்கையும்) (க) "युवतिश्च कुमारिणी - யுவதிஸ்ச குமாரிணீ" என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) "युवा कुमारः - யுவா குமாரः" என்று இவ்விரண்டவஸ்த்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்த்தையால் வந்த மௌக்த்ய(मौग्ध्य)மேயுள்ளது, யுவதியுமாகக்கடவள் எங்ஙனேயென்னில்; போக(भोग)ஸ்ரோதஸ்ஸில்வந்தால் இவள் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்க வேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "மங்கையும்" என்கிற ச(च)சப்தத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல், மங்களாவஹையான இவளும் ஆசாஸ்யை என்னுதல். (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதி யித்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப் பாரீரென்ன; அவர்

யாதி) என்னவுமாம். "வலம்" என்றதுக்கு வாஸனை (அணைக்கைக்கு இத்யாதி). (அணித்து) ஸமீபம், உறைகின்ற என்னாதே "வாழ்கின்ற" என்பானென்னென்ன, (மார்விலிருப்பு இத்யாதி). இதில் வர்த்தமாநார்த்தம் (நித்யமாயித்யாதி). போக(भोग)ரூபதையை உபபாதிக்கிறார் (அம்மார்விலே யித்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் (யுவா குமாரः இத்யாதி). ச(च)காரத்தை அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி, யுவதியுமாகக் கடவள் என்கிறார் (இவளுக்கித்யாதி). (தளர்த்தி) ப்ரமம். அநுக்த ஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (சப்தத்தாலே யித்யாதி). (ஆசாஸ்யை) என்றது - மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷயபூதை என்றபடி.

மூன்றாமடிக்கு சங்காஸமாதாநமுகேந தாத்பர்யம் (இச்சேர்த்திக்கித்யாதி). (இச்சேர்த்திக்கு) என்றது-மங்கையும் நானுமான சேர்த்திக்கென்றபடி. (ஆழ்வார்களை) என்ற பஹுவசநம் "மங்கையும்" என்ற விடத்தில் மஹிஷ்யந்தர ஸமுச்சயமாகச்சொன்னாற்போலே, இங்கும் "ஆழியும்" என்ற சகாரம் நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமொருயோஜநை திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. "வடிவு" என்றதுக்கு இரண்ட

(க)

(உ) ருக்வே-அஷ்ட-உ-அ-உரு.

களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ? என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) காளமேகநிபஶ்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. (க) "புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம் - புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்" என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியா யிருக்கும் வடிவையுடையவனென்னவுமாம். (வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார். "ஆழியும்" என்கிற ச(ம்)சப்தத்தாலே - ஆயுதாகாரத்தாலே ரக்ஷகமாகக் காட்ட, ஆபரண புத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கை.

(படைபோரித்யாதி) நம் கையைவிடாதே, தீவ்நியாலே எதிரிகளை அழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன; (படைபோர்புக்கு முழங்கும்) ஸேனையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) (உ) "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயானி வ்யதாரயத் - ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" என்றும், (௩) "யஸ்யநாதேந

ர்த்தம்;- எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல். முதலர்த்தம்-(காளமேகேத்யாதி). (ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே) என்றது - ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஶ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸு முட்டாக்கிடுகையாலேவந்த பரபாகத்துக்கு ப்ரமாணம் (புருஷமித்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (தேஜோராஶிஇத்யாதி). [சோதி-ஆர்-வடிவு] என்று இப்பக்ஷத்தில் அந்வயம். சுடர் பததாத்பர்யம் (பிறர்க்கித்யாதி). ஆக "ஆழியும்" என்ற ச(ம்)காரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிகளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. இந்த சகாரத்தை ப்ராதாந்யபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழியுமித்யாதி). இப்போது ஆழிபதம் நந்தகாத்யுபலக்ஷணம்.

(நம் கையைவிடாதே) என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "படை"-ஸேனையும், ஆயுதமும். முதலர்த்தம் (ஸேனையை இத்யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்திலே போரிலே படையாகப்புக்கு என்றந்வயம். போர் - யுத்தம். (எதிரிகளை அழியச்செய்யும்) என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸகோஷஇத்யாதி).

(க) பு-ஸூ- (உ) கீ-க-கக. (௩) வி-பு-ரு-உக-உக.

దైత్యానాం బలహానిర్జాయత - யஸ்யநாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிர்ஜா யத" என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்த்தாநமானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷ நிர்த்தேசம்பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் "தன்கண்படிலும் கண்ணெச்சிலாம்" என்று பார்க்கக்கூசுமாபோலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும் செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற்பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும்-திருமந்த்ரார்த்தமாயிருக்கிறது. "அடியோயோடும்" என்கிற விடத்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் "பல்லாண்டு" என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே-நமஶ்ஶப்தார்த்தம்சொல்லிற்று; "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா" என்று- அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், சௌர்ய வீர்யாதி குணயோகத்தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையாலே-நாராயண சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; "உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்கையாலே - சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (௨)

(செறித்து) நெருக்கி; மூடியென்றபடி. முகத்தை மாறவைத்து பரோக்ஷ நிர்த்தேஶம் பண்ணினா ரென்றார்கீழ், பூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் (அன்றுயுத்தத்திலித்யாதி).

தத்ஸஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிநின்றுகொண்டு பதங்களிலே எறிட்டுக்காட்டுகிறார் (இவ்விரண்டு இத்யாதி அஞ்சுவாக்யத்தாலே). (அடியோமோடுமென்கிற இடத்தாலே) என்றது - இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி. முதற்பாட்டு வ்யாக்யாநத்திலே "பல்லாண்டு" என்கிறஶப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய்திருந்தாரேயாகிலும், நமஶ்ஶப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக் காட்டக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "நமஶ்ஶப்தார்த்தம் சொல்லிற்று" என்கிறார் இங்கே. "அடியோமோடும்" என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் "திருக்காப்பு" என்ற இடத்தில் வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று மிருக்கையாலே இப்படிகொள்ளவேணும். ... ... (௨)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே தமக்குப் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, (க) "சதுர்வ்தா பஜந்தே மாம்-சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்கிறபடியே ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை அழைக்கிறார்.—(உ) "ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத- ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத" என்கிற ந்யாயத்தாலே - "இம்மங்களாசாஸநம் எல்லாரும் புஜிக்கவேணும்" என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம்;— அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தா(தா)ரகமாகையாலே யென்றுமாம். (௩) "அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு" என்றும், (௪) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும் - கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவையெல்லாம் உத்தேஶ்யமாயிறே யிருப்பது. ... ... *

மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேல் மூன்றுபாட்டுக்கு மாக, பேடிகாஸங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் முதலடியைக் கடாக்ஷித்து, (க) "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:- ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு:" என்கிற ப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை (கீழிரண்டு இத்யாதி). (க) "சதுர்விதா:- சதுர்விதா:" என்றதை மூவராகச்சொன்னது - ஆர்த்தனையும், அர்த்தார்த்தியையும் ஒருகோடியாக நினைத்து.—அவதாரிகாந்தரம் (ஏக இத்யாதி).—மூன்றுமவதாரிகை (அவர்களித்யாதி). மேல்வாக்யத்தில் 'காண்கையும்-புகுருகையும்" என்று சொல்லுகையாலே, இங்கேயும் அவர்களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடவென்று கூட்டுவது. ஆக இவர்களை அழைக்கைக்கு ஹேதுமூன்று; அதாவது-அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தைப் பற்றிவரும் தம்முடைய அபர்யாப்தியாதல், ஸ்வாதுதமமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாதபோது தம் செல்லாமையைப்பற்றியாதல். மூன்றும் ஹேதுவை ப்ரமாணபூர்வகமாக த்ருடீகரிக்கிறார் (அடியாரித்யாதி). (குழுவு) ஸமூஹம்.

(க) கீதை-எ-௧௬. (உ) பார-உத்யோ-௩௨-௫௦.
(௩) பெரு-திரு-௧-௧௦. (௪) தி-வாய்-உ-௩-௧௦.

ஆ.—

வாழாள்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (௩)

வ்யா.—(வாழாள்) என்று - நிரதிசயஸுகரூபமான வ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது. வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலடிமை துராராதமாகையாலும், அஸுகமாகையாலும், அத்யல்ப பலமாகையாலும், துக்கரூபமாயிறே யிருப்பது. (௧) "ஸர்வம் பரவஶம் து:க்கம் - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம்"(௨) "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:- ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:" என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிழிந்தால் பலம் பந்த(பந்த)கமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி அநவரதபாவனையும் அந்திமப்ரத்யயமும் வேண்டுகையாலும் துக்கப்ராயமாயிருக்கும்; ஸாதநாந்தர நிஷ்டனுக்கும் கர்த்தவ்ய புத்தியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்தவிஷயத்திலே தன்னைப்பேணாதே பரஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்க, ஸர்வநிரபேக்ஷனான ஈஶ்வரன் இத்தைக்கண்டு "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடி யெ

"ஆள்" என்றதுக்கு வாழ்ச்சியை நிரூபகமாகச் சொல்லுமிடத்தில் அவதிசொல்லாமையாலே, வேறு இதில் விஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கிறது, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நிரதிஶயேத்யாதி). இப்படி விசேஷிப்பானென், உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸுகரூபமாகவன்றோ தோற்றுவதென்ன, (வ்யதிரிக்தேத்யாதி). (துராராதம்) என்றது-துராராத விஷயமென்றபடி. இதரஸேவை து:க்கரூபமாகில் பகவத்விஷயந்தானெல்லார்க்கும் ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, (இவ்விஷய மித்யாதி). இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று சேஷம். (அநந்யப்ரயோஜநன்) என்றது-உபாஸகனை. (அந்திம ப்ரத்யயமாவது) அந்திம ஸ்ம்ருதி. (ப்ராப்தம்) என்றது - இதர விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக. (ஸாதநாந்தர நிஷ்டனுக்கும்) என்றது - கீழ் அநந்யப்ரயோஜநனைச் சொன்ன உபாஸகனுக்கும் என்றபடி. (கர்த்தவ்யபுத்தி) என்றது - சாஸ்த்ர விஹிதமென்கிற நினைவு என்றபடி. ஆக இவ்வளவும் வ்யாவர்த்யங்களை யருளிச்செய்து நிரதிசய ஸுகரூபத்தையும் உபபாதிக்கிறார் (இக்குறைகளித்யாதி). (இக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே) என்றதுக்கு—(அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது) என்றதனோடு அந்வயம். (நிரபேக்ஷனான) என்றது - ஸம்ருத்தியில் ஸர்வஹேது நிரபேக்ஷனான என்றபடி. ஆளாகி என்

(௧) மநு-௪-௧௬௦. (௨) மநு-௪-௬.

ன்" என்று ப்ரீதனாக, இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிரே யிருப்பது. (பட்டு) என்றது - "உவர்க்கடலில் முத்துப்பட்டது" என்னுமாபோலே. "நான்" "எனக்கு" என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கும்படி கையொழிந்திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்ய(ஞ)லாபமென்னுமிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். (நின்றீர்) வாயுபரவசமாய்த் திரிகிற த்ருணம்போலே கர்மபாரதந்த்ரனாய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கப்பெற்றலிறே ஸ்த்திதியுண்டாவது. (உள்ளீரேல்) (க)"ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:—ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று- அநந்யப்ரயோஜநரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள்தேட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் "ப்ராணனுடையாருண்டோ" என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இந்த ய(ß)திசப்தத்தாலே - ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் "நம்மை விரும்புவார் சிலருண்டாவதே" என்று ஸங்கிஹிதராக;(வந்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்கு முன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரி

ஞமல் "ஆட்பட்டு" என்பானென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (பட்டு என்றது) இத்யாதி. போலே யிருக்கிறதென்று சேஷம். (உவர்க்கடல்) லவணப்தி. இத்தை விவரிக்கிறார் (நானெனக்கித்யாதி). (நான்) என்றது - அஹங்காரம். (எனக்கு) என்றது - மமகாரம். இப்போது "நின்றீர்" என்கையாலே, முன்பு நில்லாமை தோற்றுகிறது;-அத்தை விவரிக்கிறார் (வாயு இத்யாதி). "ஏல்" என்கிற யத்ய(ர்)த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸமஹாத்மா இத்யாதி). (அநந்யப்ரயோஜநர்) மங்களாஸாஸநபரர். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நாகபாஸ இத்யாதி). நாகபாசத்தினன்று அடையமோஹித்த தில்லாமையாலே, (நாகபாஸத்தினன்று) என்றது - ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்தநத்தினன்று என்றபடி. பலிதம் (இந்தஇத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அநந்யேத்யாதி). (உரியார்) ப்ராப்தரானவர்.

(க) கீ-எ-க௯.

யார் அந்தரங்கரான அடியாரிறே. அடிமை விலையோலை எழுதும் போதும் "மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாக வேணும்" என்றிறே எழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்ப்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது - அந்தக் கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாநியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக் கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் "உங்களதான அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்" என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக் கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

(கூழாளித்யாதி) ‡இவர் அழைத்தவாசி யறியாதே ப்ரயோஜநாந்

உக்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (அடிமை யித்யாதி). (விலையோலை) - க்ரயபத்ரம். (மண்ணாவது) என்றது - மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி. (அந்த ந்யாயத்தாலே) விலையோலை யெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி. (நம் ஆழ்வார்கள்) என்றது - ஸேனை முதலியாரையும், திருவாழி யாழ்வானையும். அங்குரார்ப்பணத்தினன்றைக்கு "ஆழ்வார் திருநாள்" என்றிறே ப்ரஸித்தி. (மணமாவது) என்றது-மணங்கொள்ளுகை யாவதென்றபடி. செய்ம்மின் என்றுதல், வாங்குமின் என்றுதல் சொல்லாதே, "கொண்மின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கொண்மின் இத்யாதி). இத்தால் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹங்காரராய் நிர்மமகாரரா யிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. (கிடந்தானை கண்டேறுகை) என்றது - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத் தானேயேறுகை. (சீரிதாக) ஸாதரமாக.† (கொடுக்கக்கடவர்கள்) என்ற அநந்தரம், என்கையும் என்று சேஷம். (சாஸ்த்ரார்த்தம்) என்றது - தா(த)த்ருத்வத்திலும் ப்ரதிக்ருஹீத்ருத்வத்திலும் மமகார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி.

"கூழாள்" இத்யாதிகளுக்கு பாவம் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (இவ்வார்த்தை) என்றது - வாழாட்பட்டு என்கிறவார்த்தை. (வாசியறியாதே) என்றது-தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ர(ஞ்)மித்து, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தாரென்கிற விசேஷமறியாதேயென்

---

† குண்டலித அரும்பதாநுகுணமாக வ்யாக்யாநத்தில் "என்கையும்" என்ற பாடமில்லை. ‡ அரும்பதத்துக்கு "இவ்வார்த்தை" என்று பாடம்.

தரபராடையப் புகுரத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கூழாள்" என்று - சோற்றுக்காக ஆரேனுக்கும் தன்னை எழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முபலக்ஷணம். தன்னை "பகவத்தாஸ்யைகபோ(ர்)கன்" என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆஸ்ரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்ய ப்ரயோஜநராயிழிந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்றுமாம். "பட்டு" என்கிறது- அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்த(ஸ்)கமாகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (நின்றீர்களை) பஹுவசநத்தாலே "உள்ளீரேல்" என்று தேடவேண்டாதே பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கை."எங்கள்குழு"என்று இத்திரளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றவருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபி(மா)மாநிகள், தேவதாந்தரப்ரவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலே புகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிப்பார், அநந்யப்ரயோஜநராய் ஸாதநாந்தரங்களிலே அந்யபரராயிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புகுதலொட்டோம்) "ஆரோபுகுவார்" என்று ப்ரார்த்திக்கிற இவர், நிர்த்த(ர்)யரைப்போலே "புகுரவொட்டோம்" என்பானென்னென்னில்; வஸிஷ்ட்டன் பரமதயாளுவானு

றபடி. (இது) என்றது - "கூழ்" என்றத்தை. ஈஸ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அந்யப்ரயோஜநங்களைக் கேட்பாரோவென்ன, (தன்னை யித்யாதி). இது - வித்த(ர்)வ்யாக்யாத்ரு வாக்யமாதல், ப்ரமித்தவர்களன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்வாரை நிஷேதிக்கிறாரென்று அர்த்தாந்தரம் (கூழா ளித்யாதி). "பட்டு" என்றது - கீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு (அகப்பட்டு) என்பானென்னென்ன, (பந்தகேத்யாதி). "நாங்கள்" என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, (எங்களித்யாதி). வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் (தேஹேத்யாதி). அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதுர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறாரென்றுநின்றீர், ஆனால் "புகுதலொட்டோம்" என்னக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆரோ இத்யாதி).இந்தப் பரிஹாரத்துக்கு,அவர்கள் திருந்தாதே கேவல ப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருந்தால் த்யாஜ்யரென்று கருத்து. "புகுதலொ

லும் சண்டாளனை அக்நிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள்திரளுக்கு வாசியென்னென்னில், (ஏழாள் காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்) என்கிறார். "ஏழாள்" என்று-தமக்குக் கீழே ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் (க) "సప్త సప్తచ సప్తచ - ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழே ஒரேழையும், இதுக்குமேலே ஒரேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. (உ) "దశపూర్వాన్ దశాపరాన్ ఆత్మానఞ్చైకవింశతిం పఙ్క్తిఞ్చ పునాతి - தசபூர்வாந் தசாபராநாத்மாநஞ்சைகவிம்சதிம் பங்க்திஞ்ச புநாதி" என்று முகபே(தே)தேந சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று. "ஏழாட்காலும்" என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால் - ஒருஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அநந்யப்ரயோஜநனானால், அவனைப்பற்றி, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடுமென்கிறது. (பழிப்பிலோம்) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன,

ட்டோம்" என்றத்தாலே ஸ்வரூபசிக்ஷை செய்தருளுகிறாரென்கிறார். (இத்தாலித்யாதி).

இத்தால் ஏழுதலை முறையைச்சொல்லுகிறாரென்கிறார் (ஏழாள் இத்யாதி). கர்மகாதாநாதி ஸாமாந்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொரு தலைமுறைக்கு அதிசயகரத்வம்சொல்லி யிருக்க, "ஏழ்படி" என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக்குறையச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, (இஸ்ஸமுதாயேத்யாதி). (இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதியாக்கி யென்றபடி. "ஆள்" என்று-புருஷர்களைச் சொல்லுகிறது. "கால்" என்றது - ஸந்ததி. (இவ்வளவை) என்றது - இருபத்தொரு படியை. ஓரேழுக்குச் சொன்னது, மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு இத்தனை யுண்டானால், பகவந்நிஷ்டைக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து. பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). "பழிப்பு" என்பது - தோஷம். இது ஸாமாந்ய ஶப்தமாகையாலே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யாதிகளைச் சொன்னாலும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானவை அப்ரஸக்த மென்றுநின்றுகொண்டு, விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுகிறார் (விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்ய

(க) பார-

(உ) போதா-

இவை தூரதோகிரஸ்தமாகையாலே, பதர் கூட்டித்தூற்றவேண்டா; இனி அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது-ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் ஸாதநாந்தர பரதையுமிறே; அவற்றை யுடையோமல்லோமென்கிறார்; (நாங்கள்) "எங்கள் குழு" என்ற போதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த செருக்குத் தோற்றச் சொல்லுகிறாரிறே.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள்சொன்னவளவிலே விஸ்வஸித்திருக்கு மத்தனை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொண்டு உங்களைஅறியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்ஙனேயென்னில்; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ளஅமங்களங்கள் போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல்,இல்லாத மங்களங்களுண்டாக வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே நீங்களறிவது; முன்பு வ்ருத்தமாய்க்கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காண் எங்களது. (இராக்கதர்வாழிலங்கை) துர்வர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம், புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸை பண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதிளையும் அரணுக்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்கைபாழாளாக) லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபீஷண விதேய

த்ரயத்தாலே). "பழிப்பிலோம்" என்றபோதே நாங்கள் என்று ஸித்த மன்றோ, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (எங்களித்யாதி). "எங்கள்" என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகையும் செருக்காலே யென்று கண்டுகொள்வது.

மேலுக்கு அவதாரிகை (உங்களித்யாதி). (அளவு) ஜ்ஞாநம். (புடை) ப்ரகாரம். (கார்யப்பாடாக) ப்ரயோஜந நிமித்தமாக. (முன்பு வ்ருத்தமாய்) என்று விசேஷித்தது, யுகாந்தரவ்யவதாநம் தோற்றுகைக்காக. (எங்களது) என்ற அநந்தரம் என்கிறுரென்று சேஷம். "இராக்கதர்" - ராக்ஷஸர். கீழ்வாக்ய விவரணம் (புறம்பேயித்யாதி). (குளவி) கீடவிசேஷம். "இலங்கை" என்கையாலே அர்த்தஸித்தம், (கடலையும் மதிளையும் அரணுக்கி) என்றது. "வாழ்" என்றதிலே நோக்காக (அமணக்கூத்து) என்றது; அதாவது-லஜ்ஜையின்றிக்கே நக்நதையோடே கூத்தாடுகை. இலங்கை பாழ் ஆக என்னுதே, "ஆள் பாழ் ஆக" என்பானென்னென்ன, (இலங்கைதானித்யாதி). ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடற்

மிறே. இனி, (௧) "ననమేయమ్ - நநமேயம்" என்ற ராவணனையும் அவ
னுடைய அதிக்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸரையு மழியச்செய்
து, (௨) "శ్మశాన సదృశీ భవేత్ - ஶ்மஶாந ஸத்ருஶீ பவேத்" என்று
பிராட்டி அருளிச்செய்தபடியே அவ்வூரை மூலையடியே போம்படி
பண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈஶ்வரத்
வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்விலே தை
க்கும்படி பொருதவனுக்கு. (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அப்போதை
கையும் வில்லுமாய்ச் சீறிச் சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்
போதை ஆகர்ஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போ
ருவோம் சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். (௩) "రాఘవార్థే పరాక్రాన్తాః—
నప్రాణే †కురుతే దయామ్ - ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா:—நப்ராணே குரு
தே தயாம்" என்கிறபடியே அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு
இருக்கப்பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம்

கரையிலே கொடுக்கையாலே, அத்தை அழிக்கவொண்ணாதென்று இவ்வா
க்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனால் ஆள்பாழாம்படி பண்ணுவானென்
னென்ன, (இனி நநமேயமித்யாதி). (அதிக்ரமம்) மர்யாதாதிக்ரமம். [அ
ழியச்செய்து - போம்படி பண்ணினான்] என்று அந்வயம். "படைபொரு
தானுக்கு" படையிலே பொருதானுக்கு - யுத்தத்திலே சத்ரு ஸம்ஹாரம்
பண்ணினவனுக் கென்றபடி. படை - யுத்தம்; ஆயுதமாகவுமாம். இப்
படி விசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (இப்படி
யித்யாதி). (பிடார்) அஹங்காரம். (ஸங்கல்பத்தாலே) என்றது - "ஹநி
ஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி. "பொருதானுக்கு" என்
றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் (அப்போதை இத்யாதி). "கூறுதும்"-சொ
ல்லுவோம், இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களா
சாஸநம் பண்ணுவானென், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாசா
ஸநம் பண்ணியிரார்களோ வென்ன, (ராகவார்த்தே இத்யாதி). "தயாம்
நகுருதே" என்றது அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களி
லே தயைபண்ணி இருக்கை தோற்றுகையாலும், பராக்ரமித்தது பெரு
மாளுக்காக வென்கையாலே இதுவே ஸ்வாபாவிகமென்றும், திருவுள்ளம்
பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலித்யாதி). (இருக்கப் பணிபோ
ருகையாலே) என்றது- பின்வாங்குகையே கார்யமான படியாலே யென்ற

---

(௧) ரா-யு-௩௯-௧௧. (௨) ரா-ஸு-௨௯-௨௯. (௩) ரா-யு-௨௭-௧.

† இவ்விரண்டு பாதங்களும் ஓரிடத்ததல்லாமையாலே, இந்தவசவச
நம் தோஷமாகாது.

பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; பிராட்டி பிரிந்தபோதே "நம் குடியி நுப்புப்பெற்றோம்"என்கிற ப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அங்யபரரா னார்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம் சிலர்காண் நாங்களெ ன்கிறார். ... ... (ங)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (ஏடித்யாதி) கீழே - அநந்யப்ரயோஜ நரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நரா கையாலே, நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமிறே. அவ் வளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, "ஈஶ்வரன் கைபார்த்திருக் குமவர்கள்" என்று மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமரையும் ஐஶ்வர்யகாமரையும் அழைக்கக்கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ரா ப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஐஶ்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர்; அந்த மோக்ஷ த்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற் பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான

படி. ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, (க) "ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:- ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கி றார் (பிராட்டி யித்யாதி). (அங்யபரரானார்கள்) என்ற வநந்தரம், ஆகையா லே என்று கூட்டுவது. (சிலர்) என்கையாலே வைலக்ஷண்யம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு. (ஏடுநிலத்திலித்யாதி) வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக மேற்பாட்டுக்குங்கூட ஸங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, "கூடுமனமுடை யீர்" "பத்தருள்ளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழ்) இத் யாதி, (இவரழைக்கிறது) என்னுமளவும். [சேர்ந்திருக்குமிறே, ஆகையா லே, கீழே அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்] என்று கீழோடே ஸம்பந்தம். அநந்ய ப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதன்றோ வேண்டுவது, இவர்களை யழைப்பானேன், அழைக்க ப்ரஸக்திதானுண் டோவென்ன, (அவ்வளவிலு மித்யாதி). உத்கர்ஷத்தைப் பற்ற இவர்க ளை யழைக்கவொண்ணாதென்று நின்றுகொண்டு, முற்படுவானேனென்னென் கிறஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஐஶ்வர்யத்திலித்யாதி). ஐஶ்வர்யார்த்தி களைப்பற்ற அர்க்கதரென்று முற்பட அழைக்கிறாரென்கிறார் (பகவதித் யாதி). (உபகரணமான ஶரீரம்) என்றது - (உ) "விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:-

---

(க) ரா-அயோ-க-எ. (உ) விஷ்-தத்-

சரீரமோக்ஷம் அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தாற் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐச்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலே யாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும் இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே துர்க்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர், "மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்" என்றால் வருவர்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியினுத்கர்ஷத்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத்தையு மறிவித்தால், "விட்டுப்பற்றவேணும்" என்னும் ஆத்மகுணோபேதரை யிறே இவரழைக்கிறது.

மூ.—ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள் வரம்பொழி வந்தொல்லைக் கூடுமினோ
நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாய வென்று
பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.

வ்யா. — (ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம்) ஏடு என்பது - பொல்லாங்கு. "உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன்னம்" என்று பிள்ளையமுதனார். "ஏடு" என்கிறது - ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை. ஸ்த்தூலசரீரத்திற்காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜநரூபமாய் நிற்கையாலே, "பாலில்ஏடு" என்னுமாபோலே சொல்

விசித்ராதேஹ ஸம்பத்தி:" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. (அம்மோக்ஷத்தை) கைவல்யத்தை. இவ்வாக்யம், பகவல்லாபஹேதுவான சரீர பரிக்ரஹத்துக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததுர்க்கதியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலேயிருந்து தன்னைத்தானே தின்று கிடக்குமென்றபடி. ஆக, இவர்களைத்தாமே யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்தார் கீழ்; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களோவென்று ஶங்கித்து, "மனமுடையீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).

"ஏடு" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம், "நிலம்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் (ஏடென்பது) என்றுதொடங்கி, (என்னவுமாம்) என்னுமளவும். (பொல்லாநிலம்) என்றது - ஶ்மசாநபூமி. ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்தூலேத்யாதி). (ப்ரதாநமாய்) ஆமோக்ஷ ப்ரளய மநுவர்த்தமாநமாகையாலே அதிஶயிதையாய். (ப்ரயோஜநரூபமாய்) என்றது-ப(ஃ)லரூபமாயென்றபடி. அகா

லுகிறது. (நிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்ர க்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும்படி;— "ஏடு" என்று - உடம்புக்குப்பேராய், ஸ்த்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் - அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறுரென்னுமிடந் தோற்றவிருக்கிறதிறே. (வந்து) ஸ்வ தந்த்ரரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத் தைச்சொல்லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்து) கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ர மாகையாலே அந்யோ ந்யம் சேர்த்தியற்றிருக்கும். ஒருத்தருடையஸம்ருத்தி ஒருத்தரதா யிறே இத்திரளிருப்பது. (க) "పరస్పర నీచభావైః-பரஸ்பரநீசபாவை꞉" என்னக்கடவதிறே.

வது - பூர்வபூர்வ கல்ப ஸ்த்தூலஶரீரம் கர்மத்வாரா உத்தரோத்தரகல்ப ஸூக்ஷ்மஶரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யென்கை. "வந்து எங்கள் குழாம்புகுந்து" என்னு மிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படி இவ்வாக்யம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வாக்யமித்யாதி). (தோற்ற) என்றது - தோற்றுவிக்க என்றபடி. "மனமுடையீர்கள்" என்று ஸம்போதிக்கச்செய்தே, "வந்து" என்னக்கூடாதே யென்ன, (ஸ்வதந் த்ரரித்யாதி). (ஸ்வதந்த்ரர்) கேவலர். இவர்க்கும், அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபாநுரூபமான மங்களாசாஸந பரர்க்குமுண்டான மாநஸஜ்ஞாந வைஷம்ய ப்ரயுக்தமான தூரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்து க்குத் தாத்பர்யம். "எங்கள்குழாம்" என்பானென், அவர்களும் குழாங் களாக இரார்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (கேவலரு மித்யாதி). (சேராச்சேர்த்தி) என்றது - ஸ்வார்த்த பரராகையாலே பரோத்கர்ஷாஸஹிஷ்ணுக்களாயிருக்கை. (உ) "సర్వ స్స్వార్థం సమీహతే - ஸர்வஸ்ஸ்வார்த்தம் ஸமீஹதே" அன்றே, இவர்க ளிப்படி யிரார்களோ வென்ன, (ஒருத்தரித்யாதி). பரஸம்ருத்தியே ப்ர யோஜநமாகையாலே அந்த விரோதமில்லையென்று கருத்து. இப்படி யிருப்பார்க ளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பரஸ்பரேத்யாதி). "నిత్యాభివాఞ్ఛిత పరస్పరనీచభావైర్మద్దైవతైః పరిజనైస్తవ సఙ్గసీయ - நித்யாபிவாஞ்சித பர ஸ்பர நீசபாவைர்மத்தைவதை꞉ பரிஜநை ஸ்தவஸங்கஸீய" இது ஸ்ரீவை குண்ட ஸ்தவஶ்லோகம்.

(க) வை-ஸ்த-எ௫ (உ) பார-உ-௬௫.

இத்திரளில்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில் (கூடு மனமுடையீர்கள்) "புகுருவோம்" என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரஸ்சரணங்கள் கனக்க வேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரஸ்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரஸ்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை அநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. (உடையீர்கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே "வைஸ்ரவணன்" என்னுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். கூட நினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்புநின்ற சிறுமையைக் குலைத்துவரவேணும். (வரம்பொழிவந்து) "வரம்பொழிய" என்கிறவிது, "வரம்பொழி" என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், (க) "ஜராமரணமோக்ஷாய - ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக்கூடுமினோ) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தி

மேலுக்கவதாரிகை (இத்திரளிலித்யாதி). "மனமுடையீர்கள்" என்று இவ்வளவைச் சொல்லுகையாலே, வேறொன்று வேண்டாவென்று தோன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புகுருவோமித்யாதி). இப்படி ஸாதாரணமாகச் சொல்லுவா னென்னென்கிற தடஸ்த்தசங்கையை ஸோபபத்திகமாக சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அவிலக்ஷணேத்யாதி). (புரஸ்சரணம்) உபாஸநா பூர்வாங்கமான தீர்த்தயாத்ராதி கர்மங்கள். ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டாவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (மாதாபித்ரேத்யாதி). "உடையீர்கள்" என்கிற மதுப்பு பூ(பூமா)மாவிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இந்தஇச்சை யித்யாதி). (வைஸ்ரவணன் என்னுமாபோலே)என்றது-தநவான் என்னுமாபோலே யென்றபடி. கீழ்ப்பதத்தோடே "வரம்பொழி" என்றதுக்கு அவதாரிகை (கூட நினைப்பார்க்கு இத்யாதி). வரம்பாவது இன்னதென்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கித்யாதி). (இட்டுக்கொண்டானிறே) என்கையாலே - ஸ்வபுத்தி கல்பிதமானது ஸ்வரூப மன்றென்று தோற்றுகிறது. "ஒல்லை" என்றதுக்கு வாஸநை (பற்றுகிற இத்யாதி). பற்றுகிற புருஷார்த்தமாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை.

(க) கீ-எ-உக.

னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ? "ஏடுநிலத்தி லிடுவதன்முன்னம்" என்றது - சரீரத்தில் அஸ்த்தைர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு "ஒல்லை" என்கிறது- பற்றுகிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. "கூடுமனமுடையீர்கள்" என்றும், "கூடுமினோ" என்றும் அருளிச்செய்கிறதிறே யோக்யதையைப்பற்ற. "அத்திரளில் நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்கள்"என்று தோற்றுமிறே, ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

(நாடுநகரமும் நன்கறிய) இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்கிறார். "நாடு" என்று- அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; "நகரம்" என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிறே நகரஸ்த்தர்; நாட்டார் தூரஸ்த்தரிறே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்பாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும். (நன்கறிய) இந்நன்

"இடுவதன் முன்னம்" என்றபோதே சைக்ர்யம் தோன்றுகிற்க, "ஒல்லை" என்பானென்னென்ன, விஷயபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (ஶரீரத்தில் அஸ்த்தைர்யத்தை)என்றது-பிள்ளை யமுதனார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற. வாருங்கோள் என்னாமல், பிரிந்துபோனாரை அழைக்குமாபோலே "கூடுமின்" என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கூடுமனமித்யாதி). (யோக்யதை) சேஷத்வரூப ஸம்பந்தம். என்னென்றாலும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத் தோற்றுமோவென்ன, (அத்திரளித்யாதி). (பிறிகதிர் படுகை) கதிர்பிறிபடுகை. (வெளிச்செறித்தக்கால்) ப்ரகாசித்தால்.

வ்ருத்தாநுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இத்திரளித்யாதி). "விஶேஷஜ்ஞரையும் அவிஶேஷஜ்ஞரையும் சொல்லுகிறது" என்கைக்கு நியாமகம் (ராஜாவுக்கித்யாதி). (ஆகையாலே) என்றது - விஶேஷஜ்ஞாவிஶேஷஜ்ஞ லக்ஷணமாகையாலே யென்றபடி. (ஆகையாலே) என்ற வநந்தரம் நாடுநகரமும் என்று என்று சேஷம். இவர்களறிய வென்னாமல் "நன்கு" என்று விசேஷிக்கையாலே, நன்மையை விஶதீகரிக்கிறார் (பகவதித்யாதி). இவ்வாக்யாந்தத்தில் அறிய என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "நன்கு" என்றதுக்கு அர்த்

மையை யறியவென்னுமாம். (நமோநாராயணுயவென்று) இவ்வள வும்போராது, தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து "ஸ்வரூபாநுரூப மான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேணும்" என்று, - வைஷ்ணவனுய் வரவேணுமென்று. (க) "अहमपि ममम भगवत एवाहमस्मि - அஹ மபி நமம பகவதஏவாஹமஸ்மி" என்றிறே நமஶ்ஶப்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமி பக்கல்பண்ணும் அநுகூலவ்ருத்தியே யிறே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமனமுடைப்பத் தருள்ளீர்) நினைத் திருக்குமவ்வளவு போராது. ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவோ மென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையீராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவு போராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெறவே ணு மென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரியை யை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) முற்பட அநந்ய

தாந்தரம் (இந்நன்மை இத்யாதி). (இவ்வளவு) என்றது - நாடும் நகர மும் நன்கறிகை. நமஶ்ஶப்தத்திலே நோக்காக (தன் ஸ்வரூபத்தை உள் ளபடி யறிந்து) என்றது. சதுர்த்தியைப்பற்ற (ஸ்வரூபேத்யாதி). இவ் வாக்யத்தால் பலிதம் (வைஷ்ணவனுய் வரவேணும்) என்றது. நமஶ்ஶப் தம் ஸ்வரூபயாதா(த்ம்ய)த்ம்ய ப்ரதிபாதக மென்றதுக்கு நியாமகமும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்கைக்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறுர் (அஹமபி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "மனமுடையீர்கள் பத்தருள்ளீர்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (நினைத்திருக்கு மித்யாதி). "பாடுமனமுடை" என்ற துக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் (நினைத்தித்யாதி)."பத்தருள்ளீர்" என்றத்தை யத்ய(ந்ஸ)ர்த்த விவக்ஷையாலே ஏகவிஷயமாக்கிக் கீழருளிச் செய்து, ஸம்போதநவிவக்ஷையாலே பி(ன்)ந்ந புருஷவிஷயமாக யோஜநாந் தரம் (இத்திரளிலே இத்யாதி). (அவ்வளவு) கூடுகைமாத்ரம். (க்ரியை யை இரண்டாக்கி) என்றது-இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரி விஷ யமாக்கி யென்றபடி. ... ... (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரமே யுங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய் கிறுர் (முற்பட இத்யாதி).

(க) யஜு

ப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐஶ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய துர்க்கதியைக் கண்டு முந்துறவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே- ஐஶ்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுரரிராக்கதரை
இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த விருடீகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுதாயிர நாமம்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்துபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே

வ்யா:—(அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஶ்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிறே ஐஶ்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை, அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. "𑌅𑌣𑍍𑌡𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 - அண்டாதிபதயேநம:" என்றிறே இப்பதப்ராப்திக்கு ஸாதநமான மந்த்ரம். அந்த அண்டைஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாகவிறே ஸர்வேஶ்வரனை அநுஸந்திப்பது. (க) "𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 - வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனாக அநுஸந்திக்கவு மாயிறே ஆஶ்ரயணப்ரகார மிருப்பது.

த்ரிலோகாதிபதியென்னாதே இப்படி ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (தேவதைகளுடைய இத்யாதி). (மேலான) உத்க்ருஷ்டமான. சதுர்த்த(ஶ)ச லோகாதிபதி யென்னாதே, "அண்டக்குலத்துக்கதிபதி" என்பானென்னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுகைக்காக என்கிறார் (அந்த இத்யாதி). (அந்த ப்ரஹ்மா) என்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்றபடி. சொல்லுகிற ப்ரகாரந் தன்னைக் காட்டுவாராக அதி(ஷ்)ஷ்ட்டிகை(அண்டாதிபதயேநம:) என்கிற வாக்யத்வயமும். மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராதோ, ஐஶ்வர்யவிஶிஷ்டனாகவும் அநுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வ்யாஹரந் இத்யாதி). அன்றிக்கே, (உ) "𑌨𑌮𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌃 - நமஶ்சக்ரு:" என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஶ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அநுஸந்திக்கையும் ஆஶ்ரயண மாமோவென்ன, (வ்யாஹரந் இத்யாதி). ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப்ரமாணம் மந்த்ராந்தரங்களுக்கும் துல்யந்யாயேந வருமென்று திருவுள்ளம். ஆஶ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையேயென்று சங்காநுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸூசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப்

(க) கீ-அ-௧௩. (உ) பாரதம்.

அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ப்ரகாரமேயன்றோ இஸ்ஸப்தத்திலுள்ளது, ஆஸ்ரயணப்ரகாரம் தோற்ற விருந்ததில்லையேயென்னில்; உதாரனாயிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் "இது இருந்த வழகென்!" என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனாயிருக்குமவன் "கொள்ளலாகாதோ" என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிறே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேக்ஷையுண்டென்று தங்களபேக்ஷையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்து (க) "உதாரா: - உதாரா:" என்னுமவனுடைய ஔதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. (அண்டக்குலத்துக்கு)(உ) "அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் - அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம்" என்று தொடங்கி, (உ) "கோடிகோடி ஶதாநிச - கோடிகோடி ஶதாநிச" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேக்ஷித்தாரபேக்ஷித்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. (ஆகி) ஆஸ்ரிதர் தன்னை அநுஸந்தித்தவளவிலே யாயிருக்கை. ஐஸ்வர்யார்த்தி, ஐஸ்

பரிஹரிக்கிறார் (அண்டக்குலத்துக்கித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). மந்த்ரத்தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறார்க ளாகையாலே அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகியென்று அநுவதித்து ஸூசிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேக்ஷா ஸூசக சப்தம்ப்ரயோகிக்கையாலே, ஒருவிஶேஷார்த்தம் பலித்ததென்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி). குலபதப்ரயோகதாத்பர்யம் (அண்டாநாம் இத்யாதி). (உடைமை) தேய(தேய)வஸ்து. பதியென்னாதே, "அதிபதி" என்கையாலே, அதி(தி)க: பதி: என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). இவ்வாக்யம் உபாஸகாபிப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்க்யாதா அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. சில ஸ்ரீகோஶங்களி லிந்த பாடமுண்டு, கோஶாந்தரங்களிலே "அதிபதியாகி" என்று எடுத்துக்கூட்டி, "உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரிதன் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயா யிருக்கை" என்று பாடமுண்டு. இந்த பாடத்தில், உபயவிபூதிக்கு நாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானென்னக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. (அநுஸந்தித்தவளவிலே) நினைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே. விவரணம்

(க) கீ-எ-கஅ. (உ) வி-பு-உ-எ-உஎ.

வர்ய விசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்த(ந்த)னாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அசுரரிராக்கதரை) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாராத்யாபத்துக்களில் களையறுத்துக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு ப(்ர)ரமிறே. "ஆர்த்தன்" என்றும், "அர்த்தார்த்தி" என்றும் ஐஸ்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிறே யிருப்பது. அதில் அர்த்தார்த்தியைக் கீழேசொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜந்மப்ரப்ருதி பராநர்த்தமே பண்ணிப்போருவது இரண்டு வர்க்கமிறே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸநத்திலே இழிகிறது, ஆஸ்ரிதவிரோதிகளென்றிறே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின திரளை.

(ஐஸ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்வயம்). (கைவல்யார்த்தி) என்கிற வாக்யத்துக்கு, (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்று சுத்திகுணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிறேயென்று கருத்து. (அவ்வளவாயிருக்கும்) என்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷாநு குணமாகத் தன்னை அமைத்துவைக்குமென்கை.

ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரகாரம் சொல்லுகிற விடத்தில் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் (இப்பதத்துக்கித்யாதி). (இப்பதத்துக்கு) என்றது - இந்த அண்டாதி(ர)பத்யத்துக்கென்றபடி. ரக்ஷகனுக்கு ப(்ர)ரமானாலும், பூர்வம் ஐஸ்வர்யார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு அது சேருமோவென்ன, (ஆர்த்தனித்யாதி). இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்துவந்தால் ஆர்த்தியுமுண்டென்று கருத்து. அன்றிக்கே, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராபணங்கள் ரக்ஷகக்ருத்யமாகையாலே, இஷ்டப்ராபணத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆநுஷங்கிகமாக வந்ததென்று கீழருளிச்செய்தது, ஐஸ்வர்யார்த்திதான் த்விவித(்த)னாகையாலே, "அசுரரிராக்கதர்" என்றதுக்கு யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தனித்யாதி) என்னவுமாம். இந்தயோஜனை ஸ்வரஸம். அசுரரென்றால் போராதோ, "இராக்கதர்" என்று சொல்லவேணுமோவென்ன, (ஜந்மேத்யாதி). (உ) "ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு-ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்றிருக்குமவன் இவர்களை அழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தமித்யாதி) "இண்டம்" என்றதுக்கு நெருக்கமாதல், சண்டாளரென்றுதல் இரண்டர்த்தம். சண்டாளரென்கிறது எவ்

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-கூ-உக.

"இண்டர்" என்று-சண்டாளர், இவர்களைச் சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது - நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை - பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநரா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை-பராநர்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "மேருசைத்ரே நம:- அஸுரரக்ஷஸேப்ரவே நம:" என்றிறே இவர்களுடைய ஆஸ்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது. (எடுத்துக்களைந்த) (க) "பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானை" என்னுமாபோலே, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபீஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு நோவு வாராதபடியிறே. விபீஷணக்ருஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். (இருடீகேசன்) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஐஸ்வர்யாதிகளிலே கர்மாநுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப(ர)ராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐஸ்வர்யார்த்தமாக அவன் பக்கலிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங்கோள்; அவன் "ஸமேதம்-மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தா

வழியாலேயென்ன, (இவர்கள் இத்யாதி). ஹீநரானமையின் எல்லையை ஸப்ரதியோகிகமாக அருளிச்செய்கிறார் (உத்கர்ஷத்துக்கித்யாதி). ஆகையாலே இப்படி பராநர்த்தம் பண்ணுமவர்கள் சண்டாளரென்று கருத்து. இந்த அஸுரநிரஸநாநு ஸந்தாநம் ஆஸ்ரயண ப்ரகாரமானமையை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாபத்துக்களித்யாதி) (இவ்வாபத்துக்கள்) என்றது - இந்த அஸுரரால்வந்த ஆபத்துக்களென்றபடி. "களைந்த" என்றால் போராதோ; "எடுத்து" என்பானென்னென்ன, (பொல்லா இத்யாதி). (அழல்) ஔஷ்ண்யம். அப்படி நிரஸித்ததுக்கு உதாஹரணம் (பாழாள் இத்யாதி). (பரிக்ரஹம்) பரிகரமென்றபடி. இவனேயன்றிக்கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் (விபீஷணேத்யாதி). ஹ்ருஷீகாணாம்- இந்த்ரியாணாம், ஈஸ:-நியாமக: என்றாய், இன்னாருடைய இந்த்ரியங்களென்றமையாலே யதா(ர்ஹ)நிகாரம் நெஞ்சை மூட்டுமென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபரரித்யாதி). ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ஐஸ்வர்யார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). வடிவிலே இவன் நெஞ்சுவைத்தால், அதுவும் *(௨) பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாகையாலே வசீகரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதை

(க) தி-பா-கூ. (௨) ரா-ஆர-ந-உக.

லே, அபேக்ஷித்த ஐஶ்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐஶ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய் பகவத்ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேஉளரான நீங்கள். "தொண்டக்குலம்" என்று- தனியே ஒருஸந்தாநம்போலே காணும். "தேஹமே ஸ்வரூபம்" என்றிருப்பார்க்கும், "சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்" என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே.

இனி, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்குக்க்ருத்யம் இன்னதென்கிறார் மேல். (வந்தடிதொழுது) திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாகவந்து அநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி. ஐஶ்வர்யமே ப்ரயோஜநமாய் விஷயாநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய் அநுகூலவ்ருத்தியே யாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள். (ஆயிரநாமம்சொல்லி)இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்ப்பந்திக்கவேண்டுவது "மமேதம்" என்றிருக்குமன்றிறே; "தவேதம்" என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்க

ளைக் குலைக்குமென்று கருத்து.

இருடீகேசனுக்கு என்னாதே, "தனக்கு" என்று விசேஷிக்கையாலே (ஐஶ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய்) என்றது. "திரள்" என்னுமல் குலம் என்றதுக்கு வாஸனை, (தொண்டக்குலமித்யாதி). "இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த" என்றும், "தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்" என்றும் சொல்லுகிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தேஹமே ஸ்வரூபமித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இனி யித்யாதி). "அடிவந்து தொழுது" என்று அந்வயமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளே யித்யாதி). கீழ்வாக்யத்தை வ்யாவர்த்ய கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ஐஶ்வர்யமேயித்யாதி). ஒன்றிரண்டமையாதோ, ஆயிரம்வேணுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (இரண்டு) என்றது - "அண்டாதிபதயேநமஃ" "அஸுரரக்ஷத்ரவேநமஃ" என்றத்தை நினைக்கிறது. (மமேதமென்றிருக்குமன்று) தனக்கொரு புருஷார்த்தம் வேணுமென்றபோது என்றபடி. (தவேதமென்கிற புத்தியாவது)-எல்லா நன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேணுமென்கிற ப்ரதிபத்தி. "ஆயிரம்" என்றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, (திருநாமங்களெல்லாம்) என்கிறார்.

ளெல்லாம் போக்ய(ஸ்ரீ)மாயிறே யிருப்பது; அவற்றை வாயார. சொல்லி. (பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்து அந்வயித்தவாறே "மமேதம்" என்றிருந்தகாலம் ஜந்மாந்தரம யத் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மாவாகிறுனிறே; ராஜர்வ யான விஸ்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானுனிறே அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாத தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. "உனக்கு நான்" என்ற வநந்தரம் முன்பு "நான் எனக்கு" என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்று மிறே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களா சாஸநம் பண்ணுங்கோள். "ப்ரயோஜநாந்தரபரனுய்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கு மித்தனை பரிவனுகப்பெற்ருேமே!' என்று அவன் குளிர நோக்கும். (பல்லாயிரத்தாண்டென்மின்) பின் ஆனை பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யமு யாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங் களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியு முண்டாகப் பெற்ருல் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிருர். ... ... (ரு)

ஆயிரநாமங்களோடே, "பல்லாண்டென்மின்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொல்லி" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வாயாரச்சொல்லி) என்றது. "பண்டைக்குலம்" என்றது - முன்புள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜந்மாந்தரமென்றபடி. ஜந்மமொன்ருயிருக்க; ஜந்மாந்தர மாகிறபடி எங் ஙனேயென்ன; (தொண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இதுக்கு உதாஹரண த்வயம்-(ஒரு ஜந்மத்திலே யித்யாதி வாக்யத்வயம்). இப்படி யாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, (அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம்). ஸ்வரூப பேதமென் றத்தை உபபாதிக்கிருர் (உனக்கித்யாதி). (வ்யதிரேகமாய்) என்றது - பி(ஸ்ரீ)ந்நமாயென்றபடி.

கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்து, "பல்லாண்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). கீழ் அபதாநத்தைக் கடாக்ஷித்து, "பல்லாயிரத்தா ண்டு" என்றதுக்கு அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). இதுக்குத் தாத்பர்யம் (அந்நோக்கு இத்யாதி). "என்மின்" என்றதுக்குத் தாத்பர் யம் (உங்களுக்கித்யாதி). (சடக்கென) சீக்ரமாக. இப்படி உக்திமாத்ரத் திலே இம்மஹாப(ஸ்ரீ)லம் ஸித்தித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்று கருத்து. ... ... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களை யழைக்கைக்கடி - (க)"ஸ்ரீ: ... - உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத்தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது; ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், (உ)*வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். (உ)"ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான ஏற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்

ஆறும்பாட்டு.— எந்தையித்யாதி). மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாநிபந்தநமாக இவர்களிழந்திருக்கிறார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாகிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தா(ரா)ரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாத்ரத்தாலும் அழைக்கிறார் என்று கீழருளிச்செய்து, ஆகிலும் அநந்யப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே வருவர்கள், ப்ரயோஜநாந்தர பரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுரார்களென்று, இவர்களுடைய விசேஷமறியு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). [அழைக்கைக்கடி - புகுரலாம்படி யாயிறே யிருப்பது] என்று வாக்யாந்வயம். (தேங்காதே) தயங்காதே; பயப்படாதே யென்றபடி. இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறாரென்னக்கூடாது, *வாழாட்பட்டிலே சொல்லுகையாலே; இது ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரமென்னக்கூடாது, "எம்படிகால்-ஆட்செய்கின்றோம்" என்றிருக்கையாலே; ஆகையால், அநந்ய ப்ரயோஜநருடைய பாசுரமாக வர்த்திஷ்யமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி). இது இவருக்குப் பாசுரமென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்னில், (ஏழாட்காலும் இத்யாதி). ஆத்மப்ரஶம்ஸையாகாதே யென்று சங்கித்து, இதுவும்

(க) கி-எ-௧அ. (உ) ௩.

குண்டாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றம் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகை ஸாத்விகர்க்கு யுக்தமோ வென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங்கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். (க) పన్నగాశన మాసాద్య పతన్తం పక్షిసేవితే। వైనతేయమహం శక్తః పరిగన్తుం సహస్రశః - பந்நகாஶநமாஸாத்ய பதந்தம் பக்ஷிஸேவிதே। வைநதேய மஹம் ஶக்தஃ பரிகந்தும் ஸஹஸ்ரஶஃ" என்று - திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னானிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

மூ.—எந்தைதந்தைதந்தைதந்தை தம்மூத்தப்பனேழ்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழியாட்செய்கின்றோம் திருவோணத் திருவிழவில்
அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்று பாடுதுமே.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்தை தந்தை) என்று - ஒரு மூவர். (தம்மூத்தப்பன்) "தம்" என்று - முடிந்தவனை அநுபாஷிக்கிறது. (மூத்தப்பன்) "அப்பன்" என்று - தமப்பனார்; "மூத்தப்பன்" என்று-பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே இருவர்; ஆக, எழுவரையும் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று திரள வருளிச்செய்தார்; இவர்களும், (ஏழ்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற இதுக்கு ப(்)ல மென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாநத்தில் மங்களா

பரார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தந்தாமித்யாதி). (பயம் கெடுகைக்காக) என்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கள் எங்கே வருகிறார்களோவென்னும் பயமாதல், "உள்ளீரேல்" என்கையாலே, மங்களாஶாஸநத்துக்கு ஆள்கிடையாமல்வந்த பயமாதல். பரார்த்தமாக ஸ்வாதிஶயத்தைச் சொன்னவர்களுண்டோவென்ன, (பந்நகாஶநம் இத்யாதி).

முதற்பதத்தி லிருவரும், முடிந்த பதத்திலிருவரும், மத்யே மூவரும், ஆக ஸப்தஸங்க்யையைக் காட்டுகிறார், (எந்தை இத்யாதி). (முடிந்தவனை) என்றது - மூன்றாம் தந்தையை. மேல், "ஏழ்படிகால்" என்று சொல்லாநிற்க, "எந்தைதந்தை தந்தை" என்று இப்படிசொல்லி விசேஷிப்பானென் னென்கிற சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆகவித்யாதி). "எந்தை" இத்யாதியாலே சரீரஸம்பந்தத்தைக் கொண்டாடக்கூடுமோ,

---

(க) ரா-கிஷ்-சுஎ-கச.

சாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தா லே சொல்லுகிறார்கள். (க) "ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம - ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டட்டம் ஜந்ம" (உ) "கரீயாந் ப்ரஹ்மதஃபிதா - கரீயாந் ப்ரஹ்மதஃ பிதா" என்று வித்யாஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, (ந) "பிதரம் மாதரம் தாராந் - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யமான யோநிஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுகை யுக்தமோ வென்னில், யுக்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜகம் பக வத்ஸம்பந்த மாகையாலே. வித்யாஸந்தாநத்திலும் பகவத்விமுகன் த்யாஜ்யனல்லனோ. (ஏழ்படி கால்தொடங்கி) அர்த்தக்ரமத்தாலே ஏழையும் சொல்லச்செய்தேயும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தா நத்தி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே. (வந்து) மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. (வழிவழியாட் செய்கின்றோம்) முறைமுறையாகத் தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் - இஸ்ஸந்தாநத்துக்கு மங்களாசாஸந விச்சேதம் பிறந்த தில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாநத்துக்கு த்ரிபுருஷ விச்சித்தி யாலே அப்ராஹ்மண்யம் சொல்லுமாபோலே, மங்களாசாஸந விச்

ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் வித்யாஸந்தாநத்துக்கே ஶ்ரேஷ்டதையையும், இது க்கு த்யாஜ்யதையையும் சொல்லாநின்றதே என்கிற ஶங்கையை அநுவதித் து, இவ்விரண்டுக்கும் உத்தேஶ்யதாப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஸஹி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இத்தை வ்யதிரேக முகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (வித்யாஸந்தாநத்திலு மித்யாதி). இவ்விடத்திலே (சு)"ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும். ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேது வெ ன்று, அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே" என்கிறபடியை அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. "எந்தைதந்தை" என்று பிரித்துச்சொன்னது ஆதரத்தாலே யானால் திரளவும் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவு மொரு ப்ரீதியாலே யென்கிறார் (அர்த்தக்ரமேத்யாதி). அர்த்தக்ரமமா வது - எந்தை யித்யாதியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி. "வழிவழி" என்கிற வீப்ஸையாலே பலிதம் (தப்பாமே) என்றது. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி). விச்சேதம் வந்தால் அதில் குறையேதென்ன, த்ருஷ் டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (யாஜ்ஞிகேத்யாதி). த்ருஷ்டாந்தத்

(க) ஆபஸ்த-க-க-   (உ) மநு-உ-கசுசு,
(ந) விஹகே-உஉ-படலம்.   (சு) ஸ்ரீவசநபூஷ.

சித்தியால் வைஷ்ணவத்வஹானி சொல்லும்குறை எங்கள் ஸந்தானத்தில் இல்லையென்கிறார்கள். (௧) "యస్య వేదశ్చ వేదీచ విచ్ఛిద్యేతే త్రిపూరుషమ్ । సవై దుర్బ్రాహ్మణో జ్ఞేయ స్సర్వకర్మ బహిష్కృతః - யஸ்யவேதஶ்ச வேதீச விச்சித்யேதே த்ரி பூருஷம் । ஸவை துர்ப்ராஹ்மணோ ஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதः" என்னக்கடவதிறே. "வழிவழி" என்று-சாஸ்த்ரயார்க்கத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலு மென்றுமாம். (௨) "శాన్తి శ్శాన్తి శ్శాన్తిః - ஶாந்தி ஶ்ஶாந்தி ஶ்ஶாந்திः" என்றும், (௩) "పశ్యేమ శరదశ్శతమ్ - பஶ்யேம ஶரதஶ்ஶதம்" என்றும், (௪) "సర్వాన్ దేవాన్ నమస్యన్తి - ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி" என்றும், (௫) "మఙ్గళాని ప్రయుఞ్జానాః - மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநாः" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆட்செய்கின்றோம்) ஆட்செய்கையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. மேலே "பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு" என்றத்தை வ்ருத்தியாகச் சொல்லுகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் - தங்களுடைய ஸந்தானத்தி லேற்றம்சொன்னார்களாய், மேல் - தங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷம் சொல்லுகிறார்கள். (திருவோணத் திருவிழவில்) விசேஷித்துத் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லாத விடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநக்ஷத்ரமாகக்கடவது. "திருவோணம்" என்கிறது ஜந்மநக்ஷத்ரமென்னில் உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பர்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலேயென்று

துக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்ய இத்யாதி). (வேதீ) யஜ்ஞத்தில் திண்ணை. தலைமுறையாகக் கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரேத்யாதி). ஶாஸ்த்ரம் தன்னைக் காட்டுகிறார் (ஶாந்திரித்யாதி). சிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸர்வாந் இத்யாதி). ஆட்செய்கை ஸாமாந்ய ஶப்தமானாலும், ப்ரக்ருதார்த்தாநுகுணமாக விசேஷிக்கிறார் (ஆட்செய்கையாவதித்யாதி). இதுக்கு ஹேது (மேலே யித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி). "அரியுருவாகி" என்று, ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாயிருக்க, ஸ்வாதியென்று சொல்லுகையன்றோ வேண்டுவதென்ன, விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாகையாலே இது எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதாரணமென்று பரிஹரிக்கிறார் (விஶேஷித்து இத்யாதி). குப்ஜாZZம்ராத் யவதாரத்தில் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லவில்லையே யென்று கருத்து. ஆனால் ஜந்மநக்ஷத்ர மென்னாதே, "திருவிழவு" என்பானென்னென்னில், (திருவோணம் இத்யாதி). (என்னில்) என்றது - என்று

---

(௧) மநு- (௨) தை-சீக்ஷா-௧. (௩)
(௪) ரா-அயோ-௨-௫௨. (௫) ரா-ஆர-௧-௧௨.

மறைத்துச் சொல்லுகிறார் (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு ப(ப)லம் க்ஷீணமாய் அஸுரர்க்கு ப(ப)லம் வர்த்தி(ர்)க்கும் ஸமயத்திலே. (அரியுருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வடிவையுடையனாய், (க) "నారసింహ వపుశ్శ్రీమాన్ - நாரஸிம்ஹ வபுஶ் ஶ்ரீமாந்" என்றும், (உ) "அழகியான்றானே யரியுருவன்றானே" என்றும், (ங) "நரங்கலந்த சிங்கமாய்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அரியையழித்தவனை) "அரி" என்று- சத்ரு. ஸஹஜ சத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றுயிராக்கி விடாதே உருவழித்தவனை. (ச) "சுகிர்ந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த" என்னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்த்தாநமாகிறது பின்புள்ளார் பகைகொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. (பந்தனைதீர) துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு போகடுகையால்வந்த அனுக்கம் தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான அபதாநமாகையாலே "அ

சொன்னால் என்றபடி. அரியுருவானது அந்தியம்போதிலாயிருக்க, அந்தியென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தேவர்களுக்கு இத்யாதி). இத்தால் எக்காலமும் பயஹேதுவென்று கருத்து. "அரியுரு" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருகால வித்யாதி). அவ்வடிவுதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன ப்ரமாணங்கள்) நாரஸிம்ஹ இத்யாதி). இவ்விடத்தில், "నారసింహ వపుః-భక్తభయాపహః తదపేక్షానుగుణం ప్రతిపన్న యథాకామ దివ్యమహానృసింహ సంహననః, అతఃపరస్పర దుర్ఘటాపూర్వ వికృతరూపపరిగ్రహాదపి శ్రీమాన్-సౌన్దర్య లావణ్యాదిభిరతిమనోహరదివ్యరూపః - நாரஸிம்ஹவபுঃ - பக்தபயாபஹঃ ததபேக்ஷாநுகுணம் ப்ரதிபந்ந யதாகாம திவ்யமஹாந்ருஸிம்ஹஸம்ஹநநঃ, அதঃபரஸ்பர துர்க்கடாபூர்வ விக்ருதரூபபரிக்ரஹாதபி ஸ்ரீமாந்- ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதிபிரதிமநோஹரதிவ்ய ரூபঃ" என்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் அநுஸந்திப்பது. (நாரம்) மநுஷ்யத்வம். இத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே (ஸஹஜஶத்ரு)என்கிறார். (குற்றுயிர்) என்கிறது - குறைந்த ப்ராணன்; அதாவது - ம்ருதப்ராயன் என்றபடி. அழித்ததுக்கு மூன்றாந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார் (சுகிர்ந்து இத்யாதி). (சுகிர்ந்து) என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி. அழித்தபின்பு பயப்படுவானென்னென்ன, (அவனை யித்யாதி). "பந்தனை" என்றது-அனுக்கம்; அதாவது - சிசுக்களுக்கு வரும் வ்யாதி. (துஷ்ப்ரக்ருதி) என்றது - அஸ்ப்ரு

(க) ஸஹஸ்ரநாமம்-ங. (உ) ச-திரு-உஉ. (ங) உ-திரு-அச.
(ச) ங-திரு-கூ௫.

னுக்கம்" என்கிறதிறே. (பல்லாண்டு) அநுகூலர்வாயாலே ஒருகால் மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருகால் "பல்லாண்டு" என்றதால் பர்யாப்திபிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வ்ருத்தியென்கிறார்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற்பொலிகின்ற)* ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹூதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, "வரம்பொழி வந்தொல்லைக்கூடுமினோ" என்று - நீங்கள்பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், "நமோ நாராயணாய" என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்று - விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றுமிறே அவர்களையழைத்தது. அதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்ய ப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம். அநுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிந்ஹமான திருவிலச்சினையைத்

ஸ்யதை தோற்றுகைக்காக. "பல்லாண்டு" என்றால் அனுக்கம்போமோவென்ன, (அநுகூலரித்யாதி). "பாடுதும்" பாடுவோம் என்றபடி. வர்த்தமாநத்தாலே இதுவே வ்ருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஒருகால் இத்யாதி).

ஏழாம்பாட்டு. — (தீயில் இத்யாதி) திருவிலச்சினையும் தரித்து ஆட் செய்கின்றோம் என்று, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு சேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரரென்று தோன்றுகிறது; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (தங்கள் ஸ்வபாவம்) என்றது - ஒற்றுண்டு நின்று குடிகுடி ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை. அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னுகின்றீர்; அதில் திருவிலச்சினைதரித்து அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸூசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்சத்தில் "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்ற இடத்தில் திருவிலச்சினை ஸூசிதமென்று பரிஹரிக்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே), (க்ருத்யம்) என்றது "

தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தைத் தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—

தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் [றோம்
கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட்செய்கின்
மாயப்பொருபடை வாணனையாயிரந் தோளும்பொழி குருதி
பாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (எ)

வ்யா.—(தீயில்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி) என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புகுரப்பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) "தீ" என்கிற சப்தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜஃபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். †(அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸு வர்த்(தி)திக்கையாகிறது) (க) "அத்யர்கா நலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்" - அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்" என்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களிற் காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசகமாயிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. (உ) "வடிவார்

கர்த்தும் ஸக்யம் என்றபடி. (த்யாகோபாதாநங்கள்) என்றது - ப்ரதிகூலாநுகூல புருஷர்களுடைய த்யாக ஸ்வீகாரங்கள் என்றபடி.

ஆழ்வானைக்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தீயிற்பொலிகின்ற இத்யாதி). வர்ணோத்கர்ஷ ஸித்யர்த்தமாகத் "தீ" என்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தீயென்கிறசப்தம் இத்யாதி). (ஆதித்யாதி) என்கிறஇடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே பரமபதத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. "பொலிகின்ற" என்றது - மிகுகின்ற என்றபடி. மிகுகையாவது என்னென்னில் என்று கூட்டுவது. இதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (அத்யர்க்கேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அதிற்காட்டில்) என்றது - பரமபதாபேக்ஷயா வென்றபடி. "பொலிகின்ற" என்றதில், வர்த்தமாநார்த்த மருளிச்செய்கைக்காக பர்வபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (அத்யர்க்கேத்யாதி) என்னவுமாம். விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசகன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (வடிவாரித்யாதி). இப்பாசுரத்தில் முந்தின அர்த்தம் இங்கு வேண்

(க) பார-ஆர-கசஙு. (உ) உ.

† குண்டலிதம் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

சோதி வலத்துறையும் சுடராழி" என்னக்கடவதிறே. (க) "తస్య భాసా సర్వమిదం విభాతి- தஸ்யபாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" என்கிறபடி யே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்று நிற்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படியெங்ஙனென்னில் (செஞ்சுடர்)*காளமேகநிப ஶ்யாமமான வடிவுக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாக (భాగ) ரூபத்தாலேவந்த ப்ரகாசகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம்) இட்டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறம்புபோக்கற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியாழ்வானென்கை. (சக்கரத்தின்கோயில்) ஆழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிற மண்டலாகாரமான வாஸஸ்த்தாநம். (பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று) அதாகிறது - சி(ஹ்)ஹ்நத்தாலே சிஹ்நிதராய்நின்று. திருவிலச்சினையைத் தரித்தபின்பிறே, இவன் ஜந்மாந்தரத்திற் போகாதே மே

டுவது. திருமேனிதானே எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்க, அதுக்கு இவன் ப்ரகாசகனென்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையை அநுவதித்துக் கொண்டு, திருமேனி ஶ்யாமமாகையாலே பரபாக (భాగ) ப்ரயுக்தமான ப்ரகாசகத்வமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தஸ்யேத்யாதி). மேலே "திருச்சக்கரம்" என்றுநிற்க, "ஆழி"என்றால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இட்டளத்தி லித்யாதி). (இட்டளம்) நெருங்கினஸ்த்தலம். (தன்னிலே) ஸ்வஸ்மிந்நேவ. "ஆழி" மண்டலம். "திகழ்கை" விளங்குகை. "கோயில்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆழ்வானித்யாதி). (ஆழ்வான்) என்றது - ஷோடசபாஹுவான விக்ரஹ விசிஷ்டனை. "பொறி" லாஞ்சநம். "ஒற்றுகை" ஸ்பர்சித்துக் கொள்ளுகை. இத்தால் பலிதார்த்தம் (அதாகிறதித்யாதி). "நின்று" என்ற பதவாஸனை (திருவிலச்சினையை இத்யாதி). (ஜந்மாந்தரங்களில் போகாதே) என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். யத்வா,(உ) "తాపః పుణ్డ్రస్తథా నామ మన్త్రో యాగశ్చ పఞ్చమః। అమీ పరమసంస్కారాః పారమైకాన్త్యహేతవః- தாபః புண்ட்ரஸ்ததா நாம மந்த்ரோ யாகஶ்ச பஞ்சமঃ। அமீ பரமஸம்ஸ்காராঃ பாரமைகாந்த்ய ஹேதவঃ" என்றிருக்கையாலே, சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நிற்கையை அஞ்சுக்கும்உபலக்ஷணமாக்கி,ப(ஃ)க்தி நிஷ்டனுக்கு ஜந்மாந்தர ஸம்பாவனையுண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக (ஜந்

(க) கடோப-உ-ரு. (உ) பராசரஸ்ம்ருதி.

க்ஷாந்தரத்திற் போகாதே ஸாஸ்த்திரனுகப் பெற்றது. பகவதங்கீ காரமும் இதுண்டானுலிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள், "மீண்டு எழுந்தருளுமளவும் இங்குட் புகுரக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; (க) [చక్రాఙ్కితాః ప్రవేష్టవ్యాః యావదాగమనం మమ। నాముద్రితాః ప్రవేష్టవ్యాః యావదాగమనం మమ - சக்ராங்கிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ யாவதாகமநம் மம। நாமுத்ரிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ யாவதாகமநம் மம] என்று-இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர்; அவர்கள் நிஸ்ஸங்கமாகப் புகுரக்கடவர்கள்; அல்லாதாரை பா(ஃ)வபரீக்ஷை பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்ருனிறே க்ருஷ்ணன். இதுதான் ஈஸ்வராங்கீகாரத்துக்கு முடலாய், இதுதானும் "நாம் அவனுடைமை" என்று நிர்ப்பரனு யிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தை யநுஸந்தித்து க்ரூரமாகப் பார்க்கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சும்படியா யிருப்பதொன்றிறே. (உ) "చక్రాది ధారణం పుంసాం పరసమ్బన్ధవేదనమ్। పతివ్రతానిమి

மாந்தரத்தில் போகாதே) என்கிருரென்னவுமாம். (மோக்ஷாந்தரம்) கைவல்யம். ஜந்மாந்தரத்தில் போகாமைக்கும், கைவல்யத்திற் போகாமைக்கும், சக்ராங்கநம் ஹேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிசயமன்ரோ ஹேதுவென்ன, அருளிச்செய்கிருர் (பகவதித்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிருர் (ஸ்ரீமதித்யாதி). (ஆஸ்ரிதவிரோதி) ஸால்வன். "யாவதாகமநம்மம" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்- (நிஸ்ஸங்கமாக) என்றது. "சக்ராங்கிதாஃ" என்றதில் அர்த்தஸித்தமாதல். "சக்ராங்கிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ" என்றபோதே "அமுத்ரிதாஃ-நப்ரவேஷ்டவ்யாஃ" என்றது ஸித்தமன்ரோ; விசேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஹ்ருதயராகையாலே நான் வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், சுத்தபாவருண்டாகில், கருத்தறிந்து விடுங்கோளென்று தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிருர், (அல்லாதாரை இத்யாதி). அமுத்ரிதத்வம் சங்கநீயதா ஹேதுவாகையாலே (பாவபரீக்ஷை) என்றது. உக்தத்தை அநுவதித்து, ஸாஸ்த்திர னுகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிருர், (இதுதானித்யாதி;). (இதுதான்) என்றது - சக்ரதா(ஃ)ரணந்தான் என்றபடி. (இதுதானும்) என்றது அங்கீகாரஹேதுவான அந்த சிஹ்நதாரணந்தானும் என்றபடி. அவனுடைமை என்றதுக்கு சக்ராங்கநம் ஸூசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (சக்ரா

(க) ஹரிவம்சம் பவிஷ்யத்பர்வ-உஎ-உச. (உ) கூர்ம-

த్రం హి వలయాదిభూషణమ్ - சக்ராதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த வேதநம்। பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதி விபூஷணம்" என்று பக வத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. (குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்) (க) "సపుత్రపౌత్రస్సగణః- ஸபுத்ர பௌத்ரஸ்ஸகண:" என்கிறபடியே ஸந்தா(ந்)நமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந் தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதெ ன்னில், (மாயப்பொருபடை யித்யாதி) எங்களைப்புகுர நிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பா டக்கடவோமென்கிறார்கள். (மாயப்பொருபடை வாணனை) ஆஶ்சர்ய மாகப் பொரும் ஸேனையையுடைய வாணனென்னுதல்; ஆஶ்சர்ய மாகப் பொரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணனென்னுதல். "மாயம்" என்று-க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவனென்னவு மாம். (ஆயிரந்தோளும் பொழி குருதிபாய) ஆயிரம் தோள்களா லும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்ப ரப்படையப் பரம்பும்படி. †(பொழிதல்-சொரிதல்). இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில், (சுழற்றிய) திருவாழியை வீசவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருகால் திருவாழி

யித்யாதி). (நிமித்தம்) சங்ஹும். (உ) "నిమిత్తం హేతు లక్ష్మణోః - நிமித்தம் ஹேது லக்ஷமணோ:" என்று நிகண்டு. "வந்து வழிவழியாட் செய்கின் றோம்" என்ற இடத்தில் போலன்றிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸபுத்ர இத்யாதி). ப்ரகரணாநு குணமாக விஶேஷபர்யவஸாநம் (இப்படி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (எந்த இத்யாதி). "கோயில்பொறியாலே யொற் றுண்டுநின்று" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி). (வீரப்ரகாஶகமான) என்றது - வீரரஸப்ரகாஶக மான என்றபடி. "மாய" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-ஆஶ்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும். "படை" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்- ஸேனையும், ஆயுத மும், யுத்தமும் என்றுகருத்து. (குருதி) ருதிரம். (குதிகொண்டு)குதித்துக் கொண்டு. "பொழிதல்" சொரிதல்; அதாவது- கிளம்பிக்குதிக்கை. "சுழற் றிய" என்றதுக்கு வாஸனை (இதுக்கு இத்யாதி). "ஆயிரம்" என்றத்தை

(க) ரா-பா-க-கக. (உ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம், அரும்பதத்தோடு புநருக்தம்.

யைச் சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருகாலே மலைக் கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பித்ருஹீநை யாகாமைக்காகவும், "தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு ப(ஃ)லமிது" என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது - (க) "பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகரனைக்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போனன் ரக்ஷகன்; ரக்ஷ்யபூதன் தோள் துணியுண்டான். "உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!" என்றும், "உன்னை ஆஸ்ரயித்து நான்பட்டதோ!" என்றும் இருவரும் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே ப(ஃ)லமாய்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) "வில்வல்லான்" "வாள் வல்லான்" "தோள்வல்லான்" என்னுமாபோலே. (உ)"யஸ்யஸா ஜநகா

யும், "சுழற்றிய" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, பலிதம் (அவனொருகாலித்யாதி). (வாணனுடைய) என்றிருக்கையாலே, "வாணனை" என்ற ஐகாரம் அவ்யயமாதல், வேறு விபக்தி மாறாட்டமாதல்; வாணனைக்குறித்துச் சுழற்றிய என்றாய் (வாணனுடைய) என்றது-ஆர்த்திகமாகவுமாம். (கொடுமுடிகள்) சிகரங்கள். தலைதப்பவிட்டதும் கைகழியவிட்டதுமான, இதுக்கு இரண்டுவிதமாக ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (வாணனுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (மச்சமாவது) சிலவானவெட்டு. அதாவது-ஆபரணம் பண்ணுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும் பொன்னுக்குப் பேர். அப்படியே தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கைகளையும் கழித்து, இரண்டுகையை வைத்தானென்றபடி. இரண்டாம் ப்ரயோஜநத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி). (அதாவது) என்றது - மச்சமாகையாவது என்றபடி. (பரிவின்றி) வருத்தமற. (காத்தும்) காக்கக்கடவோம். (ரக்ஷகன்) என்றது - வ்யங்க்யம். "துணியுண்டான்" என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரறிகைக்கு ஹேதுவாக என்று சேஷம். இத்தால் பலிதம் (உன்னை இத்யாதி). (கதறுகை) ப்ரலாபிக்கை. ஆழியான் என்னாமல் "வல்லான்" என்பானென்னென்ன, (வில்வல்லானித்யாதி). இப்படி ப்ரயோகித்தால் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வரும் ஏற்றமேதென்ன, (யஸ்யஸா இத்யாதி). (திருவடி) பெரியதிருவடி. (நல்

(க) தி-வாய்-ரு-கo-ச.

(உ) ரா-ஆர-ருஎ-கஅ.

ஸ்ரீஜ - யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா'' என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்க விருத்தல், கைபோராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டு கூறுதுமே, அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரஸ்ரீக்கும், அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரஸ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை; அவ்விழவுதீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள். (எ

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (நெய்யிடை யித்யாதி) *அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐஶ்வர்யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர் தங்களேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் *எந்தைதந்தை தந்தையிலே; *ஏடுநிலத்தி லழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப்புகுந்தமை சொன்னார்கள் *தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்கள், தாங்கள் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அநந்ய ப்ரயோ

தரிக்க) பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி. பிராட்டியையும் திருவடியையும் சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். "நாங்கள் - இப்போது - கூறுதும்" என்கையாலே, முன்பு பரிவில்லையென்று தோற்றுமிறே; தததுகுணமாகத் தாத்பர்யம் (அத்தசையிலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும்). "ஆழி வல்லானுக்கு" என்று, இப்படி ஆழ்வானை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, இவனுடைய வீரஸ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்களென்று கருத்து.

எட்டாம்பாட்டு. — (நெய்யிடை இத்யாதி) ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வ்ருத்தாநுவாதம் பண்ணுகிறார். (வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இவர்க ளிருவரையும் அநுவதித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்; கீழே அழைக்கப்பட்டவர்களே ஸங்கதரானார்க ளாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத் ஐஶ்வர்யார்த்திகளே இதில் ஸங்கதராகிறார்க ளென்கைக்காகவுமாம். பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (இவர்கள்) ஐஶ்வர்யார்த்திகள். (இவர்கள்) என்றத்தை (புகுருகிறார்கள்) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. (தாங்கள்) என்றத்தை, (அபேக்ஷிக்க) என்

ஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாப்போலே முகந்தந்து, அந்த ஐஶ்வர்யத்தைத் தந்த ஔதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐஶ்வர்யத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதாரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோமென்று புகுருகிறார்கள். *அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐஶ்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்று; அவ்வைஶ்வர்யார்த்திகள் பேச்சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தா(ஓ)ரகபோஷக போர்க்ய ([illegible])ங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தநம் - இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய க்ஷுத்ரதை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் தா(ஓ)ரக போஷக போக்யங்களேயிறே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத் விபூதியை "எனக்கு" என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹாநியேயிறே ப(ஃ)லம். *

மூ.—

நெய்யிடை நல்லதோர்சோறும் நியதமுமத்தாணிச்சேவகமும்
கையடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும்

நத்தோடே அந்வயிப்பது. தோற்றது-அர்த்தாத்ஸித்தம். "அண்டக்குலம்" என்கிறபாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அர்த்தவைஷம்ய மிருக்க, அவர்கள் வந்தபடியாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்ன; (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி-பேசுகிறார்கள் என்னுமளவும்). (பேசுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம், ஆகுகையென்று அத்யாஹரித்து (நிபந்தநம்) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. இத்தால் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமே நிபந்தநமென்றதாயிற்று. யத்வா - மேலான ஐஶ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஶ்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில், இதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில் என்று சேஷம். உத்தரம் (இன்று ஸ்வரூபேத்யாதி) என்று யோஜிக்கவுமாம். (அதினுடைய) அண்டாதிபத்யத்தினுடைய. க்ஷுத்ரதை தோற்றச்சொன்ன மாத்ரமேயன்றிக்கே, நிரூபித்தால் தானும் சொல்லுவதிவ்வளவே யென்கிறார் (அண்டாத்யக்ஷேத்யாதி). அவ்வளவே ப்ரயோஜநமாவா னென்னென்ன, (அதுக்கு மேற்பட்டித்யாதி). அண்டாதிபத்யத்தை, "நெய் - சோறு" என்றுப்போலே, அத்யல்பமாகச் சொல்லலாமோவென்ன, (அண்டாத்யக்ஷனை இத்யாதி) என்று கீழுக்கு உபபாத(க)கமுமாம்.

மெய்யிட நல்லதோர்சாந்தமும் தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

வ்யா.—(நெய்யிடை) "இடை" என்று - நிறையாய், நெய்யே
டொத்த சோறென்னுதல். "இடை" என்று-நடுவாய், நெய்யினிடை
யிலே சிலசோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்-போஷக ப்ரசுரமான
தா(ர)கத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர் சோறும்) சோ
றுக்கு நன்மையாவது-இட்டவன் "இட்டோம்" என்றிருத்தல், உண்
ணவன் "இதுக்கென்செய்வோம்!" என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு
அதாவது - தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்
மில்லையிறே. (ஓர்சோறு) இப்பா(ஷ)வ சுத்தியையன்றிக்கே, வி
லக்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சே
ஷிக்கு இடும் சோறுபோலே யிருக்கை அதாகிறது- அஹங்காரோ
பேத மன்றிக்கே ப(க்)த்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை. ஈஶ்வரனும், (க
"ஶ்ருத்வா - பக்தாநாம்" என்கிற நினைவாலேயும் லக்ஷணையுமிறே
யிடுவது. அநர்யப்ப்ரயோஜநன் ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடும் சோறு எங்
ஙனே யிருக்குமென்னில்; (உ) "ஸுமநாம்ஸி பபூவ ...
விதுராந்நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்திச" என்னும்படி பாவநமுமாய்
போக்ய(ஶ்ரேஷ்ட)முமாயிருக்கை. "ஶுசீநி" என்றது-சுத்தங்களா யிரு
க்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது - துர்யோதநன், தன் ஐஶ்வர்யத்
தைப்பற்ற அபிமாநித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகனென்று அபிமா

"இடை" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அதில், "நெய்- சோறு" என்
றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாமர்த்தத்தால் பலிதம் (இத்தாலித்
யாதி)- இப்படிப்பட்ட சோறுண்டோவென்ன, (தாயித்யாதி). "ஓர்"
என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம், - ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும்
விலக்ஷணமென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிற
தித்யாதி). தாயிட்டாப்போலவும் சேஷபூதனிட்டாப்போலவும் ஸர்வே
ஶ்வர னிடுமோவென்ன, வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வரனு
மித்யாதி) "ஓர்" என்றதற்கு இரண்டாமர்த்தமான "அங்ஙனன்றிக்கே"
என்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி,
தத்விஷய ஶங்கையை உத்க்ஷிபிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). ஶுசித்வமா
வது - அபிஜந வித்யா வ்ருத்தங்களால் வந்த அபி(மா)மாந ஶூந்யராலே
இடப்படுகையென்று விவக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் (சோற்றுக்கித்யாதி).

(க) ஜிதந்தா-ரு. (உ) பார-உத்யோ-எச.

சித்தான்; த்ரோணன், வர்ணத்ராலதிகனென்று அபிமாநித்தான்; இவையொன்றுமின்றிக்கே ப(க்)த்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை.

(நியதமும்)* அதாகிறது - ஐஶ்வர்யம் ஈஶ்வரனே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைஶ்வர்யத்தை ஸமாதாநம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனாகையாலே "நியதமும்" என்கிறது. இத்தாலேயிறே "அர்த்தார்த்தி" என்றும், "ஆர்த்தன்" என்றும் ஐஶ்வர்யத்துக்கு இரண்டுவகை சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, தேவதாந்தரங்களைப்பற்றி ஈஶ்வரனை இல்லைசெய்யுமன்றும் தர்மமாக சோறிடுகவென்கை. ஸர்வேஶ்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை இல்லைசெய்யும் க்ருதக்நரிறே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை இல்லைசெய்யுமன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேஶ்வரன். (அத்தாணிச்சேவகமும்) "அத்தாணி" என்று - பிரியாமை; "சேவகம்" என்று - சேவை. ஐஶ்வர்யார்த்திக்கும் அநவரத பா(வ)னையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும் அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே கர்த்தவ்யமிறே. ஆனால் ஐஶ்வர்யஸாதநத்தையும், "தர்ம" †என்று ப்ரயோஜநத்தோடொக்கச் சொல்லுவானென்னென்னில்; * மென்றுநிரைநின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிறே இருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான

"நியதமும்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; ஐஶ்வர்யத்தை நியதமாக்குகையென்றும், அவனுக்கு எப்போதும் கொடுக்கையே நியதமென்றும். அதாகிறது அத்தாலே யென்கிறதென்னில் என்று கேட்டு ஸமாதாநம்பண்ணி என்றது - போனத்தை மீட்கப்பண்ணி யென்கை. (இத்தாலே) என்றது - இப்படி மீட்டுக்கொடுக்கையாலே யென்றபடி. (சொல்லிற்று) ஸ்ரீகீதையில் இதி சேஷ:. இரண்டாமர்த்தம் (அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி) தர்மமாக இவனை யிடுமென்றால், அவனை இல்லை செய்வானென்னென்ன, (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி; க்ருதக்நருக்கு அவனே கொடுக்கக்காரணமேதென்ன, (தன்னை இத்யாதி). பிரியாத சேவையாவது - அநவரத பா(வ)னையன்றோ இது இவனுக்கு வேணுமோவென்ன (ஐஶ்வர்யார்த்திக்கு மித்யாதி) (அநந்யப்ரயோஜநன்) உபாஸகன். ஸாதநத்தை ப(ல)ங்களோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனாலித்யாதி) (தர்மமென்கிற ப்ரயோஜநமாவது) தர்மமென்று சொல்லுகைக் குறுப்பான ப்ரயோஜநமென்றபடி. "சேவகமும்" என்று கூறுவானென்னென்ன, (அநந்யேத்யாதி). அந்

---

† மூலகோசங்களில் யதாஶ்ருதபாடம் காண்கிறது. அரும்பதத்தில், என்கிற என்றுபாடம்.

ஸேவை ஸாதநமாகக்கிடீர் க்ஷுத்ரமான ஐஶ்வர்யத்தைத் தந்ததென்கை.

(கையடைக்காயும்) தா(ஹா)ரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல் - போ(ஹ்)க்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடிசொல்லுகிறது. திருக்கையாலே இட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே இட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் ப்ரகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக்குண்டலமும்) தேஹத்தை உத்தேஶ்யம் என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை அலங்கரித்து, அத்தை அநுபவித்திருக்குமவனிறே ஐஶ்வர்யார்த்தி; பகவத்பரனுப் ஈஶ்வரனை அலங்கரித்து,ஸதாதர்சநம் பண்ணியிருக்கிறானல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்யபக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. "கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாடுமதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்

களன்றிக்கே, ஸாதநத்தையும் ப(ஹ்)லகோடியிலே பரிகணித்ததுக்கு அநந்யப்ரயோஜநருடைய புத்த்யாவென்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (அநந்யப்ரயோஜநர்) ப்ரபந்நர்.

வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக, "கையடைக்காயும்" என்று தொடங்கி, "தந்து" என்னுமளவுக்கும் பா(ஹா)வம்(தாரகேத்யாதி). அடை-வெற்றிலை. காய்-பாக்கு. "கை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன. (திருக்கையாலே இத்யாதி). (பாக்கு) என்றதுக்கு (சொல்லுகிறது) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். சேஷபூதனைப்போலே சேஷி கௌரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, (சேஷபூதனித்யாதி). தேஹதாரணார்த்தமாகச் சில தா(ஹா)ரகாதிகளை அபேக்ஷித்தானாகில் யுக்தம், தன்னை அலங்கரிக்கக் கூடுமோவென்ன, (தேஹேத்யாதி). உக்தார்த்தத்தை இரண்டு வகையாக வ்யதிரேகமுகேந த்ருடீகரிக்கிறார் (பகவதித்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே). "பூண்" கண்டிகை. "பூணும் - குண்டலமும்" என்னவமைந்திருக்க, "கழுத்து" என்றும் "காது" என்றும் விசேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கழுத்துக்கித்யாதி). கேவல பராநுபாவ்யத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. பராநுபாவ்ய மாகாதே சிலவுண்டோவென்ன, (அவயவாந்தரங்களிலித்யாதி). "கழுத்துக்கு - காதுக்கு"

களில் அங்குளீயகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிரு க்குமிறே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்த்ரன் வரக் காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமுமிருந்து திருவடிக்குப் பூட் டிணுப்போலே, ஈஶ்வரன் பரிந்து "இது கழுத்துக்காம், இது காதுக் காம்" என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். (க) "ప్రదేహి సుభగే హారం యస్య తుష్టాసి భామిని - ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி" என்கிறபடியே இந்த்ரன் கொடுத்து வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக் கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவள், பெருமாளை ஒருதிருக்கண்ணா லும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்துவாங்கினாள். (உ) "ప్రేక్షితజ్ఞాస్తు కోసలాః - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:" என்று-பார்வையில் கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ? என்ற ருளினார். [సుభగే - ஸுபகே] அடியாரேற்ற மறிந்து கொண்டாடு

என்று விசேஷித்ததுக்கு இவன் நினைவாலேயென்று ஒருபரிஹாரமரு ளிச்செய்து, ஈஶ்வரன் நினைவாலே யென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய் கிறார் (மீண்டு இத்யாதி). (மீண்டு) என்றதுக்குமுன்னே, திருவயோத்யைக்கு என்றுசேஷம். இப்படி ஸத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை ப்ர மாணமுகேந விஸ்தரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதேஹி என்றுதொடங்கி, பூட்டிற்றும் என்னுமளவும்). (ங) "ముక్తాహారం నరేన్ద్రాయ దదౌ శక్రప్రచోదితః - முக்தா ஹாரம் நரேந்த்ராய ததௌ ஶக்ர ப்ரசோதித:" என்றும், (ச) "సీతాయై ప్రదదౌ రామః - ஸீதாயை ப்ரததௌ ராம:" என்றும், (ரு) "అవేక్షమాణా వైదేహీ ప్రదాతుం వాయుసూనవే - அவேக்ஷமாணா வைதேஹீ ப்ர தாதும் வாயுஸூநவே" என்றும் சொல்லுகிற வசநங்களை யுட்கொண்டு, "ப்ரதேஹி" என்றதுக்கு ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இந் த்ரனித்யாதி). ஸ்ரீராமாயணத்தில், (சு) "అవైక్షత హరీన్ సర్వాన్ - அவைக்ஷத ஹரீந் ஸர்வாந்" என்று மேலேயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன "அவேக்ஷ மாணா" என்றதுக்கு ஆதா(ரா)நகாலத்தில் பார்வையைச் சொல்லவேணு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில் வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தாலே பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று (அத்தைவாங்குகிறவள்) என்கிற வாக் யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "ஸுபகே" என்ற ப்ரதீகம் "யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி" என்றதுக்குமுபலக்ஷணம். இப்பதங்களுக்கெல்லாம் உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேண பா(ரு)வம் (அடியாரித்யாதி). உக்தார்த்தத்தை

(க) ரா-யு-கஙக-அக. (உ) (ங) ரா-யு-கஙக-அஉ
(ச) ரா-யு-கஙக-எஅ. (ரு) ரா-யு-கஙக-எக. (சு) ரா-யு-கஙக-அ௦.

கைக் கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றோ வென்ன; "உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது" என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாய் கொடுத்தவா லே, உன்னுடைய உகப்பின் கார்யத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அநர்ஹப்ரயோஜநனுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினாப்போலேயாய்த்து க்ஷுத்ரனான என்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்த பின்பாகையாலே "உடம்பு த்யாஜ்யம்" என்கிற நினைவு தோன்ற குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்லதோர் சாந்தமும்)சாந்துதான் இருக்குத் தரமாகப் பெற்றதோ? (க) "ஸர்வகந்த: - ஸர்வகந்த:" என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ருசமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றோ எனக்கிட்டது. (உ) [ஸுகந்தமேதத் - ஸுகந்தமேதத்] குப்ஜை கம்ஸனுக்குப் பாணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, "வாரீர் பெண்பிள்ளாய்! நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ" என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசியறியமாட்டார்கள்" என்று ஆக்கனை இருப்ப கொண்டை

ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (இப்படி இத்யாதி).

"மெய்யிட" என்று சொன்னதுக்கு ஹார்த்ததாத்பர்யம் (திருவடிகளிலித்யாதி). மேலே "நல்லதோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந, "மெய்" என்றதுக்கு ஜுகுப்ஸையிலே தாத்பர்யம். "நல்லதோர்" என்றதுக்கருத்து (சாந்தித்யாதி). (தரமாக) அநுரூபமாக. சாந்தினது நன்மையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வகந்த: இத்யாதி). குப்ஜை ஆதரித்துச்சாத்தின சாந்தின்படியேதென்ன (ஸுகந்தமித்யாதி). ஶ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப் பீடிகையிடுகிறார் (குப்ஜை இத்யாதி). * காத்ர(ஶ்)பதத்தையும், "தியதாம்" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து, (அவ்வடிவையும் விருப்பையும்)என்றது. (மறுக்கமாட்டிற்றிலள்) என்றது- ஆக்கனை சாந்தையிட்டாளாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸுகந்தமென்றதுக்கு ஔபாதிக கந்தவத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி. இத்தையிடுகைக்குப்ரஸக்தி சொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (ஆக்கனை) என்றது- ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி. இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது ஸுகந்தியென்று சொல்ல

(க) சாந்தோ-ங-ச. (உ) வி-பு-ரு-உ0-ன.

இட்டாள்; அத்தைப்பார்த்து, "நாற்றம் கொளுத்தினபடி அழகியது, தளமழகிதன்று" என்ன; அதுக்குமேலே ஒரு சாந்தையிட, [राजार्हम्-ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸத்ருசமல்ல; அன்றியே, வழக்கனான சாந்தென்னவுமாம். [रुचिरम् - ருசிரம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதாயிருந்ததென்ன; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின் வாசியறிந்தபடியென்!" என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [रुचिरानने-ருசிராநநே] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கவேண்டாவோ நீயிடுஞ்சாந்தும் என்ன; அவளும் தலையான சாந்தையிட, [भवयोर्गात्र सदृशम् - ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருஶம்] எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமான மேதகவஸ்துவையிட்டு யத்தித்துத்தா என்றான். அதாவேணும். (௧) "गन्धस्येदुत्पूति सुसुरभिभ्यः - கந்தஸ்யேதுத்பூதி ஸுஸுரபிப்ய:" என்று ஸூத்ரமும், "गन्धस्यत्वे तदेकान्त ग्रहणम् - கந்தஸ்யத்வே ததேகாந்த க்ரஹணம்" என்று வார்த்திகமுமிருக்கையாலே. கீழ்ப்பதத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக் கவதாரிகை (அத்தை இத்யாதி). (கொளுத்தினபடி) ஊட்டினபடி. (தளம்) கந்தாஶ்ரயம்; சாந்தென்றபடி. ராஜசப்தத்தை விசேஷபரமாகவும் ஸாமாந்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், (அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). தோஷோக்தி சபளிதமாகையாலே, (செருக்கிலே) என்றது அர்த்தஸித்தம். (வழக்கனான) செலவுக்கானதான. காந்திமத் என்று ருசிரபதத்துக்கர்த்தம் அருளிச் செய்துகொண்டு, மேற்பதத்துக்கவதாரிகை (ஸௌகந்த்யமித்யாதி). (தலையான) ஶ்ரேஷ்டமான. ஸத்ருஶமநுலேபநந்தியதாம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (எங்களுடம்புக்கித்யாதி). (மேதகவஸ்து) கஸ்தூர்யாதிகள். (என்றான்) க்ருஷ்ணன் என்று சேஷம். ப்ரக்ருதத்தில் மேதகவஸ்துவேதென்ன, (அதாகிறதித்யாதி). இந்த ஶ்லோகத்திலே: "ஏதத் ஸௌகந்த்யம், ஏதத் ராஜார்ஹம், ஏதத்ருசிரம், ஹேருசிராநநே" என்று ஸம்போதிக்கக் கூடாமையாலும், ஸௌகந்த்யமென்று, ஆரோபிதகந்தாஶ்ரயத்துக்கு (௨) "साक्षान्मन्मथमन्मथः - ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்மத:" என்கிற திவ்ய காத்ராநுரூப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்குமுன்பு ஏதச்சப்த நிர்த்தேசம் சேராமையாலும், "ராஜார்ஹம்" என்று வழக்கனான சாந்துக்கு திவ்ய காத்ராநுகுண்ய மில்லாமையாலும். "ருசிரம்" என்று கேவலரூப ப்ரதா(தா)நத்துக்கும் அதுசொல்லப் போராமை

(௧) பாணி-ஸூ-ரு-௪-௧௩௫. (௨) பாக-பு-௧0-௩௩-௨.

வது (க) "பூசும்சாந்து" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச் சாத்தின‡மாளிகைச் சாந்தைக் கிடீர் தம் திருக்கையாலே என்னுடம்பிலே பூசிற்று.

(தந்து) தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஔதார்யத்திலும் தோற்று ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றனே அமையுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. (என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல) (உ) "சோரேணாத்மாபஹாரிணா - சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதினாலே க்ஷுத்ரப்ரயோஜநகாமனாய் ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவென்னை. (வெள்ளுயிராக்கவல்ல) முன்பு க்ஷுத்ரனாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவனானானென்று தெரியாதபடி "அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (ஸூ)ரிலே யொருவன்" என்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. (வல்ல) தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்க சக்தனென்கை;

(பையுடையித்யாதி) மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷயமேதென்ன, அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோட்டைஸ்பர்ஸஸூகத்தாலே

யாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயங்கொள்ளப் போகாது; ராஜார்ஹமென்றதுக்கு அதிஸ்லாக்ய மென்றர்த்தங் கொள்ளுமளவில், "ஸூகந்தம்" என்றது சேராது, அதிஸ்லாக்யமென்றபோதே ஸகலாதிசயம் ஸித்திக்கையாலே விசேஷணாந்தர வையர்த்தியம் ப்ரஸங்கிக்கும். உக்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி). (கோயிற்சாந்து) தேவார்ஹமான சாந்து. "கையடைக்காயும்" என்றதில், "கை" என்றதை யநுஷங்கித்து, (திருக்கையாலே) என்றது.

"வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஐஸ்வர்யத்தைத்தந்து வெள்ளுயிராக்கக் கூடாமையாலே, ததநுகுணமாக, "தந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தந்தபோதை இத்யாதி). "வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்றதுக்கநுகுணமாக, "என்னை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (சோரேண இத்யாதி). "வெள்ளுயிர்" என்றபதவாஸனை (முன்புஇத்யாதி). "வல்ல" என்றதின்கருத்து (தன்னது இத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (மங்களாசாஸநத்துக் கித்யாதி). சப்தார்த்தம் (தன்னோட்டைஇத்யாதி). கருடக்கொடியென்னாதே "நாகப்பகைக்கொடி"

(க) தி-வாய்-௬-௩-௨. (உ) பார-ஆதி-௪௪-௨௭.

‡ கோயிற்சாந்தென்று அரும்பதம்.

T86:00+01/PE302 5825/2 (2209)

விகஸிதபணமான நாகத்தினுடைய பகையுண்டு - பெரியதிருவடி, அவனைக்கொடியாக உடையவனுக்கு. அநந்தசாயியாய் கருடத்வஜனானவனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே திருவநந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும்அழகு நித்யஸ்ரீயாகவேணுமென்றும், ஏதேனுமொன்றை அபேக்ஷித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக்கொள்ள வல்லேன் என்று கொடிகட்டியிருக்கிற சக்தி நித்ய ஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அநந்யப்ரயோஜநரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமூஹமாகப்பேசினார், இதில் ஐஶ்வர்யார்த்திகளை ஏகவசநத்தாலே பேசுவானென்னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்நமாய், ஐஶ்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்நமாகையாலே ஒருவருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தைசொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறார். ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துத்பாதி) *வாழாளிலேஅழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்துகூடின அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்

என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (அநந்தேத்யாதி). "பையுடை" என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பர்சத்தால் விகஸிதபணத்வம் சொன்னத்தாலே அநந்தசாயித்வம் பலிதம். இப்படி இருவரையும் சொல்லி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தகட்டிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பாடுகிறேன் என்கிறார்) ஆழ்வாரென்றபடி. "பாடுதும்" என்றும், "கூறுதும்" என்றும், கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் "கூறுவன்" என்று சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கானுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார், (அநந்யேத்யாதி). ஒருவருக்கு ஒருத்தர் வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாரும் சொல்லும்போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்குமாக ஒருவன் சொல்லுகை. (சொல்லுகிறார்) என்றது - அவன் வார்த்தையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி. ... ... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துக்களைந்த இத்யாதி). "வந்து மண்ணும் மணமுங் கொண்மின்" என்றத்தையும், "வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்" என்றத்தையும் இப்பாட்டில் "நின் பீதகவாடை" என்று எம்பெருமானை முன்னிலையாக்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸங்கதி கதநமுகேந அவதாரிகை (வாழாளிலே இத்யாதி). (அழைத்து) என்றது - அழைக்கப்பட்டு என்றபடி.

தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரிதில்.

மூ.—

உடுத்துக்களைந்த நின்பீதகவாடை யுடுத்துக்கலத்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய் மலர்சூடிக்களைந்தன சூடும்இத்தொண்டர்களோம்
விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்தபைந்நாகணைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப்பல்லாண்டு கூறுதுமே.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவரையிலே ஸாலஸ்கதமாகச் சாத்துகை யாலும் திருவரையிலே முசிக்கையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹ்நிதமாம்படியிருத்து. இவை இத்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார் சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ்நங்களை யுடைத்தாகையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாய்த்தே யிருப்பது. (களைந்த) ஆஸந பேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் வஸ்த்ரம் தங்கள் தலையாம்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே.

"களைந்தநின் பீதகவாடை" என்ன வமைந்திருக்க, "உடுத்து" என்று சொல்லுகிறவர்களுடைய உட்கருத்து (திருவரையிலே இத்யாதி). (முசிக்கை)-கலங்கப்பண்ணுகை. (முசிக்கையும்) என்ற அநந்தரம் உண்டாம்படி யென்றுசேஷம். (தத்ஸம்பந்தம்) கடிஸம்பந்தம். (ஒற்று மஞ்சள்) என்றது-(க) "மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்" என்கிறபடியே திருமஞ்ஜநகாலத்தில் சாத்தினமஞ்சள். (மாளிகைச்சாந்து) என்றது-கோயிற்சாந்து என்றபடி; அதாவது-தேவார்ஹமான சாந்தென்றபடி. (சிஹ்நிதமாம்படியும்) என்று ச(உம்)காரம் அத்யாஹார்யம். இப்படிசில ப்ரகாரங்கள் தோற்றச்சொல்லுவானென்னென்ன, "இத்தொண்டர்களோம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்யாதி). இவையித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாவானென்னென்ன, (சேஷிக்கு இத்யாதி). சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையாலே யென்றபடி. (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றது-ஜ்ஞாநவிஷயமாய் என்றபடி. (ஸர்வகாலமும்) திருவரையி லிருக்கும் போதும், தங்கள்பக்கல் வந்தபோதும். "உடுத்த நின்பீதகவாடை" என்றால்போராதோ; "களைந்த" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன, சிரஸாவஹிக்கும்படி உத்தேஸ்யமா யிருக்கையென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸநேத்யாதி). (ஆஸநபேதம்) மந்த்ராஸநாதிகள். அந்த உத்தேஸ்யத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (இதுவுமித்யாதி). உடுத்துக்களைகை முதலானவை வகுத்த ஸ்வாமியதாகையாலே ப்ரார்த்தநீயங்கள் என்று கருத்து.

(க) பெரி-திரு-உ-க-ச.

இங்ஙன் ப்ரார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறதுமேல். (நின் பீதகவாடை) வகுத்த சேஷியதாகையாலே சாத்தும் திருப்பரிபட்டமடையத் திருப் பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேசாவதாரமாகை. (நின் பீதகவாடை) (க) "[illegible] - ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபை ரநூபமை: । சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைஸ்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ்ஜிதை:" என்று சேதநகோடியிலே யிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடுத்து) இதிறே அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே (உ) "[illegible] - பக்தாநாம்" என்றிருக்குமவனாகையாலே [illegible] யளவிலே வந்தவாறே ப்ரதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டை பிடித்துக் கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களரையிலே

ஆலம்பேதத்திலே சாத்தின திருப்பரிபட்டங்களெல்லாவற்றையும் "பீதகவாடை" என்கிறதென்னென்ன, (வகுத்த இத்யாதி). ஆவேசாவதாரமென்கைக்குச் சேதநராக வேணுமேயென்ன, ப்ரமாணங் காட்டுவதாக ப்ரதீகம் (நின்பீதகவாடை) என்றது. "ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமை:, சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைஸ்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ்ஜிதை:" இதில் "சிந்மயை:" என்றதிலே திருவுள்ளம். "சிந்மயை:" சேதநஸ்வரூபை:. இது ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தி(ஸ்ரீ)யைப்பற்ற. ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே சேதநருண்டானாலும், ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தி யில்லாமையாலே, சிந்மயத்வம் கூடாது; சிரஸாவஹிக்கு மித்தனையொழிய உடுக்கக்கூடுமோ? அவனுக்கு சேஷமாகாதவையன்றோ உடுக்கவடுப்பதென்ன, அநந்யப்ரயோஜநனுக்குத் தச்சேஷமானதை யொழிய வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கக் கூடாமையாலே, இதுவே இவனுக்கு உத்கர்ஷாவஹமென்று விசதவத்கரித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இதிறே இத்யாதி). (ஆபரணம்) என்றது - சோபாவஹமென்றபடி. இவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமாக இப்படி ப்ரார்த்தித்திருந்தார்களே யாகிலும், அவன் இவர்களை அலங்கரித்துக் காணுமவனாகையாலே முடிந்ததைக்கொடானோ, இவர்களுக்கிது விதித்திருக்கும்படியேதென்ன, அவன் நினைவு வேறாகையாலே விதித்திருக்குமென்று பரிஹரிக்கிறார் (பக்தாநாம் என்று தொடங்கி, இவனுக்கு நினைவு என்னுமளவும்). (இதுதான்) உடுக்கைதான். அந்த ப்ரதிபத்தியை உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களுக்கித்யாதி). (இரட்டை) த்விபடி; அதாவது துப்படி. (வாக்காக)

(க) பாஞ்சரா- (உ) ஜிதஸ்தோ-ரு.

உடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பர்கள்; அதுவாய்த்து இவனுக்கு நினைவு.

(கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றினால் ப்ரஸாதம் போ(க்)ஜ்யம். (க) "த்வதீயபுக்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா-த்வதீயபுக்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே தா(ர)ரகமாயிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (உ) "... குரோருச்சி

தங்கும்படியாக. ஈஸ்வரன் சேஷித்வத்தால் வந்த செருக்காலே கொடுத்துவிடுகையும், இவர்கள் சேஷபூதராகேணுமென்று வைத(த்)மாய் பரிக்ரஹிக்கையு மன்றிக்கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும், அத்தை இவர்க ளுடுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரதிபத்திகளென்று தாத்பர்யம்.

"கலத்தது" - பாத்ரத்திலுள்ளது என்று சப்தார்த்தம். கீழும்மேலும் "உடுத்துக்களைந்த" "சூடிக்களைந்தன" என்று புக்தோஜ்ஜிதம் சொல்லியிருக்கையாலே, ததநுகுணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்,(அமுதுசெய்து இத்யாதி). யத்வா, (அது)என்றது புத்திஸ்த்த பராமர்ஸி யாகையாலே,சேஷ சேஷிகளுக்கு போ(க்)ஜநதேச காலபேதம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே,பி(ரி)ந்நதேசகால விசிஷ்டமாக பாத்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (அமுது இத்யாதி). (கைவாங்கின) என்கையாலே காலபேதமும், (மாற்றினால்) என்றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுகிறது. அதவா, "தொண்டர்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "கலத்தது" என்றத்தை முழுச்சொல்லாக்கி, கலத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே பாத்ராவசிஷ்டமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அமுதித்யாதி) என்னவுமாம். அமுதுசெய்த ஸ்த்தலத்திலே தொண்டருக்குண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. மாற்றினால் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது. அநந்யப்ரயோஜநரில் புக்தோஜ்ஜிதத்தையே புஜித்தார்களுண்டோ வென்ன, நித்யஸூரிகளில் தலைவரான சேஷாசநரன்றோ இப்படியிருந்தாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (த்வதீய இத்யாதி). "போஜிநா" என்ற இடத்தில், தாச்சீல்யே ணிநி ப்ரத்யயத்தாலே, புக்தசிஷ்டாஸநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் பலிதம் (ப்ரஸாதமே இத்யாதி). என்னென்றாலும் விதிப்ரேரிதராகவாதல்,சேஷத்வஸ்வரூப ஸித்த்யர்த்தமாகவாதல், ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்தில் நடப்பது, இதுவே தாரகமாயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (குரோரித்யாதி வாக்யத்ரய

(க) ஸ்தோ-ர-சஉ, (உ)

ஷ்டம் புஞ்ஜீத" என்று விதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார், தத்விதத்யர்த்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள்; பகவத்ப்ரேமயுக்தர், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென்றிருப்பர்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்ட்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் (க) "தருவரேல்" என்கிறபடியே அதி(டு)க்ருதாதி(டு)காரமாயிருக்கும், ஸர்வ ஸாதாரணனாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் யோக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாத மிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் "அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்" என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாய், சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேஶ்யம். சுவடர் பூச்சூடும்போது பூவிலே தோய்த்துச் சூடுமாபோலே, தத்ஸ்பர்ஶத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்குமென்கை. அவன்றனும், சிலர்* சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவனாகையாலே

தாலே). "புஞ்ஜீத" என்று சொன்னாற்போலே என்று சேஷம். (தத்விதத்யர்த்தமாக) என்றது - ஸ்வரூபவித்த்யர்த்தமாக என்றபடி. பகவச்சேஷத்வந்தான் பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமல்லது கில்லாமையாலே, இந்த ப்ரஸாத ப்ரதிபத்திதான் காஷ்ட்டாபர்யந்தம் நடவாதொழியில் வித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவேணுமே யென்ன, (இச் சேஷத்வேத்யாதி). (காஷ்ட்டையான) என்றது-ததீயப்ரஸாதம் சேஷத்வகாஷ்ட்டாஸம்பாதகமாகையாலே, அதிக்ருதாதிகாரம்; ஆகையால் இங்கும் அநந்யப்ரயோஜநரைச் சொல்லுமிடத்தில், ததீயபுக்தசேஷபர்யந்தமென்று கருத்து. பகவத் ப்ரஸாதமோவென்ன (ஸர்வேத்யாதி). (ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும்) என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, அநந்ய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்று தோற்றுகிறது.

சூடுகிறபோதே தொடுத்திருக்குமே, "தொடுத்த" என்று சொல்லுவானென்னென்ன, ஆதரம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார் (திருத்துழாய் இத்யாதி). ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கிற திருமாலையை யென்று சேஷம். அதுவே உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதோவென்ன, (சுவடரித்யாதி). சுவடர் - ரஸிகர், அவன்றான் பரமரஸிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே †சூடினதைச் சூட்டாதே, தான் சூடிக்கொடுப்பானென்னென்ன, அச்சுவட்டையறிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதியாலே சூடிக்கொடுக்கிறானென்கிறார், (அவன்றானு மித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீகோதாதேவி அவனுக்காக

(க) தி-மா-சக. † "சூட்டினதைச் சூடாதே" என்றிருக்கலாம்.

சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்களன்றிக்கே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்ரை யாம்படி இருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபவிருத்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாங்க்ஷித்து, "புகையிலுண்பன்" என்றிருக்குமத்தனையோ வென்னில்;(விடுத்த வித்யாதி) ஸ்வாமிஸந்தேசகாரிகளாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். (விடுத்ததிசைக் கருமம்திருத்தி) (௧) "క్రియతామ్ - க்ரியதாம்" என்கிற ஸந்தேசமே தா(ధా)ரகமாக ஏவின கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருத்துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை ஏவவேண்டாதபடி செய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யுமவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன். (௨) "కార్యే కర్మణి నిర్దిష్టే యోబహూన్యపి సాధయేత్ । పూర్వకార్యావిరోధేన సకార్యం కర్తుమర్హతి -

---

அவன் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும் இவர்கள் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுக்கிறானென்றதாயிற்று. கீழ்வாக்ய விவரணம், (எமக்கென்று உடுத்தலித்யாதி).

மேற்பதத்துக்கவதாரிகை, (ஸ்வரூபேத்யாதி). விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தாதபோது, கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் ப்ரேமகார்யமாகத் தோற்றுமையாலே, தததுகுணமாக இப்படி ஸங்கையுதிக்குமென்று திருவுள்ளம். (புகையில்) என்றது- பொகடில் என்றாய், ப்ரஸாதிக்கில் என்றபடி. அன்றிக்கே, புகையில் என்றது - புகையெழும்பில், அதைக்கண்டு ஊணத்யாயம்படிக்கை யென்றுமாம். இதெல்லாம் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஸ்வாமி இத்யாதி). ப்ரமாணபூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம் (க்ரியதாமித்யாதி). "கருமந்திருத்தி" என்றால்போராதோ, "திசை" என்பானென்னென்ன, (அத்திக்கித்யாதி). "விடுத்ததிசை" என்று, திக்ப்ரதர்ஸநம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்களெல்லாம் அஸஹாயமாகத் தலைக்கட்டக்கூடுமோ வென்ன, அப்படிசெய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக, இங்கர தாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாமிஏவின இத்யாதி). அப்படி உத்தமாதிகாரி ஆரென்ன, (கார்யேத்யாதி). (கார்யேகர்மணி) என்றது - அவ

---

(௧) ரா-ஆர-௧௫-எ. (௨) ரா-ஸு-௪௧-௯.

கார்யேகர்மணி நிர்த்திஷ்டே யோபஹூந்யபி ஸாதயேத்! பூர்வகார்யா விரோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி" என்கிற திருவடியிறே அவனுகிறான். "பிராட்டி யிருந்தவிட மறிந்துவா" என்றுவிட, இருந்தவிடமு மறிந்து, "அவன்ப (ப) லமிருந்தபடியென்?" என்று பெருமாள் கேட்டருளினால், "அறிந்திலேன் என்னவொண்ணாது" என்று அத்தலையில் ப(ப)லபரீக்ஷையும்பண்ணி ஊரிலரணையும் தலையழித்து மூலையடியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழவில்) ஏவினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே என்னதீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

(படுத்தவித்யாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள ப(ஃ)ணத்தையுடையனாய், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனையும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனாகப்பண்ணும். இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், (க) "கிட

ஸ்ய கர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம். திருவடி பஹூகார்யங்களைச் செய்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டி இத்யாதி) (அரணையும்) மதிளையும். (தலையழித்து) நன்றாக அழித்து என்றபடி. (மூலையடியேபோம்படி) சுட்டுப்போகட்டால் குட்டிச்சுவராமே, அப்போது மூலையாகப்போகலாமே, அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. "திருவோணத்திருவிழவில் - பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றுகூட்டி, கீழைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார், (ஏவின இத்யாதி).

"படுத்த" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம், (அத்தாலுமித்யாதி). (கண்ணெச்சில்) த்ருஷ்டிதோஷம். தாத்பர்யார்த்தகதநமுகேந வாக்யார்த்தம் (படுக்கப்பட்டு இத்யாதி). அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, திருவநந்தாழ்வான் தானும் பரிவனாயிருக்க அச்சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும்படி யென்னென்ன (ஸ்வதஃஇத்யாதி). (அவன்) ஈஸ்வரன். இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன, (இவனுடைய இத்யாதி). கீழ்வாக்

(க) பெரு-திரு-எ-உ.

ந்ததோர்கிடக்கை" என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகி றே-கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதையழகு ஒருவெள்ளிமலையிலே காள மேகம் சாய்ந்தாற்போலே. கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாக (ஞா ℵ)‡(ரஸ)த்தை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல் லுமோவென்கிறார்கள். ... ... (கூ)

அவ.— பத்தாம்பாட்டு. (எந்நாளித்யாதி) கீழிற் பாட்டில் புகு ந்த அநந்யப்ரயோஜநர், தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றங்காண விரகில்லாமையாலே,பகவத்ப்ரபாவ த்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐஶ்வர்யார்த்தியும் ஸங்கதனாகிறபோது (க) "சாந்த

யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, "பல்லாண்டுகூறுதுமே" என்கிற நிர்த்தார ணத்தைக் காட்டுகிறார், (கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை இத்யாதி). சாய்ந் தாற்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே என்று கூட்டுவது. (பரபாகத் தை) வர்ணோத்கர்ஷத்தை. ... ... (கூ)

பத்தாம்பாட்டு (எந்நாளித்யாதி). கீழிற்பாட்டில் அநந்யப்ரயோஜநர்பா சுரமென்றீர், அதுக்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக் கும் ஸூசகம், ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (கீழிற்பாட்டிலித்யாதி வாக் யத்வயத்தாலே). தேஹயாத்ரையிலும் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகச்சொ ல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்கு தாத்காலிகாதிஶயம் வந்ததாகச் சொல்லுகையாலும், ஸூசகங்களுண்டு; ஆகையாலே, அநந்ய ப்ரயோஜநர் பாசுரம் அது,இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரம் என்று கரு த்து. (தேஹயாத்ரையிலும்)என்ற ஸமுச்சயம், ஆத்மயாத்ரையில் கிம்புநர்ந் யாயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. மங்களாஶாஸநம் பண்ணப்புகுந்தார்களா கையாலே அவர்களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்றுகூட்டுவது. (ப்ர யோஜநாந்தரபரர்) என்றதுக்குக் கேவலரென்றுகருத்து. (அங்ஙனிருப் பது)என்றது-பரதந்த்ரனாயிருப்பதென்றபடி. (புகுருகிறார்கள்) மங்களா ஶாஸநம் பண்ணப்புகுருகிறார்கள்; அவர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லா ண்டு பாடுகிறாரென்று இங்கு கூட்டுவது. ப்ரயோஜநாந்தர பரரானால், பக வத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, (ஐஶ்வர்யார்த்தியுமித்யா தி). ஐஶ்வர்யார்த்தியைப்போலே ஸங்கதராகிற "தீயிற்பொலிகின்ற"என்ற

(க) அ. ‡ குண்டலிதாக்ஷரங்கள் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

மும் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினனென்று ஆஶ்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி விநாசகரமாகையாலே ஆஶ்ரயணவேளையிலே மீட்ட ஆஶ்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
அந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுள் சிலை குனித் தைந்தலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧௦)

வ்யா.—(எந்நாள்) "அந்நாள்" என்னவமைந்திருக்க, "எந்நாள்" என்கிறது, வகுத்தசேஷிபக்கலிலே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமாயிருக்கச்செய்தேயும், (௧) "ஸுப்ரபாதாச மே நிஶா-ஸுப்ரபாதாச மே நிஶா" என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுராநின்ற திவஸமென்று அந்நாளைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொ

திலே சொல்லாதே, இப்பாட்டிலே இத்தைச்சொல்லி ஆஶ்சர்யப்பட வேண்டுகிறபடி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). ஈஶ்வரன் தந்து வெள்ளுயிராக்கினானாகையாலே, அவனை முன்னிலையாகக்கண்ட வாஸநையாலே, அவன் வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சில் பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஐஶ்வர்யார்த்திகள்; கேவலர் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாகக் காணாமையாலே, ஆழ்வாராலே திருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிற இந்தப்பாட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்றுகருத்து. (கொண்டாடுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம் இப்பாட்டில் என்று கூட்டுவது.

மேலே "அந்நாள்" என்று சொல்லியிருக்க; அது அமையாதோ, "எந்நாள்" என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அந்நாளித்யாதி). எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்றுஶேஷம். கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, "எந்நாள்" என்கிறது என்றுகூட்டுவது. வேணுமாகில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, (பகவதித்யாதி). இப்படி நாளைக்கொண்டாடினதுண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்தகாலத்தில் அதிஶய

(௧) வி-பு-௫-௧௭-௩.

ண்டாடும்படியாயிருக்குமிறே. அவதாரத்திலேற்றம் சொல்லுகிற வளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டாடப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அது ஒழிந்து அநந்யப்ரயோஜநனானைக்கு அடியென்னென்னில்; (எம்பெருமான்) க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவென்னில், (உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட) "அடியோம்" என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கி

த்தைச் சொல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை "ராமஜயந்தி" "க்ருஷ்ணஜயந்தி" "நரஸிம்ஹஜயந்தி" என்று ஶாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்கிறார் (அவதாரத்திலித்யாதி).

"எம்பெருமான்" இத்யாதிக்கவதாரிகை (ப்ரயோஜநேத்யாதி). எம்பெருமானாகையாலே, உய்ந்ததுகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (க்ஷுத்ரேத்யாதி). "அடியோங்கள்" இத்யாதிக்கவதாரிகை (வகுத்தஇத்யாதி). (வகுத்த) ப்ராப்தமான. (எழுத்து) வர்ணாத்மகமான ஶப்தம்; அதாவது-ப்ரணவமாதல், நமஶ்ஶப்தமாதல். (எழுத்துப்படுகை) உச்சரிக்கை. முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அடியோமென்கிற இத்யாதி). (வாசகமானஶப்தம்) என்றது-ப்ரணவம்; இது "அடியோம்" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது - "அடியோம்" என்கிறபதம் ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷமாகையாலே அகாரார்த்தத்தையும், "ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத்தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்த்யர்த்தத்தையும், அஸ்மச்சப்த பர்யாயதயா ப்ரத்ய கர்த்தபோதகமாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசநத்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயகத்வத்தையும் காட்டக்கடவதாயிருக்கை. வாசகமென்றது- ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதாந்யம் சாப்தமாகையாலே. வேறொன்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஶப்தம் சொன்னால்போருமோவென்ன, "உன்றனக்கு" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிலித்யாதி). ஸைவல்

லும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தியுண்டிறே உன க்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலே யுண்டிறே. (௧) "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் - ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்னக்கடவதிறே. அதவா, ஆரேனும் பக்கலிலே ஏதேனுமொன்றை வேண்டிச் செல்லிலும் நமஸ்ஸப்தப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மயாதாத்ம்ய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள் பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். "எம்பெருமான்" என்கிற ப்ராப்தியாலும், "உன்றனக்கு" என்கிற சக்தியாலும், "எழுத்துப்பட்ட" என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பலிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். "பட்ட" என்கிறது - "முத்துப்பட்ட" என்கிறாப்போலே. "வாழாட்பட்டு" என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்ய லாப மானாற்போலே, பஹுஜல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாய்லே

யார்த்திக்கு இந்த சப்தப்ரயோக ப்ரஸங்கமென்னென்ன, (அடிமைக்கித்யாதி). எங்ஙனேயென்ன, (ஓமித்யாதி). இந்த ப்ரமாணம் ஐஸ்வர்யார்த்தி விஷயமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளினார், இங்குமெடுக்கையாலே உபாஸநமாத்ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேணுமென்று திருவுள்ளம். இரண்டாம்அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதவா இத்யாதி). (நமஃப்ரயோகம்) என்றது - நமஸ்ஸப்த ப்ரயோகமென்றபடி. ஆனால் இது "அடியோம்" என்றதாமோவென்ன (அதுவுமித்யாதி). யாதாத்ம்யவாசகமாகையாலே தத்வாசகத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. இந்தஅர்த்தத்திலும் ப்ரக்ருத ஸங்கைக்கு உத்தரங்காட்டுகிறார், (அதுவே எங்களித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). "கூழாட்பட்டு" என்ற இடத்திற்போலே யாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (பட்டவென்கிற இத்யாதி). வேணுமாகில், இதில் அர்த்தாநுஷ்டாநம் துர்லபமாகையாலே இப்படிசொல்லலாம், ஸுலபமாக ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கை அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறா (வாழாளித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அர்த்தம்) என்றது - தாஸ்யம். கீழ்ச்சொன்ன சப்ததௌர்லப்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார், (அஹங்காரேத்யாதி). "எந்

---

(௧) கீ-அ-௧௩.

நமஸ்ஸப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிறே. (அந்நாள்) "எம்பெரு மான் உன்றனக்கடியோமென்று எழுத்துப்பட்டநாள், எந்நாள்-அந் நாள்" என்றந்வயம். "அந்நாளே" என்கிற அவதாரணத்தாலே - அது தொழிய எங்கள்பக்கல் ஆநுகூல்யலேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜநபரம் பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். (அடியோங்களித்யாதி) அடியோங்களா கப் பெற்றோம்; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக் கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார் கள் - அஹங்காரக்ரஸ்தராய் தததநுகூலமான க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத் தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸராகப் பெற்றோம். (அடிக்குடில்) "குடில்" என்று க்ருஹம். அத்தாலே - க்ருஹஸ்த்தரான புத்ரபௌத்ராதிக ளும் அடியாராகப்பெற்றோம். (க) "நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அசல்துறையையும் காவ

நாள்" என்றதுக்கு விசேஷ்யாகாங்க்ஷையில் "நாள்" என்கிறபதத்தை அத்யாஹரித்து; அந்வயங்காட்டுகிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). (அதுவொ ழிய) - எம்பெருமானுக்கென்றெழுத்துப்பட்ட நாளொழிய.

மேலுக்கவதாரிகை (அத்தாலித்யாதி). அத்தாலென்றது - அந்நாளா லென்றபடி. பரம்பரைதன்னைக் காட்டுகிறார் (அடியோங்களாகஇத்யாதி). (குடிலும்) குடீரமும். (அடிக்குடிலாக) என்றது - அடிமையுடைத்தான குடிலென்றபடி. (அடியோங்கள்) என்றது - நாங்களென்றபடி. இந்நாலு ப்ரயோஜநங்களையும் அவர்களுடைய ஹார்த்தாபிப்ராயாநுகுணமாக விவ ரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "அடியோங்களாகப் பெற்றோம்" என்றதுக்கு பூர்வதஶாகதநமுகேந விவரணம், (அஹங்காரேத்யாதி). (க்ரு ஹஸ்த்தரான) க்ருஹத்திலிருக்கிற. "குடில்" என்றத்தாலே தத்ரத்யரை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதுக்கு ப்ரமாணம் (நல்ல இத்யாதி). (நல்லபதம்) அநுகூலதாம்பத்யம். இந்த ப்ரமாணத்தில் "கொண்டபெண்டிர்மக்கள்" என்ற பர்யந்தம் திருவுள்ளம். எழுத்துப் பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி,

(க) தி-வாய்-அ-௧௦-௧௧.

வீடுமாபோலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், (க) "குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்" என்றார்களிறே. சேஷிஸந்நிதியிலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை "குடில்வளைக்க" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (வீடுபெற்று) வீட்டைலபித்து. அதாகிறது-அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யஸித்தியோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்பாந்தர்க்கதமிறே. (உய்ந்ததுகாண்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ்ஜீவநம் என்றும் பர்யாயம்போலே காணும். "உய்ந்ததுகாண்" என்று- அறியாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

(செந்நாளித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன,

ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினனென்று பரிஹரிக்கிறார் (மூத்துப்பட்ட இத்யாதி). "அடிக்குடில்" என்றதுக்குச் சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங் காட்டுகிறார் (இவர்கள்ஸங்கதரித்யாதி). மனையென்னாதே *குடில் ஶப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, (ஶேஷிஇத்யாதி). (குடில்வளைக்க) என்றது, லோகவ்யவஹாரத்தைக் காட்டினபடி. வீடு-பரமபதமென்றால் மங்களாஶாஸநவேளையிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, "வீடு" என்றத்தைவிடுகையாக விவரிக்கிறார், (அதாகிறதித்யாதி). இப்பாட்டு கேவலருடைய ப்ாசுரமாயிருக்க, ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டியருளிச்செய்தது, அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவரு ப்ரஸக்தி யுண்டென்னுங்கருத்தாலே. அபிமதஸித்தியொழிய த்யாகஸித்தி பேறோவென்ன, (ப்ராப்யேத்யாதி). உஜ்ஜீவநமாவதேதென்ன, (தாஸ்யமென்றும் இத்யாதி). (பர்யாயம்) என்றது-விஶேஷ்யபர்யவஸாநவ்ருத்யா. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு, "காண்" என்று, காட்டவேணுமோ என்கிறஶங்கையை அநுவதித்து, பரமோதாரனுகையாலே வேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார், (உய்ந்ததித்யாதி).

உத்தரார்த்தத்துக் கெல்லாம் பாவம் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). "பாய்ந்தவனே" என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (விஷயமேதென்ன) என்

(க) எ.

(செம்நாள்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க) “[illegible] - ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கத:” என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. (திருமதுரையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்த்யையிலன்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிற ஊரிலே. (சிலைகுனித்து) அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறைய வளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுதசாலையிலேபுக்கு வில்லை முறித்துப் பூசலைவிளைத்தாய். அநுகூலருடைய “என்வருகிறதோ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!.

(ஐந்தலையவித்யாதி) அதுகிடக்க,நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெரிகைக்கு என்கிறார்கள். (ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சுவாயை

றது. நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, (அவதாரத்துக்கித்யாதி). “தோற்றி” என்றதுக்கு வாஸநை (அதீந்த்ரியேத்யாதி). “மதுரை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (உகவாதார்கண்ணுக்கும்) என்றது. வ்யாவர்த்யகதந பூர்வகமாகத்தாத்பர்யம் (அதுதானுமித்யாதி). சிலை - வில். குனிக்கை - வளைக்கை;—அத்தாலே முறிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும் சேர்த்துத் தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி). (மறித்தும்) புநரபீத்யர்த்த:. (பூசல்விளைத்தாய்)என்றது-அர்த்தஸித்தம். (இவ்வபதாநத்தைச் சொன்னவர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலரித்யாதி). (வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியான தசை) என்றது, ஒளித்து வளருகையாலே. (மறம்) கோபம். (சிலுகு படுத்துகை) சண்டையுண்டாக்குகை.

திருமதுரை கம்ஸனதாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசலை விளைத்ததுந்தான் பயஹேதுவாயிற்று, பரிவாருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலே தான் நிர்ப்பயமாக வளரப்பெற்றதோவென்று, “ஐந்தலைய” இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது கிடக்கஇத்யாதி). இவ்வபதாநங்களை முன்பின்னாக அருளிச்செய்கையாலே, இவ்வர்த்தம் பலிதமென்று திருவுள்ளம். (நிர்ப்பயமாய்வர்த்திக்கிறகாலம்) என்றது- ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே திரிகிறகாலமென்றபடி. கம்ஸனில்லாத ஸ்த்தலமாகையாலே நிர்ப்பயமென்றது. காளியனை இங்கேவர்ணிக்கைக்குத் தாத்பர்யம். (கடிக்கைக்கித்

யுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான ப(ஷ்ஹ)ணத்தை யுடைத்தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றோ புக்கது. (க) “𑌏𑌕𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌯𑍌 - ஏகதாது விநாராமம் க்ருஷ்ணோ ப்ருந்தாவநம் யயௌ” என்று - தமயன் ஒருநாள் பேரநிற்க பாம்பின்வாயிலே புகும்படியிறே தீம்பு. “க்ருஷ்ணாவதாரமென்றால், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பார்கள், இதுக்கடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்கராய், குணநிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்ட்டாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்த்யையுமாய், காலம் நல்லகாலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்த இடம் சத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துஷ்ப்ரக்ருதிகளை வரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர்இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்

யாதி). “பை” என்றது விஸ்தாரமும், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தர்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்த்ருதமானபணத்தை) என்று. “பாய்ந்தவனே” என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, (ஏகதேத்யாதி). (தீம்பு) தௌஷ்ட்யம். முதற்பாட்டில், “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றும், ஏழாம்பாட்டில், “வாணனை யாயிரந்தோளும்” என்றும், இப்பாட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தைப்பரிகைக்கு ஹேதுவைப் பலபடியாக ஆப்தஸம்வாதமுகேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரமென்றாலித்யாதி). (ஆழ்வார்களெல்லாரும்) என்றது - (உ) “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று ஆழ்வாரும், (௩) “கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்று பாண்பெருமாளும், மற்றைத் திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்கும்கண்ணனையே விரும்புகையாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில்மிகவும் பக்ஷபதித்திருக்குமவராகையாலே, “ஆழ்வார்கள் ராமபக்ஷபாதிகளென்றதில்லை” என்று ஜீயருக்குக் கருத்தாகக்கருதி, அவ்வவதாரத்துக்கு மிவ்வவதாரத்துக்குமுள்ள விஶேஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்திலே யித்யாதி). (ராமாவதாரத்தில்)என்றது-ராமாவதாரம் பண்ணினபோதென்றபடி. (பிள்ளைகள்) என்றது - மேல் பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகையாலே. (மந்த்ரிகள்) என்றது - வஸிஷ்ட்டாதிகளும் கார்யவிசாரதக்ஷராகையாலே. (அயோத்த்யை) என்றதுக்கு யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். (அங்குத்

(க) வி-பு-டு-எ-க. (உ) தி-வாய்-டு-௧௦-க. (௩) அமல-௧௦.

தோடு தோள்தீண்டியா யிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரி கைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்" என்றருளிச்செய்தார். (உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே) இப்படிப்பட்ட உன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸந மொழியத் தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள். ... ... (கo)

அவ. — பதினோராம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி) *அண்டக்குலத்திலே ஆஹ-தராய், "நெய்யிடை" என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐஶ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயணாவென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. (கக)

வ்யா.— (அல்வழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமிறே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; *ப்ரக்ருதேஃ பரமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பக

தைக்கு) அவ்விஷயத்துக்கு. (இங்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி. "உன்னை" என்றதுக்கும், "கூறுதுமே" என்கிற ஸ்வரத்துக்கும் வாஸனை (இப்படிப்பட்ட இத்யாதி). (இப்படிப்பட்ட) என்றது - இப்படிநீம்பனை என்றபடி. ... ... (கo)

பதினோராம்பாட்டு.(அல்வழக்கித்யாதி) "பழவடியேன்" என்கையாலே, இப்பாட்டு அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமாயிருக்க, இன்று திருந்தின ஐஶ்வர்யார்த்தி பாசுரமாம்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ஸங்கிழகேந அவதாரிகை (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). ஆழ்வாரக்ரமத்தால் பல்லாண்டுபாடுகை மற்றவரிடத்திலும் காண்கையாலே, இப்பாட்டு ஐஶ்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டில்லை. "பழவடியேன்" என்கிறதும் இதுக்கநுகூலமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

"ஒன்றுமில்லா" என்கைக்கு, அநேகமுண்டோவென்ன, (வழக்கல்லாதவை இத்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (தேஹத்தில் என்று தொடங்கி ஆறுவாக்யத்தாலே). வழக்காவது - ந்யாயம். இவையெல்லாம் அல்லாத வழக்காகில்; வழக்கொன்றுண்டாகவேணுமே இவருக்கென்ன; "கோன்"

வத்பஜநத்துக்கு ப(ஃ)லம் ப்ரயோஜநாந்தர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல; அநந்யப்ரயோஜநனானாலும் உபாயாந்தர ஸாத்யமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவதநுபவத்தை "மமேத(ம்)ம்" என்றிருக்கைவழக்கல்ல; இனி, வழக்காவது-சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை என்றிறே இவரிருப்பது.(அணிகோட்டியர்கோன்) இவையொன்றுமின்றிக்கே, "அத்தலைக்குமங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு" என்றுப்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி இவர் என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று-ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஊரென்கை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பரென்பா னென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த துர்மாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; "தா(ஸோ)ஸோஹம்" என்கிறவைஷ்ணவாபிமாநம்உபாதேயமாகையாலேஅத்தால்பூர்ணராயிருப்பரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஐஶ்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பரென்கையும், (௧) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நः-லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி ஸம்பந்நः" என்கிறபடியே (௨) "அஹம்

என்ற பதத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இனிஇத்யாதி). (இவர்) என்றது - செல்வநம்பியை. கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கோன் பததாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி). (இவர்) செல்வநம்பி· இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அணி இத்யாதி).

"துங்கன்" ஶ்ரேஷ்டன். அபிமாநஶப்தம் ஸாமாந்யஶப்தமாகையாலே, விஶேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுவதாக நினைத்து, தத்விஷயஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்(அபிமாநமித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). வைஷ்ணவாபிமாநந்தான் ‡ வைஷ்ணவாபிமாநமென்றும், வைஷ்ணவ விஷயாபிமாநமென்றும்த்விவிதமாக்கிப்பரிஹரிக்கிறார்(அதாகிறதித்யாதி). "செல்வன்" என்று- தநவான். இத்தையும் விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுகிறார்(செல்வனென்றித்யாதி). இத்தையும் த்விவிதமாகவிவரிக்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றது செல்வநம்பி உக்தியா

(௧) ரா-பா-௧அ-௨௯. (௨) ரா-அயோ-௩௧-௨௫. ‡ வைஷ்ணவ இத்யபிமாநः.

ஸர்வம் கரிஷ்யாமி- அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'' என்றிருக்கையும். (போல (க) "உபமாநமசேஷாணாம்ஸாதூநாம்-உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருந்தமவர். இவரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டு, "பழவடியேன்" என்று, முன்பு ஐஸ்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்நமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம் போலல் தாஸ்யம ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்றுஸ்ரயிக்குமவனுக்கும் வாசியையாதே விஷயீகரிக்கும் ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

(திருமாலே) "இவ்வாத்மவஸ்து ஒருமிதுநசேஷம்'' என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் - மாதாபித்ருசேஷத்வமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்கை. அதவா, தேவரிருக்கும் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறாப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிரூபகமென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

(நானும்) ப்ரயோஜநாந்தர பரதையாலே அநாதிகாலம் அந்யார்

க்கி யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. இவர் த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கைக்குத்தகும்படி யிருப்பரோவென்ன; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலே ஸர்வோபமாந பூமியாயிருப்பரென்கிறார் (உபமாநமித்யாதி). இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையிலே 'ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே'' என்றுநின்றீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறதும், மேலே "பழவடியேன்" என்கிறதும் சேராதே யென்கிற ஶங்கையை அநுவதித்து, ஸத்தாநிபந்தநமாகவும், பகவதபிப்ராயத்தாலே யென்றும் பரிஹரிக்கிறார் (இவரைஇத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (கர்மத்தால்) இத்யாதிக்குக்கருத்து - ப்ரதிபந்தகமான அஹங்காரம்போலல் அநாதிஸித்தமான அடிமை ப்ரகாரத்தையாலே சொல்லுகிறார்களென்று. (நைஸர்க்கிகமான) ஸ்வாபாவிகமான.

"பழவடியேன்'' என்றதைக்கடாக்ஷித்து, "திருமாலே" என்றதுக்கு பாவம் (இவ்வாத்மவஸ்து இத்யாதி). பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). இப்பதப்ரயோகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாமென்கிறார் (அதவா இத்யாதி).

நானும்' என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் ப்ரயோஜநேத்யாதி). (அந்

(க) வி-பு-க-கஙு-கறுக.

ஊனுய்ப்போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது-பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித்தவோபாதியிறே. (உனக்குப் பழவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதியென்கை. (உனக்கு) ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவே ஹேதுவாக அநந்யப்ரயோஜநனுக்கவல்ல உனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்ததாத்பர்யமான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல். (நல்வகையால் நமோநாராயணவென்று)நாராயணனுக்கே உரியேன், எனக்குரியேனல்லேனென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தவிதுரமாகஜபஹோமாதிமுகத்தாலே பிறந்த அந்வயமடையத் தீவகை யென்றிருக்கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதகமிறே, (க) "நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்த ஸாதக꞉ - நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக꞉" என்னக்கடவதிறே. (நாமம் பலபரவி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, (உ) "அடிதொழுதாயிரநாமம் சொல்லி"என்றாரிறே; அத்தையிறே இவர்களும் சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ரமாபேக்ஷையுள்

யார்ஹனுய்) என்றது - நான் எனக்குறுப்பாய் என்றபடி. ஈஸ்வரன் பக்கலிலேயன்றோ ப்ரயோஜநத்தைஅபேக்ஷித்தது, இது அந்யார்ஹதைகையாமோவென்ன (சேஷிபக்கலிலே இத்யாதி). "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம், ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யமாதல்,குணக்ருத தாஸ்யமாதல் உடையவனென்று. முந்தினது(உனக்கித்யாதி). இரண்டாவது (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த ஸ்வரூபேத்யாதி). "நாராயண" என்றதுக்கர்த்தம் (நாராயணனுக்கே) என்றது. நமஶ்ஶப்தார்த்தம் (எனக்குரியேனல்லேன்என்றது."நல்வகை" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்(முன்பு இத்யாதி). (அர்த்தவிதுரமாக) அர்த்தஜ்ஞாந ரஹிதமாக. (அந்வயம்) ஸம்பந்தம். (தீவகை) - துஷ்ப்ரகாரம். மந்த்ரம் மோக்ஷஸாதநமன்றோ, ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும் ஸாதநமோவென்ன (இதுதான் இத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (நமஇத்யாதி). இதில் ஐஶ்வர்யார்த்திக னென்கிறதை ஸூசிப்பிக்கிறார்(இவரிவர்களை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). வ்யாவர்த்யம்(ஸாதநம்

(க) ப்ரஹ்மபு-நிஎ-உச. (உ) டு.

ளது. முன்பு "மமே(ஃ)தம்" என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யராம்படி புகுர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாந்தர பரனை அசுத்தியைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும், மாதா பித்ரு சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தர சேஷத்வமென்ன, இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுர நிறுத்தினவனே! ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பார்த்தாலும் பாபஹரனென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுவனே) ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனை உன்னை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகள் மூவர் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஐஶ்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிறதென்னவுமாம். ... ... (கக)

இத்யாதி). க்ரமாபேக்ஷை வேண்டாமையாலே பவிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முன்பு இத்யாதி). இசைவே வேண்டுவது, வேறொரு நியதி வேண்டாவென்று கருத்து.

"நாமம்பலபரவி" என்றத்தையும், "நமோநாராயணா" என்றத்தையும், "உனக்குப்பழவடியேன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, "பல்வகையாலும்பவித்திரனே" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநாந்தரபரனை இத்யாதி). பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் (ஸ்வரூபேத்யாதி). "பவித்திரனே" என்று ஸம்போதித்திருக்கச்செய்தேயும், "உன்னை" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப்ரபந்தப்ரவர்த்தக ஸௌந்தர்யாதிவைஶிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(ஸௌந்தர் யேத்யாதி). ஐஶ்வர்யார்த்திகளநேகராகையாலே "கூறுவன்" என்கிற ஏகவசநம் சேரும்படி எங்ஙனேயென்ன, இரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (ஏகவசநத்தாலே யித்யாதி). ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஶ்வர்யார்த்தித்வத்தை ஆரோபித்து, தாமே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாராகையாலே, இவ்வேகவசநம் ஆழ்வாரையே சொல்லுகிறது; இத்தால், கீழ் இருவரும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்களில் அநந்யப்ரயோஜநத்வம் தமக்கிருக்கையாலே தத்பஹுத்வமாத்ரத்தையும், கைவல்யார்த்தித்வத்தையும், தத்பஹுத்வத்தையும், ஆரோபித்துக்கொண்டு,தாமே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கொள்ளவேணும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசநபஹுவசநங்களாலே யென்று ப்ரதயத்துக்குக்கருத்து.

அவ.—கிகமம்(பல்லாண்டென்றித்யாதி)இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு ப(ஃ)லம்சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களையழைத்தார்; ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களைப்பற்றி ஆஶ்ரயித்தவர்களும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக்காளாவரென்று அவர்களையழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே இழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநார்ஹராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ'—

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வதஶ்ஶுத்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (பல்லாண்டென்றித்யாதி). இவ்வாழ்வார் தாம் மங்களாஶாஸநமொழியச் செல்லாதவராகையாலே, ப(ஃ)லகதநமுகேந மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று அவதாரிகை (இப்ப்ரபந்தத்தை இத்யாதி). (சொல்லுகிறதாய்)என்றது-சொல்லுகிறாராய் என்றபடி. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்கையாலே "மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார்"என்கிறார். அதாவது - "ஏத்துவர்"என்றது - ஏத்தக்கடவர்கள் என்றுய்,பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஶாஸநபரரை ப்ரார்த்திக்கையாலே, இப்பாட்டிலும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றபடி. அநந்யப்ரயோஜநரையும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருத்தாதே தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). (அவ்வளவும்) அம்மாத்ரமும். அதாவது-ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவாகிலும் பகவத்ப்ரஸாத விஷயீக்ருதராகை. இவ்விடத்தில், (க)"முதற்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ஆக ஸம்ஸாரிகளும் இப்ப்ரபந்தத்தில் இழிந்தார்களாகில் திருந்தக்கடவர்களென்றுகருத்து.

"பவித்திரனை"என்று இத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வாபாவிகபவித்ரனென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஒருபாதியால் இத்யாதி).

(க) ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

ஞனவனை (௧) "शाश्वतंशिवम् - ஶாஶ்வதம்ஶிவம்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசி பதார்த்த ஸம்யோகத்தாலே தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரமபாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்கததோஷம் ஸ்பர்சியாதொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்குகையும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸ்தாநே ஸ்திதனானவனை.

(சார்ங்கமென்னுமித்யாதி)இது மஹிஷீ பூஷண ஆயுத பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. (சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை) சார்ங்கமென்னும் வில்லென்றேபாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யாளுமவனென்னுமாபோலே, அத்தையாளுமவனென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (௨) "अविखन्नमिवाकाश मवष्टभ्यमहद्धनुः - ஆவிகந்தமிவாகாஶ மவஷ்டப்ய

இதுக்குப்ரமாணம்(சாஶ்வத மித்யாதி). (௩) "यो व शिवतमो रसः - யோவஶ்ஶிவதமோரஸ:" என்றும் (௪) "यच्छौचनिस्सृतसरित्प्रवरोदकेन तीर्थेन मूर्ध्न्यधिकृतेन शिवश्शिवोऽभूत् - யச்சௌசநிஸ்ஸ்ருதஸரித் ப்ரவரோதகேந தீர்த்தேந மூர்த்ந்யதிக்ருதேந ஶிவஶ்ஶிவோऽபூத்" என்றும் சொல்லுகையாலே,பாவநத்வம்ஶிவத்வமென்று திருவுள்ளம். "अक्षरम्, अच्युतम् - அக்ஷரம், அச்யுதம்" என்று விசேஷ்யநித்யத்வம் சொல்லுகையாலே,ஶாஶ்வதத்வம் ஶிவத்வரூபவிசேஷணத்திலேயென்றுகருத்து. "ஸ்வதஶ்ஶுத்தன்" என்றத்தால் பலிதம் (இத்தால் இத்யாதி). விவரணம் (அதாகிறது இத்யாதி).(கோவை) சேர்த்தி.

மற்றொருவரையும் ஆளவில்லையோ? "சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்" என்கிறதென்னென்ன, (இது மஹிஷீ இத்யாதி). ஆனால் இவர்களையிட்டு அறியும்படி அப்ரஸித்தமோவென்ன; (அங்குள்ளாரை இத்யாதி). ஆனால் "சார்ங்கவில்லாண்டான்" என்றால் போராதோ, "என்னும்" என்பானென்னென்ன; (சார்ங்கமென்னும் இத்யாதி). வில்லுடையவன் என்னாதே "ஆண்டான்" என்பானென்னென்ன,(மத்தகஜத்தை இத்யாதி). இப்படிசொல்லுகைக்குப் பெருமையென்னென்ன; ப்ரமாணம் (ஆவிகந்த

(௧) பு-ஸு-௫- (௨) ரா-யு-௧௦௦-௧௨. (௩) யஜு- (௪) பாகவத-

மஹத்தநுঃ"என்னக்கடவதிறே. இத்தால்- "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா" என்கிற விடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, "பர மேட்டியை" இத்பாதியாலே இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன நித்ய விபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

மித்யாதி). உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களொத்திருக்க வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (இத்தால்) என்றது-அஶுசிபதார்த்தஸம்யோகத்தால்தத்கததோஷை ஸம்ஸ்ப்ருஷ் டனுகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகையும் ஆகிறஇத்தால்என்றபடி. "மல்லாண்டதிண்டோள்"என்கிறஇத்தை ஸர்வ விரோதிநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணமாக்கி, இத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகிற பவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும், "மணிவண் ணா"என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவனென்றுக்கி, மணிக்கு அஶுசி பதார்த்தஸ்பர்ஶத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே, தாத்ருஶஸ்வபாவத் தாலே வந்தபவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து உபக்ர மோபஸம்ஹாரைகரூப்யம் சொல்லுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. (௧) "மாவாய்பிளந்து" (௨) "மல்லரைக் கொன்ற" (௩) "மதுசூதன்" இத் யாதி பதப்ரயோகங்களுக் கெல்லாம் ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திபரமாக வ்யாக்யாநங்களில் உண்டாகையாலே, இங்கும் "மல்லாண்ட" என்றது க்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில்லை. "மணி" என்று கருடப் பச்சைக்கும் உபலக்ஷணமாய், அது ஸ்வதோநிர்த்துஷ்டமுமாய், ஸ்வஸம் பந்தத்தாலே அந்யத்ர ஸர்ப்பாதிவிஷஹரமுமாயிருக்கையாலே, உபயவித பவித்ரதையும் விவக்ஷிதையாகயோஜிக்கவுமாம். இவ்வர்த்தம் ப்ரதமகாதா வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச் செய்கையாலே அங்குவிவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிகொள் ளுகைக்கு ஸூசகம், ப்ரதமாவதாரிகையிலே "ஸௌந்தர்யாதி" என்று ஆதிஶப்தப்ரயோகம் பண்ணியிருக்கும தது. இதிலே இந்த பவித்ரதையும் அந்தர்ப்பூதமென்றுகண்டுகொள்வது. "இடத்திலே" என்ற அநந்தரம்சொ ன்ன என்று ஶேஷம். இரண்டாம்பாட்டின் அவதாரிகையிலே "உபய விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது "என்றிருந்ததேயாகிலும்,இங்கே நித்ய விபூதியோகத்தைச் சொன்னது ஶதே பஞ்சாஶந்ந்யாயத்தாலே யென்று கொள்ளவேணும்.

---

(௧) தி-வாய்-௨-௧-௧0. (௨) (௩)

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பிய சொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவடைவே வந்து நின்றுரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே, தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யத்துக்காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும்.(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரில் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். "விட்டுசித்தன்" என்கிற திருநாமமுண்டாய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக இவர் திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே. (க) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்டகோவலன்" என்னக்கடவதிறே.

அந்வயித்து ப்ரதீகம் (வில்லிபுத்தூர் இத்யாதி). முதலிரண்டுபாட்டாலே தாம் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட்டாலும்தாம் சிலரையழைக்கிறதாகவும், அவர்கள் ஸங்கதராகிறதாகவும்அவர்களோடே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் செல்லாநின்றதே, இங்கே, இவர் சொல்லாக நிகமிக்கக்கூடுமோவென்ன, (இப்போது இத்யாதி). (இப்போது) என்றது - ஆனைமேலே திருவீதி வலம்வருகிற போது என்றபடி. (அடைவடைவேவந்து நின்றுரில்லையிறே) என்றது-உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலேவந்து இவர்முன்னேநின்றுரில்லையென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் (அவ்வவர் இத்யாதி). ஆனால் கீழ் அப்படி அழைக்கிறதாகவும் வந்ததாகவும் சொன்னது எத்தாலேயென்ன; (அவர்கள் பாசுரம்இத்யாதி). (தோற்றுகைக்காகவும்) என்றது-நமக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுகைக்காகவுமென்றபடி. "வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பிய" என்ற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி வாக்யத்வயமும்). விஷ்ணு: சித்தே யஸ்யஸ: என்று விக்ரஹமாக்கித் தாத்பர்யம் (விட்டுசித்தனித்யாதி). (திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே) என்றது-திருவுள்ளத்திலிருக்கையாலே என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (விட்டுசித்தனித்யாதி).

(க) பெரி-திரு-நி-ச-கக.

(நல்லாண்டென்று) இப்பாசுரம் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக்கொண்டாடி. (௧) "అద్య మే సఫలం జన్మ- அத்யமே ஸபலம் ஜந்ம" என்னக்கடவதிறே. கண்டதடைய "மமேதம்" என்று போந்த அநாதிகாலம்போலன்றிக்கே பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதுர்லபமிறே. (நவின்றுரைப்பார்) நவிலுகை-பயிலுகை; இடைவிடாதேயுரைக்கை.

(நமோநாராயணாயவென்று) அநாதிகாலம் "மமேதம்" என்றத்தைத் தவிருகையும், "தவேதம்" என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸநயோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டு) காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவியென்கிறது காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்தபரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. (பரமாத்மனை) தனக்கு மேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஓரேற்றமுண்டாக வேண்டாதேயிருக்குமவனை.

(சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்) (௨) "నమః పురస్తాదథ పృష్ఠతస్తే నమోఽస్తు తే-

---

(இப்பாசுரம்) என்றது-இப்ப்ரபந்தமென்றபடி. காலத்தைக்கொண்டாடினபேருண்டோவென்ன (அத்யேத்யாதி). இப்படி கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (கண்டதித்யாதி).

நமஶ்ஶப்தார்த்தம் (அநாதிகாலம் மமேதமென்றத்தைத் தவிருகையும்) என்றது. "நாராயணாய" என்றதுக்கர்த்தம் (தவேதமென்கையும்) என்றது. உபயத்தாலும்பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). விவரணம் (யாவதித்யாதி). (பரமேட்டியை) என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து. "ஆண்டு" என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ற சங்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹாரம் (காலக்ருதேத்யாதி). பரமசப்தார்த்தம் (தனக்குமேலின்றிக்கே) என்றது. ஆத்மசப்த தாத்பர்யம் (தன்னையித்யாதி). இப்பதப்ரயோகதாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி).

"சூழ்ந்திருந்து" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ப்ரஸக்தியும் ஸம்பாதியாநின்றுகொண்டு, "ஏத்துவர்" என்றதுக்கு இத்தை ஹேதுவாக்கி

---

(௧) வி-பு-௫-௧௭-௩௧. (௨) ஃ-௧௧-௪௦.

நமஃ புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே நமோஸ்துதே" என்கிறபடியே. முன்பே நில்லா முறுவலை அநுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; பின்பே நில்லாபின்னும் பிறகுவாளியுமான அழகை அநுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையைவிளைத்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்கை.

"பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாயவென்று - பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டும் - பல்லாண்டென்று -ஏத்துவர்" என்றந்வயம்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநம் முடிந்தது.

—oo:o:oo—

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

———

யருளிச்செய்கிறார் (நமஇத்யாதி). (முறுவல்) ஸ்மிதம். (ஈடுபடுகை) வித்த்ராகை. (நில்லா) நிற்கச்செய்தே. (பின்னும்) அஸ்த்ரவாளம் முதலான பின்னழகும். (பிறகுவாளியாவது) தண்டிகைக்கொம்புபோலே வளைந்து திருப்பிடரியிலே தொங்குகிற அஸாதாரணமான ஆபரணவிசேஷம். வாஹநபரிஷ்காரமாகவுமாம். (சுழியாறுபடுகை). ஆற்றில் சுழிபடுகை யென்னுய், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது. (கால்வாங்குகை) பின்வாங்குகை. (விளைத்து) ஸம்பாதித்து.

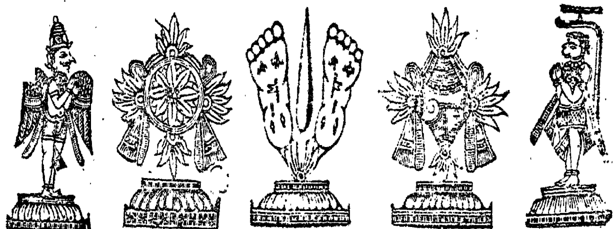
இப்பாட்டுக்கு அந்வயம்தர்சிப்பிக்கிறார் (பவித்திரனையித்யாதி). (பல்லாண்டென்று ஏத்துவர்) என்றது - அத்த்யாஹ்ருதபதமாதல், அநுஷங்கதாகதபதமாதல். ... ... (௧௨)

திருப்பல்லாண்டு அரும்பதம் முடிந்தது.

—oo:o:oo—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

திருப்பல்லாண்டு

ப்ரதிபதம்.

குருமுகம்.

யஃ	எவர், [லே
நரபதி	பாண்ட்ய ராஜாவினு
பரிக்லிப்தம்	ஏற்படுத்தப்பட்டதாய்
சுல்கம்	ந்தயமாகக் கட்டி வைதத பணமுடிப்பை
ஆதாதுகாமஃ	க்ரஹிக்கவேணுமென்ற இச்சை யுடையராய்க் கொண்டு,
குருமுகம்	ஆசார்யன் மூலமாக
அநதீத்ய	அத்யயநம் பண்ணும
அசேஷாந்	ஸமஸ்தங்களான [லோ
வேதாந்	வேத (அர்த்த) ங்களை யும் (அந்த ஸபையிலே)
ப்ராஹ	ப்ரதிபாதித்தாரோ,
ரங்கநாதஸ்ய	அழகிய மணவாளனு [க்கு
ஸாக்ஷாத்	நேரே
ஸ்வஶுரம்	மாமனாராய்,
அமர	தேவதைகளினாலே
வந்த்யம்	ஸேவிக்கத் தகுந்தவராய்
த்விஜகுல	ப்ராஹ்மணஸமூஹத்துக்கு
திலகம்	திலகம்போலே ஶ்லாக்யராயிருக்கிற
தம்	அந்த
விஷ்ணுசித்தம்	பெரியாழ்வாரை
நமாமி	ஸேவிக்கிறேன். (க)

மின்னார்.

நெஞ்சமே	ஓமநஸ்ஸே!
வந்து	(நீ) வந்த (அநுகூலித்த) படியாலே,
மின் ஆர்	ஒளிபெறாநின்ற
தடம்	பெரிய
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே
சூழ்	சுற்றப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர் என்று — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்று
ஒருகால் — ஒருகாலாகிலும்
சொன்னார் — சொன்னவர்களுடைய
கமலபகழல — தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளை
சூடினோம் — சிரஸ்ஸில் அலங்காரமாக அணிந்தோம்;
முன்னாள் — முற்காலத்தில்
கிழி அறுத்தான் என்று — வித்யாசுல்கத்தை அறுத்தார் (பெரியாழ்வார்) என்று
உரைத்தோம் — சொல்லப்பெற்றோம், (அதினால்)
கீழ்மையினில் — (நரகாதி) நிஹீநதேசத்தில் (போய்)
சேரும் — அடையாநின்ற
வழி — மார்க்கத்தை
அறுத்தோம் — சேதித்தோம் (நிரோதித்தோம்). (உ)

பாண்டியன்.

பட்டர்பிரான் — பெரியாழ்வார்
வந்தான் என்று — எழுந்தருளினாரென்று
பாண்டியன் — பாண்டிய தேசத்தரசனை வல்லபதேவன்
கொண்டாட — ஸ்தோத்ரம் பண்ண, (அதைப்பொருத)
ஈண்டிய — திரண்டிருக்கிற
சங்கம் — (ப்ராஹ்மண) ஸமூஹமானது
எடுத்து — (அர்த்தவாத வாக்யங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தெடுத்து
ஓத — (தேவதாந்தரபரத்வத்தைச்) சொல்ல (அப்போது)
வேண்டிய வேதங்கள் — ஸமஸ்தமான வேதங்களினுடைய அர்த்தங்களையும்
ஓதி — ப்ரதிபாதித்து (பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணி) (அதுக்குமேலே)
விரைந்து — த்வரித்து
கிழி அறுத்தான் — வித்யாசுல்கத்தை அறுத்துவிழவிட்ட பெரியாழ்வாருடைய
பாதங்கள் — திருவடிகளானவை
யாமுடைய — நம்முடைய
பற்று — ரக்ஷையாயிருக்கும்

பல்லாண்டு.

மல் — (சாணூராதி) மல்லவர்க்கத்தை
ஆண்ட — (வென்று) வசமாக்கிக்கொண்ட
திண் — த்ருடமான
தோள் — தோள்களையுடையையாய்!
மணி — நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணா — வடிவழகையுடையவனே!
பல் ஆண்டு — (மநுஷ்யமாநத்தாலே) எண்ணிறந்த வர்ஷங்களிலும்
பல் ஆண்டு — (இன்னும்) அஸங்க்யாதமான வர்ஷங்களிலும்
பல் ஆயிரத்து ஆண்டு — (அதுக்குமேலே)(தேவமாநத்தாலே) அநேகமாயிரம் வர்ஷங்களிலும்
பல்கோடி — (பின்னும்) (ப்ரஹ்மமாநத்தாலே) அநேகம் கோடிகளாய்
நூறாயிரம் — அநேகலக்ஷங்களாயுமுள்ள வர்ஷங்களிலும்

உன்	தேவரீருடைய
செவ்வடி	சிவந்த திருவடியி(திருமேனியி)னுடைய
செவ்வி	அழகுக்கு
திருக்காப்பு	ரக்ஷையானது (உண்டாகவேணும்). (க)

அடியோமோடும்.

அடியோமோடும்	ஸ்வதஸ்ஸித்த தாஸ்யத்தையுடைய எங்களோடும்
நின்னோடும்	ஸர்வசேஷியான உன்னோடும் (உண்டான ஸம்பந்தம்)
பிரிவு இன்றி	விச்சேதமில்லாமல்
பல் ஆயிரம் ஆண்டு	அநேகமாயிரம் வர்ஷங்கள் (செல்லவேணும்)
வடிவாய்	நிறமுடைத்தாயிருக்கிற (அதிஸுந்தரமான)
நின்	தேவரீருடைய
வலமார்பினில்	வலமார்பில்
வாழ்கின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
மங்கையும்	நித்யயுவதியான பெரிய பிராட்டியாரும்
பல் ஆண்டு	அநேகவர்ஷங்களில் (ஸுகமே வாழ்ந்தருளவேணும்)
சோதி	தேஜஸ்ஸாலே
ஆர்	நிறைந்த
வடிவு	திருமேனியையுடையளாய்
வலத்து	(தேவரீருடைய) வலதுபக்கத்தில்
உறையும்	பொருந்தி வர்த்தியாநின்ற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலனான
ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானும்

பல் ஆண்டு.

படை	ஆயுதங்களையுடைய
போர்	யுத்தத்திலே
புக்கு	ப்ரவேசித்து
முழங்கும்	த்வநியாநின்ற
அப்பாஞ்சசந்நியமும்	அந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும்

பல்லாண்டு. (உ)

வாழாள்பட்டு.

வாழ்	ஸுகரூபமாயிருக்கிற
ஆள்	(பகவத்)தாஸ்யத்தை
பட்டு	லபிக்கப்பெற்று
நின்றீர்	(கைங்கர்யத்தில்) நிலைபெற்றீராய்க்கொண்டு
உள்ளீரேல்	(ஆராவது) இருந்ீர்களாகில் [(கூடி)
வந்து	(எங்களோடு) வந்து
மண்ணும்	அங்குரார்ப்பணத்துக்கு) ம்ருத் (ஸங்க்ரஹண கைங்கர்யத்)தையும்
மணமும்	அவ்வுத்ஸவத்துக்கு நிர்வாஹகராயிருக்குமத்தையும்
கொண்மின்	(பகவந்நியமனத்தினால்) பெறப்பாருங்கோள்.
கூழ்	கூழுக்கு (ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக)
ஆள்பட்டு	அடிமைபூண்டு
நின்றீர்களை	இருக்கிற உங்களை
எங்கள்	அநந்யப்ரயோஜநரான எங்களுடைய
குழுவினில்	ஸமூஹத்தில்

புகுதலொட்டோம்	ப்ரவேசிக்க ஸம்மதியோம்.
நாங்கள்	நாங்கள்
ஏழாள்காலும்	ஏழுதலைமுறையாக
பழிப்புஇலோம்	(ப்ரயோஜநாந்தரஸாதநாந்தரபரதையாகிற) குற்றமுடையோமல்லோம்.
இராக்கதர்	ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்	ஸுகமாக வாஸம் பண்ணுகின்ற
இலங்கை	லங்கையிலுண்டான
ஆள்பாழாக	ஆள்கள் நசிக்கும்படியாக
படை	யுத்தத்திலே
பொருதானுக்கு	சத்ருஸம்ஹாரம் பண்ணின சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு
பல்லாண்டு	அநேக ஸம்வத்ஸரம் ஸுகமே வாழ்ந்தருளவேணுமென்று
கூறுதும்	சொல்லக்கடவோம்.

ஏடுநிலத்தில்.

ஏடு	சரீரத்தை
நிலத்தில்	(காரணபூதமான) மூலப்ரக்ருதியிலே
இடுவதன்முன்னம்	சேர்ப்பதற்குமுன்னே (சரீரம் நசிப்பதற்குமுன்னே)
வந்து	நாங்களிருக்குமிடம் வந்து
எங்கள்	பகவத்பரரான எங்களுடைய
குழாம்	கூட்டத்தில்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து
கூடும்	(எங்களோடு) சேரவேணுமென்கிற
மனம்	மநஸ்ஸை
உடையீர்கள்	உடையவர்களாக ஆனீர்களாகில்
வரம்பு ஒழி	(நீங்களிட்டுக்கொண்ட) ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற வ்யவதாநமான நசிக்கும்படியாக [அ
வந்து	வ்விடத்தை விட்டு வந்து
ஒல்லை	க்ஷிப்ரமாக
கூடுமின்	(எங்களுடன்) சேருங்கள்.
நாடும்	நாட்டிலுள்ள ஸாமாந்யரும்
நகரமும்	ராஜதாநியிலுள்ள விசேஷஜ்ஞரும்
நன்கு	நன்றாக
அறிய	அறியும்படி,
நமோ	"எனக்குரியேனலேன்,
நாராயணாய	ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யக் கடவேன்'
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
பாடும்	பாடவேணுமென்கிற
மனமுடை	மநஸ்ஸுண்டாம்படியான
பத்தர்	பக்தியையுடையவர்களாக
உள்ளீர்	ஆனீர்களாகில்
வந்து	எங்களுடன் வந்து பல்லாண்டு
கூறுமின்	சொல்லுங்கோள். (ச

அண்டக்குலத்துக்கு.

அண்டம் — ப்ரஹ்மாண்டங்களு
குலத்துக்கு — ஸமூஹத்துக்கு[டைய
அதிபதியாகி — ஸ்வாமியானவனும்,
அசுரர் — அஸுரர்களுடையவும்
இராக்கதர் — ராக்ஷஸருடையவும்
இண்டம் — நெருங்கியிருக்கிற
குலத்தை — கூட்டத்தை
எடுத்து — ஸமூலமாகஉத்தரித்து
களைந்த — பிடுங்கிப் போகட்டவனுமான
இருடீகேசன் — ஸ்ரீஹ்ருஷீகேசனுக்கு
தனக்கு
தொண்டக்குலத்தில் — அடிமை பூண்டவர்களுடைய திரளிலே
உள்ளீர் — இருக்கிறவர்களே!
வந்து — அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து
அடிதொழுது — திருவடிகளிலாஶ்ரயித்து
ஆயிரநாமம் — (அவனுடைய) ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி — உச்சரித்துக்கொண்டு
பண்டை — பழையதாய் (ப்ரயோஜநாந்தர பரமான)
குலத்தை — ஜந்மத்தை
தவிர்ந்து — ஸவாஸநமாகவிட்டு
பல்லாண்டு
பல்லாயிரத்தாண்டு
என்மின் — என்று சொல்லுங்கோள். (௫)

எந்தைதந்தை.

எந்தை — நானும் என்தகப்பனும்
தந்தை — அவன் தகப்பனும்
தந்தை — அவன் தகப்பனும்
தந்தை — அவன் தகப்பனும்
தம்மூத்தப்பன் — அவனுக்குத்தகப்பனும்பாட்டனும் (ஆகிய)
ஏழ்படிகால் தொடங்கி — ஏழுதலைமுறைதுடங்கி
வந்து — மங்களாசாஸநம் பண்ண யோக்யராய்வந்து
வழிவழி — முறைமுறையே (க்ரமம் தப்பாமல்)
ஆள் செய்கின்றோம் — (நாங்கள்) அடிமைசெய்கின்றோம்.
திருவோணம் — திருவோணமென்கிற
திருவிழவில் — திருநாளிலே
அந்தியம் போதில் — ஸாயங்காலத்தில்
அரி உருவாகி — நரஸிம்ஹரூபியாய் அவதரித்து
அரியை — சத்ருவான ஹிரண்யனை
அழித்தவனை — ஸம்ஹரித்த நரஸிம்ஹனைக்குறித்து
பந்தனைதீர — (அவருடைய) பாலவ்யாதி தீரும்படி[று
பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டுஎன்
பாடுதும் — மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம். (௬)

தீயில்.

தீயில் — (ஸூர்யன் முதலான) தேஜஃபதார்த்தங்களைக் காட்டிலும்
பொலிகின்ற — அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்த)மாய்க்கொண்டு
ஆழி — மண்டலாகாரமாய்

திகழ்	விளங்காநின்ற
செம்	சிவந்த
சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடையனுன
திருச்சக்கரத்தின்	ஸ்ரீஸுதர்சனாழ்வானுடைய
கோயில்	வாஸஸ்தானமான திவ்யாயுதத்தினுடைய
பொறியாலே	சிஹ்நத்தினாலே
ஒற்றுண்டு	ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு (ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணிக்கொண்டு)
நின்று	இதர விஷயங்களில் போகாமே பகவத் பரராய் இருந்து
குடி குடி	குலக்ரமமாக
ஆள் செய்கின்றோம்	கைங்கர்யம் பண்ணுகின்றோம்.
மாயம்	அத்யாஸ்சர்யகரமாக
பொரு	யுத்தம் பண்ணாநின்ற
படை	ஸேனையையுடையனான
வாணனை	பாணாஸுரனுடைய
ஆயிரந்தோள்	ஆயிரம் தோள்களில் நின்றும்
பொழி	சொரியாநின்ற
குருதி	ரக்தமானது
பாய	(லோகமெங்கும்) பரவும்படியாக
சுழற்றிய	திருப்பின
ஆழி	சக்ராயுதத்தை
வல்லானுக்கு	ஆளவல்ல க்ருஷ்ணனுக்கு
பல்லாண்டு	
கூறுதும்	சொல்லுவோம். (எ)

நெய்யிடை.

நெய் இடை	நெய்யளவாய்
நல்லது	அநந்யப்ரயோஜநமாக இடுவதாய்
ஓர்	விலக்ஷணமாய் (ஷட்ரஸோபேதமான)
சோறும்	அந்நத்தையும்,
நியதமும்	(அதுதான்) ஸ்திரமாயிருக்கும்படியையும்,
அத்தாணி	பிரியாத (அநவரதமான)
சேவகமும்	ஸேவையையும் (த்யாகத்தையும்),
கை	கையிலே பிடிக்கவல்ல
அடைக்காயும்	வெற்றிலைபாக்கையும்
கழுத்துக்கு	கழுத்திலே இடவல்ல
பூணொடு	கண்டாபரணத்தோடு கூட
காதுக்கு	காதிலே இடத்தக்க
குண்டலமும்	கர்ணபூஷணத்தையும்
மெய் இட	சரீரத்திலே பூசும்படியாய்
நல்லது	விலக்ஷண (அஹங்காராதி ரஹித)மாய்
ஓர்	அத்விதீயமான (பரிமளப்ரசுரமான)
சாந்தமும்	சந்தனத்தையும்
தந்து	கொடுத்து
என்னை	தேஹாத்மாபிமானியாய் என்னை
வெள் உயிர்	சுத்தஸ்வபாவனாக
ஆக்கவல்ல	பண்ணவல்லனாய்,
பை உடை	பரந்த படங்களையுடைய
நாகம்	சேஷனுக்கு
பகை	சத்ருவான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு	த்வஜமாக உடையவனுக்கு
பல்லாண்டு	
கூறுவன்	சொல்லக்கடவேன். (அ)

உடுத்துக்களைந்த

உடுத்து — திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த — அவிழ்க்கப்பட்ட
நின் — தேவரீருடைய
பீதகவாடை — பீதாம்பரத்தை (ப்ரஸாதமாக)
உடுத்து — தரித்தும்,
கலத்தது — தேவரீர் அமுது செய்த பாத்ரத்தில் மிகுந்ததை
உண்டு — புஜித்தும்,
தொடுத்த — மாலையாகக் கட்டப்பட்டும்
சூடி — (திருமுடியிலே) சாத்தி
களைந்தன — கழிக்கப்பட்டுமிருக்கிற
மலர் துழாய் — விகஸிதமான திருத்துழாயை
சூடும் — சிரஸ்ஸில் தரிக்குமவர்களுமான
இத்தொண்டர்களோம் — இப்படிப்பட்ட சேஷபூதரான நாங்கள்,
விடுத்த — நியமித்து விடப்பட்ட
திசை — திக்குகளிலேயுண்டான
கருமம் — கார்யங்களை (எல்லாம்)
திருத்தி — குறைவறச்செய்து (அதுக்குமேலே)
திருவோணம் — ச்ரவண நக்ஷத்ரமென்கிற
திருவிழவில் — திருநாளிலே (அமங்களங்கள் தீரும்படி),
படுத்த — படுக்கப்பட்ட
பை — பரந்த படங்களையுடைய
நாகு அணை — திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
பள்ளிகொண்டானுக்கு — கண்வளர்ந்தருளுமவன் விஷயமாக
பல்லாண்டு கூறுதும். (௯)

எந்நாள்

எம்பெருமான் — வருத்த சேஷியானவனே!
உன்றனக்கு — தேவரீருக்கு
அடியோம் — சேஷபூதர்
என்று — என்ற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற
எழுத்து — ப்ரணவமாகிற அக்ஷரத்தில் (நாள்)
பட்ட — (நாங்கள்) ஸம்பந்தித்த
எந்நாள் — எந்த நாளோ,
அந்நாளே — அன்றைய தினமே
அடியோங்கள் — தாஸபூதரானோம்,
குடில் — க்ருஹத்திலுண்டான புத்ர பௌத்ராதிகளும்
அடி — அடியாராய்க் கொண்டு
வீடுபெற்று — அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு
உய்ந்தது காண் — உஜ்ஜீவித்தார்கள் இடீர்.
செம் — அழகிய
நாள் — நாளிலே
தோற்றி — (க்ருஷ்ணனாக) திருவவதரித்து
திருமதுரையுள் — ஸ்ரீமதுராபுரியில் சென்று
சிலை — (கம்ஸனுடைய) வில்லை
குனித்து — வளைத்து (முறித்தும்), (அதுக்குமேலே),
ஐந்தலைய — ஐந்து தலைகளையுடையனுமான
பை — பரந்த படங்களையுடைய
நாகம் — பாம்பான காளியனுடைய
தலை — சிரஸ்ஸிலே
பாய்ந்தவனே — குதித்தவனே!
உன்னை — தேவரீர் விஷயமாக
பல்லாண்டு கூறுதும். (௰)

அல்வழக்கு

திருமாலே — ஸ்ரியःபதியான ஸர்வேஸ்வரனே!
பல்வகையாலும் — (ஸ்வரூபாதி) அநேகப்ரகாரத்திலேயும்

பவித்திரனே	பரிசுத்தனே!
அல்	அல்லாத (விபரீதமான)
வழக்கு	ந்யாயங்களில்
ஒன்றும்	ஒருவிதமான அந்யாயமும்
இல்லா	இல்லாதவராய்,
அணி	பூமண்டலத்துக்கு அலங்காரமான
கோட்டியர்	திருக்கோட்டியூரிலுள்ளாரர்க்கு
கோன்	நிர்வாஹகராய், [தாலே
அபிமானம்	ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமானத்
துங்கன்	உயர்ந்தவ(பூர்ண)ரான
செல்வனைப்போல	செல்வநம்பியைப் போலே
நானும்	அந்யப்ரஜனனானும்
உனக்கு	வகுத்தசேஷியான உனக்கு
பழ அடியேன்	அநாதியான சேஷபூதனாய்க்கொண்டு,
நல்வகையால்	நல்லப்ரகாரத்தினாலே (கேவலசப்தமாத்ர மன்றிக்கே அர்த்தாநுஸந்தாந பூர்வகமாக)
நமோநாராயணா என்று	எம்பெருமானுக்கே உரியேன் எனக்குரியேனல்லேனென்கிற அர்த்தத்தைப்ரதிபாதிக்கிற
நாமம்	திருநாமத்தை
பல	பலதடவை
பரவி	சொல்லி
உன்னை	உன் விஷயமாக

பல்லாண்டு கூறுவன். (கக)

பல்லாண்டென்று

பவித்திரனை	(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) பரிசுத்தனை
பரமேட்டியை	ஸர்வோத்தமமான ப்ரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை
சார்ங்கமென்னும்	சார்ங்கமென்று திருநாமமுடைய
வில்	தநுஸ்ஸை
ஆண்டான்தன்னை	ஆளுமவனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷயமாக,
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே அவதரித்த
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று	அநேககாலம் மங்களமுண்டாக வேணுமென்று [ய்த
விரும்பிய	விருப்பத்துடனருளிச்செ
சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியை,
நல் ஆண்டு என்று	(இதை அநுஸந்திக்கும்படியான) நல்லகாலம் (நேர்பட்டதே) என்று (கொண்டாடி)
நவின்றுஉரைப்பார்	பலகால்சொல்லுமவர்கள்
நமோ	எனக்குரியேனல்லேன்
நாராயணாய	எம்பெருமானுக்கே உரியேன் [டு
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்
பரமாத்மனை	ஸர்வாந்தர்யாமியானஸர்வேச்வரனை
சூழ்ந்திருந்து	சுற்றும்இருந்து
பல் ஆண்டும்	அநந்த காலங்களிலும்
பல்லாண்டு	பல்லாண்டு (என்றுபாடி
ஏத்துவர்	ஸ்தோத்ரம் செய்வர்கள்

திருப்பல்லாண்டு ப்ரதிபதம்

முடிந்தது.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தரான,

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

பெரியாழ்வார்திருமொழி

க-உ·பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த,

ஸ்வாபதேசத்துடனும்,

பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்கியாநத்துடனும்,

பூர்வர்கள் செய்தருளின அரும்பதத்துடனும்.

ஸபாபண்டிதர்களான

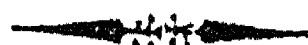
ஸ்ரீமான் | புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெங்கடாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௪-வது ஸம்வத்ஸரமான

பரிதாபி ஸம்வத்ஸரத்தில்,

காஞ்சீபுரம்

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1—7—12.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ் க்ரந்த லிபிகளில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—:o:—

தனிஸ்லோகம் வ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	,, ,,	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	,, ,,	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி		0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	9	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	7	0
திருவிருத்தம்	,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்.	1	14	0
திருவாசிரியம்	,, ,,	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	,, ,,	0	3	0
சிறிய திருமடல்	,, ,,	0	3	0
பெரிய திருமடல்	,, ,,	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	,, ,,	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	,, ,,	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	,, ,,	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	8	0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	7	0
ஷண்மத தர்ஸிநீ		0	1	6
பெரிய திருமொழி க-முதல் கக, பத்துக்கள்		8	0	0
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்		2	5	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-உ. பத்துக்கள்.		2	0	0

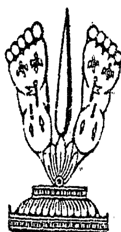
இப்படிக்கு.

ரா-திருவேங்கடத்தாதைய்ய,

காரியதர்சி தநாதிகாரி.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசவ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ரக்ஷ்யமாக நினைத்துத் திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், தமக்கு ஸந்நிஹிதனான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மைஅவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதராகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், "காலா

அரும்பதவிளக்கம்.

அரு.—திருப்பல்லாண்டுக்கும் மேல் திருமொழிகளுக்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸக்த சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் (ஸ்ரிய:பதி யாயித்யாதி). (ஸந்நிஹிதனான வளவில்) என்றது - பெரியாழ்வாரை ஊர்வலமாக வல்லபதேவன் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதனானபோதென்றபடி. (குழைச்சரக்கு) அஸாரவஸ்து; அகாலஸஹ - கனக்கு ரக்ஷகமல்லாதது.

ஞர் திருப்பல்லாண்டிலே; (க) "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை - பல்லாண்டு பாடுதும்" என்றும், (௨) "இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ராதுர்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், (௩) "மாயப்பொருபடைவாணனை" (௪) "ஐந்தலைய" இத்யாதிகளிலே

தீதமானவஸ்துகாலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ?" என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய விபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவனை ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்ட்டமான இத்தேசத்திலேவந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அது தன்னிலும் (க) "அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், (௨) "இராக்கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணினவளவன்றிக்கே; (௩) "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்" என்றும், (௪) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே.

ஆழ்வார்களெல்லாரும் (க்ருஷ்ணாவதாரம்) என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பர்கள். அதுக்கடி அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்

இவர் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன (ஆழ்வார்களித்யாதி). (செவ்வாய்க்கிழமை) என்றது.

(க) தி-ப-௬. (௨) தி-ப-௩.
(௩) தி-ப-௭. (௪) தி-ப-௯௦.

க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரசுரமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையி னாலேயும், இவ்வவதாரத்துக்கு ஹேதுவாக*படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டருளின பெரியபெருமாள் †((க) "ஆலமாமரத்தி னிலைமேலொருபாலகனாய் ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணை யான்" என்றும், (உ) "வையமுண்டாலிலைமேவு மாயன் மணி நீண் முடிப்பைகொள் நாகத்தணையான்" என்றும் கோயிலில் நின்றும் திருமாளிகையிலே புகுந்து வடபெருங்கோயிலுடையானைக் கண்

படப் பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப் பதே!" என்னும் இழவாலும், பரிவர்தேட்டமான அவதார மாகை யாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலா லும். ராமாவதாரத்திலே தகப்பனார் சம்பராந்தகனை ஏகவீரனா யிருப்பா னொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவை யெல்லாம் மிகையாம் படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொ ண்டு இருப்பர்கள்;ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒருஸாதுவ்ருத்தரன், பிறந்ததும் கம் ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே, ஸ்ரீப்ருந் தாவநத்திலே எழும்பூண்டுக ளகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியா யாய்த்து அவன்படி யிருப்பது; இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார் களே இவர்கள்.

அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—(௩) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிற ந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன்

(அல்பகாலோபலக்ஷணம்). (இழவாலும் வயிற்றெரிச்சலாலும்)என்றவநந்தரம் "மண்டிப்போருவர்கள்" என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. இரண்டும் அதுக்கடியென்று கருத்து. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வயிறெரிகைக்கு ஹேதுக்களைப் பலபடியாக வ்யாவர்த்யபூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (ராமாவதாரத்திலேஎன்று தொடங்கி-இவர்களென்றுமளவும்). (வன்னியம்) குறும்பு. (மார்வெழுத்துக்கொண்டு) தாஸ்யம்கொண்டு. (ச) "[illegible] உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்" என்னக்கடவதிறே.

ஆழ்வார்களோட்டை ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்து விசேஷாகாரத் தைக் காட்டுகிறார் (அவர்களெல்லாரையுமென்று தொடங்கி-நித்யமாயிறே

(க) அமல-க. (உ) தி-மொ-ு-ச-உ. (௩) ு-௪-௧0.
† குண்டலிதம் சிந்தநீயம். (ச)

வளர்ந்தருளுகையாலும்) (க) "பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி" என்று கோயிலில் நின்றும் தங்கு வேட்டையாக எழுந்தருளித்திருக் கோட்டியூரிலே *உரகமெல்லணையானாய் கண்வளர்ந்தருளுகையா லும், (உ) "அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கன் செல்வனைப்

இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிகொண்டிருக்க, (ந) "போகத்தில் வழு வாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போக (ஸ்ரோ)த்திலொன்றும் நழுவாதபடி (ச) "கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமேமுற்றூட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷ யத்தில் பரிவிலும்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய் இவர் க்கு நித்யமாயிறே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டி யூரில் நின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (ரு) "ఏష నారాయణ శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవనికేతనః । నాగపర్యఙ్క ముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్- ஏஷநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ। நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ் ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" என்று க்ஷீராப்தியில் நின்றும் வந்து பிறந்தானாகவன்றோ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறதென்னில், ஹிரண் யாஸுர பீடிதரானதேவர்கள் இங்கேதிரளவிருந்து தன்னையே ரக்ஷக னாக அபேக்ஷிக்க, க்ஷீராப்திநாதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே எழுந்த ருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி உரகமெல்லணையானாய்ப்பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்தைப் பற்றவும், (உ) "அல்வழக்கொன்றுமில்லா

இருப்பதும் என்னுமளவும்). (புதுவையர்) வில்லிபுத்தூரார். அலாபக்லேசத் தால் ஸாதித்தப்ராவண்யாதிசயத்தைக் கீழருளிச்செய்து, வயிற்றெரிச்ச லால் ஸாதித்த பரிவின் ஆதிக்யத்தைக் காட்டுகிறார் (இனியித்யாதி). ஆகை யாலே திருப்பல்லாண்டிலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை ப்ராசுர்யேண மங்களா சாஸநம் பண்ணினார். அந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருக் கையாலே இப்ப்ரபந்தத்தில் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள் வது.

(ச) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன்" என்றும், (சு) "திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்" என்று மிருக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி சங்கையை அநுவதித்து இரண்டு வகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆக என்று.

(க) உ-திருவ-சுசு. (உ) தி-ப-கக. (ந) கா-தி-அ-க0.
(ச) க-க-க. (ரு) ஹரிவம்ச-ருரு-ருஉ. (சு) க-க-க0.

போல" இத்யாதிப்படியே இவ்வாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், (க) "திருக்கோட்டியூரானே", "கன்றுகொண்டு விளங்கனி யெறிந்து" என்று இதுமுதலாகப் பலவிடங்களிலேயும் "அவனே இவன்" என்று ஆழ்வார்கள் க்ருஷ்ணாவதார கந்த(ஸ்த)மாகத் திருக்கோட்டியூரை அருளிச் செய்கையாலும், (உ) *செங்கள்தோற்றிச் சிலைகுனித்த திருமதுரையிற் காட்டில் திருக்கோட்டியூர் உத்தேஶ்யமாகையாலும், ‡(க்ருஷ்ணாவதாரம் * (ங) ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளரச் செய்தேயும், (ச) "கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதுமெருதும் மடிய வஞ்சனையில் வளர்ந்தமணிவண்ணன்" என்று ஈஶ்வரத்வம் நடையாடுகையாலும்) மற்ற அவதாரங்களுக்குக் காலமும் நன்றாய் தாமும் ராஜகுலத்திலே அவதரிக்கையாலும், பந்துக்களும் ராஜாக்களுமாய் பலவான்களுமாகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குக் காலமும் த்வாபராந்தமாய் பந்துக்களும் ஸாதுக்களான ஆயராய், முளைப்பதெல்லாம் தீப்பூண்டுகளாகையாலே மங்களாசாஸநம் வேண்டுவது க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கே யாகையாலும், அந்த க்ருஷ்ணன் அர்ச்சாவதாரமாய்

வணிகோட்டியர்கோன்" என்று தமக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துத மாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார கந்த(ஸ்த)மாக அருளிச்செய்தவிதில் விரோதமில்லை.

இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, பா(4)வநா ப்ரகர்ஷத்தாலே கோ(3)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள்சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகிப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

தொடங்கி - விரோதமில்லை என்னுமளவும்).

(ரு) "நான் மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றது முதற்கொண்டு யசோதாதிகள் பாசுரமாக இவர் அருளிச்செய்யப் போமோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (கரையிலே நின்று) என்றது - க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகவும் பர்த்தாவாகவும் அநுபவிக்குமிடத்தில் போ(4)க்தாக்களுக்குள்ளே கூடாமல் தடஸ்த்தரா யென்றபடி.

---

‡ குண்டலிதம் அநங்கிதம். (க) தி-மொ-கூ-கூ-எ.

(உ) தி-ப்-கo. (ங) தி-பா-உகு. (ச) ச-ங-உ. (ரு) க-க-கூ.

நின்றவிடத்தில் அர்ச்சாவதாரம் அர்ச்சகபராதீநஸமஸ்தவ்யாபார மாய்ப் போருகையாலே மங்களாசாஸநம் மிகவும் வேண்டுவது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலும், (க) * சென்னியோங்களவும் இவர்க்கு அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் நடக்குமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு.—க்ருஷ்ணாவதாரகந்த(ஸ்தி)மான திருக்கோட்டியூரில் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் * வண்ண மாடத்தால்.

ஸ்வா.—(வண்ணமித்யாதி) (உ) "வண்ணநன்மணியும்" இத்யாதிப் படியே நாநாரத்நங்களாலே சமைந்து அழகும் நிறமுடைத்தாகையாலே தர்ஶநீயங்களான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன்) கண்ணில்* கூர்மையுடையராய் நிபுணராயிருப்பாரா

அவ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாலநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத் திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள றாயிற்றே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்.) (உ) "வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நாநாவிதமான ரத்நங்களை அழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன் கேசவன் நம்பி)

ஆக, இப்ப்ரவேசத்தால், (ங) "எத்திறம்" இத்யாதிகளாலே வித்த(ஸ்தி)ரம்படி ஸௌலப்யாதிகள் பூர்ணமானக்ருஷ்ண விஷயதாப்ரயுக்தமான ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமும், ஆழ்வார்களிற் காட்டில் ஏற்றம் சொல்லுகையாலே வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், ப்ரேமப்ராசுர்யத்தாலே தாயான யசோதாப்ரப்ரு(ஸ்ரு)திகளுடைய பாசுரமாக இருக்கையாலே வந்த இன்சொல்லாகையாலே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... *

அநு.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) (வண்ணம்) அழகு. இத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (வண்ணநன்மணியு மித்யாதி).

---

* கூர்மை-ஸௌக்ஷ்ம்யம். ஸூக்ஷ்மதர்சிகளென்றபடி.

(க) ௫-௪. (உ) ௪-௪-௩. (ங) தி-வாய்-க-௩-க.

லே பரிக்ராஹ்யமான தேவகீபுத்ரரத்நம் த்ருஷ்டிகோசரமாகையாலே கண்ணனென்கிறார். (கேசவன் நம்பி) அவனுடைய ஸர்வகாரணத்வத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும்தாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே அவன் போக்யதைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ப்ரஶஸ்தகேசன், கல்யாண குணபூர்ணன் என்கிறார். (பிறந்தினில்) இன்-இல்- பிறந்து- ஸ்ரீ மதுரையில் சிறைக்கூடம்போலே பொல்லாங்கில்லாதபடியாலே திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை இனிய இல்லிலே பிறந்தென்கிறார்; திருக்கோட்டியூரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லமாட்டாரே, ஆகையாலே சிறைக்கூடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி திருவாய்ப்பாடிக்குண்டென்கிறார். (எண்ணெய் சுண்ணமித்யாதி) எள்ளில் நெய்யையும் மஞ்சள்பொடியையும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் தூவி யென்னுதல்; ஒருத்தர்க்கு ப்ரதியாக ஒருத்தர் தூவியென்னுதல். (கண்ணன்முற்றம்) க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோதே க்ருஹநிர்வாஹகன்பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைக்கையாலே கண்ணன்முற்றமென்னுதல்; இடமுடைத்தான

ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ணகுணனான க்ருஷ்ணன். (பிறந்தினில்) இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்போல் பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா உபலாலநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். (எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர் தூவிட) எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. (கண்ணன் முற்றம்) க்ருஷ்ணனவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; (கண் நல் முற்றம்)

"இல்" என்று க்ருஹமாய், அதினுடைய இனிமையை வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையிலித்யாதி). "பிறந்து" என்றது-பிறந்தபோதென்றபடி. (க) "ई इति ब्रह्मणो नाम - க இதிப்ரஹ்மணோநாம" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு கேசவ பதத்துக்கும் இனில்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). நந்தன் முற்றமென்ன வேண்டியிருக்க, கண்ணன் முற்ற மென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). "கண்" என்றும், "நல்" என்றும் பிரித்து

(க) ஹரிவம்ச-விஷ்ணுப-கஙக-ஈஅ.

தர்சநீயமானமுற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை தம்மிலே சேர்ந்து சேறாயிற்றென்கிறார்.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—இவ்வளவிலேயன்றி தம்திருவுளத்துக்குப் பொருந்த திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் ப்ரியம் கண்டபடியாலே ஶ்லாகிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஓடுவாரித்யாதி) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஒருப்ரயோஜநம் கருதாமல் ஸஸம்ப்ரமமாகஓடுவார், ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார், ப்ரீதிப்பட்டு கர்விப்பார். (நாடுவார்)"பிள்ளை எங்கே" என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்) "ராஜபுத்ரனுகையாலே

இடமுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான முற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை இரண்டும் துவையுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து சேறாய் விட்டது. (க)

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தா லிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றா னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்று
ஆடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவார்) பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவார். (விழுவார்) ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். (உகந்து ஆலிப்பார்) ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். (நாடுவார்) "பிள்ளைஎங்கே! பிள்ளை எங்கே ?" என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்)

அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார். (இடமித்யாதி). (இரண்டும்) என்றது எண்ணெய் சுண்ணங்கள். ஶ்ரீபாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமாத்யாயே, (க) ,,తాఆశిషః ప్రయుఞ్జానాశ్చిరం పాహీతి బాలకే । హరిద్రాచూర్ణ తైల 2డ్భిస్సిఞ్చన్త్యో జనముజ్జగుః-தாஆசிஷஃ ப்ரயுஞ்ஜாநாஶ்சிரம் பாஹீதிபாலகே। ஹரித்ராசூர்ணதைலாத்பிஸ் ஸிஞ்சந்த்யோ ஜநமுஜ்ஜகுஃ" என்றது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவாரித்யாதி). "உகந்து" என்றபதத்தை "ஓடுவார்" என்றவிடத்தில் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யம் (பிள்ளையித்யாதி). "அளறாயிற்று"என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "விழுவார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஓடச்செய்தே யித்யாதி). (வழுக்கி) சறுக்கி. "ஆலிப்பார்" என்றதுக்குஆடுகையானால், "ஆடுவார்களும்" என்றத்தோடுபுநருக்தமென்று சப்தபரமாகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதராயித்யாதி)

ங்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே" என்பார், கண்டிருக்கச் செய்தேயும். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பறைகொட்ட நின்றாடுவார்களும்) நாநாவிதமான வாத்யங்களைக் கொட்டுவார்களும், கொட்டுக்குப் பொருந்திநின்று ஆடுவார்களும்; அன்றியே, சிலர் தங்களுக்குத் தோற்றினபடி கொட்ட, சிலர் அநந்வயமாகக் கூத்தாடவென்னுதல். (ஆயர்ப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷக் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

ஸ்வா. —மூன்றும்பாட்டு. (பேணியித்யாதி) சீருடையபிள்ளை

கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனை முகந்மை தோற்ற "நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?" என்பார். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். (பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவார்களும்) பலவாத்யங்களும் கொட்ட, அதுக்குப் பொருந்தி நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன்றினபடியே கொட்ட, நிரந்வயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. (ஆயர்ப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

மூ. —பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணொப்பா ரிவன்நேரில்லைகாண் திரு
வோணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. (௩)

வ்யா. —மூன்றும்பாட்டு. (பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்

ப்ரீதிஹேதுவாகிற இடமெங்கும் "உகந்து" என்று கூட்டுவது. (முதன்மை) ப்ராதாந்யம். (பறை) வாத்யம். பாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமே (*) 'అవాద్యన్త విచిత్రాణివాదిత్రాణిమహోత్సవే। కృష్ణే సర్వేశ్వరేఽనన్తే నన్దస్య వ్రజమాగతే - அவாத்யந்தவிசித்ராணி வாதித்ராணி மஹோத்ஸவே । க்ருஷ்ணே ஸர்வேஸ்வரே அநந்தே நந்தஸ்யவ்ரஜமாகதே" என்றது அநுஸந்தேயம். (நிரந்வயமாக) வாத்யத்தோடந்வயமற. ஆயர்களென்னாமல் "ஆய்ப்பாடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... (௨)

(*) பாகவ-க௦-ரு-கக.

பேணிப்பிறந்தினில் - சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை திவ்யசேஷ்டிதத்தைக்கண்டு கம்ஸபயத்தாலே பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) "उपसंहर - உபஸம்ஹர" என்ற போதே உகவாதார்காணுதபடி மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பித்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணுகையன்றி அப்போதேபேணிப் போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ள வ்யஸந பாஹுள்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்து திருவாய்ப்பாடி புகுந்தபின்பு திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி "பிறந்தினில்" என்கிறார். (தாம் காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளை பெற்றவர்தாங்களும் ஹர்ஷாதிசயத்தாலே தம்தாம் ‡ புத்ரமுகம் காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக்காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) சோபநம்சொல்லவேணுமென்கிறத்வரையாலேபுகுந்துசொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். ‡ (போதுவார்) (உ) "पुंसाम् - பும்ஸாம்" இத்யாதி. இதென்ன அருமைதான்? (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம்போவார் இவனைப்பார்த்து "புமான்களில் இவனு

தினில்) சீருடைய பிள்ளைபேணிப் பிறந்தினில் அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை என்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது- சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (க) "उपसंहर - உபஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில். கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புகுந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தானுக நினைத்திருக்கிறது. (காணத்தாம் புகுவார்) பிள்ளையைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, "பும்ஸ்த்வஸாம்ய

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு (பேணியித்யாதி) *சீர்பத தாத்பர்யம் (அவதரிக்கவித்யாதி). * பேணிபத தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). மதுரையிலன்றோ க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானென்றுவென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி). (பிழைத்து) தப்பி. (ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணசாஸ்த்ரஜ்ஞரென்றபடி. "ஆணொப்பார்" என்றதினர்த்தம் (பும்ஸ்த்வ இத்யாதி). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்த்வமாத்ரத்திலே ஸாம்

---

‡ (பா) பிள்ளைகளை. (க) வி-பு-௫-௩-௧௧. (உ) ரா-அ-௩-௨௮.

-க்கு ஶத்ருஶரில்லை" என்பார்களும், "திருவோணத்தானுலகுஆளும்" என்பார்களுமாய், ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். திருவோணம்வைஷ்ணவநக்ஷத்ரமாகையாலே "திருவோணத்தானுலகு" என்று உபயவிபூதியையும் ஆளுமென்கிறார்களென்றபடி.

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியித்யாதி) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்ரவ்யகௌரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டிநின்றாடுவார். (நன்றாகத்தூவுவார்) க்ரு (ஷ்) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை

முடையவர்களில் இவனுக்கு ஶத்ருசரில்லைகாண்" என்பாரும், "இவனுடைய லக்ஷணமிருந்தபடியால் திருவோணத்தானை ஸர்வேஶ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்"என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, (ஆணொப்பான் இவன் நேரில்லை)என்று பாடமானபோது, ஆணொப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது- ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... ... * (௩)

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றாடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. (௪)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்.) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்யகௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவஶ்யத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்) க்ரு (ஷ்) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை உண்

யத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் ச (ங்) காரத்தையும், "ஆயிற்று" என்றத்தை ஆனார்களென்றாக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் காட்டுகிறார் (புகுவாருமித்யாதி). (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உறியையித்யாதி). "நறு நெய் பால் தயிர்" என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந "உறியை" என்றத்தோடே அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நறுவிதான இத்யாதி). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜக கதநமுகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (க்ரு (ஷ்) தேத்யாதி.)

யாகவேணும்" என்று தா (ந) நஞ்செய்வார். (செறிமென் கூந்தல விழத்திளைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்த்ரீகள்புறப்பட்டு ஆடி லீலாபோகி(ஞீ)களாக. (எங்குமறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்கக்ருத்யாக க்ருத்யவிவேக சூந்யரானார்களென்கிறார். "ஆய்ப்பாடிஆயர்" என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்புமன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி. ... ... (௪)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) "தாள் கொண்ட" என்று - கால்நீண்ட உறிகளைத்தங்கள்கையிலே தூக்கிநின்றாடு வார். பரிசுண்டாய் கூரியதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய் நன்

டாகவேணும்" என்று தானஞ் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழத் திளைத்து.) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி. (எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே) திரு வாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ(ஞீ)பரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலை மண்டையிட்டு க்ருத்யா க்ருத்ய விவேக சூந்யரானார்கள். சிலர் உறி யை முற்றத்துருட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடி யாயர் - எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * (௪)

மூ. —கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்நெருக் கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்

"ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). "எங்கும்" என்றது - நந் தன் திருமாளிகையோடு அல்லாத விடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. "அறிவழிந்தனர்" என்றத்தை எல்லாவிடத்திலும் அந் வயிக்க வேண்டுகையாலும், "ஆடுவார்" "தூவுவார்" "அறிவழிந்தனர்" என்று மூன்றர்வபமாகில் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஏகவாக்ய தயா அந்வயம் காட்டுகிறார் (சிலரித்யாதி). "திளைத்து" திளைக்க என்ற படி. (இப்படி) என்றது ஸ்பஷ்டார்த்தம். ... ... (௪)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (கொண்டதாளித்யாதி) (கால்) நெடுங்கயிறு. (நெருக்கம்) என்றது-* கொண்ட பததாத்பர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று சப்தார்த்தம். (பரிசு) அழகு. "மழு" கோடாலி

ளுன தடிகளையும், மடலில்நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட ஸப்பையுமுடையராய்க்கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லுதோன்றஹாஸவிவாத கோலாஹலராய் நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடினார் இடையரெல்லாருமென்கிறார். (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது, "விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூத்தாப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்கு தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று - தேவஜாதிகளுக்கும்பேர். (ரு)

ஸ்வா. —ஆறும்பாட்டு. (கையுமித்யாதி) வடதளஹராயிக்கலாத

களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சப்பையுமுடையராய்க் கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடலாடினார்களென்கை. (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது, "விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே தோற்றப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லாயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. (ரு)

மூ. —கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. (சு)

வ்யா —ஆறும்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சநம் முதலான இருப்பாயுகம. (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். "விண்ட" விகஸிதமான. முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே யித்யாதி) மிண்டிக் கர்த்தம் (நெருங்கி) என்றது. "புகுந்து" என்றதுக்கு, ராத்ரிமங்கையிலே இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்து. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரைவிரையைத் தோற்றினாப் போலே யிருக்கிறபற்களையுடையவரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு. —ஆறும்பாட்டு. "பைய" என்றத்தை "நிமிர்த்து" என்றத் தோடேயும் கூட்டி தாத்பர்யம் (திருமஞ்ஜந மித்யாதி). (க) "காய்ச்சின

(க) உ-ச-க.

தெல்லாமுண்டாகச்செல்லாநின்றதிறே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமளத்ரவ்யங்களுமிட்டு ஸுகந்தவத்தாய்க்காய்ந்த நீரிலே திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்கவேணுமென்று தானே ப்ரார்த்தித்துத்தான் நிமிர்த்து, "நிமிர்த்தான்" என்று கொண்டாடி; மெள்ளத் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணுன பசுமஞ்சளைத் திருமேனியிலே சாத்திக் கையிலே மஞ்சளையெடுத்து "மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்" என்றுப்ப்ரார்த்திக்க; இங்கேயும் மாத்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணி யருளவேணுமென்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசிபறியாத பிள்ளைகளைப்போலே அங்காந்துகாட்டின நாவை வழித்தவளுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து விஸ்வரூபம் காட்டினாப்போலே இவளுக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களையும்காட்ட, இவளும் கண்டாளிறே; வடதளஸாயி திருவயிற்றுக்குள்ளே அக(ஃ)டிதப்ரமாண ஸித்தமானதிறே இவள் கண்டது. (௬)

செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்நீட்டி, திருமேனியின் மார்தவத்துக்கநுகுணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர்பையவாட்டி) திருமேனிக்கு அநுகுணமாக ஔஷதங்களும் ஸுகந்த த்ரவ்யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜநத்தாலே திருமேனியலையாமல் மெள்ளத்திருமஞ்ஜநம் செய்து. (பசும் சிறு மஞ்சளால்) இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணுன பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநாவித்யாதி) அப்படியிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு அதுக்குஉடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஸ்வரூப்யம் காட்டினாப்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துதன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... ... * (௬)

நீரொடு செல்வி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்" என்கிறபாசுரத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). "பைய" என்றபதார்த்தம் (மெள்ள) என்றது. "சிறு" என்றபததாத்பர்யம் (குறுங்கண்ணுன) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதான வென்றபடி. "ஐய" என்றபதார்த்தம் (மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத்தைத்திறக்க. "ஏழு" என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி. ... ... (௬)

ஸ்வா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளித்பாதி). இனிமேல்கண்டவள் வார்த்தையிறே. இப்படிகண்டு (ஞ) வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவளன்றியே "மடநல்லார்" என்றுஇவன் காட்டக்கண்டவர்களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன்" ஆயர்புத்திரனல்லன்" என்றும், "ஸ்வயத்நத்தாலே பேர் நினைப்பார்க்கு நிர்தேசிக்கவுங்கூட அரியன்" என்றும், வ்யதிரேகத்திலே நிர்ணயமும் நிர்தேசத்திலே அருமையையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், " பரந்த சீரையும் பண்மையுமுடைய பாலகன்" என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் "மாயன்" என்கையாலே ஆஸ்சர்யசக்தியுக்தனென்று இவள் சொல்லுகையாலே,

---

மூ. —வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்) இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட பவ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். (க) "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுபா (ஞா) ஷணத்திலேபலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது-இவள் கண்டவநந்தரம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருநதெய்வம்) ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன். (பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆஸ்சர்ய சக்தியுக்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) "மாதரே" இப்படி சொல்லி

அரு. —ஏழாம்பாட்டு. "நல்லார்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்நேஹத்தையுமுடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது - அவர்களும் காண்கையாவதென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தொடர்வயம். "பண்புடை" என்றதினர்த்தம் (நீர்மையுடையனான) என்றது. (நீர்மை) ஸௌலப்யம். "பாலகன்" என்றத்தால் ஸௌலப்யம் ஸித்தமாகையால் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். ... ... (எ)

(க) க-க-கி.

திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்த்ரீவர்க்கம்முழுக்க "மாயனுகையாலே ஸ்வலாப விதிக்கு ஹேதுபூதன்" என்று மகிழ்ந்தார்களிறே. ... ... (எ)

ஸ்வா. —எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளுமித்யாதி). இவர்மங்களாசாஸந பரராகையாலே அவதரித்தநாளையொளித்து பன்னிரண்டாநாளென்கிறார். (எத்திசையித்யாதி). எல்லாதிக்குக்களிலும் ஒருவர்க்கொருவர் மேலாகவேணுமென்று வெற்றிகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாக தோரணங்கள்நாட்டிக் கோடித்துக்கொடிகட்டி. (மத்தவித்யாதி) மத்த கஜங்கள் முதலானவை மறிந்து விழும்படியாகமலையைத் தாங்கின மைந்தனென்றது. (க) "யுகே யுகே ஸம்பவாமி - யுகேயுகேஸம்பவாமி" ப்படியே, மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும். (உத்தான மித்

மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. "வாயுள்வையகங்கண்ட - மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன் - ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம் - மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்" என்றவயம். ... ... (எ)

மூ. —பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானஞ்செய் துகந்தன ராயரே. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள்) பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாம்நாளான நாமகரண திவஸத்திலே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. (மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தனை) வர்ஷாபத்ரக்ஷணார்த்தமாக, மத்தகஜங்களையுடைத்தானபெரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்குநிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க்கு (உத்தானஞ்செய்து உகந்தனர் ஆயரே) இடையரெல்லாரும் ஸ்நே

அரு. —எட்டாம்பாட்டு *சயபதார்த்தம்(ஜயஸூசகமான). என்றது - புத்ரோத்ஸவத்தால் வந்த உத்கர்ஷஸூசகமான என்றபடி. (தோரணம் நாட்டி) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை நட்டென்றபடி. மத்தமா வென்ற தினர்த்தம்(மத்தகஜங்களை)என்றது. பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாள் பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி). ... ... (அ)

(க) கீ-ச-அ.

யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயரெல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாதசக்தி விசேஷமான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறார். *

வ்யா.—(கிடக்கிலித்யாதி) "கிடக்கில்" என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமைதோற்றுகிறது. "தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்" என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்தவத்துக்கு பயப்படுகிறார். (க)*தளிர் புரையும் திருவடிகளிறே. (எடுத்தித்யாதி) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணுகையாலே "இந்நோவு பிள்ளைக்கு

ஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியேதந்தாம் கைகளிலேஎடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதரானார்களென்கை. ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாளந விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் கீழ்; இப்பாட்டில்-பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, திருத்தாயார் ஸந்நிஹிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளான பா(ஞு)வனையாலே தாம்அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

மூ. — கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். (கூ)

வ்யா. —(கிடக்கிலித்யாதி) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) "திருவடிகளின் மார்த்தவத்துக்கு இது பொறாது" என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதர

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. —கீழ்ப்பாட்டுக்களில் "வையமேழுங் கண்டாள்" "மகிழ்ந்தனர்மாதரே" என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "நான்மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றிருக்கையாலே ததநுகுணமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினாலென்றபடி. (புடை) இடம். (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்திடத்திலிராதே கிளம்பிக்

(க). தி-நெ-க.

மிகவு முண்டாம்'' என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமை த்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். முக்த்த (?) சேஷ்டிதங்கள்பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப்போராதென்று போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்கிறது ஜாத்யேக வசநத்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக் குத் தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்த்துப் போருகிற பூர்ணைகளிறே. ... ... (க)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

த்தே பாய்ந்திடும்) "இது அத்திருமேனியில் மார்தவத்துக்குப் பொ ருது" என்று வ்யாப்ரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணை த்துக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக் கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) "இந்த சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது" என்று நான் போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்று ஜாத்யேக வசநமாய் நங் கைமீரென்று; இப்படி நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ் டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளா யிருக்கிறீர்களித்தனை. ... ... (க)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்கு ப(ஃ)லம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

மூ.—செந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (கo)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

குதித்தென்றபடி. "மிடுக்கிலாமையால்" என்றதுக்கு ப்ரேமாதிசயம் தோற்றும்படிசொல்லவேண்டுகையாலேததநுகுணமாகதனக்குமிடுக்கிலா மையாலென்னுதே பிள்ளைக்குமிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (இந்தசேஷ்டிதங்களையித்யாதி).கீழ்ப்பாட்டில்"மாதர்" என்று பஹு வசநமாகவிருக்கையாலே,ததநுகுணமாக வருளிச்செய்கிருர் (நங்கா யித்யாதி). "நங்காய்" என்று ஸம்போதிக்கிறதுக்கு ஹார்த்தபா(வ)வ மருளிச்செய்கிருர் (நீங்களித்யாதி). ... ... (க)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்த வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸ பண்ணுகிற. (க) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி" என்றுதொடங்கி, "மன்னு நாரணன்நம்பி" என்று நிகமிக்கையாலே ஸாதாரணாஸாதாரணவ்யாவ்ருத்தமான வாக்யத்வயகுண பூர்த்தியை "மன்னுநாரணன்நம்பி"என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்தமை)பிறந்தப்ரகாரத்தை யென்றது-முற்பட்ட பிறப்பை ஒளித்துத் தாம்தொடங்கின திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை, கம்ஸநகரியில் நின்றும் போரப் பெறுகையாலே மறுபிறப்பாக நிகமிக்கிறார் (உ) "புநர்ஜாதம்- புநர்ஜாதம்" என்னக்கடவதிறே.

(மின்னித்யாதி) பட்டர்பிரானுகையாலே "மின்னுநூல்" என்கிறாதல், (௩) "வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணு சித்தன்" என்று இவருடைய விஷ்ணு சப்தமும் அஸாதாரணமாக ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரகாசிக்கையாலே மின்னுநூலென்கிறாதல். "விஷ்ணுசித்தன்" என்று-விஷ்ணுவைத் திருவுள்ளத்திலே யுடையவராகையாலே மற்றொன்றறியாதவர். "விரித்த" என்கையாலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாசாஸநபர்யந்தமாக விரித்தருளிச் செய்தாரென்கிறது. இம்மங்களாசாஸந தாரதம்யம் பலர்க்கும் உண்டாகையாலே "இப்பன்னு பாடல்" என்று வ்யாவர்த்திக்கிறது. "வல்லா

வ்யா.-பத்தாம்பாட்டு.(செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயண சப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுண பரிபூர்ணனானவன் திருவவதரித்தப்ரகாரத்தை. (மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த) பட்டர் பிரானுகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடையராய், ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தம்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாளநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. (இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெல்) சிவந்தநெல். திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளுகையாலே(அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்) என்றது. "பன்னுதல்" ஆராய்தலாய், அத்தால் பலிதார்த்

(க) க-க-க. (உ) ரா-பா-எஎ-டு. (௩) உ-அ-கO.

ர்க்கு" என்றது-ஸாபிப்ராயமாகவல்லார்க்கென்றபடி; அதாவது-இவ் வபிமாநத்திலே ஒதுங்கினார்க்கும் இப்பிள்ளையுடையஸ்த்திதி க(x)ம நசயநாதிகளால் இவரைப்போலே வயிறுமறுகவேண்டும் பாபமுமில் லையென்கிறது. ... ... (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியிலே (க) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, (உ)"திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்நம்பி பிறந்தமை" என்று அவதார வ்யாபாரத்தையெல்லாம் அநுபவபூர்வகமாக வரு ளிச் செய்தார். இனிமேல் திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாக

இல்லை பாவமே) ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போது மிருந்துசொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர் களுக்கு பகவதநுபவ விரோதியான பாபமில்லை. ... * (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

—oo:o:oo—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழில்திருமொழியிலே, (க) "திருக்கோட்டியூர் கண் ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, (உ) "திருக் கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை" என்று தலைக்கட்டு கையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாளநங்க ளோடே அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண் யத்தை தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே

தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ரஸ்யதை யித்யாதி). சொல்லுவார்க்கென்று தே "வல்லார்க்கு" என்றத்தால்பலிதம் (ஸாபிப்ராயமாக) என்றது. பிறந் தமையை "விரித்த" என்றத்தோடங்வயிப்பது. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு. —சீதக்கடல் ப்ரவேசம் — வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்(கீழித்யாதி). (திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை) என் றது- திருப்பாற்கடல் ஸ்த்தாநீயமான திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்த வதரித்தமையை யென்றபடி. (தத்காலோபலாளநங்கள்) என்றது - பன் னிரண்டுநாளில் உபலாளநங்களென்றபடி. பவளவாயித்யாதி ஸம்போத

(க) க-க-க. (உ) க-க-க0.

அநுபவித்து அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே விருப்பம் தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதமித்யாதி) அகாத(ꣳ)மாகையாலே குளிர்ச்சி மாறாதிருக்கிற ஸமுத்ரத்தில். "கடலுள்ளமுது" என்கையாலே புறவமுதுதோன்றிற்றிறே. (க) *விண்ணவரமுதுண வமுதில் வரும் பெண்ணமுது. பரோபகார சிந்தை பண்ணுகையாலே இந்த தேவகியும் பரோபகாரமாக ஈஸ்வரனைத் திருவாய்ப்பாடி முதலாக எல்லார்க்கும் உபகரித்தாளிறே. இவ்வுபகாரம் கம்ஸபீ(ꣳ)தி மூல

நத்பா(ꣳ)வயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாகஅநுபவித்து, அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள்பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

மூ. —சீதக்கட லுள்ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக்குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி) அகாத(ꣳ)மாகையாலே குளிர்த்திமாறாதஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்ய(ꣳ)மாகப் பிறந்த அம்ருதம் புறவமுதாம்படி, (க) " அமுதில் வரும் பெண்ணமுது " என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட்டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது - அவள் பரோபகார சீலையாளுப்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. (கோதை

நத்தோடே இத்திருமொழியை அருளிச்செய்து "யசோதைமுன் சொன்ன" என்று அவளுடைய வார்த்தையாக நிகமிக்கையாலே (அவள்பேசின பாசுரத்தாலே) என்றது. (ஆதரம்தோற்ற) என்றது - பவளவாயீர் என்று வர்ணித்துச்சொன்னபதத்தைப்பற்ற; "காணீர்" "காணீர்" என்ற த்வி(ꣳ)ருக்தியைப் பற்றவாதல். ... ... *

அரு. —முதற்பாட்டு.— "சீதக்கடல்" என்று சைத்யத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே சைத்யம்நித்யமென்றுவிவக்ஷித்து ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அகாதேத்யாதி). உள்பதத்துக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (தேவேத்யாதி). (புறவமுதம்) பாஹ்யாம்ருதம். அத்துணஸாரமென்றபடி. இங்கே தேவகிப்பிராட்டியை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க) தி-மொ-கூ-க-உ.

மாகையாலே. "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்கையாலே வைதர்ம்ய த்திலேகதேச த்ருஷ்டாந்தமாகக் கடவது. பிறப்பிக்கப்பிறந்த அம்ருத துல்யையான ஸாதுஜநங்களுக்கு அக்ரேஸரையான தேவகியார் புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்குப்போகவிட்ட. "போத்து" என்றது-போக்கினவென்றபடி. "அந்த" என்று-சுட்டாகவுமாம். அன்றிக்கே, "போத்தந்த" என்று ஒருசொல்லாய்க்கிடக்கிறதாய், அத்தாலும்போகவிட்டேனென்றபடி.

(பேதை) பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்தித்யாதி) திருக்கையாலே திருவடிகளைப்பிடித்து. (க) "தேனே மலரும் திருப்பாதம்" என்று தன்திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் சொல்லக்கேட்கையாலே, "இது பரீக்ஷிக்கவேணும்" என்று திருப்பவளத்தில் வைத்தானென்னுதல்; *அழுங்குழவி போல்வார் விரும்புகையாலே தானும் தா(தா)ரக போக்ய(போ⁴க்³ய)ங்களாக விரும்

க் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த) பூமாலையாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட-வரவிட்டவென்றபடி. "போத்தந்த" என்று - ஒரு முழுச்சொல்லு.

(பேதைக்குழவி)(உ) "முக்³த⁴: - முக்தஸ்ஸிஸு:" என்னுமாபோலே. (பேதை) பருவத்துக்குத் தக்கவறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்துச்சுவைத்துண்ணும்) திருக்கையாலேபிடித்துத்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (ங) "வடதளமதிஶய்ய ரங்க³தா⁴மந் ஶயித இவார்ணவதர்ணக: பதா³ப்³ஜம்। அதிமுக²முத³ரே ஜக³ந்தி மாதும் நிதி³த⁴ வைஷ்ணவபோ⁴க்³யலிப்ஸயா வா - வடதளமதிசய்ய ரங்கதாமந்! சயித இவார்ணவதர்ணக:பதாப்ஜம்। அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிததித வைஷ்ணவபோக்யலிப்ஸயாவா" இத்தால்(ச) "விஷ்ணோ: பதே³ பரமே மத்⁴வ உத்ஸ: - விஷ்ணோ:பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" என்றும், (க) "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகளின் போக்ய(போ⁴க்³ய)தைதன்னைப்பரீக்ஷிக்கைக்காக, பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானுதல்;

"குழவி" என்னால் போராதோ? "பேதை" என்றும் விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன; ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை ப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (முக்தஸ்ஸிசுரித்யாதி). (என்னுமாபோலே) என்றவநந்தரம் "அருளிச்செய்தார்" என்றுசேஷம். சுவைத்துண்கைக்கு இரண்டுவகையாகப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-க-டு-டு. (உ) அதி-ஸ்த-கச. (ங) ர-ஸ்த-உ-நச.
(ச) புருஷஸூ.

பிரானென்னுதல் ; அன்றிக்கே அந்தர்க்க(ர்)தமான வையமேழுக்குஞ் சிறைச்சோறு ஆக்கினானுதல், இவை புறப்படாமல் திருவிரலாலே கண் செறியிட்டானுதல். இவர் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டெல்லாம் தோற்றி, அநுபவிக்கிறாரிறே. (பாதக்கமலமித்யாதி) (க) *வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய வேண்டுகையாலே இவர் காட்டக்காணவேணுமிறே. (உ) *வேதப்பயன்கொள்ளவல்லாரிவரிறே. (பாதமித்யாதி) திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோளென்கிறார். அறிவுடையார் காட்டக் காணவேணுமிறே.

“பவளவாயீர் வந்து காணீரே” என்று பின்பு மருளிச் செய்கையாலே ப்ரபத்தியின் மேலேறின ப(ஃ)க்தியையும் ப(ஃ)வ்யதையையு முடையவர்கள் நின்றநின்ற நிலைக்குள்ளேயுள்ளே புகுந்து தர்ஶிக்க யோக்யரென்கிறார். ... ... (க)

(ங)“ வையமேழும் கண்டாள் ” என்னும்படி திருவயிற்றில் கிடக்கிற லோகங்களுக்குச் சிறைச்சோறாக்கினானுதல். (பாதக்கமலங்கள் காணீரே) இப்படி இருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலம் என்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. (பவளவாயீர்வந்துகாணீரே) பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்து காணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அநுபுபூ(ஃபூ)ஷுக்களா யிருப்பாரையும் ஶ்லாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... ... * (ங)

(சிறைச்சோறாக்குகையாவது) ஆக்குகை - நடத்துகையாய், சிறையிலேயிருக்கிறவர்களுக்கு சோறுநடத்துகை. அப்படியே உள்ளேயிருக்கிற லோகத்துக்குத் திருவடிகளில் தேனை புஜிப்பித்தானென்றபடி. இப்பாட்டிலே (ச)‘ముగ్ధశ్శిశు ర్వటదళే శయితోऽతితన్వా తన్వా జగన్తి బిభృషే సవికాసమేవ। ఐశ్రీమిమాం తవతు శక్తిమతర్కితవ్యా మవ్యాజతః ప్రథయసే కిమిహావతీర్ణః - முக்தஶ்ஶிசுர் வடதளே சயிதோதிதந்வா தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாஸமேவ। ஐஶ்ரீமிமாம் தவது ஶக்திமதர்கிதவ்யா மவ்யாஜதஃ ப்ரதயஸே கிமிஹாவதீர்ணஃ” என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம். ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-௬-அ. (உ) உ-அ-௯௦. (ங) க-க-௬. (ச) அதி-ஸ்த-கச.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளில் அகவாயிலழகை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ். இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(முத்தும்மணியுமித்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சிட்டாளாகையாலே திருவிரல்களுக்கும் மாறி மாறி ஒன்பதுவிரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும் மற்றை ஒருவிரலுக்கு ஸ்வர்ணவர்ணத்தையுமிட்டு அலங்கரித்து அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து அநுபவிக்கிற இவர்க்கு தாத்காலிகமாய் தோற்றுகிறது. (முத்தித்யாதி) "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றது-நவரத்நத்துக்கு முபலக்ஷணம். ரத்நத்தளவிலன்றிக்கே தன் ப்ரேமத்தாலே முத்தை முற்பட இட்டு மாணிக்கத்தை இடுகையாலே "தத்திப்பதித்து" என்கிறது. "தத்தி" என்றது-தத்தவாய், மாறப்

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலகவாயை அநுபவித்தாராய்நின்றார்கீழ்; இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே (௨)

வ்யா.—(முத்துமித்யாதி.) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும், மற்றொரு விரலுக்கு ஸுவர்ண வர்ணத்தையும் பரபாக(ரு)ம் தோற்ற மாறி மாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (அகவாயை) உள்ளங்காலே.

(செம்பஞ்சு) லாக்ஷாரஸம். (நவரத்நவர்ணத்தை) என்றது-நவரத்நவர்ணத்தையுடைத்தான த்ரவ்யாந்தரத்தையென்றபடி.(ஸுவர்ணவர்ணம்) என்றது. ஸுவர்ண ஸத்ருசத்ரவ்யாந்தர வர்ணமென்றபடி. (மாறிமாறிச் சாத்துகையாவது) வ்யத்யஸ்தமாகச் சாத்துகை. அதாவது - முத்துச்சாத்தின வநந்தரம் வஜ்ரத்தைச் சாத்தாமல் மணியைச்சாத்தி, அநந்தரம் வஜ்ரத்தையும், அநந்தரம் அதுக்குப்பரபாக (ரு) மான பொன்னுமாக. இப்ப்ரகாரத்தாலே விஸத்ருசங்களைச்சாத்துகை இது "தத்தி"

பதித்தென்றபடி. "வணங்கி" என்றது-வணங்கவென்றாப்போலே. "தலைப்பெய்தாப்போல்" என்கையாலே நீளமுடைத்தான பத்து நீல ரத்நத்தின் அக்ரத்திலே நவரத்நவர்ணத்தையும் பொன்னின் வர்ணத்தையும் சேர்த்தாப்போலே இருந்ததென்கை. ஓராபரணத்திலே நவரத்நத்தையும் முத்தையும் அழுத்திச் சேர அநுபவிப்பாரைப் போலே அநுபவித்து, இவை உபமாநம் போராமையாலே "மணி வண்ணன் பாதங்கள் பத்துவிரலும் ஒத்திட்டிருந்தவாகாணீரே" என்கிறார். (ஒண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே) ஒளியையுடைத்தானநெற்றி யையுடையவர்க ளென்றபடி. நுதல்-நெற்றி.

"ஒண்ணுதல்" என்கையாலே ப்ரபத்திப்ரகாசகமான தா (ட) ர்த்தியையுடையவர்களென்றபடி. ... ... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவுகிரை அநுபவித்துத் திருக்கணைக்காலை அநுபவிக்கிறார்.

திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்து மாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறி மாறிப்பதித்துச் சேர்த்தாப்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றவிது - அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல் - நெற்றி. ... ... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கணைக்காலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ. — பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தார வுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின் றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. (ங)

என்றபதலப்யம். "தத்திப் பதித்து" ஒன்றைவிட்டு ஒன்றாக அழுத்தி. தலைப்பெய்கையினர்த்தம் (சேர்த்தாப்போல்) என்றது. "ஒத்திட்டிருந்தவா" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுகேநசப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணத்திலித்யாதி). லக்ஷணம் - ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம். "மணிவண்ணன் பாதங்களில் பத்துவிரலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும் தத்திப்பதித்து தலைப் பெய்தாப்போ லிருக்கிற நகங்களோடேகூடி எங்கு மொத்திட்டிருந்தவா காணீர்" என்றந்வயம். ... ... (உ)

ஸ்வா.—(பணையித்யாதி) பசுத்தமூங்கில் போலே யிருக்கிற தோளையுடையளுமாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சி. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது ப(ு)ர்த்ரு ஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமான காலங்களிலும் பிள்ளையை அணைக்கையாலே. பிள்ளையை அணைத்து பிள்ளை வாய்வைப்பதற்கு முன்னே நெறித்துப் பாய்ந்த முலையைக் கொடுக்க, வயிறுற உண்டுகிர்ப்பாளுய்க்கிடந்ததுகண்டு "இப்பிள்ளை" என்று ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கப்புக்கு, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளில் ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளித்தளை சி(ஐ)த்தாபஹாரம்பண்ணச்செய்தேயும் அத்தை தஒழித்து அதுமிகையான திருக்கணைக்காலே அநுபவித்து, இது இருந்த ப்ரகாரத்தை அநுபவயோக்யரான நீங்களும் வந்து காணுங்கோளென்கிறுர். "காரிகையீர்" என்கிறது காமதந்த்ரங்பாயத்தாலே வடிவழகில் வாசியறிந்து ஸ்நேஹிகளுமாய் அவயவாந்தரத்தில் போகமாட்டாத யுவதிகளை அழைத்துக் "காணிரோள்" "காணிகோள்" என்கிறுர்.

"காரிகையீர்" என்கையாலே ப(ு)க்திபாரவஸ்யமுடையாரை அநுபவிக்க வழைக்கிறுர். (௩)

வ்யா. — (பணைத்தோளிளவாய்ச்சி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போக (ுா) பரவசையாயிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. (பால்பாய்ந்த கொங்கை) ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிறமுலையை. (அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை) திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறுரவுண்டு, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனுய்க்கிடந்த இப்பிள்ளையுடைய. (இணைக்காலி லித்யாதி) அந்யோந்யம் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அநுபவயோக்யரானவர்கள்வந்துகாணுங்கோள். (காரிகையீர் வந்து காணீரே) அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். ... ... (௩)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. "பணை" மூங்கில். இதின்ஸ்வபாவத்தைப் பற்ற தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (பசுமைக்கு மித்யாதி). (சுற்றுடைமை) வர்த்து(ூ)ளதை. (ஆய்ச்சி) தாய். ... ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலை அநுபவித்த வநந்தரம் திருமுழந்தாளை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(உழந்தித்யாதி) ஆயாஸித்துக் கடைந்து ஓரோதடாக் களிலே சேர்த்துவைத்த நெய்யை உண்ணக்கண்டு, "உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது" என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து பயப்பட்ட உழற்றியாலே. "ஈர்த்து" என்றது-இழுத்தென்றபடி. "எழில் மத்து" என்று-எயிறு விளங்காநின்ற மத்தென்றபடி. மத்திலே சுற்றிக்கடைந்த பழந்தாம்பாலென்றபடி. நல்லதாம்பு தேடும்போது இவனை விடவேணுமே. அத்தாலே, கண்டதோர் கயிற்றை யெடுக்கையிறே உள்ளது. தாம்பாலே ஓங்கினவளவிலே அடித்தாளாக நினைத்து பயத்தாலே தவிழப்புகுந்தவாறே கோபத்தை மறந்து "தவழ்ந்தான்" "தவழ்ந்தான்" என்று தவழ்ந்து கன்றின பின்னே போனமுழந்தாளை வெறும்புறத்திலே அவள்அநுபவித்தப்ரகாரத்தை

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமுழந்தாளினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழந்தாள் நறுநெய் யோரோதடாவுண்ண
இழந்தா ளெரிவினு லீர்த்தெழில் மத்தின்
பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்துகாணீரே. (௪)

வ்யா.—(உழந்தாள்) ஆயாஸித்தவள். கறந்து காய்ச்சித்தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி உருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண) நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடி உண்ண. (இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து) "உண்டநெய் பிள்ளைக்குஸாத்மியாது" என்றுபிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து ப(ய)ப்படுகையால் வந்தவயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. (எழில்மத்தின் பழந் தாம்பாலோச்ச) அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. (பயத்தால் தவழ்ந்தான்). பயத்தாலே அத்தைத் தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய (முழந்தாளிருந்தவா காணீரே.) திருமுழந்தாளினழகிருந்த படியைக்.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. "ஈர்த்து" என்றதினர்த்தம்-(இழுத்து) என்றது. "ஓச்ச" அடிக்க உத்யோகிக்க. "உழந்தாளான அசோதை தன்னு

தாமும் அநுபவித்து அநுபவ யோக்யரைக் "காணீர்" "காணீர்" என்று காட்டுகிறார்.

(முகிழ்முலையீர்) பஃ)க்தயங்குரம். ... ... (ச)

அவ—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளைவிட்டு திருத்துடையை அநுபவிக்கிறார். *

ஸ்வா.—(பிறங்கியவித்யாதி) விபரீதப்ரகாசகையான பேய்ச்சியுடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆஸ்வாதித்து, அமுதுசெய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத்

காணுங்கோள். (முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே.) முகிழ்த்தமுலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளினழகை அநுபவித்தவநந்தரம், திருத்துடையினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு
உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்துகாணீரே. (ரு)

வ்யா.—(பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு.) க்ரௌர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புஜித்து. "உண்டிட்டு" என்று-ஒரு முழுச்சொல்லு. (உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை) செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை.

டைய ஓரோதடாவுண்ண அவனை இழந்தாளாகநினைத்துஎருவிஞலீர்த்து எழில் மத்தின் பழந்தாம் பாலோச்சப் பயத்தால் தவிழ்ந்தான்" என்றன்வயம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.—"பிறங்குதல்" ப்ரகாசமாய், அத்தை ஹேதுபூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரௌர்யேத்யாதி). "சுவைத்து" என்றும் "உண்டிட்டு" என்றும் சொல்லுகையால் பலித்தவர்த்தம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்- பூதநா நிரஸநார்த்தமாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவனிடத்தில் ஸூசகமொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். பூதனையை நசிப்பிக்குமிடத்தில் ரக்தங்களை வற்றப்பண்ணுதல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்திகளைத் தளர்த்துதல் இவை

தைக்கண்டு "இப்பிள்ளை" என்கிறாள். (மறங்கொளித்யாதி) பிள்ளை யைச்சீறி வெகுண்ட மறத்தாலேயிறே ஹிரண்யனைப்பிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரக்தஸ்பர்ஶத்தோடே காணீர் என்றாப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தாலும், தர்ம்மைக்யத்தாலுமிறே; அன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகத்தழுவுகிற போதைத்திருக்குறங்குகளைவந்து காணீரென்கிறாரென்றுமாம்.

"குவிமுலையீர்" என்று பு(ரி)க்தி வர்த்த(க)கராகிறவர்களை அழைக்கிறார். ... ... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையை அநுபவித்து திருக்கடி ப்ரதேசத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆனைகளையுடையஸ்ரீவஸுதே

(மறங்கொளித்யாதி) ப்ரஹ்லாத விஷயமான சீற்றத்தையுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சுவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. திருக்குடையிலழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்
முத்தமிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்துகாணீரே. (சா)

வ்யா.—(மத்தவித்யாதி)மத்தக(ஜ)ஜங்களையுடையரான ஸ்ரீவஸு

யொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். "மறம்" கோபம். இது பகவத் விஷயத்தில் கோபமாகில் க்ஷமிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஶ்ரிதர் விஷயமானகோபமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). (அச்சுவடுதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது-திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்நிவேச விசேஷத்தாலே அவனே இவனென்று தோற்றும்படியிருக்கை. "இடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன் கீண்டானுடைய குறங்குகளை" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

அரு. —ஆறும்பாட்டு.—(திருக்கடி ப்ரதேசத்தில்) கடிப்ரதேசவர்த்தி பும்ஸ்த்வசிஹ்நமான அவயவ விசேஷத்தில்.

வர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத்தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்) என்று அவதரித்த திருநக்ஷத்ரத்தை மங்களாசாஸநபரராகையாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே (க) ,, 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 - தேவகீபூர்வ ஸந்த்யாயாம்" என்கிறபடியே சேதநனைப்போலே கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹத்தாலே ஆவிர்ப்ப(ர்பூ)வித்தானென்கிறது. "அச்சுதன்" என்கிறது-ஆஶ்ரிதரை எல்லாதசையிலும் நழுவவிடாதவனென்றபடி. முத்தம்—சண்ணம். முகிழ்நகை-மந்தஸ்மிதம். ... ... (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடி ப்ரதேசத்தில் நின்றும்போந்து திருமருங்கினழகை அநுபவிக்கிறார்.

தேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பரராகையாலே விரோதிகள் அறிந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய வித்யாதி) (க) ,, 𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌭𑌾𑌨𑍁𑌨𑌾 । 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 - அச்யுதபாநுநா । தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே - கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆஶ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே) முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்-சண்ணம், அதாவது - கடிப்ரதேசம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்மிதம். ... ... (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு.— திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருமருங்கினழகையநுபவிக்கிறார்.

(பத்தாநாளிலே) என்றது- திருவோணத்திலென்றபடி. ரோஹிணியாயன்றோ திருநக்ஷத்ரமிருப்பது; இப்படி யருளிச் செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). பிறந்த வென்னாதே 'தோன்றிய" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத்யாதி). (முகிழாநின்ற) முகுளியாநின்ற; அதாவது- ஸங்குசிதமாகாநின்றவென்றபடி. "நகை" ஸ்மிதம். ... ... (௬)

அரு. —ஏழாம்பாட்டு —(இருங்கையித்யாதி) (திருமருங்கின்) ஒக்கலையின்.

(க) வி-பு-ரு-௫-௨.

ஸ்வா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிதான கையையும் மதத்தையுமுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தாலே கொலை கருதிவந்த பாகனைக்கொன்று, ஆனையையும் நிரஸித்து, கொம்பைப்பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் "மதம்பட்டது" என்று இழுத்துக்கொண்டுவிளையாடுகிறகளிறுகளை, அவர்களைவிழத்தள்ளி பறித்துக்கொண்டோடுகிறபரமனென்னுதல். இங்கு "பரமன்" என்றது-ஓட்டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன்றன்னுடைய (நெருங்குபவளமும்)செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதானபொன்நாணும் முத்துவடங்களையுமுடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை அநுபவிக்கிறார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாசத்தையுடைய தா(ஞ)ந்தி. ... ... (எ)

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின் றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன் றன்
நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. (எ)

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரியதுதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தாநின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல் - கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி) அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்களிலே, லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்த்துப் பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி) நெருங்கக்கோத்த பவளவடமும், நேரிதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடே சேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர்

"ஈர்க்குகை" நடத்துகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்வசமித்யாதி). (பாகனை) மாவுத்தனை. "கொண்டோடும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்றி யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "விளையாடுகிறவர்களிலே" என்றதுக்கு "திரிகிறவர்களை" என்றத்தோடந்வயம். (பண்ணி)என்றவநந்தரம் "இருக்கிறதொன்றை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "வாள்" என்று

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் நின்றும் திருவுந்தியிலே போருகிறார். *

வ்யா.— (வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தைத்தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைக் கன்றுபோலே தானே ஓடிவிளையாடா நிற்பானாய், ஸ்ரீநந்தகோபனைக்கண்டால் விநயம்தோன்றநிற்கையாலே "நந்தன்மதலை" என்கிறது. இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்.

"ஒளியிழை" என்றது - ஆத்மபூஷணம். ... ... (அ)

வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுந்தியினழகை அநுபவிக்கிறார். *

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. (அ)

வ்யா.—(வந்தவித்யாதி)தன்னோடே விளையாடவந்த(க)*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைபோலே தானே ப்ரதா(ந)நனாய் விளையாடும். (நந்தனித்யாதி) இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. (நன்றமித்யாதி) மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; ஒளியையுடைத்தான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். இழை-ஆபரணம். (அ)

காந்தியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி) (எ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு.—(வந்தவித்யாதி). (திருவுந்தி) திருநாபி. (மதலைக்குழாத்தை) பிள்ளைஸமூஹத்தை. (முகிழ்த்த) என்றது- முகுளம்போலே உண்டாகா நிற்கிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத்துக்கீடாக "தந்தக்களிறு" என்றதின்பலிதம். "நந்தன்மதலை" என்றதில் நந்தனுக்கு விதேயனென்று தோற்றுகையால் அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ஙு-க-க.

அவ, — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகுகிறார். ஸ்வா.(அதிரும்கடலித்யாதி) கடல்நிறவண்ணன் என்ன அமைந் திருக்கச்செய்தே "அதிரும்கடல்" என்றுவிசேஷிக்கையாலே இவனுடைய அடங்காமையும்தோற்றுகிறது. இப்பிள்ளையை ஆச்சியானவள், (மதுரமுலையூட்டி) கட்டநினைத்தவளாகையாலே இவன் அறிந்து ஓடாதபடியாக நினைத்து முலை கொடுத்தாளாதல்; கட்ட நினைத்தவளாகையாலே தான் கட்டவிழ்க்குமளவும் பிள்ளைக்கு தா(ர)ரகமாக அவனறியாமல் முலை கொடுத்தாளாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழந்

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை அநுபவித்தவநந்தரம், திருவுதரத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப்படாமே பழந்தாம் பாலார்த்த
உதரமிருந்தவாகாணீரே ஒளிவளையீர் வந்துகாணீரே. (கூ)

வ்யா.—(அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை.) கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனை. "கடல்நிறவண்ணன்" என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே, "அதிரும் கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து.) பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிறதறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. (பதரவித்யாதி.) தன்நினைவு தப்பாதபடி,கன்றுகளையும் பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சான முட்டாய்க்

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிருமித்யாதி) (நிறம்போலே) என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸாத்ருஸ்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரமஹரமான) என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் (கடலித்யாதி). கோஷத்தாலே சலநம் தோன்றுகையால் இவனும்ஓரிடத்தில் நில்லாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடிதோற்றுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்ததுக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். "தாம்பாலார்த்த" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து வஞ்சநத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி). "வஞ்சித்துவைத்து" என்றதைக்கடாக்ஷித்து"பதரப்படாமே" என்றதுக்கர்த்தம் (தன் நினைவித்யாதி). (தப்பாதபடி)என்றதுக்கு (கட்டின) என்றபதத் தோடந்வயம். (பதறுகை) தப்புகை. (ஒழிஞ்சானமுட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாத கயிறு. (கூ)

தாம்பாலேகட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறாள். "பிள்ளைக்கு ரஸிக்கவேணும்" என்று தான் ரஸவத்பதார்த்தங்களை †புஜிக்கையாலே இவள் முலைப்பாலும் மதுரமென்கிறது. பதரப்படாமை-தப்பாமை, "ஒளிவளை" என்று ப்ரகாசமான ‡ஆபரணங்களைச் சொல்லுகிறது. ... (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தில் நின்றும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிராநிற்கச்செய்தேயிறே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறிந்த ஓசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிரித்தபடி கண்டு "இப்பிள்ளை" என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகௌஸ்து

கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் தழும்பு காணலாம்படியிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே) ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (க)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு, திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்வினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (கo)

வ்யா.—(பெருமாவித்யாதி). மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து போய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முக்த(ஃ)னை வனுடைய. (குருமா வித்யாதி) ஸ்ரேஷ்டமாய் ஸ்லாக்யமான ஸ்ரீகௌ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு,—(பெருமாவித்யாதி) "பெரு" "மா" என்றும் சொல்லுகிற த்விருக்திக்குத்தாத்பர்யம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. "பிணிப்புண்டு" என்றதுக்கர்த்தம் (கட்டுண்டு)என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருதமிறுத்த வென்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து * அங்கு பததாத்பர்யம் (அத்தசையிலேயித்யாதி). பிள்ளைபததாத்பர்யம் (முக்த(ஃ)னை) என்றது. "குரு" என்று-குருவாய், "மா" என்று-மஹத்தாய் பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரேஷ்டமாயித்யாதி). குலாவியி

† (பா) ஜீவிக்கையாலே.

பம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்நமென்னுதல்; ஏதேனு மொரு ரத்நமாகிலும் திருமேனியின் ப்ரபை (தீ) யாலே நீலமாய்த் தென்னுதல்; ஏவம்ப்ரகாரமான திருமார்பைக் காணீரென்கிறார். "சேயிழை" என்று-பக்தி(பூ)ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம். (கo)

அவ.—பதின்ஞாம்பாட்டு. திருமார்பில்நின்றும் திருத்தோளிலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.-(நாள்களித்யாதி) திருவவதரித்தநாள் தொடங்கி சென்ற மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருபதென்பதாய் காலததை மயக்குகிறது, காலக்ருதபரிணாமசக்தியில்லாமையிறே; அன்றிக்கே இது தன்னை த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரார்த்தமாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். (தாளித்யாதி) கண்

ஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள திருமார்வினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்துகாணீரே) சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... (கo)

அவ.—பதின்ஞாம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருத்தோள்களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலைந்து திங்களளவிலே
தாளைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றாருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(நாள்களோரித்யாதி.) திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி அருளிச்செய்வது-மங்களாசாஸந பரராகையாலே த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. (தாளையித்யாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற

னாத்தம் (அசைந்து) என்றது. ... ... (கo)

அ௫.—பதினோராம்பாட்டு. (நாள்களோரித்யாதி) "நாலைந்து" என்று அநேகார்த்தம் தோற்றும்படி சொல்லுவானென்? ஒன்றைநிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (மாஸமித்யாதி). (மயக்கி) ஸந்தேஹிக்கும்படி பண்ணி. அதிபால்யத்திலே அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்தானென்றால் த்ருஷ்டிதோஷமாமென்று கருத்து. "சாடு

வளருகிறவிடத்திலே சகடாஸுரன்வந்து கிட்டுகிறவளவிலே முலை வரவுதாழ்த்துச் சீறித்திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டின வனுகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினனென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளித்யாதி) இதுக்குமுன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயா தல்; அன்றியிலே அந்வயத்தைநினைத்தாதல். ஒளியையும் வளையையு முடைத்தானஎயிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர்வவ்வினன்) முடித்தற்கரிய உயிரைவவ்வினன். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை

சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் ஸ்தந்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த் தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ந(பின்ன)மா கத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளித்யாதி.) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயி றுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரி த்தவனுடைய. (க) "பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண் டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸநத்துக்கு முன் னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவ க்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணு மென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை "எயிறு" என்கிறது; "ஒண் டொடி" என்னுமாபோலே. (தோள்களித்யாதி.) அவள் முலைப்பா லோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்ததோள்களினு

கை" நலிகையாய், அதில் பலிதம் (கட்டழிய உதைத்து) என்றது.

"எயிறு" தந்தம். இத்தையுடையவளென்று லக்ஷணயா அர்த்த மரு ளிச்செய்கிறார் (ஒளியித்யாதி). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால்பலிதம் (முடித் தற்கரிய) என்றது. "வவ்வுகை" வாங்குகையாய் அர்த்தம் (அபஹரித்த வன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியித்யாதி). "எயிற்று" என் றால் பூதனையைச் சொல்லுமோவென்ன; "தொடி" என்று-வளையாய், ஒள் ளிய வளையையுடைய ஸ்த்ரீயை "ஒண்டொடி" என்றுசொல்லுமாபோலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயிற்றையித்யாதி). (நெறித்த) சலித்த. ... ... (௧௧)

(க) தி-மொ-க-௩-க.

வந்துகாணீரென்கிறார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது நெளித்த தோள்களிறே.

(சுரிகுழல்). தா(ஸா)ந்தரூப ப்ரபத்தி. ... ... (கக)

அவ.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி) பூ(பூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலே யிருக்கிற

டைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கக)

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கநங்குழையீர் வந்து காணீரே.

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி.) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்ஜநாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற.) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டிவைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்கள்கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி.) பூ(பூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சிராட்டி வளர்த்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங் கண்ணியித்யாதி) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). "யசோதை" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி). "தலையானசெய்" என்றர்வயித்து "நீலம்" என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூஸாரமித்யாதி). "அசோதைவளர்க்கின்ற" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து த்ருஷ்டார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளித்யாதி). (சீராட்டி) லாளந

நிறத்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாநுஷங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவிறே இவள் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநேமியும்) கூரியதலையையுடைத்தான நேமியென்னுதல். அவன் நினைவை அறிகையாலே *கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்ஶமாகவுமாம்; (க) "கையெல்லாம்நெய்" என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வானைப்போலே போக்குவரத்துச் செய்யாதே இருந்த விடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிறே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிறே. "அப்பூச்சி

முச்முசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலேதோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரியநுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; (க) "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்ஶத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே (உ) *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்கும் பண்ணி. (முசுமுசுப்பு) ஸ்ரத்தை. அதாவது- புஷ்டியாக வளருகை.

"நெய்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் கூர்மையென்றும், க்ரு(ஷ்)தமென்றும். முந்தினவர்த்தம் (கூரியவித்யாதி). "தலை" என்றதுக்கர்த்தம் (நுதி) என்றது. (நுதி) அக்ர(ரு)ம். இரண்டாமர்த்தத்தை இரண்டு வகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதஸாமாந்யேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே) என்றது - லோகத்தில் ஆயுதங்களுக்கு நெய் தடவுகிற ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாத்ருஶ்யத்தாலே யென்கை. (அணிந்திருக்கை) தடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய்) என்றது - "கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று" என்கிற திருமொழியில் பாசுரம். (௩) "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம் - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்" என்று உபஸம்ஹ்ருதமான திருவாழி திருச்சங்குகளை யசோதை காணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையுமித்

(க) தி-மொ-க0-எ-க. (உ) தி-வாய்-க0-கூ-அ. (௩) வி-பு-ரு-௩-கஉ

காட்டுகிறான்" என்று இவற்றையிறே எம்பாரருளிச்செய்தது. நிலாவுதல் - வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை அநுபவிக்க வாருங்கோ ளென்கிறார்.

"கனங்குழை" என்றது - காதுப்பணியாய், ஸ்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது. ... ... (கஉ)

அவ. —பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றும் திருக்கழுத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சீறுமல்நாட பூவைப்பல காலும் முடிக்கையாலே வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்

மிறே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்துகாணுங்கோள். கனவிதாந காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று-பொன்னாகவுமாம். ... ... (கஉ)

அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்
கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (கங)

வ்யா.—(வண்டமரித்யாதி.) பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு

யாதி). (கனவிதான) கனத்ததான. (பணி) ஆபரணம். ... ... (கஉ)

அந —பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) "வண்டமர்பூங்குழல்" என்று நிரூபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங்கரித்திருக்குமென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அனுங்காமைக்காக) என்றது-பயப்படாமைக்காக வென்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது-தத்காலவிகஸித புஷ்பங்களென்ற

மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனை" என்றது - இவளபிமாந மென்கிறார். (அண்ட மித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டாந்தர்க(ர்)தமான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.

"காரிகையீர்" என்று ப(ர)க்தி பாரவஶ்யமுடையாரை அழைக்கிறார். ... ... (கரு)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(என்தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டைபோலேயிருக்

வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனைக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி.) அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிரூபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்த்ரீகள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினலாம்பாட்டு, திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்தவநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

கச,—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய்வந்துகாணீரே சேயிழையீர்வந்துகாணீரே.

வ்யா. —(என்தொண்டையித்யாதி.) ஆதொண்டை போலே

படி. "குட்டன்" பிள்ளை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

"அடங்க" என்றதுக்கிரண்டர்த்தம்-அடங்கும்படியென்றும், எல்லாமென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்டத்தையு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (கரு)

அரு.—பதினலாம்பாட்டு. (என்தொண்டையித்யாதி) "தொண்டை"

கிறதிருப்பவளத்தையுமுடையனாய் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே க(ர்)ர்வத்தையுமுடையனாயிருக்கிற பிள்ளையை "என்பிள்ளை" என்று அழைத்தெடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற தொண்டைவாயில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள்கோவை வாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டைவாயாயிருக்கிற ஆஶ்சர்யத்தை வந்து காணீரென்கிறார்.

சேயிழை- ப (ர்)க்திப்ரகாஶகமான ஆத்மபூஷணம். ... (கச)

அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாயசோபையை அநுபவிக்கிறார்.

யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனா யிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமானித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத(ர்)ரத்தில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாநம் பண்ணுகிற. "தருக்கிப்பருகும்" என்றது - செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். (இச்செந்தொண்டைவாயித்யாதி)இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை வந்துகாணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கச)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கிறார்.

கோவைப்பழம். (ஸிம்ஹக்கன்று போலே) என்றது - ஸிம்ஹக்கன்றின் செருக்கு போலே யென்றபடி. "தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்" என்றது- என்னுடையதென்று அபிமானித்தெடுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்று தோன்றுகைக்காக அத்தை முந்துற வ்யாக்க்யாநம் செய்தாரென்று கண்டு கொள்வது. "தருக்கி" என்றதுக்கு-நெருக்கியென்றும், செருக்கியென்றும் இரண்டு பொருள். இத்தை யதாக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறார் (இடைப் பெண்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தொண்டை" என்றபோதே சிவப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "செம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). "ஆய்ச்சியர் அந்தொண்டைவாய் அமுதாதரித்து" என்றந்வயம். ... ... (கச)

அந. —பதினைந்தாம்பாட்டு. (நோக்கியித்யாதி) "வாக்கும்" "மக்

வ்யா.-(நோக்கியித்யாதி). பிள்ளையைத்திருமஞ்ஜநம் செய்விப்ப தாக உபக்ரமித்து திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராக வரைத்து மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் "திருமேனிக்குத் தகுதியோ" என்று இவற்றையும் பார்த்த அசோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிறபோது, அவளுக்கு வசவர்த்தியான குணங்களையுடையனுகையாலே பூர்ணனுக்கென்கி றது. மாதா முதலானுரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என் னைப்பாரீர்" "என்னைப்பாரீர்" என்கிறவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநய நங்களும், மந்தஸ்மிதம்பண்ண உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்புரத்தை யும், அந்தஸ்ப்புரத்தையோடேகூடின மந்தஸ்மிதமும், ஒருவிசேஷண

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. (கரு)

வ்யா.—(நோக்கியித்யாதி) திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறி யும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நே ராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து திருமஞ்ஜநம் செய்யும்படி விதேயதயாபூர்ணனை இவனுக்கு. (வாக்குமித்யாதி) மாதா முதலானுரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என்னைப் பாரீர் என்னைப்பாரீர்" என்ன, அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங் களும், மந்தஸ்மிதஞ்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரணத் தையும், அந்த ஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும்,

கும்" என்கிற ச(ஶ)ப்தங்களைக் கடாக்ஷித்து (ஸமுதாயசோபை)என்றது.

"நோக்கி" "நுணுக்கி" என்கிற பதங்களில் தாத்பர்யங்களைக்கடா க்ஷித்து "யசோதை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருமேனியினித்யாதி). (அதுக்கு) ஸௌகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸூக்ஷ்மமாக; வழுமூண வென்றபடி. "நீராட்டும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (விதேயதயா) என் றது. வாகா(ஙா)திகளுடைய அழகு தோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச் செய்கிறுர். (மாதா முதலானுரையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் "இச்செந் தொண்டைவாய்" என்று அதரத்தை அநுபவித்தபடி சொல்லியிருக்கை யாலே இங்கே "வாயும்" என்றதுக்கு (ஸ்ப்புரத்தை) என்கிறுர். [ஸ்ஃபுரதோ பாவஃ-ஸ்ஃபுரத்தா - ஸ்ப்புரதோ பாவஃ-ஸ்ப்புரத்தா] சலநமென்றபடி.

மிட்டுச் சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகு மிருக்தப்ரகாரத்தை அநுபவிக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழலீர்)கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய் ப்ரார்த்த நாருபையான ப்ரபத்திகள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினைரும்பாட்டு. ஸமுதாயசோபையிலே அநுஸந்தித்த திருக்கண்களிலழகு பின்ளுட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அநுபவிக்கிருர்.

ஸ்வா.—(விண்கொளித்யாதி) அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஸாது பரித்ராணுதிகளிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்லேசம் தீர்க்கும்போது அவர்க

(க) "மாட்டியர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்" என்று நித்யஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்த்தியழகிருந்த படி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினைரும்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அநுபவித்த திருக்கண்களினழகு பின்ளுட்ட, அத்தை அநுபவிக்கிருர். அதுதன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பநுபவித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிகேசமநுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்ததாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுபவிக்கிருர்.

மூ.—விண்கொ ளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து
திண்கொ ளசுரரைத்தேய வளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. (கரு)

வ்யா. — (விண்கொளித்யாதி). அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணுதிக ளாகையாலே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால்வரும் துக்

அரு. —பதினைரும்பாட்டு. (விண்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நயனத்தை அநுபவித்திருக்க "கண்களிருந்தவாறு" என்று புநः அநுபவிப்பானென்னென்ன (ஸமுதாயேத்யாதி). ஆனுல் அத்தையும் அநுபவித்தால் நயநமே பின்ளுட்டுவானென்னென்ன ஹேதுவை யருளிச்செய்கிருர் (அது தன்னிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-எ-எ-உ.

ளடியாக மண்கொள் வசுதேவர்க்கு வந்தக்லேசமும் தீர்க்கவேணு மென்றிறே அவர்க்கு புத்ரனாக முற்பாடுவந்தவரித்தது. அவர்கள் தங்கள் க்லேசம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேசம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதிகள் தேய, வளர்ந்தது தன்க்லேசம் தீருகைக்காகவிறே. திண்மையாவது-கம்ஸன் முதலானுருடைய ஆஸுரபா(ஃ)வத்தாலும், ஜந்மத்தாலும், வந்த நெஞ்சில் வலி ; அதாவது - மாதாவென்றும், பிதாவென்றும் ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும், அல்பம் க்ருபைபிறவாத கம்ஸன்முதலான அஸுரர்களை வயிற்றெரி கொளுந்தி க்ஷயிக்கும்படியாகவிறே திருவாய்ப்பாடியிலே போய் வளர்ந்தருளுகிறதும். வளர்கின்றவனுடைய கடாக்ஷந்தான் அநு கூலவர்க்கம் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்க(ழ)ம் முடியவுமாயிறே யிருப்பது.

கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீ வஸுதேவருக்குப் புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப் பட்டிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர் கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து. (க) "தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்" என்னக் கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி) காயப(ப)லமும் மநோப (ப)லமுமுடைய ரான அஸுரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வள ராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீண மாய் விட்டதிறே. (கண்களித்யாதி) இப்படி அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிற படி.

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்து) என்றத்தோடந்வயிப்பது. முன்னே அவதரித்து என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்ற வித்யாதி). இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலிலித்யாதி).

திண்மை ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத்யாதி). "அசுரரை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "தேயவளர்கின்றான்" என்கிற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி (இவனித்யாதி). இழைக்கடா க்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... ... (கசு)

(க) தி-மொ-அ-டு-க.

(கனவலை) ஸ்ப்ருஹாவஹமுமாய் மமதாவிஶிஷ்டமுமான அநந்யார்ஹ சிந்ஹம். ... ... (கசு)

அவ.—பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்புருவத்தில் பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(பருவமித்யாதி) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பருவம் நிரம்பி ரக்ஷகனாகாதிருக்கச் செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக நோற்றுப்பெற்ற. (உருவுகரியவித்யாதி) மிக்கப்ரகாசத்தை யுடைய நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்களில் அழகைக் காணீரென்கிறார். கீழ் "அழகையைக் காணுங்கோள்; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கசு)

அவ.—பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்தவநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளிமணி வண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. (கஎ)

வ்யா.—(பருவமித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே (க) *திண்கொளசுரரைத்தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. (திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற). லக்ஷ்மீதுல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்

அரு.—பதினேழாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி) "பருவம்நிரம்பாமே" என்கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸ்வாநுபவப்ரதா(ந)நாதிமுகேந உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அதுஸங்கிஹிதர்க்கே ப்ராப்தமாகையாலே "பாரெல்லாம்" என்கையாலே விரோதிநிரஸநமே சொல்லவடுப்பதென்று அத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்யாதி). பால்யம்தொடங்கி விரோதிநிரஸநம் பண்ணினத்தை இசைவிக்கிறார் (பூதநேத்யாதி). "வடிவு" என்றுஸ்வபா(வ)வமாய் பரோபகார சீலையான பிராட்டியைப்போலே இவளும் பிள்ளையைப் பெற்று லோகத்தை வாழ்வித்தாளென்கிறார் (லக்ஷ்மீத்யாதி). (இப்படி

(க) சு-உ-கசு.

தன்னதேவகி" என்றத்தை "திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி" என்று சாப்தமாக வருளிச்செய்கிறார். திருவின் வடிவொக்குகையாவது-வை தர்ம்யத்தில் ஏகதேசத்ருஷ்டாந்தம்.

"பூண்முலை" என்றது - ப(ஃ)க்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்; அதாவது பராவரகுருக்கள் ப்ரகாசிப்பித்ததிறே. ... (௧௭)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினின்றும் திருமகரக்குழையிலே போகிறார்.

படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கையாலே - கீழ் "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்றது - இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றதிறே.

(உருவித்யாதி) ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. (புருவமித்யாதி.)* மதநன் கருப்புச்சிலைபோலேயிருக்கிற திருப்புருவங்களி னழகைக் காணுங்கோள். ஆபரணாலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (௧௭)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணும் மலையும் கடலு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ண மெழில்கொள் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (௧௮)

க்கு) உய்யும்படிக்கு. "திருவின் வடிவொக்கும்" என்றவிசேஷணம் லோகமுய்யும்படிபெற்றதுக்கு ஹேதுவென்ற திருவுள்ளம். இங்கு இப்படி ஹேதுகர்ப்ப(ர்ப்)விசேஷணமாகையாலும், "உள்ளமுது" என்கிறவிடமும் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலும், இங்கே "திரு" என்கிறபதம் ஸ்பஷ்டமாகையால் " உ ள் ள மு து " என்கிறபதமும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றென்று மூதலிக்கிறார் (திருவினித்யாதி).

" புருவமிருந்தவாறு " என்று சொல்லுகையாலே இந்தப்ரகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (மதநனித்யாதி). (கருப்புச்சிலை) கரும்பு வில்லு. ... ... (௧௭)

அரு. —பதினெட்டாம்பாட்டு. (மண்ணுமித்யாதி) (திருமகரக்குழை) என்றது - மகரமத்ஸ்யம் போலேயிருக்கிற கர்ணபூஷணமென்றபடி. அவயவங்களை அநுபவிக்கிறப்ரகரணமாகையாலே திருக்காதில் ஆபரணங்களை அநுபவித்ததே திருக்காது அநுவித்ததென்று கருத்து.

ஸ்வா.—(மண்ணித்யாதி) ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூத(பூத) ரங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமாகச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்களும் மேலும் கீழுமான பதினாலு லோகங்களும். (உண்ணும் திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு) மகிழ்ச்சியாவது - ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபகரணங்கள் ஒடுங்கப் பெற்றோமென்கை. அழகிய நிறத்தையுமுடைத்தாய் கண்டவர்களுடைய சி(சி)த்தத்தை அபஹரித்தால் வாங்கவொண்ணாத திண்மையிறே.

(சேயிழை) பூர்வவத். ... ... (கஅ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக்குழையில் நின்றும் திருநெற்றியிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(மண்ணுமித்யாதி). ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், "இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே" என்னும் உகப்பாலே இதுவே தா(தா)ரகமாகத்திருவயிற்றிலேவைத்த பாலகனுக்கு. (வண்ணமித்யாதி). திருமேனிக்குப் பரபாக(பாக)மான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான இவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.... ... ... (கஅ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருநெற்றியினழகை அநுபவிக்கிறார்.

"உலகேழும்" என்றால் போராதோ? "மண்ணும்மலையும் கடலும்" என்றுசொல்லவேணுமோவென்ன இதுகளுடைய விசேஷங்களைக்காட்டிக் கொண்டு க்ரமநியாமகமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதாரமித்யாதி). இப்படி விசேஷங்களைக் காட்டுகையால் இப்படிப்பட்டிருக்கிறவற்றை உண்ணுமவனென்று அவனுக்கு ஓரதிசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். "வண்ணத்தையும் எழிலையும் கொள்ளாநிற்கிற" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). "எழில்" அழகு. திண்மைக்குத் தாத்பர்யம் (கண்டவர்களித்யாதி). (கவருகை) வசீகரிக்கை. "சே" என்று- அழகு. "இழை" ஆபரணம். ... ... (கஅ)

ஸ்வா.—(முற்றிலுமித்யாதி) ஊரில் பெண்களாய் கொட்டகமெடுத்து விளையாடித்திரிகிறவர்களுடைய சிறுசுளகும், மணல்கொழித்துச் சோறிடுகிற சிறுபாத்ரங்களையும், அவர்கள் பேச்சுக்கொண்டுவிளையாடுகிற கிளி பூவைகளுமான லீலோபகரணங்களை இவர்கள் கையைப்பிடித்துப்பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடுகிற பரமன்றன்னுடைய நெற்றியிருந்த ப்ரகாரத்தைக் காணீரோமென்கிறார்.

"நேரிழை" என்கையாலே-ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் கழற்ற வேண்டாத ஆபரணங்கள். அதாவது - அத்யந்தம் ஸூக்ஷ்மரூபஜ்ஞாநமான ஆத்மபூஷணம். (கக)

மூ.—முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(முற்றிலுமித்யாதி) கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற்சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல் வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும்பூவையையும். பூவை-நாகணவாய்ப்புள். (பற்றியித்யாதி) கையைப்பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடுந்தீம்பில் தலைவனானவனுடைய. (நெற்றியித்யாதி.) அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியி னழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நுட்பமாவது-தொழிலினுடையஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யாநுகுணமான லாக(஘)வமாதல். (கக)

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (முற்றிலுமித்யாதி) "சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களை - முற்றிலுமென்று தொடங்கி" என்று அந்வயமுகேந அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கொட்டகமித்யாதி). (கொட்டகம்) சிறிய க்ருஹம். (முற்றில்) சிறு சுளகு. தூதையினர்த்தம் (சோறுக்குகிறவித்யாதி). (குறுவெயர்ப்பு) ஈஷத்ஸ்வேதம். (அரும்பின) அரும்புபோலேயுண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆபரணங்களுக்கு ஆகாரத்தில்ஸூக்ஷ்மதையென்று தோற்றுமைக்காக வருளிச் செய்கிறார் (ஆபரணத்துக்கியாதி). (தொழிலினுடைய) வேலையினுடைய. (ஸௌக்ஷ்ம்யம்) நேர்த்தி. ஸூக்ஷ்மபுத்திக்ருதமென்றபடி. (லாகவம்) கனமாகாமை. ... ... (கக)

அவ.—இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியில் நின்றும் திருக்குழ லிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகியகோலை அழகியதிருக்கையிலேபிடித்து, திரு வடிகளில் சாத்தின வீரக்கழல், சிலம்பு, சதங்கை இவை முதலான வற்றின் த்வநியெங்கும் ப்ரகாசிக்க, துள்ளிப்போன இளங்கன்றுக ளும் த்வநிவழியே வரும்படியாக மறித்து ஸஞ்சரிக்கிறபோது திரு

அவ. —இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்குழலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. (உ0)

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக் கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. (கழல்களித்யாதி) கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிர ஓடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தி யிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க த்வநிக்க. (மழகன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளினுடையதிரள் களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளவ னுடைய. (குழல்களித்யாதி) (க) "நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்

அரு. —இருபதாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "அழகிய"என்றத்தை கோலுக்கு விசேஷணமாகவும், "அம்" என்றத்தை"பொன்"என்றதுக்கு விசேஷணமாகவுமருளிச்செய்கிறார்(கண்டவர்களித்யாதி). "கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "அங்கைக்கொண்டு" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கன்றுகளையித்யாதி). "மறித்துத் திரிவான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சதங்கையின் த்வநிக்கு ஹேதுவரு ளிச் செய்கிறார் (கன்றுகளை மறிக்கைக்காக வித்யாதி). கழல் பதார்த்தம் (வீரக்கழல்) என்றது. இதொரு ஆபரணவிசேஷம். "மழ" என்றதுக் கர்த்தம் (இள) என்றது. (கைகழியப்போகாமல்) தூரப்போகாமல். (உ0)

(க) உ-ளு-கூ.

வடிகளை அதிரவிட்டோடுகையாலே அசைந்து கவர்கிற திருக்குழல்களைக் காணீரென்கிறார். ப்ரஸ்ஸ்தகேசனிறே.

(குவிமுலை) பூர்வவத். "காணீர்" "காணீர்" என்று இருபது ப்ரகாரமும், (க)* முடிச்சோதி ப்ரகாரம்போலே யிருக்கச் செய்தேயும் பாதாதிகேசமாக அநுஸந்தித்து, ப்ராப்யாநுரூபம் ஸ்வரூபமாகவும், ஸ்வரூபாநுரூபம் ப்ராப்யமாகவும் அநுஸந்தித்திறே இவையுடையவர்களை அழைத்து இருகால் "காணீர்" "காணீர்" என்றது. அவனுடைய உபேயபா(ஞ)வமும் உபாய பா(ஞ)வமும் அறியுமவர்களையென்னவுமாம். இப்படிகாட்டக் கண்டாலிறே மங்களாசாஸந † பரிபாகமாவது. (உ௦)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(சுருப்பார்குழலி) பிள்ளைசீறுமல்நாட † பூமுடிக்கையாலே வண்டுகள் மாறுமல் செல்லுமிறே. இப்படிப்பட்ட யசோதை பிள்ளேடி" என்கிறபடியே அதிர ஓடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (உ௦)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. (உக)

வ்யா.—(சுருப்பார் குழலியித்யாதி) மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுரும்பாரென்கிறவிது - "சுருப்பார்" என்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாநம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள்

அரு.—இருபத்தோராம்பாட்டு. (சுருப்பார்குழலியித்யாதி) "சுருப்பு-வண்டு, ஆர்தல் - படிதல்" என்றர்த்தமருளிச் செய்கைக்காக சப்த நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மெல்லொற்றித்யாதி). குழலிலே வண்டு ஆர்கைக்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (குழலித்யாதி). முதற்பாட்டில் "கோதைக்குழலாளசோதை" என்றுமாலையை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையால் அது ஸார்வகாலிகமாகையாலே இங்கே "சுருப்பார்குழலி" என்று வண்டுகளை நிரூபகமாக வருளிச் செய்கையாலே

(க) தி-வாய்-௩-க. † (பா) பரிகரமாவது. † (பா) காலபுஷ்பங்களை.

ளையைக் கொண்டாடிப் பலர்க்கும் காட்டி (முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைபட்டன்) அவன் தான் ஸ்ரீ மதுரையிலே அவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தாப்போலேயிறே, இவர் தாமும் திருப்புத்தூரிலே அவதரித்துத் திருமாளிகையிலே போந்த படி. (பட்டன்) ப்ராஹ்மணோத்தமன்.

(சீருப்பால்) யசோதை விரும்பினப்போலன்றிறே இவர் விரு

எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி. (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை) அவதார ஸமகாலத்திலே தானுமநுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக் காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. (தென்னிப்பாதி.) அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த.

அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே இவருடைய ஆதரம்; (க) "கோதைக்குழலாளசோதை" (உ) "பணைத்தோளிளவாய்ச்சி" (௩) "மைத்தடங்கண்ணியசோதை" இத்யாதிகளாலே யசோதைப் பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், (௪) "உழுந்தாள் நறுநெய்" (௫) "அதிருங் கடல்நிற வண்ணன்" (௬) "நோக்கி யசோதை" இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், (௭) "மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன் கீண்டான்" (அ) "இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை" (௯) "சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள் வளையெயிற்றுருயிர் வவ்வினான்" இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களு

எப்போதும் வண்டுகள் படிந்து கிடக்குமென்று திருவுள்ளம். "அசோதை முன்சொன்ன" என்று சொல்லி, இங்கே "சீருப்பாலுரைத்த" என்று விசேஷிக்கையாலே அதுக்கு அநுகுணமாக (அத்யாதரத்தோடே) என்றது.

அவளிற்காட்டில் இவருடைய ஆதரம் அதிசயமாவானென்? ஸமமன்றோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவளுடைய வித்யாதி). இந்த ஆதராதிசயத்தை உபபாதிக்கிறார் (கோதைக் குழலாளென்று தொடங்கி, அருளிச் செய்தாராமித்தனை) என்றுமளவும். (நிரூபகமாக வருளிச்செய்த)என்றது (உத்தரகால சேஷ்டிதங்களும்) என்றதுக்கும் விசேஷணம்.

(க) க-உ-க. (உ) க-உ-௩. (௩) க-உ-கஉ.
(௪) க-உ-௪. (௫) க-உ-௯. (௬) க-உ-க௫.
(௭) க-உ-௫. (அ) க-உ-௰. (௯) க-உ-கக.

ம்பியுரைத்தபடி. (இருபதோடொன்று முரைப்பார்) பூர்வபூர்வோச் சாரண க்ரமத்தாலே உரைப்பார்; ஸாபிப்ராயமாக வுரைப்பார் இவருடைய அபிமாநத்தாலே (க)"சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு" மென்னப, அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச் செய்தேயும் * மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச் செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க் கொண்டு அநுபவித்ததும், அவள் பாதாதி கேசமநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுமானஇதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, "அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த" என்றருளிச் செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது.

(இருபதோடொன்று முரைப்பார்.) இந்த இருபத்தொரு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுவாரென்னுதல்; பா (ஹா) வபந்த (ப்ந்த)மில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.

ஆகில் இவர் யசோதையாக அருளிச் செய்தபடி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (யசோதை யித்யாதி). (இப்படி வந்தவற்றிற்கு) என்றது- யசோதாதிகளான ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வர்ணித்தும், அவதாராந்தரத்திலும் இவ்வவதாரந் தன்னிலுமுண்டான சேஷ்டிதங்களையும் சொல்லிக் கொண்டும், அவ்வவரோராகச் சொல்லும் பாசுரங்களாகச்சொல்லுகிறவற்றுக்கு மென்றபடி. (வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது) என்றது - மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலும் தத்தத்பா (ஹா) வனையாலும் வந்ததென்று கண்டுகொள்வது. இந்த மயர்வறமதிநலமருளுகையே இப்படிதத்தத் பாவனையாகைக்கும் ஹேதுவென்று கொள்வது.

"விருப்பால்" என்றத்தை, "உரைப்பார்" என்றத்தோடே அநுஷங்கித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி). (ஸாபிப்ராயமாக) பா(ஹா)வபந்த பூர்வகமாக. அநுஷங்கியாமல் பக்ஷாந்தரம் (பா(ஹா) வேத்யாதி). விக(ஹ)தமான குண்டட்டத்தை-தட்டுப்படுகையை யுடைத்தானதென்றும், அது தன்னிலும், (உ)*ப்ரஜ்ஞாதித்வாத் ஸ்வார்த்தே அண்ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் வைகுண்ட்ட மென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித்

(க) தி-பல்-கஉ.

என்கிற தேசத்திலே போய் அவர்களோடே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெறுவார். (உக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்வா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். — கீழே சீதக்கடலிலே திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின

(போயித்யாதி) இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீ வைகுண்ட்டத்திலேபோய் (க) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அவனை அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருகாலமும்பிரிவின்றி இருக்கப்பெறுவர். (உக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து மூன்றாம்திருமொழி

மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே - திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம் போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்

தாத்பர்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்தை யித்யாதி). (இவ்விஷயத்தை) இத்திருமொழி ப்ரதிபாத்யனனக்ருஷ்ணனை. வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலும் ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவத்தாலும் ப(ஃ)லம் சொல்லுகிறார் (சூழ்ந்திருந்தித்யாதி).

"தென்புதுவைப்பட்டன், சுருப்பார்குழலி அசோதைமுன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும் விருப்பாலுரைப்பார் வைகுந்தத்திலேபோய்தாமேழன்றுவர்" என்றந்வயம்.(உக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு-மாணிக்கங்கட்டிப்ரவேசம்.-*வண்ணமாடங்களிலேபிறந்தமையை அநுபவித்து, கீழில் திருமொழியிலே அவயவங்களை அநுபவித்து, மேலே தாலாட்டுகையால் வந்தக்ரமத்தோற்றவ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிறார் (கீழ

(க) தி-பல்-கஉ. (உ) பாணினி ஸூ. ரு-௩-௧அ.

ப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அருளிச்செய்கிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன் யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி க(X)மந சயநாதிகளைக்கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களாலானவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும். இத்தையசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கொண்டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. ப்ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளித்தொட்டிலை தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப்பேசுகிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி க(X) மந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ—முதற்பாட்டு.—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனு

த்யாதி). (வளர்த்தி) கண்வளர்த்தி.

இத்திருமொழியிலே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கையாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அநுவர்த்திக்கக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத் பரனித்யாதி). ப்ரஹ்மாதிகள் அநுவர்த்தநங்களை யசோதை அறியாதிருக்கத் தாம் அவளாகச் சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி). "கோ - குடந்தைக் கிடந்தாய்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. ... ... *

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) முந்துற ப்ரஹ்மாவினுடைய கிஞ்சித்காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்டாதிபதியான)

---

† (பா) மநோரதித்துக்கொண்டாளாக.

தொட்டிலை அங்கிகரித்து வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா — (மாணிக்கமித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான ஆணிப் பொன்னாலே நாநாவர்ணமாகவும், பிள்ளைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நடுவே வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் பதித்து ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவரவிட்டானென்கிறார். அருளப் பாடிட்டாலல்லது வரவும்அரிதிறே அவர்களுக்கு. † (அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு) உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலே காணும். ஸ்வாதந்த்ர்யகாமரிலுங் காட்டில் தச்சேஷ பூதர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரீர். "விடுதந்தான்" என்றது-தன்பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீக்கிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. "மாணி" என்றும்-சிறுமை; "குறள்"என்றும்-சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரந்தது. கௌரவம் யாசிதாந்தமாயிறே

டைய பருவத்துக் கநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னால்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்
பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ(க)

வ்யா.—(மாணிக்கமித்யாதி.) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, "இதுக்குமேலே மாற்றில்லை" என்னும்படியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. (பேணியித்யாதி) ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி) உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற

என்றது.(பருவத்துக்கு)என்றது-பிள்ளையினுடையபருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பர பாக (?)ம். ஆணிசப்தார்த்தம் (இதுக்குமேலித்யாதி) வண்ண மென்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணிசப்தார்த்தம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப்பட்டதை யென்றபடி. ... ... (க)

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

யிருப்பது. (வையமளந்தானே) இரப்புப்பெற்றவாறே பூரித்து த்ரிவிக்ரமனுனிறே. அளந்த போதை ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி ஸமாணத்தாலேயிறே ப்ரஹ்மா வரவிட்டதும். ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ ருஷபவாஹநனும் வரவிட்டானென்கிறர்.

ஸ்வா.—(உடையித்யாதி) உடையிலே ஆர்ந்த பொன்மணி முதலான ரத்நங்களோடே அலங்க்ருதமாகவும் மிக்கப்ரகாசத்தையுடைத்தானமாதளம்பூமுதலானபூத்தொழில்களையும் சேர்த்து. (இடைவிரவி

ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை அளந்த த்ரிவிக்ரமனுனவனே! தாலேலோ. ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனுய் ஈஸ்வராபிமாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கநமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழில்தெழ்கினோடும்
விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்
உடையாயழேலழேல்தாலேலோவுலகமளந்தானே தாலேலோ.

வ்யா.—(உடையித்யாதி) திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடும் நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உடையித்யாதி) (ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனுய்) என்றது-(க) "ஸப்ரஹ்ம ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:- ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ் ஸேந்த்ர:" என்கிற ஶ்ருதியைப்பற்ற. ஈஶபதத்தில் "ஈஶ-ஐஶ்வர்யே-ஈஷ்டே-நியமயதீதி-ஈஶ:" என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறர் (ஈஸ்வராபிமாநியான) என்று.

"உடையார்கனமணியோடு இடைவிரவிக்கோத்தஎழில்தெழ்கினோடும் ஒண்மாதளம்பூ" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (திருவரையித்யாதி). (மணி) கிங்கிணி. "தெழ்கினோடும்" என்ற ஸமுச்சயம் இங்கும் அநுஷங்கித்தாரென்று கொள்வது. விரவியினர்த்தம் (கலசி) என்றது. "தெழ்கு" அரசிலைத்தொங்கல். அத்தை அருளிச்செய்கிறர் (இடைச்சரிகை) என்று. "மாதளம்பூ" என்றது - இந்தப்பூக்களைப் போலே பண்ணின ஆபரணங்களையுடைத்தானதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (அழகியவித்யாதி)-

(க) தை-நா-ஸ்ர-க.

விக்கோத்த எழில்தெழ்கினேடும்) எழில்தெழ்கு-விளங்காநின்ற இடைச்சரி. (விடையித்யாதி) ருஷபவாஹநனைப், கபாலநிரூபகனையும், ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவுமா யிருக்கிற ருத்ரன் விடுதந்தான். (உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள் தங்களையு முடையாயென்கிறார். (அழேலழேல்) "மாரோதீ:, மாரோதீ:" என்று தாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது-நாவசைத்தல். எல்-பொருந்தும். லோகத்தை அளக்கிறபோது "என் தலையில் மிதியாதேகொள்" என்றாரில்லையிறே. அறிந்தார்களாகில் தலைகீழாக நிற்கவும் கூடுமிறே. ... ... (உ)

அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி). ருஷபவாஹநனைப், கபால நிரூபகனைய், ஸ்வகோஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். (உடையாயித்யாதி). ஒருவர் "என்னது" என்று வரவிடாத போதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலேலோ. (உலகமித்யாதி) திருவுலகளந்தருளின வ்ருத்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது-நாவசைத்தல், ... *(உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை எண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இந்த்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கபாலநிரூபகனைய்) கபாலத்தை நிரூபகமாக வுடையனாய். இன்னத்தை யுடையாய் என்னாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி.) கீழ்ப் பாட்டில் "மாணிக்குறளன்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக "வையமளந்தான்" என்றதுக்கு ஸௌலப்யபரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "உடையாய்" என்றதுக்கநுகுணமாக "உலகமளந்தான்" என்றதுக்கு பரத்வம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (அடிப்படுத்தி) என்று சா(ை)டு. திருவடிகளிலே படுத்தினவென்றும், நிலை நிறுத்தின வென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது-பிள்ளைகளைத் தூங்கப் பண்ணுகைக்காக நாக்கை அசைத்துக்கொண்டு சப்திக்கை யென்கை. (உ)

௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) "இந்திரன் தானும்" என்று விசேஷித்ததைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப்ரஹ்மேத்யாதி).

ஸ்வா.-மூன்றாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி)என்தம்பிரானனாய்,(எழில் திருமார்வற்கு) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்பை யுடையவனுக்கு. (சந்தமித்யாதி) ஸமுதாயசோபைக்குத் தகுதியாய், செவ்வித்தாமரை போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரன்தானும்) அவர்களோடு ஸமனான தானுமென்றபடி. (எழிலித்யாதி) எழிலையும் ஓசையையுமுடைத்தான கிங்கிணியையும் தந்துவனாய் நின்றான். அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் வந்து நின்றான். தாலேலோ. ... (ரு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ தேவர்களெல்லாரும் உபஹாரபாணிகளாய் வந்தார்களென்கிறார். (க) "ఠ క్ష్మాజిస్థు ళ్ణేయు

மூ.—என்தம்பிரானா ரெழில் திருமார்வற்குச்
சந்தமழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்றானு மெழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனாய்நின்றான்தாலேலோதாமரைக்கண்ணனேதாலேலோ.

வ்யா. —(என்னித்யாதி) என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. "என் தம்பிரானார்" என்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. (சந்தமித்யாதி) சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. (இந்திரனித்யாதி.) த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையையுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகையுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வநைச்யம் தோற்ற அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. (தாமரையித்யாதி) கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (ரு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாநரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சந்தமென்ற தினர்த்தம் (நிறம்) என்றது. (உ) "ఇది - పరమైశ్వర్యే- இதி - பரமைஶ்வர்யே" என்கிற தா (ధా) த்வர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி). உவனாயென்றதுக்கர்த்தம் ஸ்வநைச்யேத்யாதி).

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) இந்த்ரனுக்கநந்தரம் அவர்களச் சொல்லுகையைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இந்த்ரனுக்கித்யாதி).

(க) (உ) ధాతు

ద్రాజానం దైవతం గురుం - ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம்குரும்." என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் குருவும் இவனேயாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க் கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.-(சங்கித்யாதி) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றானவலம்புரியானதும். (சேவடிக்கிண்கிணியும்) பாதச்சதங்கைகளும். (அங்கைச்சரிவளையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும் வளைகளும். (நாணும்) திருவரைநாணும். (அரைத்தொடரும்) அரைவடமும். (அங்கணித்யாதி) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசும்பில் அமரர்கள் போகவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி). சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே! தாலேலோ. (தேவகிசிங்கமே)

மூ.—சங்கின்வலம்புரியும் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச்சரிவளையும் நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண்விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ.

வ்யா.—(சங்கித்யாதி.) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையும். "சேவடிக் கிண்கிணி" என்கையாலே, "கிண்கிணி" என்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. (அங்கைச் சரியித்யாதி.) அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைகளும். திருமார்புக் கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொட ரோட்டைச் சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணாகவுமாம். (அங்கணித்யாதி). அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி.) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ஶ்யாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ.

"வலம்புரி" என்றது-ப்ரதக்ஷிணாவர்த்தமான சங்கென்றபடி. "கிங்கிணி" என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி). (முன்கைச்சரி) முன் கை வளை. புநः வளையென்றதுக்கர்த்தம் (திருத்தோள்வளைகளும்) என்றது. (அரைவடம்) அரையிலேகட்டி காலளவும் தொங்குகிற முத்துமாலை. (அரைநாண்) பொன்னரை நாண். "செங்கட் கருமுகிலே" என்ற சப்தார்த்தம் (ஓராபரணமுமித்யாதி). ... ... (ரு)

தேவகீபுத்ரனென்கிற ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ஸ்ருதி சோதி (ஸீ°ஃ) தமுமாயிறே இருப்பது. ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். ... ... (ரு)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகிய வைம்படையும்) அழகிய ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தகுதியான ஆபரணமாதல். (வழுவிலித்யாதி) கொடுத்துக்கொள்ளிலிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடையான். (வயிச்சிராவணன்) வைஶ்ரவணன். (தொழுதுவனாய் நின்றான்) (தேவகியித்யாதி). தேவகிப்பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக் கன்று போலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. (ரு)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதிக்பாலகனாய் உதாரனான வைஶ்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய்நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா. —(எழிலித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவையென்று. (அழகியவித்யாதி) அழகியதாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும், (க) * கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. (வழுவிலித்யாதி) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஶ்ரவணன்.

அரு. —அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) இந்த்ரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்களெல்லாருடைய கிஞ்சித்காரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச் செய்ததற்கு "வழுவில் கொடையான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து நியாமகமருளிச்செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி).

ஐம்படை யென்றதினர்த்தம் (ஸ்ரீபஞ்சாயுதம்) என்றது. "அழகிய" என்றத்தை "ஆரம்" என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (கோலமித்யாதி). இல்லையாகில் திருமார்புக்கேராதிறே யென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக் கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்லேசித்தல். "வழுவு" என்றதுக்கர்த்தம் (குற்றம்) என்றது. தூய்மையினர்த்

(க) அமல-கூ.

இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்பண்ணி அநுரவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான். த்ரவ்யஸாத்யமான வஸ்து வல்லவிறே. அஞ்ஜ லிஸாத்யமிறே. (தூமணிவண்ணன்) இவன் த்ரவ்ய ஸாத்யனல்ல னென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாசம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவன். (௫)

ஸ்வா.-ஆறும்பாட்டு. (ஓதக்கடலித்யாதி) அத்யந்தம் அகாத(ஆழ) மாய் அலை எறியாநின்றுள்ள ஸமுத்ரத்தில் நீர்மையை யுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும்; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழ லெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவளை

அரவை- "அரா" என்னுமாபோலே, "வைஶ்ரவணன்" என்கிற வித்தை- "வயிச்சிராவணன்" என்கிறது. (தொழுதித்யாதி) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அநுரவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி) ஓராபரண மும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடி வை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. பஶ்சிம திக்பாலகனாய் ஸமுத்ராதிபதி யான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ. —

ஓதக்கடலி லொளிமுத்தினாரமும்
சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ.

வ்யா.—(ஓதமித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கட லில் ஒளியையுடைத்தானமுத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும், அதுக்குப்பரபாக(ஓஜ) மாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியானபவளப் படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழ

தம்(பழிப்பற்ற) என்றது."வண்ணமென்றதினர்த்தம்(வடிவு)என்றது.(௫)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (ஓதவித்யாதி) "கடலில்" என்றத்தையும், "வரு ணன்" என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்குவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பஶ்சிமேத்யாதி).

ஓதமென்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. "சந்தம்" என்று - அழகாய், இத்தையருளிச்செய்

யும்) அழகு விளங்கா நின்றுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹத்துமாய் த்குதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய், சேஷித்வப்ரகாசகமுமாய், மிக்க ப்ரபை(ஒ)யையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்கா நின்றுள்ள திருத்தோள்களையு முடையவனே! தாலேலோ. (கூ)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (கானரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றுமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு

கியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி) பெருவிலையனாய், "அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை" என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. (சுந்தரத்தோளித்யாதி) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (கூ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில் ப்ராதானையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கானார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வானார் செழுஞ்சோலை கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள்
கோனே அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே தாலேலோ. (எ)

வ்யா.—(கானரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வானரித்யாதி) ஆகாசப்ரப

கிறார் (திருக்கைக்கித்யாதி). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது - சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்ராதிபதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிறே. "சோதிச்சுடர்" என்ற மீமிசைக்கர்த்தம் (மிக்கதேஜஸ்ஸு) என்றது. ... ... (கூ)

அ௫.—ஏழாம்பாட்டு. (கானரித்யாதி) "கான்" கானமென்றர்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி). வாசிகையன்றபதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்

மரமே ஒருதோப்பாகப்பணைப்பதான கற்பகப்பூவாலே சமைத்ததிரு வாசிகையும். (தேனுரித்யாதி) தேன்மாறுதசெந்தாமரை மலர்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். "திரு மங்கை" என்கையாலே (க) "யுவதிஸ்சகுமாரிணீ-யுவதிஸ்சகுமாரிணீ" என்கிறபடியே பருவத்தால் இளையவளிறே. இவளிறேவரவிட்டாள். இவள் வரவிடுமதெல்லாம் அப்ராக்ருதமாயிறேயிருப்பது. அப்ராக் ருதர் கையிலேயிறே வரவிடுவதும். (கோனே) என்றது-உபய விபூ திக்கும் நிர்வாஹகனே! ஆயர் குலத்துக்கு நிர்வாஹக னென்னுதல். அழேலழேல் தாலேலோ. (குடந்தைக்கிடந்தானே) உபயவிபூதியை யும் நிர்வஹிப்பது, த்ருதீயவிபூதியிலே கண்வளர்ந்துபோலேகாணும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு (கச்சித்யாதி) சாத்தின சிறுக்காம்பன்

படங்களும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற் பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். (தேனுரித்யாதி). தேன் மாறுத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பா ளாய், (க) "யுவதிஸ்சகுமாரிணீ-யுவதிஸ்சகுமாரிணீ" என்னும் பருவத் தையுடையளான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். (கோனேயித் யாதி). எல்லாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியாயுள்ள வனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள் தாலேலோ. (குடந்தையித் யாதி). அந்த மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! தாலேலோ. ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் பரிகணிதையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத் தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கச்சொடு பொற்சுரிகைக் காம்பு கநகவளை
உச்சிமணிச்சுட்டி யொண்டாள் நிரைப் பொற்பூ
அச்சுதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய் தாலேலோ நாராயணா அழேல் தாலேலோ.

வ்யா.—(கச்சித்யாதி). திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரி கையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அநுகுணமாகச் சாத்தும் சிறுக்

கிறுர் (திருநெற்றிமாலை)என்று. மங்கையான திருவென்றதுக்கர்த்தம் (யுவ திஸ்சேத்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கச்சித்யாதி) "பொற்சுரிகை" அழகியதான

(க)

சேலையின்மேலே கட்டின கச்சிலே சொருகினபொன்னாலே சமைந்த சிறுச்சுரிகையும். (கனவளையும்) திருக்கையிலே சாத்தஸ்ப்ருஹணீய மான வளையும். (உச்சிமணிச்சுட்டி) உச்சியிலே சாத்த ரத்நாலங்கார மான சுட்டியும். (ஒண்டாள் நிரைப்பொற்பூ) அழகிய திருவடிகளிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்குப்பொற்பூ; அன்றியேஒள்ளியதாளையுடை த்தானபூவென்னுதல். "ஒண்டார்" என்று பாடமானபோது ஒழுங்கு படத் திருமுடியில் சாத்த ஒள்ளியதாரை யுடைத்தான பொற்பூவும். (அச்சுதனுக்கென்று) ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவ னென் னுதல்; தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனென்னுதல். (அவனி யாள் போத்தந்தாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சுமுலை யுண்டாய்) வெறும் புறத்திலே பேய்ச்சிமுலையென்ன அமையுமிறே; அதின்மேலே நஞ்சேற்றின முலையையிறே அமுது செய்தது. (நாராயணா) நாராயணனாகையாலேயிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் உபஹார பாணிகளாய் வந்ததும். அழேலழேல் தாலேலோ. (அ)

காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்வளை யும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்ருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதாளை யுடைத்தாய் திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக் கீடான பொற்பூவும். (அச்சுதனித்யாதி). ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சு முலையித்யாதி). பூபா(ஃபூ பா)ர நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதனையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண் டவனே! தாலேலோ. (நாராயணவித்யாதி.) உபயவிபூதியிலுள்ளா ரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாத(ஃ)த்வ ஸூசக மான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதேகொள் தாலேலோ.

சூர்க்கத்தி. (சிறுக்காம்பன்சேலை) எழுத்துச்சிற்றுடை. நிரையென்றதுக் கர்த்தம் (ஒழுங்குபடச்சாத்துகை) என்றது. (ஒழுங்கு) வரிசை. கீழ்ப்பாட் டுக்களையெல்லாம் கடாக்ஷித்து நாராயண பதப்ரயோகதாத்பர்யம் (உப யேத்யாதி). ... ... (அ)

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் கிஞ்சித்கரி த்தபடியைச் சொல்லுகையாலே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித் கரித்தபடியும், ஸ்ரீபூமிகளுடைய கிஞ்சித்காரம் சொல்லுகையால் நித்ய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும் அருளிச்செய்து, இப் பாட்டில் துர்க்கையினுடைய கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? லீலா விபூதியிலுள்ளாரோடே கூட்டியன்றோ சொல்லவடுப்பது என்ன ;உபய

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) திருமேனியிலே மர்த்தி(ரு)க்கைக்காக சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூரப்பொடியோடே மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடைபரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குத் தகுதி யாகச் சாத்துகைக்கு அஞ்ஜநமும், திருநெற்றி அழகு பெறச் சாத் துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யகலைப்பாகி) ஸ்வாதந்த்ர்ய நிபந்தநமானகலைகளை நாவிலே

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்போன பாந்த(ஸ்)வ விசேஷத்தாலே கீழ்ச் சொன்னவர்களெல்லாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையான துர்க்கை, தன்னு டைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப்பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச்சொல்லு கிறது.

மூ.—மெய்திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சநமும் சிந்தூரமும்
வெய்ய கலைப்பாகி கொண்டுவளாய் நின்றாள்
ஐயாவழேலழேல்தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ.

வ்யா.—(மெய்யித்யாதி). திருமேனியிலேமர்தி(ரு)க்கைக்கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூராதி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாயசூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்ஜநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யவித்யாதி) வெவ்விதான கலையை வாஹநமாக

வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே தனித்தருளிச் செய்தாரென்றவ தாரிகையிடு கிறார் (அவதாரேத்யாதி). ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உதவிக்கம்ஸன் நலிவுக்குத்தப்புவித்த அதிசயமும் சரீராநுபந்த(ப)மும் விசேஷமென்று புரஸ்கரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

திமிருபதார்த்தம் (மர்த்திக்கை)என்றது. நானப்பொடியென்றதி னர்த்தம் (சந்தநேத்யாதி). "நானம்" நாற்றம். (க) "கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடிநீண்ட" என்ற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷி த்து "தடம்" என்றதுக்கு - நீட்சியு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சிவந் தித்யாதி).

(கலையை) ம்ருகத்தை. "வெய்யகலைப்பாகி" என்கிறபதம் கர்த்ரு

(க) அமல-அ.

நின்று நடத்துகையாலே "வெய்யகலைப்பாகி" என்கிறது ; அன்றியே வெவ்விய கலையை வாஹநமாகவுடைய விஷ்ணு துர்க்கை யென்னவுமாம். வெம்மை-அவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவுமாம். ஐயா! அழேலழேல் தாலேலோ. (அரங்கத்தணையானே)அவதாரகந்தமான உரகமெல்லணையானுன அரங்கத்தணையானிறே. (க) "தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி" என்னக் கடவதிறே. ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வுடைய துர்க்கை(ரீ)யானவள் கொண்டுவந்து அதூரவிப்ரக்ருஷ்டையாய் நின்றாள். (ஐயாவித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியானவனே! அழாதே கொள், தாலேலோ. (அரங்கத்தித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளி கொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, "வெய்ய கலைப் பாகி" என்கிறது, வெம்மை -விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸரஸ்வதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாநனாகச் சொல்லப் பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித் காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய அதுக்குச் சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சநவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே. (கo)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வாசகபதமாகையாலே இது முந்தினதாய், அந்வயத்திலே மேல் பதங்களான "மெய்திமிரு" இத்யாதிபதங்களுக்கெல்லாம் இதுக்கநுகுணமர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (மேலடையவித்யாதி). யத்வா (வாக்யார்த்தமாக்கி) என்றது - இப்பாட்டுக்கு இப்படி அவதாரிகையாக்கி என்றபடி. (மேலடைய) என்றது - பதார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாமென்றபடி. .. .. (௯)

(க) ௩-திருவ-௬௨.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) ச(ஂ)ங்க ரூபை யான பேச்சி முலையைத் தாய்முலைபோலே யுண்ட. (அஞ்ஜந வண் ணனை) விரோதி போகப் பெற்றோமென்று திருமேனி அஞ்ஜநம் போலே நிறம்பெற்றபடி. (ஆய்ச்சி தாலாட்டிய) யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை. (செஞ்சொலித்யாதி) இவர் தத்வநிர்ணயம் பண்ணினபின்பு திருமாளிகையிலுள்ளார்க்கு அத்யந்தம் அதிகு (ஸ) ஹ்யமாயிருக்கிற வேதசாஸ்த்ரமெல்லாம் செவ்விதாய் தோற்றி இவர் திருவுள்ளத்தோடே அவர்களும் சேருகையாலே "செஞ்சொல்மறைய வர்"என்கிறது. (பட்டன்சொல்) ஆப்தவாக்யம். (எஞ்சாமை வல்லவர் க்கு) ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. எஞ்சல் - சுருங்கல். (இல்லை இடர்தானே) இடரில்லை என்றதே, "இல்லை இடர்" என்கிறார்,

வ்யா.—(வஞ்சனையித்யாதி). (க) "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிற படியே பேயான தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாப் போலே தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை உண்ணுமாபோ லே உண்ணுகிறக்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. (அஞ்சன வண்ணனை), விரோதிபோகப் பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியில் பிறந்தபுகரைச்சொல்லுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) மாதா வான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின படிகளை. (செஞ்சொலித் யாதி) யதாபூ(ஞு) தவாதியாகையாலே செவ்விய சொல்லை யுடைத் தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ் வாரருளிச் செய்த சப்தத்தை. (எஞ்சாமையித்யாதி) ஸங்கோசமற

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) "வஞ்சனையால் வந்த" என்றும், "வஞ்சனையால் முலையுண்ட" என்றும் அநுஷங்கித்து ப்ரமாண மாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தாயாயித்யாதி). "முலையுண்ட" என்ற வநந்தரம் "அஞ்ஜநவண்ணனை" என்றதுக்குப் பலிதம் (விரோதி யித்யாதி). (உ) "முப்பதும் தப்பாமே" என்றாப்போலே ஒருபாட்டு விடாமலென்றுதல், "இடர்போமோ, போகாதோ" என்கிற ஸம்ஶயமற என்றுதல் திருவுள்ளம்பற்றி (ஸங்கோசமற) என்றது. ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-மொ-க-ரு-சு. (உ) திருப்பாவை-௩௦.

(க) "ദൃഷ്ടാസീതാ-த்ருஷ்டாஸீதா" (உ) " നമഃ-நம:" என்னுமாபோலே. ராவது - இவர் அபிமானத்திலே ஒதுங்காமையிறே. தானே போகையாலே இல்லை யென்கிறார். ... ... (க௦)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

—ooಘoo—

ஸ்வா—தன்முகத்துப்ரவேசம். கீழேயசோதை "அழேல்,அழேல்" என்ன, அழுதபடியாலே அழுகை ஆற்றுகைக்காக நிலாமுற்றத்தே கொண்டு புறப்பட்டு அம்புலியம்மானைக்காட்ட, அழுகையை மறந்து "அத்தைப்பிடித்துத்தா" என்ன; இவன்கன்றுமைக்காக "இப்போதே பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று, இவள் "அம்புலி! வா, வா" என்று பலகாலும் அழைத்த பாசுரத்தாலே அவன் அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற லீலாரஸம்கொண்டாடுகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு "நாம் வேண்டாவென்று நியமிப்போமாகில் இவன் கன்றும்; இவன்தன்னை உளனுக்கிக்கொள்ளவும் வேணுமே, உளனும்போது மேன்மையும் நீர்மையும் நடக்கவேணுமே" என்று இவனுடைய லீலாரஸத்தை அநு

அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு து:க்கமில்லை. (க௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து மூன்றுந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து நான்காந் திருமொழி

தன்முகத்து ப்ரவேசம்.

—ooಘoo—

அவ,—கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய ஶைஶவாநுகுணமாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப் பண்ணுகைக்காகச்சீராட்டிக்கொண்டுதாலாட்டினப்ரகாரத்தை தத்பா(வ)வயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமான பின்பு அவன்*நிலாமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புழுதியளைவது, சந்த்ரனை யழைப்பதானப்ரகாரத்தை, அவள் அநுபவித்து அவனுக்கு

அரு.—தன்முகத்து ப்ரவேசம்.—கீழ்தாலாட்டி, இங்கே சந்த்ரனை அழைக்கைக்கு பருவக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கதி அருளிச் செய்கிறார் (கீழித்யாதி).

(க) ரா-பா-க-௭அ. (உ) திருமந்த்ரம்.

மதிபண்ணி "விண்டனில் மன்னியமாமதீ" என்று மங்களாசாஸநபர ராய் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

"மாமதி" என்றால் மதியையுடையவர்களைக் காட்டுமோவென்னில், (க)"விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே"(உ)"தத்குண ஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேசஃ-தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேசஃ" என்கிறந்யாய

உகப்பாகச் சந்த்ரனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்த ப்ரகாரத்தைத், தாமும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி இனிபாராகிறார்.

பரமபதத்தில் (ங) "அவாக்யநாதரஃ - அவாக்யநாதரஃ" என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவனன்றிக்கே தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதரஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்யவஸ்த்தைகளை அடைந்து தத்ததவஸ்த்தாநுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் *மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன்மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளியக்கண்டவர்கள் அதிலே வித்த(த)ராய் அநுபவிக்கச்சொல்லவேண்டாவிறே. மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அதிப்ரேமாதிசயத்தாலே கோ(கோ)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, இவ்வவதாரரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே; ஆகையாலே, அவன்

பிற்பாடரான ஆழ்வாருக்குத்தத்காலம்போலேதத்பா(வ)வயுக்தராய்க் கொண்டு பரத்வ ஸௌலப்யங்களைக் கண்டு வித்த(த) ராய்அநுபவிக்கக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (ங) "ஸர்வமிதமப்யாத்தஃ- ஸர்வமிதமப்யாத்தஃ" என்றத்தால் வந்த பெருமதிப்பால் அவாகித்வமும், அநாதரத்வமு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி எடுத்த ஶ்ருதிக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெருமதிப்பனாயித்யாதி). (மெய்ப்பாடு) யாதார்த்த்யம். மற்றை ஆழ்வார்களைப்போலே இவரும் மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே வித்த(த)ராய் அநுபவித்தாரென்று தாத்பர்யம். ஆனால்அவர்களைப்போலே ஓரோ சேஷ்டிதத்தை அநுபவியாமல் அவதாரமே தொடங்கி எல்லாசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமுள்ளவித்யாதி).

(க) தை-ஆ-வி. (உ) ப்ரஹ்மஸூ-உ-ங-உக. (ங) சாந்தோ-ங-கச-உ.

த்தாலே காட்டுமிறே. மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிற திருவடியும் பெருமாள் திருவுள்ளம் கன்றுகைக்காக "இவ்வஸ்துவை உண்டாக்கிப்பரியவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறதன்றோகார்யம், கடுக அழைத்தருளீர்" என்றவிறே. மங்களாசாஸநந்தான் அவன் யாதொன்றிலே உற்றகாலத்து அங்கு ரஸிக்கவும் வேணும்; அதுகார்யமன்றாகில் விலக்கவும் வேணும். கார்யமன்றென்ன வொண்ணாதே; இது அவதாரகாலத்தில் மெய்ப்பாடாகையாலே.

"மன்னியமாமதியைப் பிடித்துத்தா" என்று அவன் சொல்லி ஆசரிக்கையாலே "ஆசார்ய முகத்தாலே ஆர்க்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்" என்று காட்டுகிற தென்னவுமாம். ஆசார்யன்றானும் மன்னிய மாமதியுடையவர்களையும் அழைத்துக்காட்டுமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு. "நான் உனக்கு அம்புலியம்மானைப்பிடித்துத் தருகிறேன்" என்று ஸ்த்தலாந்தரத்திலே கொண்டுபோய்வைக்க, அங்கே புழுதியைக் கண்டவாறே "அத்தை அளைந்து விளையாடுவது, பூர்வஸ்ம்ருதியாலே அத்தைப் பிடித்துத் தரவேணும்" என்பதான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். *

ஸ்வா.—(தன்முகமித்யாதி) தவழ்கையாலே உச்சிமணிச்சுட்டி முன்னே தூங்கத் தூங்க, தவழ்ந்துபோகையாலே திருவரையிலே புழுதியளைவது சந்த்ரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களைத் தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைகின்றான்
என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ!
நின்முகம் கண்ணுளவாகில் நீயிங்கே நோக்கிப்போ. (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படி கட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத் திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும், திருவரையிலே

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்முகத்தித்யாதி) "தன்முகம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வெறும்புறத்திலித்யாதி). (நாலும்படி) தொங்கும்படி. (நாற்றுகை) சாய்க்கை. "தூங்கத்தூங்க" என்றவநந்தரம் "பொன்முகக்கிண்கிணியார்ப்ப" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(திரு

சாத்தின கிண்கிணித்வநிக்க, புழுதி அளைகின்ற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு ப்ரியப்பட்டு "என்மகன் கோவிந்தன்" என்று, இவன் விளையாடுகிற தை "நோக்கிப்போ, நோக்கிப்போ" என்ன; அவன் நோக்காமையாலே, உன் முகத்தில் கண்ணுளவாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற நீ இங்கே நோக்கிப்போவென்கிறார். நோக்காமைக்கடி உன்னுடைய அத்யந்தவைரூசவமிறே. (க) "கதிர்ஞான மூர்த்தியனாய்" (உ)"உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்"என்னுமாபோலேநித்யவிபூதியிலும் த்ருதீயவிபூதியிலுமுண்டானஜ்ஞாநவிசேஷங்கள் தமக்கு விதேயமாகையாலே அவற்றைஅழைத்துஇவனுக்குஉணர்த்துகிறார். அழைக்கையாவது - அங்குத்தை படிகளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சேர்த்து உபதேசிக்கைபிறே. அன்றிக்கே அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற அவன் நடத்துகிற லீலாரஸத்தைத்தாமும் கொண்டாடுகிறாரென்னவுமாம். ... ... (க)

சாத்திக்கிடக்கிறஅழகியமுகத்தையுடைத்தான கிண்கிணியானது த்வநிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியளையா நின்றான். "பொன்முகக்கிண்கிணி" என்றது - சேவடிக் கிண்கிணி யென்கிற பாதச் சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது. (என்மகனித்யாதி). என் பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை. (இளமாமதி) இத்தைக்கண்டுகால்தாழ்ந்து நிற்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்த(ஃ)னை சந்த்ரனே! "இளமாமதி" என்றது - இளமையால் மிக்க மதியென்றபடி. (நின்முகமித்யாதி) உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... (க)-

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோரின்னமு தெம்பிரான்

தன்சிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டி யழைக்கின்றான்

வரையிலித்யாதி). இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று நியாமகம்காட்டுகிறார் (அதிறேயித்யாதி). "கூத்தினை" என்றதினர்த்தம்- மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை) என்றது. இளமை சொன்னதுக்கு ஹார்த்த(ஃ) பா(ஃ)வம் (இத்தையித்யாதி). ஆனால் "மாமதி" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இளமாமதியித்யாதி). ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ஏ-உ-அ. (உ) தி-வாய்-ஏ-உ-ஒ.

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) அந்த அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (எம்பிரான்) எனக்குப் புத்ரனாய் என் மலடு நீங்க அவதரித்த மஹோபகாரகன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் காட்டிக்காட்டி அழைக்கின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) என்சிறுக்குட்டனை அஞ்ஜநவண்ணனோடேலோடே மாமதியான நீயும் விளையாட அறுதியிட்டாயாகில். (மஞ்சில் மறையாதே) மேகத்தில் சொருகாதே. (மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா) முற்பட "இளமதி" என்று, இப்போது "மாமதி" என்கையாலே காலக்ருத பரிணமம் தோற்றுகிறது. அபிமத விஷயத்திலே ஓடிச் செல்லுமாபோலே மகிழ்ச்சியோடே ஓடிவா வெனகிறார். ... ... (உ)

அஞ்சந வண்ணனோ டாடலாட வுறுதியேல்

மஞ்சில் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்சிறுக்குட்டன்) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) தன் பருவத்தாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அம்ருதம்போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். (எம்பிரான்),எனக்குப்புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்குஉபகாரகனானவன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத் தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னைக்காட்டி அழையாகின்றான். (அஞ்சனமித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனை இவனோடே விளையாடலாட வேண்டுதியாகில். (மஞ்சிலித்யாதி) மேகத்திலே சொருகி மறையாதே; வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் ஶ்லாக்யனானசந்த்ரனே! "நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே" என்று உகந்து ஆதரம் தோற்றக் கடுக நடையிட்டுவா. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி)"குட்டன்" என்றபதத்தையும் "காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்ற பதத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தன்பருவத்தாலுமித்யாதி). "என்சிறுக்குட்டன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்றத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "எம்பிரான்" என்றதுக்கும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (எனக்குப் புத்ரனாயித்யாதி). "ஆடல்"-விளையாடல். ... ... (உ)

T86.00t01/8e362 5823/2 (2209

அவ.—மூன்ரும்பாட்டு. பிள்ளைமுகத்தில் குளிர்ச்சிக்கு சந்த்ரன் குளிர்ச்சி ஒவ்வாதென்கிருர்.

ஸ்வா.—(சுற்றுமித்யாதி) ப்ரபா(ஞு)வானுன ஒளிவட்டம்சுற்றுமெங்கும் சோதிபரந்து சூழ்ந்து. (எத்தனை செய்யிலும்) உயரத்தில் நின்று போக்குவரத்துச்செய்து திரியிலும். (என்மகன்முகம் நேரொவ்வா) என்மகன் முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கும் ப்ரஸந்நதைக்கும் நேரொவ்வா. (வித்தகன்) ஸாமர்த்த்யமும் ஸர்வகாரணத்வமு முடையவன். (வேங்கடவாணன்) திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற ஸுலபன். * கானமும் வாநரமுமானவற்றுக்கு முகம்கொடுத்து உன்னை அநாதரித்திறே அவன்வாய்திறவாதிருக்கிறது; ஆயிருக்கநீ அவன்அழைக்கவும்

மூ.—சுற்று மொளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யினு மென்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னைவிளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே யம்புலீ! கடிதோடிவா. (௩)

வ்யா.—மூன்ரும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகளங்கமாய்க்கொண்டு இடமெங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். (என்மகனித்யாதி) என்மகனுடைய ஸுவ்ருத்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ஸர்வதா ஸத்ருஶமாகமாட்டாய். (வித்தகனித்யாதி) அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீயனுய், துர்மாநிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து (க) * கானமும் வாநரமுமானவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிற

அரு —மூன்ரும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) "ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து எங்கும் சோதிபரந்து எத்தனை செய்யிலும்" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (ஒளியையித்யாதி). "சுற்றும் சூழ்ந்து" என்றத்தால் பலிதம் (அக்ஷயமாய்க்கொண்டு) என்றது; பூர்ணமாயென்றபடி. "எங்கும்பரந்து" என்றத்தால் பலிதம் (அகளங்கமாய்க்கொண்டு) என்றது. "என்மகன் முகம்-வேங்கடவாணன் விளிக்கின்ற" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து "வித்தகன்" என்றதுக்கர்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி). அதிகாரிபுருஷர்களாகையாலே துர்மாநித்வம்பலிதம். "கைத்தலம் நோவாமே" என்கையாலே பலி

(க) ச-திரு-சஎ.

பெற்று வாராதிருக்கிறாயிறே. (உன்னை யித்யாதி) உன்னைக்குறித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாமே அம்புலீ கடிதோடிவா. (௩)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) திருக்கையிலே *கருதுமிடம்பொருதும் திருவாழியையுடையவன். இடமுடைத்தான திருக்கண்ணாலே முழுநோக்காகப் பார்த்து மத்ய(ஸ்ய)மாங்கத்திலே யிருந்து உன்னையேகுறித்துக்காட்டும். (தக்கதறிதியேல்) கண்படைத்தாயாகில் இத்தைக்காண்; கண்ணுக்குத் தகுதி இவனைக்காண்கைகாண் (சந்திரா சலம்செய்யாதே) எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச்செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) நபும்ஸகத்வ

வன். உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடியாக அம்புலீ! மிகவும் விரைந்தோடிவா. ... ... (௩)

மூ.—சக்கரக்கையன் தடங்கண்ணால் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலம் செய்யாதே
மக்கள்பெறுத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையன்) (க) * கருதுமிடம் பொரும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால் - நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிக்ஷிக்கைக்கீடான பரிகாரமுடையவனென்கை. (தடங்கணித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் ப்ரீதிதோற்ற மலரப்பார்த்து. (ஒக்கலைமேலிருந்து) என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து. (உன்னையித்யாதி) வேறொன்றில் கண்வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டுங்காண். (தக்கதறிதியேல்) உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) பிள்ளைகள் பெறுத வந்த்ய(ஸ்ய)

தம் (ஆதரித்து) என்றது. "விளிக்கின்ற" என்றதினர்த்தம் (அழைக்கிற) என்றது. ... ... (௩)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) "ஆழி கொண்டு உன்னை யெறியும்" என்றத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). "சுட்டி" என்றதினர்த்தம் (குறித்து) என்றது. (உ) "சந்த்ர-ஆஹ்லாதநே-சதி-ஆஹ்லாதநே" என்கிற தா(தா)துவைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி). (வெறுப்புச் செய்யாதே) என்றது-இவனுக்கு வெறுப்புண்டாம்படி செய்யாதேயென்றபடி. (வெறுப்பு) கோபிக்கை.

(க) தி-வாய்-க௦-௬-அ. (உ) ப்வாதி.

றும் மலடுமல்லேயேல் வா. ஒன்றுபெற்று மலடாவாரு முண்டுபோ
லே காணும். ... ... (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகு விளங்கா
நின்றுள்ள திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற வாக (X) ம்ருதத்தோடே
கூடி, உருத்தெரியாததாய், முற்றுமழலையான இளஞ்சொல்லாலே
உன்னை அழைக்கின்றான். கொடுத்தார் கொடுத்தார்முலைகளும் உண்டு,
எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் நீர்மைதோன்றச் சிரித்து உறவாடி
யிருப்பானான ஸர்வாதிகன் அழைக்க அழைக்க நீ போவுதியாகில்.
(நின் செவிபுழையிலவாகாதே) புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய ப்ர

னல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். ... ... (ச)

ரூ.—அழகிய வாயிலமுதவூறல் தெளிவுறு
மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லா லுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகிய திருப்பவ
ளத்திலே ஊறுகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரி
யாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்தானுமின்றிக்கேயிருக்கிற
இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். (குழகன்) கொடுத்தார்
கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தா ரெடுத்தாரோ டெல்லாம்
பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். (சிரீதரன்) கீழ்ச்சொன்ன
நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம்
ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. (கூவக்கூவ நீபோதியேல்) ஒருகால்போ
லே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவுதி
யாகில்.(புழையித்யாதி)உன்னுடைய செவிதுளையிலவாகாதோ. புழை-

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "தெளிவுறு" என்ற
துக் கர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தெரியாததாய்) என்றது ; அக்ஷரம் வ்யக்
தமாகத் தெரியாத சொல்லென்றபடி. (மழலைத்தனத்துக்கு) - அவ்யக்த
தைக்கு. (முற்றுதல் தானும்) பரிபாகாதிக்யம் தானும். "குழகன்"
ஸம்ஶ்லேஷணஶீலனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை உப
பாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கொடுத்தாரித்யாதி).
"நின்செவி-புழையிலவாகாதே" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்
(உன்னுடைய வித்யாதி). "செவித்துளை" என்றது-ஶ்ரவணேந்த்ரியத்தை

வணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோ? (புகர்மாமதி) உன்னுடைய ப்ரகாசம் லோகப்ரஸித்தமன்றோ? ... ... (ரு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) ஆயுதகோடியிலும் ஆபரண கோடியிலுமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை இடமுடைத்தான திருக்கையிலேயுடையவன். "ஏந்தும்" என்கையாலே போக (ஸ்ரீX)

ஸூஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோவென்கை. (புகர் மா மதி). உன்னுடைய தேஜஸ்ஸூக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * (ரு)

மூ.—தண்டொடு சக்கரம் சார்ங்கமேந்தும் தடக்கையன்
கண்டுயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலறுகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனில் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) கதை (Xஉ) யும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும். மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஏந்தும் தடக்கையன்) இவற்றை, பூ ஏந்தினாப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவைதான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின்வீர்யத்துக்கு இலக்காய்முடிந்துபோகாதே கொள்ளென்கை.

இல்லையாகில் பதி(பதி)ரனுக்கும் துளையுண்டிறே. (ஸூஷிரம்) துளை. கூவக் கூவப்போனால் ஸ்ரவணேந்த்ரிய மில்லாதே போகக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய ஸ்ரவணேத்யாதி). (இது) என்றது—கூவக்கூவப்போகையென்கை. க்ருஷ்ணன் கண்கொண்டுகண்டநுபவியாமல் நீ போனால் உன்னுடைய காந்தியும் ஆதிக்யமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்து. ... ... (ரு)

அரு—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) "இந்தமூன்றே" என்கைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கதை(Xஉ)யுமித்யாதி). பிடிக்குமென்னாதே "ஏந்தும்" என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றையித்யாதி). வர்த்தமாநார்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது. இவை ஆயுதங்களாயிருக்க பூ ஏந்தினாப்போலே அழகுக்குடலாயிருக்குமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவைதானித்யர்தி). இவ்விசேஷணம் "விரைந்தோடிவா" என்றதுக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

ரூபமாய் பூவேந்திரப்போலே யிருக்கை. (கண்டுயிலிக்பாதி) நித்ரை கொள்வானாகக் கருதினதுக்கு ஸூசகமிறே கொட்டாவி. எல்லாருடைய கருத்துக்களையும் குலைத்துவருகிற நித்ரை இவன் கருதுதவின் வசமாகையாலே; இவன்வ்யாபாரங்களெல்லாம் இப்படியிறே. (உண்டவித்யாதி) "நான்வந்து முகம் காட்டுமளவும் உறங்காமல் நோக்கவொண்ணுதோ" என்று நினைத்திருக்கிறபாகில், உண்டமுலைப் பால் ஜரிக்கும்போதும் உறங்கவேணுமிறே. ஜரிக்கையாவது- "நம்முடைய வசநபரிபாலநம் செய்யார்களாகில் ஸங்கல்பந்தன்னிலே கிடக்கிறூர்கள்" என்று இழுவோடே நசைஅறுகையிறே. உறக்கமாவது-லீலாரஸவ்யாபாரங்களில் நிர்ப்ப(்ர)ரத்வமிறே. (க) "மநஸ்நீ-அநஶநங்" என்ருல், இவன் இங்கே ஒன்றை புஜிக்கக்கூடுமோ வென்னில்? (உ) "அஶ்நந்-அஶ்நாமி" என்றும் சொன்னுனிறே. (விண்டனிலித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளுடைய போக(்ய) வ்யாபாரங்களில் அவன் ஸ்வகரணநியமநம் செய்திருக்கிறப்போலே, நாமும் அவனுடைய லீலாரஸவ்யாபாரங்களைக் கண்டநுபவிக்க,"வாருங்கோள்"என்றுத்ரிபாத்விபூதியிலே ஒருப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அழைக்கிறூர்.

"மாமதீ" என்றது - பக்தி (்க்தி) யை. ஜ்ஞாநரூபத வாச்யையுமாயிறே ப(்)க்திதானிருப்பது. பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸரை "மஹாமதிகள்" என்றிறே எம்பார் போல்வார் அருளிச்செய்வது. விரைந்தோடி வாருங்கோள். "மாமதி" என்று ஜாத்யேகவசநம். (௬)

(கண்டுயிலித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸூசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றுன். (உண்டவித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுதசெய்த முலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு (விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா) உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பாணுய் வடிவில் பெருமையையுடையனு யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்கு மீடாக ஸத்வரனுய்க்கொண்டு ஓடிவா. ... ... (௬)

"உறங்காவிடில் உண்டமுலைப்பாலறு கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (கண்வளரவித்யாதி). "விண்டனில் மன்னிய" என்றதையும் "மா" என்றதையும் விரைந்தோடிவருகைக்கு ஹேதுவாக்குகிறூர் (உன்னுடையவித்யாதி). (பக்வதை) பூர்ணமாகை. ... ... (௬)

(க)ஶ்வேதா-ச-௬. (உ) கீ.௯.உ௬.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உறங்கக்கருதினவன் உறங்கியபோதே உணர்ந்து, பூர்வஸம்ருதியாலே "அம்புலியைப்பிடித்துத்தா" என்ன; பலகாலும் அழைக்க நீ வாராமையாலே கோபிக்கவும்கூடும்; கடுகவா வென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(பாலகனித்யாதி) "சிறுப்பிள்ளை" என்று பரிபவித்து விஷ்ணுபடராலே நலிவுபடாதேகொள். பலவிடங்களிலும் உன் பரிபவத்தைப் போக்கினவனன்றோ இவன். அவன் யாதொரு ஜந்மத்திலே தாழநின்றாலும் உனக்கு உத்தேஸ்யரான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் வரவேண்டியிறே யிருப்பது இவனழைத்தால். (பண்டித்யாதி) முன்பே ஒருகாலத்திலே வடதளசாயியுடைய அகடிதம் கேட்டறியாயோ? அவனென்றிராய் இவனை. இவன் கோபிக்குமாகில் உனக்குமேலே எழப்பாய்ந்து உன்னையும் கைக்கொள்ளும். இதில்

மூ.—பாலகனென்று பரிபவம்செய்யேல் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) "இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோ" என்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். (பண்டொருவித்யாதி) முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதக(ஞ)டநா ஸாமர்த்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. (மேலெழவித்யாதி) இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) பரிபவம் பண்ணாதேயென்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்கிற சங்கையிலே சப்தார்த்தம் (இவனித்யாதி). (பவனை) என்றது- "பவந்-(ந்ந)ஆ" என்றாய்-உண்டாகாநிற்கிற என்றர்த்தமாய், முகிழ்விரியாநிற்கிற தளிரென்றபடி. பலிதார்த்தம் (அந்தவகடிதேத்யாதி). இதுப்ரிபவம் செய்யாமைக்கும், பிடித்துக்கொள்ளுகைக்கும் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். "இவன்" என்றத்தை மேலுமநுஷங்கித்து "வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). "வெகுளும் சிறுபாலகன்"

ஸம்ப்ரயமில்லை. (க)"ஒண்மிதியித்யாதி". அடிபட்டது கைப்பட அரிதோ?. (மாலைமதியாதே) இவனுடைய வ்யாமோஹத்தைப் பாராதே, நீ "ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுகிறகர்த்தவ்யத்தாலே தாழ்த்துவருகிறோம்" என்னாதே. அவன்வ்யாமோஹத்துக்கீடாக "நம்மை அழைக்கப் பெற்றோம்" என்று மகிழ்ந்து கடுகஓடிவா. ... ... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) "இதுக்குமுன்பு சிறியனான நிலைகளில் எழப்பாய்ந்ததுண்டோ?" என்று நினைக்கிறாயாகில், அவன் சிறுமைப்பெருமை அறிந்திலை. மஹாபலி, பாதாளலோகத்திலே கர்மபா(வ)வனையாலே வந்த ஔதார்யச் செருக்குப் போய், ப்ரஹ்மபா(வ)வனையோடே யிருக்கிறான். அங்கே சென்று கேட்டுக்கொள். என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழாதே

குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். (மாலைபித்யாதி) ஆனபின்பு இப்படி பெரியனானவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாக "இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே" என்னும்உகப்புத்தோற்றஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளில் நீயுமுன்தேவைக்குரியை காண்
நிறைமதீ நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) பாலஸிம்ஹம்போலே செருக்கையும் வீர்யத்தையு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய

என்றத்தை "மதியாதே" என்றவிடத்திலும் கூட்டிக்கொண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே) என்று. "மாமதீ! இவனை பாலகனென்று பரிபவம் செய்யேல், இவன் பண்டொருநாள் ஆலினிலை வளர்ந்த சிறுக்கனவன், வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும், ஆகையாலே மாலை பாலகனென்று மதியாதே ஓடிவா" என்றந்வயம். (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு, (சிறியனித்யாதி) "என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழேல் கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலேத்யாதி). "இளம் சிங்கம்" என்றத்தை தத்ஸதருசனென்றாக்கி அந்தஸாத்ருஶ்யத்தை இரண்டுவகையால் காட்டுகிறார் (செருக்கையும் வீர்யத்தையுமுடையனாய்) என்று. "இளம் சிங்கம்" என்று நீ சொல்லாநிற்க

(க) தி-நெ-டு.

கொள். (சிறுமைப்பிழை கொள்ளில்) "அவன் சிறியனாகவேண்டிற்று, நம்முடைய பெருமையாலேவந்த அபராதத்தாலே" என்று கொள்ளுவுதியாகில். (நீயுமுன்தேவைக்குரியைகாண்) "நானும்தேவைக்குரியேனோ" என்று நினைக்கிறாயாகில், உனக்கும் பராதீநகர்த்த்ருத்வம் விஹிதமாயிருக்கிலும், அதுதானும் ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யமாயிருக்கும்,அத்தை தர்ஸி. நிறைமதியன்றோ நீ. ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யத்தில் நீ அறியாததுண்டோ? பீ (ஃ) திமூலமாகவும் வரவேணுங்காண். என்றுதான் நீ ஸ்வாதீநனாயிருந்தாய். (நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான்) உன்னளவேயல்ல காண். அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால்வந்தவ்யாமோஹம். அந்தவ்யாமோஹத்துக்கீடாககடுகவா.

பிள்ளையை, பருவத்தைப்பார்த்துச் "சிறுப்பிள்ளை" என்று அநாதரியாதே கிடாய். (சிறுமையித்யாதி) இவனுடைய பால்யத்தினுடைய விசேஷத்தைவாமநனாய்ச்சென்று, தன்னைவசீகரித்து"மூவடி"என்று, இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய அளந்து, ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். (சிறுமையித்யாதி) "இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்தில் சிறுமையை நினைத்த இது நமக்கு அபராதம்" என்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன்காண். (நிறையித்யாதி) பரிபூர்ணனை சந்த்ரனே ஸர்வாதிகனை அவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை அழையாநின்றான்; ஆனபின்பு நீ உன்பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. (அ)

மூ.—தாழியில்வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற்றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழிகொண்டுன்னை யெறியும் ஐயுறவில்லைகாண்
வாழவுறுதியேல் மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (கூ)

நான் "சிறியன்" என்றால் குற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பருவத்தையித்யாதி). "வார்த்தை" என்றதினர்த்தம் (விசேஷத்தை) என்றது; அதாவது-வ்யாபாரம். (விசேஷத்தை) என்றவநந்தரம் " இவன் " என்று அத்யாஹார்யம். (தன்னை) என்றது-மஹாபலியை. (வைக்க) என்றவநந்தரம், " அப்படிச்சிறைப்பட" என்று கூட்டுவது. "சிறுமை" என்றது-நினைக்கையிலே லாக்ஷணிக மென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (புத்தி பண்ணுவுதியாகில்) இப்படி அறிந்து க்ஷாமணம் பண்ணுயாகி லென்றபடி. (நீயும்) ஸாபராதனைநீயு மென்றபடி. "தேவை" என்றது-கார்யமாய், (அடிமை) என்கிறார். ... ... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) "நெடுமால் உன்னைக் கூவுகின்றான்" என்கிற வ்யாமோஹம் "நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமாயிருக்குமோ" என்றுநினைக்கிறுபாகில், இது ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமன்று. அது தானேதென்னில்; தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய பேழைவயிற்றெம்பிரான் காண் உன்னைக் கூவுகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹம். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது- தேஹகுணத்தால் வந்த தன்னேற்றம். (க) "சிறுமாமனிசர்" என்னுமாபோலே அந்நபாநாதிகளாலே த(ர்)ரிக்கிற தேஹத்தால் வந்த சிறுமை, பெருமையாம்படி ஆத்மகுணத்தால் ஸூரிகளோடொக்கவந்தமஹத்வமும, (உ) "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்"என்கிறமஹத்வத்தையு முடையவர்களையிறே "வெண்ணெய்" என்கிறது. வெண்ணெயிருந்த பாத்ரமிறே தாழியாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப் பின்செல்லும், முமுக்ஷுக்களுடைய தேஹகுணம் ஆத்மகுணத்தைப்பின் செல்லும். மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார்களும் முமுக்ஷுக்களாயிருந்தார்களே யாகிலும் இவர்களுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப்பின்செல்லும். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது-ஆத்மகுணம் தேஹ குணத்தைப் பின்செல்லுகிற ஆழ்வார்களை; இவர்களை விருப்புகையிறே ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமாவது. (தடங்கை) "பருவத்துக்குத் தக்ககையன்றே" என்னும்படி வெண்ணெய் கண்டவாறே கைகள்விரிந்தபடி. (ஆர விழுங்கிய) வயிறாரவிழுங்கிய. (பேழை வயிற்றெம்பிரான்) முலை

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி). தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, "பருவத்துக்குத் தக்க கையன்றே" என்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கை நிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. (பேழையித்யாதி). உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப்பெரு

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) இளம்பருவமாயிருக்க, "தடங்கை" என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தாழியிலேயித்யாதி). (அபிநிவேசாதிசயத்தாலே) என்றதுக்கு (அள்ளிஅமுது செய்த) என்றத்தோடன்வயம். (உள்ளுப்புக்கத்ரவ்யம்) என்றது - திருவயிற்றில் ப்ரவேசித்த வெண்ணெயென்றபடி. "பேழை" என்று - இடமுடைமையாய், அத்தாலே பலிதம் (விசைத்துப்பெருத்து) என்றது. "விசைத்து" என்ற பாடமானபோது -

(க) தி-வாய். அ-க0. (உ) தி-வி. எகூ.

ப்பால்போலே ஜரிக்குமதன்றே. (க) "உண்டொத்த திருவயிற்றன்" என்னவுமொண்ணாதே (உ) "வயிறு பிள்ளை பரமன்று" என்கையாலே புக்க த்ரவ்யத்துக்குத் தக்கபடி உதைத்துக் காட்டுமே. (பேழை) பெருமை. (எம்பிரான்) எங்கள் குலத்துக்கு மஹோபகாரகனானவன். அவன் கூவுகிறது தன்குறை தீரவன்றுகாண்; உன்குறைதீர. உன் குறைதீரத் தன்குறை தீருங்காண்.

(ஆழியித்யாதி) ஆதித்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கின ஆழ்வானை ஏவிவிடுமாகில இரவைப் பகலாக்கவும் கூடுமென்றிராய். முன்பே பாரதயுத்தத்துக்கு நாளிட்டபோது நீ நின்ற நிலையைப்பாராய். "அதொருகார்யப் பாட்டாலே ஒருகால் செய்தானாகில் அந்த ஹேது எனக்குண்டோ" என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா. அதுதான் வேண்டிற்றும் அவர்கள் வசவர்த்தியாகாமையன்றோ? அது உனக்குமில்லையோ. அத்தை தர்மியாய். (வாழ்வித்யாதி) வாழுகையாவது- நீ இப்போ நிற்கிறநிலைதன்னிலே (ங) "[illegible]-கரிஷ்யேவசநம் தவ" என்கையிறே. (ச) "[illegible]-த்யஜ, [illegible]-த்யஜ்ய" என்று உன்னுடைய நிலையைக் குலைத்து அவன் மீண்டும் அதிலே நிறுத்தினால் அதுபழையநிலையாமோ? "தவ-வசநம்" என்றபோதே மற்றொன்றிலே நிறுத்தி

த்திருக்கிற திருவயிற்றையுடையனாய், எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன் காண் உன்னை அழையா நிற்கிறான். இத்தால்-தன் பருவத்துக்கிடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாப்போலேயிருப்பதொன்று காண் உன்னை அழைக்கிறது மென்கை.

(ஆழியித்யாதி). அவ்வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடிவைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாபோலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையை அறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை எறியும்; இதில் ஒரு ஸம்சய மில்லைகாண். (வாழவித்யாதி). அப்படி

பரிணமித்தென்றபடி. "இசைத்து" என்றபாடமானபோது கனமாய் என்றபடி. சந்த்ரனை அழைக்கும்போது "வெண்ணெய்விழுங்கிய" என்று சொல்லுவானென்னென்னில், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). வெண்ணெயில் அபிநிவேசம் உன்னிடத்திலுமுண்டென்றுகருத்து.

ஆனால், ஆழிகொண்டு எறிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வெண்ணெயித்யாதி). "ஐயுற" என்றதினர்த்தம் (ஸம்சயமில்லை) என்றது. ... ... (கூ)

(க) [illegible] (உ) தி-மொ-கO-எ-ங. (ங) ஸ்ரீ-கஅ-எங. (ச)

லும் நிற்கவேணுமிறே பழைய நிலையில் (க) "ஶோசஸ்-மாசுச:" என்ன வொண்ணாதே. (வாழுவுறிதிபேல்) வாரார்த்தியாய் வாழவேணுமென்றிருந்தாயாகில். (மாமதியித்யாதி) அறிவுடையாரெல்லோர்க்கும் வேணுங்காண் இந்த பாரதந்த்ர்யத்தாலே வந்தமகிழ்ச்சி. (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(மைத்தடமித்யாதி) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். (தன்னித்யாதி) பிள்ளைசிறுமல் ஒப்பித்துத் தன்மகனென்கிறார். அவன்

அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கிடாம்படி ப்ரீதனாய் ஓடிவா. ... ... * (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ —மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்றமொளி புத்தூர்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையும் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே. (௧0)

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி அசோதை) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; * அஞ்ஜநவண்ணனான இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே, இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விகஸிதமான கண்ணையுடையவளென்னு.... (தன்னித்யாதி). தன்னுடைய புத்ரனான இவனுக்கு நினைவுக்குப்

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (மைத்தடமித்யாதி) "மைத்தடங்கண்ணி" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பென்றும், அஞ்ஜநத்தாலும், அஞ்ஜநவண்ணனாலும் வந்த கறுப்பென்றும் அர்த்தத்ரயமருளிச் செய்கிறார் (கறுத்தித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (பெருத்து) என்றவிடத்தில் பெரியதாயிருக்கை - ஸ்வாபாவிக விஶாலதையாதல், ஹர்ஷத்தால்வந்த விகாஸதையாதல் என்றிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அஞ்ஜநத்தாலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தன்மகனுக்குஒத்தன- இவை-சொல்லி" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி.) (நினைவுக்கும்) என்

(க). ஶ்-௧அ-ஶ்ஶ.

நினைவுக்கும் சொலவுக்கும் ஒத்தனசொல்லி. அதாவது - அதிதூரத்திலே ஓடுகிற அம்புலியைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்ன; "அவனுக்குப்பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று சொல்லி, பிடிக்கை தனக்கு அசக்யமாயிருக்கையாலே பலகாலும் வரவேணுமென்று இவள் உரைத்தாளிறே. அம்புலியை இவளுரைத்த மாற்றத்தை. (ஒளியித்யாதி) அங்கிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தை உண்டாக்குகையாலே "ஒளிபுத்தூர்" என்கிறுர். திருமாளிகைக்கு "ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்" என்று திருநாமமிறே. (வித்தகன்) ஸமர்த்தன். மயர்வற மதிநலம் பெறுவதற்கு முன்னே திருநந்தவநம் செய்து திருத்துழாய் பறித்துத்திருமாலை சாத்தின ஸாமர்த்த்யமிறே. அன்றிக்கே மங்களாசாஸநப்ரேமத்தைத் திருவுள்ளத்துக்குள்ளே உடையவரென்னுதல். (விட்டுசித்தன்) இவருடைய நிலை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலேயாதல்; (க) * அரவத்தமளிப்படியே அவன் தான் இவர் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் கிடக்கையாலேயாதல்.

சொலவுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி, மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. (ஒளியித்யாதி). நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை விளைக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸநம்

றது - "கண்டுயில் கொள்ளக்கருதி" என்றும் "மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும்" என்றும் "ஆழிகொண்டுன்னை எறியும்" என்றும் சொல்லுகிற பின்னை நினைவுக்கு மென்றபடி. (சொலவுக்கும்) என்றது- "மழலை முற்றாத விளஞ்சொல்லால் கூவுகின்ருன்" இத்யாதியால் சொல்லுகிற சொலவுக்கு மென்றபடி. இது- "தவழ்ந்துபோய்" இத்யாதி செயலுக்கு முபலக்ஷணம். (இவற்றை) என்றது - இம்மூன்றுக்கும் அநுகுணங்களான அர்த்தங்களை என்கை. (மென்மை) என்றது - மார்த்தவம். அதாவது - "என் சிறுக்குட்டன்" "தன்சிறுக்கைகளால்" "கைத்தலம் நோவாமே" இத்யாதியில் சொல்லுகிற ம்ருதுத்வகுணம். (வன்மை)காடி(டி)ந்யம். அதாவது-"சக்கரக்கையன்" "பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்" "என்னிளம் கத்தை" இத்யாதியில்சொல்லுகிற வீர்யமென்றபடி. மாற்றமென்றதினர்த்தம் (பாசுரத்தை) என்றது. வித்தகனென்றதினர்த்தம் (மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான) என்றது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) பெரி-தி-தி-உ-௧௦.

(விரித்ததமிழிவை) என்று-இவைதன்னை யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாஶாஸந பர்யந்தமாக விரித்ததிறே. "தமிழ்" என்று தேசியான பாஷையாலே அருளிச்செய்தது இவர்க்ருபையிறே. "இத்தனையும்" என்றது - "அநந்த வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் ஓதி அறியப்பெற்றிலோம்" என்கிற க்லேசம். இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இப்பத்துப்பாட்டையும் பா(ஷா) வபந்த(பந்த)த்தோடேசொல்லவல்லவர்களுக்கு எங்ஙனே க்லேசமுண்டாவது; அதில்லை யென்கிறார். ... ... (கo)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.—கீழே ப்ரஹ்மா முதலானோர் அழையாதிருக்க, சிலர் உபஹாரங்களை வரவிடுவாரும், உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து அங்கீகரிக்கவேணுமென்றுதொழுவாரும், அவன் அழைக்கிறானென்று அழைத்தாலும் வாராதாருமாய் நின்றது இந்த விபூதி;

பண்ண ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித்தருளிச் செய்ததாய் த்ராவிடரூபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துஃக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. (கo)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—(*)—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்திருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலேயிருந்து புழுதியளைவது, அம்புலியை அழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி தானநுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப்பார்த்துச் சொல்லி, "இவனோடே விளையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்து வா" என்று பலஹேதுக்களாலும் அவனை அழைத்தப்ரகாரத்தைத்தா

அரு—உய்யவுலகுப்ரவேசம். அம்புலியை அழைப்பதான பருவம் போய், செங்கீரைக்கூத்தாடத் தக்கபருவமானவாறே அந்தரஸந்தன்னை அநுபவிக்கிறவராகையாலே தததநுகுணமாக வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (பலஹேதுக்களாலும்) என்றது-

அந்த விபூதியிலுள்ளோர் [illegible] கொடுத்த உபஹாரங்களையும் கொண்டு ஆழ்வார் [illegible] மஹாமதிகளாகையாலே வருவர்களிறே. [illegible]'' என்று பலகாலும் அழைக்கையாலே த்ருதீய விபூதியி[illegible]ரும் வருவர்களிறே. ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயத்[illegible] [illegible]க்குப் [illegible]ங்க்ரஜுகிறதாலும் வருவர்[illegible] [illegible] இவ்வர்த்தத்தை "உய்யவுலகு தொடங்கி (ரு) [illegible] யசோதைப் பிராட்டி பாசுரத்தாலே இவர் அநுபவித்[illegible] [illegible]யும் மங்களாசாஸநமிறே, அவனை நியமிக்கையாலே. பிள்ளைகளுடைய [illegible] விசேஷங்களிலே "செங்கீரை" என்[illegible] சொல்லுவது, அதாதல்; "கீர்" என்று பாட்டாய், அதுக்கு [illegible], "பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடு" என்று நியமிக்கிறாள். ... *

மும் பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தத்காலம் போலே இவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக "அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப்பலபடியாகப் புகழ்ந்து கொண்டு "எனக்கு ஒருநால் செங்கீரை ஆடவேணும்" என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தபடியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினுப் போலே பேசி இனியராகிருர்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை ஆடவேணு மென்று பலகாலு மபேக்ஷிக்கிறதும், அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மபர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மயைக்யத்

"கூத்தினை-நோக்கிப்போ" இத்யாதிகளான பாட்டுக்களில் வருகைக்கு உபயுக்தமாகச்சொன்ன ஹேதுக்களாலு மென்றபடி. "உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு" இத்யாதி ஸம்போதநங்களைக்கடாக்ஷித்து (பலபடியாக) என்றது.

யசோதையைப்போலே அநுபவிக்கிருராகில் அவதாராந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவனையித்யாதி). "தர்மயைக்யத்தாலே" என்ற ஹேதுவை (பரத்வாதிகளில்) என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது.

(க) உ-க.

ஸ்வா.-முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) (க) "ஸதேவ.ஸோம்ய.இதமக்ர ஆஸீத்" என்று மூலப்ரக்ருதியிலே கிடந்த ஆத்மாக்களை போக(மோக்ஷ) மோக்ஷ யோக்யராக ஸ்ருஷ்டிக்க, ஸ்ருஜ்யரான வளவிலே மீண்டும் அபராதங் களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே, ஸம்ஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச்செய் தேயும் ஸம்ஹரியாமல், அழகிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷி க்கையாலே "உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு" என்கிறார். (ஊ ழியித்யாதி)கல்பந்தோறும்,கல்பந்தோறும். "பல"என்கையாலே-கல்

தாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத் தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும், பரத்வாதிகளிலுண்டான படிக ளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசே ஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்து வுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கிறதே இவர்க்கு விசேஷம். ... ... *

[illegible] படைத்துண்ட மணிவயிறு !
[illegible] ஊழி பலவாலிலிலை யதன்மேல்
பைய [illegible] கொண்ட பரம்பரனே
[illegible] கஞ்சனமேனியனே
செய் [illegible] சேமமெனக்கருதிச்
[illegible] து திகழ்ந்திலக
ஐய [illegible] செங்கிரை
ஆய [illegible] ாடுகவே. (க)

வ்யா —முதற்பாட்டு. [illegible] ான களேபர விதுர ராய்போக(மோக்ஷ)மோக்ஷ [illegible] க்கள்உஜ்ஜீவிக்கை க்கு உறுப்பாக லோகத்தை [illegible] அவாந்தர ப்ரளயம் வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளே வைத்து [illegible] அழகிய திருவ யிற்றை யுடையவனே ! (ஊழிதோறித்யாதி) [illegible] ருபேண வரு கிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தைபடங்க [illegible] கின திருவயிற்

அ௩.—முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) "உய்ய" என்று விசேஷிக் கைக்கு முன்பு உய்வன்றிக்கே யிருந்ததோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணேத்யாதி). மணியினர்த்தம்(அழகிய)என்றது "பல-ஊழிதோறூழி" என்றக்வயித்து, "உண்டமணி வயிறு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹேத்யாதி.) (உ) "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்"

(க) தை-ஆ-சு-க. (உ) சாந்தோ-சு-சு.

பங்கள் அநேகமென்றபடி. "ஆலிலை" என்று தோற்றுகிறவளவேயாய் "அதன்" என்று விசேஷிக்கையாலே முகிழ்விரிகிறவளவைக் காட்டுகிறது. (பைய) மெள்ள. லோகரக்ஷண சிந்தையோடே இலை அசையாமல் கண்வளர்ந்த பராத்பர னென்கையாலே பரத்வ ஸூசகமாயிறே யிருப்பது. (பங்கயமித்யாதி) பங்கய நீணயநமும் அஞ்ஜந மேனியும்.

மேனியன்" என்று ஸம்போதித்து, உன் திருமார்பைப் பற்றியிருக்கிறவள் திருமேனி அசையாமல் பேணவேணுமென்றும் கருத்தோடேயாதல்; அன்றிக்கே "செம்செம்" என்றுசுமப்பாரைப்போலே

ரேடே ஒரு பவனுன ஆலிலையின்மேலே அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்ரைபண்ணினபராத்பரனானவனே! (பங்கயமித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்குப்பரபாக(భాగ)மாய் அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையு முடையவனே!

(செய்யவளித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தாநமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்தந்ருத்தத்தால் அசையாதே ரக்ஷை

மேவமக்ஷிணீ- தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிற ஶ்ருதியையுட்கொண்டு "பரம்பரனே" என்றவநந்தரம் "பங்கயநீணயநத்து" என்றதுக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (க) "అదీర్ఘ మప్రేమ దుఘం క్షణోజ్జ్వలం నచోరమన్తః కరణస్య పశ్యతామ్ । అనుబ్జమబ్జం నుకథం నిదర్శనం వనాద్రి నాథస్య విశాలయోర్దృశోః-அதீர்க்கமப்ரேமதுகம் க்ஷணோஜ்வலம் நசோரமந்தஃகரணஸ்யபஶ்யதாம் அநுப்ஜமப்ஜம்நு கதம்நிதர்ஶநம் வநாத்ரிநாதஸ்யவிஶாலயோர்த்ருஶோஃ" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்த ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி (தாமரையே ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படி) என்றும், (அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற) என்றும் அருளிச் செய்தது. [అనుబ్జమ్-అనృజు. அநுப்ஜம்-அந்ருஜு "ఉబ్జ-ఆర్జవే"](உ)உப்ஜ-ஆர்ஜவே" என்றிறே தா(தா)து.

"செய்யவள்" என்றது-சிவந்தவளென்றபடியாய், இவன் திருமார்பிலிருக்கையைச் சொல்லுகையாலே (பெரிய பிராட்டியார்) என்கிறார். அகலமென்றதினர்த்தம் (திருமார்பு) என்றது. "சேமமுடைத்தாக வேணும்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இந்தவித்யாதி). "ஆயர்களுடைய

(க) ஸுந்தர-ஸ்த-ஊ. (உ) துதாதி.

யன்றே; அபிமத விஷயத்தில் அது மிகவும் வேணுமிறே. (செல்வித்யாதி) அவருக்கு யோக்யமான திருமகரக்குழைகள் திருக்காதிலே அசைந்து விளங்க. செல்வாவது- அவனுக்குமிகவும் போக்ய(ஸ்ரீ)மாகையிறே. ஐஸ்வர்யம் மிக்குப் படிசேர்ப்புண்டார்க்கிறே மகரக்குழை தானாவது. (ஐய) பிள்ளைகளை "ஐயா" "அப்பா" என்னக்கடவதிறே. (எனக்கித்யாதி). உன் உகப்பாலும் அவனுகப்பாலும் ஆடினவளவன்றிக்கே எனக்காகவும் ஒருகால் ஆடவேணுமென்கிறார். இவர் உகப்பது அமுதுசெய்த பதார்த்தங்களைஜரிப்பிக்கைக்கு ஆயாஸமுண்டாக வேணுமென்றிறே. (செங்கீரை) செங்கீரைக்குத் தகுதியான லக்ஷணத்தோடே. (ஆயர்கள் போரேறே) திருவாய்க்குலத்துக்கு ஸிம்ஹ புங்கவம்போலே இருக்கிறவனே!. .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) மிடுக்கை

யையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐஸ்வர்ய ஸம்ருத்திக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக்காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. (ஐயவித்யாதி) ஐயனே! என் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) ஆயர்களுக்கு "என்னுடையவன்" என்று அபிமாநிக்கும்படி ப(ஃ)வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோ(த்)ந்முகமான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும், ஆடியருளவேணும். செங்கீரையாவது - தாய்மார் முதலானோர் பிள்ளைகளைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பது ஒரு ந்ருத்தவிசேஷம். (க)

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுணனுடலம்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிரால்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர்பதி மிக்குவெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமவை கல்லொடுகால்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள்காப்பவனே!
ஆள வெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியினுருவம் கொண்டு)

போரேறு" என்று நிரூபகம் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயர்களுக்கித்யாதி). ... ... (க)

யுடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை அங்கீகரித்து, ஹிரண்யன் பாப த்ரவ்யங்களாலே ஊட்டுப்பன்றிபோலே வளர்த்த சரீரத்தை நரஸிம்ஹாவதாரமாய் நின்று முஷ்டிப்ரஹாரங்களைச் செய்து குருதி குழம்பவும்,வாய்தகர்ந்து ரத்தம்உகளிக்கவும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாமையாலே முழுக்கூர்மையான திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு பிளத்தல் கிழித்தல் செய்தவளவன்றிக்கே, அவன்மகனை மெய்ம்மை கொள்ளக்கருதி, மீளவும் (குடைவாய்) குடைகிறது - ரத்தங்கள்

தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. (அவுண னித்யாதி) பாபிஷ்டனுன ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரப(ல)ல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியற வளர்ந்த சரீரமானது ரத்தம்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க)"ஸர்வத்ர ஸ்தி -ஸர்வத்ராஸ்தி" என்றுசொன்னவார்த்தையைப்பொய்யென்று(உ)*இங்கில்லை என்று, தான் (ங)* அளந்திட்டதூணைத்தட்டின அவன்மகஸ்ஸுபரிந்து ஸ்வபுத்ரனுனவனை"ஸத்யவாதி" என்றுகொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்க வொண்ணாதது கொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே (ச) * ஒள்ளிய மார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே!. "மீள" என்றது - இல்

அ௩.— இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களைப் பரிக்ரஹிப்பானென்னென்ன (தேவர்களித்யாதி). கோளென்றதி னர்த்தம் (மிடுக்கு) என்றது. லோககண்டகதயா வந்த ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற (பாபிஷ்டனுன) என்றது. (மிடியற) என்றது-க்லேசமறவென்றபடி. "குருதி குழம்பியெழவும், அவன் மீள மகனை மெய்ம்மை கொளவும் கருதி, கூருகிரால் குடைவாய்" என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறுர் (ரத்தமென்று துடங்கி, குடைந்தவனே என்னு மளவும்). "அவன்" என்கிற சப்தம் புத்திஸ்த்தபராமர்ஸி யாகையாலே தத்காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் தோன்றவருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வத்ராஸ்தீத்யாதி). மீளவென்றதி னர்த்தம் (மகஸ்ஸு பரிந்து) என்றது. ஆயுதமிருக்க "உகிரால்" என்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (ஆயுதேத்யாதி). "குடைவாய்" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (ஒள்ளியவித்யாதி). "மீள" என்றது-புந: என்ற அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கையாலும், "மெய்ம்மை" என்றது-தர்மவாசகமாக விருக்கையாலும், உக்தார்த்தாநுகுணமாக பதாரூடமாக்குகிறுர் (மீளவென்றதியாதி).

(க) (உ) தி-வாய்-உ-அ-௯. (ங) க-எ-௯. (ச) ச-௯-அ.

தேங்கினப்ரதேசங்கள்தோறும் திறந்துவிடுவதாகவிறே. மெய்ம்மை யாவது - பாகவதசேஷத்வமிறே. அதுஉள்ளது ப்ரதம ரஹஸ்யத் திலேயிறே. அது அவன்வாயிலே ஒள்ளியவாகிப்போந்த சப்த மாத்ரத்தையே அர்த்தஸஹிதமாகச்சொன்னுனுக ப்ரதிபத்திபண்ணி னுனிறே; தான்கருதினதாகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் அஸுரர்களால் வந்த ப்ராதிகூல்யம் தீர்ந்தபடி சொல்லிற்று. மேல் தேவர்களாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு வந்த ப்ராதிகூல் யத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது. (மேலையித்யாதி) நாலுநாள் மநுஷ்யரைக் காட்டில் இருக்கிறோமென்கிற மேன்மையுடைய ராகை யாலே "அமரர்" என்கிறது. இனிமுப்பத்து முக்கோடி தேவர் களுக்கும் கர்த்தாவுமாய் இவர்களுக்குப் பதியாகையாலே "அமரர் பதி" என்கிறது - இந்த்ரனை. இவன் "எனக்கிட்டசோற்றை உண்ட வன் ஆர்" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலைவறளா கப் பருகின நன்மேகங்களானவை காற்றோடேகூடி கல்மழையைப் பொழிய. "நன்மேகம்" என்றது - இந்த்ரன்சொன்ன விபரீதம் செய்கையாலே; முன்புநன்மையேயிறே செய்து போந்தன; அவை யிறே இப்போது அவன் கோபத்துக்கு அஞ்சி, பெருங்காற்றுங் கூடி கல்மழைபொழிந்து நலிகிறது. அன்றிக்கே"கார்" என்றுபாட மானபோது மழையாகக்கடவது. (கருதியித்யாதி) முன்பே தாம்

லையென்ற மகஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. "மெய்ம்மைகொள" என் றது -மெய்ம்மையையுடையவனுக நினைக்கவென்றபடி.

(மேலையித்யாதி) ஐஶ்வர்யத்தாலும், ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வரு குள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதி யான இந்த்ரன் " எனக்கிட்ட சோற்றை உண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகுகையா லே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையை யுமுடைய மேகங்களானவை பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர் ஷிக்க; அன்றிக்கே "கார்" என்று பாடமானபோது கல்லோடே கூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. (கரு

வெகுண்டுவர வென்றதினர்த்தம் (கோபித்துவர) என்றது. (வறளாக) சோஷிக்கும்படியாக. (ஸ்வாமி) இந்த்ரன். "காலொடு கல்பொழிய" என் றதின்வியர்த்தம் (காற்றோடே இத்யாதி). கருதியென்றதினர்த்தம் (இம்மலை

அமுதுசெய்யக்கருதி "இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றை இப்பர்வதத்துக்கு இடுங்கோள், இது உங்கள் ஆபத்காலத்துக்கு ரக்ஷிக்கும்" என்று தான் அருளிச்செய்தத்தைக் கருதியிறே இந்த ஆபத்திலே அவ்வரைதன்னையே குடையாக வெடுத்தது. இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்குமவனென்னாதே "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷித்தவனை அறிவாரைச் சொல்லவேணுமிறே. "ஆள" என்றது - ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனென்னுதல்; என்னை ஆளவேண்டியிருந்தாயாகில் எனக்கு ஒருகாலாடுக வென்னுதல்;

தியித்யாதி) "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே! இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்தவென்னாதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றவிது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ப்ரதாநம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணினஉபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. (ஆள) இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனேயென்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னை ஆளும்படியாக வென்னுதல். (எனக்கித்யாதி) எனக்காக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) பூர்வவத். .... (௨)

யேயித்யாதி). வரையென்றதினர்த்தம் (மலைதன்னையே) என்றது. ப்ராதாந்யந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (பண்ணினவித்யாதி). உபகாரமாவது-கோவர்த்தநோத்த(த்₄)ரணம்பண்ணி ரக்ஷித்தஉபகாரம். இவ்விடத்தில் (௧) "అథాహ సురభిః కృష్ణ మభివన్ద్య మనస్వినీ। స్వసన్తానైరుపామన్త్ర్య గోపరూపిణమచ్యుతమ్ - அதாஹஸுரபி: க்ருஷ்ணமபிவந்த்ய மநஸ்விநீ। ஸ்வஸந்தாநைருபாமந்த்ர்ய கோபரூபிணமச்யுதம்" என்றுதொடங்கி "ఏవంకృష్ణముపామన్త్ర్య సురభిః పయసాత్మనః। జలైశ్చాకాశగఙ్గాయా ఐరావతకరోద్ధృతైః- ஏவம் க்ருஷ்ணமுபாமந்த்ர்ய ஸுரபி: பயஸாத்மந:। ஜலைஶ்சாகாஶகங்காயா ஐராவதகரோத்த்ருதை:" என்னுமளவும் ஶ்ரீ பாகவத தஶமஸ்கந்த ஸப்தவிம்ஶாத்யாய வசநங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். இப்படி கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணுகையாலே பசுக்களே க்ருதஜ்ஞதை யுடையவைகளென்று கருத்து. "ஆள" என்றது-ஸம்போதநையாகவும், "ஆளுகைக்கு" என்று-துமுந்நந்தமாகவு மர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஆண்மை) ஆளுகை. ... ... (௨)

---

(௧) பாகவ-௧௦-௨௭-௧௮.

நான் உன்னை நியமித்து ஆளவேண்டில் எனக்கு ஒருகாலாடுக. (செங்கீரை) தமிழருடைய பிள்ளைக்கவிந்யாயமாகவுமாம். .... (௨)

ஸ்வா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே!. இவர்க்கு நாயகனான பின்பிறே நான்மறையின் பொருளாய்த்ததும். அதாவது - நாராயணாநுவாகம் தலைப் பெறுகையிறே. (நான்மறை) அநந்த வேதோபலக்ஷணம். (க) * వేదైశ్చ-

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதும்

தாரகையின்னுலகும்தடவி யதன்புறமும்

விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்

விரவியவேலைதனுள் வென்று வருமவனே!

அம்ம வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை

ஆயர்கள்போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடை நாயகனே) எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே!(நான்மறையின்பொருளே)நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதான ப்ரதிபாத்யனானவனே! (க)"వేదైశ్చసర్వైరహ మేవవేద్యః- வேதைஶ்சஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ" என்றானிறே.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) விபூதி பூ(भू)தரானப்ரஹ்மாதிகளையும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ப்ரதாநப்ரதிபாத்யனானவனே) என்றது. இதுக்கு ப்ரமாணம் (வேதைரித்யாதி). "அஹமேவ" என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யாந்தரத்தை நிஷேதிக்கிறது. இங்கு ப்ராதாந்யமாவது-தாத்பர்ய விஷய ஸ்வரூபப்ராதாந்ய மென்று கொள்ளவேணும். இல்லையாகில் கர்மங்களை விசேஷ்யமாகவும், அக்நீந்த்ராதிகள் ஆராத்யமாகவும் சொல்லுகிறவிடத்துக்குச் சேராதிறே. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியிறே (௨) ఆదౌవేదాః ప్రమాణం స్మృతిరుపకురుతే సేతిహాసైఃపురాణైః న్యాయైస్సార్థం త్వదర్చావిధిముపరి పరిక్షీయతే పూర్వభాగః। ఊర్ధ్వోభాగస్త్వదీహాగుణవిభవపరిజ్ఞాపనైస్త్వత్పదాప్తౌ వేద్యో వేదైశ్చసర్వైరహమితి భగవాన్ స్వేనచ వ్యాచకర్థ- ஆதௌ வேதாஃப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸைஃ புராணைர்ந்யாயை ஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதி முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாகஃ ஊர்த்த்வோ பாகஸ்த்வதீஹாகுண விபவ

(க) கீ-கரு-கரு. (௨) ர-ஸ்த-௨-௬௩.

வேதைஸ்சவிறே. (ஒருகால் நற்கமலம் நான்முகனுர் தமக்கும் நாபி யுள் தம்மனையானவனே) ஓரோகாலங்களிலே திருநாபி கமலத்திலே விகஸிதமான தாமரையிலே உத்ப (ஃ) வித்த நான்முகனுர் தமக்கும், தாமரைக்கும் ஜந்மபூமியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்று- ணகரவொற்ருய் "நான்முகன் தன் அனே" என்று- நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்யனுகைக்காக அந்ய சேஷபூதர் வர்த்திக்கிற பூதல மடங்கலும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பரர் வர்த்திக்கிற நக்ஷத்ரபதம் முதலான உபரிதநலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஸித்து. (அதன்புறமும்) அண்டபித் திக்கப்புறமும். (விம்ம வளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் பலித்தவாறே பூரித்தபடி. (வேழமித்யாதி) குவல யாபீடமும் ஏழுருஷபங்களும். (விரவிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு

(நாபியுளித்யாதி) திருநாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமா யிருந் துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒரு காலத்திலே தாய்போலே பரிவனுனவனே! (தம்மனே) தாய். மது கைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (க) "వేదామే పరమంచక్షుర్వేదామేపరమంధనమ్- வேதாமே பரமம் சக்ஷுர்வேதாமே பரமம் தநம்" என்று இவன் "கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்" என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஒருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி)பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத் தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, அதுக்குப் புறம் புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே!; இத் தால் - ஆஸ்ரிதனை இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் தலைக் கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித் யாதி) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷபங்களும் நலிவதாகஉன்னோடே

பரிஜ்ஞாபனைஸ்த்வத்பதாப்தஎ வேத்யோவேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வயாசகர்த்த" என்று பட்டரருளிச்செய்ததும். "நான்மறையின் பொருளேதம்மனையானவனே" என்றஸமபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஒருகால்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (மதுகைடபர்களித் யாதி).

(க)

கலந்தகாலத்தில். வேலை - அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செயலும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் ஏகாரம் குறைந்து எல்லையைக் காட்டும். "வெலவை" என்றுபாடமானாலும் எல்லையைக் காட்டிப் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை ஒருகாலத்திலேயும், ருஷபத்தை ஒருகாலத்திலேயும் வென்றாலும் ப்ராதிகூல்யம் துல்யமாகையாலே சேரவருளிச் செய்கிறார். ஸாது ஜநங்களுக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் ப்ராதிகூல்ய ப்ரதிபந்த (ஃ) கங்களை வென்றது தம்பேறாகையாலேஅம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே, இவன் ஜயித்து வந்தது "இவனை இன்னும் ஒன்றிலே மூட்டும்" என்று பயப்பட்டு "அம்ம" என்கிறாராதல். .... (௩)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) தேவர்கள் ப்ரியப் வந்து கலசின வளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே!. வேழத்தையும் ருஷபத்தையும் ஜயித்தது பி(ரி)ந்நகாலத்திலேயாயிருக்கச் செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி நிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அதிப்ரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள்சொல்லப்பட்டன.(அம்ம)ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி) பூர்வவத்.(௩)

மூ.—வானவர்தாம்மகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக்
கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!
தேநுகனும் முரனும் திண்டிறல்வெந்நகரன்
என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச்செல்லும்
ஆனை! யெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) பூபா(ர)ர நிரஸநார்த்தமாக அர்த்தித்து அவதரிப்பித்ததேவர்கள், பருவம் நிரம்பு

விரவிய வேலைதனு ளென்றதுக்கர்த்தம் (கலசினவளவில்) என்றது. "வேலைதனுள்" என்றது-முழுச்சொல். ... ... (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) "வன்சகடமுருள" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து "வானவர்தாம் மகிழ" என்று விசேஷித்துச்சொன்னதுக் குமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூபாரேத்யாதி). வன்மைக்கர்த்தம் (அஸுரா

படும்படியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்போலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே "நஞ்சமுது" என்று ஸமஸ்த பதமானபோது, என்பாக்ய(ஓ)த்தால் நஞ்சு அமுதாய்த்திறே யென்னுதல். ஜாதமான முஹூர்த்தத்தாலேயாதல்.

(கானகமித்யாதி) காட்டிலே கன்றுமேய்க்கிற விடத்திலே பெருத்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றாய் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிறவளவிலே "இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்கன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது.

வதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண்வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சிறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே !. "நஞ்சமுதுண்டவனே" என்று பாடமானபோது - நஞ்சை அமுதாக வுண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. (க) "ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" - ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்ய மாஸீஜ் ஜகத்குரோ:" என்னக்கடவதிறே.

(கானகமித்யாதி) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்

விஷ்டமாய்க் கொண்டித்யாதி). "வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே "வானவர்தாம் மகிழ உண்டவனே" என்றந்வயமுட்கொண்டு (ப்ராணஸஹிதமாக) என்றது. நஞ்சு அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம்(ஸ்தந்யமித்யாதி).

கீழும் மேலும் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுகையாலே ததநுகுணமாக கானகமித்யாதிக்கு பா(ஓ)வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). சப்தார்த்தம்

(க)

(தேனுகனித்யாதி) தேநுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியரு மாயிருக்கிற அஸுரவர்க்கமடைய நசிக்கும்படி யுத்தத்திலே ஒரு மத்தக(ஃ)ஜம்போலேஅதிரச் சென்றபடி. ஆனை நடையில் அதிர்ச்சி கூடுமோ வென்னில்; நடந்த கடுமையாலே "அதிர" என்கிறது. ஆனைபோலே என்னாதே "ஆனை" என்றது- முற்றுவமை. (ச)

லுகிறது. காட்டிலேநிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எறிந்து, கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடையகன்றாய் நின்றவனே!. இத்தால்- விரோதி நிரஸநம்பண்ணுகையாலேதிருமேனிபுகர்பெற்றபடியும்,எல்லாத்தசையிலும் ஆஶ்ரிதர்க்குப(ஃ)வ்யனாயிருக்கும்படியையும்சொல்லுகிறது. "என்கன்றே" என்றது-உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச் சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி) தேநுகனுகிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதானதிறலையுடையனாய் அதிக்ரூரனுமா யிருக்கிற நரகாஸுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே!. ஆனைபோலென்னாதே, "ஆனை" என்றது-முற்றுவமை. (ச)

மூ.—மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல்நன்மடவார்
வைத்தனநெய்களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
ஊருகரத்தினொடு முந்தியவெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (ரு)

'காட்டிலே நிற்கிறவித்யாதி). விரோதிநிரஸநம் சொல்லுமிடத்தில் "கருநிற வென்கன்றே" என்றதுக்கு பா(ஃ)வமருளிச்செய்கிறார்(இத்தாலித்யாதி). 'கன்று'' என்கையாலே ப(ஃ)வ்யதை. பரமசேதநனானவனை"கன்று" என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி). அஃறிணைச் சொல்லாவது-அசேதநவாசியான சொல்லு. "உயர்திணை" என்று சேதநவாசியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். "செருவதிரச்செல்லும் ஆனை" என்றதினர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). (முற்றுவமை) பூர்ணோபமை. அதாவது- உபமானவாசகத்தால் உபமேயத்தைச் சொல்லுகை. ... ... (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழலி த்யாதி) வார் குழல் - தாழ்ந்தகுழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த குழலென்னுதல். கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும் வைத்த தயிரும் நெய்யும் க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவித்யாதி) "இணை" என்று இரண்டாய், தன்னிலொத்து உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து விழும்படியாகத் திருத்துடையாலும்திருத்தோள்களாலும்தள்ளின கடிய ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி)திருமுத்துக்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன) நீண்ட கேசபா(ஶு)ரத்தையும், நன்றான மடப்பத்தையுமுடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவையான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி) மத்தாலே அளாவிக் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு கடைந்த வெண்ணெய் உருக்கினநெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே அபிநிவேசாநுகுணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய - ஒருங்கொத்த விணைமருதம் - வந்தவரை) உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கீடாக ஒருபடிப் பட்ட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய், ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸுரர்களை. (ஊருவித்யாதி) நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) அந்வயமுகேந ப்ரதீகம் (வார்குழலித்யாதி). (சேமித்து) என்றது-ரக்ஷித்தென்றபடி. அளாவுமென்றது- "அளவும்" என்று குறைந்து கிடக்கிறதாய் அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மத்தாலேயித்யாதி). (அளாவி)வ்யாபித்து.

உன்னியவென்றதினர்த்தம் (உன்னையித்யாதி.) ஒருங்கவென்றதினர்த்தம் (அதுக்கித்யாதி). ஒத்தவென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சித்யாதி). உந்தியவென்றதினர்த்தம் (இரண்டருகுமித்யாதி). வெம்மையினர்த்தம் (கடிய) என்றது. "முத்து இன் இளமுருவல்" என்று பதவிபாக(ஶு)த்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமுத்தித்யாதி). "முற்ற" என்றதினர்த்தம்

கள் தோன்றும்படி முறுவல் முதிர வருவதற்கு முன்னே, திருமுக மண்டலத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களலைய. (அத்த) அப்பனே! .... (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளையாகப்பருகினமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடைய

இனிதான மந்தஸ்மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல் களானவை (க) " பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப " என்கிற படியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே!. .... (ரு)

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமடுவில் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர்வந்தமல்லை
அந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) " காயா " என்கிற வித்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நைல் யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே!. (கருமுகிலித்யாதி) இருட்சியாலும் குளிர்த்தியாலும் காளமேகம்

(பூர்ணமாக) என்றது. "முன்னமுகத்து" என்றதினர்த்தம் (முன் முகத்தி லே) என்றது. அலையவென்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச் செய்கி றார் (பங்கிகளித்யாதி). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முகத்திலே) என்ற துக்கு (தாழ்ந்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடந்வயம். " வார்குழல் நன் மடவார் வைத்தன- மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி, உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினொடும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே ! அத்த-முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவ தன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய எனக்கு ஒருகாலாடுக" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) (நெய்ப்பு) ஸ்நிக்த(ஃ)தை. இரு

(க) க - ௧ - ௨.

வனே ! (கானகமித்யாதி) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவி லே கிடக்கிற காளியன் பணம் விரிந்தாட, அதினுடைய உச்சியிலே. பரதசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தூயநடம் என்னுதல் ; பரதசாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவா மென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத் தூய்மையாவது. இப்படி யிருக்கிறந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று. சுந்தரவித்யாதி) அழகு விளங்காநிற்பானை "என்னுடையவன்" ன்று நான் அபிமாநிக்கும்படி எனக்குச் சிறுப்பிள்ளையானவனே! னக்குச் சிறுக்கனை எனக்குச் சிறுக்கனானவனே !. (துங்கவித் ாதி). மிக்கமதத்தையுடைத்தான கரியென்னுதல்; ஓக்கத்தையும் தத்தையுமுடைத்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற குவல ா பீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே! .

(ஆயமித்யாதி) மல் பொரும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த ப்ரகாரம்தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்லை

ைபாலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே!. (கானகமித்யாதி) காட்டிடத் திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமா கையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே!. சுந்தரம் - அழகு. சிறுவன்- பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மத முதிதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொரும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்

ட்சி) நீலப்ரபை(ஜு)."கான்அகம்" என்று பதவிபாக(ஞா)ம் திருவுள்ளம்பற்றி (காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுகைக்கு பணங்கள் விஸ்த் ருதமானபடியைக் காட்டுகிறார் (காளியனை அலைத்தித்யாதி). (அலைத்துக் கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடன்வயம். " பறித்தவ னே " என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாஸேந பறிக்கை விவக்ஷிதமென்கிறார் (அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதினர்த்தம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அதாவது - பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்தப்ரகாராம்சத்தை யென்ற படி. "பொருவான்" என்றதினர்த்தம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி

ரை. (அந்தரமித்யாதி) அவர்கள் அணிந்து நின்றால் தானும் எதிரே சென்றுநின்று பா(ஷ)ஷைகூறி பொருகையன்றிக்கே, இடைவெளி தோன்றுதபடி சிக்க்ரமாகச் சென்று மல்பொரும் க்ரமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள் முறித்து வெண்கலப்பைபோல்தூக்கி எடுக்கும்படி செய்து. ஆயம் - மல்லில் கூறுபாடு. அந்தரம் - அவகாசம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலுமுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே - அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளினையாய்) "இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ" என்று லஞ்சித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக் கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். .... (சா)

ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபிக்கைக்கு இடமறும்படி சிக்க்ரமாகச் சென்றுஓடிப் பொருது அழித்து, "இன்னம் வருவாருண்டோ" என்று பார்த்து மநோஹரமாம்படி லஞ்சித்த திருவடிகளை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, "அந்தரமின்றி" என்றது - மல் பொருகிறபோது உடலும்உடலும் இடைவெளியறப்பொருந்தும்படிபொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களைஅழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! .... (சா)

மூ.—துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவாதொருகால்
தூயகருங்குழல் நற்றோகைமயிலனைய
நப்பினைதன்திறமா நல்விடையேழவிய
நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்
தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
அப்ப! எனக்கொருகாலாகிக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே (எ)

யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கித்யாதி). (சென்றோடி) போய்க்கிட்டியென்றபடி. "ஆடிய" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமுகேந தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரித்யாதி). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாச பரமாகக் கீழ்த்தமருளிச் செய்து, தேசாவகாசபரமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (சா)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. (தூயக்ருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது- க்ருஷ்ணன்விரும்புகை. (நற்ருேகைமயிலனைய) நன்ருன தோகையையுடைய மயில் போன்ற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில் ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லதென்றிறே "துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவவொண்ணுது" என்று ஒருகால விசேஷத்திலே கொடியருஷபங்களேழையும் விளக்குப் பிணம்போலே உருக்காணவொண்ணுதபடி அவித்த ஸாமர்த்த்யத்தைக்கண்டு, இடையர் "எங்கள் குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!. "துப்பு" என்றுநெஞ்சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷபங்களின்வன்மையும் இவனுடைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிடுக்கிறே.

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்-ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைச்சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ருஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (தூயவித்யாதி) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்ருனதோகை மயில்போலேயிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் "ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. (நல்விடை யித்யாதி) கொடிதான ருஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியாக நன்ருன மிடுக்கை யுடையனுய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள்குலநாதன்"என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) (இத்தால்)என்றவநந்தரம் "மற்றை ருஷபங்களை" என்று கூட்டுவது. ஆயர்களுடைய காயதார்ட்ட்யத்தைச் சொல்லி மநோதார்ட்ட்யமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ஹேதுவானபடியை உபபாதிக்கிருர் (இவளோடே யித்யாதி). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது- ஆர்சொல்லிற்றுச் செய்தாலு மென்றபடி. நல் விடையாலுல் அவிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்யாதி). "நல்" என்ருல்

(நல்லதிறலுடைய) திறலுக்கு நன்மையாவது - பரார்த்தமாகை யிறே.

இவ்வளவேயோ? உபயவிபூதிக்கு நாதனான படியை அருளிச் செய்கிறார். (தப்பின வித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதா எடுப்ப தற்கு முன்னே காணமல் போன வைதிகன் புத்ரர்களை, தன்னதா யிருக்கிற*தன்னுடைச் சோதியிலே செல்லத்தானே அத்விதீயமான தேரை நடத்தி அங்கே சென்றுபுக்கு, பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சிமோந்து அணைக்கும் படி அவளோடேகூட்டின இம்மஹோபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்த தாகக்கொண்டு "என்னப்பா" என்கிறார். .... (எ)

"நல்விடை" என்றது - "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்ய த்தைப்பற்ற.

(தப்பினவித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்ப தற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை. (க) "தன்னு டைச்சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத் தனியே அத் விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானேஅங்கேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும்கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும் படி அவளோடே கூட்டினவனாய், ஆஸ்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ் வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவனே! .... (எ)

மூ.—உன்னையுமொக்கலையில்கொண்டு தமில்மருவி
உன்னொடுதங்கள்கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

கொடுமையைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்விடை யித்யாதி).

(நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே) என்றவிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரி வம்ஸே ஷஷ்டிசததமே உத்யாயே வைதிகபுத்ராநயநாநந்தரே (உ) "కథం సముద్ర స్తబ్ధోయం కృత స్తే కమలేక్షణ। పర్వతానాఞ్చ వివరం కథన్తేకృత మప్యభూత్- கதம்ஸமுத்ர ஸ்தப்தோயம் க்ருதஸ்தே கமலேக்ஷண। பர்வதாநாஞ்ச விவரம் கதந்தேக்ருத மப்யபூத்" என்றநுஸந்தேயம்.

(க) தி-வாய்-௩-க0-ரு. (உ) ஹரிவம்ச- க௯0-

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) தர்மமாத்ரத்திலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன்மத்யமாங்கத்திலேயிருக்க தந்தாம்க்ருஹங்களறிந்தபடியென்? (உன்னித்யாதி) ஏவம்ப்ரகாரனான உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டுவருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம் க்ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதிறே. (கன்னியரும்மகிழ) மாதா மகிழுமளவேயன்றிக்கே அபிமதைகளானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறது - விட்

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதிகளாலே * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. "இதென்னஅருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களறிந்துபோனபடி என்" என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி) ஈத்ருசனான உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாராநிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே யௌவநாவஸ்த்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) "உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு" என்னாதே "உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு" என்று சொல்லுகையால் தமில்மருவுகைக்கு துஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், "தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும்" என்றதுக்கநுகுணமாகவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யாதீத்யாதி). "தமில்" என்றதுக்கு (தங்களுடையக்ருஹம்) என்றர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி). "உன்னையும்" என்கிற சப்தத்தையும் "தமில்மருவி" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து பலிதமான துஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதென்னவித்யாதி). இவனழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிதுஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (பாலைகளானவர்களும் என்ற ச(ஞ)காரம்-விரோதத்திலே. அதாவது - யௌவநாவஸ்த்தனா யிருக்குமது

டுப்போனல் வரும் வ்யஸநமறியாத மௌக்த்யமிறே. (கண்டவ ரித்யாதி) போக்குவரத்தில்பா(ஞா)வ பந்த(ஸ்த)மின்றியேகண்டவர் களுக்கும் இளநீர்க்குழம்புபோலே கண்குளிரும்போலேகாணும்.(கற் றவரித்யாதி) நாலுசப்தம்தொடுக்கக்கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸ்த்திதிக(ா)மந ஶயநாதிகளைக்கண்டு,தங்கள்ப்ரீதியாலேபிள்ளைக்கவி பாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனே!. (க) "ந்ப்லாவயதி ஸாகர:- நப்லாவயதி ஸாகர:" என்று நின்றதிறே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்களாசாஸ நம்பண்ணும் தேசமிறே திருவெள்ளறை. (மதிள்சூழ் சோலைமலைக்

தனைத் தங்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸந்நிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்த்தனைச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாப் போலே குளிரும்படியாக. (கற்றவர்தெற்றிவர) நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதஸத்தைக் கண்டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர. (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்றஎனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) (க) " ந்ப்லாவயதி ஸாகர:- நப்லாவயதி ஸாகர:" என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடி யிலே வர்த்திக்கிறவனே!. (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதிள்சூழ்

மகிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, சைசவாவஸ்த்தையைக் கண்டு மகிழக்கூடுமோ வென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறர் (இத்தாலித் யாதி). (இளநீர்க்குழம்பு) நாரிகேளாஞ்ஜநம். "தெற்றிவர" என்றதினர்த் தம் (பாலேத்யாதி). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது-பால்யசேஷ்டிதங்களைச் சொ ல்லும் பாட்டுக்கள்.

"மன்னு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நப்லாவயதீத்யாதி). "என்கிறபடியே" என்றது-என்னுமாபோலே யென்றபடி. அதாவது - க்ருஷ் ணன் திருமாளிகையை ஸாகரம் அமிழ்த்தாதாப்போலே யென்கை. (உ) * மதிதவழ்குடுமியான திருமலைக்கு மதிளென்கையாலே ஔந்நத்யம் தோன்று

(க)பாக-ரு-௩அ-௬. (உ) தி-வாய்-உ-கo.உ.

கரசே) இவர் நிர்ப்பராரம்படி திருமதிளுண்டாவதே அத்தேசத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே)மங்களாசாஸநம் பண்ண, (க) * கற்றவர்கள்தாம்வாழும் கணபுரமிறே. (அமுதே என்னவலங்களைவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறுடி நடத்துகையாலே, "அமுதே என்னவலங்களைவாய்" என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது - அவன் நியாம்யனுகாதொழியிலிறே. இவர் அவனை நியமித்து "இவை முதலான திவ்ய தேசங்களிலே நித்யஸந்நிதிபண்ணவேணும்" என்று நிறுத்தினவர்போலே காணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றாரும் தாமேபோலே காணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) இவன் இவருக்கு நியாம்யனுனுவிறே ஏழுலகு முடையனுவது. "உன் உடைமையை நோக்கிக் கொள்ளாய்" என்கிறார்.

சோலைமலைக்கரசே) அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந போக்ய (஭ூ௱ஞ)மாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம் களைவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே!. அதாவது - எனக்கு ப(஭)வ்யனுய் நான்சொன்னபடிசெய்கையாலே நீஅநியாம்யனுனபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனே யென்கை. (ஆடுக செங்கீரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழுலகு மித்யாதி) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

கிறதென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அரணுகப் போரும்படியான) என்று. பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் சீலாதிகளாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே (ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவன்) என்றது. அவலமென்றதினர்த்தம் (அவத்யத்தை) என்றது. (உ) "என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று புகழப்படுமவளுக்கு அவத்யம்வரப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, "செங்கீரையாடுக" என்னும்படி பவ்யனுயிருக்கிற ப்ரகரணுநுகுணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) ... ... (அ)

(க) பெரு-தி-அ-சு. (உ) உ-உ-சு.

" மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ் சோலை மலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் 'களைவாய் - ஏழுலகு முடையாய் - உன்னையும் ஒக்கலையில்கொண்டு தமில் மருவி உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கன்னியரும் மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி- ஆடுக" என்றந்வயம். .... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால் நெய்தயிர் முதலானவைகளை, களவிலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெ

" மன்னு குறுங்குடியாய் " என்றுதொடங்கி, "என் அவலம் களைவாய்" என்று ஸம்போதித்து, "உன்னையு மொக்கலையில்" என்று தொடங்கி, " பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை " என்று அந்வயம். .... (அ)

மூ.—பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயம் நல்லகருப்பூரமும் நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளிமுளைப்போல் சிலபல்லிலக
நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ
ஏலுமறைப்பொருளே யாடுக செங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற க(X) வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால்முதலானவைகள் க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே கந்தித்து வருகைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலோடே யித்யாதி). (தயிரும்) என்ற ச(ஃ)காரம் வெண்ணெயை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதிகளுக்கு முத்திறமு முண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே சிறுப்பிள்ளைகள் சரீரங்களுக்கு மாஹிஷாதிகள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிச் செய்யாரென்றும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் பசுக்களிடத்தில் ப்ரீத்யதிசய முண்டாகையாலும், கவ்யமே விவக்ஷித மென்றருளிச் செய்கிறார் (கவ்யங்களை)என்று. (க)"செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீர்" என்

(க) உ-எ-கo.

ய்த முடநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தினநிற மழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குணுங்கோடே கலந்து பரி

யாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே (க) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தி (ಗನ್ಧಿ)

கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி "செண்பகம்" என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய கந்தங்களும். அவையுமென்ற ச(చ)காரத்தால் "சாந்தொடு செண்பகமும்" என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுதாயம் தோன்றுகிறது.

கீழே திருமேனியில் கந்தங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் "பங்கயமும் கருப்பூரமும்" என்று சொல்ல ப்ரஸக்தியேதென்ன ; ப்ரமாண பூர்வகமாக இது ஸ்வாபாவிக கந்தங்களைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி). (உ)"పద్మవర్ణంసుకేశాన్తం పద్మనిశ్వాసముత్తమమ్। కదాద్రక్ష్యామి రామస్య వదనంపుష్కరేక్షణమ్ - பத்மவர்ணம்ஸுகேசாந்தம் பத்மநிஶ்வாஸமுத்தமம்। கதா த்ரக்ஷ்யாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்" என்றும், (ந)సదృశంశారదస్యేన్దోః ఫుల్లస్యకమలస్యచ। సుగన్ధి మమనాథస్య ధన్యాద్రక్ష్యన్తి తన్ముఖమ్- ஸத்ருஶம் ஶாரதஸ்யேந்தோஃ புல்லஸ்ய கமலஸ்யச। ஸுகந்தி மமநாதஸ்ய தந்யாத்ரக்ஷ்யந்தி தந்முகம்" என்றும் சொல்லுகிறஸ்வாபாவிக கந்த(ಗನ್ಧ)ங்களெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கயமும் கருப்பூரமும்) என்றது-தத்தத் கந்த(ಗನ್ಧ)ங்களை யென்றபடி. (கந்தித்துவர) என்றது-அபிவ்யக்தமாய் வர யென்றபடி. அமுது செய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கயமும் நல்ல கருப்பூரமுயான இவை - "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலேயும், இவை தன்னிலே கலந்து கந்தித்து வரவென்று அங்கங்கே அத்த்யாஹரித்துஅந்வயம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுது செய்கையாலும் சாத்துகையாலும் பரிமளிதமான திருமேனி அசைகையாலேதோற்றும்படியான அவையும், "கர்ப்பூரமித்யாதி" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமா

(க) நா-தி-எ-க. (உ) ரா-அயோ-கூக-அ. (ந)

மளிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற. (கோலமித்யாதி) தர்ஶநீய மாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத் திடையிலே வெள்ளி அரும்பிணைப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட.

(நீலமித்யாதி) அழகார்ந்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஶ்ரீபஞ்சா யுதத்தின் நடுவே பக்வப(ஃ)லம் போலே கனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேனும்

க்துவர. (கோலமித்யாதி) தர்ஶநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம் போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளை பதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாக(ஞ)த்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஶ்ரீ பஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னு டைய பக்வப(ஃ)லம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்திலூறுகிற வாக ம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏனுமித்யாதி) தகுதியான வே

ிற அவையும் கந்தித்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்யாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

"கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம்போலேயிருக்கிறசெந்துவர்வாய்" என்று ால்லாம் திருவதரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே கந்த (க)வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் "நறும்" என்று சொன்னால் புநருக்தமாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ(பூ)தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஶநீயமாயித்யாதி). "செம்" என்றதினர்த்தம் (அழ கியதாய்) என்றது. "கோமளம்" என்று-ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள் ளிக்கும் தந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாமையாலும், முளைகளை தந்தங்களு க்கு உபமாநமாக கவிகள்சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இளையதானவித்யாதி). இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலே யென்று கருத்து. "சிலபல்" என்றது- பருவத் தைப்பற்ற.

நீலபதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி). (நிறத்துக்குப் பரபாக(ஞ)த்தாலே) என்றது-அதுக்கு விஜா தீயமான வர்ணோத்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுதம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்கிற ஆபரணவிசேஷம். "இற் றுமுறிந்து" என்கிறது-அர்த்தத்: மீமிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது.

பொருளே) (க) వేదైశ్చ - வேதைஶ்சவிறே. எல்-பொருத்தம். மறைக்குப்பொருந்தின பொருள்யாதொன்று, அதிறே ஏழுலகுக்கும்ஸ்வாமியாவது. .... (கூ)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்ததாமரைபோலேயிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படிசேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குளீயங்களும், திருவரையில் - கிண்கிணியும், தங்கிய பொற்றிரு

தார்த்தமானவனே!(க)"వేదైశ్చసర్వైరహమేవవేద్యః-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யஃ"என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமானஅர்த்தம் இவனேயிறே. சேஷம்பூர்வவத். .... (கூ)

மூ.—செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்
சேர்திகழாழிகளும் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதளேயின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வளேயுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்தகமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில்கிண்கிணியும். அன்

(உ) వేదశాస్త్రాత్పరంనాస్తి నదైవం కేశవాత్పరమ్ - வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேசவாத்பரம்" என்கிறபடியே - வேதம் ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமானுப்போலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டனை இவனே தகுதியான அர்த்தமென்று இத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிருர் (வேதைஶ்சேத்யாதி). ... ... (கூ)

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி). "சேர்" என்றத்தாலே ஸாஸம்ஶ்லிஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. "அரையில்-கிண்கிணி" என்றநவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (திருவரையித்யாதி). "செங்கமலக்கழலில் கிண்

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ஹரிவம்-சேஷத்-உ-கரு.

வரைநாணும், கோவையிட்ட தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாத ளையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிர மும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும். (கிறியும்) திருக்கை யிலேசாத்தித் திருமஞ்ஜநத்திலும் கழற்றவொண்ணாத சிறுப்பவள வடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்பிலே பிள்ளைக்கு ரக்ஷையாகச் சாத்தினஸ்ரீபஞ்சாயுதமும், தோள்வளையும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவி மடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில்

றிக்கே "கிண்கிணி" என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதச் சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். "சேவடிக்கிண்கிணி" என்னக்கடவ திறே. (அரையில்தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வ காலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதளை யின் பூவொடுபொன்மணியும்)(க) "உடையார் கனமணியோடொண் மாதளம்பூ" என்கிறபடியே தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும். (மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதி ரங்களும், மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்களாவஹ மான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரபாக(ரூக்ஷ) மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள் வளைகளும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திரும கரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்

கிணி" என்றந்வயித்து யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித் யாதி). கிறி பதார்த்தம் (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுதங்களைச் சொன்னவநந்தரம் மேலேபோகாமல் அருகில் திருத்தோள்வளைகளை அநுபவிக்கைக்கு ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார்(அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு)பஞ்சாயுதத்துக்கு. (காதுப்பணி கள்) என்றது - மகரகுண்டலவ்யதிரிக்தங்களான கர்ணபூஷணங்களென்ற படி. "ஒத்து" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே

(க) க-ரு-உ.

சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாகப்ரகாசிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன் றிக்கே விசேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே!. ....(கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(அன்னமுமித்யாதி) * அருமறை பயந்து, * மலைகளை

கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகு மசைந்தாடுகையாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். (எங்கள் குடிக்கரசே) எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே! .... (கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்
ஆமையுமானவனே! ஆயர்கள்நாயகனே!
என்னவலம்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரிசு
ஆனபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகில்
எண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. (கக)

வ்யா.—(அன்னமுமித்யாதி) வேதப்ரதமானஹம்ஸமும், ப்ரளயா

சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டையும்அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).(கo)

அரு.— பதினோராம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி) அன்னமுமித்யாதி ச (ஃ) காரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அஸாதாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வேதேத்யாதி). (க) "நிலையிட மெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவிமையோர் தலையிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணாவனென்னு மருளால்" என்று தொடங்கி,"வருமீனைமாலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே" என்கிறதிருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (ப்ரளயாபத்ஸகமானவென்று). இவ்விடத்தில் (உ) " మీనతను స్స్వంనావి నిధాయ స్థిరచర

(க)தி-மொ-கக-ச-க- (உ) ர-ஸ்த-உ-சுo.

மீதுகொண்டு, ✻ அங்கோராளரியாய், ✻ அறியாமைக்குறளாய், கிட ந்துதுயிலுமாமையுமானவனே! (ஆயர்கள்நாயகனே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியானவனே!. "இவ்வவதாரபரம்பரைகளுக்குஎன்வருகிறதோ" என்றிருக்கிற என்க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தந்து போக்கின வனே!. "ஆடுகசெங்கீரை" என்று பெருந்ருத்தவிசேஷம். (ஏழித் யாதி) ஏழேழென்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களுக்கெல்லாம்ஸ்வாமி யானவனே!. (ஆடுகவாடுக) என்னுதல்-"ஆடுக" "ஆடுக" என்று இளையாமைக்காக; அத்தை அமைக்கவுமாம்.

(அன்னமித்யாதி) அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஃ)வ்யதை யுமுடைய யசோதை, "ஆடவேணும்" என்று ஆடக்கண்டு உகந்த

பத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமான நரஸிம் ஹமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாமநனும், மந்த ராதாரமான கூர்மமுமானவனே!. இத்தால்-ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார் த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழியமாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்கை. (ஆயர்கள் நாய கனே) அவையெல்லாம்போலன்றிக்கே பூபா(ஃபூ)ரநிர்ஹரணார்த்த மாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே!. (என் அவலம் களைவாய்) எல்லாத்தசையிலும் "உனக்கென்வருகிறதோ" என்று வயிறெரியாநிற்கும் என்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னைநோக்கித்தரு கையாலே போக்கினவனே!. (ஆடுக செங்கீரை) செங்கீரை ஆடியருள வேணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியா னவனே! ஆடவேணும், ஆடவேணுமென்று.

(அன்னமித்யாதி), அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஃ)வ்யதை யையுமுடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகா

పరికరమనుమనుభగవన్। వేదసనాభిస్వోక్తివినోదైరకలితలయభయలవమముమవహః-

மீநதநுஸ்த்வம் நாவி நிதாய ஸ்த்திரசரபரிகரமநுமநு பகவந்। வேதஸநாபிஸ் ஸ்வோக்திவிநோதை ரகலித லயபயலவ மமு மவஹ:" என்றது அநுஸந்தே யம். "ஆனவனே" என்றத்தாலே முன்பு இப்படியிராதவன் இப்படி யானானென்று தோற்றுகையால், பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித் யாதி). "ஆயர்களுக்கு நாயகன்" என்றத்தால் ஸௌசீல்யாதிசயம் தோற் றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). "அவலம்" என்று - இவள் சொல்லுகைக்கு அவத்யம் வேறு இல்லாமையாலேஅத்தை விசேஷி த்துக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எல்லாத்தசையிலு மித்யாதி).

"ஆனபுகழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்

ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி) யசோதையிலும் மிஞ்சினபுகழை யுடையராய் புதுவைக்கு ஸ்வாமியானஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடுகூடின தமிழ்மாலை இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிலித்யாதி) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், (க) "உரையாவெந்நோய்" என்கிற துக்கமும்தீர்ந்து பரமஸுகிகளுமாகப்பெறுவர்கள். "அது" என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் காட்டுமிறே. (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ரத்தை. (ஆனவித்யாதி) ப்ராஹ்மணோத்தமராய்வைத்து கோ(பீ) பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாப்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங் காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப் பத்தையும்அப்ய(ஸ்ய)ஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிலித்யாதி)இந்தலோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்திக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாதபகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

(*)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழே-செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்

(ப்ராஹ்மணோத்தமராய்) என்று துடங்கி (ஸம்ருத்தமான) என்னுமளவும். "உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவர்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "அது" என்ற பதார்த்தம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) புத்திஸ்த்தரான நித்யஸூரிகள். ... ... (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.— மாணிக்கக் கிண்கிணி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங்கீரையும், மேல் திருமொழியில் "சப்பாணி கொட்டாய்" என்றுமிருக்கைக்கு ஸங்கதித்யோதநார்த்தம் வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம்

(க) தி-வாய்-அ-ரு-கக.

ஸ்வா.—மாணிக்கக்கிண்கிணிப்ரவேசம்.—கீழே "ஆடுக, ஆடுக" என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜநம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றினஒழுக்கமாகையாலே, வர்ணாஸ்ரமாதிகளுக்கும் ஶாஸ்த்ரஸித்தமாய், சக்த்யநுகுணமாய், †மங்களபர்யந்தமான நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் "சப்பாணி" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) ஆணிப்பொன்னால்வாயழகியதான உடைமணியுடையமருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி

டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாப்போலே*மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனைப்ப்ரார்த்தித்து அந்தசேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி(ரு)நிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையு மநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, அவள் பேசினாப்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார்.

மூ.— மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி
பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு [சப்பாணி. (க)
காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) மாற்றெழும்பின பொன்னாலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருக்

வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தரம் இத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியென்று திருவுள்ளம். (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவ்வாழ்வார்" என்றுசேஷம். (அவளநுபவித்தாப்போல்)என்றதுக்கு (அநுபவிக்க ஆசைபட்டு) என்றத்தோடந்வயம். ... ... *

அந.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியித்யாதி) "ஆணிப்பொன்னாற் செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணி ஆர்ப்ப" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பின வித்யாதி). "ஆணி" என்று விசேஷித்ததுக் கர்த்தம் (மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிறம் அதிகமான வென்றபடி. "ஆய்" என்றதினர்த்தம் (பழிப்பற்று)

---

† (பா) ஸ்வரூபாநுரூபமான.

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோவென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்கு மாணிக்கம் புறம்பே பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திருமுத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு (௧) "குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து" என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே மஹாப(ஃ)லி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று (௨) "தன்குடங்கை நீரேற்றான்" என்கிறபடியே உதகபூர்வகமாகக்கொண்ட கைகளாலே சப்

துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வநிக்க. "ஆய் பொன்னுடைமணி" என்கிறவிடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னால் செய்த" என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல் "பொன்" என்று-அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) என்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பரபாக(ரஸ)த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, "பேணி" என்றது-உன்திருமேனி யலையாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி) முன்பு, (௧) "குடங்கையில் மண்கொண்டு" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியைமஹாபலி பக்கலிலேசென்று உத(க)பூர்வகமாகப்பரிக்ரஹித்த

என்றது. "வெண்கலக்கிண்கிணியன்றோ சப்திப்பது, அல்லது சப்தியாதே" என்று சங்காநுவாதம் பண்ணி பரிஹரிக்கிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). கிண்கிணி வெங்கலமேயாய், நாக்குமாத்ரம் மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கு மென்று கருத்து. நாக்கு மாத்ரம் மாணிக்கமென்னவேணுமோ? மாணிக்கம் அழுத்தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிண்கிணிக்கித்யாதி).

"பேணி" என்றதுக் கிரண்டர்த்தம் - ஆதரமும், போஷித்தலும். இவ்விரண்டையும் அடைவேயருளிச் செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "குடங்கை" குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகை

---

(௧) ௪-௬-௪. (௨) ௩-திருவ-௬௨.

பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடைய வனே! சப்பாணி.

"சப்பாணி" - அஞ்ஜலியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இருகால் "சப்பாணி" என்கையாலே உபாய பா (வ) வத்திலும் உபேய பா வத்திலும் ஆகிஞ் சந்யம் வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப்ரகாசிப் பிக்கிறுர். "காணி" என்கையாலே-பலரும் "என்னது" என்று தோன்ற அபிமாநித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரிலும் இந்த விபூதி "அவனுடைய காணி" என்கிறது. அதுதன்னையிறே இவன் இரந்து கொண்டதும். .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னுடை ய திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாணோடே கோவைப் பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி சப்திக்க. திருக்குழலிலே சாத்தின

திருக்கைகளாலே. இத்தால்-தன்மேன்மைபாராதே ஆஶ்ரிதர்க்கா கத்தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்யும் கையென்கை. (சப்பாணி) சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருங்குழலித்யாதி). கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணிகொ ட்டி யருளவேணும். .... (க)

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட
என்னரைமேல்நின்றிழிந் துங்களாயர்தம் [சப்பாணி. (உ)
மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே!கொட்டாய்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி.) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணி யானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து சப்திக்க. (தனியித்யாதி.) திருக்குழலில் சாத்தின அத்விதீயமான

யிலே ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (இத்தாலித்யாதி). சப் பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் சப்திக்கும்படி தட்டுகை. "கொ ட்டாய்" என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இங்கு அநுஷங்கித்தா ரென்று கண்டுகொள்வது. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னென்றதுக்கர்த்தம் (தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (சப்திக்க) என்றது- அரையிலே ஆடுகையால் அர்த்தஸித்தம். "தனி" என்று விசேஷிக்கையால் அரைவடத்தில்சுட்டிகளைவ்யாவர்த்திக்கிறுர்(திருக்குழலித்யாதி). "அரை"

சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி) தன்னரைமேலிருந்தது அவர்க்கு உகப்பாமாபோலே, தனக்கு அவர் மடியில் இவனைக்காண்கை ப்ரியமாகையாலே "என்னரைமேல் நின்றிழிந்து" என்கிறாள். உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலே யிருந்து கொட்டாயென்கிறாள். மாயவன் - ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். .... (உ)

அவ.—ஸ்ரீநந்தகோபர் யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே காண்கைதமக்கு அபிமதமாகையாலேமீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலே யிருந்து விளையாடென்கிறார்.

சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித்யாதி) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால்-தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய பூ(ஞ்)தனுனவனே!. .... (உ)

மூ.— பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன் [பாணி. (ந)
அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). (என்மணிவண்ணன்) என்னுடையவ னென்று அபிமாநிக்கலாம்படி எனக்கு

என்றது - மருங்காகையாலே, அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக் கூடாமையாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. "உங்கள்" என்ற பஹுவசநம் லோகவ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் "உங்கள் தமப்பன் வந்தான்" என்று சொல்லுவனிறே. ... ... (உ)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி) ஸம்புத்தியாகையாலே முந்துறவெடுக்கிறார் (என்மணிவண்ணன்) என்று. "மணிவண்ணா" என்றுதல் "மணிவண்ணனே" என்றுதல் அருளிச்செய்யாதே "மணிவண்ணன்" என்று ப்ரதமாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண்மை விளி. அதாவது - கிட்ட விருக்கிறவனை அழைக்கும் ஸம்போதநம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென் றருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி).

ஸ்வா.— மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). பன்மணி யாவது-"மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமே தகம், வைடூர்யம்" என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள்பதித்து. (அன்ன)நிம்நோந்நதமாகாமை ஒத்து. என்னுடையவனென்று தன்னுடையவனை நான் அபி மாநிக்கும்படி ப(ஃ)வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தையுடையனை உன் னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாசகமான பொற் றொட்டின்மேலே.

(நின்மணியித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத் தில் திருமுத்தும் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மை) (க) * இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள். (உ) "ஸ்ரீகர்பஃ- சுகதாதம்" என்னுமாபோலே, "நின்னம்மை" என்கிறார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) "அம்ம

ப(ஃ)வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி) மாணிக்கம், மரகதம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யமென்கிற பலவகைப்பட்டரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும்பகைத்தொடையாகஅழுத்தி வாசா(ஃ) மகோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற் றொட்டி னழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) உன்னைப்பிள் ளையாகப் பெற்ற பா(ஃ)க்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடி மேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். "அம்மணி" என்று அரைக்

"பன்மணி" என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). "முத் தின்" என்றவிடத்தில் "இன்" என்றதுக்கர்த்தம் (இனிய)என்றது. (பகைத் தொடை) பரபாக (ஃ)ம். "அன்ன" என்றது-ஸத்ருஶமென்றர்த்தமாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகோசர மாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்ருஶமென்றர் த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). "தொட்டின்மேல்" என்று பாட மானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலே யென்றர்த்தயருளிச் செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்குமேலே) என்று.

"அம்ம" என்னவமைந்திருக்க "நின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன் னையித்யாதி). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்.

(க) உ-உ-சு. (உ) ஸஹஸ்ரநாமம்.

ணி'' என்றும். "அம்மணம்" என்றும் - அரைக்குப்பேர் ; ஒக்கலைக் குப் பேர். ஒக்கலையிலே யிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திரு வுள்ளத்தில் கருத்தை யறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களும் நீங்கநின் று இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவு மாம்.

"என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன- இலங்கு பொற்றொட்டின்மேல்" என்றந்வயம். .... (௩)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) யசோதை பிள்

குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப் பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட் டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலேஅத்தைச்செய்ய வேணுமென் று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே)திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல் ; "ஆழி" என்று-திருவா ழி மோதிரமாதல். .... (௩)

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம் [சப்பாணி. (௪)
கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே!

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) தூய்தான நிலா

(இத்தால்) என்றது-இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீநந்தகோபர்) என்றதுக்கு (அபேக்ஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடந்வயம்.

இதில் நந்தகோபர்த(௮)சையை அடைந்துசொல்லுகையாலே,கீழ்ப்ரவேச த்தில் யசோதையின்தசையை ப்ராபித்தாரென்று சொன்னது-ப்ராயிகாபிப்ரா யேணவென்று கருத்து. "முதல் பாட்டிலே யசோதை தன்மடியிலேசப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள்; அதிலும் உகப்பாகையாலே நந்தகோபர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள் இரண்டாம் பாட்டில். அங்கே நந்தகோபர் மடியில் சப்பாணிகொட்டின வநந்தரம் க்ருஷ் ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக் கண்டு மீளவும் தம்மடியில் சப்பாணிகொட்டுகையிலும் இனிதாகையாலே,தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பார்க்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தார் மூன்றும்பாட்டில்,"என்று ஸங்க தி கண்டு கொள்வது. ... ... (௩)

ளேயை ஒக்கலேயிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்தி லே புறப்பட்டு, "ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற அம்புலீ? சந்திரா ? வா" என்று, "அம்புலீ" என்று பிள்ளேயழைக்கும் பேராலே அழைக்கிருள். (வாவென்று)பிள்ளேயோடே விளேயாட வாவென்று நியமித்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்புகழாநின்ற) உன்னே, மேன்மையையும், பிள்ளேத்தனத்தில் நீர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பாஞய். (ஆயர்தம்கோ) அறிவுகேட்டாலே தனித்தனியே கர்த்தாக்களாயிருக்கிறஇடையரையும்தம்முடையகுணபா(ஶ)வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே"ஆயர்தம்கோ"என்கிருர்.(நிலாவ) அவன் நிலேபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக்

முற்றத்திலே போந்து. (விளேயாடவித்யாதி) "ஆகாசத்திலேவர்த்திக்கிற அம்புலீ ! சந்திரா ! விளேயாடவா" என்று, அம்புலியையுமழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்னித்யாதி) உன்சேஷ்டிதங்களிலே வித்த (த்த) ராய்க்கொண்டு உன்னேப்புகழாநிற்கிற ஸர்வகோ (ரோ) பநிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணி கொட்ட

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) (தூய்தான) நிர்மலமான. "வானிலா வம்புலீ சந்திரா விளேயாடவா" என்றநவ்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (ஆகாசத்திலே யித்யாதி). நிலாவென்றதினர்த்தம் (வர்த்திக்கிற) என்றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே "அம்புலீ சந்திரா வா" என்றத்விருக்தியாகையாலே " அம்புலீ விளேயாடவா " என்றும், "சந்திரா விளேயாடவா" என்றும் வாக்ய பேதம் திருவுள்ளம்பற்றி "விளேயாடவா என்றும்"என்று ஸமுச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்)என்றசகாரத்துக்கு"உன்னேடே அம்புலியையும் விளேயாட அழைத்து" என்றர்த்தம். "நின்" என்றத்தையும் "புகழாநின்ற" என்றத்தையும் கோ(ரோ)வுக்கு விசேஷணமாக்கி, அதில், "நின்" என்றது-க்ருஷ்ணஸம்பந்திபரமாய் அந்த ஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (உன்னித்யாதி). "ஆயர்தம்" என்று விசேஷித்ததினர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி). "நிலாவ" என்றதுக்கு - உஜ்ஜ்வலராம்படியென்றர்த்தமாய் அத்தை ஹேதுபூர்வகமருளிச் செய்கிருர் (உன்னுடைய வித்யாதி). (க) "குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு

(க) தி-ச-வி-சுக.

கிடந்தானே) (க) "திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன்," (உ) "கிடந்தவா றெழுந்திருந்து பேசு" என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே?.

"தூநிலாமுற்றத்தே போந்து-வாநிலா அம்புலீசந்திரா விளையாடவா வென்று-நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்கோ - நிலாவ கொட்டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே-நீநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி" என்றந்வயம். .... (ச)

ஸ்வா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்யமாங்கத்தில் சேறும் புழுதியும். (ந)"சொட்டுச்சொட்டு"என்று துளியாநின்றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிறே. புழுதியளைந்து விளையாடாநின்றால், நனைந்தவிடம் சேறாய் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறே யிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாமிறே;(ச)*உன்னொடு தங்கள்கருத்தாயின. "புட்டி" என்று ஜக(்ஷ)நபார்ஶ்வத்துக்குப்பேர். அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீஹாரங்களும் வேணுமிறே. (அட்டியமுக்கி) சேற்றையும் புழுதியையும் மேலே கொடுவந்திட்டு

வேணும். (குடந்தை யித்யாதி) ஆஶ்ரிதபராதீநனாய்க் கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே? .... (ச)

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியும்கொண்டுவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே
சட்டித்தயிரும்தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் [சப்பாணி(ரு)
பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்த்ய (க்ஷ) மாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து (ந) * சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடுகையாலே, திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறேயிருப்பது. (அட்டியமுக்கி) இப்படியிருக்கிறஆகாரத்தோடேவந்து மேலேஅணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழு

இந்தபாரதந்த்ர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) "புட்டி" என்றதினர்த்தம் (மத்த்யமாங்கத்தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத்திருவுள்ளம்பற்றி. சேறுண்டாகைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க- (உ) தி-ச வி-சுக. (ந) க-கo-க. (ச) க-சு-அ.

கையாலே உறைக்கப்பூசாநின்றால் நிஷேதிக்கில் "பிள்ளை சீறும்" என்றுபார்த்து மந்தஸ்மிதம் செய்திருக்குமிறே. (அகம்புக்கித்யாதி) உள்ளே புக்குஇவன்காணாமை மறையவைத்த பாத்ரங்களில் தயிரையும்வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும்.(பட்டிக்கன்றே) பட்டி புகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் களவிலே போய்த்தின்றுமதிறே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம் புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான்அறியாதபடி உண்கையாலே "பட்டிக்கன்றே" என்கிறார். ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திருநாபியிலே யுடையவனுகையாலே "பற்பநாபன்" என்கிறார். (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (தாரித்து) "இவர்களுக்கு ஸ்த்திதி எங்கே? அவர்கள்ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்" என்

தியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கித்யாதி) ஓடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான்அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (பட்டியித்யாதி) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே!சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திரு நாபியிலே யுடையவனே! .... * (ரு)

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணாளப்
பாரித்தமன்னர்பட்டப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்த கைகளால்சப்பாணிதேவகிசிங்கமே! சப்பாணி.(சு)

வ்யா.-ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி)"தரித்து"என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; புத்தி

"பட்டிக்கன்றே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "அகம்புக்கு" என்றதுக்கர்த்தம் (ஓடிப்போயுள்ளேபுக்கு) என்றது. ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது-பாண்டவர்களிடத்தில் கோபத்தை ஸஹித்தென்றபடி. (புத்திபண்ணி) என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்லை ஹிதமாக புத்திபண்ணியென்றபடி. "தாரித்து" என்றதுக்கு "தந்தைசொல்கொள்ளாது" என்றத்தோடந் வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "நூற்றுவர்" என்றதுக்கு "மன்னர்" என்றவநந்தரத்திலே

கிற பஹுமாநத்தாலே நிருபாதிகபித்ருவசந பரிபாலநம் செய்யாதே. (போருய்த்தித்யாதி) க்ருஷ்ணபக்ஷபாதிகளோடே போரை நடத்துவதாக, யுத்த பூமியிலே முற்பட அணியும் கையும் வகுப்பண்ணி யென்னுதல். (நூற்றுவர்) இதுக்கு-மேலே அந்வயம் (தந்தை சொற்கொள்ளாது) (க) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவஃ-ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவஃ" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, "பாண்டவர்களும் நீங்களும் பரஸ்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா; ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமவிபாக(ஞ்)ம்பண்ணி(ப்)புஜித்துச்சேர்ந்திருங்கோள்; அதுசெய்யமாட்டிகோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராகஅவர்களுக்குப் பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யிகோளாகில் அவர்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்." என்று, இப்படி அருளிச்செய்த வசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(போருய்த்தித்யாதி) பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) * வீரபோக்யா வஸுந்தரா- வீரபோக்யா வஸுந்தரா வன்றோ? "யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ராஜ்யத்தைஆளுங்கோள்" என்றபடியாலே, யுத்தத்தை நடத்துவதாக கர்வோத்தரராய் வந்து யுத்தபூமியிலே புகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை அழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும்

அந்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (நூற்றுவரித்யாதி). க்ருஷ்ணன் நூற்றுவர்க்குத் தந்தையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஷாமித்யாதி). "நீ-தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச் செய்த" என்றந்வயம். (௩) "பத்தூர் பெறாதன்று பாரதம் கைசெய்த" என்றபாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி). (ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்றவிடத்தில் (௪) "ஸூச்யக்ரம் ந ப்ரதாஸ்யாமி விநா யுத்தேந கேசவ! ஸூச்யக்ரம் நப்ரதாஸ்யாமி விநாயுத்தேநகேசவ" என்ற வசநமநுஸந்தேயம்.

நூற்றுவர் போருற்றுவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச் சொன்ன வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி). "மண்ணைப் பாரித்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாண்டவர்களையித்யாதி). (௫) "க்ருஷ்ணாச்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவாஃ - க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ

(க) பார-ஆர-க௮௪-௫௭. (உ) பார-உத்யோ. (௩) உ-க-க. (௪) பார-உத்யோ. (௫) பார-த்ரோ-க௮௩.௨௪.

த்துப் புகுந்தவர். (மண்ணாளவித்யாதி) பூமியெல்லாம் நாங்களே ஆளவேணுமென்று மநோரதித்த ராஜாக்கள், தழைத்த மரங்களெல்லாம் நின்றவாறறியாமல் பட்டு விழுந்தாப்போலே முடிந்து போக. "மன்னர்" என்கிற பன்மை - "பட" என்ற ஒருமையாலே, "அவர் பட்டார், இவர்பட்டார்" என்கிற பர்வக்ரமமில்லையென்கிறது. "பர்வக்ரமமில்லை" என்றது-சிலர் ப்ராணனோடே நின்றார்களாக இவர் காணாமையாலே.(க)" ஜேயமஸ்தி புரீலங்கா - நேயமஸ்தி புரீலங்கா" என்று லங்கையைத் திருவடி காணாதாப்போலே.

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்டவர்களுக்கென்னாதே "ஐவர்" என்றது-முன்பே நூற்றுவரென்று பரிகணிக்கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற நின்றவன்று. "பார்த்தஸாரதி" என்னும்படி ஆயுத மெடுக்க வொண்ணாதென்று விலக்குகையாலே தேர்க்காலாலே துகைத்தானிறே. உய்த்தல்-நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் அங்கே உண்டானாப்போலே, இங்கும் என்னபேக்ஷைக்கீடாகச்செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜகுலத்வமான கர்வம் தோன்ற ஸிம்ஹக்கன்று போலே இருக்கிறவனே?. "தாருய்த்து"என்றுபாடமானபோது"தார்"என்று-அணிவகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்யாதி) உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிக்ருதனாய் ப்ரதிபக்ஷித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிந்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனே! சப்பாணி. .... * (கூ)

க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னையல்லதித்யாதி). "மன்னர்பட" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து"தேருய்த்த" என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.(ஆயுதமித்யாதி). (கூ)

(க) ரா-ஸு-சஉ-உடு.

"தந்தைசொற்கொள்ளாது தாரித்து மண்ணாளப்பாரித்து மன்னர், நூற்றுவர்-போருய்த்து வந்து புகுந்தவர் பட-பஞ்சவர்க்கு அன்று தேருய்த்த கைகளால்- தேவகி சிங்கமே சப்பாணி" என்றந் வழிம். .... (சு)

ஸ்வா.— ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி) ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியாகப் பரந்து, (இட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை) தன்னை ஆஶ்ரயித்து வந்தார்க்குத் தன் பக்கலுண்டான ரத்நாதிகளைக் கொடுத்து வற்றாமல் நின்ற ஸமுத்ரந்தன்னை. "படு" என்று-ஆழ்தல்; ரத்நாகரமாதல். (இரந்தித்யாதி) முன்பு இதுசெய்து போந்த ஔதார்யத்தைக் கணிசித்தும், (க) "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி- ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜாஶரணம் கந்துமர்ஹதி" என்கிற உபதேசத்தாலேயிறே இவர் தாம் சரணம் புக்கது. அது பலிப்பது குணாதிகவிஷயத்திலேயிறே. தன்னை இரந்திட்டகைமேலே திரைகளை எறிந்து கொண்டு மோதவிட.

மூ.—பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்டகைமேலெறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக் கலங்கச் [ணீ. (எ)
சரந்தொட்டகைகளால் சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பா

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி). (உ) "அப்ரமேயோமஹோததி:- அப்ரமேயோமஹோததி:" என்கிறபடியே ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்த கடலானது. "படு" என்று - ஆழம். அன்றிக்கே - ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்னுமாம். (தன்னையித்யாதி) (ங) "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:- அஞ்சலிம்ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்கிறபடியே- "லங்கையிலே போம்படியாக வழி தரவேணும்" என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கையின் மேலே அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை மோத.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு, (பரந்தித்யாதி) (அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை) என்றது - முன்னலையைத்தள்ளுகிற பின்னலைகளானவற்றை யென்றபடி. யத்வா, "அலையெறிகிற" என்று முழுச்சொல்லாய், திரைக்கிளப்பத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். அதாவது - கிளம்பாநின்றுள்ள வென்றபடி. (ஆழ்ந்த கடலானது) என்றதுக்கு (திரைகளானவற்றை) என்றத்தோடந்வயம். "மோத" என்றது. அடிக்கவென்றபடி.

(க) ரா-யு-கக-ருக. (உ) (ங) ரா-யு-உக-க.

(கரந்தித்யாதி) சரண்யத்வத்தை மறைத்து நின்று, ஸமுத்ரம் ஹ்ருதயம் கலங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழும்படியாக, (க) "चापमानय-शरांश्च- சாபமாநய-ஶராம்ஶ்ச" என்று சரந்தொட்ட கைகளால். "கடல்" என்று-நியந்த்ருத்வேந விசேஷ்யபர்யந்தமாக அபிமாநியான வருணனைக் காட்டுகிறது. (சார்ங்கவில்கையனே) திருக்கையிலே ஸ்ரீஶார்ங்கம்திருவில்லை வாங்கினபோதே சரந் தொடுகைமிகையாம்படியிறே, ஸமுத்ரம் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படியாக பீ(஭ீ)தியாலேகலங்கினபடி. .... (எ)

(கரந்தித்யாதி) முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை, பீ (஭ீ) தியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி கலங்க, (க) "चापमानय सौमित्रे शरांश्चाशीविषोपमान् -சாபமாநய ஸௌமித்ரேஶராம்ஶ்சா-ஶீ விஷோபமாந்" என்கிறபடியே சீறி, சரம்தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. "கடல்" என்கிற சப்தத்தாலே-அபிமாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. (சார்ங்கவிற்கையனே) அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! என்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். .... * (எ)

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளால்சப்பாணி நேமியங்கையனேசப்பாணி (அ)

"கரந்து" என்றதினர்த்தம் (முகங்காட்டாதே மறைந்துநின்ற) என்றது. (மறைந்துநின்ற கடலை) என்றவநந்தரம் "குறித்து" என்று சேஷம். "கலங்கச்சரம் தொட்ட" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரலப்யமான சீறுதலைப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச் செய்கிறார் (சபமாநயேத்யாதி). த்ருஷ்டமான ஸமுத்ரம் முகங்காட்டாதிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடலென்கிற வித்யாதி). சார்ங்கம் ஆபரணகோடியும் ஆயுதகோடியுமாயிருக்கையைப்பற்றி இரண்டு தாத்பர்யம் அடைவே யருளிச் செய்கிறார் (அப்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (எ)

அ௩.-எட்டாம்பாட்டு.(குரக்கித்யாதி) "குரைகடல்தன்னை" என்னவமைந்திருக்க, "குரக்கினத்தாலே" என்றுவிசேஷிப்பானென்னென்ன, ஶாகா(ஶா)ம்ருகங்களுடையஸ்வபா(஭ா)வத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செ

(க) ரா-யு-உக-உஉ.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) ஶ்ரீவாநர ஸமூஹத் தாலே, பெரிய முழக்கத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகிலும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப்பது பர்வதாக்ரங்களிலும், வர்ஷஜலபீதியாலே பர்வதகுஹைகளிலுமிறே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் என்னசேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராததில்லையிறே. (நீணீரித்யாதி) "கடலை அகழாகவுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்" என்கிற கர்வத்தையுடையராய், போ(ஜ)க்த்ருத்வநிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யாக்நி தோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிறேராக்ஷஸர். அந்தஅக்நியைவிளக்குப்பிணம்போலேஉருமாய்ந்துபோம்படிஅடுகணையாலேஅவித்து,*(அவர்கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினானிறே. குரக்கினத்தாலே கடலை

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும்பரப்பாலும்திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோ(ஷ)ஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை, இரண்டருகும் தேங்கிப் போரும்படிநடுவேஅணைகட்டி. (நீணீரித்யாதி)(க)"நீள்கடல்சூழிலங்கை" என்கிறபடியே-பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, "இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையுமில்லை" என்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்

ய்கிறார்(நீருக்கித்யாதி). இத்தால்அகடிதகட(ந)நம்தோன்றுகிறதென்றுகருத்து. "கடலை" என்றால்போந்திருக்க "தன்னை" என்றதால்ஸூசிதமான அதிசயத்தையும், "குரை" என்றவிசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன (உ) "பரந்திட்டுநின்றபடுகடல்தன்னை" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழத்தாலுமித்யாதி). (கொண்டு) என்ற பர்யந்தம்"தன்னை" என்றுசொன்ன அதிசயத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகஆழத்தையும் பரப்பையுமுடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கோஷத்துக்கும் குரங்குகள் பயப்படுகையாலும், அணைகட்டுகையும்துர்க்க(ட)டமென்றுதோற்றுகைக்காக,விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. "நெருக்கி" என்றதினர்த்தம்(இரண்டருகுமித்யாதி). நெருக்குதல்-ஓட்டுதல். "நீணீர்" என்றவிடத்தில் "நீர்" என்று-ஸமுத்ரமென்று கொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீள்கடலித்யாதி). அகழுக்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே "நீள்" என்றத்தை "பரந்த" என்றது. "நீணீரிலங்கை" என்றத்தோடு "அரக்கர்" என்றுசேரச்சொன்னத்தால் பலிதம் (இந்த

(க) தி-வாய்-க-சு-எ. (உ) க-சு-எ. * குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்ஏவுங் காலத்து "குரங்கு, அம்பு" என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணை தான், "அரக்கரவிய" என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், (க) "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே நீருக்கு நெருப்பாயுமிருக்குமிறே. ஒருவாலி, ஒருகரதூஷணாதிகள், ஒரு மாரீசன் முதலானாரைக் கொல்லுகையாலே "அடுகணை" என்று நிரூபகமாகிற தென்னவுமாம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி. (நேமியங்கையனே) விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி- அழகுக்கு உடலாமித்தனையிறே. அம் - அழகு. அன்றிக்கே ✻ கருதுமிடம் பொரும்போதைக்கு, நேமி, அம்பு, குரங்கு என்றொரு வாசியில்லை போலே காணும். .... (அ)

ஸ்வா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவித்யாதி) அவன் நாளுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந்திட்டகல்தூணை, "தன்னையொழிய தேவதாஸத்பா(ஸ)வம்நாஸ்தி" கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநசீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கையனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே! சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழிஅழகுக்குடலாமித்தனையிறே. (அ)

மூ.—அளந்திட்டதூணை யவன்தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம் [ணி. (கூ)
பிளந்திட்டகைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பா

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) "முன்பே நரஸி

வித்யாதி). (முழுக்காயாகஅவியும்) என்றது-காய்காயாம்படி அவிஞ்சுபோகை. "அடு" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷேத்யாதி). கணையென்றதினர்த்தம் (அம்புகளாலே) என்றது. "நெருக்கிய" என்றத்தால் பலிதார்த்தம் (நெருங்கப்பொருத) என்றது. ... ... (அ)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) தூணையென்னவமைந்திருக்க "அளந்திட்டதூணை" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபா(ஃ)வம் (முன்பேயித்யாதி). மேல் "அவன்" என்றத்தை இங்குங்கூட்டிக்கொள்வதாகத்திருவுள்

(க) ரா-யு-உக-உஉ.

என்றிருக்கிற அவன்தட்ட. (ஆங்கித்யாதி) அவன் தட்டினவிடத்தே வளருகிற. (சிங்கவுருவாய்) ஊர்த்த்வ நரஸிம்ஹமாக வளர்ந்திட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் “நாராயணா! வாராய்” என்றானிறே. வ்யாப்தியிலும் விசேஷ்யபர்யந்தமான அஸ்தித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அது பாராமல்(௧)“மணிவண்ணா நாகணையாய்”என்றவோபாதியிறேஇவர் நாராயணாவென்றதும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வவிகல்பம் தோன்றுகையாலே (௨) “எங்குமுளன்” என்று வ்யாப்தியைக் கணிசித்து அதுக்கொரு ஹேதுவேண்டுகையாலே “கண்ணன்” என்ற பா (ஞ) கவதனைக் காய்ந்த பொறாமையாலே

ம்ஹத்தை வைத்து நட்டதூண்” என்ன வொண்ணாதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. (அவன் தட்ட) வேறேசிலர் தட்டில், கையிலே அடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்னவொண்ணாதபடி அவன்தானே, (௨) “எங்கு முளன்” என்று ப்ரஹ்லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொறாமல், (௩) “பிள்ளையைச்சீறிவெகுண்டுதூண் புடைப்ப” என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, “ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை” என்று அழன்று அடிக்க. (ஆங்கே) அடித்த விடமொழிய ஸ்த்தலாந்தரத்திலே தோன்றினும் “இவன் இங்கில்லை” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்

லம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தானே) என்று. (தான்) ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமாய்சில்பஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமான தானே. (பொருந்தப்பார்த்து)என்றது-சந்த்ரதாராபலமுண்டாகப்பார்த் தென்றபடி. “அளந்திட்ட” என்றது- தேரைத்தப்பிளைமுதலானவையில்லாமல் உள்ளும்புறம்புமாராய்ந்திட்ட வென்றபடி. “𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍- ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிறந்யாயத்தையுட்கொண்டு அவனேதட்ட என்றர்த்தமாக்கி அவதாரணதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேறேயித்யாதி). (கையிலே) என்றவநந்தரம் “நரஸிம்ஹத்தை” என்றுசேஷம். (அவன்தானே) என்றதுக்கு (அழன்றடிக்க) என்றத்தோடந்வயம். தட்டுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (எங்குமுளனித்யாதி). (ஆனால்) என்றது - எங்கு முளனானாலென்றபடி. (ஆனால்) என்றவநந்தரம் “இங்குமுண்டாகவேணுமே” என்று சேஷம். (அழன்று) எரிந்துகொண்டு. வளருகைக்கு அவதியை யருளிச்செய்யு மிடத்தில் வத்ய

---

(௧) திரு-திரு-௫௦. (௨) தி-வாய்-௨-௮-௯. (௩) தி-மொ-௨-௩-௮.

யிறே, முன்பு தன்னளவில் நாஸ்திக்யத்தாலே அவன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன் புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிற்றும். இத்தால் "அங்கு" என்கையாலே தேசாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அப்பொழுது" என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அவன்வீய" என்கையாலே தேஹாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றிற்றுப்போலே, "அவன்தட்டஆங்கே" என்றபோதே அவையெல்லாம் தோற்றித்திறே. திவ்யாயுதங்களையும் நிறுத்தித்தோன்றினப்ரகாசத்தாலேயிறே "வாளுகிர்" என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருதயபரீக்ஷைசெய்து. இவன் நலிவு ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தட்டாமையாலே செருக்குவாடி அநுகூலிக்கவுமாம். "இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்" என்று அவன்உபதேசிக்கையாலே கிழ்நாளையஅபராதத்தை நினைத்துஅநுத

தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டு) (க) "பரியவிரணியன்" என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்) அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லனாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றின் கையில் அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்களையுடைய நரஸிம்ஹரூபியாய்.

(உளம்தொட்டு) "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் "இல்லை" என்று சொன்ன ஸ்தலந்தன்னிலே "உண்டு" என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், தான் கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு

(ஸ்ரீ)னான ஹிரண்யனை அவதியாக வருளிச்செய்கிறார் (பரியவித்யாதி). வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அஸ்த்ரேத்யாதி). "வாள்" என்றதினர்த்தம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

"உளம்" ஹ்ருதயம், "தொட்டு" பரீக்ஷைபண்ணி யென்று சப்தார்த்தமாய் கீழோடே ஸமபிவ்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்தங்களை, பீ(ஷ்)தியாலேஅநுகூலிக்கைக்கு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எங்குமித்யாதி). "அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறுமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து

(க) தி-மொ-௬-௪-௪.

பித்து அநுகூலிக்கவுமாம். "நாஸ்தி"என்ற விடத்தில் "அஸ்தி" என்னும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அநுகூலிக்கவுமாம். "உக்ரம்" "வீரம்" என்கிற கொடிய வடிவைக் காண்கையாலே பீ(ம்)திமூலமாக அநு கூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாசக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன்-(௧) "ஸசாலசாபஞ்ச முமோசவீரஃ - சசாலசாபஞ்சமுமோசவீ ர:" என்றபின்னும் வெறுங்கை வீரனைப் போக்குவரத்துச் செய்தா னிறே; அதுவுமில்லாத அசக்தியாலே அநுகூலிக்கவுமாம். (௨) "வாய்தகர்த்து" என்றும், (௩) "உரத்தினில் கரத்தைவைத்து" என்றும் (௩) "உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்" என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸநபரம்பரைகளாலே அநுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் "இப்புடைகளிலே இப்போது அநுகூலிக்குமோ" என்றுபார்த்ததிறே. (இரணியனொண்மார்வகலம்) (௪) "பிறைஎயிற் றினில்விழி" என்றநெருப்பையுமிழ, நெருப்பின் முகத்தில்பொன் போலே பொன்னுருகி நிறம் பெறுகையாலே "ஒண்மார்பு" என்கி றார். திருவுகிர்கள்சேரவிழுகைக்குஇடம்பொருகையாலே "அகலம்"

தோற்றுகையாலும் (௫) "சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாய லறத் தெழித்தான்" என்கிறபடியே ஒரொன்றே துஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், பீ (ம்) தியாலே நெஞ்சிளகி அநுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரீக்ஷைபண்ணி. (இரணிய னொண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது - நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்நியா லும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தா லே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடு கை. இத்தால் - திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியான படியைச்சொல்லுகிறது. "அகலம்" என்கையாலே- வரபலபுஜபலங்க

ப்ரஹலாதனுடைய விரோதிபோகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப் பரவம் செய்தவன்" என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம். "இர ணியன் ஒண்ணகல் மார்பு" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (ஹிரண்யனித்யாதி). (பதம்செய்து)- பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது-ஒண்மை யென்றத்தாலென்

(௧) ரா-யு-௫௯-௧௪௦. (௨)பெரியதிரு-௩௫. (௩) தி-ச-வி-௨௫.
(௪) தி-மொ-௨-௩-௮, (௫) ௪-௯-௮.

என்கிறது.(பிளந்திட்டகைகளால்)(க)[பூங்கோதையாள்வெருவ]"இ வன் முருட்டெலும்பிலே உறைக்குமாகில் என்வருகிறதோ" என்று வெருவும்படியிறே பிளந்திட்டது. இவர் பிளந்தபின்பும் திருவிரல் களில் உளைவுண்டாகில் தெரியுமென்றிறே-சப்பாணி கொட்டென்கிற தும். (பேய்முலையுண்டானே) இங்கு ஒருளைவு காணாமையாலே "பேய்முலையுண்டு பிழைத்தவனுக்கு ஒருளைவு வருமோ" என்று தேறுகிறார். ௬ (கூ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(அடைந்தித்யாதி) (அமரர்கள் மிடைந்தடைந்திட்டு)" சாபோபஹதரான இந்த்ராதிதேவர்கள் நெருங்கிவந்து "எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று ஆஸ்ரயித்தபடி

ளாலே மிடியறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரை போந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. (பிளந்தித்யாதி) (உ) "உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே" என்கிற படியே, திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. (பேய்முலையித்யாதி) அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையுமன்றிக்கே, (௩) "தாயாய்வந்த பேய்" என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டு முடித்தவனே! சப்பாணி. .... (கூ)

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடல்தன்னை
மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாகநாட்டி
வடம்சுற்றி வாசுகிவன்கயிறாக [பாணி (க0)
கடைந்திட்டகைகளால்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) துர்வாஸஶ்ஶா போபஹதராய்,அத்தாலேநஷ்டைஶ்வர்யராய்,அஸுராக்ராந்தராய்,

றபடி. (மிடி) ஸங்கோசம். "வாளுகிர்" என்றத்தை பிளக்கைக்கு ஸாதந மாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உட லகமித்யாதி). ஹிரண்யாஸுர நிரஸநாநந்தரம் பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகை யாலே, அவனிலும்வஞ்சகையாலே க்ரூரையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) "அமரர்கள் அடைந்திட்டு" என்றந்வயித்து கடலைக் கடைகைக்கும், அவர்கள் சரணமடைகைக்கும் ஹே துக்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (துர்வாஸேத்யாதி). இவர்கள்முன்பே அமரராகில் சரணம் புக

(க) க-திருவ-உ௩. (உ) தி-மொ-ரு-௩-௩. (௩) தி-மொ-க-ரு-கூ.

யாலே அவர்களுக்காக அம்ருதமதநம் செய்வதாக, அத்யகாதமான க்ஷீராப்தியை ஓஷதிவிசேஷத்தாலே தத்த்ய (ரஸ்ஸ) வஸ்த்தமாக்கி அதிலே மந்தரத்தை (௧) "மலைஆமைமேல் வைத்து" என்கிறபடியே மத்தாக நாட்டி. (இட்டு) கடைவதாகஇட்டு. "நாட்டி" என்றது- கூர்மாகாரத்தினுடைய முதுகில் மலைசெல்லாதபடி பாலுறைவு தாங்குகையாலேயிறே இட்டு நாட்டவேண்டிற்று.

அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (௨) "शरणं त्वामनुप्राप्ताः समस्ता देवतागणाः-சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தாதேவதாகணா:" என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. (அடைந்திட்டு) என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. (௩) "நலங்கழல் வணங்கி" என்கிற விது திரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறாப்போலே. (ஆழ்கடலித்யாதி) அத்யகா (ஊ) தமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்கையென்று பாராதே நெருக்கி. (மந்தரமித்யாதி) (௪) "मन्थानं मन्दरं कृत्वा - மந்தாநம் மந்தரம் க்ருத்வா" என்கிறபடியே மஹாசலமான மந்தரத்தைக் கடையும் மத்தாக நாட்டி.

ப்ரஸக்தியில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அமரத்வஸாபேக்ஷரான) என்று. "இவ்வமரத்வஸாபேக்ஷதையிலேஅஸுராக்ராந்ததைஹேது, அதிலே நஷ்டைஶ்வர்யதை ஹேது, அதுக்கு ஶாபம் ஹேது" என்று திருவுள்ளம். "அடைந்திட்டு" என்று ல்யப்ப்ரத்யாந்தமான இச்சப்தம்(சரணம்புகுர) என்ற இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைந்திட்டித்யாதி). (வினையெச்சம்) என்றது-க்ரியாஸங்கோசம். அவ்யயமென்றபடி. (திரிந்து) ப்ருக்ருதார்த்தாநுகுணமாக சிக்ஷிக்கப்பட்டு. இங்ஙன் பொருளாகவேண்டியது - "மிடைந்திட்ட மத்தாகநாட்டி வடம் சுற்றிக் கடைந்திட்ட" வென்று சொல்லப்பட்ட க்ரியைகளோடே "அடைந்திட்டு" என்கிற க்ரியை ஸமாநகர்த்ருகமல்லாமையாலே யென்றுஹ்ருதயம். இப்படி ல்யப்ப்ரத்யாந்தமானவிது திரிந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நலங்கழலித்யாதி). கடலென்றத்தாலே அகாதத்வம் தோற்றி யிருக்க "ஆழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்யகாதமான) என்று. "தன்னை" என்று விசேஷித்ததின் தாத்பர்யம் (நம்முடைய வித்யாதி).

---

(௧)ச-திரு-௭௧. (௨) வி-பு-௧-௯-௬௫. (௩) தி-வாய்-௧-௩-அ. (௪)வி-பு-௧-௯-அ௪

இப்படி ஊன்ற நாட்டின மந்தரத்திலே பெருந்தேர் நடத்தும் வடம்போலே யிருக்கிற வாஸுகியை வலிய உயிர்க்கயிறுகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டகைகளால் சப்பாணி) (கார்முகில்வண்ணனே) லோகோபகாரமாக நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! .... (கㅇ)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) ஆட்

(வடமித்யாதி) (க) "யோக்த்ரம் க்ருத்வாச வாஸுகிம் - யோக்த்ரம் க்ருத்வாச வாஸுகிம்" என்கிறபடியே- வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்றை அதிலே கடைகயிறுகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டவித்யாதி) தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந்துறக் கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே (உ) "அலைகடல் கடைந்தவப்பன்" என்கிறபடியே அம்ருதம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. (கார்முகிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காளமேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனே! சப்பாணி. (கㅇ)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தம்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையால்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே. (கக)

வ்யா.— (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) (ஆட்கொள்ளத் தோன்

"வாசுகிவன்கயிறு வடமாகச்சுற்றி" என்று அந்வயித்து ஸப்ரமாணமாகவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யோக்த்ரமித்யாதி). (யோக்த்ரம்) கயிறு. கடைவார்கள் தேவாஸுரர்களன்றோ? இவன் கடைந்தானோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களையுமித்யாதி). "கடைந்திட்ட" என்ற வநந்தரம் "கார்முகில் வண்ணன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஶ்ரிதரித்யாதி). இத்தால் சப்பாணி கொட்டுகைக்கு இவ்வபதாநம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (கㅇ)

அநு.—பதினோராம்பாட்டு.(ஆட்கொள்ளவித்யாதி) இன்னாரை ஆட்கொ

(க) வி-பு-க-௯-அச. (உ) தி-வாய்-அ-க-க.

கொள்வானாகவிறே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின் பாரங்கள் வர்த்திக்கிற வடமதுரையைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்ததும். "இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தாருண்டோ" என்னில் (க) "என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்டமன்னன்" என்றார்களே. அர்ஜுநனையும் (உ) "கரிஷ்யே வசநம் தவ - கரிஷ்யே வசநம்தவ" என்ற பின்பு "க்ருஷ்ணதாஸன்" என்றிறே உடையவர் அருளிச்செய்வது. (௩) "பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" என்றபின்பிறே "ராமதாஸன்" என்றதும். சொன்னது செய்வேனென்றவனுக்கும் செய்யேனென்றவனுக்கும் தாஸத்வம் குணபரமாக உண்டாய்த்திறே. இவர்க்கு ராமகுணம் ஸாத்மியாதிருந்தது ராமபாக்யத்தாலேயிறே. "நாந்யத்ர" என்னாதே கூடப்போரு வேனென்றாராகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுலிப்பித்தாராவரிறே. அடிமை செய்திறே அடிமை கொள்வதும். (௪) * தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனாராகையாலே. அடிமை புக்கவர்களும் (௫) "மாயனாரை கிடக்குமுள்ளத்தெனக்கு" என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோ

றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப (பூ) வித்த. அவதார ப்ரயோஜநம் - லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்கை. "பிறந்த" என்னாதே, (தோன்றிய) என்றது - (௬) "தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் - தேவகி பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. (ஆயர்தம்

ள்ள வென்னாதே நிருபபதமாகச் சொன்னதுக்கநுகுணமாக சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையுமித்யாதி). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணாதித்ரயமாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜநமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்யாதி). "தோன்றிய ஆயர்தம் கோ" என்றத்தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப வித்ததித்யாதி). (எ) "பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்" என்ற விடத்திற்போலே இங்கும் "பிறந்தது இங்கே" என்று சொல்லலாமென்றுகருத்து. அன்றிக்கே "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்கோ" என்னாமல் "ஆயர்தம் கோ" என்பானென்னென்

(க) உ-௫-க. (உ) கீ-க௮-எ௩. (௩) ரா-உ. (௪) பெரியதிருவ-௩உ. (௫) ௪-திருவ-௫0. (௬) வி-பு-௫-௩-உ. (எ) க-உ-௩.

T86·00+01/PC362
582412 (2241

வினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. (நாளித்யாதி) நாள்பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (க) "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:" என்கிறபடியேபழம்பூ நாற்றம்தோன்றாமல்செல்லுமிறே.

(வேட்கையால் சொன்ன) இவர் மிஞ்சின விருப்பத்தாலே அருளிச்செய்த ஆகிஞ்சந்யப்ரகாசகமான. (சப்பாணி ஈரைந்தும் வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினை போமே) இவருடைய பா(ஃ)வபந்த(ஃ)மில்லையேயாகிலும் இவரபி(ஃ)மாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே விருப்பத்தோடே சொல்லுவார்க்கு, "இவரைப்போலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினைபோம். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

கோவினை) ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீ மதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழ நின்று ஏவிற்றுச்செய்து, தன்நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோ(ஃ)ப நிர்வாஹகனானவனை. (நாட்கமழித்யாதி) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி)அவதாரசேஷ்டிதாநுபவத்தில்ஆசையாலேஅருளிச்செய்தசப்பாணிவிஷயமானபத்துப்பாட்டையும் ஆஸாபூர்வகமாகச்சொல்லுமவர்களின் அகிலபாபங்களும்தன்னடையேபோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆவிர்ப்பவித்தித்யாதி) என்றுமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜநப்பட்ட தென்றுநின்றீர்; அவர்களுக்கும்இவனேஇழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்கஇவன்ஆள்கொண்டானேயென்ன,இத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஸப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). "கமழ்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தாநுகுணமாக "நாள்" என்றத்தை நாள்தோறுமென்றுக்கி அர்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த)என்றதுஆயர்தம்கோவினைக்குறித்தருளிச்செய்தவென்றபடி. வினையைகர்த்தாவாகச்சொல்லுகையாலே(தன்னடையே)என்றதுபலிக்கிறது.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

—oo:o:oo—

(க) ரா-யு-கஉஎ-கஅ.

ஸ்வா.—துடர் சங்கிலிப்ரவேசம். கீழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய பா(ஙு)வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி "தளர்நடை" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அநுகூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுணமாக நடக்கவே ஸித்திக்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப(ஃ)க்தி மூலமாகவும் ப்ரீதி மூலமாகவும் அவகாஹநஹேதுவாயிருக்குமிறே - ப்ரமாணநுகுணமாக ஏதேனுமோர் அதிகாரிக்கும். .... *

அவ.—முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தகஜத்தை இவனுடைய தளர்நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.— (துடரித்யாதி). மத்தகஜம் ஸ்தம்ப(ஃ)த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடேஇழுத்துக்கொண்டு முதுகில் கிடக்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி துடர்சங்கிலிகை ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப் பிராட்டி யநுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும்அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவளுடைய பா (ஙு) வயுக்தராய்க்கொண்டு பேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத்தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அநுபவித்துப் பேசினப்போலே, தாமும் தத்பா(ஙு) வயுக்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டித ரஸத்தைத் தத்காலம் போலே அநுபவித்து இனியராகிறாரிதில். *

மூ.—

துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) மதாதிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் துடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்

அநு.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) "மும்மதப்புனல்சோர" என்கிற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து சங்கிலிகை சப்திக்கைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மதாதிசயத்தாலேயித்யாதி).

கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி சப்திக்க. கயிறு-பொன்னுண். மும்மதத்தாலுண்டான ஜலம் அருவி போலே சோர. (மும்மதம்) இரண்டு கர்ணங்களிலும் தலையிலும் பாய்கிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) அந்த ஆனையானது மத விகாரத்தாலே அவஶமாக மெள்ள நடந்தாப்போலே.

(உடனித்யாதி) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப-திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே

கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலார் பிலா ரென்று சப்திக்க. (துடர்) என்று - விலங்கு. ஆனைவிலங்கு - சங் கிலிகையாயிறே யிருப்பது. "சலார்பிலார்" என்கிறது - சப்தாநு காரம். (தூங்கித்யாதி) முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்கு கிற மணியானது த்வநிக்க. பொன்மணி யென்கிற விடத்தில், "பொன்" என்கிறவித்தால்-பொன்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (படு வித்யாதி) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலமும்அருவி குதித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே கபோலத்வயமும், மேட்ர(ஞ்)மும்,மஸ்தகமுமாகிற ஸ்தாந த்ரயத் தில் நின்றும் வடிகிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) ஆனையானது அந்த மதபாரவஶ்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக் குமாபோலே.

(உடனித்யாதி).(க)"சேவடிக்கிண்கிணி".என்கிறபடியேதிருவடி களில்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி சப்திக்க; அன் றிக்கே, திருவரையிற்சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதி லுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். (உடையித்யாதி) திருவரையில்கட்டின மணியானது பறைபோலே

"பொன்னுனமணி" என்றால் த்வநியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமரு ளிச்செய்கிறார் (முதுகிலித்யாதி). (தூங்குகிற) என்றது - தொங்காநிற்கிற வென்றபடி. "பொன்" என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியித்யாதி).

"கிண்கிணியுடன் கூடி ஆரவாரிப்ப" என்றதுவயித்து த்ருஷ்டாந்தாநு ரூப்யத்துக்காக"கிண்கிணி"என்றதை-திருவடிகளில்சதங்கையாக்கி ப்ரமாண பூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சேவடியித்யாதி). சங்கிலிகையை இழுத்துக் கொடுவருமாகாரத்தாலும் த்ருஷ்டாந்தாநுரூப்யம் ஸித்திக்குமென்று யோஜ நாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (பறை) வாத்யவிசேஷம். "கறங்க" என்

(க) க-௩-ச.

விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் சப்திக்க. புகுமதமும் உகுமதமுமா யிருக்குமிறே இங்கும். (தடமித்யாதி) நடைபொறுக்கும்படி சிக் கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உப மாந ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வவஶமாகவும் அவஶ மாகவும் நடக்கக் காணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (சார்ங்க பாணி) அவதாரரஹஸ்ய மறியுமவராகையாலே சார்ங்கபாணியைப் போலே இவனும் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனாகவேணுமென்று ப்ரா ர்த்திக்கிறார். 'தளர்நடை நடவானோ.? .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) வ்ருக்ஷாக்ரமும் சிவக்கும்படிதோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைநுணிக்கொம்பு

சப்திக்க. (தடந்தாளித்யாதி) பருவத்துக்கீடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸத்ருசமாயிருக்கிறதிருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈஶ்வ ரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (தளர் நடை நடவானோ) தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக் கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற தசையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. .... (க)

மூ.—செக்கரிடைநுனிக்கொம்பில்தோன்றும்சிறுபிறைமுளைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவநந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) செக்கர் வானத் தினிடையிலே,சாகாக்ர(ஶாகாக்ர)த்திலே தோன்றும்படிஉந்நேயமான

றதினர்த்தம் (சப்திக்க) என்றது. "தடம்- இணைத்தாள்" என்றந்வயித்து தளர் நடைநடக்கும் பருவத்துக்கு அநுகுணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதெ ன்றுவிவக்ஷித்து வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி). "சார் ங்கம்" என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அரு ளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (தள்ளம்பாறுகை)-தவறுகை. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) "செக்கர்" - செம்மானம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று). "நக்க"என்றது-ஸ்மிதம்

அங்குரித்துத் தோன்றினாப்போலே யென்னுதல்; செக்கராலே சிவந்த வ்ருக்ஷாக்ரத்திலே தோன்றின சிறு பிறை யென்னுதல். (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவதரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும்ப்ரகாசிக்க. (நளிருகை)-ஸ்நிக்த்த(ஸ்ஞ்)மத.

(அக்கித்யாதி) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென்னுதல். (அக்கு)-வெள்ளை. இத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (ஆமைத்தாலி) திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாக சாத்தின ஆபரணம். (அநந்தசயநன்) ⁕உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்க ப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்நம் தகுதியாம்படியான நிறத்தையுடையவன். உபமாநோபமேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தெனகிறது. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன். வாஸுதேவனென்னுமதொழிய [సర్వంవసతీతి - వాసుదేవః- ஸர்வம் வஸதீதி - வாஸுதேவ:] என்னமாட்டாரிப்போதிவர்; இதுதானிறே அதுதானும். .... (உ)

பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (ஆமைத்தாலிபூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆபரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அநந்த சயநன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. (க) "నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్యహ్యాగతః - நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணி வண்ணன்) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனித்யாதி) ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (உ)

௩.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல் துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றாடையொடும் [யொடும்
மின்னில்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறை
தன்னில்பொலிந்த விருடீகேசன் தளர்நடைநடவானோ. (௩)

பண்ண வென்றபடி. "செம்" என்றும் "துவர்" என்று மிருக்கையாலே (மிகவும் சிவந்து) என்றது. "திண்ணை" என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே) என்றது. ... ... (உ)

(க) ஹரிவ-விஷ்ணுப-ருரு-ருஉ.

அவ,—மூன்றும்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்த்ரன், ஒரு மேகம், இவை உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறுர்.

வ்யா.—(மின்னித்யாதி) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்விதீய சந்த்ரனும். அத்தைச் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரையிலே சாத்தின பொன்னூணும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாசியாநின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்க மேலேசாத்தினபொன்னின் சிற்றுடையோடேங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட கரியமேகம்போலே, சாத்தின திருக்கண்டங்காறையாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன்னில் பொலிந்த) முன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்தர்யம் பொலிகையன்றிக்கே (க) "தானே தனக்குமவன்" என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்தர்யத்தையுடையரான (இருடீகேசன்)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகளங்க சந்த்ரமணடலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்குமேலேசாத்தினபொன்னின்சிற்றுடையுமாகிற இவற்றோடும். (மின்னிலித்யாதி) மின்னாலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேகம்போலே திருக் கழுத்தில் சாத்தின காறையோடும். (தன்னிலித்யாதி) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழ

அநு: — மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹார பலிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை ஸித்தமென்று "வெண்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிறுர் (அகளங்கம்) என்று. "பின்னலில்" என்றவிடத்தில் "இல்" குறைந்து "பின்னல்" என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறுர் (திருவரையிலித்யாதி). பின்னலுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கநுகுணமாக (பொற்பின்னலும்என்றது. "மின்னில்" என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி "பொலிந்த" என்றத்தை லக்ஷணயா காந்த்யாதிக்யமென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் (மின்னாலேயித்யாதி). கீழெல்லாம் ஆபரணசோபையை யருளிச்செய்து "தன்னில் பொலிந்த" என்கையாலே பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறுர் (இவ்வொப்பனையித்யாதி). ... ... (௩)

(க) ௩-திருவ-௩அ.

பொலிவாலே இந்த்ரியங்களை அபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே திருவாபரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்த) தன்கோயிலானது (க)"முகில்வண்ணவானம்" என்கிறப்போலே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யச்சாயையாலே நிறைந்த வென்னுமாம். .... (ரு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத சத்ருக்கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

வ்யா.—(கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாபோலே. (கணகண சிறித்து வந்து) கணகணவென்றது-சிரிப்பை அநுகரித்தாதல்; கணகணப்பென்று-உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச்சிரித்தானென்னுதல். (உவந்து) ப்ரியப்பட்டு. (முன்வந்துநின்று) முன்னே வந்துநின்று. (முத்தம்தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்

காலே ஸம்ருத்தனாயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைத் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவானோ? .... (ரு)

மூ.—

கன்னற்குடம்திறந்தா லொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகள்மீதே தளர்நடைநடவானோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனாய்க்கொண்டு. (கணகண) என்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். (முன்னித்யாதி) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அத(ர)ராஸ்வாதத்தைத் தாரா நிற்கும். (முத்தம்) - அதரம். (என்னித்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) திருப்பவளத்தில் தீர்த்தம் ஊறிவருகைக் கநுகுணமாக "கன்னல்" என்றதைத் தத்காரணமான கருப்பஞ்சாறாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கருப்ப மித்யாதி). (இல்லி) என்றது- சில்லியென்றபடி.

(க) தி-வாய்-எ-உ-கக.

முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவனென்றபிமானிக்கும்படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்றதிருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகைக்கடி * அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பனுகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றோர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனுகப் பெற்ற பா(ஃ)க்யத்தை யுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) "முன்பேமுத்தம் தரும்" என்றும், இப்போது "வாயமுதம்தந்து" என்று மருளிச் செய்கையாலே, முற்பாடு "முத்தம் தந்தருளும்" என்றுப்ரார்த்தனையாய், அது இப்போதுஸித்தித்த தென்றும் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்) இவ்வாயமுதம்விளை நீராகவிறே, இவருடையஸத்தைவர்த்தி(ஃ)ப்பது; ஆகையிறே "தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்றது. (தன்னெற்றியித்யாதி). 'தனக்கெதிரேவந்து சத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானே' வென்று ப்ரார்த்திக்கிருராதல்; நிர்ணயிக்கிருராதல்; பயப்படுகிருராதல். அன்றிக்கே - (க) "ஸ்ஜ்ஞாதிபாஷ்பஃ- லஞ்சாதபாஷ்பஃ". (ச)

யாதி) எனக்கு ப(ஃ)வ்யனுய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனுய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தை யுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக (X) ம்ருதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியா நின்றான். இங்கே "வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்று - வர்த்தமானமாகச்சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தம்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வபா(ஃ)வ கத(ஃ)நம் பண்ணினபடி. (தன்னெற்று இத்யாதி) தன்னோடு எதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானே. .... (ச)

"தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்றதினர்த்தம் (தழைப்பியாநின்றான்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினானென்றபடி. "முத்தம்தரும்" என்றதுக்கும் "வாயமுதம் தந்து" என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பௌநருக்த்யத்தைப்பரிஹரிக்கிருர்(இங்கேயித்யாதி). இத்தால்-முத்தம் தருகை ஸ்வபாவம்; தருகையாலே "வாயமுதம் தந்தான்" என்று, அதுக்கு அத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்றாய்த்து. "எற்று" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (ச)

(க) ரா-கிஷ்-உச-உச.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்டன் துடர்ந்தோடுமாபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிமூத்தபிரானைத் தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முன்னலித்யாதி) கருமலைக்குட்டனுக்குமுன்னே நன்றாய் அத்விதீயமாய் பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடெனவிரைந்தோட. (பின்) அக்குட்டியின் பின்னே. (துடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி) அஞ்ஜநகிரி ஈன்ற குட்டி தன்செருக்காலே அத்தைத் தொடர்ந்தோடுவது போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகத்திலுள்ளார் சாஸ்த்ரங்களையும்ஸ்தோத்ரங்களையும் ஆசார்யமுகத்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதேஸ்துதித்

மூ.— [தோட]

முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்
பின்னைத் துடர்ந்தோர்கருமலைக்குட்டான்பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானோ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி)முன்னேவிலக்ஷணமாய் அத்விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்னையித்யாதி) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப் பிடிக்கைக்காகத் துடர்ந்து, அஞ்ஜநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாநுகுணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமா போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) "நல்" என்றதுக்கர்த்தம் (விலக்ஷணமாய்) என்றது. "பெருமலைபோன்ற குட்டன்" என்று சொல்லக்கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிறார் (பெரிதாயித்யாதியால்). "பின்னை" என்றதுக்கு - பிற்பாடென்றர்த்த மல்லாமல், த்விதீயார்த்தமாகப் பின்பு தேசத்தை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

"உலகம் பன்னிப்-பரவி" என்றந்வயித்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (லோகமித்யாதி). ... ... (ரு)

துப் போரும்படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்ரஜனான நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலேசெருக்காலேமுன்னே ஓட, பின்னே அவனைப்பிடிக்க வேணுமென்றோடிச் செல்வான் தளர் நடை நடவானோ. .... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்ச (ஜ) னைதோன்ற நடந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஒருகாலிலித்யாதி) ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சக்கரம்-அத்வி தீயமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்தினாப்போலே, (க) "அடிதாறு"என்கிறபடியே ரேகாரூபேணப்ரகாசிக்கும்படி அமர்ந்ததிருவாழி யாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே "ஒருகால் ஒருகால்" என்று வைத்து "இருகால்" என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், இப்போதுஒன்றுக்கொன்றுஒப்பானபடிசொல்லிற்று மித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினாப்போல்) தூலிகையாலெழுதினாப்

காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரையுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன்செருக்கிமுன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. .... (ரு)

மூ.—

ஒருகாலில் சங்கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினாப்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி) ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித்யாதி) அடியிட்ட அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினாப்போலே அடையா

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி)(பொறித்துச்சமைந்த) என்றது-ஸித்தமாயிருக்கிற தென்றபடி. (தூலிகை) சித்ரசலாகை. கீழைக்கடா

(க) பெரியதிருவ-௩௧.

போலே லாஞ்ச (ஞு) னைதோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலாவியருளினவெளியில் அழகியதான லாஞ்சனைகண்டு நம்முதலிகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதிறே. (பின்னையும்பெய்துபெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயும் கடல்போலேயு மிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். "கருகார்க்கடல் வண்ணன்" என்கிறது - "கார்க்கடல்வண்ணன்" என்னுமாபோலே. "கருமை" பெருமையுமாம். (காமர் தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்தர்யமும் மார்த்தவமும் சித்தஜத்வமுமுண்டாய்த்து- இவன் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிறே. (க) *காமனைப்

ளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனைப் பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (கருமை) இருட்சி· (கார்) குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, "கருமை" பெருமையாய், "கார்" இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, "கார்" என்று- மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். (க) * காமனைப்பயந்த காளையிறே.

க்ஷித்து "பெருகாநின்ற" என்றவர்த்தமாநார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "வெள்ளம்" என்றபதார்த்தம் (ஸாகரம்) என்றது. இலச்சினைப் பட நடக்கையாலே வந்த ஆநந்தத்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆநந்தத்தைச்சொல்லுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). ஆநந்தத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவானோ வென்று கருத்து.

"கரு" "கார்" என்கிற பதங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இருண்டித்யாதி). "கரு" என்கிறதை - காருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றுமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). [காமஸ்ய ஸர்வ்வஸ்ய - காமः- காம்யதே ஸர்வைரிதி-காமः] என்றுதிருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகாலேயித்யாதி). (வெருட்டி) மிரட்டி. இத்தால்

(க) தி-வாய்-கഠ-அ-அ.

பயந்த காளையிறே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றானிறே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்து பெய்து தளர் நடை நடவானோ. .... (கூ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசை யோடே தளர்நடை நடக்க வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(படரித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற தாமரைஇலையணையப் பூத்த அந்தத்தாமரை கட்டவிழ மது ஊறித் துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்)

(க) “ప్రసవాన్తఞ్చ యౌవనమ్ - ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்” என்னும் படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகு மாய்த்து.

“காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவானோ” என்று அந்வயம். (கூ)

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பனிபடுசிறுதுளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிற்றிற்று வீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல்போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டுசார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது

நாட்டில் அழகாயிருக்கு மவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று சொல்லிற்றாய்த்து. எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸவாந்தமித்யாதி). (ப்ரஸவாந்தம்) என்றது-ஸ்த்ரீஜநங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே புருஷர்களுக்கும் யௌவநம் கழியும், என்று வசநத்துக்குத் தாத்பர்யமாய், அப்படி இவனுக்கன்றென்று கருத்து. ... ...(கூ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) “படர்” என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள) என்று. “நெகிழ” என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவலம் முகுளாவஸ்த்தையும் சொல்லக்கூடாமையா லருளிச் செய்கிறார் (முகுளிதமாயித்யாதி). “பனி படு” என்றதினர்த்தம் (குளிர்த்தியையுடைத்தான) என்று. “படு” என்றவநந்தரம் “மது” என்றத்தை அத்த்யா(హృ)ஹரித்து பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மதுவானது) என்

(க)

இடங்கொள்கையாவது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வையமேழும்கண்டது. (க) *உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத் தாய் சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாக(X)ம்ருதம் ஊறியூறி இற்றிற்று வீழ நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி) கடிய சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணிகள் கணகணவென்று சப்திக்குமாபோலே. கணகணப்பாவது-கணுர் கணுர் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின மணி. (தடந்தாளிணைகொண்டு) அழகியதாய் உறைத்ததிருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிறே. .... (எ).

ஸ்வா.-எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய-கருமையுடைய சிறிதாயிருக்கிற மலை

சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி) இடமுடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி) கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநி போலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி) ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ருசமான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானோ. .... *(எ)

மூ.—பக்கம்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினில்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கருத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்ஸ்வத்திலேநின்

று. "சிறு" "துளி" என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தலென்றர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (சிறுகத்துளித்து) என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் "வீழ" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று. "வாய்" என்றது-வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. ... ... (எ).

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) "கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே" என்றந்வயித் தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கருத்தவித்யாதி). தார்ஷ்டாந்திகத்தில் "அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ" என்றதுக் கநுகுணமாக "அரு

(க) தி-வாய்-கூ-கO-க.

யின்மேல் பார்ஶ்வத்திலே அருவிகள் நிம்நோந்நதமாகச் சூழ்ந்தாப் போலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குவடம்) திருவரையில் சாத்திய வளை மணிவடம் - வெள்ளிமணிவடம். (ஏறித்தாழ) நிம்நோந்நதமாக. (அணியல்குல்புடைபெயர) அழகிய திருமருங்கிலசைந்து புடை பெயர. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழ கியகுழவியுருவிலே. (தக்கமா மணிவண்ணன்) மாமணி தக்கவண் ணன்-மஹத்தான நீலரத்ந நிறத்தை யுடையவன். (வாசுதேவன்) அவருமிப்படி வளர்ந்தார்போலேகாணும். (க) *ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி- ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸியிறே.

"மாமணிதக்கவண்ணன் வாசுதேவன் - உலகினில் மக்களைப் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவில் - கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர - தளர்நடை நடவானோ" என்றந்வயம். .... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணித் திரிவ தொரு ஆனைக்கன்றுபோலே பெருமதிப்புத்தோன்ற வரவேணு மென்கிறார்.

நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. (பகர்) ஒளி. (அக்கு இத்யாதி) திருவரையில்சாத்தின வளைமணிவடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. (அணியித்யாதி) அழகிய நிதம்ப ப்ர தேசமானது பார்ஶ்வங்களிலே அசைய. (மக்களித்யாதி) லோகத் தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. (தக்க வித்யாதி) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையனான ஶ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (அ)

வி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (நிம்நோந்நதேத்யாதி). "அனைய" என்றதினர்த்தம் (போலே) என்றது. (வளை) என்றது-சங்குவளை யென்றபடி. "இழிந்து" என்றும் "தாழ" என்றும் பர்யாயமாகையால் தாழ வென்றதுக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாலும்படியாக) என்று. "புடை பெ யர" என்றதினர்த்தம் (பார்ஶ்வங்களிலே அசைய) என்று. "உலகினில் மக் கள் பெய்தறியா" என்றந்வயித்து மக்களென்று மநுஷ்ய பரமாக வர்த்தமரு ளிச் செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி). மணிபதார்த்தம் (அழகிய) என்றது. "உருவில்" என்றஸப்தமி வடிவையுடையவனென்று ப்ரதமையாகக்கடவது. தமிழில் ஒரு விபக்தி எல்லாவிபக்தியிலும் கூட்டலாயிருக்கும். ... (அ)

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌளகண்டம்.

ஸ்வா.—(வெண்புழுதியித்யாதி) தூயபுழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கையாலே அளைந்தும் வருவதாய் கரிதாயிருக்கிற இளவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளியபுழுதியை அளைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தை த்ரிவிக்ரமனாகக் கண்டாப்போலே குணஸாம்யத்தாலே இதுவும் அதுவாகவிறே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்கூடவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்பொடே தோன்ற (ஒண்போதித்யாதி) கமலவொண்போதலர்ந்தாப்போலே யிருக்

மூ.—

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டளைந்ததோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச்சிறுக்காலுறைத்தொன்றும்நோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அளைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்ரிதனான இந்த்ரனபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்பட வியர்த்து) ஏறட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. (ஒண்போதித்

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) யதாஸ்ருதத்தில் "அளைந்ததோர்" என்னுமளவும்வேழத்துக்கும், "கருமை" என்றது கன்றுக்கும்விசேஷணங்களாகத்தோன்றுகையாலே, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஆநுரூப்யம் ஸித்தியாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் கீழோடேசேர்த்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி). "தெண்" என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி). "வெண்புழுதி" என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே "புகர்பட" என்று பரபா(பா)கம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். கோவிந்தனென்றாதே "திரிவிக்கிரமன்" என்றதுக்கு ஹார்த்தாபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனனவித்யாதி). ஆஸ்ரிதனுக்காக காடுமேட்டையுமளந்து

கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே. (க) * மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (தண்போதித்யாதி) குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே. (தவிசு) படுக்கை. .... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமத்யேதோன்றின பூர்ண சந்த்ரனைப்போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (திரையித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ர மத்யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே. (திருநீரித்யாதி) சந்த்ரனிலும் நீர்மையையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக

யாதி) அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்ததாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்தபூக் களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ. (தவிசு) மெத்தை. .... (௯)

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்தன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய ஸமுத்ரமத்யத்திலே சலித்துத்தோற்றுகிற சந்த்ரமண்ட லம்போலே. (செங்கண்மாலித்யாதி). சிவந்ததிருக்கண்களையும் அதுக்குப் பரபாக(ஓ)மான கறுத்த நிறத்தையு முடையனாய் ப்ர

திருவடிகளூறுத்தும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே திருவடிகளின் மார்த் தவாநுகுணமாக மெத்தைமேலே நடக்கவேணுமென்று பரிவுதோற்ற "திரி விக்கிரமன்'' என்கிறாரென்று திருவுள்ளம். "எறட்டுக்கொண்டவித்யாதிக்கு- திருமேனியில் சிறிது ப்ரதேசமானது புழுதிநனைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத் தோற்றும்படி'' என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது தாமரைக்கு விசேஷணம். ... ... (௯)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) "நீர்'' என்று ஸமுத்ரமாய் அத்தாலே திரை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பா (ஓ) வம் (திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி). இத்தால் சந்த்ர மண்டலத்துக்கு சாஞ்சல்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று கருத்து. ஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (அதுக்கு

(க) தி-வாய்-௯-௨-௧௦.

மண்டலத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடை பெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாசிக்க. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலையெறியக் கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்தமாய், உபமாநரஹிதமாய், ஸகலப்ரமாணவேத்யமாய், சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களோடேகூடி ரக்ஷ்யரக்ஷகபா(வ)வத்தைமாறாடி மங்களாஶாஸநபர்யந்தமானபலத்தைத்தரும் சிறுச்சண்ணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரிய தென்றது - ப்ரபஞ்சாவலம்பஹேதுவாக. .... (க0)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஶஸ்தகேசனாயிருக்கிறவன். (மால்)கரியவன். (தன்னித்யாதி)தன்னுடைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தானதிருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலங் கொண்டசைய. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய், அத்விதீயமானதீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத்துளிக்கத்தளர்நடைநடவானோ. (க0)

அவ.— பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவொன்னார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள்பணியும்மக்களைப்பெறுவர்களே.கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்பரபாகமான) என்றது. "திரு" என்ற பதார்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸங்கதை. "துலங்கு" பதார்த்தம் (விளங்குகிற) என்றது. "எங்கும் திகழ்ந்து புடைபெயர" என்றநவயித்தர்த்தம் (எங்குமொக்கவித்யாதி). "திரையெழு" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என்றது). (கங்கையிலுங் காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலத்தைத்தரும்) என்றத் தோடந்வயம். "துள்ளம்"-துளி. "சோர-" ஸ்ரவிக்க; இத்தால்பலிதம் (துளிக்கத்துளிக்க) என்றது. ... ... (க0)

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி)ராஜகுலத்தில்ஆவிர்ப்பவித்தது-ஸாக்ஷாத்காரபரரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையிறே. ஆயர்குலத்திலே தோன்றியதிறே - ஜ்ஞாஜ்ஞவிபாக(ரா)மற எல்லாருமறிந்தது. இப்படி (தோன்றிய அஞ்ஜநவண்ணன் தன்னை). (தாயரித்யாதி) தாய்மாரான அநுகூலஜநங்களும், இவர் தாமும் மகிழ. இவனைக் காண உகவாதவளவேயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்றானென்று கேட்ட போதே வயிறெரி கொளுந்திவந்து பூதநாசகடயமளார்ஜுநங்களாகிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, (க) "கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பு" என்னும்படி "அழன்ற சத்ருக்களும் ஒன்றில் அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதம் பண்ணிப்போனவர்களை மீண்டுவரக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் உருவிய வாளோடே நில்லாநின்றோம்; இனி ஒருபோக்கடியுமில்லை; இனி ஸாது மந்த்ரியான அக்ரூரனை அழைத்தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்" என்று அக்ரூரனை அழைத்து, அவர் சொன்னவார்த்தையாலும்மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனையிறே. ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதளருவதிற்காட்டில் சாகவமையுமென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்குமிறே. அநுகூலித்தாரும் மங்களாஶாஸநரூபேண "இவனுக்கென் வருகிறதோ" என்று க்லேசித்தாலும், க்லேசிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிறே.

வ்யா.—(ஆயரித்யாதி) கோ(ப)பகுலத்திலேவந்துஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தமை அடியறிவாரறியு மித்தனையிறே; இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன்தன்னை.) கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. (தாயரித்யாதி) பெற்றதாயான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானமையை யறிந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமைகண்டு

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை, "ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராஜகுலத்திலித்யாதி). பஹுவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து (பெற்றதாயானவித்யாதி). "ஒன்னார்" - சத்ருக்கள்.

(க) திருப்பாவை-உரு.

அவனுகப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) "வேயர்" என்று பட்டர்பிரானுகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணுமிறே; அன்றிக்கே "வேயர்" என்று ப்ராஹ்மணருக்குஸந்த்யாவந்தநம்விசேஷணநிரூபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் "குழல் கோவலர்" என்று நிரூபகமாகையாலும், இவர்தாம் கோ(ரீ)ப ஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் செய்கையாலும், அவன் ருனும் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும்ஆவிர்ப்பவித்தாப்போலே யிறே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்து மிக்கபுகழையு முடையரானபடி. (விட்டுசித்தன்) இவர் "வாஸுதேவன்" என்றுப் போலேயிறே "விஷ்ணுசித்தன்" என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்துநிர் தேசமும் ஆஶ்ரயணீயத்வமும் கூடாதிறே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக் கும் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸ்த்திதி யில்லையிறே. (சீரால் விரித்தன) சீரால்விரிக்கையாவது - குணாஶ்ரய தர்ஶநமும், குணப்ரகாஶ ஹேதுவும், குணப்ரகாச ப்ரயோஜநமு மிறே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அறியாதிருந்தார் களேயாகிலும், இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அநுஸந்திக்குமவர்களும். (மா்யன் மணிவண் ணன் தாள்பணியும்) * ஆஶ்சர்யமான கல்யாண குணங்களையும், ஆத்மகுண நாநாத்வத்தையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமு

"என் செய்யப்புகுகிறோம்" என்று பீ(தீ)தராய் அவஸந்நராம்படி யாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) (க) * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்தவராகை யாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சீராலித்யாதி) சீர்மை யோடே விஸ்தரித்துச்சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி). ஆஶ்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய், நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திரு

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி). ... ... (கல)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(க) ரு-ச-கக.

டையவன் திருவடிகளிலே பணியும். "பணியும்" என்ற வர்த்தமானம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில்ப்ரார்த்தனையாதலிறே. (மக்களைப்பெறுவர்களே) புத்ரர்களைப் பெறுவர்கள். அவர்களாகிறார்-சிஷ்யவத்புத்ரர்களாதல்; தாஸவத்புத்ரர்களாதல்; சிஷ்யதாஸர்களாதல். இதுதான் - சப்தோச்சாரண மாத்ரத்திலே கூடுமோவென்னில்; இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்ததைஓதி, ஓதுவித்துப்போருமவர்களுக்குக்கூடும். எங்ஙனேயென்னில்,இவர்களாலேதிருந்தின சிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; (க)"ஸ்ர்ஜ்ஸ்- சுகதாதம்" (உ)"இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்" (ங)"நந்தன்பெற்றனன்". கூரத்தாழ்வார்நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே பின்புஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவளவில்தம்முடைய புத்ரரான ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதினுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வானுக்கு அங்ய சேஷத்வம் வரவொண்ணாது என்று ஆவர்த்திக்கை தவிர்ந்தாரிறே. அன்றிக்கே ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிறே.

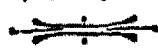
பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—கீழே இவருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி அதிகாரியானவன் நல்வழிநடக்கவே அநுகூலப்ரீதி

வடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப்பண்ணும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். "மக்கள்" என்று-அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும்வரும் உபயவித புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல் ப்ரவேசம்.

—(*)—

அவ.—அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில்

அரு.-பொன்னியல் ப்ரவேசம்.-(சேஷ்டிதத்தினுடையரஸத்தை) என்றது-

(க) (உ) உ-உ-சு. (ங) பெரு-தி-எ-ங.

யும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் ஸித்திக்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந் தான்-தேஜோவதமும், ப்ராணவதமுமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஹேந்த்ரியங்களும் தானுமிறே. தேஹேந்த்ரியங்களை தேஜோவதம் பண்ணுகையாவது - அதிகாராநுகுணமாக நியமித்து சிறைப்படுத்தி நியாம்யமாக்குகை. நிரஸிக்கையாவது- எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் சத்ருவுமாயிருக்குமிறே. கர்மத்தாலன்றிக்கே,காலத்தாலன்றிக்கே, தேசத்தாலன்றிக்கே, இந்த்ரியங்களாலன்றிக்கே "நானேசெய்தேன்" என்றானிறே. இனிமேல் "அச்சோ"என்கிறவ்யாஜத்தாலே அயோக(X)வ்யவச்சேதமும், அப்ரதிஷேதம்முதலான ஆத்மகுணங்களுண்டாகிலிறே அவனைக்கூடலாவதென்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுக்கிறார்.

அவனைக்குறித்து அநுபவித்தாப்போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலேதத்காலம் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாகஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னை அணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். "அச்சோ" என்று - அவன் வந்து அணைத்துக் கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவளோடுஇவர்க்குஸாம்யம். *மயர்வறமதிநலம்பெற்று, பரத்வாதிகளையெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் தர்மைக்யத்தாலே வஸ்துவிசேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். .... *

அதினுடைய வழகையென்றபடி. (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவர்பால்யசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கும் காலம்" என்றுசேஷம். (ப்ரகாசித்து) என்றது - ப்ரகாசிக்கவென்றபடி. (அணைக்கையாகிற ரஸத்தை) என்றது - அணைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு தர்மிதர்மங்களுக்கு அபேதநிர்த்தேசம் ஔபசாரிகம். (வஸ்து) என்றது-தத்காலாநுபாவ்யமான க்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்துவென்றபடி. ... ... *

அவ.—முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேகம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா—(பொன்னியலித்யாதி) பொன்வடத்திலே கோவைப் பட்டு, ஓசையையுடைத்தானகிண்கிணியைத்திருவரையிலேபின்னே சாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி) தன்

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிப்புறங்கட்டித்
தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட
மின்னியல்மேகம் விரைந்தெதிர்வந்தாப்போல் [வச்சோ.
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கிண்கிணி) பொன்னாலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபாதாநமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். மேலே "சலன்சலனென்றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது-திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாடபூஷணம். இவற்றை, "புறங்கட்டி" என்றது-புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்த்தலங்களிலே கட்டி என்றபடி. "கண்கால்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்கு வாசகமிறே. (தன்னியலித்யாதி). திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்குஇயல்

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி) (இயலப்பட்ட) என்றது - சமைக்கப்பட்ட வென்றபடி. (பொன்தோய்த்து) என்றது - பொன்னைப்பூசியென்றபடி. "பொன்" என்றுபொன்ஸூத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை-கூடுகையாய் அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "உடைமணிகணகணென" என்று சொல்லாதே, க்ஷுத்ரக (஘) ண்டிகைகளுடைய சப்தாநுகாரமான "சலன் சலன்" என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, அவிசேஷேண எல்லாவற்றையுமருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). "புறம்" என்று இடத்தைக் காட்டுமோவென்ன நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி). "தன்" என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது-பாட்டில் "கிண்கிணி" என்று ஜாத்யேகவசநமாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாபாவிகமான வென்றபடி.

னிஷ்டத்திலே விளையாடாநின்றால் கிண்கிணி முதலான ஆபரணம் த்வநிக்குமிறே. (சலன் சலன்) - அநுகாரத்வநி.

(மின்னியலித்யாதி) மின்னோடேகூடி ஒருமேகம் கால்படைத்து கடுகநடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாபரணப்ரகாசமும் திருமேனியில் ப்ரகாசமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி) உனக்குப்ப்ரார்த்தநீயமான என்னிடையிலிருப்புக்கு, எனக்குப்ப்ரார்த்தநீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தணைக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய ஹஸ்தமுத்ரை பரமபக்தி பர்யந்தமானாலும், அவனுக்குவேண்டுவது அப்ரதிஷேதமிறே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகனாய்,

---

வானத்வநி சலன் சலனென்று த்வநிக்க. "சலன்சலன்" என்கிறவிது அநுகாரசப்தம்.

(மின்னியலித்யாதி). மின்னை இயல்வாக வுடைத்தான மேகமானது கால்படைத்துக் கடுநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ்-"கிண்கிணி சுட்டி" என்றவை, (க)"செங்கமலக்கழல்" என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஞசீ)மான அவ்வாபரண தேஜஸ்ஸோடே கூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேக்ஷையைப்பற்ற இந்த த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடைக்கித்யாதி). என்னுடைய ஒக்கலையிலிருப்புக்காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொள்ள வேணும். இருகால் சொல்லுகிறது - அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்

(மின்னைஇயல்வாக) என்றது - மின்னைஸ்வபாவமாக; அதாவது - நிலைநின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஓடிவருகைக்கு ஹேதுவாக காலையுண்டாக்கிக்கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ(஭ூ)தோபமை சொல்லிற்றாய்த்து. பொன்பூசின கிண்கிணிப்புகர், மின்புகர் நேர்நில்லாமையாலும், சுட்டி சிறியபூஷணமாகையாலும், ஸகலாபரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி). "ஓட்டரா" என்றதினர்த்தம் (ஓடிவந்து) என்றது. "வாரா" என்றது - வந்தென்றவர்த்தத்தைச் சொல்லுமாபோலேயிருக்கிறது. ... ... (க)

(க) க-ரு-கο.

"எப்போதோ அழைப்பார்" என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனை, "வாரா" என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச் சோவச்சோ) என்றது-சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஶ்லேஷஸாபேக்ஷ ராயிருப்பார் உகந்துசொல்லும் பாசுரமிறே. .... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தேகவியும் படிகடுநடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(செங்கமலமித்யாதி). தன்நிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலேவண்டுகள்மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) மங்களாசாஸநபரரான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் தரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபிநிவேசத்தின் மிகுதியாலே "ஆரத்தழுவாய்" என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தநபரிரம்பணம் செய்தால்

கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. (க)

மூ.—செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்பச்
சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரமேந்திய
அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோ [வச்சோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட திருக்குழல்கள்வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைப் பூவேந்தினாப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்குமவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழி

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாதருஶ்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (சுருண்ட) என்று. "பங்கிகள்" என்றதினர்த்தம் (குழல்கள்) என்றது. "அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவவா" என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). "அம்" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான அழகைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (அவைதானுமித்யாதி). "ஆரத்தழுவவா"

அவர்கள் அந்த போகாதிசயத்தாலே சொல்லும்பாசுரம்போலே யிருக்கிறது காணும். .... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவர வேணுமென்றார்கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணு மென்கிறார்.

ஸ்வா.—(பஞ்சவரித்யாதி) அவனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே இது தான். (க) "முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - அவனே - இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றிறே ஜீயர்க்கு பட்டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய்; துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று "இவர்களையும் ஸமாதாநம் செய்யலாமோ"

க்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி) அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக் கொள்ளவேணும். .... (உ)

மூ.—பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதம்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [வச்சோ.
அஞ்ஜநவண்ணனேயச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோ.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) துர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை இழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து, துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும்சேர்க்கப்பார்த்த

என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபர்யாப்தேத்யாதி). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆதராதிசயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆதராதிசயத்தாலே ஆரத்தழுவவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, "வந்தச்சோவச்சோ" என்றதென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவனோட்டை ஸ்பர்சம் அபியதவிஷயஸ்பர்சம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. ... ... (உ)

அ௩.—மூன்றும்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் அஞ்சுபேரேயாகைக்கும், இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதனாகைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச்செய்து கொண்டர்த்தயருளிச் செய்கிறார் (துர்யோதநேத்யாதி, சொல்லிப்

(க) தி-மொ-உ-உ-௬.

என்று மத்த்யஸ்த்தபுத்தியாலே பார்த்தவளவில் அவர்கள்நெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச் செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்யாதி) நல் பொய்கைபுக்கு-கிடந்த - நஞ்சுமிழ்நாகம் - அஞ்சப்பணத்தின்மேல்-பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையாயிற்று.

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அநுகூல ஜநங்களான திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரரும், அதீத காலத்துக்கும் உத்தரகாலத்திலே வயிறு மறுகும்இவர்தாமும் அஞ்

விடத்தில்,அவர்கள்இசையாமையாலே,"ஆனல்யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்" என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தைநடத்தி. (நஞ்சித்யாதி) விஷத்தையுமிழாநின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்யாதி). (க) "ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னுகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படியாக (உ) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்

போந்தென்னுமளவும்). "பஞ்சவர்தூதனுய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறுர் (பின்பித்யாதி). (கையும் அணியும்) என்றது - முன் வ்யூஹத்தையும் பின்வ்யூஹத்தையும், சொல்லுகிறது. வ்யூஹமாவது-ஸேநாநிவேசம். "கைசெய்து" என்றதின் பலிதார்த்தம் (யுத்தத்தை நடத்தி) என்றது. "நல்" என்றது - கொடுமையைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நற்பொய்கையித்யாதி).

"அஞ்ச" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் ; அநுகூலரஞ்சவென்றும், ப்ரதிகூலனை காளியனஞ்சவென்றும். அதில் முந்தினதை ப்ரமாண பூர்வகமருளிச்செய்கிறுர் (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி). "பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (ஐந்தலையவித்யாதி).

(க) நா-தி-௪-௪. (உ) தி-பல்-௧௦.

சவென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றான் ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சவென்னுதல். (பணத்தின்மேல்)அதினுடையபணத்தின்மேலே. (பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அவன் சரணம்புக்கவாறேஅருள்செய்தது தம்பேருக நினைக்கிருர். (அஞ்சனவண்ணனே) அஞ்சினுரை ரக்ஷிக்கப்பெற்றேமென்று அஞ்ஜநவண்ணமேனி புகர்பெற்றுச் செல்லுகையாலே "அஞ்சநவண்ணனே" என்கிருர். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினுர்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் நிர்வாஹகனுய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிருர். .... (ரு.)

தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்துஅவனை இளைப்பித்து, (க)"కృపామాత్రమనోవృత్తిఃప్రసీదమే- க்ர்பாமாத்ர மநோவ்ருத்தி:ப்ரஸீதமே" என்று தன்னுடையப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரண்ம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. "அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றது-காளியன்றான் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலேபாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சநவண்ணனே) சரணுகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனேஅச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமரர் பெருமானை மேன்மைக்கு எதிர்தட்டாக ஆயர்பெருமானை நீர்மையையுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ரு)

மூ.—நாறிய சாந்தம் நமக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச
ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன் [வச்சோ.
றேறவுருவினுயச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ

(உ) "శతైకశీర్ష్ణః- சதைகசீர்ஷ்ண:" என்றுபணங்களநேகங்களென்றுசொல்லியிருக்கையாலே "பணத்தின்மேல்" என்ற ஏகவசநம் ஸமஷ்டிவாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின்மேலே) என்றது. ஆகையாலே "ஐந்தலைய" என்ற பாசுரத்திலுமுபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். "அருள்செய்த" என்றதுக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தம் (க்ருபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சவென்றதினிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சவித்யாதி). "அருள்செய்த" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (சரணுகதேத்யாதி). ... ... (ரு)

(க) வி-பு-ரு-எ-எ௦.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. கூனிசாத்தினசாந்தின் நாற்றத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாறியவித்யாதி) கூனியைச்“சாந்துதா”என்னஅவள் மட்டமான சாந்துகளைக் காட்ட; இவை ஆகாதென்றுநீக்கி, “குளு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரியட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீ மதுரையிலே போய்ப்புகுந்த வளவிலே, கம்ஸனுக்குச்சாந்திடப்போரும் கூனி, சாந்துகொண்டு போகா நிற்கச்செய்தே வழியிலேகண்டு, “அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ” என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்க மாட்டாமையாலும் “வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசியறிவார்களோ”என்னுமத்தாலும், மட்டமானசாந்து களைக்காட்ட; (௧) “సుగన్ధమేతత్ - ஸுகந்தமேதத்” இத்யாதிப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக்கழித்து, (௧) “ఆవయోర్గాత్రసదృశం దీయతామనులేపనమ్-ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலே

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) (௨) “ఏవం వికత్థమానస్య కుపితో దేవకీసుతః। రజకస్య కరాగ్రేణ శిరః కాయాదపాతయత్- எவம் விகத்தமாநஸ்ய குபிதோ தேவகீஸுதஃ। ரஜகஸ்ய கராக்ரேண ஶிரஃகாயாதபாதயத்” என்கிற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று) என்றது. (௩) “వసిత్వాత్ప్రియే వస్త్రే కృష్ణస్సఙ్కర్షణస్తథా- வஸித்வாத்மப்ரியே வஸ்த்ரேக்ருஷ்ணஸ்ஸங்கர்ஷணஸ்ததா” என்கிறத்தைப்பற்ற (பரியட்டங்கள்சாத்தி) என்றது. [வஸித்வா]-சாத்தி. (௪) “అథ వ్రజన్రాజపథేన మాధవస్స్త్రియం గృహీతాఙ్గవిలేపభాజనామ్। ఆలోక్య కుబ్జాం యువతీం వరాననాం పప్రచ్ఛ యాన్తీం ప్రహసన్రసప్రదః - அதவ்ரஜந்ராஜபதேநமாதவஸ்ஸ்த்ரியம் க்ருஹீதாங்கவிலேபபாஜநாம், ஆலோக்ய குப்ஜாம்யுவதீம் வராநநாம் பப்ரச்சயாந்தீம் ப்ரஹஸந்ரஸப்ரதஃ” என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையித்யாதி). “சாந்தம்நல்கு” என்னவமைந்திருக்க “நாறிய” என்று விசேஷிக்கைக்கு, அவள் வேறே ஏதேனுமொரு சாந்தைக் கொடுத்தாளோவென்ன, அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்துகொண்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அபேக்ஷித்ததித்யாதி). “இறை” என்றதினர்த்தம்

---

(௧) வி-பு-௫-௨௰-௬. (௨) பாக-௰-௪௧-௩௭.
(௩) பாக-௰-௪௧-௩௯. (௪) பாக-௰-௪௨-௧.

ந்து நாறிய சாந்திலே ஓரல்பம்தா" என்றபேக்ஷிக்க; அவளும் பிள்ளைகளை "சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்" என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது-கம்ஸனால் வரும் நலிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக் கொள்ளுதல்; அவள் தான்திருமேனியை பா (ஞ) வபங்கத்தோடே தொட்டுச் சாத்தினளென்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளென்னுதல். இப்படி சாத்தினவளவில்;

(ஊறியவித்யாதி) இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ" என்

பகம்" என்று "அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் "கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில்செய்வதென்" என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியவித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதியாலே "இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவள்முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ" என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிற கூனை அவள் சரீரத்தினுள்ளே ஒடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே

(அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இவன்திருவுடம்பில் பூசக்கூடுமோ? ராஜதண்டநபீதியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதிசயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்தினளென்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் "நாறிய இறைநல்கு நமக்கு" என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு, தேறியித்யாதிக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சாந்தைத்தரமிட்டு இத்யாதி).

(க) "ప్రసన్నో భగవాన్ కుబ్జాం త్రివక్రాం రుచిరాననామ్। ఋజ్వీం కర్తుం మనశ్చక్రే దర్శయన్దర్శనేఫలమ్ - ப்ரஸந்நோ பகவாந் குப்ஜாம் த்ரிவக்ராம்ருசிராநநாம் । ருஜ்வீம்கர்த்தும் மநஶ்சக்ரே தர்ஶயந்தர்ஶநேபலம்" என்கிறத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநேத்யாதி). "ஊறிய" என்றதுக் கர்த்தம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே) என்ற

(க) பாக-கo-சஉ-க.

னும்படி தரித்துப் புறப்பட்டகூனினே. (உள்ளேயொடுங்க) உள்ளே ஒடுக்கும்படியாகவிறே ஏறவுருவிற்று. இப்படி அவன் நிமிர்த்துக் காட்டிற்று எல்லாரும் நம்மையே அநுவர்த்தித்து தந்தாமுடைய வக்ர புத்தியைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கோளென்ற தாயிற்று. (அன்று) அநுவர்த்தித்த வப்போதே யென்றபடி. (எம்பெருமான் வாராய்) எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான வனே. .... (௪)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கையில் திருவாழியோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கழலித்யாதி) க்ருஷ்ணன் "ஸ்ரீதூதெழுந்தருளிவருகிறான்" என்றுகேட்ட வளவிலே வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலருஞ்சூழ, அபிஷேகம் முதலான ஆபரண்ங்க

நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோவச்சோ. .... (௪)

மூ.—கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைபெரிதுடைத் துச்சோதனனே [வச்சோ.
அழலவிழ்த்தானேயச்சோவச்சோ ஆழியங்கையனே யச்சோ

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிற விசேஷத்தைக்கேட்டு, வீரக்கழலிட்டுஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸேவித்திருக்க, தான் ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தனய்க்கொண்டு அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸா

விடத்தில் (க) "పద్భ్యామాక్రమ్య ప్రపదేద్వ్యఙ్గుళ్యుత్తానపాణినా। ప్రగృహ్యాచు బుద్ధ్యాక్షమదనీనమదచ్యుతః - பத்ப்யாமாக்ரம்ய ப்ரபதேத்வ்யங்குள்யுத்தாந பாணிநா। ப்ரக்ருஹ்யசுபுகேத்த்யாத்மமுதநீந மதச்யுதஃ" என்கிறதநு ஸந்தேயம். ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) யுத்தகாலமன்றியிலேயிருக்க கழல்மன்னர் சூழ்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்காக

(க) பாக-க0-சஉ-எ.

ளோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றுகொண்டு ஸிம்ஹாஸ-நத்திலேயிருந்து, "க்ருஷ்ணன்வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருத்தல், குஶல ப்ரஶ்நம்செய்தல் தவிருங்கோள்" என்று நியமித்துப் பொய்யாஸநமிட்டு துர்யோதநனிருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள, இருந்த ராஜாக்களடங்க (க) "अवशाः प्रतिपेदिरे- அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே" என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதிகளைச்செய்து க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்கக் காண்கையாலும், அதிகுபிதசலிதஹ்ருதனுய்க்கொண்டு "முன்பு செய்துவைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது" என்று இங்கிதங்களாலே தான் நிறுத்திவைத்த மல்லரைநியோகிக்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞனுகையாலே தன்னையும் அழலநோக்கின துர்யோதநனை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கேயாம்படி

லும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, "க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரஶ்நம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) "अवशाः प्रतिपेदिरे- அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே" என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்யோகித்து, மீண்டும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணிவைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை, உன் அகவாயில் சீற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ.

வித்யாதி). மன்னர் சூழ்ந்திருக்கிற வளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிருர் (ஸிம்ஹாஸநஸ்த்தேத்யாதி). எழலுறுகை - எழுந்திருக்க உத்யோகிக்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவை யருளிச்செய்கிருர் (க்ருஷ்ணனித்யாதி).

"சுழலை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது. "பெரிதான சுழலையுடையனுய், உன்னைநோக்கும்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (பொய்யாஸநம் முதலாக வித்யாதி). "சுழலை"- (சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருத்ரிமம். ... ... (௫)

அழலவிழித்தானே யென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) † அப்போது திருக்கையில் திருவாழியிலழற்றி தண்ணீராம்படி திருக்கண்களாலே அழலவிழித்தானேயென்கிறார்; "துச்சோதநன்" என்கையாலேஅவன் நெஞ்சு ஒருவராலும்சோதிக்க வரியதென்கிறார். .... (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி) பாண்டவர்களுடைய ஏழுஅக்ஷௌஹிணிகளையும் அஞ்சுராஜாக்களையும்கொண்டுபதினொரு அக்ஷௌஹிணியையும் நூறுராஜாக்களையும் கர்ணபீஷ்மத்ரோணாதிகளையும் ஸமமாக்கிப் பொருவதாக அத்யவஸிக்கையாலே; அவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யமும் இவர்களுடைய ஆநுகூல்யமாத்ரமன்

(ஆழியங்கையனித்யாதி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ரு)

மூ.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரொக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரொக்குமேனிக் கரும்பெருங்கண்ணனே [வச்சோ.
ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ ஆயர்கள்போரேறேயச்சோ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி)பதினொருஅக்ஷௌஹிணி பரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷௌஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்கள் ஐவரையுங்கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர்கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலேபொருந்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (போரித்யாதி) "ஒக்கப்போர்பண்ணி" என்றந்வயித்து "ஒக்க" என்றது-ஸமமாக வென்றபடியாய், விஷமமாயிருந்தாலன்றோ இப்படி விசேஷிக்கவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதினொரித்யாதி). போரிலே ஒக்கப் பொருந்தப்பண்ணி யென்று விவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் (பாண்டவர்களித்யாதி). (கோல் குத்துநிலம்) இது ஸூச்யக்ரத்துக்கு முபலக்ஷணம். (க) "[illegible]" - யாவத்தி ஸூச்யாஸ்தீக்ஷ்ணயா பிந்த்யாதக்ரம் ஜநார்தந! தாவதப்யபரித்யாஜ்யம் ப்ரமத꞉ பாண்டவாந்ப்ரதி" என்றது அநுஸந்தேயம். (வெட்டிதாக) கடிநமாக. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ர

† (பா) திருக்கண்களாலே அழலவிழித்து விரோதிகளை நிரஸிக்கையாலே திருவாழி அழலுக்குத் தரித்தவித்தனை. (க) பார-உத்யோ.

று இதுக்கு ஹேது; பூபாரநிரஸநம் ஒன்றுமே ஹேதுவென்கிறுர். (க)"மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கேவட மதுரைப்பிறந்தான்" என்றும், பூமிதேவி (உ) "ந ஹாரம்ஸ ப்தஸாகராः - நபாரம் ஸப்தஸாகராः" என்று "கடல்களும் மலைகளும் எனக்கு ஒருபாரமன்று; கரணப்ரதாநம் முதலாக அவன் செய்த உபகாரபரம்பரைகளைப் பாராதே அஹம் மமதைகளாலே க்ருதக்க்நரா யிருப்பாரைச் சுமவேன்" என் கையாலே அந்தக்ருதக்க்நரை "மண்ணின் பாரம்" என்கிறது. அந்தபா(ஃ)ரம் நீக்குதற்கு அவர்களுடைய அநேகம் தேர்களுக்கும் துல்யமாகத் தன்னுடைய தேரை ஊருகையாலே உபயஸேநையும் முடிந்ததிறே. (செழுந்தாரித்யாதி) மதுமாறுத கொங்கும் வாகை யும் அவன் தோளிலேயிட்டு ஜயத்தை அவனதாக்கித் தான் அவன் பரிகரமாயிறே முடித்தது.

தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். (இப்பூமிப் பொறைதீர்ப்பான்) இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பா ரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலேகொன்று, இந்தபூமியினுடையபா(ஃ) ரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. (க) "மண்ணின் பாரம் நீக்கு தற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோ ஜநமும் இதுவேயிறே. (தேரித்யாதி) யுத்தத்துக்கும்விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகிய மாலையை யுடைய அர்ஜுநனுக்கு (ங) "யஸ்யமந்த்ரீ ச கோப்தா ச-யஸ்யமந்த்ரீச கோப் தாச" இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷ பூதரான வர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே! "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணுது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதி(தி)கரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேநை யைத்துகளாக்கினுனய்த்து. (ச) "கொல்லாமாக்கோல்" இத்யாதிப்ப

மாணம் (மண்ணினித்யாதி). "செழுந்தார் விசயர்க்காய் ஒக்கத்தேரூர்ந் தாய்" என்றந்வயித் தர்த்தமருளிச் செய்கிறுர் (யுத்தத்துக்குமித்யாதி). "செழும்" என்றதினர்த்தம் - (அழகிய) என்றது. "ஆய" என்றதுக்கர்த் தம் (யஸ்யமந்த்ரீ சேத்யாதி). பூபாரம் தேரையூர்ந்தால் தீருமோ? ஆயுதத் தாலே யுத்தம்பண்ணினுலன்றே தீரவேணுமென்னவருளிச்செய்கிறுர் (ஆயுத மித்யாதி). (தேர்க்கால்) ரதசக்ரம். அர்ஜுநனன்றே யுத்தம் பண்ணி நிரஸித்தான்; ஸாரதியோ நிரஸத்ததென்ன; இதுக்குப்ரமாணம் (கொல்லா

(க) தி-வாய்-கூ-க-கo. (உ) (ங) பார. (ச) தி-வாய்-ங-உ-ங.

(காரித்யாதி) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனி கருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கை யாலே திருக்கண்களில் பிறந்தவிகாஸத்தைக்கண்டு மிகவும் பெருங் கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தழுவாய்வந்து) என்னுடைய அபி நிவேசமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கள்போரேறே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். .... (௬)

அவ.— ஏழாம்பாட்டு. மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்ற வாமநவேஷத்தோடே திவ்யாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வர வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய

டியேஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிறதிருக் கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்-பூபாரத்தைப் போக்கு கையாலும், ஆஶ்ரிதனான அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண் டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படிநின்ற நிலை யைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி) என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித் யாதி) கோ(பர்க்கு ப(பு)வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோங்முக மான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (௬)

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய [சோ.
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே

வித்யாதி). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருத்து.

"தேரொக்கவூர்ந்தாய் - காரொக்குமேனி கரும்பெருங் கண்ணனே" என்றஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (௬)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி). மேலேதானமென்றிருக்கையாலே ததநுகுணமாக "மிக்கபெரும்புகழ்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஔதார்யத்தாலுமித்

புகழையுடையனான மஹாபலியஜ்ஞத்திலே இந்த்ரனுக்காகவாமநவேஷத்தைக்கொண்டுசென்று (க) "கொள்வன் நான் மாவலிமூவடிதா" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை அநந்வயமாய் தோற்றுகையாலேசிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் ப்ரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்த வளவிலும், முக்த்த(ஜ)ஜல்பத்தாலும் (உ) 'புலன்கொள்மாணாய்" என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு "இவனுடைய அர்த்தித்வமும் உன்னுடைய ஔதார்ய ப்ரீதியாலே நீ கொடுக்கிறதுவும் தகுதியன்று காண்" என்ன; "ஔதார்யத்துக்கும் தகாததுண்டோ" வென்ன; "இது தக்கதன்று" என்று தாநத்தை நிஷேதித்து நியமிக்கவும், அவன் நியாம்யனாகாமல் உதகம் செய்யப்புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உதகம்விழாதபடி உதகபாத்ரத்வாரத்தைத்தகைய "இதுக்கடியென்" என்று திருக்கையில் திருப்பவித்ராக்ரத்தாலே த்வாரசோதனை பண்ண, இவன் தாநத்

மிகவும் பெரிய புகழையுடையனான மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று (க) "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" என்ன; (உ) "புலன்கொள்மாணாய்" என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடைய அழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன முக்த்தோ(ஸூரி)க்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனாய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன் இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, "இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிற விது தகுதியன்று" என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அது கேளாதே உதகம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாதபடி தகைய; அந்த த்வாரசோதநம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப் பவித்ரத்தி

யாதி). "தக்கது இதுஅன்று" என்றதுக்கநுகுணமாக உபோத்காதம் (இந்த்ரனுக்காக வித்யாதி, அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). "இதுதக்கது அன்று" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தம் (ஆனபின்பித்யாதி). துரும்பால் கிளறின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்த்யநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவ

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க. (உ) தி-வாய்-க-அ-சு.

துக்குக்கண்ணழிவுசெய்தவாறே அந்தஅக்ரம் *கருதுமிடம்பொருத சக்தியை யுடைத்தாய் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

"ஸத்பாத்ரத்தில் அபீஷ்டதாநம் செய்தவனுக்கு நிக்ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது ; 'இது மாயாரூபம், தகுதியன்று' என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?" என்ன ; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி. "அவனுக்கு தோஷம் - குருவசநம் கேளாமை. இவனுக்கு தோஷம் - தாநம்விலக்குகை" என்று. (க) "கள்ளக்குறளாய் மாவலியை" (உ) "கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட" என்கையாலே இவனும் க்ருத்ரிமதையையும், ந்யாய நிஷ்ட்ரேதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில் ; (ங) "பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்"என்கையாலும்(ச)"மதியினால் குறள் மாணாய்" என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பரார்த்தமானால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜல பாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்துரும்பிடவேணுமிறே.

னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

"துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்கையாலே - "அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப்புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று "(ரு) * கருதுமிடம் பொரும் திருவாழி" என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத்தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரிவில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலேதோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றுமபடியாயிறே யிருப்பது. (அச்சோ

னித்யாதி). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்குவிசேஷணம்.

சுக்கிரன்கண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே "சக்கரக்கையன்" என்றதுக்கு பலிதமருளிச் செய்கிறார் (துரும்பாலித்யாதி). இப்ப்ரகரணத்திலே சங்கத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன; ஸாஹசர்யத்தாலருளிச் செய்தாரென்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). ஆயுதாகாரத்தாலேஇங்குப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. அணைக்கும்போதையிலழகுக்கு இரண்டு முண்டாகையாலே ப்ர

(க) தி-மொ-ரு-க-உ. (உ) தி-வாய்-ச-அ-சு. (ங) திருமாலை-கரு.
(ச) தி-வாய்-க-ச-ங. (ரு) தி-வாய்-க0-சு-அ.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருவபிஷேகத்தில் ப்ரபை தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(என்னித்யாதி). தடைநீக்கி தாநம் பெற்ற பின்பு "சுக்ரசிஷ்யர்கள் விரோதிக்கக்கூடும்" என்றுபதறி அளப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விகஸிக்கப்புக்கவாறே, அவனுக்கு மகனாய் இவனுக்கு சிஷ்யனான நமுசியானவன் "இது என்" என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் "இது என்னடா நீ தகைகிறது" என்ன; "நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாரூபவிகாரம்" என்ன; "நான் ப்ரஹ்மசர்யம் குன்றாமல் அநுஷ்டித்து வேத சாஸ்த்ர பரீக்ஷை சொல்லி உன்பிதாவானவன் பரிகணனை பண்ணித் தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ" என்ன; "என்னப்பனறிந்

வச்சோ) இப்படி யிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. .... (எ)

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன
மன்னுநமுசியை வானில்சுழற்றிய
மின்னுமுடியனேயச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோ [வச்சோ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவநந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்" என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிமமன்றோ" என்ன; "நீக்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்

யோஜநமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). தாநம்பண்ணின வநந்தரம் நமுசிவந்து "என்இதுமாயம்" இத்யாதியைச்சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி). "இதுவென்" என்றும், "மாயம்" என்றும், "என்னப்பன் அறிந்திலன்" என்றும், "முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்" என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமுசியினுடைய உக்திகளுக் கநுரூபமான ப்ரத்யுக்திகளையும் தர்சிப்பியாநின்று கொண்டர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி). "மன்னு" என்று நமுசிஸ்ய

திலன், பக்வனைஎன்னையொழிய அவன்தாநம்செய்தது அறிவோ" என்ன; "அடா! குருவசநம் கேளாதவன் உன்னைக்கூட்டியோ தாநம் செய்வது" என்ன; "தாநத்துக்கு விக்நமுண்டானால் மீளவும் கூடுமே" என்ன; "நீஎன்ன சொன்னாய், நான் உன்னால் வரும் விக்ந பரிஹாரமாக வன்றோ*ஸத்யோதசாஹங்யாயமாக பரிக்ரஹித்தது" என்ன; ஆனால் "நீ முன்னைய வண்ணமே கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னைய வண்ணம் கூடுமோ?, ஸததபரிணமமாய்க்கொண்டு வளருகிறகாலமன்றோ" என்ன; அப்போது "இந்த லோகத்திலே வளரும் க்ரமத்திலே வளரக்குறை என்" என்ன; "வளர்த்தி ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ"என்ன; "இனிஉனக்கு தாநம் செய்த என்பிதாவை வெறுக்குமத்தனை யொழிய உன்னையோ" என்ன;"தாநம்செய்தவனை வெறுக்கிறதென், (க) 'ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி' ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி' என்கிறபடியே அவன் தாநத்துக்குப் ப்ரியப்படாதபோதே நீ ஸங்கரஜாதன், அவனுக்கு நீபுத்ரனுமன்று, அவனை அறியாதவனாக என்முன்னே தூஷிப்பதும் செய்தாய், 'நீ என்னப்பன்' என்றவளவு போராதுகாண், உனக்கு உத்பாதகனானவனும் இனி உன்னை 'புத்ரன்' என்றங்கீகரியாமல் ஸங்கரஜாதனென்னே காண் சொல்லுவது".

இந்த உத்தரப்ரத்யுத்தரங்களுக்கெல்லாம் அவஸரந் தானுண்டோ? (உ) *ஒண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பிலாரங்கை தோயவடுத்து நிமிர்ந்தன்றோவளர்ந்தது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும்நமுசியோடேஉத்தரப்ரத்யுத்தரமுண்டாகவுமருளிச்செய்தாரிறே. சீக்ரகதித்வம தோன்றஸமுத்ரலங்கநம் செய்கிறவனுட்பட

னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?" என்ன; "என்னுடைய பிதாவானவன்உன்னுடையவஞ்சநத்திலேஅகப்பட்டு உன்னுடையபடியொன்று மறிந்திலன்" என்ன; "நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?" என்ன; "வஞ்சநமன்றாகில் நீமுற்பட்டவடிவைக்கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னையவண்ணம்கூடுமோ, விகாரியானசரீரமன்றோ" என்றவளவிலும்.

விசேஷித்ததுக்கு ப்ரஸக்தி முகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (முன்னைய வண்ணமித்யாதி).

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌள. (உ) க-திருவ-எக.

மைநாகபர்வதத்தோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும்ஸூக்ஷ்ம ஸ்த்தூல சரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்பட்டா னென்கையாலே ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததுண்டோ?. இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கலாகாஷ்ட்டாதிகளால் பரிகணிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும் இடைவழியில் உபஹாரதர்ஶநம் செய்து போகாநின்றானிறே.

இப்படி கிட்டி நிஷேதித்த நமுசியை ஆகாஶத்திலே சுழற்றி எறிந்துஅந்ய சேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் போக்கின பின்பிறே ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்கையாய்த்து வேங்கடவாணனாகையாலே; அதுதானும் பலபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோவிலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனாவது-இவரோடேகூடினாலிறே.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில்திருமருவு தோன்ற வர வேணுமென்கிறார்.

தான்பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுசியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனே! திருவுலகளந்த வ்ருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களை அறுத்தபின்பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி) (க) "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன்றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. (அ)

மூ.—கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும்
முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணாவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள [சோவச்சோ.
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வில்மறுவனே யச்

வானில் சுழற்றின வநந்தரமோ மின்னு முடியனானதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (வாமநாவதார சேஷ்டிதமடைய) என்றதுக்கு வடிவழகாலே வசீகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதியைப் போக்குக்கையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. ... ... (அ)

(க) தி-வாய்-ங-ங-அ.

ஸ்வா.—(கண்டவித்யாதி) (௧) "மூந்நீர் ஞாலம்படைத்த முகில்வண்ணனே" என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமுலகே ழும். (இண்டைச்சடைமுடி ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங் கினஜடை. (ஈசன்) உலகேழும் திரியும் பெரியோனான பிச்சைப்பெரு மாள். சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷாந்நம் உளர்ந்து வளர்ந்து புஜித்து அதுக்காற்றுமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில் வண்ணா ஓ) "உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை" என்று

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) கண்ணால்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதா யிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிட மெங்கும் பிக்ஷைபுகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணுமையாலே இதினு டைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும் மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்த விடத்திலும் என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில் வண்ணா) ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கி லொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓ வென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி) நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி). கண்டகடலுமித்யாதிக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - ஸமுத்ராதிகளையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதே யென்று அத்யுக்தி முகேநவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வ்ருத்தகதநமுகேநவும் துஷ் பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது (கண்ணாலித்யாதி). இரண் டாம்தாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). முந்தின தாத்பர்யத்தில் கடலுமித் யாதி ப்ரதமாந்தமாய், ஆற்றுவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண் டாம் தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி - த்விதியாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவநந்தரம் "அந்த பிச்சை" என்று அத்யாஹ ரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

"ஈசன்" என்று ஸ்வாபாவிகமான ஈஶ்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்

(௧) தி-வாய்-௩-௨-௧.

(இரக்கொள்ள) இரந்தவளவிலே. "நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை" என்று (க) "அரற்குப் பிச்சை பெய்கோபால கோளரி" என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அவா தாரண முத்ரையோடே வரவேணுமென்கிறுர்.

"இண்டைச்சடைமுடி ஈசன் ஆற்றுது இரக்கொள்ள, கடலும்மலை யும்உண்டகடல்வண்ணு ஒஎன்றதுக்கு-மண்டைநிறைத்தானே"என் றந்வயமாக்கி, தபோவேஷம் தோன்றநெருங்கின ஜடையும் ஈஶத்வ மும் ஏகாஶ்ரயத்தில்சேராதிறே. இவன்றுன் முன்பே துரபிமாநத்தா லேநெடுநாள்வருந்தி ஈஶ்வரனைக் கண்டு " என்னை ஒருவரும் ஆதரிப்

யனுய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈஶ் வரத்வம் தபꞏபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடையதுர்மாந மும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) (உ) "తత్రనారాయణ శ్రీమాన్ మయాభిక్షాంప్రయాచితః - தத்ரநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதꞏ" என்கிறபடியே வருந்தி பிக்ஷைஇரக்க."இரக்கொள்ள" என்று-ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. (மண்டை நிறைத் தானே) (ந) "విష్ణుప్రసాదాత్సుశ్రోణి కపాలంతత్సహస్రధా ! స్ఫుటితంబహుధాయాతం స్వప్నలబ్ధంధనంయథా- விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபா லம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா"என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழி தெரியாதே போம்படி, (ச) "ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த" என் கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறை த்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமானஸ்ரீவத் ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே! அச்சோவச்சோ.

பாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே "இண்டைச்சடைமுடி" என்றதுக் கும்"ஈஶன்" என்றதுக்கும் பரஸ்பரஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து,இது ஔபாதிகமென்றும், அதஏவதுர்மாநி யென்றும் பலித்ததென்கிறுர் (இத்தா லிவனுடையவித்யாதி). (செங்குருதியாலே) என்றது-சிவந்தரக்தமென்றபடி. (ரு) "తతస్తేనస్వకంపార్శ్వం నఖాగ్రేణవిదారితమ్।మహతీస్రవతీధారా తస్యరక్తస్య విస్తృతా - ததஸ்தேநஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம்। மஹதீஸ்வரு தீதாராதஸ்யரக்தஸ்யவிஸ்த்ருதா" என்றது அநுஸந்தேயம்.

(க) தி-வாய்-உ-உ-உ. (உ) மாத்ஸ்யபு-கஅஉ-அஎ.
(ந) மாத்ஸ்யபு- (ச) தி-ச-வி-சஉ. (ரு) மாத்ஸ்யபு.

பார்களில்லை" என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே (௧) "மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய - மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய" என்றது. அத்தாலே அந்தஶாஸ்த்ர தத்பரரானவர்களை பகவத் ஸங்கல்பாநுகுணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைநெகிழ்ந்ததையும் ஈஶ்வரத்வம் கூடுமிறே. (ஆற்றுதிரக்கொள்ள) பிக்ஷார்த்தம்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக்கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்ட காலத்துத் "தானும் வயிற்றிலே ஒருவன்" என்று உண்டுமிழ்ந்த எச்சிலுக்குச்"சிவன்" என்று பேராவதே?, என்று தன்னுடைய ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தேஹவிமோசந ஸாபேக்ஷதை தோன்ற "முகில்வண்ணா ஓ" என்றதுக்கிறே மண்டைநிறைத்தது. ஆற்றுமைதீர ரக்ஷித்திலனாகில் அரக்ஷகனாகக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது "அத்து" என்றுகிடக்கிறது. அத்தும், கு வும்சாரிகையாய் - அநுதாபத்தைக் காட்டுகையாலும்

அதவா, "உண்டத்துக்கு" என்று பாடமானபோது, கண்டவித்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்து (௨) "முடைத்தலையூன்" என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை உளைந்துளைந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றுதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றுமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக,"முகில்வண்ணனே!"என்று - உன்னுடைய ஔதார்யகுணத்தைச் சொல்லிஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, "இத்தைப் போக்க வேணும்" என்று அர்த்தித்தவளவிலே, "நம்மையொழியஇவனுக்கு கதியில்லை" என்று (௩) "அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி" என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். .... (௬)

"உண்டத்துக் காற்று இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ணா ஓவென்று இரக்கொள்ள" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலுமித்யாதிகளை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்ற வநந்தரம், "திரிந்துபிக்ஷைபுகுந்து" என்று பாட்டிலத்யாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அதவேத்யாதி). (உளைந்து) துக்கப்பட்டு. (ஜீவித்து) ப(பு)க்ஷித்து. ... ... (௬)

(௧) (௨) இரா-நூ. (௩) தி-வாய்-௨-௨-௨.

இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். (௧) "அருளாலளிப்பாரார்" என்ற போதே இரப்பில் அநுபாயத்வம் தோற்றுமிறே. "நாராயணா ஓ" என்றாப்போலேயிறே "முகில்வண்ணா ஓ" என்றதும். .... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. †என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(துன்னியவித்யாதி) (௨) "अनन्ता वै वेदाः-அநந்தாவை வேதா:" என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் பூர்வோத்தர விபாக (भाग)ம் தோன்றாமலிறே மறைகையாவது. நித்ய நிர்த்தோஷ ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வேதங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்ஸினுடைய அபாவத்தில் திமிரம் மேலிடுமாபோலேயிறே துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துலகை மூடினபடி. துன்னுகை - உள்ளிருளும், உலகைச் சூழ்ந்துமூடும் பேரிருள் - புறவிருளுமிறே. உள்ளிருளாவது - உத்தரபாக (भाग)ப்ரகாசாபாவம். புறவிருளாவது -பூர்வபாக(भाग) ப்ரகாசாபாவம். (பின்னித்யாதி) இப்படிவேதங்களும் மறைந்து அந்தர்கதமாயும் பஹிர்க்கதமாயும் இருள்சூழ்ந்து மூடினபின்பு.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்நீங்கவன் [சோ.
றன்னமதாயச்சோவச்சோ அருமறைதந்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) தேஜஸ்ஸினுடைய அஸந்நிதாநத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே, கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்போகையாலேநெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோகத்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி) நித்யமாய் ருகாதி (ऋगादि) பேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட. (பின்னித்யாதி) பின்பு இந்த

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) பேரிருள் மூடுகைக்கு "மன்னிய நான்மறைமுற்றும் மறைந்திட" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்ஸினித்யாதி). (கண்காட்டியான) என்றது-ஜ்ஞாநஜநகமான வென்றபடி; இதுமறையினுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. "அன்று-அது-அன்

---

† (பா) வேதப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரம் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

(௧) தி-வாய்-௨-௨-௨.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் பழுதறநடப்பது - பாரத வர்ஷத்திலே யாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகுகள் போக (த்ரீ) ப்ரதாநமாகையாலே "இவ்வுலகு" என்கிறார். இப்படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி. (அன்று) ப்ரஹ்மாதிகள் "கண் இழந்தோம், தநமிழந்தோம்" என்றுகூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸார விவேக யோக்யமான ஹம்ஸரூபியாய், (க) [பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், ஸநகாதிகளுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாக வன்றிக்கே, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே "அது" என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே (அது)என்னுதல். ஆகிறுனென்னுதே"ஆனுன்"என்கையாலே-அவர்கள்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்ட்டிதமாம்படி வேதாதிகளைஉபகரித்தவித்யாமூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபதத்தில் குறைவில்லை யென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்ததெல்லாம் தம்பேறாக நினைத்து (அச்சோ) என்கிறார். (அருமறையித்யாதி) *வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்களாசாஸநமாகையாலே "அருமறை" என்கிறார். "தந்தான்" என்கையாலே - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; உபதேசஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான *மயர்வற மதிநலம்தாமே பெற்றதென்கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன் ஆரென்னில்?. ஹம்ஸரூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய் *பீதகவாடைப் பிரானாராய், வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்த வடபெருங் கோயிலுடையானென்கிறார்.

லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. (அன்றித்யாதி) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாராஉஸாரவிவேகசக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே! (அருமறையித்யாதி) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. .... (க௦)

னம்"என்றந்வயமாக்கி, அந்ததச்சப்தத்துக்கு-ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி). ப்ரஹ்மா வேதத்தைஇழந்துஅத்தைலபிக்கைக்காகஸர்வேஶ்வரனைச்சரணமடைகையாலேவேதமேதுர்லபமென்று (உன்னையித்யாதி) வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்.

(க) தி-மொ-கக-ச-அ.

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ.—(நச்சித்யாதி) நாராயண சப்தத்தில் யோகம்தோன்றுநிற்கச்செய்தேயும் "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ரூடிப்ரஸித்தி ஸாதாரணம்உபாதேயமாய்தோன்றுநின்றதிறே. "தன்னை" என்கையாலே-வஸ்துநிர்தேசம். "அச்சோவருக" என்கையாலே ப்ராப்யநிர்தேசம். இதுதான்ஸித்திப்பது - நச்சுவார்க்கிறே. "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம். "அச்சோ" என்கையாலே - அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமான அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) அவ

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென் றுய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. (கக)

வ்யா.— (நச்சுவாரித்யாதி) ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாக(ஞ்ஞ)ம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக்கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன்தன்னை. (அச்சோவித்யாதி) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால்வந்த ஸைஸவாநுகுணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேக்ஷைதோற்ற "அச்சோவச்சோ" என்றும்,

ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானுகையாலே அவனைப்பெறிலும் இதுதுர்லபமென்று கருத்தாகவுமாம்.

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி). "நச்சுவார்" என்று ஆஸ்ரமாத்ரத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மேத்யாதி). "முன்நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்நிற்கையே - நசைக்கு விஷயமென்றுஅருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "நச்சுவார்" என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்னுமையாலே, அந்தபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "முன்நிற்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனை "அச்சோவருக" என்று சிசுக்களை அழைக்கும் பாசுரத்தாலே அணைக்கைக்குஅழைக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்தினித்யாதி). (சைசவாநுகுணமாக)என்றதுக்கு (யசோதைபிராட்

னுடைய அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலும், அவளுடைய புத்ரத்வ நிபந்தநமான அபிமாநத்தாலும் யசோதைப்பிராட்டி சொன்ன ப்ரகாரத்தையும் தம்பேறுகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்ரையாலும், திருத்தோள்களாலும் தடமுடையதிருமார்பிலே அணைக்க ப்ரார்த்திக்கிறதற்கு ரூடிப்பேர்-அச்சோவிறே.

(மச்சணி மாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்) (க) "நீணிலாமுற்றம்" என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திருமாளிகைகளென்னுதல்; வடபெருங்கோயிலுடையான் தான் கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் பகவத்பரத்வமும் பாகவதஸீமையும் தோற்றுகிறது.(உ)"நாட்கமழ்பூம் பொழில் வில்லிபுத்தூர்" என்றருளிச் செய்ததையிறே "புதுவை" என்கிறது. ஆக "புதுவைக்கோன் பட்டன்" என்று - திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரானஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது-பட்டனாய், ஸத்யவாதி யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய பா(பூ)வ பந்தமில்லையேயாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அந்யபரதை அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) (ங) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே மேல்காலதத்வமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற பரமபதத்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். "ஆச்சிஉரைத்தன" என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச் செய்த

"வருக" என்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டிசொன்னபாசுரங்களை. (மச்சணியித்யாதி) பலநிலமான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தவித்தை. (நிச்சலும்பாடுவார்) ப்ரீதியுக்தராய்க்கொண்டு போக (ஸூக) ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலதத்வமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்

டிசொன்ன)என்றத்தோடந்வயம். (பலநிலம் என்றது)-க்ருஹத்தின்மேல் க்ருஹம். "பாடுவோர்-நிச்சலும்-நீள்விசும்பு ஆள்வர்" என்றந்வயித்து அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதியுக்தராயித்யாதி). "நிச்சலும்" என்றதினர்த்தம் (காலதத்வமுள்ளதனையும்) என்றது. ஈச்வரனன்றோ நீள்விசும்பாள்வான், இவர்களா

(க) தி-மொ-அ-உ--உ. (உ) க-கூ-கக. (ங) தி-வாய்-க0-கூ-கூ.

தொழிய த்ரிபாத்விபூதி பரப்பெல்லாம் ப்ராப்தியோடே நியமித்தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

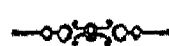
ஸ்வா.—வட்டு நடுவின்ப்ரவேசம்.—கீழே "அச்சோவச்சோ" என்கிற வ்யாஜத்தாலே (க) "யஸ்ராமம்நபஸ்யேத் - யஶ்சராமம்நபஶ்யேத்" என்கிற குறை தீரத் தம்முடைய அபிநிவேசமும், அவனுடைய வௌஸீல்யமும், அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் (க) "யஞ்சராமோநபஶ்யதி - யஞ்சராமோநபஶ்யதி" என்கிற குறைதீர

பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகலபோக(भोग)த்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
வட்டு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகுணமாக முன்னே ஓடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு "அச்சோ" என்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும், அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவனை அபேக்ஷித்து, அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தபடியை,

ளக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி). நித்யமுக்தேஶ்வரர்களுடைய அபிப்ராயத்தாலே (உ) "பொன்னுலகாளீர்" இத்யாதிப்படியே ஸகலபோக(भोग)த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே (ந) * ஒழிவில் காலமித்யாதிப்படியே ஸகலகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தராவர்களென்னவுமாம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வட்டு நடுவின் ப்ரவேசே. (ஹஸ்த முத்ரையாலும்) என்றது அச்சோ வென்கிற உக்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கைக்

(க) ரா-அயோ-கள-சு. (உ) தி-வாய்-சு-அ-க. (ந) தி-வாய்-ந-ந-க.

அவனுடைய அபிநிவேசத்துக்கும், ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஸௌசீல்யத்துக்கும் தாம் விஷயமான படியை "புறம்புல்குவான்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத் துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவதான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்ரத்திலே மஹார்க்கமாயிருப்பன சில முத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதா

தம்முடைய ப்ரேமாநுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைப் பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும்அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படி செய்ய, அவனனுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடையதாம், அந்தசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையும் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்" என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலேதர்ஸித்து ப்ரீதராயநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். .... *

மூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென் [வான்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்கு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டி

கநுரூபமான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச்சொன்னபடி. (அவ்வளவுமல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதிகமானவென்றபடி ; மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்தவராகையாலே ப்ரேமாதிக்யமென்று திருவுள்ளம்.

அரு.—முதற்பாட்டு (வட்டித்யாதி) "மாணிக்கமொட்டு" என்றுமேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி நிறத்தாலும் (நீலரத்ந வட்டின் நடுவே

மாபோலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப் பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாரதல்; நீலரத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து மாணிக்க மொட்டென்கிறாரதல். "வட்டு" என்று-நீலக்கழல். (க) "கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்" என்று திருப்புலியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக "கருமாணிக்கமலை"என்றுநீலபர்வதத்தையருளிச் செய்கையாலே நீலமாணிக்க மொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை-அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி, - ராஜகோஷ்ட்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக "சைசவாவஸ்த்தையைப் பேசினபடியென்" என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் "இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப்படுமதாகவிருந்ததோ"? என்ன; அத்தைக்கேட்ட ப்ராஸாதவிடைக்காரன் (உ) "அதிர் முகமுடையவலம்புரிகுமிழ்த்தி" என்கிறபாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றோவென்ன; அத்தைக்கேட்டு ராஜா "அங்ஙனே கொடுவென்றான்" என்று. (என் குட்டனித்யாதி) என்மகனென்றாப்போலே, என்குட்டனென்கிறார். (என்னைப் புறம்புல்குவான்) என்முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரதல்; கட்டிக்கொள்கிறானென்கிறாரதல். அவன் இவர் திருமார்வை விரும்பினாப்போலே, திருமுதுகையும் விரும்பினானிறே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்களாசாஸநம்செய்வது. அல்லாதபோது (ங) "உடம்பினால் குறைவிலமே" என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிந்தன்) ஸௌலபன். .... (க)

னுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது-நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. (சொட்டித்யாதி) உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. "சொட்டுச் சொட்டு"என்கிற விது அநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி)என்பிள்ளை வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிந்தன்) ஸௌலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது-தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்கு

என்றது. இத்திருமொழி ப்ரவேசத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகுணமாக ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-கூ-க. (உ) ச-எ-ங. (ங) தி-வாய்-ச-அ-கூ.

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நாநாவான திருவாபரணங்க ளோடே வந்து அபேக்ஷித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை நாணிலே கிண்கிணி யைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி, கையினில் கங்கண

வான் என்றது - புல்குகிறவனென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது, (க) "ஆழிப்பிரான்புறம்புல்கிய" என் கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். .... (க)

மூ.—
கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் துடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து [குவான்
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப்புறம்புல்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை யிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி.

*உய்யவுலகுதொடங்கி அபேக்ஷித்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டு வர, இப்படி ஸ்வரூப கீர்த்தநமாக அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதெ ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதாழிப்பிரானித்யாதி).

அவன்றானே வந்துபுறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலேநிர்ஹேது கமாகப் புறம்புல்குவனென்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம் அதிஸ்வரஸமெ ன்று கருத்து. இப்படியாகில் *துடர்சங்கலிகை நிகமத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேக்ஷியாமல் தளர் நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அங்குதளர்நடைநடவா னோ" என்று பவிஷ்யதர்த்தமாக ப்ரார்த்தநைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக் கையால் அப்படி கொள்ளக் கூடாமையாலே அபேக்ஷித்ததாகவே கொள்ள வேணும். இந்தத்திருமொழி ஸாதாரணமாக விருக்கையால் இந்தஸ்வாரஸ் யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தினயோஜநைக்கு ப்ரகரண ஸ்வார ஸ்யமென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) "கிண்கிணிகட்டி - கையினில்-கிறிகட்டி" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருவரையிலே யித்யாதி). (உ) "[illegible] - கங்கணம் கரபூஷணம்" என்று கையிலாபரணமாகில் கிறியென்றதோடு பௌநருக்த்யம் வருகையாலும்,

(க) க-கூ-கo. (உ) அமரகோசம்.

மிட்டு, திருத்தோளிலே கடகவளை சாத்தி, கழுத்தில் துடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாபரணத்தைச் சாத்தி. (தன் கணத்தாலே) திருவாபரணந்தன்னுடைய கணத்தாலே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தங்களான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்து நான் அறியாமே பின்னே நடந்து வந்தென்னுதல். "அத்து" சாரிகை. என்கண்ணனென்னைப் புறம்புல்குவான்; வாலப் பன். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. .... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் தோன்றவந்து புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

(கிறி) சிறுப்பவள வடம். (கங்கணமித்யாதி) திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற ஆபரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணந் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி, "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரியை. (சதிராநடந்துவந்து) நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு வாலப னானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (உ)

தனித்துக் கீழும்மேலும் ஓரோ அவயவங்களுக்கு அஸாதாரணமான ஆபரணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்வளையிட்டென்று). நாலைச்சொல்லி இவற்றை கௌ($\overline{\text{X}}$)ணமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாபரணேத்யாதி). நாலைச்சொல்லுகிறது

* செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாபரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். "தன்கணத்தாலே"என்றவிடத்தில்"தன்" என்றத்தைஆபரணமாக்கி, "ஆலே"என்றத்ருதீயையை(ஓடே)என்றத்ருதீயையாக்கி,அர்த்தமருளிச்செய்து, "தன்" என்றத்தைக்ருஷ்ணவிஷயமாக்கி "என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டு" என்றத்த்யாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச் செய்கிறார (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அழகிதாகநடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்- இவர்தம்புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அநுபவித்துத் தனக்குச் சொல்லில் அநுபவிக்கலாமென்று. ... ... (உ)

ஸ்வா.—(கத்தவித்யாதி) அஹம்மமதைகளாலே "உனக்கு" "எனக்கு" என்றுபிணங்கும்படி மிகவும்திக்குற்று மிகவும் பெரிதாய் கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாதே, தனக்கு பந்த(ஸ்து)நமுண்டு-நூறு ராஜாக்கள் ப்ராதாவாகவுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம்நான்தலைவன்; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆள

மூ.—கத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு ண்ணாதுமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய [புல்குவான்.
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென் புறம்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு, எனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹாதைஸ்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, "தக்கத்தடித்து" "பக்கப்பருத்து" என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹாதைஸ்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி) பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணாள்வான்) பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த. (கொத்துத்தலைவன்) துஶ்ஶாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதானனா

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) "கத்த" என்றதுக்கு- பிணங்கும்படியென்றர்த்தமாய், அத்தை ஸஹேதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). பிணங்குகை-விவாதம்பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது- ஸம்ருத்தமாயிருந்த வென்றபடி. "మహతాం కుబేరాదీనా మైశ్వర్యమ్ - மஹதாம் குபேராதீநாமைஶ்வர்யம்" என்றாய், மஹத்தான ஐஶ்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே மஹத்பதம் பா(ஷ்ய)வப்ரதாநநிர்தேசமாய், அதின்மேலே, "விஶிஷ்ட" என்கிறது லுப்தமாய், மத்த்யமபதலோபஸமாஸமாய், மஹத்தான ஐஶ்வர்யமென்றாகவுமாம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (மஹாதைஶ்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்றாகில் மஹைஶ்வர்யமென்று சொல்லவேண்டிவரும். "ஒத்து" என்றும் "பொருந்திக்கொண்டு" என்றும் அர்த்ததஃ புநருக்தமாகையாலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகரூபேணபேதம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களானவித்யாதி).

(நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதாநனாயிருந்துள்ள) என்றது-இஷ்டப்ராப்

வேணுமென்று பாரித்தவனுடைய (குடிகெட) குலம் நசிக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி) “பார்த்தஸாரதி” என்று ப்ரஸித்தமாம்படி தோன்றிய என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் வந்து (ஆயர்களேனென் புறம்புல்குவான்) இடையர்க்கு நியந்த்ருத்வத்தாலே நியாம்யனை மேனுணிப்பையுடையவன்; அன்றியே, கதித்தல்-கோபமும், பொறு மையுமென்னவுமாம். .... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. மேன்மைதோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாந்தகமித்யாதி) திருக்குற்றுடைவாள். (க)“சார்ங் கவில்” என்னுமாபோலே, “நாந்தகம்” அஸாதாரணமானவாள். (ஏந்திய) பூவேந்தினப்போலே. (நம்பிசரணித்யாதி) பௌர்யாதி குணபூர்த்தியை யுடையவனே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்

பிருந்துள்ள துர்யோதனுடைய. (குடிகெட) குலமாகநசிக்கும்படி; (தோன்றியவித்யாதி) (உ)“పార్థంరథినమాత్మానఞ్చసారథిం సర్వలోకసాక్షికం చకార - பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார” என்கிறபடியேபார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டுப்ரகாசக னை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். (ஆயர்க ளித்யாதி) கோ(ஸ)பர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (௩)

௪.—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
 தாழ்ந்த தனஞ்செயற்காகித் தரணியில்
 வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர் [ம்புல்குவான்.
 ஊர்ந்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான்உம்பர்கோனென்னைப்புற

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை, ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினப்போலே திருக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால்பூர்ண னையிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. (தாழ்ந்தவித்யாதி) ப்ர

த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக்கடவனாயிருந்துகொண்டு, ஶ்ரேஷ்டனானவனென் றபடி. (ப்ரகாசகனை) என்றது - ஸ்வார்த்தே(க)கப்ரத்யயமாய், ப்ரகாஶ னை வென்றபடி. இப்பாட்டிலும் கீழ்மேல்பாட்டுக்களிலும் “என்னைப்புறம் புல்குவான்” என்றிருக்கையாலே “என்புறம்புல்குவான்” என்றதுக்கும் ஆநு ரூப்யஸித்த்யர்த்தமாக (என்னை) என்றது. ... ... (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) (திருக்குற்றுடைவாளை)

(க) நி-ச-ச. கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை.

செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், துர்யோதநபக்ஷபாதிகளாய்நின்றவர்கள் உளைந் திடும்படியாக. (விசயனித்யாதி) அந்த வர்ஜுநனுடைய வழகிய தாய் திண்ணியதான தேரை ஓட்டம் கண்டவளவிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயிறே உம்பர்கோனானதும். .... (ச)

அவ.—வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (வெண்கலமித்யாதி) திருவரையிலே ஜாத்யுசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி) திருமுடியிலே பீலிகளைச் சாத்தி,

---

பதநம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியிலித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையுங்கண்டு "நாம் இனிஜீவிக்கையென்ப தொன்றுண்டோ?" என்று நெஞ்சுளுக்கும் படியாக. (விசயனித்யாதி) அர்ஜுநனுடையஅழகியதாய்த்திண்ணியதானதேரை, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி)இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபா(ர)ரத்தைப்போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். (ச)

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு [புல்குவான்
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமநனென்னைப்புறம்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி) பலபீலிக்கண்களையு

என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. "வேந்தர்கள் உட்க" என்றதுக்கு "தநஞ்ஜயர்க்காகி" என்றத்தையும் "திண்டேரூர்ந்தவன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அத்தைஹேதுவாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமியிலித்யாதி). (உளுக்கும்படியாக) சிதிலமாம்படியாக. ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) "பத்திரம்" சொட்டைக்கத்தி. "பல-கண்-பெய்தகருந்தழை" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (பலவித்யாதி).

(கருந்தழை) பீலிப்பிச்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்நேஹிக ளாயிருப்பார் கண்களும்மிறே சாத்துவது. (க) * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணிறே. (சண்)பீலிக்கண்; அன்றிக்கே "கருந்தழைக்கா" என்று-சோலையிலே கூட்டவுமாம். அப்போது பெரியதழைக்கா வென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல், இப்படியிருக்கிற காவின் கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி) பண்கள் பலவாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக் குத் திருப்பல்லாண்டுபோடிச்சாத்த. (உ) "சூட்டினேன்சொன்மாலை" என்னுமாபோலே. (ந) ஸங்கைஸ்ஸுரா ணாம் திவிபூதலஸ்த்தை: " (ச) "திசைவாழியெழ" (பண்டித் யாதி) மஹாபலி பக்கலிலே வாமநரூபியாய் அபேக்ஷித்த காலத்

யிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிழலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இடுதலாய், அத்தையிட்டுச்சமைத்தலைச்சொ ல்லுகிறது. (கருமை.) பெருமை. (தழை) குடை. அத்தை, "கா" என்கிறது-பீலியினுடையதழைவால்வந்தகுளிர்த்தியைப்பற்ற; அன் றிக்கே, "கண்பலபெய்து" என்றுபாடமானபோது, "கருந்தழை-கண் பலபெய்து" என்று அந்வயித்து-பலபீலிக்கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை- பீலிப்பிஞ்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக் கண்கட்டுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியிறே. (காவின்கீழ்) இப்படிக் கொத்தஅலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி). (ந) "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" என்றும் (ச) "திசைவாழி யெழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக் குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸநம் பண்ண இசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி. (பண்டித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்ற ப்பெற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும்

(பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். "பெய்த" என்று தழைக்குவிசேஷணமாக முந்தினபாடம். பாடாந்தரம் "பெய்து" என்றுல்யபந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்)மயிற் றோகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம் (தலையிலேயித்யாதி).

"மண்பல" என்றதுக்கு "மண்" என்று - பலலோகங்களென்று, இவற் றைக்கொண்டானென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). ... (ஶ)

(க) ரா-அ-ரு-உகூ. (உ) க-திருவ-க. (ந) (ச) தி-வாய்-எ-ச-க.

திலே பதினுலு லோகங்களேயு மளந்து கொண்டவன், த்ரிவிக்ரமாப தாநம் தோன்று நிற்கச் செய்தேயும் வாமநவேஷத்திலேயிறே திரு வுள்ளமுற்றிருந்தது. .... (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தே யும் பாரளந்தானென்று த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பின்காட்டினபடி.

ஸ்வா.— (சத்திரமித்யாதி) மௌஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணஜிநமும், திருக்கையிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்விதீயமான வாமந வேஷத்தையும் கொண்டிறே மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று புக்கது. அத்விதீயமான ஔதார்ய குணத்தையுடையனுய், திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்) அளப்பதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமநனைவன், என்னைப் புறம் புல்குவான். .... (௬)

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில்நின்ற வொருவனைக்
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்கு [வான்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). சத்ரத்தையும் கை யிலேதரித்துக்கொண்டு, அஸஹாயனுய், க்ருஷ்ணஜிநமும்யஜ்ஞோப வீதமும் மௌஞ்சியுமானவிநீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும், அத் விதீயமான வாமநனுய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. (உத்தரவித்யாதி). அத்விதீயமான ஔதார்யகுணத்தை யுடைய

அரு.-ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). (ச(ஞ)த்ரத்தையும்) என்ற ச(ஞ)கா ரம் க்ருஷ்ணஜிநாதிகளேயும் ஸமுச்சயிக்கிறது. "தனி" என்றும் "ஒரு" என் றும் அர்த்ததஃ புநருக்தமாகையாலே "அஸஹாயமாக" என்றும், "அஸத்ருஶ மாக" என்றும்விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர் (அஸஹாயேத்யாதி). *மாணிபதத் தையும் "பத்திராகாரன்" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து, அஸத்ருஶத்தையை உபபாதிக்கிறுர் (க்ருஷ்ணஜிநமித்யாதி). மேலே "உத்தரவேதியில்" என்றி ருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. "உத்தர வேதியில் நின்றஒருவனே" என்றுயதாஶ்ருதமாகஅர்த்தம்சொல்லுமளவில், யஜ் ஞகால ப்ரயுக்தமென்று தோன்றுகையாலே ஸோபாதிகமாமென்று திருவுள் ளம்பற்றி, "நிருபாதிம் ஔதார்யகுணம்" என்றுதோன்றுகைக்காக "ஒருவனுய் உத்தரவேதியில் நின்றவனே" என்றந்வயித்தர்த்தயருளிச் செய்கிறுர் (அத்வி

உத்தர வேதியிலேநின்ற மஹாபலியை, ராஜாக்கள் பலருங்காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை அபேக்ஷித்து நின்றானிறே. (க) *கண்டவாற்றால் தனதே யுலகென நின்றவன்.

(பத்திராகாரன்) நன்றான வடிவையுடையவன். (உ)*புலன்கொள் மாணாயிறே நிலங்கொண்டது. திருக்கையிலேஉதகம்விழுந்தபோதே அவன் திருவுள்ளத்தில் கோட்பாடறிந்து அளப்பதற்கு முன்னே இனி "காணிமுற்றும் கொண்டானன்றோ" என்று உகக்கிறார். இவ்வுகப்பு விளைநீராக விளைந்திறே பாரளந்தது. இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றோமென்று போனான்; மஹாபலி ஔதார்யம் பெற்றுப்போனான்; இதுக்கு உகப்பார் இவரொருத்தருமிறே. .... (சு)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) திருவாய்ப் பாடியெல்லாம் நவநீதசௌ(ஞ)ர்யக்ஷோபமானவாறே, யசோதை "சிறுணய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. (கத்திரிவரித்யாதி) ராஜாக்களெல்லாரும் காணத் தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை யடைய அவன்தன்னதாகக்கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உத(க)கமேற்றுப்பரிக்ரஹித்த.

(பத்திராகாரன்) பத்ரமானஆகாரத்தை யுடையவன்-விலக்ஷணமானவடிவையுடையவனென்கை. (உ)"புலன் கொள்மாணாய்" என்றாரிறே. (பாரளந்தானித்யாதி) முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். (சு).

மூ.—பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறித்
தித்தித்தபாலும் தடாவினில்வெண்ணெயும்
மெத்தத்திருவயிறார விழுங்கிய [புல்குவான்.
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான்ஆழியானென்னைப்புறம்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) உறியில் பால்வெண்ணெய்முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே †ஸ்வீகரித்துத்திரியப்புக்கதீயமானவித்யாதி). பூமிஎன்னாதே "காணி" என்றதாலர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கு ஸ்வம்மான) என்று. தன்னதானால் அவன் கொடுக்கக் கொள்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (சு.)

அ௫.—ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி) "பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்த தன்மேலேறி" என்கைக்கு ப்ரஸக்தி அருளிச்செய்து கொண்டார்த்தமருளிச்

†(பா) ஜீவித்து. (க) தி-வாய்-ச-ரு க0. (உ) தி-வாய்-க-அ-சு.

பிள்ளையைக் களவுசொல்லாதே உந்தாம்பண்டங்களை உறிகளிலேவை யுங்கோள், இவனுக்கெட்டாதபடி" என்ன; அவர்களும் அப்படியே செய்து, அநுமாநத்தாலே "உரலையிட்டேறவும் கூடும்" என்று அவற்றை மறையவைக்க; நிரபி(ஷ்)மாநமாய் ஏறப்பெறாமல் சுற்றுப் விரிந்து பொத்தவுரலொன்று இவன்பாக்யத்தாலேதேடிக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே அது கையிலேதட்ட, அத்தையெடுத்து உறி யின்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே திருவடிகளை வைத்தேறி, தித் தித்தபாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும்.

(மெத்தத் திருவயிறாரவித்யாதி) திருவயிறு நிறையவமுது செய்து திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமான என்னுடைய ஸ்வாமி. (ஆழ்

வாறே,"அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடிவைக்கக்கடவோம்"என்று உறிமேலே உயரச்சேமித்துவைக்க; அடிப்பேர்த்துஉபயோகமன்றிக் கே எல்லாரும் உபேக்ஷித்துக்கிடந்ததொரு உரலையுருட்டிக்கொண்டு போய் உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே ஏறிநின்று. நல்லவுர லானால் நடுவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமென்றுபத்துப் பொத்த வுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. (தித்தித்தவித்யாதி) காய்ச்சித் திரட்டித்தடாவில் வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடா விலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும். "தடாவினில்" என்கிற விது, கீழும்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. "விழுங்கிய" என்கை யாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

(மெத்தவித்யாதி) இவற்றை அமுதுசெய்கிறவிடத்தில் அபி நிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய அமுது செய்த. (அத்தன்) ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச்சொன்ன வ்ருத்தாந்த விசேஷத்

செய்கிறார் (பாலித்யாதி). (அடிப்பேர்த்து) அடியிலே பொத்தலாய், இத் தால்பலிதம் (உபயோகேத்யாதி). நல்லஉரல்கிடையாதோ? "பொத்தவுரல்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்லவித்யாதி). இத்தால் தன் திருவடிகளுக்கு அநர்ஹரே யோக்யராக வேணுமென்று ஸ்வாபதேசம் கண்டுகொள்வது. "தித்தித்தபாலைக் காய்ச்சித் திரட்டினபால்" என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விழுங்கியவித்யாதி).

"மெத்த" என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இவ ற்றையித்யாதி). "விழுங்கிய அத்தன்" என்றஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் கீழித்யாதி). (வந்தென்னை) இத்யாதிக்குக் கீழே (ஸ்வாமியானவன்) என்

யான்) க்ருத்ரிமத்தில் அவகாஹநத்தைச்சொல்லுதல்; திருவாழியை யுடையவனென்னுதல். பொத்தவென்று - கிட்டுதல்; பொருந்துத லென்னுமாம். இத்தால் ஸூஷியுடையருமாய், இதராபிமாநமற்ற வர்களுக்கு அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிகள் சேருமென்று காட்டுகிறது. பொத்தவுரலால் இதராபிமாநம் சிறிதுகிடந்தாலும், ஸ்வாபிமாந மற்றவர்கள் அவனுக்கு போக்ய்யபூதரானவரென்கிறது.

(தித்தித்தபாலும்) காச்சி உறியேற்றி உறைதல்வாய்ப்பாலும் அவனுக்கு போக்யமாயிருக்குமிறே. இத்தால் - "ஒருவனைநாம் திருத்தி, ஆந்தராளிகளுக்கினோம்" என்னுமபிமாநம் கிடந்தாலும், ஸ்வாபிமாநமற்றவர்கள் அவனுக்கு போக்ய்யராவர்களிறே.(க)"நாழி வளோ"என்றும்.(உ) "செய்தசூழ்ச்சியையார்க்குரைக்கேன்." இவ்வ பிமாநமிறே அவனுக்கு அங்கீகாரஹேது. ஸ்வாபிமாந மற்றவளவே யன்றிக்கே, *வைகுண்ட்ட ப்ரியதர்ஸிகளாயிருப்பாரை "வெண் ணெய்"என்கிறது. (ங) "எல்லாவுலகுமோர்துற்றாற்ற"என்கிறதிரு வயிறு நிறைவதும், திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாவதும் இவ்வதிகாரம் கண்டாலிறே. சதுர்த்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தமான பாரதந் த்ர்யம் தோன்றுநிற்கச் செய்தேயும், அநந்யசேஷபூதரையிறே சேஷ மென்றது. சேஷபூதனாய் முமுக்ஷுவானவனையிறே"வெண்ணெய்" என்னலாவது. "தித்தித்தபால்"என்கிறது-ஸ்வாபிமாநமும், இதரா பிமாநமு மற்றப்ரபந்நரையிறே. "பொத்தவுரல்" என்றது - ப்ரபந் நன் தன்னை. அசித்தென்றிறே யிருப்பது. .... (எ)

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. மங்களாஸாஸநபரராயிருப்பாரெல் லாரும் கண்டுகளிக்கும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

தைப்பற்ற உகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம் புல்குவான். (ஆழியான்) க்ருத்ரிமத்தில் மிகவும் அவகா(ʿ)ஹநமு டையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனானவன் க்ஷுத்ரரைப்போலே இப்படிசெய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (எ)

றத்தோடந்வயம். (என்னைப்புறம்புல்குவான்) என்ற இரண்டாமர்த்தத் துக்கும் (திருவாழியையுடையவன்)என்ற கீழோடந்வயம். ப்ரதீகங்களாகில் அர்த்தமருளிச் செய்யாமை சேராதிறே. ... ... (எ)

(க) தி-வி-எக. (உ) பெரிதி-ங-எ-ச. (ங) தி-வாய்-உ-அ-அ.

ஸ்வா.—(மூத்தவித்யாதி) ஜாத்யுசிதமானவறிவிலேமூத்தவை. இளையவர்களை க்ருஷ்ணன் முகத்திலே விழிக்கவொண்ணாதபடி நிலவறை கற்பிக்கையாலே "அவை" என்று அநாதரிக்கிறது. அவர்களையும் சித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியிறே இடமுடைத்தாய்பெரிதான மணல்குன்றிலே ஏறிற்று. "அவை" என்று-திரளாகவுமாம். (கூத்தித்யாதி) மணல்குன்றிலே வந்தேறி, ஆடியென்னுதல். உவந்தேறி

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்
கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி
வாய்த்தமறையோர் வணங்க விமையவர் [புல்குவான்.
ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப் புறம்

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவைகாண) வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமானவறிவாலும் மூத்தகோ(ஙீ)பஜநங்களானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்றிக்கே, "மூத்த" என்கிற வித்தை, "மூத்த" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதாய், "அவை" என்று-ஸபையாய், வ்ருத்தஜநஸபையென்னவுமாம். (முதுமணலித்யாதி) எல்லார்க்கும் தெரியும்படியானஉயர்ந்தமணற்குன்றிலேயேறி. முதுமையால்-கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (கூத்தித்யாதி) நிலவறையில் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்து காண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. (குழ

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவையித்யாதி) "மூத்தவை" என்று முழுச்சொல்லாய், இன்னத்தால் மூத்தவனென்னாமையாலே, த்ரிவிதவ்ருத்த(ஜீ)ஜநத்தையும் சொல்லுகிறதென்கிறார் (வயஸ்ஸாலுமித்யாதி). (ஜாத்யுசிதமான அறிவாலும்) என்றது-ஜாத்யுசிதமான ஶீலத்தாலுமென்றதுக்குமுபலக்ஷணம். (கடைக்குறைத்தல்)என்றது-"மூத்த" என்கிறவிடத்தில் அகாரம் லுப்தமாயென்றபடி. (௧)"திருநாவாயவையுள்" என்கிறவிடத்தில் போலே,அவை-ஸபையாக வருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). "முது" என்கிற விசேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (எல்லார்க்குமித்யாதி). "கூத்துவந்தாடி" என்றவிடத்தில் "உவந்து - கூத்தாடி" என்றந்வயித்து, உவக்குகைக்கு ஹேதுபூர்வகமாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நிலவறையித்யாதி). "கூத்தாடி" என்றபோதே உகப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "உவப்பு" என்றுவிசேஷிக்கையாலே ப்ரீத்யதிசயம்சொல்லவேண்டுகையால் க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளம் பெண்பிள்ளைகளிடத்தில் ஸக்தமாயிருக்குமாகையாலே இதுவே

(௧) தி-வாய்-௯-அ-௩.

யாடி யென்னுதல். "உவந்தேறி யாடி" என்றது - இளையவர்கள் நிலவறை திறந்து வரக்காண்கையாலே. "கூத்து" என்றால் எல்லாரும் வரலாமிறே. (குழலாலிசைபாடி) குழலில் த்வநிவாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. குழல்மேல் வைத்தூதும் நல்விரகுகளும், தாழ்த்தமாத்ரத்துக்கு அநுதபித்து அவர்களைக் காலும் தலையும் பொருத்தி க்ஷமைகொள்வதும் இளையவர்களறியுமத்தனையிறே.

(வாய்த்தமறையோர்வணங்க இமையவரேத்த) மங்களாசாஸநபரராய்இளையவர்கள்-திருவடிகளில்மார்த்தவமறிந்து"வாழி""வாழி" என்றமைக்க. நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடக்கையாலே "மறையவர்" என்னலாமிறே. ஆட்டிலும் பாட்டிலும் சித்தாபஹ்ருதராய் அநிமிஷராய் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அக்ரமமாக மூத்தவை ஸ்துதிக்க; அன்றிக்கே க்ருஷ்ணக்ரீடை காண்கைக்குவந்து மறைந்துநிற்கயோக்யரான இங்குத்தை தேவர்களும் ருஷிகளுமென்னவுமாம்.

லாலிசைபாடி) திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வநி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான்நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிசேஷங்கள் இவனோடு பழகிப்போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. " குழலாலிசைபாடி - கூத்துவந்தாடி " என்றந்வயித்துக் கொள்வது. குழலோசையாலே அபிமதரைத்திரட்டி, "அவர்களைக் காணப்பெற்றோமே" என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. "மரக்கால்கூத்து" "குடக்கூத்து" என்று விசேஷியாமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கடவது.

(வாய்த்தவித்யாதி)ஸ்வசேஷ்டிதம்காணவாசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித்திரியும் விலக்ஷணரான ருஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்றுவணங்க, தேவர்களானவர்கள் இத்தைக் கண்டு வித்த(ஷ்)ராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே,"வாய்த்த" என்

ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (இசைகளை) என்றது - பெண்பேர்சொல்லி அழைக்கவும், சிலரைக்ஷாமணம் பண்ணுகையும் சொல்லுகிற பாட்டுக்களை யென்றபடி. ஆனால்வ்ருத்தர்முன்னே பெண்களை அழைக்கக்கூடுமோவென்ன (குழலித்யாதி). இப்படி அந்வயித்துக் கொள்வானென்னென்ன ; அதுக்கு நியாமகமருளிச்செய்கிறார் (குழலோசையித்யாதி). (மரக்கால்கூத்து) பொய்க்கால் கூத்தென்றபடி.

இத்தால் அவதரித்து ஜாத்யுசிதமாக பரிக்ரஹித்த வேஷத்துக்கிடாக நடித்து, திருக்குழலாலேயும் பாடினவையெல்லாம்- இங்குண்டான ப்ராணிகளுக்கும் அங்குண்டான ஸூரிகளுக்கும் உத்தேஶ்யமென்கிறது. "மூத்தவர்கள்" என்று - ஜ்ஞாத்ருத்வபூர்த்தியாலே அங்குள்ளாரை. "முதுமணல்" என்கையாலே - இந்த்ரியங்களின்வழியொழுகாமல்தான் அவற்றை வஶமாக்கி மேல்கொண்டமை தோற்றுகிறது. "வாய்த்தமறையோர் வணங்க - இமையவரேத்த-குழலாலிசைபாடி" என்றத்தாலே ஆசார்யவசக பாரதந்த்ர்யமே வாய்த்த மறையாக மங்களாஶாஸநபர்யந்தமாக கைங்கர்யம் செய்யுமவர்கள். "இமையவரேத்த" என்கையாலே அநிமிஷராய் குணாநுபவத்திலே ஊன்றி விக்ரஹதர்ஶநமே தா(ஞ)ரகமாயிருக்குமவர்களென்கிறது. (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவன். .... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமார்க்கு அபிமதபரதந்த்ரனை ப்ரகாரம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

கிற வல்லொற்றை - மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்த வென்றாய், "மறையோர்" என்கிறது-நிலவறைகளிலேமறைந்து நின்றவர்களென்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்து கிடந்து குழலோசைவழியேகிட்டினபெண்கள், திருவடிகளின்மார்தவத்தை நினைத்துஇந்தக்கூத்தைஅமைக்கைக்காகவணங்க.அநிமிஷராய் அந்தக்கூத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தமுன்பு சொன்ன வ்ருத்த ஜநங்கள் வித்த(ஞ்)ராய் ஸ்துதிக்கும்படியாக வென்னவுமாம். (வந்தித்யாதி) இப்படிக் கூத்தாடின செவ்வியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவனென்னைப் புறம்புல்குவான். .... (அ)

கூ.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்கு
இப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ்முற்றத்துள் [புறம்புல்குவான்.
உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான் உம்பர்கோனென்னைப்

(அமைக்கை) போருமென்று நிறுத்துகை. ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி) "இந்திரன் காவினில் நிற்பன செய்த" என்றக்கைக்கடாக்ஷித்து" கற்பகக்காவு" என்றதுக்கர்த்தமருளிச்

ஸ்வா.—(கற்பகவித்யாதி) தேவலோகத்திலொழிய நில்லாதகற்பகக்காவையும் பூலோகத்தில் கொடுவந்து தன்னகத்தில் நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணுமென்றாசைப்பட்ட ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு நாளையென்னுதேபின்னையென்னுதே. அவள்திருவுள்ளம்பிசகுமென்று நாளையென்னமாட்டான்; தன்னுடையத்வரையாலே பின்னையென்னமாட்டான்; ப்ரதிநியதஸங்கல்பம் பாராதே "நீரேவின காரியம் இப்போதேசெய்து தரக்கடவேன்" என்று,தன்னிலத்திலே இந்த்ரன் மதர்த்தமாகரக்ஷிக்கக் கடவேனென்று பஹுமாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்கிற கற்பகக்காவைக் கொடுபோராநிற்கச்செய்தே, முற்படஆதரித்த இந்த்ரன் தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப்பிடுங்கிக் கொண்டு போரப்பொறுமையாலே கோபித்து வஜ்ரத்தைவாங்கித்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி) தேவலோகத்திலே இந்த்ரனுடைய காவிலே நிற்கிற கற்பகக்காவை, சசி(சீ)பண்ணின அவமதியடியாக "பிடுங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்" என்றுஆசைப்பட்ட அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு, நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல், செய்யாதே, இப்போதே தரக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே,முற்படஆதரித்த இந்த்ரன், தன்புழைக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகப்பொறுமையாமலே குபிதனாய் வஜ்ரத்தைவாங்கி, தொடர்ந்து

செய்கிறார் (தேவேத்யாதி). (கற்பகக்காவை) கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. "கருதிய" என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சசியித்யாதி). இவ்விடத்தில் (க) "పతిగర్వావలేపేన బహుమానపురస్సరమ్। నదదర్శ గృహంయాతా ముప చారేణమాంశచీ. பதிகர்வாவலேபேந பஹுமாநபுரஸ்ஸரம்। நததர்ஶ க்ருஹம் யாதா முபசாரேணமாம்சசீ" என்றதநுஸந்தேயம். "காதலி" என்று க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் காதலையுடையவளென்றாய், அத்தால் க்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் அபிமதையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அபிமதையானவித்யாதி). "இப்பொழுதீவன்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாளையித்யாதி). "இந்திரன்காவில் நிற்பனசெய்து" என்றதுக்கு-முன்பு இந்திரன்காவலையுடைய உத்யாநத்தில்வரக்கடவதென்று ஸங்கல்பம்பண்ணி என்றர்த்தமருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (பிடுங்கிக்கொண்டித்யாதி).

(க) வி-பு-ரு-ந௦-எச.

துடர்ந்து யுத்தகார்யம் செய்வானாகவந்து வந்தகார்யம் பலியாமை யாலேஸ்தோத்ரம்செய்ய, அங்கேநிற்கவும் கடவதென்று ஸங்கல்பம் செய்து, நிலாத்திகழ்முற்றத்திலே கொண்டுபோந்து(க) "வண்துவரைநட்டான்" என்கிறபடியே நட்டபின்பு அங்குத்தையிலும் இங்குத்தையும்பூவும் †கொழுந்துமாய்க்கொண்டுஇளகிப்பதித்துச்செல்லா நின்றதிறே. இப்படி அரியனசெய்தவபிமதத்தோடே புறம்புல்குவான். (உம்பர்கோன்) இப்படி செய்கையாலே நித்யஸூரிகளுக்கு முன்னிலையிலே நிர்வாஹகனென்னுமதுவும் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். .... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

யுத்தம் செய்வானாகவந்து, அந்தகார்யம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய;

"இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்புஅங்கே வந்து நிற்கக்கடவது" என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டுபோந்து, (க) "வண்துவரைநட்டான்" என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நிலாமுற்றத்திலேநட்டவன். "உய்த்தவன்" என்கையாலே இங்கேகொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங் காட்டில் தழையும்பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு ஸம்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது. (என்னையித்யாதி) இப்படி அபிமதவிஷய பரதந்த்ரனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். (உம்பர்கோன்) பிராட்டிஉகப்புச் செய்கையாலே இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவன் என்னைப்புறம்புல்குவான். (கூ)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

(இப்போது) இத்யாதிக்கு (உ) "నీయతాంపారిజాతోఽయం కృష్ణద్వారవతీంపురీమ్। మర్త్యలోకే త్వయాముక్తే నాయంసంస్థాస్యతేభువి - நீயதாம் பாரிஜாதோயம் க்ருஷ்ணத்வாரவதீம் புரீம்। மர்த்யலோகேத்வயாமுக்தே நாயம் ஸம்ஸ்த்தாஸ்யதேபுவி" என்ற இந்த்ரனுடைய ப்ரார்த்தநாநுகுணமாகக்ருஷ்ணன் ஸங்கல்பித்தானென்றது ஸித்தமென்று கருத்து.

(பின்பு) என்றது - அவதாரஸமாப்திக்குப் பின்பென்றபடி. (அங்கே) யென்றது-இந்த்ரன்உத்யாநவநத்திலேயென்றபடி. "உய்த்தவன்" என்றதினர்த்தம் (நட்டவன்) என்றது. நட்டவனென்னாதே "உய்த்தவன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(உய்த்தவனித்யாதி). (கூ)

(க) தி-மொ-கூ-அ-எ. உ) வி-பு-ரு-௩௧-எ. † பா-செலுந்துமாய்.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி)வேய்த்தடந்தோளி யானவாய்ச்சி. "ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்" என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை, (விட்டுசித்தன்) அவள் சொல்லியசொல்லை அவள் சொன்னவன்று கூடநின்றாற்போலே தாமும் "புல்குவான்" என்றுப்ரார்த்தித்து, அவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமாய் தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை, விட்டுசித்தன் பரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழிவை ஈரைந்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன்மக்களையும்பெற்று, அவர்கள் மங்களாசாஸநம்பண்ணக்கண்டுமகிழ்வரென்கிறார். "விஷ்ணுசித்தன்" என்றது-*அரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது-ஸாபிப்ராயமாகவென்றபடி. "வாய்த்தமக்கள்" என்றது-புத்ரர்களை. "நன்மக்கள்" என்றது-சிஷ்யர்களை. ப்ரத்யயத்

மூ.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. (க0)

வ்யா.—(ஆய்ச்சியித்யாதி) வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ளதோள்களையுடையளானயசோதைப்பிராட்டி. (அன்றித்யாதி). அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாகத் தன்னைப்புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச்சொன்ன சொல்லை. (விட்டுசித்தனித்யாதி). பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுபவித்து ப்ரீதராய்,அதுதன்னைஎல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய்,ஸர்வாதிகாரமானத்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். (வாய்த்தவித்யாதி). ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மங்களா

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துளதை. "தடம்" என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள)என்றது. "புறம்புல்கிய ப்ரஜையைச் சொன்னசொல்" என்று அத்யாஹரித்தந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "ஈத்த" என்றதினர்த்தம் (அது தன்னையித்யாதி). (அதுதன்னை) என்றது - யசோதை சொல்லை யென்றபடி. "மகிழ்ந்து சொல்ல வல்லவர்கள்" என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி). (க0)

திலே சிஷ்யர்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டிறே.(க)"ருணானி ஸர்வஸ்ய-புத்ராந்ஸந்த்யஜ்ய" என்றது - காரணகார்யபாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. அது தானறிந்த மாத்ரமிறே. இங்கு கார்யகாரண பாவஸம்பந்தமாகையாலே உபாதேயமாமிறே. தா (ஓ) த்வர்த்தத்தால் வந்தரக்ஷ்யத்வம் சதுர்த்திதோற்றிறுவிறே தோற்றுவது. (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

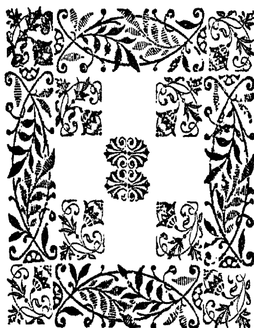
சாஸநம் பண்ணுகைக்கீடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால்வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். .... (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து,

முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி

மேச்சூது ப்ரவேசம்.

மெச்சூதுப்ரவேசம்.—ஆழ்வார்களிலே சிலர் தாங்களும் யுவதிகளாய், பிராட்டிமார வஸ்த்தையையும்பாவித்து அவனையும் பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகனை யுவாகுமாரனுக பாவித்தால் பிறக்கக்கடவ ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை, தம்மைமாதாவாக பாவித்து அவனுடைய நீர்மையைஸ்வரூபமாக்கி, அத்தாலே அவனைத் தமக்குப்புத்ரனுக்கி, அவனுடையமேன்மையைகுணபாவமாக்கி, அவனுடையஅவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்ற நின்ற சைஶவாவஸ்த்தையை யசோதைப்பிராட்டி முதலானர் அநுபவித்தப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கி * வண்ணமாடம்துடங்கி அநுபவித்துக்கொண்டுபோந்து, "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்று மிரண்டு திருமொழியாலும் ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பெற்றாராய் நின்றார்கீழ். இதில் அவ்ன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சி காட்டி விளை

அவ;—கீழிரண்டு திருமொழியிலும் - " அச்சோ " என்றும், "புறம்புல்குவான்"என்றும்அவன், ஶைஶவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே, அந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியரானர்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடுதோற்ற அவன்ஆசரித்தத்தை, தத்காலத்திலுள்ளா

அரு.—மெச்சூதுப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியிலும், முன்னேயணைக்கை, பின்னே யணைக்கையாகிற அவாந்தரார்த்த பேத (ஒ்ஷ)முண்டானுலும் அணைக்கையாகிற ரஸம் ஒன்றுகையாலே அவற்றை ஒரு பேடிகையாக்கிக்கொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம் செய்தருளுகிறர் (கீழித்யாதி). (தத்காலத்திலுள்ளார்)என்று ஸாமாந்யமாக வருளிச்செய்கையாலே- யசோதை முதலான நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளா ரெல்லாருமென்றபடி.

யாடி ரஸிப்பித்த நிஷ்ப்ரயோஜநவ்யாபாரத்தைத் தமக்கும் அவன் காட்டக்கண்டு அநுபவித்தாரென்னுதல்; அன்றிக்கே(க)"பண்டவன் செய்த கிரீடை" என்கிறபடியே அக்காலத்திலே தாமும் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே அநுஸந்தித்தாரென்னுதல்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி) "ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று இரண்டு திறத்திலுள்ளாரும் விஶ்வஸிக்கும் படியாக முன்னேதெளிவித்து ஊதுகிற ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு இடத்திருக்கையை நிரூபகமாக்கினவன். திருக்கைக்கு ஶ்ரீ பாஞ்சஜந்யம் நிரூபகமாகையன்றிக்கே, திருக்கை நிரூபகமாகையால் விஶேஷண நிரூபகம் குணபரமாகையாலே மாறியருளிச் செய்யவு

ரநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்ப் பேசினப்போலே பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசிஹ்ருஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில்.

மூ.—மெச்சூதுசங்கமிடத்தான் நல்வேயூதி
பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்
பத்தூர்பெறாதன்று பாரதம்கைசெய்த
அத்தூதனப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் அம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூது சங்கமிடத்தான்) "ஆஶ்ரித பரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலேயுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல்-கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் படியும், அநுகூலர்வாழும்படியுமாயிறே யிருப்பது. (உ) "యస్య నాదేన దైత్యానాం బలహానిరజాయత । దేవానాంవవృధే తేజః ప్రసాదశ్చైవ యోగినామ్-
யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத, தேவாநாம்வவ்ருதே தேஜஃ ப்ரஸாதஸ்சைவ யோகிநாம்." என்கிறபடியே. (நல்வேயூதி).

அரு;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி). பாஞ்ஜந்யத்வநியைக் கேட்டவாறே கொண்டாடும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யேத்யாதி). (என்கிறபடியே) என்றதுக்கு,(வாழும்படியுமாயிறே இருப்பது)என்றத்தோடந்வயம். க்ருஷ்ணனுக்கு

(க) (உ) வி-பு-ரு-உக-உக.

மாமிறே. (நல்வேயூதி) ப்ராஹ்மணர்க்கு ஶிகாயஜ்ஞோபவீதாதி
களும் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளும் விசேஷண நிரூபகமாமாபோலே,
கோபகுலத்துக்கும் குழலும் குழலூதுகையும் நிரூபகமாயிறேயிருப்
பது. ஸ்வரூபநிரூபகத்திலும் விசேஷண நிரூபகம் ப்ரதாநமாகை
யாலே "நல்வேய்" என்கிறார்.

(பொய்ச்சூதிலித்யாதி). சூதுபோருகை லீலாரஸமாத்ரமன்றிக்
கே, அதுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு துர்யோதநாதிகள் பராநர்த்த
சிந்தனை செய்கையாலே "பொய்ச்சூது" என்கிறார். துர்யோத

இதிறே அவதாரத்துக்கநுகுணமான நிரூபகம். அநுகூலர் வாழும்
படி நல்லகுழலை ஊதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது -(க) "நன்
னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" (உ)
"மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னு
டைய த்வநியாலே சேதநாசேதந விபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை.
ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலுமிரண்டும் இவ்வவதாரத்தில் கை
தொடனாயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும்,
(ங) "ஆநிரையினம் மீளக்குறித்தசங்கம்" என்றும், (ச) "கேயத்தீங்
குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(பொய்ச்சூதில் தோற்ற) க்ருத்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய்
ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகா
திறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. (பொறையுடை

(ரு) "𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌾𑌣𑍇 ஶங்கசக்ரகதாபாணே" என்கிறபடியே சங்கத்
தையே நிரூபமாகச் சொல்லவமைந்திருக்க, "நல்வேயூதி" என்று, வேணுவை
யிட்டு நிரூபிக்கலாமோவென்ன வருளுகிறார் .(இதிறேயித்யாதி). சேதநரை
ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (நன்னரம்புடையவித்யாதி). (நன்னரம்பு)-நல்
லநரம்புகளையுடைத்தானவீணை யென்றபடி. அசேதநங்களை ஈடுபடுத்துகைக்
கு ப்ரமாணம் (மரங்களித்யாதி). (கைதொடனாய்)-கைவிடாதேயென்றபடி.
உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் (பசுமேய்த்தித்யாதி).

"பத்தூர் பெறாதவன்று பாரதம் கைசெய்தவத்தூதன்" என்றபதத்தைக்
டாக்ஷித்து அதுக்கநுகுணமாகத் "தோற்ற" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (க்ரி
த்ரிமமான வித்யாதி). அட்டத்தில் தோற்ற மாத்ரமேயாகில் க்ருஷ்ணன்
தூதுபோக வேண்டாவிறே. சூதிலே தோற்றால் இவர்களுக்குப் "பொறை

(க) பெரி-தி-ங-கூ-ரு. (உ) பெரி-தி-ங-கூ-க0. (ங) பெரி-தி-ங-ச-ங.
(ச) தி-வாய்-கூ-ச-உ. (ரு) பார-ஸபா-கூகூ-சக.

நாதிகள் இவர்கள்ஸர்வஸ்வமும் அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இவர்கள்க்ஷமை ஒன்றும் அபஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாதிருந்தது. தர்ம புத்ராதிகளுக்கு இத்தனையுமுடைமையாய்க் கிடக்கையாலே "பொறையுடைமன்னர்" என்று இவர்களுக்கு நிரூபகமாய்க்கிடக்கிறது. இதொழிந்த ஸர்வஸ்வமும் க்ருத்ரிமத்தாலே அபஹரித்துக் கொள்ளுமதொழிய, இந்தப்பொறையை இவர்கள் ப்ரார்த்தித்துக் கொடுத்தாலும் இந்தச் சரீரத்தோடு கைக்கொள்ள மாட்டார்களிஃறு அவர்கள்.

இந்தப்பொறைதான் இந்ததர்மபுத்ராதிகளுக்கு உடைமையாயிற்றதும் இவர்கள் அத்வேஷத்தோடேபோகையாலேயிறே. த்ருதராஷ்ட்ரன், இவர்கள் பக்கல் பொறையைப்பரீக்ஷிப்பானாக "தர்மபுத்ராதிகள் போகிற வளவில் விக்ருதராய்ப் போனார்களோ?" என்றுகேட்க, "ஹர்ஷத்தால் வந்தவிக்ருதியொழிய, அவர்கள் பக்கல் க்ரோதவிக்ருதிகண்டிலோம்" என்ன; "என்பிள்ளைகளிலும் ஒருவராகிலும் சேஷிக்கும்படியாக அழன்று வாய்விட்டுப் போய்த்திலனே மஹாபாபி" என்றானிறே. புறக்கண் கெட்டாப்போலே உட்கண்ணும் மறைந்தபடியாலே, துர்யோதனாதிகளுக்கு ராஜ்ய ப்ராப்தியில் தாயவிபாகத்தால் உடைமையான தேசமும், இவர்கள் பக்கல் அபஹரித்த தேசமும் அவர்கள் கொடுத்தாலும் இவர்கள் க்ருத்ரிமத் தோல்வி ந்யாயத்தாலே அநுவர்த்தித்தாலும் கொள்ளார்களிறே. இதுவென்,

மன்னர்க்காய்) அவர்கள் செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும்,க்ரோதவிக்ருதியின்றிக்கே க்ஷமையையுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதனாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது, இவர்கள் க்ஷமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே "பொறையுடைமன்னர்"என்று-பொறையை இவர்களுக்கு நிரூபகமாகச்சொல்லுகிறது. (மன்னர்க்காய்) (க) "యస్య మన్త్రీ చ గోప్తా చ సుహృచ్చైవ జనార్దనః- யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவஜநார்த்தநః" என்கிறபடியே அவர்களுக்குஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரனாய்.

யுடை" என்று சொல்லப்ரஸக்தியே தென்னவருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "ஆய்"என்றதினர்த்தத்தை ஸப்ரமாண முபபாதிக்கிறார் (யஸ்யேத்யாதி).

(க) பார-ஆரண்ய.

அவரோடு விபாகித்து வர்த்திக்கைஅரிதென்று போனார்களானாலோ வென்னில்; அது கந்தர்வ பரிபவத்திலேகாணலாமிறே. ஆகையாலே உடைமை கண்டவிடத்தே எல்லாரும் சேர்வர்களிறே. உடைமை யாவதுபொறையிறே. அத்தாலேயிறே ஈஶ்வரன் தானும்சேர்ந்தது.

(பத்தூர்பெறாது) இவர்களுக்காக ஶ்ரீதூதெழுந்தருளி "எல்லார்க்கும் உள்ளார்க்குள்ள ப்ராப்திகள் அம்ஶித்து நீங்களும்உங்களுக்கு அம்ஶமானதும்கொண்டு ஜீவிக்கப்பார்க்கில் தீர்க்க ஜீவிகளாகலாம்" என்றருளிச் செய்தவளவில், அவர்கள் இசையாதபடியாலே "சிறிது குறைத்தாலும் கொடுத்துப் பொருந்தப் பாருங்கோள்; நான்அவர்களைப் பொருத்துகிறேன்" என்னவளவிலும் அவர்கள் இசையாமையாலே "ஆளுக்கு இரண்டேராக ஐவர்க்கும் பத்தூர் கொடுங்கோள்" என்ன ; அவர்கள் அதுக்கும் இசையாமல் "வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, ராஜாக்களுக்கு யுத்தமன்றோ கர்த்தவ்யம்" என்ன; "ஆனால் அந்ததர்மத்தைச் செய்யுங்கோள்" என்றிசைந்து போந்து இவர்களையும் இசைவித்து. (பாரதம் கைசெய்த)மஹாபாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து ஸாரதியாய் நின்ற அத்தூதனென்னுதல். பத்தூர் பெறாதவத்தூத னென்னுதல்; தூதனாய் ஸமனாயிருக்கச் செய்தேயும் "தன்னுடைய ஆஶ்ரித பக்ஷபாதித்வம் அவர்

(பத்தூரித்யாதி) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளி "பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்ஶங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் தீர்க்கஜீவிகளாகலாம்" என்ன; அவர்கள், "நாங்கள் அதுசெய்யோம்" என்ன; "ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான்பொருத்துகிறேன்" என்ன; அதுக்கும் அவர்கள் இசையாமையாலே, "ஆனால், அவர்களைவர்க்கும் தலைக்கிரண்டேராகப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்" என்ன; "இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை" என்ன; ஆனால், "அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்" என்றுபோந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தின ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனானவன். (அப்பூச்சி)

"பத்தூர்பெறாது" என்றதுக்குஉபோத்காதம் (இவர்களுக்காகவித்யாதி).

ள் நெஞ்சிலும் படவேணும்" என்று (க) "[illegible]-
மப்ராணுஹிபாண்டவா:" என்று மேல்விளையும் கார்யம் ஏற்கவே
அறிவித்த அத்தூதனென்னுதல். (அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) அந்த
ஆஸ்ரித் பக்ஷபாதம் தோற்ற வப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

இவ்விடத்தே உஞ்சப்பிள்ளை பாடாநிற்கத் திருவோலக்கத்
திலே "அத்தூதன்" என்று-பெருமாளைக் காட்டுவது. "அப்பூச்சி"
என்று கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க, உடை
யவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளை
திருத்தோளோடே சேர்த்து க்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபி
நயித்துக்கொண்டுவர "இதுக்கடிஎன்" என்றுவிசாரித்துஉடையவர்
புரிந்து பார்த்து "ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள்" இருந்தீரோ என்றரு
ளிச் செய்தாரென்றருளிச் செய்வர். "அம்மனே அப்பூச்சி காட்டு

பயங்கரமாயுள்ளது. அதாவது-லோகத்தில் பாலரானவர்கள்எதிர்த்
தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சிலசேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில், நீர்மையைக்
கண்டு "நம்மிலேயொருவன்" என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி
ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்களைக் காட்டுகை. இவ்விடத்தை, * உஞ்சப்
பிள்ளை ஆடாநிற்க,திருவோலக்கத்திலே,"அத்தூதன்"என்று-பெரு
மாளைக்காட்டுவது, "அப்பூச்சி"என்று-கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு
வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளி
யிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்
காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, "இதுக்கடி
யென்" என்று விசாரித்துப்புரிந்து பார்த்தருளி, "ஸ்ரீ கோவிந்தப்
பெருமாள்! இருந்தீரோ" என்று அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்த
மிறே. "அப்பூச்சி"என்கிறது-இரண்டு திருக்கையிலாழ்வார்களையும்.
"அம்மனே" என்கிறது-கண்டுபயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை.

இப்பாட்டு "மெச்சூது சங்கமிடத்தான்" என்கையால், வலக்கையாழி
யும் ஸ்ம்ருதமாகையாலே அத்தை அப்பூச்சி பதத்துக்குத் தாத்பர்யமென்று
எம்பார் அருளிச்செய்தாரென்று நம்மாசார்யர்களுடைய ஸம்வாதத்தையரு
ளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலேயித்யாதி), "இருந்தீரோ" என்றதுக்கு-அபிந
யம் காட்டிக்கொண்டு நீர் இருந்தீரோ வென்று கருத்து.

கின்றான்'' என்று கை நெரித்திறே அவர்மீண்டு அபிநயித்தது. "அப்பூச்சி'' என்றது இரண்டு திருக்கையில் ஆழ்வார்களையும். நீர்மையாலே வந்து நிர்த்தேசமானால் மேன்மையை அப்பூச்சி என்னலாமிறே. (க) "மாம்வ்ரஜ- மாம்வ்ரஜ'' என்கிற மேன்மை போலன்றிறே. .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. "அதிகாராநுகுணமாக வார்த்தை சொல்லாதவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்'' என்கிறார்.

ஸ்வா;—(மலையித்யாதி) "மஹத்தான்பர்வதங்கள் சலித்தாலும் நம்முடையதோளுக்குச்சலநமுண்டோ'' என்றிருக்கிற ராஜாக்களும் யுத்தோந்முகரான பெரியதேராளிகளும், (மற்றும் பலர்) அதாழிய பரிகணிக்கவொண்ணாத "ஆனை, குதிரை, காலாள்'' என்று சொல்லப்

மூ;—மலைபுரைதோள்மன்னவரும் மாரதரும்மற்றும்
பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேல்முன்னின்ற செங்கண்
அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி) மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால்-அதி பலபராக்ரமராகையாலே ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதவர்களென்கை. (மாரதரும்) பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒரொருவரே அதிரதராகையாலே ஓரெதிரிகளுக்கும் அஞ்சாதவர்களிறே. (மற்றும்பலர்) தனித்தனியே எண்ணி முடியாமை

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி). மலைக்கும் தோளுக்கு முண்டான ஸாத்ருஶ்யத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (மலையித்யாதி). (க) "ద్రవిణం తరస్సహో బలవీర్యాణి స్థేమశుష్మచ। శక్తిః పరాక్రమః ప్రాణః - த்ரவிணம் தரஸ்ஸஹோ பலவீர்யாணி ஸ்தேமசுஷ்மச । ஶக்திஃ பராக்ரமஃ ப்ராணஃ'' என்று-பலபராக்ரமசப்தங்கள் பர்யாயமாகப்படி(த்)தங்களாகிலும், இங்கு "பலம்'' என்று-காயபலத்தையும், "பராக்ரமம்'' என்று உத்ஸாஹாதி ரூபமான மநோபலத்தையும் சொல்லுகிறது. "மாரதர்'' என்றது-(உ) "ఆత్మానం సారథిం చాశ్వాన్ రక్షన్ యుధ్యేత యో నరః। స మహారథసంజ్ఞః స్యాత్ - ஆத்மாநம் ஸாரதிஞ்சாஶ்வாந் ரக்ஷந்யுத்த்யேதயோநரஃ। ஸமஹாரதஸஞ்ஜ்ஞஸ்ஸ்யாத்'' என்கிற மஹாரதரென்றபடி. (ஓரெதிரிகள்) என்றது-அத்விதீயரான சத்ருக்க

பட்ட பரிகரத்திலுள்ளவர்களும். (குலைய) நடுங்க - அவர் இவர் என்றுப்போலே விலவ்யக்தி நிரூபணம் பண்ணலாமதொழிய நடுக்கம்எல்லார்க்கு மொத்துத் தோற்றுகையாலே ஒருசொல்லாலே "குலைய" என்கிறுர். இந்த நடுக்கத்துக்கு ஹேது முன்பே மிகை விருதூதுவது, வீரக்கழலிடுவதானதிறே.

(நூற்றுவரித்யாதி). "பலர்குலைய" என்றதிலே இவர்களும் அந்தர்க்கதரிறே. ஆயிருக்கச்செய்தே இவர்களைப் பிரித்து "பட்ட

யாலே மற்றும் இவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி இருப்பாரநேகரென்கிறுர். பதினேரக்ஷோஹிணியாலுல் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. (குலைய) "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறிஞன்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை என்றெரு பொருளுண்டோ" என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றுப்போலே விசேஷம் தோற்றச்சொல்லி, "குலைய" என்கையாலே - இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கும் ஒருவிசேஷமுமில்லையென்கை.

(நூற்றுவரும்பட்டழிய) கீழே - "மன்னவரும்" என்று-ராஜாக்களைச்சொல்லி யிருக்கச்செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே-* கோப(³)லீவர்த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை ஒழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் பட்டழிய. (க) "மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ - மயை வைதே நிஹதா: பூர்வமேவ" என்கிறபடியே

ளென்றபடி. (எத்தனை சூரருண்டாயிருக்கும்) என்றது-அநேகம் பேருண்டாயிருக்குமென்றபடி.

(கோ(³)பலீவர்தந்யாயத்தாலே)இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் "ப்³ராஹ்மணந்யாய - காமாநய" என்றும், "ப³லீவர்த³மாநய - பலீவர்தமாநய" என்றும் சொன்னுல் "கோ" என்கிற ஸாமாந்ய ஶப்தம்-பலீவர்தத்தை யொழியக் காட்டினுப்போலே, இங்கும் "மன்னவர்" என்கிற ஸாமாந்யசப்தம் நூற்றுவரை யொழியக்காட்டுகிறதென்றபடி. பலீவர்த்தம் - வ்ருஷபம். கீழ்ச்சொன்னவர்களோடோரு சேர்த்தியாகச் சொல்லாமல், "நூற்றுவர்" என்று தனியே சொல்லுகைக்கு நியாமகமருளிச் செய்கிறுர் (பாண்டவர்களித்யாதி) "திண்டேர்மேல் முன்னின்ற" என்றிருக்கையாலே யுத்தாத் பூர்வம் துர்யோத நாதிகள்

(க) கீ-கக-௩௩.

ழிய" என்றது, அஹங்காராக்நி ப்ராசுர்யத்தாலே, மஹாவ்ருக்ஷங்களானவை பசுமைகுலைய வற்றிவரண்டு கோடரகதமான அக்நியாலே வெந்து விழுமாபோலேயிறே நூற்றுவரும் பட்டழிந்தபடி.

(பார்த்தனித்யாதி) இதுபோலேயோ அவன் சிலைவளையப் பட்ட பாடு. (க) "ஐஸ்ருஜ்யஸர்ஸம் ... -விஸ்ருஜ்யஸஸரம் சாபம்" என்றவனை (உ) கரிஷ்யேவசநம்தவ - கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்னப்பண்ணின அருமை; அதாவது-பெரிய வ்யவஸாயத்தோடே யுத்தோந்முக

க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்த போதே நின்று † வறறின மரம்போலே பட்டு, பின்னை உருவழிந்துபோம்படியாக.

(பார்த்தன்சிலைவளைய) அர்ஜுநன்கையில் காண்டீவம் வளைய. அதாவது - அதிரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வலித்து யுத்தம்பண்ண வல்லனாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. (திண்டேர்மேல் முன்னின்ற) மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே தக்த(ஸ்)மாய் விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய் நின்றதேரின்மேலே, (ந) "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:-உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:" என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்கவொண்ணாத அஸ்த்ரஶஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(செங்கணாலவலை) தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யந்

பட்டழியக்கூடுமோவென்ன (மையைவேத்யாதி). (வற்றின மரம்போலே) என்றது - நீர் வற்றின மரம்போலே என்றபடி.

இவன் தேர்மேல் நில்லாவிடில் காண்டீவம் வளையாதோ வென்ன வருளுகிறார் (அதாவது அதிரதேத்யாதி). (வலித்து) இழுத்து; நாணை எறிட்டென்றபடி. திண்மைக்கர்த்தம் (மஹாரதேத்யாதி). "வீழாமல்-நின்ற" என்றந்வயம். "முன்னின்ற" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் (உரஸேத்யாதி).

கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு "செங்கணாலவலை" என்றதுக்குத்

(க) கீ-க-சஎ. (உ) கீ-கஅ-எங. (ந) பார-த்ரோண-உகூ-கஅ.

† (பா) வேரற்றமரம்.

னைத் தேரிலேஏறினவன், யுத்தோந்முகரான பந்துக்களை ரக்ஷிக்கை தர்மமென்றும், வைதமானத்தை அதர்மமென்றும் ஸ்நேஹ காருண்யவதபீதிகளாலே (க) "కింనో రాజ్యేన గోవింద కింభోగైర్జీవితేనవా - கிந்நோராஜ்யேந கோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா" என்று இவன் நிற்கையாலும், அவள்"விரித்தகுழல்முடியேன்" என்று,தனக்கு ஶரணாகதி திருநாம ப்ரபாவ மாத்ரத்தாலே பலித்தகர்வத்தாலே "நாம் நினைத்ததெல்லாம் பலிக்கும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி நின்றாள்; "இனி இவனைத்தெளிவித்துச் சிலையைவளைத்து மயிரை முடிப்பிக்க வேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, இவனுக்குச் சில அர்த்த

தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று அந்த விஜயத்தைஅர்ஜுநன் மேலே ஏறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யம்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று, அவன்விஜயம் தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன். (உ) "ఆవాక్యనాదరః-அவாக்யநாதரः" என்றிருக்கக்கடவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென எத்தாநிற்குமாயிற்று. (ங) "புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேநாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை" என்கிறபடியே. அதவா, "பார்த்தன் சிலைவளையத்திண் டேர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலைவலை" என்கையாலே- (ச) ❋அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலனாய், (க) న కాంక్షే విజయం కృష్ణ- நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" இத்யாதிப்படியே "விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்து

தாத்பர்யம் (தானித்யாதி). (அவன் விஜயம்) என்றது-அர்ஜுநன் விஜயமென்றபடி. "அலைவலை" - பஹுஜல்பாகன், இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவாகீத்யாதி). "புகழ்ந்தாய்"இத்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம்-உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தபடியே பாரதயுத்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக ஆண்பிள்ளையான அர்ஜுநன் நினைக்க, அவன் மிடுக்கனாய் யுத்தம் பண்ணும்படி புகழ்ந்தாய்; அப்படியன்றோ உன்படி என்கிறாரென்று. குலைகைக்கும்,பட்டழிகைக்கும், சிலைவளைக்கைக்கும்-தேர்முன்நின்றத்தை ஹேதுவாகவும், யுத்தார்த்தமாகப்புகழ்கை அலைவலைத்தனமாகவும் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இனி குலைகை முதலானவற்றுக்கு கீதோபதேசமாகிற அலைவலைத்தனத்தையே ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யாந்தரம் (அதவேத்யாதி). ப்ரகரணாநுகுணமாக❋பார்த்தன் பதத்துக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸ்த்தாநேத்யாதி).

(க) கீ-க-ங உ. (உ) சாந்தோ-ங-கச-ச. (ங) ச-திருவ-உச. (ச) கீ-ஸங்கிரஹம்

ஸ்வாபதேசம்.

விசேஷங்களை உபதேசிக்கக் கோலி "தர்மத்தை அதர்மமென்ற ப்ரமம் மீளாமையாலே, அதர்மத்தை தர்மமென்றால் அத்தை தர்மமென்று கைக்கொள்ளுமாகில், இவன் அதர்மமென்று நீக்கினதர்மத்தை இவனிசைந்ததர்மத்துக்கு யோக்யதாபாதகமாக்குவிப்போம்" என்று பார்த்தவளவிலும் அது கூட்ட இவன் இசையாமையாலும், அதொழிய இது தர்மமாகமாட்டாமையாலும் வெறுத்தருளி "இனி அதிகுஹ்ய ரஹஸ்ய மொழியச் சொல்லலாவதில்லை" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி "தர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விடு" என்கையாலே "அலைவலை" என்கிறார்.

இவன் கைவிட்ட தர்மம் கூடாதபோது தான் இதுதர்மமென்ன இசைந்தானோவென்னில்; இசைந்தான். இசைந்த ப்ரகாரந்தானென்னென்னில்; இதுதர்மம்; துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்ஸநத்தாலும், கீழே பாரதந்த்ர்யத்தைக் கேட்கையாலே அந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாய்த்தோற்றுகையாலும் "என்னால் செய்யப்போகாது; மற்றொரு கதி அறிகிலேன்" என்று இவன்சோகித்த பின்பு இவன் சோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகத்யஜிக்கச் சொல்லும்போதும், இது அஸக்தியோகத்யாகமாம் போதும் அவனுடைய ப்ரமத்தாலே தர்ம சப்த வாச்யமாமித்தனை.

இவற்றினுடைய துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்ஸநம் பண்ணிவன் ப்ரமித்தானோ வென்னில்? இதுக்கு யோக்யதா பாதக தர்மத்தைக் கூட்டப் பெறாமையாலும் ப்ரமித்தான். சக்த்யநுகுணமாகச் செய்யவுமாய், தேஹதர்மமாத்ர விஹிதமுமாய்த்தான் செய்யக் கடவோமென்று உபக்ரமித்து ஒருப்பட்டதுமாய், முன்பு ஊர்வசிமுதலானாரளவிலும் தவறாமல் செய்து போந்ததுமாய், (க) "ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுண: - ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுண:" என்று கீதோபநிஷதாசார்ய வசநமாத்ரத்தாலும், செய்யவேண்டுவதான ஸ்வதர்மத்தை பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹாதிகளால் ப்ரமித்துத்தானே விடுகையால், இதுவும் அஸக்தியோகத்யாகத்திலும் தர்மசபத வாச்யமாகக்கூடாமையாலும், இனி ஒரு திவ்ய தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், தீபமாலாதிகளில் இவனுக்கு அந்வய மில்லாமையாலும், (உ) "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய - ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்ற ப்ரகாரந்தான் எங்

(க) கீ-௩-௩௫. (உ) கீ-௧௮-௬௬.

ஸ்வாபதேசம்.

நனே யென்று நிரூபிக்க வேண்டி வருமிறே. தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அலைவலைமை தவிர்த்தவன்-இவனுடைய அலைவலைமை தவிர்க்க வேண்டியிறே அலைவலையானுன். இவனுக்காக இவ்வர்த்தமெல்லாம் வெளியிடவேணுமோ எருக்கிலைக்காக, என்று அலைவலை என்கிருர்.

இங்ஙன் வெளியிட்டானுகில் அவள் ப்ரதிஜ்ஞை நோக்கும்படி என்? இவன் வில்வளையும்படி யென்னென்னில்; இவன் பின்பு சொன்னத்தை முன்பே செய்தானுகில் ப்ரதிஜ்ஞையும் தலைக்கட்டி வில்லும் வளையுமிறே. பின்புதானும் (க) "[Sanskrit] - ப்ராமயந்" என்றபோதே செய்து முடித்தானுகில் "[Sanskrit] - ஸர்வதர்மாந்" என்ன வேண்டாவிறே. இவை எல்லாத்தாலும் இவள் ப்ரதிஜ்ஞை தலைக்கட்டலாயிருக்க, "[Sanskrit] - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று லோகஶாஸ்த்ரமாக உபகரிக்கிலும் அவள் ஸங்கல்பம் வ்யாஜ மாத்ரமோபாதி, இவன் பக்கலிலும் ஒன்றைக்கண்டு வ்யாஜமாத்ர மாக்கிக் கொள்ளவேணுமிறே.

அதுதான் இவனுக்குண்டோ வென்னில் (உ) [[Sanskrit] - கார்ப்பண்ய தோஷோபஹததஸ்வபாவ:] என்றும், [[Sanskrit] - தர்மஸம்மூடசேதா:] என்றும் சொன்னபோதே "தர்மாதர்மங்களறிந்திலேன்" என்று அநுதபித்து, [[Sanskrit]-ப்ரச்சாமி] என்றபேக்ஷித்து, [[Sanskrit] - யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி] என்று-உனக்கு நான் சிஷ்யன், நியாமயன், ப்ரபந்நன் என்று தன் அதிகாரத்தைச்சொல்லி "நிஶ்சிதம்ப்ரூஹி" என்றபோதே ப்ராப்தமான அர்த்தவ்யாஜமும் தோன்றுமிறே. இவன் தானும் சக்தியோக தர்மத்தை அசக்தியோகத்தாலன்றே விட்டதும். நடுவுபரந்ததெல்லாம் இவன் சொன்னது ஸத்யமோ †- என்று இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காகவிறே. ஆகையால் ஈஶ்வரன் அலைவலையல்லவாயிருக்க, இவர் அவனை அலைவலை என்னும் போது தம்முடைய அபிப்ராயத்தா லருளிச் செய்தாரா மித்தனை யிறே.

இவரபிப்ராயம் தானென்னென்னில் (க) "வாழாள்" என்றும், "கூழாள்" என்றும வகையிட்டு பகவச்சரணுர்த்திகள், கைவல்யார்த்திகள் என்று பாராதே இவர்களை இசைவித்துத் தம்மோடே கூட

(க)கீ-கஅ-சுக, (உ)கீ-உ-எ.(ந)தி-பல்லா-ந.†இங்கேஒருபதம் இருக்கவேணும்.

மங்களாசாஸநபரராக்கி ப்ராப்தி தசையிலும் (க) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று இதுவே யாத்ரையாக்கி * வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர்க்கு இது அலேவலேத்தனமாய்த் தோற்றுதிராநிறே. (உ) "தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று "அவர்நாக்கு வளைத்திருப்பார், இப்போது என்னளவில் பண்ணுகிற தீம்பு திருச்செவி சாத்தில்" என்று ஆண்டாளு மருளிச்செய்தாளிறே.

பிராட்டியும் (ஙு) "ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம் - ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்" என்று எங்கள் ஐயர் கேட்கில் "பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்" என்று என்னை நிறுத்திப்போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப்போகாதென்று கிடீர் எனக்கு க்லேசம்" என்றாளிறே. "நீர்நிறுத்திப் போனால் நிற்குப்பாபம் எனக்குமில்லை, நீர்தாமும் நிறுத்திப்போகிறவருமல்ல; ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலேவலேயாக வேணுமோ" என்றாளிறே. குறும்பறுத்த நம்பியும் "திருவேங்கடமுடையானுகிற அலவலே வெளியிட்டானே" என்றாரிறே.

"த்யஜய, வ்ராஜ, மாஶுச:" என்னக்கேட்டு, அவனும் (ச) "ஸ்திதோ஽ஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்ற பின்பிறே-நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்சிலேவளைந்ததும். ரதிக்குத்திண்மைகுலைந்து (ரு) "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் - விஸ்ருஜ்யஸஶரம்சாபம்" என்று * ஶோகஸம்விக்நமாநஸனை வளவிலும் "ரதோபஸ்த உபாவிஶத் - ரதோபஸ்த்த உபாவிசத்" என்று

"ரதோபஸ்த உபாவிஶத் - ரதோபஸ்ஸத உபாவிஶத்" (ரு) "விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ: - விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸ:."

என்கிறபடியே ஶோகத்தாலே வெருவின மநஸ்ஸையுடையனை வில்லேயும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவ்ருத்தனைத் தேர்த்தட்டிலேயிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து (ச) "கரிஷ்யே வசநம் தவ - கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்துயுத்தம்பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்திபர்யந்தமாக

" சிலேவளைய " என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தெளிந்தித்யாதி). அலேவலே பத தாத்பர்யம் (ப்ரக்ருத்யாத்மேத்யாதி).

(க) தி-பல்லா-கஉ. (உ) நா-தி-கக-கo. (ஙு) ரா-ஙுo-ஙு. (ச) கீ-கஅ-எங. (ரு) கீ-க-சஎ.

இவனிருக்கும்படி., ரதம் திண்மை குலையாதிருந்ததிறே-இவர் தேர் மேல் முன்நிற்கையாலே. மேல் நின்ற பார்த்தனுக்கு முன்பே தாழ நின்று (க)"ஶரஸம்ஸ்தீர்ணஸர்வாங்க:-உரஸாப்ரதிஜக்ராஹ" என்று மார்பிலே அம்பேற்ற அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார். (செங்கண்) பலகாலும் "அர்ஜுநன் தேரில் நின்றும் குதித்து ஓடிப்போகிறானோ" என்று பார்த்துச் சிவந்த தென்னுதல்; சத்ருக்களளவிலே சீறிச் சிவந்ததென்னுதல்; ஸ்வாபாவிகமான ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பென்னுதல். .... (உ)

உபதேசித்த அலவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

"அலவலை" என்பது-அர்த்த கௌரவமும் அதிகாரிகுணாகுணமும் பாராதே தன்னெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே; அது இங்குமுண்டாகையாலே இவனையும் அலவலையென்னலாம்றே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது- சரணாகதையானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. (வந்தித்யாதி) இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும்சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸநம் ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (அம்மனே) பூர்வவத்.

மூ;—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற [றான்.
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்
வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (காயுநீர் புக்கு)

ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணினவனை "அலவலை" என்னக் கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (அலவலை என்பதித்யாதி). இப்படி அதிகாரி வேஷாதிகளைப் பாராமல் சொல்லுகைக் கடியே தென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி). ப்ரதமயோஜநாபிப்ராயேண பாட்டில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸித்து, அத்தால் பலித்த கல்யாண குணங்களை அப்பூச்சி காட்டுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியருளுகிறார் (இப்படி பலரித்யாதி). ஸாரத்யம் பண்ணினவனாய், ஆகையாலே "ஆஶ்ரிதேத்யாதி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இஸ்ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் ஆஶ்ரிதரை ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவனாகையாலே அப்பூச்சி காட்டுகிறானென்ற கருத்து. ... ... (உ)

(க) பார.

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஆயர்குலத்துக்குக் காரணனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(காயுநீரித்யாதி) காளியன் - புக்கு - காயுநீர்கடம் பேறி. முன்பு அம்ருதஜலமாயிறே அந்த மடுதானிருப்பது. காளியன் ஜீ(வி)திமூலமாகவந்து புகுந்தபின்பிறே (க)"சலம்கலந்த பொய்கை" என்னும்படி காயுநீராயிற்று.

பண்டு நீர்க்கடம்பாய் குளிர்ந்து நின்ற பாதபம்பட்டது விஷஜலத்தாலேயிறே. "ஆனால் அது இவனேறப்பொறுத்தபடி என்?"

அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகளுட்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாக்நியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடுவின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. (உ) "கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்கலக்கி" என்கிறபடியே அந்தத்தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்த (க்ருத்த) னாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி.

(கடம்பேறி) அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாக்ஷத்தாலே * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாக்கி,

---

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (ங) "కాళిన్ద్యాం కాళియస్యా-ఽసీద్ధ్రదః కశ్చిద్విషాగ్నినా। శ్రప్యమాణపయా యస్మిన్ పతన్త్యుపరిగాః ఖగాః॥ విప్రుష్మతా విషదోర్మిమారుతేనాఽభిమర్శితాః। మ్రియన్తే తీరగా యస్య ప్రాణినః స్థిర జఙ్గమాః - காளிந்த்யாம் காளியஸ்யாஸீத்த்ரதஃ கஶ்சித்விஷாக்நிநா। ஶ்ரப்யமாணபயாயஸ்மிந்பதந்த்யுபரிகாஃககாஃ। விப்ருஷ்மதா விஷாதோர்மிமாருதேநாபிமர்ஶிதாஃ। ம்ரியந்தே தீரகா யஸ்யப்ராணிநஸ் ஸ்திரஜங்கமாஃ" என்கிற ஶ்ரீபாகவத வசநங்களை உட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (அருகணைந்த வித்யாதி). பாய்ந்தாடுகைக்கு - "காயுநீர்புக்கு" என்கிறது ஹேதுவாகவேண்டி, அநந்தரசேஷ்டிதத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளுகிறார் (கடுவிடமித்யாதி).

(ச) "తదేతన్నాతిదూరస్థం కదమ్బమురుశాఖినమ్। అధిరుహ్య పతిష్యామి హ్రదే-ఽస్మిన్నిలాశనః। ఇత్థం విచిన్త్య బధ్వాచ గాఢం పరికరంతతః। నిపపాత హ్రదే తత్ర- ததேதந்நாதிதூரஸ்த்தம் கதம்பமுருசாகிநம்। அதிருஹ்ய பதிஷ்யாமிஹ்ரதே஽ஸ்மிந் நிலாஶிநஃ। இத்தம் விசிந்த்ய பத்த்வாச காடம் பரிகரம்ததஃ। நிபபாதஹ்ருதே தத்ர" என்கிற ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தையும், (ரு) "பச்சிலை பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டு பாய்ந்து புக்கு" என்கிற திருமங்கை மன்னன் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அந்த விஷாக்நியாலே யித்யா

(க) தி-ச-வி-அசு. (உ) தி-மொ-ச-கo-ங. (ங) பாக-கo-கசு-ச.
(ச) வி-பு-ரு-எ-கo. (ரு) தி-மொ-கo-எ-கஉ.

என்று நஞ்ஜீயர்கேட்க, "ஏறுகிறவன் பார்த்து ஏறுகையாலே விஷத்தால் வந்ததோஷம் அவன் பார்வையாலே தீர்ந்து ப்ராணன் பெற்றுப் பச்சிலைப்பூக்கடம்பாயிற்று". என்று பட்டரருளிச்செய்தார். நெறுஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் கடாக்ஷத்துக்குக் கூடாததில்லையிறே.

அன்றிக்கே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. "வெந்துபோன உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்ட திருவடிகளிறே; அந்தத்திருவடிகளாலே மிதித்தேறினால் பச்சிலைப்பூம் கடம்பாகாதோ?" என்று. திருவடிகளாலே கல்லைப்பெண்ணாக்கினானென்றதும் ஒராஸ்சர்யமோ இதுக்கு. அந்தக் கடம்பிலே ஏறி அந்த விஷத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய்த் தீயதான பணத்தின்மேலேயிறே சிலம்பார்க்கப்பாய்ந்து ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் செய்தது. அந்தந்ருத்தம்தான் பரதஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவென்னலாமிறே.

(வேயித்யாதி) கரையிலே ஏறி இனிதானவேயின் குழலூத, அதின்மேலே ஏறி. (காளியனித்யாதி) காளியனுடைய - விஷாஸ்ரயமாகையாலே க்ரூரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வநிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி இளைத்துச்சரணம் புகுருமளவும் அதின் மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து.

(வேயித்யாதி) இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் "என்னாகப்புகுகிறதோ?" என்று தரைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிறதி). இவ்வசநத்தில் "நாதிதூரஸ்த்தம்" என்கையாலே பட்டுக்கிடந்தபடியும், 'உருசாகிநம்' என்று விசேஷித்து "விசிந்த்ய" என்கையாலே க்ருஷ்ணன் கடாக்ஷத்தால் பச்சை பட்டபடியும் கொள்ளவேணுமென்று தாத்பர்யம். "ததஃ" என்றது-வ்ருக்ஷாங்நிபாத என்றபடி. இந்தப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே "கடம்பேறிக்காயுநீர்புக்கு" என்றந்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். "பாய்ந்து" என்று மளவுக்கு மர்த்தம் (காளியனித்யாதி). ஸ்ரீபூர்ணமபிவத்ஸலனுகையாலே நசிப்பித்தென்று சொல்லாமல் "ஆடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவன் பணங்களித்யாதி),

காயுநீர்புக்கி த்யாதியைக் கடாக்ஷித்துக் "குழலூதி" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார். (இந்தவித்யாதி). அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்திருக்க

அந்தத்வநியில் தெளிவுகண்டிறே "அந்தக்காளியனுக்குப்பிழைத்தான்" என்று, ஆச்சிமாராயர்கள் தெளிந்தவளவே யன்றிக்கே, இவரேயிறே தெளிந்தாரும். இன்னமும் "இவனிறே"என்று வயிறு மறுகினாரும். (வித்தகனாய் நின்ற) ஆயர்குலத்துக்குக் காரணபூதனென்னுதல்; பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் இடைச்சிகளும் பயங்கெட்டுத் தங்களிஷ்டத்திலே தண்ணீர் குடிக்கலாம்படி காளியனை ஓட்டிவிட்ட ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனென்னுதல். (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் குலையாமையாலேயிறே வ்யக்திப்பேர் கிடக்க, ஜாதிப்பேர் அருளிச்செய்தது. அன்றிக்கே, குழலூதின வாயனென்னவுமாம். (ரு)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) நிம்பனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—அவன்தான் பிறக்கப் புகுகிறானென்று ஏற்கவே உருவினவாளும் கையுமாய் நிற்கிறவிரோதிகள் கண்ணில் தோற்றாமைக்

இவ்வநுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற. (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். .... (ரு)

மூ.—இருட்டில்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட [கின்றான்.
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டில்பிறந்து) (க) "அர்த்தராத்ரே உதிதாரோஜ யமானே ஜனார்த்தனே-அர்த்தராத்ரேऽகிலாதாரோஜாயமானேஜநார்த்தநே" என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலானதுஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்ப

"ஆயன்" என்னப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி). (ரு)

அந;—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) "இருட்டில்" என்று சொல்லுகிறதென்! பிறந்தென்றால் அது போராதோவென்ன ப்ரமாணமருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தேத்யாதி). கண்

(க) வி-பு-ரு-ரு-எ.

காகவிறே இருட்டிலே திருவவதரித்தது. இருட்டிலேயாகிலும் தாய் முலைப்பாலைக் குடித்துக்கிடக்கலாமிறே; இதுக்கு விரோதிப் பார்களென்றிறே வழியில் மருக்யமும் பாராமல் இருட்டிலே திரு வாய்ப்பாடியேற எழுந்தருள வேண்டிற்று. (பிறந்துபோய்) திருவ வதரித்தெழுந்தருளி.

(வல்லாயர் ஏழைமருட்டைத் தவிர்பித்து) (வல்லாயர்) ஆயர்க்கு வலிமையாவது-அறிவு கேட்டில்வலியராகையிறே. புதுமழைத் தண்ணீரையும், குடுவையில் சோற்றையும் ஜீவித்து இடையர் கோலாடி விளையாடும்போதுகளிலே "நாம் இத்தனை பேருண்டா

டாதபடி அருகுநின்றுருக்குத் தெரியாத விருளிலே வந்தவதரித்து. "எப்போது பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாம லிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடானிறே. (க) "జ్ఞాతోఽమావతారస్తే కంసోయందితిజన్మజః- ஜாநாதுமாவதாரந்தே கம் ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" என்றுளிறே தேவகிப்பிராட்டி. (போய்) (உ) "வீங்கிருள்வாய்-அன்றன்னை புலம்பப்போய்" என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த இருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதரதை யாலே காலைக்கட்டிக் கொண்டுகிடந்து கதறுநிற்கத் திருவாய்ப் பாடியிலே போய்.

(ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து) தன்பக்கல் சபலராய், (ரு) "కృష్ణాశ్రయాః కృష్ణబలాః - க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:." என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தையுடையரான

டால் தான் வருங்குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (எப்போதித்யாதி). துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படக் கூடாது, கண்டால் பாதிப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜாநாத்வித்யாதி). திதிஜந்மஜனாகையாலே பாதிப்பனென்று கருத்து. "இருட்டில் பிறந்து, மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து" இத்யாதிபதங்களை "அரட்டன்" என்றுசொல்லப்பட்ட தீம்புக்கும், மிடுக்குக்கும் ஹேதுவைச் சொல்லுகிறதாகத்தோன்றுகையால் "போய்" என்றதினர்த்தமும் ஹேதுவாக வேண்டிப் பாசுரத்தின்படியே அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வீங்கிருள் வாயித்யாதி).

"ஏழை" என்றதுக்கு அந்யவிஷயத்தில் சா(சா)பல்யமர்த்தமாகில், மருட்டைத் தவிர்ப்பிக்கையிலே ஹேதுவாகமாட்டாதென்றர்த்த மருளுகிறார் (தன் பக்கலித்யாதி), இடையர்க்கு ப(ப)லம் சொல்லக்கூடாமையால் அருளுகிறார் (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா இத்யாதி). பாண்டவர்களைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ண பல

(க) வி-பு-டு-ரு-கரு. (உ) தி-வாய்-சு-ச-டு. (ரு) பார-த்ரோ-கஅரு-உச.

யிருக்க நம்முடையகையிலே இந்தப் பசுமேய்க்கிற கோல்களிருக்க கம்ஸனுக்கு நாம் திறை இடுகையாவதென்? இந்தக்கோல்களாலே கம்ஸனையும் சாகவடித்து இழுத்துப் போகடக்கடவோம்" என்று இவர்கள் ஸம்ப்ரதித்தவளவிலே, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ ? நானொருவனுமே அவனைச் சாகஅடித்திழுத்துப் போடேனோ" என்று இவனெழுந்திருந்தவளவிலே, ஆயர் பலரும் எழுந்திருக்க "நீங்கள் இங்ஙனே சொல்லிச்செய்ய வல்லாரைப்போலே மருட்டா தொழியுங்கோள்" என்று அவர்களையும்நீக்கி "அண்ணரும் நானும் அமையும்" என்று ஸ்ரீமதுரைக்குப் போவதாக ஒருப்பட்டவளவிலே;

அக்ரூரன் " எழுந்தருளவேணும் " என்று தேரும்கொண்டு உறவு பேசிவர, அவனுடன் எழுந்தருளுகிற வளவிலே, வல்லாயர் ஏழைகளாய், இவனுடன் மருவின பெண்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து(க)"అక్రూరః క్రూరహృదయః-அக்ரூரக்ரூரஹ்ருதயः" என்று இவரை நிஷேதித்துத்தேரைத்தகைந்து "நீங்கள்போகில் நாங்கள் இத்தனைபேரும் இப்போதே முடிவோம்" என்ன;"மாற்று வாயாகில் இப்படி சொல்லுகிறதொழிய நீங்கள் நினைத்தபோது முடியலாயிருக்குமோ? முடிகிறோமென்றுஎன்னைமருட்டாதே கொள்ளுங்கோள்." என்று இவர்களுடைய மருட்டையும் நம்பிமூத்தபிரானைக்கொண்டு தவிர்ப்பித்தானிறே. அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையிறே மருட்டென்றது.

கோபரானவர்கள் செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலேசொல்லும் ப்ரா(ஞு)மகோக்திகளை, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்" என்றுப்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி.

(வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி) நான் செய்கிறேனென்றது உக்தி மாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்ரேரிதனாய், தன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுரையிலே யெழுந்த

ரென்று திருவுள்ளம். "வன்கஞ்சன்மாள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹேது பூர்வகம் மருளை விவரிக்கிறுர் (செருக்காலே யித்யாதி). தவிர்ப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறுர் (நீங்களித்யாதி),

வன்மையை உபபாதிக்கிறுர் (நான் செய்கிறேனென்றதித்யாதி). புரட்

(க) வி-பு-ரு-கஅ-௩௦.

அத்தைத் தவிர்த்த ப்ரகாரந்தானேதென்னில்; நாங்கள் போய் மாமடியோடே உறவுசெய்து மீண்டு வருகிறோமென்ன; "அது கூடுமோ? நகரஸ்த்ரீகளைக்கண்டால், கொச்சைகளாயிருக்கிற வெங்களை நினைத்து நீங்கள் வரக்கூடுமோ" என்று அவர்கள் சோகிக்க, அவர்களளவிலே க்ருஷ்ணனுக்குக்ருபை பிறக்கக்கூடும் என்று இவர்கள் மருட்டிலே முடியமுடிய அகப்படாதே அவர்கள் ஆசை அறும்படியாக "நாம் தாம் ராஜபுத்ரர்களன்றோ? நமக்கு அவர்களோடே பரிய உறவாய்க்கிடந்ததோ? போரீர்" என்றுகொண்டு போயன்றோ மதுரையிலேபுக்கு அவன் செய்தவஞ்சனைகளைக் காண்கையாலே அவற்றையும் முடித்து, அவன்தானிருந்த உயரத்திலே பாய்ந்து அவனைத் தலை கீழாகப்புரட்டித்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்தவளவிலும் "வன்சஞ்சன்" என்னும்படி ப்ராணன் போகாமையாலே, மீண்டும் புரட்டிக்குஞ்சி பிடித்துமாளும்படி அடித்துப்பொகட்டானென்கிறார்.

அதுக்குப்பின்னோ பூம்பட்டுக்கொண்டதென்னில்? விரோதி

ருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலேநலியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி, (க) "துங்கமஞ்சவ்யவஸ்திதஃ-துங்கமஞ்சேவ்யவஸ்த்திதஃ" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே எழப்பாய்ந்து, (உ) "[illegible] - கேசேஷ்வா க்ருஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச." என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, (ங) "கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலே இட்டுப் புரட்டி. (அங்காளித்யாதி) பனிநீராட்டின வங்காளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்டதீம்பனை

டின ப்ரகாரம் சொல்லுகைக்காக தத்பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களைச் சேர்த்தருளுகிறார் (அவன்வழியிலித்யாதி). ... ... (ச)

(க) வி-பு-ரு-உ0-உகூ. (உ) வி-பு-ரு-உ0-அகூ. (ங) தி-மொ-ங-க0-ங

T86·00+01/pc362 58625/2
(2209)

போனபின்பிறே இவர்கண்டநுபவிக்க வல்லராவது. "எங்கள்பூம்பட்டுக்கொண்ட அரட்டன்" என்று பெண்கள் சொல்லுகையாலே அவர்களிலே தாமும் ஒருவராய் அநுபவிக்கவும் கூடுமிறே. நம்பி மூத்தபிரான் இல்லாதபோதுகளிலே "இந்த அடிக்கழிவுக்கே ஒண்ணுது" என்று நியமிக்கைக்காகத் தாமும் அங்கேசென்று அவர்கள் "எங்களது" என்ன; இவன் "உங்களது அன்று" என்ன; அவர்கள் "எங்களது"என்றவார்த்தையை அநுகரித்துத் தாமும் எங்களதென்றுவாங்கி அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அடிக்கழிவு பரிஹரிக்கலாமிறே.

ஆனல் இவர்அவர்கள் திரளிலேசென்றால் அவர்கள் குத்ஸியார்களோ? நம்பி மூத்தப்பிரானைப் பொறுத்தார்களாகிலும் இவரைப் பொறுப்பார்களோ வென்னில்; பொறுப்பார்கள். ஶ்ரீவேத வ்யாஸ பகவானைக்கண்டு நீரிலே குதித்தபெண்கள் ஶ்ரீசுகப்ரஹ்மருஷியைக் கண்டபின்பு கரையிலே ஏறித் தங்களைப் பேணுமல் எதிராநின்றார்களிறே. அந்தருஷியும் இவரும் க்ருஷ்ணக்ரீடையிறே கொண்டாடுவது. அவ்வளவல்லவிறே இவருடைய அவகாஹநம். சேற்றுக்கும் புழுதிக்கும்பூர்வபாவியில் வாங்கியதியுங்கூட அறியாதவரிறே இவர்.

அன்றிக்கே "எங்கள் பூம்பட்டு" என்று தாமும் அவர்களிலே ஒருவராய் நின்று அவன் † கன்றுமைநோக்கி அவனை உளுக்கிப் பரியவேண்டி அவன் க்ரீடையிலே ஒருப்பட்டு "எங்கள் பூம்பட்டு" என்கிறாராகவுமாம். அவனோடே எல்லாமுறைமையும் உண்டிறே இவர்க்கும். (க) "சென்றால் குடையாம்" (உ)"[illegible]-யதாயதாஹிகௌஸல்யா" (ங) "[illegible]-தாஸஸ்ஸகா" இத்யாதி-நின்ற நின்றநிலைகளிலே பரிகையிறே உள்ளது. அரட்டு-தீம்பாதல், ப(ல)மாதல். "அந்நாள் அவனை மாளப்புரட்டி, இந்நாள் எங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்டவரட்டன்" என்று, அவர்கள் "எங்கள்" என்ற பாசுரமும் தம்பேறுகையாலே அநுகரிக்கிறார்; ✻ யுகேயுகே ஸம்பவாமிப்படியேயாகவுமாம். .... (ச)

வன். (அரட்டு) தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறன். .... (ச)

(க) க-திருவ-ரு௩.(உ) ரா-அ-கஉ-சு அ. (ங)ஸ்தோ-ர-சக. †(பா) குன்றுமை.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (;சேப்பூண்டித்யாதி) மாதாவாலே கட்டுண்டவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—கொடிச்சேக்களைப் பூட்டினாலும் சேக்களால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத சாட்டின்கீழேயிறே பிள்ளையை வளர்த்திப் போச்சுது. பிள்ளைபிறந்த முஹூர்த்த விசேஷந்தான் ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினால் முடியும் வேளையாகையாலே கட்டுக்குலைந்து (ஃஃஃ) சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே. சலிப்பிக்கவொண்ணாத மாத்ரமேயன்றிக்கே நிலைமரத்திலே சேர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற பெரியசாடு, * தளிர்புரையும் திருவடிகளை முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த வளவிலே சிந்திபிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே.

(திருடியித்யாதி) "ஊரில் நெய்களவு போகாநின்றது" என்று பலரும்வந்து யசோதைக்குமுறைப்பட்டபடியாலே "இப்பிள்ளையையோ நீங்கள் இதெல்லாம் சொல்லுகிறது, நீங்கள் கண்டிகோளாகில்

மூ;—சேப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவி கடைதாம்பால்
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன் [கின்றான்.
றாப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) (க) "வன்பாரச்சகடம்" என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டுவலிக்கப்பட்ட அதிபாரமான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக ஊர்ந்து மேலிட்டுவர, இவன்முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே அத்தை உருக்குலையும்படி உதைத்து. (திருடியித்யாதி) நெய்க்காசைப்பட்டுக்களவுகண்டு த்ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே அகப்பட்டுக்கட்டுண்டு.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேஇத்யாதி) சேக்களைப் பூண்கைக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ஹேதுவை யருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (வன்பாரவித்யாதி). (வலிக்கப்பட்ட) இழுக்கப்பட்ட. "சிதறி" என்றதுக்கு-குலையும்படி உதைத்தென்றருளிச் செய்வதற்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி).

"நெய்க்காசைப்பட்டுத் திருடி ஆப்புண்டு" என்றத்யாஹார பூர்வகமந்வயம்திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தமருளுகிறார்(நெய்க்கித்யாதி).மேலேயசோதையாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகையாலே (த்ரவ்யமுடையவர்கள்கையிலே) என்றது.

(க) பெரி-தி-ரு-க-உ.

இவன் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்" என்று இவள் போர வெறுத்து, "நீங்களுமெல்லாம் இவனையொக்கும் பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கிறீர்களிறே" என்று இவள் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுப்போய் ஒற்றியிருந்து, இவன்நெய்க்காசைப் பட்டுக் களவிலே வந்தமுதுசெய்கிறவளவிலே கண்டுபிடித்து, இவர்கள் இடைச்சிகளாகையாலே யசோதை சொல்லிவிட்ட வார்த்தையின் கருத்தறியாமல், ராஜபுத்ரனென்னும் மதியாமல், இவனைப் பாத்ரத்தோடேகட்டி "கள்ளனைக்கண்டோம்" என்று ஊரிலே வார்த்தையாக்கி, இவனாலே புண்பட்ட பெண்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே "இவன் முகத்திலே விழிக்கப்பெற்றோம்" என்னும்படி தெருவிலே கொண்டுவந்து யசோதைக்குக் காட்டினவளவிலும் இவள் இவர்கள்முன்னே இவனை ஒரு கடைத்தாம்பை எடுத்து "நந்தன் மனைவி, பிள்ளைவளர்த்தபடிஎன்" என்று கோபியா துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க அவர்கள்காணவடித்து, உரலோடேகட்டி

(நந்தன்மனைவி யித்யாதி) "என் பிள்ளையைக் களவேற்றாதே, உண்டாகில் கெண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்"என்றுமுன்பேசொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே அவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன்மனைவி, பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி அழகிதாயிருந்தது" என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே அடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. (அன்றித்யாதி). அடித்தவளவன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்ட, அப்

ப்ரதானனான நந்தனுடையபிள்ளையை ஊரார் கட்டிக்கொண்டு வரக்கூடுமோவென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, யசோதை அடிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (என்பிள்ளைபித்யாதி). அவர்களே கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கத்தானும் அடிக்கவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (நந்தனித்யாதி). "மனைவி" க்ருஹிணீ. யசோதை என்னாதே "நந்தன்மனைவி" என்றதால் சலிப்பு பலிதமென்று திருவுள்ளம். "நந்தன் மனைவியினுடைய கடைகிற தாம்பால் துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க சேப்பூண்டு" என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. "அன்று" என்றதுக்கநுகுணமாக "இன்று" என்றுஅத்

மூ.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய [ருன்.
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ருனம்மனேயப் பூச்சிகாட்டுகின்

"உங்கள் தமப்பனார் காணும்படி, அவர் வருமளவும்பதையாமலிரு' என்ன, இருந்தவன் அங்கேஇராமல் இங்கேயிருந்து அப்பூச்சிகாட்டு கின்றான். ஆப்பூண்கை-கட்டுண்கை. "நெய் திருடினதுக்கு ஆட் பூண்டு" என்று பதாந்வயம். .... (ரு)

அவ;—ஆரும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—இப்போது இவள்முலையைவர்ணிக்கிறது அவன்அமுது செய்தமுலையாகையாலே. "செப்பு" என்று-உபமாநமாக்கிமுதுமுலை ப்பாலில் வீர்யமில்லாமையாலே பிள்ளைக்கு தாரகாதிகளாகவேணு மென்று "இளமுலை" என்கிறார். அவன் முலைபிடித்தமுது செய்த போது நைந்து குழைந்திருக்கையாலே "மென்முலை" என்கிறார் (தேவகிநங்கைக்கு) (க) "ஒழுகுபேரெழில்" என்று முலைகொடுக்கப் பெறாமல்இழவுபடா நிற்கச்செய்தேயும் (உ) "எல்லாம்தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்று, அவள்பேறு தன்பேறாக அநுஸந் திக்கவல்ல குணபூர்த்தியாலே "தேவகிநங்கை" என்கிறாராதல்;

போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். "சோப்புண்டு, ஆப்புண்டு" என்கிறவிவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக் கிறது. .... (ரு)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருது வாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய், ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவ கிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடையமுலைகளைவர்ணிக்கிறது- க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளெ

த்யாஹரித்தருளுகிறார் (இன்றப்பூச்சியித்யாதி). "சோப்பு"-அடி. "ஆப்பு" ப(ப)ந்தம். 'ஊண்டு" என்று - உகாரம் நீட்டிக்கிடக்கிறதென்றபடி. (ரு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (செப்பிளவித்யாதி) "செப்பிளமென்முலை நங்கை யான தேவகி" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (செப்புப்போலேயித்யாதி). நாயிகா நாயகப்ரகரணமல்லாமையாலே "செப்பிளமென்முலை" என்றதுக்கு ப்ரயோ ஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி). ஆனால் அவள் முலை

(க) பெரு-தி-எ-எ. (உ) பெரு-எ-ரு.

"தேவகிநங்கைக்குச் சொப்படத்தோன்றி" என்கையாலே - அவன் அவதரிக்கிறபோது ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம்தோன்ற நாலு திருத்தோள்களோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் அவதரிக்கக்கண்டு, "நாயன்தே! நாங்கள் கம்ஸன் கோபுரநிழல்கீழே இருக்கிறோம்' 'பூஸுரர்ருஷிகள், தேவர்கள்' என்கிறசப்தமும் கூடப்பொறுதவன் உம்மைஇப்படிக்காணில்விடான் அறுவரிலும்எழுவராவாரிலும்காட்டில் 'எப்போதோ' என்று கறுவிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தவடிவையும் உபஸம்ஹரித்து, ப்ராப்தமான குழந்தை வடிவையும்,என்னருகுகிடவாமல் ஏதேனுமொருப்ரகாரங்களினாலேமறைத்தருளவேணும்" என்று இவள்ப்ரார்த்தித்தபடியாலே, இத்தையும் பிறந்தநாளையும் விகல்பித்து மறைத்ததை தம்பேறாக்கி மங்களாசாஸநத்திலே கூட்டிக்கொண்டு "நங்கை'' என்கிறாராதல்.

(சொப்பட) நன்றாக. தன்படிகளொன்றும் நழுவாமல் தோன்றி என்றபடி. (க)"ஆதியஞ்சோதியுருவை"-மாத்ருவசந பரிபாலநார்த்தமாகவிறே மறைத்துப் போந்ததும்.

ன்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்த்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே உள்ளது. (நங்கை) என்கிறது மேல்விளைவதறியவல்லஅறிவும்,பிள்ளையை அவஸ்த்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பாஸம்ருத்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

(சொப்படத்தோன்றி) நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது- "ஸர்வேஶ்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெறவேணும்" என்றுநோன்பு நோற்றதுக்கீடாக, (உ) "𑌜𑌾𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌧𑌰 - ஜாதோஸிதேவ தேவேஶசங்கசக்கரகதாதர" என்கிறபடியேஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நங்களான திவ்யாயுதங்களோடேவந்து பிறந்து. (௩)"𑌸𑌫𑌲𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑌂

யை க்ருஷ்ணனுண்டானோ? இல்லையே; யோக்யமானபடிஎன்னென்னவருளுகிறார் (கம்ஸேத்யாதி). * நங்கை சப்தவிவக்ஷிதமான குணங்களேதென்ன வருளுகிறார் (நங்கையித்யாதி).

(ஈடாக) என்றதுக்கு, (அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை) என்றத்தோடந்வயம். (ஸபலம்தேவி) என்றதுக்கு - பூர்வார்த்தம் "𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌦𑍍𑌯 𑌤𑍇-ஸ்துதோஹம் யத்த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யாததத்யதே" என்று. (கர்ப்பவாஸாதி தோஷமற)

(க) தி-வாய்-௩-டு-டு. (உ) வி-பு-டு-௩-௰. (௩) வி-பு-டு-கச.

(தொறுப்பாடி) தொறு - பசு, தொறுவர் - இடையரும், இடைச்சிகளும். பாடி- அவர்களூர். "தொறுப்பாடியோம்" என்றது - நாங்கள் என்றபடி. நெய்யும்பாலும் தயிரும் விழுங்கிய அப்பன் - உபகாரகன். "இப்படிவிழுங்கி வாழ்வித்தவன்" என்று க்ஷேபமாகவுமாம். .... (கூ)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கோளரியான மிடுக்குத்தோன்ற அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

జాతో౽హం యత్తవోదరాత్ - ஸபலம்தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்" என்று அவளுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுகை. "பிறந்து"என்னாதே"தோன்றி" என்றது,(க) "దేవకీ పూర్వసంధ్యాయామావిర్భూతమ్-தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸாதிதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற.(உ)"నైష గర్భత్వమాపేదే న యోన్యామవసత్ప్రభుః- நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே.

(தொறுப்பாடியோம்) (தொறு) பசு. தொறுவர் - ஆயர். (தொறுப்பாடியோம்) என்றது-ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. (வைத்த) சேமித்துவைத்த. (துப்பமித்யாதி). துப்பம்- நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையும்அமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும்சொல்லி,"விழுங்கின"என்கையாலே "துப்பமும் பாலும்" என்கிற விடத்தில், துஞ்சிய நெய்யும், காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறதுக்குப் பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக்கொள்ளவுமாம். (அப்பன்) உபகாரகன். இவ்வோத்ரவ்யங்களை விரும்பி அமுதுசெய்த உபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (கூ)

என்றதுக்கு ஶப்ததஃ ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமருளுகிறார் (நைஷஇத்யாதி).

"தொறு" என்றுலக்ஷணயாஆயரைச்சொல்லிற்றென்று, முக்க்யார்த்தகதநமுகேந சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தொறுவித்யாதி). (துஞ்சிய நெய்) கநீபூதமான நெய். (காய்ந்தபால்) திரட்டுப்பால். ... ... (கூ)

(க) வி-பு-ரு-ந-உ. (உ) பார-ஸபா-சுஉ-நரு.

மூ.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையாளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலகோளரி [கின்றான்.
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டு

ஸ்வா;—(தத்தித்யாதி). "அசோதை இளம்சிங்கம்" என்ற, இவள் த(3)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; (தானே பெற்றாள் கொலோ) இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக் கொண்டிருந்த நாமெல்லாம் இவள் பெறக்கண்டிலோம். அயர்த் துறங்கிவிட்டோம். இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தத்தித்யாதி) த(3)த்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ: அன்றியே, தானே மெய்நொந்து பெற்றாளோ?. அதாவது- "அசோதையிளஞ்சிங்கம்" என்ன; இவள் த(3)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம்; அயர்த்துறங்கிவிட்டோமே; இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனையிறே. (க) "33 ர்சப்ரபுத்தாஸாயஶோதாஜாதமாத்மஜம்- ததர்ஶ ப்ரபுத்தாஸாயசோதா

அரு.—ஏழாம்பாட்டு (தத்தித்யாதி) பந்துக்கள் அறியாமல் தத்துக் கொள்ளுகையும் பெறுகையும் கூடாமையாலே, இவர்கள் இப்படி ஸம்ஶயிக்கக்கூடுமோவென்ன அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). (இளம் சிங்கமென்ன) என்றது - இளம் சிங்கமென்கைக்கென்றபடி. த(3) த்த ஸ்வீகாரம் காணாமைக்கும் பெறக்காணாமைக்கும் ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அயர்த்துறங்கி விட்டோம்) என்று. (அயர்த்து) பேணிக்கொண்டிருக்கை தவிர்ந்து. நீங்கள் இவ்விரண்டும் அறிந்திலீகோளாகில் "அசோதை யிளம்சிங்கம்" என்கைக்கு அடியேதென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி). (கேட்டோமித்தனையிறே) என்றவநந்தரம், " என்று தாங்கள் உறங்குகையாலே ஸம்ஶயிக்கிறார்களென்றபடி" என்று கூட்டுவது. யசோதை "பெற்றேம்" என்றால், அத்தைக்கொண்டே நிஶ்சயிக்கலாகாதோவென்ன, அவளும் மோஹிக்கையாலே மெய்க்கொள்ளப்போகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தையும் காட்டிக்கொண்டு, அந்த ப்ரமாணார்த்தத்தையுமருளிச்செய்கிறார் (ததர்ஶேத்யாதி). தத்துக்கொண்டதும்-தானே பெற்ற

(க) வி-பு-ரு-ரு-உஉ.

லக்கேட்டோமித்தனையிறே. தத்தஸ்வீகாரம் முன்னாகவும் ஔர ஸம்பின்னாகவும் இவர்கள்சொன்ன வடைவை * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல இவர் அங்கீகரிக்கையாலும், ஔரஸம்முன்னான வடைவே தர்மஶாஸ்த்ராதி ப்ரவர்த்தகர் அங்கீகரிக்கையாலும் இரண்டும் உத்தேஶ்யமாக வேண்டிவரிலும், அது இதிலே சேருமத் தனைபோக்கி, இது அதில் சேர்க்கை போர அரிதிறே.

அரிதானபடி யென்னென்னில்; அவர்கள்இத்தை முஹூர்த்த விசேஷதோஷத்தாலே அங்யபரமாக்குகையாலும், இதில் அத் தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும, பித்ராதிகளால் வந்த தோஷ மொழிய கர்பாதானத்தில் கேவல மோஹஜாதத்வபரிஹாரம் ஔர ஸனுக்கும் வேண்டுகையாலும், ஸங்கரஜாதத்வாதிள் தரிக்க வேண்டுகையாலும், உக்த லக்ஷணத்திலே இவை பரிஹரியாத போது இந்த மாதாபிதாக்களுக்கும் இந்த வாஸனையாலே அநா சார தூராசாரங்கள்மேலும் ப்ரவ்ருத்தமாகாமல் அநுதபித்து ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலும், அல்லாதபோது அநு

ஜாதமாத்மஜம்" என்கிறபடியே, அவளும் பெற்று மோஹித் துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே இவனைக்கண்டது. இப்படிதான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டி தங்களைக்கண்டால், "இவள்பிள்ளை" என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள்தானும், (க)"இம்மாயம் வல்ல பிள்ளைநம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர்நின்றார்" என்று-இவனுடைய அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால், நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக் கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

தும் தாங்கள்காணவிட்டால், அசோதைவார்த்தையையும் மேல்கொள்ளாதே ஸம்ஶயிக்கைக்கு நிதாநமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிதானித்யாதி). இப்படி அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு ஸம் ஶயித்தவர்களுண்டோவென்ன வருளுகிறார்(அவள் தானுமித்யாதி). "தாய் க்கே இப்படியானால் இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்று இவ் வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (இவனுடைய வித்யாதி).

(க) பெரி-தி-௩-க-௩.

ஸ்வா;—பவவிநாஶ்யமாகையும் கூட அரிதாகையாலும், இன்னமும் இவன்ஜாதனானவளவில் ஶாஸ்த்ரஸித்தமான ஸ்நேஹமொழிய அத்யந்தப்ராவண்யம் நடக்கக்கூடுமிறே.

ஔரஸபுத்ரனான விவனுக்குமுண்டோ தோஷமென்னில்;-(க) "ఆత్మావై పుత్రనామాஉஸி- ஆத்மாவை புத்ரநாமாஉஸி" என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாதாந தோஷமுண்டாம். அத்தாலே ருசிவாஸநைகளுமுண்டாம். அந்த ருசிவாஸநைகள் உபாதாநம் துடங்கி வருகையாலே இவைஉத்தரபாக(த்ர)ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும் ஸத்ஸஹவாஸவிசேஷங்களாலும்நீக்கும்போதும்அரிதாயிறேஇருப்பது. ஆனால் அந்தஉபாதாநதோஷம் இங்குக்கூடாதோவென்னில்; உபாதாநம்கூடும். தத்கதமான தோஷம் ஜாதகர்ம ஸங்கல்பம் வேறிடுகையாலே கூடாது. ஆனாலும் ஸ்வீகரிக்கிறவனுடைய தோஷங்களும் கூடாதோ புத்ரனுக்கென்னில்; கூடும். அது கூடினாலும் முன்புசொன்ன ஸம்ஸ்கார ஸஹவாஸங்களாலே நீக்கி மங்களாசாஸநத்திலே "வாழாள்" என்று இவர் மூட்டும்போது அருமை பட்டிராது. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று அத்தனைவாசியுண்டு.

இந்த வாசிகள் தானென்? (உ)"పుత్రాన్ బన్ధూన్సఖీన్గురూన్-புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந்" என்றும் "పితరం మాతరం దారాన్- பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்றும் நீக்கும் காலத்து இந்தத்தாரதம்யம் தான் ஜீவிக்கையாகாதிறே. புத்ரன் முன்னாகச்சொல்லவேண்டிற்று, புத்ரன் உண்டாய்! பிதா உண்டாக வேண்டுகையாலே. ஆனால் "பிதரம்மாதரம்" என்னும்போதும் "இன்னானுடைய பிதா மாதா" என்னவேணுமிறே. இவற்றினுடைய அநாதரம் தோன்றும்படியிறே "பிதரம்மாதரம்" என்றருளிச்செய்ததும். ஆகையிறே ஔரஸத்துக்குமுன்னே த(த)த்தஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரித்ததும். இவைதானெல்லாமென்? தான்பெற்றாளென்னுமது அறியாதவளும் பெற்றாளாக பாவித்து அத்யந்த ஸ்நேஹ பஹுமாநங்கள் பண்ணாநின்றால், ஸ்வீகரித்தவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் அஜ்ஞாநத்தாலே வருகிற ஸ்நேஹதாரதம்ய பஹுமாநம் சொல்லவேணுமோ?.

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம் (உ) விஹகேந்த்ரஸம்-உஉ

(சித்தமித்யாதி) பிள்ளையுடைய நினைவே தனக்குநினைவாய், * அஞ்சவுரப்பாதே ஆணுடைவிட்டிருக்கையாலே "அசோதைஇளம் சிங்கம்"என்கிறது. தத்துக்கொள்ளுதல்,தானேபெறுதல் செய்தாளாகில், இப்படி ஸிம்ஹக்கன்றுபோல்வேண்டிற்றுச்செய்யவிடுமோ?

(கொத்தார்கருங்குழல்) திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்பலரும் ஓரொரு கொத்தாகச்சூட்டுகையாலே, கருங்குழல் - பூங்கொத்து

(சித்தமித்யாதி) தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே, தன்நெஞ்சுக்கு ஒத்துநடக்கும்யசோதைப்பிராட்டியுடையபிள்ளையாய், பாலஸிம்ஹம்போலே அவளுக்குஅடங்காதேதிரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் (க) "அங்ஙனும் தீமைகள்செய்வர்களோநம்பீ! ஆயர்மடமக்களை"என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகவாய்த்து நியமித்தது. (உ)"அஞ்சவுரப்பாளசோதையாணுடைவிட்டிட்டிருக்கும்"என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும் "இளஞ்சிங்கம்" என்கிறது.

(கொத்தாரித்யாதி) உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டினபூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய், (ங) "[illegible]-அஞ்ஜநபுஞ்ஜ ஶ்யாமகுந்தளம்". என்கிறபடியே, இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கிமேனாணித் திருக்குமவன்.

(தன் நெஞ்சுக்குஒத்து) என்றது - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சுக்கு அநுரூபமாயென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு அவள் ஒத்திருக்கும்படியை உபபாதிக்கிறார் (நியமித்தாளாகிலுமித்யாதி). தீம்பிலே கைவளருகையாவது - தௌஷ்ட்யத்திலே மிகவும் மூளுகையென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு ஒத்திருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம்(அஞ்சவித்யாதி). "உரப்பாள்"-அதட்டாள். "ஆணுடை" ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம்பண்ணும்படி. "விட்டிட்டு"-என்றது-முழுச்சொல். பாலஸிம்ஹம்போலே அடங்காமைக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (கர்வத்தாலுமித்யாதி).

அப்பூச்சி காட்டும்போது பூங்கொத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்னவருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (செருக்கி) கர்வித்து. (மேனாணித்திருக்கும்) அநபிபவநீயனாயிருக்கும். "இளம்சிங்கம்" என்றபோதே இவ்வர்த்தம் ஸித்தித்திருக்க, மீளவும் "கோளரி" என்ன வேணுமோவென்ன வருளிச்

(க) தி-மொ-க௦-எ-கக. (உ) நா-தி-ங-கூ. (ங) வா-ஸ்த-உங.

மூ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை [கின்றான்.
அங்கண்ணனைப் பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

மாறாமல் செல்லுமிறே. (கோபாலகோளரி) தாய்க்கடங்காதானே ஊர்க்கு அடங்கப்புகுகிறான். கோபாலர்க்குமிடுக்குடைத்தான ஸிம்ஹபுங்கவம் போலே அடங்காமல்திரிகிறவன். (அத்தன்)ஸ்வாமி. (எ)

அவ;—ஸாலபனானவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) குப்ஜை(ஜ)க்குக் கொங்கைபோலேயிறே முதுகில் வலியகூன்இருப்பது. இவளுடைய உடம்பில்வக்ரம்போலே காணும்இவளுடையஅறிவும். இவளு

(அசோதையிளஞ்சிங்கம்-கோபாலகோளரி). * தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்குஅடங்கானிறே. கோள்-மிடுக்கு. (அத்தன்) ஸ்வாமி.கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். .... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) முதுகிலேமுலை புறப்பட்டாப்போலே திரண்டு கிளர்ந்து வலிய கூனையுடையளான மந்தரையுடையவசநத்தைக்கொண்டு. காட்டுக்குப்போயிற்றுபித்ருவசநங்கொண்டாயிருக்க,குப்ஜையுடையவசநங்கொண்டென்பானெ

செய்கிறார் (அசோதையித்யாதி). இத்தால் "இளம்சிங்கம்" என்றது- ஹேதுவும், "கோளரி" என்றது - ஸாமர்த்த்யமுமென்று.தோன்றுகைக்காக, மீளவும் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று. "தந்துக்கொண்டாள்கொலோ,தானே பெற்றாள்கொலோ, என்னும்படியிருக்குமவனாய்" என்றத்யாஹரித்து - "சித்தமனையாள்" இத்யாதியாக அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே "சித்தமனையாளித்யாதி- இவன்படி எத்திறம், இவனைத் தத்துக்கொண்டாள் கொலோ, தானே பெற்றாள்கொலோ" என்றத்யாஹரித்து அந்வயமாதல் கண்டு கொள்வது. ... ... (எ)

அரு,—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) "கொங்கையையுடையளான வன் கூனியை" என்று சொல்லலாயிருக்க, கொங்கைபோலேயென்று நிந்தை தோன்றவேண்டியருளுகிறார் (முதுகிலேயித்யாதி). (க) "பித்ருர்வசந நிர்தேசாத்-பிதுர்வசந நிர்தேசாத்" என்றுகாட்டுக்குப்போகைக்கு ப்ரதாநஹேது சொல்லியிருக்க, குப்ஜாவசநத்தை ப்ரதாநஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்காஉநுவாதம்பண்ணிப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கித்யாதி). "நமஸ்

(க) ரா-பா-க-உச.

டைய வசநத்தைக்கொண்டு, "மாத்ருபித்ருவசநபரிபாலநம் செய்யப்போனார்" என்கையொழிந்து, குப்ஜாவசநம்செய்யப்போபோய்த்துவென்னில்;* கூன்தொழுத்தைக்கடியசொல்லுமுண்டாயிற்று; அந்தக்கடிய சொல்லைக்கேட்டிறே சக்ரவர்த்திஅநுமதி செய்தது. எல்லாத்துக்கும் ஹேது இவளாகையாலே, இவள் சொல்கொண்டே போனாரென்னலாமிறே. பீ(பீ)ஜாங்குரந்யாயத்தாலே.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்)பூமியிலுண்டான ஆனைகளில்விஞ்சின சத்ருஞ்ஜயன் முதலான வானைகளும். (பரியும்) உச்சைஸ்ரவஸ்ஸுபோலே யிருக்கிறகுதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமானராஜ்யமும். (எங்கும்) தாமெழுந்தருளுகிற காடுதானும்.

ன்னென்னில்; (க) "నమన్థరాయానచమాతురస్యాః దోషోనరాజ్ఞః - நமந்தராயா நசமாதுரஸ்யா தோஷோநராஜ்ஞః" என்கிறபடியே வநப்ரவேஶ ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவளையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே * கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம்இதுவாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்)பூமியில்ஆனைகளெல்லாவற்றிலும்விஞ்சின ஶத்ருஞ்ஜயன் முதலானவானைகளும். (பரியும்) அப்படி லோகவிலக்ஷணமான குதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமான ராஜ்யமும். (எங்கும்) (உ) "ఇక్ష్వాకూణామియం భూమిస్సశైలవనకాననా- இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி ஸ்ஸஶைலவநகாநநா" என்கிறபடியே எழு

தராயா॰" என்கிற வசநத்தில் பரதாழ்வான் விஷாதாதிசயத்தாலே மற்றை ஹேதுக்களைக்கழிக்கும்போது, முந்துற இத்தைக்கழிக்கையாலே இதுவே ப்ரதாநஹேதுவென்று கருத்து. அந்த ப்ராதாந்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவளுடையவித்யாதி).

"கரியும் பரியும்" என்றது-ஜாத்யேக வசநமென்று கருதியருளுகிறார் (பூமியிலித்யாதி). "குவலயத்துங்க" என்றவிசேஷணம் "கரியும் பரியுமிராச்சியமும்" என்றத்தோடந்வயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். கூனிசொல்

(க) (உ) ரா-கி-கஅ-டு.

தாமெழுந்தருளுகிறகாடும் பரதனுக்குக் கொடுத்தாரோவென்னில்; வாலி,ராமசரத்தைப்பிடித்துவைத்து,"என்னைக்கொன்றத்தால்உமக்கென்னலாபமுண்டு" என்றுநாநாவான விகல்பவிசேஷங்களைச் சொல்ல, அவன்சொன்னதுக்கெல்லாம் போரும்படி "பரதராஜ்யத்திலே நீப்ராதாவினுடையஸ்த்ரீயைஸ்வீகரிக்கக்கடவையோ?" என்ன; "அந்ததோஷம் அவனுக்குமில்லையோ" என்ன; அப்படிச்சொல்லுவுதியாகில கண்டவிடமெல்லாம் கழுமலையாக்குவேனென்றாரிறே. ஆகையால்காடும்பரதராஜ்யமென்னுதல்; அன்றிக்கே,தர்மத்தாலும் சௌர்யத்தாலும் நீ எறிந்துகொள்ளவல்லதெல்லாம் உனக்குத் தந்தோமென்னுதல். பெருமாள் "நாம்தந்தோம்" என்றாரே,"ஐயர் தந்தார்" என்னுமித்தனையொழியவாயிருக்க, பெருமாள் தந்தாரென்பானென்னென்னில்; ¡சக்ரவர்த்தி கொடுத்தாலும், பெருமாள் அநுமதிவேணுமிறே,* அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதிஇறே.

(வன்கானடையங்கண்ணன்) ஸுமந்த்ரனையும் தேரையும் திருப்பிவிட்டு, * துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரலாய், புகும்வழி தெரியுமித்தனையொழியப் புறப்படும்வழி தெரியாதிறே. அப்படியிருக்கிற காட்டிலே திருவடிகள் நோவ எழுந்தருளுகையாலே அழகிய ஸுலபனென்கிறார்.

ந்தருளுகிறகாடுதானும். (பரதற்கருளி) கைகேயிவராநுகுணமாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக்கொடுத்தது.

(வன்கானடை யித்யாதி) ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த அழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப்போகச்சொன்ன விடத்தில், முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே, முடியைத் தவிர்ந்து, ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை

லைக்கொண்டோ பரதற்கருளினதென்னவருளுகிறார்(கைகேயி இத்யாதி) (க) "నవనం గన్తుకామస్య త్యజతశ్చవసున్ధరామ్ । సర్వ లోకాతిగస్యేవ లక్ష్యతేచిత్త విక్రియా- நவநம் கந்துகாமஸ்யத்யஜதஶ்ச வஸுந்தராம் । ஸர்வலோகாதிகஸ்யேவ லக்ஷ்யதே சித்தவிக்ரியா" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு அழகையும் ஸௌலப்யத்தையுமுபபாதிக்கிறார் (கட்டினவித்யாதி). ... (அ)

(க) ரா-அ௫-ழு-கக.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு
கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணா! கண்ணாவென்ன
உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த [றான்
அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

அவ.—பெருமிடுக்கன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமித்யாதி) பதகமுதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட பகவத்பக்தனை ஸ்ரீகஜேந்த்ரன். (க) ...

விட்டுக் காடேறப்போனபடியை நினைத்து, அழகிய ஸௌலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, "அங்கண்ணன்" என்றது-(உ) "ராமஃகமலபத்ராக்ஷஃ ராமஂகமலபத்ராக்ஷஃ" என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களையுடையனென்னவுமாம். அப்போது, "ராஜ்யைஸ்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டில் போந்தோம்" என்னும்க்லேசமின்றிக்கே, அகவாயில் ஹர்ஷம்திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலை) பதகம் - முதலையினுடைய கொடுமை. (ங) "கொடியவாய்விலங்கு" என்னக்கடவதிறே. (ச) "அதன்விடத்தினுக் கனுங்கி யழுங்கியவானை" என்னும்படி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என்கிறத்தை, "பதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், பாதகத்தை யுடைத்தான முதலையென்னவுமாம். அதாவது-ஸாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முதலை "ஆனையாலே தன்னுடைய ஸாபமோக்ஷம்" என்றறிகையாலே தன் கார்யஸித்தியளவும் இவன்காலை பிடித்த பிடி நழுவ விடாதேநின்றபடி. (வாய்ப்பட்டகளிறு) அதன் வாயிலே அகப்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலையித்யாதி) (விலங்கு) என்று-திர்யக்காய், முதலையைச்சொல்லுகிறது. கொடுமையை ப்ரமாண பூர்வகம் விசேஷிக்கிறார் (அதனித்யாதி). (விடத்தினுக்கு) விஷத்துக்கு. (அனுங்கி) நோவுபட்டு. (அழுங்கிய) கூப்பிட்ட. (அதாவது) என்றது - பாதகத்தையுடைத்தாகையாவதென்றபடி. (கிடந்ததிறே) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே" என்றுசேஷம். (அதாவது) என்றதுக்கு (நின்றபடி) என்றத்தோடந்வயம். இப்படி கஜேந்த்

(க) விஷ்ணுத-சுகூ-சகூ (உ) ரா-ஸு-ஙடு-எ.
(ங) தி-மொ-ரு-அ-ங. (ச) தி-பள்ளி-உ.

[Grantha script] கஜ ஆகர்ஷதேதீரேக்ராஹ ஆகர்ஷதேஜலே" என்று நெடுங்காலம் நீருக்கிழுக்க, கரைக்கிழுக்க; "பகவத்பக்தனை கஜேந்த்ரனை விரோதித்தது பாதகமோ? இதுக்குஹேதுவானது பாதகமோ" என்னும் விகல்பம் தோன்றினால், ஶாபோபஹதனைச் செய்ததுமாய், ஶாபவிமோசநஸாபேக்ஷனுமாய்ச்செய்ததுமாகையாலே, இதுக்கு ஹேதுவான பூர்வபாபமே பாதகமாமித்தனையிறே. அன்றாகில் சபித்தவன்மேலே வைக்கையிறே உள்ளது. ஆனாலும் "பதகமுதலை" என்று-முதலையின்மேலே பாதகத்தை வைத்தாரே.

பட்ட யானையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாகில்† இதின் அருகு வர மாட்டாதிறே அது.

(கதறியித்யாதி) அதின்வாயிலே அகப்பட்டவிடத்தில் "நம்முடைய பலத்தாலே தள்ளிக்கரையேறுகிறோம்" என்று (௧) "[Grantha script] - கஜ ஆகர்ஷந்தே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் அதுநீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச்சென்ற விடத்திலும், அதுக்குத் தன்னிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும் (௨) "முழுவலிமுதலை" என்னும்படி ப(ப)லமதிசயித்து, தனக்குத்தன்னிலமல்லாமையாலும், அபிமதாலாபத்தாலும்பலம் க்ஷீணமாய், துதிக்கை முழுத்தும்படியாகையாலே, "இனி நம்மால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை" என்று (௩) "[Grantha script] - பரமாபதமாபந்நோ மநஸா சிந்தயத்

ராழ்வானைப்பிடிக்கையால் இதுவே பாதகமென்று கருத்து. ஆனைபலவத்தாயிருக்க, அகப்படுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னிலமித்யாதி).

"கைகூப்பி-கதறி-கண்ணா கண்ணா" என்றந்வயித்து இந்த காயிகவாசிகங்கள் மாநஸிகமான ததேகரக்ஷகத்வாத்யவஸாயமில்லாதபோது கூடாமையாலே, அதுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி இதுக்கு, ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களைச்சொல்லவேண்டுகையாலே, இவற்றையெல்லாம் ஸப்ரமாணமாக உபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதன்வாயிலே என்று - தொடங்கி பலகாலும் சொல்ல) என்னுமளவும். (அபிமதஸித்தியாலும்) என்றது-ஶாப விமோசகனை கஜேந்த்ரன் திருவடிகளை லபிக்கையாலுமென்றபடி. (அபி

---

(௧) விஷ்ணுத-௯௯-௪௯. (௨) திமொ-௫-௮-௩. (௩) விஷ்ணுத-௯௯-௪௭.

† (பா) இத்தை நலியமாட்டாதிறே-அது.

(கதறிக்கைகூப்பி என்கண்ணா! கண்ணாவென்ன) (க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா!" என்றாப்போலேயிறே, "கண்ணா!கண்ணா!" என்றதும். "கதறி" என்பானென்னென்னில்; அதிகாரத்துக்குத் தகுதியல்லாததைச்சொல்லுகையாலே. தகுதிதானென்னென்னில்; நெஞ்சுக்கு விஷயமான தேவதாந்தர்யாமி யென்னுதல். ஸ்வாந்தர்யாமி யென்னுதலிறே.

இந்த ஆபத்து "* மழுங்காத ஞானமே படையாக நீங்கும்" என்று நெடுங்காலம் சென்றவளவிலும், நீங்காமையாலே, (உ)த்ஸ்ல

தரிம்." என்கிறபடியே இத்தசையில் ஸர்வேஸ்வரனையே தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து; தன்கையையெடுத்து அஞ்ஜலிபண்ணி, தன்ஆர்த்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, "எனக்குநிர்வாஹகனானவனே!" என்று பலகாலும்சொல்ல.

(க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் "என்கண்ணா! கண்ணா!" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் (௩) "[illegible]- மூலேதிமுக்தபதமாலபதி த்விபேந்த்ரே" என்றுகொண்டு - "மூலமே" என்றுகூப்பிட்டானாக பௌராணிகர் சொன்னார்களிறே. இவைதன்னில் சேரும்படி யென்னென்னில்; "மூலம்" என்கிறவிடத்தில் அஸாதாரணவிக்ரஹ விஶிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே, அதுக்குப்பர்யாயசப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால், எல்லாம் தன்னில் சேரக்குறையில்லை.

மதாZலாபத்தாலும்) என்றது-கைங்கர்யாலாபத்தாலுமென்றபடி. வீப்ஸையால் பலிதம் (பலகாலும்) என்றது.

நாராயணத்வத்தையிட்டுக் கூப்பிட்டானென்றும், "எனக்கு நிர்வாஹகனே" என்று கூப்பிட்டானென்றும், மூலத்வத்தையிட்டுக்கூப்பிட்டானென்றும், இம்மூன்று பேருடைய வாக்யங்களும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நாராயணா ஓ! வித்யாதி). பௌராணிகரோடேவிரோதம் பரிஹரித்தது-இப்பாசுரங்களிலும் அர்த்தாத் பரிஹ்ருதமென்று கொள்வது. (அதுக்கு) மூலமென்று கூப்பிட்டதுக்கு. பர்யாயமென்றது - ஏகவிக்ரஹ விஶிஷ்ட விஷயகமாகையாலே.

(க) சிறி-திருமடு-டுO (உ) ரா-பா-ருகூ-உ௩-(௩)

క్షత్రియబలమ్- திக்பலம்க்ஷத்ரியபலம்'' என்ற விஶ்வாமித்ரனைப்போலே பக்திமார்கத்தை திக்கரித்து ப்ரபத்தி மார்க்கத்திலேபோந்து, சக்ரவர்தி-சப்தவேதியாய் எய்தாப்போலேயிறே "கண்ணா! கண்ணா" என்ற சொல்முடிவதற்கு முன்னே அவன் கண்ணிலே தோன்றும்படி, அந்தஃபுரம் கைநெரிக்க, சத்ர சாமரங்கள் பிற்பட, வெறுந்தரையிலே நாலிரண்டடியிட்டு, பெரிய திருவடியைப் பண்செய்யப்பெறாமல் ஊர்ந்துசென்று நின்று பூர்வபக்தி தன்னையே ஸாத்யமாக்கினானிறே.

(அங்குறு துயர்தீர்த்த) "அங்கு" என்றது-முதலை கவ்வின விடத்தில். (உறு துயர்) ஆனையின்துயர்ஆனைக்கும் தனக்கும் தக்க

(உதவவித்யாதி) இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து, (க) "అతన్ద్రిత చమూపతి ప్రహితహస్తమ్- அதந்த்ரித சமூபதிப்ரஹித ஹஸ்தம்." இத்யாதிப் படியே ஸேனைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும் பற்றாதே, திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறும் தரையிலேபத்தெட்டடியிட்டபதற்றத்தைக்கண்டு'இதுக்கடியென்'? என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தஃபுரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்செய்யப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, "அந்தஆர்த்திக்குஉதவவேணும்''என்னுமத்தைப்பற்றஅவனைப்ரேரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டு சென்று. அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலேயகப்பட்டு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான் பட்டஅதி

''உதவப் புள்ளூர்ந்து ''என்கிற விடத்தில் த்வராதிஶயம் தோன்றுகையால், அத்தை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே உபபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம் பற்றி "கதறி" என்கிறத்தை கடாக்ஷித்தும், " క్షితిసాకులాన్తఃపురమ్ - க்ஷிதிசாகுலாந்தஃபுரம் '' என்றத்தையும் "நாகணையாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவார்த்தத்வநியித்யாதி). (இத்யாதிப்படியே) என்றதுக்கு (மேல்கொண்டு)என்றத்தோடுஅந்வயம். கீழ் " அஸ்வீக்ருதப்ரணீத மணிபாதுகம் '' என்றத்தையும், மேலே "அவாஹநபரிஷ்க்ரியம்''இத்யாதியையும்கடாக்ஷித்து'க்ஷிதிசாகுலாந்தஃபுரம் என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பத்தெட்டித்யாதி). (பண்செய்கை) அலங்கரிக்கை. (விரைய) சீக்ரமாக. உறுகை - அடைகையாய், (பட்ட) என்கிறது. "கதறி'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "துயர்''என்றதுக்குபலிதம் (அதிமாத்ரேத்யாதி). "துயர்''என்றது- ஸாமாந்யரூபத்தமாகையால், களேபர

(க) ர-ஸ்த-உ-டுள.

துண்டிறே. அன்றிக்கே, "அங்கு" என்றது - துதிக்கை முழுத்தும் படியான வாபத்தாய், களகளாசப்தம்தோன்றக்லேசிக்கிற வளவி லும் "நின்றுஆழிதொட்டான்" என்னும்படிநின்றது; இன்னமும் பூர்வோபாஸந வாஸனையிலே புரியுமோவென்றிறே. அந்தப்ரபத்தி ஸ்வீகாரத்திலும் உபாயபுத்தி கழியாதபோது இத்தனை அருமை யுண்டுபோலேகாணும். இத்தனை காலமும் இவனுக்கு நடந்தஶக்தி இன்றுகுலையவேண்டிற்றிறே, இந்தஸ்வீகாரப்ரபத்திதனக்கும். இந்த ப்ரபத்தி தனக்கும்பலப்ரதாநம் செய்யவேண்டிற்றுகில்ஸங்கல் பஸஹ ஸ்ரைகதேசமே போருமிறே. இத்தைப்பற்றவிறேபட்டர்"భగవతస్త్వ రాయై నమః- பகவதஸ்த்வராயைநமஃ" என்றருளிச்செய்ததும், அங்ங னன்றிக்கே, இப்படித்வரித்திலனாகில் " மறையும் மறையும் "என்று ரிறே சிற்றுட்கொண்டார்.

(உறு துயர் தீர்த்தவதகன்) நல்விரகறிந்துஉறு துயர்தீர்த்தபெரு மிடுக்கன். அன்றியே, க்ருபாப்ரேரகனாய் ஸங்கல்ப நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் பின்செல்லும்படியான ஶக்திமானென்னவுமாம். வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (அதகன்) மிடுக்கன். .... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மாத்ர துஃக்கத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு துஃக்கமாவது, (க) "నాఽహం కళేబరస్యాస్య త్రాణార్థం మధుసూదన । కరస్థ కమలాన్యేవ పాదయోరర్పితుం హరేః நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந! கரஸ்த்த கமலாந்யேவபாதயோரர்ப்பிதும் ஹரேஃ" என்கிற படியே கையிற்பூ,செவ்வியழியாமல் திருவடிகளில்சாத்தப் பெறு கிறிலோமென்னுமது. (அதகன்)மிடுக்கன். இப்படி ஆஶ்ரித ரக்ஷ ணம்பண்ணின ஶக்திவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்ராணம் அர்த்தமாகில், ப்ரமாணவிரோதம்வருமென்றுவிஶேஷிக்கிறார் (ஶ்ரீ கஜேந்த்ரேத்யாதி). (கூ)

(க) விஷ்ணுதர்மே

மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரந்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லார்போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பரே. (க0)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வல்லாளித்யாதி) "பாரதம் கை செய்தவத்தூதன்" என்றவிடத்தில் "என் வருகிறதோ" என்றபய மும், *நூற்றுவர்தம் பட்டழியத்தின்தேர்மேல் முன்னின்ற வல வலையானபயமும், * காயுநீர்கடம்பேறித் தீயபணத்தில் பாய்ந்த பயமும், * இருட்டில் பிறந்துபோன விடத்தில் வந்தபயங்களும், அநுகூலப்ரதிகூலரால் வந்தபயங்களும், * "விழுங்கின துப்பமும் பாலும் தயிரும் தன் பருவத்துக்கு ஸாத்மியாதோ" என்கிறபய மும், "அசோதை யிளஞ்சிங்கம் - கோபாலகோளரி" என்னும்படி கர்வோத்தரமான வ்யாபாரங்களால்வந்த பயமும், அவதாரத்துக் கும் ஹேதுவாய், அவன் *கானிடை நடந்தபயமும், * ஆனைக்கருள் செய்ய உதவப்புள்ளூர்ந்தபயமும், * வல்லாளிலங்கை மலங்கச்சரம் துரந்தகாலத்து ராக்ஷஸரால்வந்த பயமும் எல்லாம் நிவ்ருத்தமா கைக்காக, திருக்கையில் ஆழ்வார்களைக் காட்டியருள, பூதநா சகடயமளார்ஜுநாதிகளால்வந்த விரோதத்துக்குப்பயப்பட்ட திரு வாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் இவர்தமக்கும் அவை பயவர்த்த கங்களாயிருக்கையாலேயிறே "அப்பூச்சி"என்றது.

ஆழ்வார்களைக்காட்டினவாறே,பெண்கள் "அப்பூச்சி" என்றரு ளக்கூடும். அவர்களுடைய ஸ்நேஹமும் பயபாவனையாகையாலே, (க)"நெய்த்தலைநேமி" என்றதுமுதலாகப்பலவிடங்களிலும்கண்டார் களே யாகிலும், மறக்கவும் " இப்போதுகண்டோமே" என்றுநினைக் கவும் கூடுகையாலே.இவர்;(உ)"வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லா ண்டு"என்றுதொடக்கிப்பலவிடங்களிலும் ஆழ்வார்களோடேபழகிப் போந்தவர் "அப்பூச்சி" என்பரோவென்னென்னில் ; இவர்க்குஸ்வரூபம் இதுதானேயாய்ச் சொல்லுகைபாலே அபனலுதல். பெண்கள்பாசு ரத்தைவ்யாஜமாக்கிலும் இதுதானேயிறே இவர்க்குஸ்வரூபம். ஆனாலும் "அப்பூச்சி" என்கிற பாசுரமில்லையேயாகிலும் "வயிறு

(க) க-உ-கஉ. (உ) திருப்பல்லாண்டு-உ.

மறுக்கிறாய்'' "அப்பூச்சி" என்கிற விவைதானேயிறேஇவர்க்குயாத்ரை. இவரருளிச்செய்த விடங்களிலும் திருவுள்ளத்தில் கிடப்பதுஇதுதானேயிறே.

(வல்லாளித்யாதி) வலிமையாலே பறித்துக்கொண்டதாகையாலே "வல்லாளி லங்கை" என்கிறார். (மலங்க)செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டும் படியாக. இலங்கையிலே தேவாரமுமுண்டோவென்னில்;— "அக்நிஹோத்ராஶ்ச வேதாஶ்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே -" அக்நிஹோத்ராஸ்ச வேதாஸ்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே" என்கிறபடியே அவையுமுண்டாதல். அன்றியிலே, அவர்கள் விரும்பினவை அவர்களுக்குத் தேவாரமிறே. (சரந்துரந்தவில்லாளன்) "ராமசரம்" என்றுப்ரஸித்தமிறே. (க)* மாறுநிரைத்திரைக்குமிறே. (உ)" ஒருவரிருவரோர்மூவர் " என்னக்கடவதிறே. (வில்லாளனை) இதுப்ரஸித்தி. (விட்டு சித்தன் விரித்த) இவ்வவதாரத்தில் பௌருஷாதிகளைக் கொண்டிறே, எல்லாவவதாரங்களிலும் விரித்தருளிச்செய்ததும். தொடங்குகிறபோதே (௩)" பாழாளாகப் படைபொருதான்" என்றது முதலாகவிறே மேல்விரித்தது.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளிலங்கை) வலிய ஆள்களையுடைத்தாகையாலே, ஒருவராலடர்க்கவொண்ணாத பரிகரத்தையுடைத்தாய்க்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணன்மதிக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்குமூரிறே. (மலங்க) செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடம்தேடியலங்கும்படியாக. (சரந்துரந்தவில்லாளனை) திருச்சரங்களைமேன்மேலும்நடத்தின திருவில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈஶ்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, அவதாரத்துக்கு அநுகுணமாகநின்று அம்பாலே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழிக்ருஷ்ணாவதாரவிஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச்செய்தது அவ்வவதார

அ;—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளித்யாதி) (அடர்க்கை) - மேலிடுகை "வல்லாளன்" என்கிறதை விச்சேதித்து உபபாதிக்கிறார் (ராவணனித்யாதி). "மலங்க"என்றதுக்கு சித்தவிப்ரமம்அர்த்தமாக்கி உபபாதிக்கிறார் (செருப்புமித்யாதி). (தேவாரம்) ராக்ஷஸர்களுடையஆராத்யதேவதாந்தரம். (பிடாரால்) அபிமாநத்தால்.

(க) திவாய்-எ-ச-எ. (உ) தி-வாய்-அ-கூ-௩. (௩) திரு-பல்லா-௩.

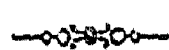
(சொல்லார்ந்த வப்பூச்சிப்பாடல்) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களெல்லாவற்றுக்கும் சொல் நிரப்பமுண்டாவதும் இவ்வப்பூச்சிப் பாடலாலேயிறே. இது தான் காட்டுகிறவன் நிர்பயனாய், கண்டவன் பயப்படுமதிறே அப்பூச்சி. (வல்லார்) இத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இச்சப்தமாத்ரத்தையே உத்தேஶ்யமாக ஓதி, ஓதுவித்துப் போருமிதுவே யாத்ரையாக வல்லாரென்னுதல். (போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பாரே) இவ்வாழ்வாரபிமாநமே வழியாகப்போய் த்ரிபாத்விபூதியிலே சென்று * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து, "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்று காலதத்வமுள்ளதனையும் ஏத்துகை பலமாகப் பெறுவரென்கிறார். (கo)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

த்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐச்யத்தைப்பற்றவிறே. 'வன்கானடையயங்கண்ணன்'' னெனறுஇந்தஐக்யம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே. (விஷ்ணுசித்தன் விரித்த) பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தவையான.

(சொல்லார்ந்தவித்யாதி) சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் ஏதேனுமொருபடிவல்லவர்கள். "சொல்லார்ந்த" என்றது-அதிகரிப்பார்க்கு இதினர்த்தத்திலே போகவேண்டா;சப்தஸ்தானே அமையுமென்னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். (வல்லார்)என்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னவுமாம். (போயித்யாதி) இதினுடையஅப்யாஸமே ஹேதுவாகஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய்,ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அவனையநுபவித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணிக்கொண்டுயாவத்காலமுமிருக்கப்பெறுவர். .... (கo)

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய்) என்றது -கவியினுடைய லக்ஷணத்துக்கநுரூபமான சொற்களாலே பூர்ணமாயென்றபடி. சொற்களே புருஷார்த்தத்துக்கு அமையுமென்று, "சொல்லார்ந்த" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அதிகரிப்பார்க்கித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

அரவணைப்ரவேசம்.

அவ.—“அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கோட்டியர்கோன்” என்று-அல்வழக்கொன்று மில்லாதே அறுதியிட்டது தேசமாக்கி, தத்தேசிகனை அவதாரக்ரமமாக வஸ்துநிர்தேஸம்செய்து,* நாவகாரியம்சொல்லிலாதவர்களை தேஸிகராக்கி, கார்யபூதனானவன் அவதரித்த ஊரில் கொண்டாட்டம் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே, மிகவும் உகந்துமங்களாசாஸநம்செய்து, அவதரித்தவனுடைய திவ்யாவயவங்களைப் பாதாதிகேசாந்தமாக நிரவத்யமான வளவன்றிக்கே, இதுவே பரமபுருஷார்த்தமென்று வஸ்து நிர்தேசம் செய்து, தாமும் மிகவுமுகந்துதம்போல்வார்க்கும் “காணீர்” “காணீர்” என்றுகாட்டியருளி, இவனுக்கு ஆஜ்ஞாரூபமாகவும் அநுஜ்ஞாரூபமாகவும், ப்ரா

அவ.—ஆழ்வார்களெல்லாரும்க்ருஷ்ணாவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதாரரஸாநுபவத்துக்காக கோ(ஸ்ரீ)பஜந்மத்தைஆஸ்த்தாநம்பண்ணிப்போந்து, (க) “போகத்தில் வழுவாதபுதுவையர்கோன்” என்கிறபடியேஅவ்வவதாரரஸமுள்ளதெல்லாம்அநுபவிக்கிற வராகையாலே, முதல்மூன்றுதிருமொழியாலே-அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாளந விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடையபாதாதிகேசாந்தமான அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபூஷூக்களையும்தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலேற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிறகாலமாயிருக்க, தத்காலம்போலேபாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யசோதாதிகளுடையப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்

அரவணை ப்ரவேசம்;—கீழ்பத்துக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியருளுகிறார் (ஆழ்வார்களெல்லாருமித்யாதி). (அநுபவிக்கிறவராகையாலே) என்றதுக்கு (த்ருஷ்டராகிறார்) என்றத்தோடே, (த்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில்) என்றத்தோடேயும் அந்வயம்கொள்வது. (மூன்றுதிருமொழியாலே) என்றதுக்கு- (உடையராய்க்கொண்டுதாமநுபவித்து) என்றததோடந்வயம். (யசோதாதிகள்) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உபலாளித்த

(க) நா-தி-அ-கூ0

ஸ்வர;— ப்தி ஸம்பந்தமான அபிமானரூபமாகவும் உபயவிபூதியி லுள்ளாருமஉபகரித்த ப்ரகாரங்களை அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற அவர்கள் வரவிட்டவற்றையும், அவர்கள் கொடுவந்தவற்றையும் மேன்மையும் நீர்மையுமான மெய்ப்பாடுதோன்ற அங்கீகரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து,

அவன் அங்கீகரித்தபின்பு தொட்டிலேற்றித் தாலாட்டி, ஜ்ஞானத்துக்கு ஆஸ்ரயத்திலுங்காட்டில் ஜ்ஞேயப்ராதாந்யத்தைக் கற்பித்து, அவற்றுக்கு ஜ்ஞேயஸீமை இவ்விஷயமாக்கி, விஷயீகரித்தஜ்ஞானத்தை (க) "విజ్ఞానంయజ్ఞంతను తే-விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம்தநுதே" என்கிறந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களாக்கி, (உ) "இளமாமதீ" என்றும், (ங) "விண்டனில் மன்னியமாமதீ" என்றும், உபயவிபூதியிலுள்ளாரையும் உபலக்ஷணந்யாயத்தாலே இவன் புழுதியளைவது தொடக்கமான வ்யாபாரங்களைக்கண்டு தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போலவாரையும் அழைத்துக்காட்டி, நோக்கினைகண் கொண்டுபோக வல்லீர்காளாகில் போங்கோள்" என்று முன்பு பச்சைவரவிட்டுத் தாங்கள்வாராதவர்களையும் 'வந்துகண்டுபோங்கோள்'என்று"உய்யவுலகுபடைத்து" என்று ஜகத்காரணப்ரகாசகமானபரமபதம்முதலாகக்கீழேயருளிச்செய்த திவ்யதேசங்களையும், இதிலருளிச்செய்ததிருக்குறுங்குடி முதலான திவ்யதேசங்களிலும்ஸந்நிஹிதனாய்நின்றவனும் நாநாவான அவதாரங்களும் அபதானங்களுமாகப்ரகாசித்தவனும் (ச) [వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః. வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:] என்கிறபடியே - "ஸகலவேதஸாஸ்த்ரேதிஹாஸ புராணாதிகளாலும் அறியப்படுமவன் நான்" என்றவனை-கீழே "நாராயணா வழேலழேல்" என்றவராகையாலே (ரு) "நான்மறையினபொருளை" (சா) "ஏழுமறைப்பொருளே" (எ) "எங்கள் குடிக்கரசே" என்று வாசகத்துக்கு வாச்யமும், வாச்யத்துக்கு வாசகமுமாக வறுதியிட்டு, அவனை (அ) "செய்யவள் நின்றகலம் சேமமெனக்கருதி - ஆயர்கள் போரேறேயாடுகசெங்கீரை" என்கையாலே லோகத்திலுள்ளார்க்கு

(க) தை-ஆ-நி-க. (உ) க-ரு-க (ங) க-ரு-சா (ச) கீ-கரு-கரு.
(ரு) க-சா-ங. (சா) க-சா-க. (எ) க-சா-கO. (அ) க-சா-க.

ரீதி, பக்தி, ப்ராப்திமூலமான ஆசாரங்கள் ப்ரமாணாநுகுண மாகத் தோன்றும்படியாகவும், சொல்வரூவாத ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம்தோன்றும்படியாகவும்,"செங்கீரை" என்கிற வ்யாஜம் முதலாக "சப்பாணி, தளர்நடை, அச்சோ, அச்சோ, புறம்புல்கல், அப்பூச்சி" என்கிற வ்யாபார விசேஷங்களை ப்ரார்த்தித்து,

"அவன் இவை செய்யச்செய்ய, அவற்றுக்குத் திருவடிகள் நோம்" என்றும், "தளர்நடையில் விழுந்தெழுந்திருக்கையாலே திருமேனிநோம்"என்றும்,அச்சோபுறம்புல்கல்களாலே தம்முடைய திருமேனியை வன்மையென்று நினைத்து, அத்தாலும் "திருமார்பு நோம்" என்றஞ்சி, "நாம் ப்ரார்த்தித்து என்ன கார்யம் செய்தோ ம்" என்று அநுதபிக்கிறவளவிலே, தந்நிவ்ருத்த்யர்த்தமாகத்தன் திருத்தோள்களையும் ஆழ்வார்களையும் காட்ட, அவையும் பயாபய ஹேதுவாகையாலே, அவற்றை அமைத்துத் திருமேனியில் வாட் டத்தை நினைத்துப் "படுக்கைவாய்ப்பாமலே உறங்குகிறானித்தனை

தையுமுடையராய்க்கொண்டுதாமநுபவித்துஅநந்தரம், அவன் அம்பு லியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர் நடை நடக்கை, அச்சோ வென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷிக்கையும், முன்னும் பின்னும் வந்தணை க்கையாகிற பாலசேஷ்டிதங்களையும், தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டு வந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே - அவன்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடி னசேஷ்டிதத்தையும் தத்காலத்திலே அவள் அநுபவித்துப்பேசினாப் போலேதாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானார்.

கோபர்விவக்ஷிதமென்று கொள்வது. இம்மூன்று திருமொழியையும் அநு பவிதாக்களான யசோதாதிகளுடைய வ்யாபாரபரமாகையாலே, ஒருபேடி கையாக்கி, அநுபாவ்யனனக்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை யசோதாபாவனையாலே அநுபவித்தாரென்றுமேலாறு திருமொழியையும் ஒருசேர்த்தியாகவருளுகிறார் (அநந்தரமவனித்யாதி). பத்தாம்திருமொழியில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எல்லாருடைய பாவனையாலேக்ருஷ்ணசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கிற படி யைச் சொல்லுகையாலே ப்ருதக்காகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அவனி த்யாதி).

மூ.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணாதுறங் கிநீபோயின்று முச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணேன் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள்சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே.

என்று உறங்குகிறவனையெழுப்பி, (க) "[illegible] - அகம்நக" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையைக் குலைத்து, (உ) "[illegible] - அம்நாமி" என்கிறபடியே அமுது செய்யவேணுமென்கிறார். .... *

ஸ்வா.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) திருவனந்தாழ்வான் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்த வாஸனையோ? ஆயரே

இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரனாய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகையாலே "உண்ணாப் பிள்ளையைத் தாயறியும்" என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை யறிந்து, "அம்ம முண்ணத் துயிலெழாயே" என்று அவனை எழுப்பி, நெடும்போதாக முலையுண்ணாமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன்முலைத்தலைகளை உண்ண வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இருய்த்திருந்தவளவிலும்விடாதே நிர்ப்பந்தித்து முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவ(ஸ்வபாவ)யுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலானரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். .... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திரு

"இரவு முண்ணாதுறங்கி" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்து கொண்டு, இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை ஸங்க்ரஹேண வருளுகிறார் (இனியித்யாதி). "இன்றுமுச்சிகொண்டதாலோ" என்றதைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெடும்போதாகவித்யாதி). "வனமுலைகள்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). நெறித்து - நிமிர்ந்து. "ஓடியோடிப்போய்விடாதே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவன் இருய்த்திருந்தவித்யாதி).

அரு;—முதற்பாட்டு.(அரவணையித்யாதி) "அணை" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஅரவுபததாத்பர்யமருளுகிறார்(மென்மையித்யாதி). தாவள்யௌஜ்ஜ்வல்யாதிகளைவிவக்ஷித்து (தொடக்கமானவை) என்றது. அரவணையாயிருக்கும் தசை

(க) முண்ட-ஙு-க-க. (உ) கீ-க-உச.

றான விடத்திலும் பள்ளிகொள்ள வேண்டுகிறது. "சோறு" என்றா லும் "ப்ரஸாதம்" என்றாலும் அறியானென்று நினைத்து, "அம்மமுண் ணத்துயிலெழாயே" என்கிறார்.

வனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனாயிருந்துவைத்து (க) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரதாநனானவனே! அப்படுக்கை வாய்ப்பாலே பள்ளிகொ ண்டுபோந்தவாஸனையோ? ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட் டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது. அவன்தான்இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்தால், (உ) "சென்றால்குடையாம்" என்கிறபடியே சந்தாநு வர்த்தியாய் அடிமை செய்யக்கடவ திருவநந்தாழ்வானும், அவனு டையஅவஸ்த்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொருதிருப்படுக்கை யான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிற வனுக்கு. (அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே) "முலையுண்ண" என்னா தே "அம்மமுண்ண" என்றது-ஸைஶவாநுகுணமாகஅவன் சொல் லும் பாசுரமதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழுகையாவது-அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. "எழாய்" என்கிறது - எழுந்திருக்க வேணு மென்று ப்ரார்த்தனை.

(இரவுமித்யாதி) ராத்ரியுமுண்ணாதே உறங்கி, அவ்வளவுமன்றி

யில் ஆயரேறுகை அநுபபந்நமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணபூர்வகம் ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக்கடாக்ஷித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நாகபர்யங்கமித்யா தி). "அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே" என்றுஎழுப்புகிறபோது "அரவணை" என்று விசேஷித்ததுக்குஹார்தபாவமருளுகிறார் (அப்படுக்கையித்யாதி). ஆய ரேறானவளவிலே அரவானது அணையாயிராமையாலே, அப்படுக்கையில் வா ஸனையாலே ஸுகநித்ரைபண்ணுகிறானென்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகி றார் (அவன்தானித்யாதி). ஆகையாலே படுக்கையைவிட்டுஎழுந்திராதே பள் ளிகொள்ளுகிறானென்று கருத்து. "துயிலெழாயே" என்கிறவிடத்திலே - நித்திரையைவிடாதே யிருக்கிறாயென்றர்த்தமாகில், எழுப்புகிறப்ரகரணத்துக் குச்சேராமையாலே ப்ரார்த்தநாபரமாகவருளுகிறார் (எழாயென்கிறவித்யாதி).

"நீஇரவுமுண்ணாதுறங்கியிருக்க, இன்றும் போயுச்சிகொண்டதாலோ" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியுமித்யாதி). (உறங்கி) என்

(க) ஹரிவம்சே. (உ) க-திருவ-ஙுஉ.

(இரவு முண்ணாதுறங்கி நீபோய்) பகலுண்டத்தை மறந்தார் போலே காணும். பகலுண்ணாதார் இரவு முண்ணார்களோ?; எழும்பினவளவிலும் எழுந்திராமையாலே "கன்றுவெழுப்பவொண்ணாது" என்றுவிட்டேன். இன்றும்போயுச்சிப்பட்டதென்கிறார் விடிந்தமாத்ரத்தையேகொண்டு. (வரவுங்காணேன்) "உண்ணவேண்டா" என்னும் போதும், எழுந்திருந்துவந்து "'வேண்டா' என்ன வேண்டாவோ" என்றவளவிலே, எழுந்திருந்துவருகிறவனைக்கண்டு, "வயிறுதளர்ந்து முகம்வாடிற்று" என்று எடுத்தணைத்துக்கொண்டவளவிலே, அழகிய முலைகள் நெறித்துப்பாயத்தொடங்கிற்று. வனப்பு-அழகும்,

---

க்கே இன்றும் போய் உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தால்தானாகிலுமுண்ணவேண்டாவோ?; விடிந்தவளவேயோ? அப்போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும், ஓவுமாகிற அவ்யயமிரண்டும் - விஷாதாதிசூசகம். (வரவித்யாதி) நீயாகவெழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேக்ஷையில்லாமையென்ன வொண்ணாதபடி வயிறு தளர்ந்திரா நின்றாய். (வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய) வனப்பு-அழகும், பெருமையும். முலைகளானவை உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்துபரக்க, "உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணாதொழிவதே!" என்று கருத்து.

றவநந்தரம் "இருக்க" என்று அத்யாஹார்யம். (இன்றும்) இந்ததினமும். (போய்) வந்து. (உச்சிப்பட்டது) மத்யாந்ஹமாச்சுது. தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியித்யாதி). "வரவும்" என்ற ச(ஞ)காரத்தாலே "நான் எழுப்ப எழுந்திருந்து வரவும் காணேன்" என்றஸமுச்சயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுச்சேதவ்யார்த்தத்தை அநுஜீஜிறார் (நீயாகவித்யாதி.) "வன" என்றதுக்கு - அழகும், பெருமையும் சப்தார்த்தமாகிலும், பால்வடிந்து பெருகுகைக்கு அநுகுணமாகப் பெருமையைவிவக்ஷித்துஅருளுகிறார் (வனப்பித்யாதி). "சோர்ந்துபாய" என்பானென்? "வயிறசைந்தாய், வனமுலைகள் - திருவுடையவாய் மடுத்து" என்றால் போராதோவென்ன, "வயிறசைந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "சோர்ந்து பாய உண்ணாதொழிவதே" என்றத்யாஹரித்து, அந்வயமாதல்; "வனமுலைகள் சோர்ந்துபாய, வயிறசைந்தாய்" என்றந்வயமாதல் இவ்விடத்தில் கண்டுகொள்வது. (உண்ணாதொழிவதே) என்றது-"வயிறசைந்தாய்" என்றதின் பலிதார்த்தம்.

மூ.—

வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே. (உ)

பெருமையும். (திருவுடையவாய் மடுத்து) பிராட்டிக்கு அஸாதார ணமான வாயென்னுதல். திருவாய்ப்பாடியில் (க) "சுருட்டார் மென்குழல்" என்கிறபடியே குழலழகுபடைத்தார்க்கெல்லாம் அம்ருதபாநம் பண்ணும்படி ஸாதாரணமான வாயென்னுதல்; அழகிய வாயென்னுதல்; (திரு) அழகு. (திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே) முலையிலே வாய்வைத்து முழுசி வயிற்றிலே உதைத்து அமுது செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். .... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) நறுவெண்ணெய் பழுதற உருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீர றும்படிநன்றாகத்தோய்த்த தயிரும்; சாய்த்தால்வடிவதாயிருக்கிற

(திருவுடையவாய்மடுத்து) அழகிய திருப்பவளத்தை மடுத்து. திரு - அழகு. இவ்வனமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபிநிவேசம்தோற்ற மடுத்து. (திளைத்தித்யாதி) முலையுண்கிற ஹர்ஷம் தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே என்னுடம்பிலே உதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்-பாநம்பண்ணுதல். (க)

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) பழுதற வுருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வியிலே கடைந்தெடுத்த

"வாய்வைத்து" என்னாதே "மடுத்து" என்கையாலே (அபிநிவேசம் தோற்ற) என்றது. ... ... (க)

அரு;-இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) "காய்ந்தபாலும்" இத்யாதிகளில் காய்கைமுதலானஸம்ஸ்காரயுக்தமாக வருளிச்செய்கையாலே, "வைத்தநெய்" என்றதுக்கும் ஒருஸம்ஸ்காரம்தோற்றவருளுகிறார்(பழுதறவித்யாதி). பழுது -தோஷம். காய்கையினெல்லைநிலத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (செறிவுறவித்யாதி). செறிவுற - நிபிடமாக. (பனி)-குளிர்ச்சி. இதுதயிரில் நீருடைய ஸ்வரூபகதநம். (செவ்வியிலே) என்றது -தயிரினுடைய பரிமள

(க) ந-க-எ

தயிரென்னவுமாம். (நறுவெண்ணெயும்) செவ்விகுன்றுமல்கடையும் பக்வமறிந்து கடைந்துவைத்த நறுவெண்ணெயும். (எம்பிரான்நீ பிறந்தபின்னை இத்தனையும் பெற்றறியேன்) ஒன்றும் பெற்றறியே னென்னுதல்; இவைவைத்தபாத்ரங்களில் சிறிதும் பெற்றறியேனெ ன்னுதல்.

"ஆரோகொண்டுபோனார்" என்று-"அறிகிலேன்"என்றவாறே, "எம்பிரான்" என்றபோதை முகவிகாரத்தாலும், "நீபிறந்தபின் னைப்பெற்றறியேன்"என்றதாலும், "என்னைக்குறித்தன்றோநீ இவை யெல்லாம் சொல்லுகிறது"என்றுகோபத்தோடே போகப்புக்கவனை "வா" என்றழைத்தவாறே, "என்னைப்பிடித்தடித்தல் செய்யவன்றோ அழைக்கிறாய்; நான் எதுசெய்தேன்" என்ன; (எத்தனையும் செய்ய ப்பெற்றாய்) "உனக்குவேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை" என்ன; "இப்போது சொல்லுகிறாய், உன்வார்த்தையன்றோ?" என்ன; (ஏதும்செய்யேன்கதம்படாதே)"நான்உன்னைஅடித்தல், கோபித்தல் செய்யேன்; நீகோபியாதே வா" என்ன; "வா"என்றவாறே முத்துப்

நறுவிய வெண்ணெயும். (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன்) என்னுடையநாயனே!நீபிறந்தபின்புவைத்ததொன் றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, "இத்தனையும்"என்றது-ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

"இப்படி என்னைக் களவேற்றுவதே; என்னைப் பிடித்தல் அடித் தல் செய்யவன்றோநீ இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று"என்றுகுபிதனாக; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) உனக்கு வேண்டினதெல்லாம்செய் யக்கடவை. (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) நான் உன்னைப் பிடித் தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன்; நீ கோபிக்க

த்திலே யென்றாய், பக்வம்தப்பாதகாலத்திலே யென்றபடி. (நறுவிய) ஸுக ந்தியான. "எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை, வைத்தநெய்யித்யாதி - இத்தனையும் பெற்றறியேன்" என்று அந்வயம் தோற்றும்படி ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்தருளு கிறார் (எம்பிரானித்யாதி).

மேலே "கதம்படாதே" என்றிருக்கையாலே அதுக்குச்சேரவவதாரிகை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்" என்றதுக்கு "எல்லாத்தையும் செய்யும்படிப்ராப்தனானாய்"என்றுசப்தார்த்தமாய்,அத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). முலையுண்கையி லுண்டான திரு

மூ.—தந்தம்மக்க ளழுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா! [ன்
உந்தையாருன் திறத்தரல்ல ருன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டே
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணாயே. (ந)

போலே யிருக்கிற திருமுத்துத்தோன்ற மந்தஸ்மிதம் செய்துநின்ற வளவிலே, சென்று எடுத்துக்கொண்டு, இவனைஶிக்ஷிப்பதாக நினைத் தவையெல்லாம் மறந்து, அந்தமுறுவலோடே வந்து மூக்காலே முழுசி, முலை மார்புகளிலே முகத்தாலும் மூக்காலும் உரோசிமுலை யுண்ணு யென்கிறார்.

இத்தால்;—வைத்தநெய்யால் - ஸாக்ஷாந் முக்தரையும், காய்ந்தபாலால்-(க)"சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு" என்றும், (உ) "नाहमस्मि - நாமஙிஷ்டோஸ்ம்யஹம்ஹரே:" என்று மிருக்கிற வர்களையும், வடிதயிரால்-சதுர்த்தி உகாரங்களிலே தெளிந்து தந்நிஷ்டராய்- மகாரத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக யோக்ய ரான வர்களையும், நறுவெண்ணெயால்-செவ்விகுன்றாமல் இவ்வடைவிலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம்பிறந்து, அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்த மான ஆத்மகுணங்களால் பூர்ணராய், மோக்ஷஸாபேக்ஷராயிருக்கிற வர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (உ)

ஸ்வா;-மூன்றாம்பாட்டு.(தந்தமித்யாதி) தெருவிலே விளையாடு கிறபிள்ளைகள் முதலானார்பலரும் "உன்மகன்எங்களை அடித்தான்"

வேண்டா. (கதம்) கோபம். (முத்தனையவித்யாதி) முத்துப்போலே ஒளி விடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து. அதாவது - கோபத்தைத் தவிர்த்து ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டென்கை. (மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே) முலைக்கீழே முழுசி, மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையை அமுதுசெய்யாய். .... (உ)

முக மண்டலத்தின் புகரை அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, "முறுவல்செய்து" என்கிறாளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கதம்படாதே" என்றதையும் கடாக்ஷித்து "கொண்டு" என்றபதம் அத்த்யாஹரித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). "மூக்குறிஞ்சி" என்றதால் அர்த்தஸித்தார்த்தத்தையருளுகிறார் (முலைக்கீழேமுழுசி) என்று. (முழுசி) என்றது - முட்டியென்றபடி. "உறிஞ்சி" என்றதினர்த்தம் (உரோசி) என்றது. அதாவது- தேய்த்தென்றபடி. ... ... (உ)

(க) உ-திருவ-உகூ.

என்று முறைப்படுவதாக, பிள்ளையையும் கொண்டுவந்து தீம்பேற்றிக் காட்டினவளவிலே, "ஆய்ச்சி! நான் ஒன்றும் செய்திலேன்? இவர்கள் தாங்களாக்கும் இவை யெல்லாம் செய்தார்கள்" என்று இவன்பீத ஞய் அழப்புகுந்தவாறே, 'இவள் அழுது கொடுவந்தவர்களை அழுகை மாற்றுதல், இவனைசிக்ஷித்தல் செய்யாதே, தன்னைத்தானேநலிந்து கொள்ளப்புக்கவாறே, அவர்கள்தாய்மார்வந்தவர்கள் "இது ஒவன்,' என்று விலக்கப்புக்கவாறே, "இங்சேரிலேதந்தாம் பிள்ளைகள் தாய் மார்பக்கலிலே அழுதுசென்றால் தரிப்பர்களோ" என்றது கேட்டு, அவர்கள் போனவாறே, இவனைப்பிடித்து நலிவதாகத்தேடி, இவன ழுகையைக் கண்டு உன்மேலே எல்லாரும் தீம்பேற்றி அலர்தூற்ற, அதுவேயாத்ரையாக. (வாழவல்ல வாசுதேவா) "பசுவின் வயிற்றில் புலியாயிருந்தாயீ" என்று கோபித்து, அத்தைமறந்து, உந்தையா

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி) ஊரில் பிள்ளைகளோ டே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர் களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படிசெய்யலாமோ? தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால், அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். (வந்துநின்மேல் பூசல்செய்ய) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப் பிணங்க. (வாழவல்ல) அதில் ஒருசற்று மிளைப்பின் றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போக (ஸ்ரீ) மாகஇருக்கவல்ல. (வாசு தேவா) வஸுதேவ புத்ரனானவனே!. பசுவின்வயிற்றிலே புலியா யிருந்தாயீ.

(உந்தையாரித்யாதி) உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னி

அந;—மூன்றும்பாட்டு (தந்தமித்யாதி) அழுது செல்லுகைக்கு ஹேதுபூ ர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஊரிலித்யாதி). "தாய்மார்" என்றத்தைஅநு ஷங்கித்து "வந்து" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "வாழவல்ல" என்றதுக்குதாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அதிலித்யாதி). (ஒருசற் றுமிளைப்பு) என்றது - ஒருஇளப்பில், சற்றும்-ஏகதேசமுமென்றபடி. "தந் தமித்யாதி) - "வாழவல்லவாசுதேவா" என்றஸமபிவ்யாஹாரத்துக்குவ்யுத்க்ர மேணதாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுவினித்யாதி).

"உந்தையார்" - உன்னுடைய தமப்பனார், "உன் திறத்தரல்லர்" - உன்னுடையவ்யாபாரத்தையுடையரல்ல ரென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற் றித்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). (இடையாட்டம்)

மூ;—கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று
அஞ்சினேன்காண மரர்கோவே! யாயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ
கஞ்சனைப்புன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய் முலையுணாயே.

நாங்ஙள் ஸ்ரீநந்தகோபர் உன் திறத்தரல்லர். உன்னை சிக்ஷித்து வளர்க்கமாட்டார்.

(உன்னைநானென்னுரப்பமாட்டேன்) நானும் உன்னை அதிரக்கோபித்து நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) "நந்தகோபனுக்கென்றே வாய்த்தபிள்ளாய்!" என்று கோபித்து அத்தையும் மறந்து, இவனை எடுத்து "சுரந்தமுலையை-நான்தர, நீஉண்ணாய்" என்று ப்ரார்திக்கவேண்டி நில்லாநின்றதிறே. .... (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) பிறப்பதற்கு முன்னே கொலைகருதிப்பார்த்திருக்கிறவன் "திருவாய்ப்பாடியிலே

டையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிக்ஷித்து வளராரென்றபடி. (உன்னையித்யாதி) தீம்பனான உன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்! (அணி) அழகு. இவன்தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. (நான்சுரந்தமுலையுணாயே) அவை யெல்லாம் கிடக்க, இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். .... (௩)

வ்யாபாரம். அதாவது - பிள்ளையை அடிக்கைமுதலானது. (இட்டெண்ணார்) என்றது - இத்தைஹ்ருதயத்திலே ஒன்றாகவைத்து எண்ணாரென்றபடி. கீழ்வாக்யபலிதம் (உன்னையித்யாதி). (வளரார்) என்றது - வளர்க்கிறவரல்லரென்றபடி. "வாழவல்லவாசுதேவா" என்றுஸம்போதித்து "உரப்பமாட்டேன்" என்றால் ஸித்தமாயிருக்க, "உன்னை" என்றும், "நான்" என்றும்ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன தாத்பர்யமருளுகிறார் (தீம்பனனவித்யாதி). "ஒன்று" என்றதினர்த்தம் (ஒருவழியாலும்) என்றது. "அணி" என்றதுக்கு அழகென்றுசப்தார்த்தமாய், நன்றாகவாய்த்தவென்றுபலிதத்தையருளுகிறார் (ஸ்ரீநந்தேத்யாதி). இத்தை தோஷவ்யஞ்ஜகோக்தியாக்கித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவன்தீம்பிலித்யாதி). (உளைந்து) க்லேசித்து. "நான்சுரந்த" என்றதுக்கு - இரக்கத்தாலே நான் பால்சுரக்கும்படி பண்ணினவென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அவையெல்லாமித்யாதி). ... ... (௩)

வளருகிறான்" என்று கேட்டால், கொலை கருதிவிடாதிரானிறே. இனி, "இதுக்காவன் இவன்" என்று தன் நெஞ்சில் தோன்றினக்ரு த்ரிம வ்யாபாரங்களெல்லாத்துக்கும்தானே ஸப்தமிட்டுப்புணர்ந்து ஶகடாஸுரனைக் கற்பித்து வரவிட வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு" என்கிறார். பூதனையிலும் களவுமிகுத்திருக்கும் காணும், ஆவேசமாகையாலே சகடாஸுரனுக்கு. (கலக்கழியப்பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது) சாடுகட்டுக்குலைந்து அச்சுமெதறித்துப்போம்படி பஞ்சிலுங்காட்டில் அதிமார்தவமான திருவடிகளாலே பாய்ந்த போது நொந்திடுமென்று அஞ்சினேன் காண்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காக கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. காவலாய்வைத்த சகடம்அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு"என்கிறது. (கலக்கழிய) (க) "தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறுகப்பிளந்துவீய" என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. (பஞ்சியித்யாதி) பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்த போது "திருவடிகள் நோம்" என்று பயப்பட்டேன்காண்.

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "கஞ்சன்தன்னால்" என்றவிடத்தில் தானான தன்மையைக் கம்ஸனுக்கு விஶேஷணமாக்கியும், சகடு புணர்க்கைக்கு ஹேதுவையும் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உன்மேலித்யாதி). ஆயர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதேயாகிலும் சகடம், இவனால் அஸுராவிஷ்டமானதாகையாலே, கம்ஸனால் புணர்க்கப்பட்டதென்றுமென்று கருத்து. க்ருத்ரிமமானபடியை உபபாதிக்கிறார் (காவலாகவித்யாதி). "கலக்கு" என்று - அவயவங்களுடைய கட்டாய், அது அழியும் ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிறார் (தளர்ந்துமித்யாதி). இப்படி பஹுப்ரகாரமாக அழியும்படியை உபபாதிக்கையால், * பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுண்டான நோவின் அதிஶயத்தாலே பயாதிக்யம் ஸூசிதமென்று கருத்து.

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாலும், கலக்கழியப்பாய்ந்தபோது அஸுரன்நஶித்து, நானும் ஸுரக்ஷிதனுயிருக்க, நீ அஞ்சுவானென்னென்கிற சங்கைக்கு,

---

(க) தி-வாய்-சு-கூ-ச.

(அமரர்கோவே) அமரருடைய பாக்யத்தாலேயிறே நீ பிழைத்தது என்னுதல்; அன்றிக்கே ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியும்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலே நீ பிறக்கையாலே யென்னுதல். இப்படி பயநிவர்தகங்களைக் கண்டாலும் பயம்மாறுதிறே இவர்க்கு. (ஆயரித்யாதி) பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் திரண்டபிள்ளைகளளவன்றுகில், ஓ! ஓ! உன்னை எங்ஙனே நியமித்து வளர்ப்பேன். இங்ஙனே இவர் ஈடுபடப்புகுந்தவாறே "நம்மையிலே கம்ஸன் பட்டதறியீரோ" என்ன; கம்ஸன் பட்டது உன்பக்கல் பண்ணின வஞ்சனையாகிற பாபவலை சூழ்ந்தன்றோபட்டது; "நீ வலைப்படுத்தாய்" என்கிறது-வ்யாஜமாத்ரமன்றோ? அன்றைக்கு நீ பிழைத்தது என் பாக்யமன்றோ வென்னுதல். அன்றிக்கே, "நீ வஞ்சனைசெய்து சிறைப்படுத்திக்கொல்ல, அவன் ப்ராணனிழந்தபடியாலே, நான் ப்ராணன் பெற்றேன்" என்று தேறி, முலையுண்ணுயென்கிறார். .... (ச)

(அமரர்கோவே) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னைக் கொண்டு தங்கள் விரோதியைப்போக்கி வாழவிருக்கிறவவர்கள்பாக்ய(ஸௌபாக்ய)த்தாலேயிறே, உனக்கொரு நோவுவராமலிருந்ததென்கை. (ஆயர்கூட்டத்தளவன்றுலோ) ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. "ஆல், ஓ" என்றவை விஷாதஸூசகமான அவ்யயங்கள். (கஞ்சனையித்யாதி) உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை, நீ அவன் திறத்திற்செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்திமுடித்தவனே! (முலையுணாயே) இப்போது முலையை அமுது செய்யவேணும். .... (ச)

"அமரர்கோவே" என்றதின் பலிதார்த்தத்தைப் பரிஹாரமாக வருளுகிறார் (உன்னைக்கொண்டித்யாதி). தேவர்கள் பாக்யத்தால் நோவில்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதி ப்ரயத்தாலே அஞ்சினேனென்று கருத்து. (இருந்ததென்கை) என்றவநந்தரம் "அல்லாதவாயர் அஞ்சினார்களில்லையோ? நீ, 'அஞ்சினேன்காண்' என்று முறைப்படுகிறதென்னென்ன" என்கிற அவதாரிக்கை அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. (விஷாதஸூசகம்) என்றது-இப்படி க்ருஷ்ணன் பஞ்சியென்ன மெல்லடியால் உதைக்கும்படி சகடாஸுரன் வராவேணுமோவென்கிற விஷாதஸூசகமென்றபடி. "உன் வஞ்சனையால்" என்கையாலே-அவன் வஞ்சனை தோன்றுகையால், அத்தைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (உன் திறத்திலித்யாதி).(முடித்தவனே) என்றது-"வலைப்படுத்தி" என்றத்தால் அர்த்தஸித்தம். ... ... (ச)

மூ.—

தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழகில்லேன்வாசுதேவா! [வேண்ட
தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போ
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே. (ரு

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயவித்யாதி) ஜந்மாந்தரவாஸனை
யாலும், அஸத்ஸஹவாஸங்களாலும், துஷ்டமந்த்ரிகள் வார்த்தை
கேட்கையாலும், ஸாதுவான அக்ரூரர்வார்த்தை கேளாமையாலும்
ராஜகுலத்திலே பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்று ஓரறிவி
லாமையாலும், ப்ரத்யக்ஷதர்ஶநாபாவத்தாலும், ஸகலப்ராண
விருத்தமான அஸன்மார்க நிரூபகனுகையாலும், இவையெல்லாத
துக்கும் ஹேதுவானகர்பதோஷத்தாலும், "தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என
கிறுர். தீயபுந்தியாவது - அஹங்கார மமகார நிபந்தநமாகத் தன
னைத்தானேமுடிக்கவிசாரித்து அத்யவஸித்திருக்கையிறே. இப்படிப
பட்ட புத்தியையுடையவன் நிர்நிபந்தநமாக உன்மேலே அதிகுபித
சலிதஹ்ருதயனுய், விபரீததர்மங்களான மாயாரூபிகளைப்பரிகரமாக

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (தீய புந்திக் கஞ்சன்) துர்புத்தி
யான கம்ஸன். பிள்ளைக்கொல்லியிறே. (க)* மக்களறுவரைக் கல்லி
டை மோதின பாபிஷ்டனிறே. (உன்மேல் சினமுடையன்)
"தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்ற அஶரீரி
வாக்யத்தாலேகேட்டிருக்கையாலும், பின்பு துர்க்கை(கூற்)சொல்லிப்
போன வார்த்தையாலும் "நமக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய்
நம்மால் கிட்டவொண்ணுத ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை
ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்ததாய்விடும்படியென்" என்றிருக்கையா

அரு;-அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயபுந்தியித்யாதி) கம்ஸனுடைய துர்புத்தியை
கார்யமுகேந உபபாதிக்கிறுர் (பிள்ளையித்யாதி). அத்தை ப்ரமாண முகே
விவரிக்கிறுர் (மக்களித்யாதி). தீயபுந்தியாலும் கம்ஸனுக்கு என்மேலே
சினமுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, "வாசுதேவா"
என்றுஸம்போதநையால் "உன்மேல் சினமுடையன்" என்று அர்த்தஸித்தமா
யிருக்கச்செய்தே, "உன்மேல்" என்று விசேஷித்ததால் பலிதமான ஹேதுக்க
ளைக் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறுர் (தேவகியுடையவித்

(க) ரு-ந-க.

வுடையனாய், ''எப்போதோ இடம்'' என்று சோர்வுபார்த்து மாயா ரூபிகளை வரவிட்டு அவர்களுடைய சூட்சியாகிற வலையிலே அகப் படில் நான் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; முடிவன். (சோர்வு) தனியே புறப்படுகை. (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாதுவான வஸுதேவன் முதலானாரையும் அவன் நலிகிறது. உன்னைக்கண்டால் அவன் வரவிட்ட மாயாரூபிகள் விடுவர்களோ?.

(தாயர்வாய்ச்சொல்கருமங்கண்டாய்சாற்றிச் சொன்னேன்போக வேண்டா)கீழே''தேவகிசிங்கமே''என்றுசொல்லிவைத்துஇப்போது

லும், உன்னுடையமேலே மிகவும்க்ரோதமுடையன் அவன். (சோர்வு பார்த்து) அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. (மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில்) உன்னை நலிகைக்காக மாயாரூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமுள்ள வடிவுகளைக்கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். (வாழகில்லேன்) நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க க்ஷமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். (வாசுதேவா) உன்னாலேயிறே ஸாதுவானவவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று.

(தாயரித்யாதி) தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேஸ்யதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது

யாதி). ''சினமுடையன்'' என்று மதுப்பு - பூம்நியாகையாலே, (மிகவும்) என்றது. '' மாயந்தன்னால் '' என்றுவஞ்சனத்தின் தானான தன்மையை உபபாதிக்கிறார் (உன்னையித்யாதி). (நீ அறியாமல்) என்றதுக்கு, (பிடித்துக் கொள்ளில்) என்றத்தோடந்வயம். ''வாழ்கைக்கு, கில்லேன் - ஸமர்த்தையல்லேன்''என்று அதுக்குஸ்வரூபமிருக்க, வாழ்ச்சியை மாத்ரத்தைச்சொல்லில் இவள் ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே அருளுகிறார் (நானித்யாதி). பலிதார்த்தம்(முடிந்தேவிடுவன்) என்றது. கண்ணா!என்னாதே ''வாசுதேவா'' என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன்னாலேயித்யாதி). (அவரும்) என்ற ச(உ)காரம்-விரோதத்திலே. ஸாதுவுக்குச்சிறைவாராதிறே என்றுகருத்து.

''கருமம்'' என்றதுக்கு ''க்ரியத இதி கர்ம - க்ரியத இதிகர்மம்'' என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாயர்சொல்லென்னாதே, ''வாய்ச்சொல்'' என்றத்தால் பலிதமான வர்த்தத்தை ஹேது பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). ஸாக்ஷாத்

தன்னைமாதாவாகச்சொல்லும்போது, (க) "பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே-பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே" (உ)"உந்தையாவனென்றுரைப்ப" "நந்தகோபன் †மைந்தன்" என்று இங்கிதத்தாலே காட்டிறைகவேணுமிறே. பிறந்தவன்றே"மாத்ருவசநம் கார்யம்"என்று கொண்டவுனக்குஎன் வார்த்தையும் கார்யமென்று கைக்கொள்ள வேணுங்காண். பலருமறியும்படிபலகாலும் சொன்னேன். லீலாரஸத்தை நச்சியும் போகாதேகொள். (ஆயரித்யாதி) என்னளவேயோ? இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் உன்னையேகாணும்படி அழகிதானதீபம் போலேயானஔஜ்ஜ்வல்யாதி குணங்களாலே ப்ரகாஶிதனானவனே!; விளக்குக்கழகுதூண்டாமையும், நந்தாமையும். இப்படியிருப்பதொரு விளக்குண்டோவென்னில்; ப்ரதீதியில் ப்ரத்யக்ஷமாத்ரத்தாலே உண்டென்னவுமாம். அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷஸாபேக்ஷமானாலும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநஸாபேக்ஷமாகாது. ஆயிருக்க இரண்டும் ஸ்மாரகதர்ஶநத்தாலே ஏகாஶ்ரயத்திலே காண்கையாலே இவைநிரூபியாமல்

பிள்ளைகளுக்கு அவஶ்யகரணீயங்காணென்கை. (சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா) இது தன்னைக்குன்றுங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. (ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே) திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்களதீபமானவனே! அணி - அழகு. இத்தால் "எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்குவரில் இவ்வூராக இருள்மூடி விடுங்கிடாய்"என்கை. (அமர்ந்தித்யாதி) ஆனபின்பு

சொன்னது செய்யாதபோது அப்ரீத்யதிஶயம் ஜநிக்கையால் இதுவே அவஶ்யகரணீயமென்று திருவுள்ளம். (இதுதன்னை) போகவேண்டாவென்றது தன்னை. (குன்றுங்குருச்சியாக) கர்ணமூலத்திலே ஏகாந்தமாக. (எல்லாரும் அறியும்படி ப்ரஸித்தமாக) என்றது - ப்ரஸித்திப்ராசுர்யத்தைச் சொன்னபடி. "போகவேண்டா" என்றாலும், இவன் தீம்பனாகையாலே லீலார்த்தமாகப்போகைதவிரானென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "சோர்வுபார்த்து" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "போகிலும் தனியேபோகாதே" என்று தாத்பர்யமாகவருளுகிறார் (லீலேத்யாதி). "ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே - போகவேண்டா"என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "வாழகில்லேன்" என்றதையும் கடாக்ஷித்து, இப்படி க்ருஷ்ணனைவர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதியாலே). (ஆனபின்பு) போகை அநுசிதமானபின்பு. "போகவேண்டா" என்கையாலே

(க) ரா-அ-ருஅ-ந்க. (உ) பெரு-எ ரு. † (பா) பெற்றனன்.

மூ.—

மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணாயே. (சு)

கண்ட மாத்ரமேகொண்டு அணிவிளக்கென்னுதல். அன்றியிலே அபூதமென்னுதல். (அமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே) உன் இஷ்டத்திலே போக்குவரத்து ஶீக்ரகதியானாலும் அழைக்கவரும்போது மந்தகதியாக வேணுங்காண்.

இனி இவர்க்கு முலைப்பாலாவது, ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமாய் மங்களாஶாஸநபர்யந்தமான பக்தி (ஃ) ரூபாபந்நஜ்ஞாநப்ரவாஹமிறே. ❋ பத்தியுழவனானவனுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் இது தானேயிறே. .... (ஞ)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடிஒருவகை ஒப்பாயிற்றாகிலும், அதுபோராமையிறே "நுண்ணிடையார்" என்கிறது. (விரியித்யாதி) "விரிகுழல்" என்கையாலே "நீண்டு பரந்து இருண்டு சுருண்டு நெய்த்து" என்றாப்போலே சொல்லுகிற வற்றுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். குழல்மேல்வந்து படிந்து உள்ளே முழுகின

பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து, உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையைஅமுதுசெய்யவேணும். .... (ஞ)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். (விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு) விஸ்த்ருதமான குழல்மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா

வந்ததுருதுருக்கைத் தனத்தைக்கண்டு, "அமர்ந்துவந்து" என்கிறாளென்று, அதுக்கநுகுணமாகவர்த்தமருளுகிறார் (பரபரப்பையித்யாதி). "முலையுணாயே" என்றபோதே "என்" என்றது ஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (உனக்கென்றித்யாதி). ... ... (ஞ)

அரு:-ஆறும்பாட்டு (மின்னித்யாதி). (ஒருவகைக்கொப்பாக)ப(ஃ)ங்குரத்வாத்யாகாரேண ஒப்பாக. (ஸூக்ஷ்மமான) என்றது - மின்னிலும் ஸூக்ஷ்மமான வென்றபடி. (குழல்) மயிர்முடி. (மதுபாநார்த்தமாக) புஷ்பங்களில்

வண்டுகள் மதுபானம் செய்த செருக்காலே இனிதான இசைகளைப் பாடாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை, பரமபதத்திலும் காட்டிலும் மிகவும்விரும்பிஅந்த இசைகேட்டு இனிதமர்ந்திறேவடபெருங்கோயிலுடையான்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. நித்யநிர்தோஷஸ்வயம்ப்ரகாஶ அபௌருஷேய ஏகார்த்த நிர்ணயமான ஸகலவேதங்களையும் மங்களாஶாஸநபர்யந்தமாக நிர்ணயித்து (க)"வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தன்" என்றுப்ரஸித்தரானஇவர், இவனுக்குவ்யாபகநாமங்களாய், வேறொருவ்யக்தியில் சேர்க்கவுமரிதாய், அஸாதாரணங்களான "விஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன்" என்னும்திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, "வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்" என்று வஸ்துநிர்தேசம் செய்தாரிறே. இதுவேயிறே ப்ராமாணிகர்க்கும் ஸாக்ஷாத்காரபரர்க்கும் உத்தேஶ்யம்.

ஹித்த வண்டுகளானவை. (இன்னிசைக்குமித்யாதி) மதுபானத்தாலே செருக்கி இனியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலும் காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம் மிகவும் பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் ஸித்திக்குமிறே.

மதுபானார்த்தமாக, பரமபதத்திற் காட்டில் இனிதாகவர்த்திக்கையை உபபாதிக்கிறார் (தாழ்ந்தாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). இரண்டும் ஸித்திக்கிறது லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே, பரமபதத்தில் இதில்லை என்றுகருத்து. (இரண்டும்ஸித்திக்குமிறே) என்றவிடத்தில் (உ)"అహ్రుతసహజదాస్యాస్సూరయ స్స్రస్తబన్ధావిమలచరమదేహా ఇత్యమీ రఙ్గధామ। మహితమనుజతిర్యక్స్థావరత్వాశ్రయ సునియతమితిహస్మప్రాహు రేభ్యోనమస్తాత్ - அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ்ஸூரயஸ்ஸ்ரஸ்தபந்தாவிமல சரமதேஹாஇத்யமீரங்கதாம। மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்தாவரத்வாஶ்ரயந்தேஸுநியதமிதிஹஸ்மப்ராஹுரேப்யோநமஸ்தாத் "என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம்.

"நுண்ணிடையார்" என்றத்தாலே, தாழ்ந்தாரானவர்களும், "இன்னிசைக்கும்" என்கையாலே ஸாமகாநபரரான நித்யமுக்தரும் என்றுகண்டுகொள்வது.

(க) ருு-ச-கரு (உ) ர-ஸ்த-க--ரு௫.

(உன்னையித்யாதி) உன்னைக்கண்ட பாக்யாதிகர் (க)“సిక్తాంతస్-ஸாகதாதம்” என்னும்படியான வ்யாஸாதிகளுடைய உபாஸநமாத்ரங்களன்றிக்கே, “இதுவேயிறே ஒருபடியாயிராநின்றதீ.” என்று விஸ்மிதராய், “இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் - என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ?” என்றுபலகாலும் சொல்லும்படியான வார்த்தையால்வந்தப்ரஸித்தியைஉண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) இந்த்ரியங்கள் வ்யக்த்யந்தரங்களிலே செல்லாதபடி ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அபஹரிக்கவல்லவனே!;

இடையாலே - ஒன்றையும் பொறாதவைராக்யமும், இடைநோக்குவது-முலைகள்விம்மிப்பெருத்தாலாகையாலே மிக்கபக்தியையும், “விரிகுழல்” என்கையாலே - நாநவானப்ரபத்திகளை ஏகாஸ்ரயத்திலேசேர்த்துமுடித்துநிஷ்டனாய், ஸாமநாவுமாய் உபதேசிக்கவல்ல ஆசார்யனையும், “மேல்நுழைந்த வண்டு” என்கையாலே - இவற்றுக்

(உன்னைக்கண்டாரித்யாதி) நாட்டில் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், “நாட்டிலே பாக்யாதிகைகளாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களுமுண்டிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்னதபஸ்ஸைப்பண்ணினளோ” என்று ஶ்லாகித்துச் சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! முலையுணாயே. (சு)

“இருடீகேசா” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து “உன்னை” என்றதுக்குவ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் அர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). (கண்டவர்கள்) (ஶ்லாகித்துச்சொல்லும்) என்றந்வயம். “இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள் என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ” என்றந்வயித்துவ்யாவர்த்யபூர்வகமாகவர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலே பாக்யேத்யாதி). “உன்னைக்கண்டார்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, இருடீகேசபததாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களுடையவித்யாதி). (உ)“హృషీకాణీన్ద్రియాణ్యాహుస్తేషామీశో యతో భవాన్। హృషీకేశ ఇతిఖ్యాతం లోకేనామభవిష్యతి - ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண் யாஹுஸ்தேஷாமீஶோ யதோபவாந்। ஹ்ருஷீகேஶ இதிக்க்யாதம் லோகேநாமபவிஷ்யதி” என்றததுஸந்தேயம். ... ... (சு)

பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னுமாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையால் கலக்கநோக்கி
வண்டுலாம்பூங்குழலினாருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுணாயே. (எ)

குப் பாத்ரமான ப்ரபந்தங்களையும் "இன்னிசை" என்கையாலே ஆசார்யனுடையஜ்ஞாந பக்திவைராக்ய வைபவங்களை இனிதாகப் பேசி அநுபவிக்கிற வாக்மித்வங்களையும், இவையெல்லாம் காணவும் கேட்கவுமாவது - திருமாளிகையிலேயாகையாலே இந்தை உ ந்தருளி இனி தமர்ந்த * வில்லிபுத்தூருறைவாரையும் காட்டுகிறது. (கூ)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) புத்ரஸாபேக்ஷராய் வர்த்திக்கிற ஸ்த்ரீகள் உன்னைக்கண்டால் அபஹ்ருதசித்தைகளாய், "நாம் இப்படி ஒருபிள்ளை பெறப்பெறுகிறோமில்லையே; நமக்குஇது கூடுமோ" என்கிறவாசையோடே தந்தாமுடைய உத்யோகங்களையும் மறந்து நில்லாநின்றார்கள். வேறே யுவதிகளாயிருப்பாராய் வண்டுமுழுகிமுழுகும்படியான செவ்விமாறுத மாலைகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்களையுமுடையார் சிலர்தந்தாமுடைய அபிமதங்களா

வ்யா—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய், உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். (வண்டுலாம் பூங்குழலினார் கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி) பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலேநின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே மதுவின் ஸம்ருத்தியாலேஉள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டாமல் வண்டுகளானவைமேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுடைய கண்களாலேஉன்னுடைய ஸமுதாய ஶோபாதர்ஶநம் செய்து. கலக்க நோக்குகையாவது - ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்கப் பார்க்கை.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) "பெண்டிர்வாழ்வார் கண்டவர்கள் நின்னொப்பாரைப்பெறுது மென்னுமாசையாலே பொக்கோழிந்தார்" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளுகிறார் (ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கித்யாதி). "உலாம்" என்கிறபதப்ரயோகத்தாலே பலிதார்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகமாகவருளுகிறார் (பெருக்காற்றிலேயித்யாதி).

மூ.—

இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்லரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையும் முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. (அ)

லே ஸ்பர்ஸிப்பதாக நினைத்துத்தங்கள்கண்களாலேஸமுதாயசோபா தர்ஶநம் செய்து அணைத்தெடுத்து வாகம்ருதஸாபேக்ஷைகளாய்க் கொண்டுபோவதாக வந்து நில்லாநின்றார்கள். நீயும் அவர்களோடேபோவதாகப்பார்த்து ஒருப்படாநின்றாய். (கோவிந்தா) நீகோவிந்தனாகையாலே அவர்களோடே போகவும் வேணும். போம்போது உண்டுபோகவும் வேணுங்காணென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு (இருமலையித்யாதி) க்ஷீராப்தியிலே வந்து நலிவதாகக்கோலி இரண்டு பெரியமலைபோலே கிளர்ந்துவந்த

கீழ் - "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்வைகளாய் பர்த்ருபரதந்த்ரைகளாய்புத்ரஸாபேக்ஷைகளான வர்களைச்சொல்லிற்று; இங்கு "வண்டுலாம் பூங்குழலினார்"என்றுப்ராப்தயௌவனைகளாய் போக(ஸாபேக்ஷை)ஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச்சொல்லுகிறது. (உன்னித்யாதி) உன்வாகம்ருதம் புஜிக்கவேண்டி உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். (கொவிந்தா). ஸர்வஸுலபனானவனே!. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இதுசேராது. (நீ முலையுணாயே). அது வேண்டினபடியாகிறது; நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி). வடிவின்பெருமையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து மல்பொரு

"வண்டுலாம்பூங்குழலினார்' என்றவிடத்தில் பெண்டிர் வாழ்வாரையே சொல்லுமளவில், 'நின்னைப்பாரைப்பெறுதுமென்னும்' என்று புத்ரார்த்திகளாகையாலே அவர்களுக்கே 'உன்வாயமுதமுண்ண வேண்டி' என்று போகமாகிற பலாந்தரோக்திவையர்த்த்யம்ஸித்திக்கும்; ஒன்றைச் சொல்லில் ஒன்று அர்த்தஸித்தமாகையாலே" என்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்த்த்ருபேதம் தோற்றவருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (வாகம்ருதம்) என்றது - அதராம்ருதமென்றபடி. "ப்ராக்ருதைகளான இவர்கள் கொண்டுபோக வந்தால் நான் போவேனோ" என்று * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றதாயாரைப் பார்த்துச் சொல்லவருளுகிறார் (உன் ஸௌலப்யத்துக்கித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி). "இருமலைபோலேதிர்ந்த" என்ற விடத்தில் அபூதோபமையாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்ருஶ்யத்தை

மது கைடபர்களென்கிற இரண்டுமெல்லரைத்திருவனந்தாழ்வரனாலே உருமாயும்படி எரித்துப் பொகட்டா யென்னுதல். கம்ஸனுடைய மல்லர் உன்னைக்கண்டபயாக்நியாலே எரித்துவிழும்படி செய்தா யென்னுதல். (உன் திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேர்க்கவந்தென்ன ல்குலேறி) திருமலிந்து தேர்க்குமுன்மார்பு திகழ. மலிகையாவது-க்ரமநிர்வாஹகன் முதலாக பஞ்சாமத்கோடிவிஸ்தீர்ணண்டா திப திபர்யந்தமானவளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதி யிலுள்ளாரிலும் வ்யா வ்ருத்தையாய், "ஸர்வபூதாநாமீஸ்வரீ" என்கிற ஸர்வாதிக்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாராலே நிரூபிக்கப்பட்ட உன்மார்புதிகழ. இத்தால் "அவன்ஸ்ரியঃபதி" என்னவேணுமே. மலிதல் - கிளப்பம். "தேர்க்கை"-நிரூபகம். "திகழ்தல்"-"ஸ்ரியঃபதி" என்னும் விளக்கம். அன்றிக்கே, "தேக்க" என்றுபாடமாயிற்றாகில், உன்மார்பில் முலைப் பால் தேங்கவென்கிறது. (என்னல்குலேறி) என்னெக்கலையிலே வந்தேறியிருந்து. ஒரு முலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒரு முலையைத்திருக்கையாலே பற்றிநெருடி, இரண்டுமுலையையும், மாறிமாறிப் பால்வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தி லடங்காமை

ருவதாக எதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகராகிறவிரண்டு மல்லருடைய வும் சரீரமானது பயாக்நியாலே தக்த(ஃ)மாய்விழும்படி பண்ணின வனே!. (உன்னித்யாதி)! உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநி ன்றுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி-விளக்கம். அன் றிக்கே, "திரு"என்று-பெரிய பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவ ளெழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள உன்னு டைய மார்வென்னவுமாம். (தேக்க) தேங்க;- முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. (வந்தென்னல்குலேறி) என்மடியிலே வந்தேறி. (ஒருமுலையித்யாதி) ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தில்

யும் காட்டாநின்று கொண்டு, எதிர்த்துவருகைக்குப்ரயோஜநத்தையு மருளிச் செய்துகொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (வடிவினித்யாதி). முஷ்டியுத்தத் தாலே கொன்றிருக்க, "எரிசெய்தாய்" என்னக்கூடாமையாலே (பயாக்நி யாலே) என்றது. "திருமலிந்து" என்றதுக்கு-இரண்டர்த்தம்;—திருவானது மலிந்து என்னுதல்; திருவாலேமலிந்து என்னுதல். இவற்றைக்ரமேண வருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). ... ... (அ)

அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொள்முத்தம் சிந்தினாற்போல்
செங்கமல முகம்வியர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க்கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. (கூ)

யாலே விட்டு விட்டென்னுதல்; உடலைமுறுக்கி ஏங்கியேங்கியென்னுதல்; அமரவிருந்துண்ண வேணும். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) புழுதி அளைந்த ஆயாஸத்தால் வந்தவேர்ப்புமுகத்திலே காணவந்து அமுது செய்யவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா-;(அங்கமலமித்யாதி) அழகிதாகமலர்ந்ததாமரைப்பூவினுள்ளில் செவ்விமாறாத மதுவெள்ளத்தை வண்டுகளுண்டுகளித்துச்சிதறினமதுதிவலை முத்துப்போலே. அச்செங்கமலம் போலேயிருக்கிற திருமுகத்திலே வேர்ப்புத்துளிகளரும்ப என்னுதல்; அங்கமலச் செங்கமலமுகத்திலே ஒளியையுடைத்தான முத்துக்கள்சிந்தினாற் போலே வேர்பபரும்பவென்னுதல். அப்போது "கமலம்" என்று ஜலத்துக்குப்பேராம். "அம்" என்று-அழகு. (தீமையித்யாதி) இப்

அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுதுசெய்யவேணும். .... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். (போது) புஷ்பம். (அகம்) இடம். (அணியித்யாதி) நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாற்போலே. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறு

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) "அங்கமலம்" என்றவிடத்தில் "அம்" என்று - அழகாய், இதுக்குஹேதுக்களை அருளுகிறார் (நிறத்தாலுமித்யாதி). (செவ்வி) ஸௌகுமார்யம். (நீர்மை) தெளிவு. மலராவிடில் சிவப்புப்ரகாசியாமையாலே (மலர்ந்த) என்றது. (குறுவேர்ப்பு) ஸ்வேதகணங்கள். (அரும்பும்படி) அரும்புபோலே உத்பந்நமாம்படி. "அங்கமலப்போது" என்றத்தாலே உபமானம்சொல்லியிருக்க, "செங்கமலம்" என்றது-ஆதராதிசயத்தாலே என்று திருவுள்ளம். "இம்முற்றத்தூடே தீமை

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிகளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப னென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்றகூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீமுலையுணாயே. (௧0)

போது முற்றத்தூடே அங்கமெல்லாம் புழுதியாக அளையவேண்டா. இப்போது திருமேனியெல்லாம் புழுதியாக முற்றத்தின் நடுவேயிருந்தளைய வேண்டா. (அம்ம) ஆஶ்சர்யமென்னுதல்; ஸ்வாமி வாசகமென்னுதல். (விம்மவித்யாதி) அங்குஅமரர்க்குவிம்ம அமுதளித்த வமரர்கோவானவனே! (விம்மல்) நிறைதல். .... (௧)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவித்யாதி) ஓசைக்கிண்கிணிகள்

வேர்ப்பரும்பும்படியாக. (தீமையித்யாதி) இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதியளையவேண்டா. (அம்ம) ஸ்வாமி யென்னுதல்; இவன்சேஷ்டித தர்ஶநத்தால் வந்த ஆஶ்சர்யோக்தியாதல், (விம்மவித்யாதி) துர்வாஸஸ் ஶாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே ஈடுபட்டுச் சாவாமைக்கு மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாஶ்ரயித்ததேவர்களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அம்ருதத்தை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! (முலையுணாயே) அப்போது அவர்களபேக்ஷைக்காக அதுசெய்தாப்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேக்ஷைக்காக நீ முலையுண்ணவேணுமென்கை. .... (௧)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (ஓடவோடவித்யாதி) நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக் கீடாக செருக்காலே

செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக புழுதியை அளையவேண்டா" என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (இம்முற்றத்துள்ளேயித்யாதி). "அமரர்க்கு அங்குவிம்ம அமுதளித்தவமரர்கோவே" என்றந்வயித்து, "அமரர்க்கு" என்றதுக்கு - "அமரத்வஸாபேக்ஷர்க்கு என்றர்த்தமாக்கி, அதுக்குப்ரஸக்தி பூர்வகமாகச்சப்தார்த்த மருளுகிறார் (துர்வாஸஸ்ஸித்யாதி). (ஈடுபட்டு) க்லேசப்பட்டு. "விம்ம" என்றபதார்த்தம் (வயிறுநிறையும்படி) என்றது. இப்படி ஸம்போதித்ததைப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அப்போதித்யாதி). ... (௧)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி) "ஓட ஓட" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நடக்கும்

ஓடவோட ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே. (பாணி) த்வநி. கிண் கிணியொலிக்கும்பாணி தாளமாகப் பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்தாடி. (வருகின்றாயை) வருகிறவுன்னை, (பற்ப நாபன்என்றிருந்தேன்) கீழே(க) "பற்பநாபா சப்பாணி" என்றதை

பதறி யோடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே, (பாடிப்பாடி - அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு - ஆடியாடி) அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான ந்ருத்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. (உ) * கூத்தன் கோவலனிறே. நட க்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கை களினுடைய வோசைகள்தானேபாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து; அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்கு மோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம்.

(வருகின்றாயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன்) இப்படி என்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை, (ந) "கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே வேறோராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீ கமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ; இவ

போதித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தாலே) என்றது. அதாவது - கண்டத்வநியாலே என்றபடி. இப்படியாகாவிடில் த்வநியாகிற சப்தமென்று ரூபகமாகச் சொல்லக்கூடாதிறே. அவன்நடை - கூத்தாயிருக் கைக்கு ப்ரமாணம் (கூத்தனித்யாதி). "கூத்தன்" என்று கூத்தை ரூபக மாகச் சொல்லுகைக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (நடக்கிறவித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (தாளமாக) என்றது. "பாணி" என்று வாத்யமாய், அதுவே தாளமென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில் "பாணியாலே" என்றதை-பாணியாகவென்று கண்டு கொள்வது.

"ஓடவோடக்கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடியாடிவருகின்றாயை பற்பநாப னென்றிருந்தேன்" என்றந்வயித்து, இஸ்ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு ப்ரதமார்த் தாநு குணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (கொப்பூழ்) நாபி. (வேறொரு) என்றது - இப்படி ஆகர்ஷகமானபத்மநாபத்வம்தவிரவென்றபடி.

(க) க-எ-கு. (உ) தி-வாய்-கo-க-சு. (ந) நா-தி-கக-உ.

நினைத்து, "பற்பநாபனென்றிருந்தேன்" என்கிருர். ஜகத்காரண வஸ்துவான மேன்மையை நினைத்திருந்தேன். "அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றும்படி பிள்ளைத் தனத்தால் வந்த நீர்மை மாத்ர மனறிக்கே, அதிமாத்ரமான இந்தலீலாரஸமெல்லாம் வேணுமோ? வாராய்". என்ன; ஓடப்புகுந்தான். தாமும் அடிப்பதாகச் செல்ல, ஓடியோடிப்போகிறதைக் கண்டு "போகாதே கொள்ளாய்; நீ உத்த தமனன்றே? முலையுண்ணவாராய்" என்கிருர். புருஷோத்தமத்வ

ணுக்கு வேருெரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ? "சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமோட்டமுமாயிருந்தபடியென்?" என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டிருந்தே னென்னுதல். அழிந்து கிடந்ததை யுண்டாக்குமவனன்றே, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறுனென்றிருந்தேனென்னுதல். (ஓடியோடியித்யாதி) இவன் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, "இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!" என்று மீண்டு ஓடிபோகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக் கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே, நீ

(வேணுமோ) என்றவநந்தரம் "என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக" என்றத்யாஹாரம், (பாட்டும் ஆட்டமுமாய்) என்றவநந்தரம் "இவன் என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக" என்று சேஷம். இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் பத்மநாபனுய் ஸேவைஸாதிக்க, இப்படி வித்த ([illegible]) ராகிருரென்றுகருத்து. "பத்மநாபன்" என்றத்தால் ப்ரஹ்மாதிஜநகன் என்று தோன்றுகையாலே அத்தால் வந்தகாரணத்வாநுகுணமாகத் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிருர் (அழிந்தித்யாதி), நந்தாதிகளையும் கூட்டியருளுகிருர் (நம்முடையஸத்தை) என்று. கீழே "வருகின்ருயை" என்றுசொல்லியிருக்க, "ஓடிப்போய்விடாதே" என்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே ப்ரஸக்தியைக்காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிருர்(இவனித்யாதி). (கருத்தறியாதே)என்றது-"பத்மநாபன்" என்றதுக்கு அழகிலும் தங்கள்ஸத்தையை நோக்குகையிலும் தாத்பர்யமென்றறியாதே என்றபடி. ஓட்டமும் ஆட்டமுமாயிருக்குமாகையாலே, (இப்படி ஆடிக்கொண்டு)என்றது. (க) "ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః- உத்தமஃ புருஷஸ்த்வந்யஃ பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருதஃ" என்று, இதுவும் பரத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதானுலும், "போய்விடாதே" என்றவநந்தரம்

(க) கீதை-கரு-எ.

மூ.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மாவது - ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் போலே காணும். இத்தால் (க) "அப்ராப்யமநஸாஸஹ-அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்று வேதங்களுக் கெட்டாமல் போனுப் போலே பரமவைதிகாக்ரேஸராரா யிருக் கிற விவர்க்கும் எட்டாமல் போகலாமோ வென்று தோற்றுகிறது.

"ஓசைக்கிண்கிணிகள் ஓடவோட வாடி ஆடியொலிக்கும்பாணி யாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி யாடி வருகின்றுயை, பற்பநாபனென்றிருந்தேன், ஓடியோடிப் போய்விடாதே உத்தமா" என்றந்வயம். .... (கo)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—பதினேராம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) "ராஜாக்களுக்குஅபி மதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினையிட் டுக் கொண்டு திரிவாரைப்போலேயிறே க்ருஷ்ணனுக்கபிமதமான

புருஷோத்தமனுகையாலே ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனானபின்பு என்வசத் திலே வந்து என்முலையை உண்ணவேணு மென்கிறாள். (கo)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(பதினேராம்பாட்டு). (வாரணிந்த கொங்கையாச்சி) " ராஜாக்களுக்குஅபிமதமானத்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள்கட் டி இலச்சினையிட்டுக்கொண்டுதிரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்குபோக்

சொல்லுகையாலே இது நீர்மைக்காமென்றர்த்த மருளுகிறார் (நீ புருஷோத் தமனுகையாலித்யாதி). ... ... (கo)

அரு;—பதினேராம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). "மாதவா! உண்" என்று சொல்லும்போது "வாரணிந்த" என்று சொல்லக்கூடாமையாலே, இத்தை பூர்வதசையைப்பற்றி வர்ணிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தமு கேந உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி). (இலச்சினை) முத்ரை. *வார்பதார்த்

(க) தை-ஆ-க.

முலைகள் கச்சிட்டுச்சேமித்துவைத்தது'' என்னுமிடம்தோன்ற ''வாரணிந்த கொங்கையாச்சி'' என்கிறுர். புத்ரவத் ஸ்நேஹம் நடக்கும் போது ராஜவத் உபசாரமும் வேணுமிறே. (வார்) கச்சு. (மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்) பெரியபிராட்டியாராலே அவாப்தஸமஸ்த காமனானவனையிறே ''முலையுண்ணவா'' என்று - ஆச்சிஅழைத்ததும். அவள் அழைத்தப்ரகாரங்களை. (நீரணிந்தகுவளை வாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்; நீருக்கு அலங்காரமாக மலர்ந்த செங்கழுநீரில் மிக்கபரிமளம் ஒருபடிப்படத் தோன்றுகிற ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியுலுண்டான ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ப்ரதானனான ஸ்ரீவல்லபன் செல்வநம்பிமுதலானுர் கொண்டாடும்படியுமாய்

யமானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சி'' என்றுஸ்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர். (மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்) ஸ்ரியப்பதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. (நீரித்யாதி) நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானனானஸ்ரீவல்லபனும் ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்கள ளவன்றிக்கே, பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்

தம் (கச்சு) என்றது; ஸ்தநகஞ்சுக மென்றபடி. '' மாதவாஉண் '' என்று சொல்லக்கூடுமோ? மாதவனாைல் அவாப்தஸமஸ்த காமனன்றோ வென்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறுர் (ஸ்ரிய:பதீத்யாதி), ''மாற்றம்'' என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தை) என்றது. ''அணிந்த'' என்றதின் பலிதார்த்தம் (அலங்காரமாக அலர்ந்த) என்றது. '' அணிந்த '' என்று நீருக்கு அலங்காரமாகச் சொல்லுகையாலும், '' நிகழ்நாறும் '' என்று பரிமளப்ராசுர்யம் சொல்லுகையாலும், ஸாமாந்யசப்தமான குவளை பதத்தை-செங்கழுநீர் என்று விசேஷிக்கிறுரென்று கொள்வது. நிகழ்கை-வர்த்திக்கையாய், அத்தால் பலிதம் (ஒரு படிப்பட) என்றது. ... ... (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநாதிஸித்தமான மங்களாஶாஸந ப்ரஸித்தியையுமுடையவர். (பட்டர்பிரான்) ஸத்யவாதிகளானப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகரானவர். (பாடல்வல்லார்) இவருடையபா(ஞா)வபந்தமில்லையேயாகிலும் இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே பாடவல்லார். (சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்ற சிந்தைபெறுவர்தாமே) பாடவல்லார்தாமே சென்றசிந்தைபெறுவர். (சீர்)ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம். (செங்கண்) உபயவிபூதிநாதத்வத்தால்வந்த ஐஶ்வர்யஸூசகமாதல், பெருமையாதல், வ்யாமோஹமாதல்.

ஜலஸம்ருத்திமாறுத செங்கழுநீரைச் சொல்லுகையாலே மங்களாஶாஸநகுணத்திலே ஒருபடிப்பட்டஸமூஹநாக்களையும், "நிகழ்நாறும்" என்கையாலே அவர்களுடைய ப்ரஸித்தியையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (சீரித்யாதி) ஆத்மகுணங்களாலே அலங்க்ருதனாய், அவயவ சோபைக்கு ப்ரதாநமான சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆஶ்ரிதரநுபவிக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்றிக்கே (சீரித்யாதி) ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலே அலங்க்ருதனாய், இந்நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். (சென்றவித்யாதி) பாடல் வல்லார்தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே ஒருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:o:—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அரு;—போய்ப் பாடுடைய ப்ரவேசம். பசி தெரியாதபடி உறங்கும் பருவத்திலே அவனை எழுப்பி முலையூட்டின ப்ரகாரமான பூர்வ வ்ருத்தத்தையும், காதுகுத்தும் பருவமான தலைநிலாப்போதைவிட்டு, தன் நோவதானதி

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி
போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம்.

கீழே "தாயர்வாய்ச்சொல்கருமம் கண்டாய்"என்றும், "தீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா" என்றும், பலவிடங்களிலும் சொல்லிற்றுக்கேட்கிறாரில்லை யென்றிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனை அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடுதோன்றும்போது ஆஸ்ரிதவசநம் கேட்கவேணுமென்னும் தாத்பர்யம் தோன்றவேணுமென்று ஸ்ரவணேந்த்ரியத்திலே ஸம்ஸ்காரஸம்ருத்தி யுண்டாக அவன் ஆச(ஸ்)ரித்துக்காட்டுகையாலே, இந்த்ரியக்ரஹண ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷப்ரகாசகம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். அவன் இப்படி ஆசரித்தானென்றால், இந்த்ரியக்ரஹண ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷராயிருக்கும் தேஹேந்த்ரியங்கள் ஜந்மஸித்தமாகவுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,

---

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - தன்னுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்கையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இறாய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலையூட்டினப்ரகாரத்தை, அவனுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசித்தாமு மநுபவித்து இனியரானார் ;

யும் பருவமான தசையிலே காதுகுத்த நினைத்து, அந்தப்ரகாரத்தைப் பேசுகிற வர்திஷ்பமாணத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு ஸங்கதி அருளுகிறார் (கீழென்று தொடங்கி, இத்திருமொழியில் என்னுமளவும்). இத்தால், கீழ்-தன்நோவுதானறியாதபருவமாகவும், இத்திருமொழியிலே தன் நோவுதானறியும் பருவமென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (கிடந்துறங்குகிற) என்றது-ஒரு நிடையாகக் கிடந்துறங்குகிறவென்றபடி. (இறாய்க்கை) முலையுண்ணாதே பின் வாங்கிப் போருகை. (பஹுமுகமாக நிர்பந்தித்து) என்றது-பலகாலும் "முலையுணாய், முலையுணாய்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. (ப்ராப்தியையும்) மாத்ருத்வயா(ரூ)வகையையும், (இனியரானார்) என்றது-ப்ரீதரானாரென்றபடி.

த்ருஷ்டாத்ருஷ்டரூபமான பதார்த்தங்களை ஜந்மஸித்தமான அந்த இந்த்ரியங்களாலே குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கும் போதும் ப்ராமாணிகரான பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களுக்குச் சேர்ந்த வர்த்தமாநாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், இவ்வநுஷ்டாநம்தானில்லையேயாகிலும், த்ராவிடவேதத்துக்குக் கருத்தறியும் மூதுவர்நிர்ணயித்த வாச்ய வாசகஸம்ப்ரதாயத்தாலே வ்யாபகத்வாரா வாசகவாச்யங்களை ப்ரதம மத்யம நிகமநபர்யந்தமாக அர்த்த தர்ஶநம் பண்ணுவிக்க வல்லவர்களுடைய அநுதாப வசநங்களாலும், அநுதாபஹேதுவானவிறே செவிவழியே கலை இலங்குவது. (க)[ஸ்ரீஶ-ஶ்ரோதாச] அநுதாபஹேதுவான அர்த்தக்ரஹணஶப்த

அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தால் அவர்களைஸம்பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, அவனை "காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச்செய்தேயும் அவன் அஞ்சாதபடியான வசநங்களைச்சொல்லியும், அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும், உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, தத(ஶ)வஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டுதத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துஅழைத்தவப் பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறாரித்திருமொழியில். *

(காதுப்பணிகள்) கர்ணாபரணங்கள். "பணிகளும்" என்ற ச(ஶ)காரத்தை "இட்டு" என்றவிடத்தில் கூட்டுவது. இத்தால் காதுகுத்தியும் பெருக்கியும் பணிகளிட்டுமென்றபடி. (பதார்த்தங்களும்) என்றது - "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "நொந்திடுகில்லேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து (அவனித்யாதி). "திரியை எரியாமே காதுக்கிடுவன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளுகிறார் (அவனஞ்சாதபடியித்யாதி). "பேர்த்தும் பெரியனவப்பம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து (அவனுக்கித்யாதி). (உடன் படுத்துகை) ஸம்மதிப்பிக்கை. (அப்பாசுரங்கள்) என்றது-"அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" இத்யாதியான யசோதையினுடைய பாசுரங்களென்றபடி. ... ... *

(க) ரா-ஆ.

மூ.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையும் தாழ்த்தான்
பொருதிறல் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணா வுன்னைத்
தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே
கேசவநம்பீ யுன்னைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்
அடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். (க)

மாத்ரங்களை வருந்தியும் குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கைக்காகவிறே, அந்தஶ்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ஸம்ஸ்காரஸம்ருத்தி உண்டாக்கிற்றென்று, அத்தை நினைத்து, அந்தஸம்ருத்தியைப்பலகாலும் தொட்டுப் பார்க்கவேணுமிறே. "உன்செவியில் புண்ணைக்குறிக்கொண்டிரு" என்றிறே லோகோக்தியும். .... *

ஸ்வா ;—முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி) "பாடுடைய நின்தந்தையும் போய்த்தாழ்த்தான். புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் இடம்பட்ட நெஞ்சையுடையவனான உன்னுடையபிதாவும் 'பசுக்கிடையிலே சென்று வருகிறேன் ; வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக்கொள்' என்று போய்வரவுதாழ்த்தான்" என்று இவள்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (போயித்யாதி.) (பாடுடைய நின்தந்தையும் - போய் - தாழ்த்தான்) புத்ரரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜநரக்ஷணத்திலும் † இடம்பட்ட நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும், "பசுக்கிடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக்கொள்" என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, "போய்" என்கிறவிது - மிருதிக்கு வாசகமாய்,

---

அரு;—முதற்பாட்டு. (போய்ப்பாடித்யாதி) "நின்தந்தை" என்றத்தையும், அதில் ப்ராதாந்யஸூசகமான ச(ு)காரத்தையும்கடாக்ஷித்து "பாடுடை" 'நெஞ்சுடை'' என்று அத்யாஹரித்து, "பாடு" என்று விஸ்தாரமாய்த்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (புத்ரேத்யாதி). (இடம்பட்ட) விஸ்த்ருதமான. "போய் தாழ்த்தான்" என்றதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுக்கிடையித்யாதி). "பாடு" என்று விஸ்தாரமாய், அது தானும் அபிநிவேஶத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "நின்

---

† (பா) இடமுடைய, சுபெட்ட.

சொன்னவாறே, "அவன்வந்தால் விளையாடப்போமோ?, அதுக்கு முன்னே போகவேணும்" என்று இவன் உத்யோகித்தவளவிலே, "பொருதிறல் கஞ்சன்கடியன்" என்று உத்யோகத்தை நிஷேதிக்கிறாள். திறல் - பலம். இந்த்ராதிகளைவென்று வந்தவனாகையாலே, க(?)ர்வோத்தரனாய் உன்னளவிலேமிகவும் கடியனாயிறேயிருப்பானவன். அவன் "ஆரைவரவிடும், எதுசெய்விக்கும்"என்று தெரியாது.

(காப்பாருமில்லை) அதுக்குநல்விரகறிந்துகாக்கவல்ல, * கூர்வேல் கொடுந்தொழிலரானவரும் இங்கில்லை. "இவ்வூரில் விளையாடுகிறபிள்ளைகளை எல்லாரையும் சிலர்காக்கிறார்களோ? அவர்கள்நடுவே விளையாடுகிறவென்னை, அவன்வரவிட்டவர் களுண்டாகிலும் என்னை

ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனாய், (க)"கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன்" என்கிறபடியே நீ பிறந்தவன்றே தொடங்கிவேலைப்புகரெழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழேஞெ றும்பூரிலும் ஸிஹ்மத்தின்மேலே சீறுமாபோலே சீறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். (பொருதிறல்கஞ்சன் கடியன்) பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே, "ஆரைவரவிடுமோ, எது செய்விக்குமோ"என்று தெரியாது.

(காப்பாருமில்லை) அதுக்கு நல்ல விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாருமிங்கில்லை. ரக்ஷகரானவர் வந்திலர்; நானோ அபலை; வேறொரு பரிவர்தானேயில்லை; யார்தான் ரக்ஷிப்பார். (கடல்வண்ணாவுன்னை.) (உ) "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே

தந்தையும் தாழ்த்தான்" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கூர்வேலித்யாதி). எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (நீ பிறந்தவித்யாதி). (வேலை) ஆயுதத்தை. க்ருஷ்ணனளவில் கடியனும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (உன்னை நலிகைக்கித்யாதி).

(அதுக்கு) கஞ்சன் கொடுமைக்கு. (நல்லவிரகு) தப்புவிக்கும் உபாயம். தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (ரக்ஷகரான வித்யாதி), "கடல்வண்ணா உன்னைக் காப்பாருமில்லை" என்றநுவதித்து, "கஞ்சன் கடியன்" என்றத்தை கடாக்ஷித்து சங்காபரிஹார ரூபேணபாவமருளுகிறார் (தன்னேராயிரமித்யாதி). (அவர்

(க) திருப்பாவை-க, (உ) ௩-க-க.

க்குறித்து அறியவல்லர்களோ ?" என்ன; (கடல்வண்ணா) "உன் நிறம் உன்னைக்கொள்சொல்லிக் காட்டிக்கொடாதோ?" என்ன; "(க) *செற்றார்திறலழியச் சென்று செருச் செய்யுமூரிலே அவர்கள் கண்டால்தான் வருவதென் ?" என்ன; ஆனாலும் "தனியேபோ யெங்கும்திரிவுதி" என்ன;

"அதுசெய்கிறேனில்லை; பிள்ளைகள்நடுவேநின்று விளையாடி வருகிறேன்" என்ன; "உன்வார்த்தை யன்றோ? பேய்முலைக்கும் பாலுக்கும் வாசியறியாமலுண்டவனன்றோ? உன்னை நலிவதாக

"இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குளே நானுமொருவனாய்த் திரியாநின்றால், என்னை அவர்கள் அறியப் புக்கார்களோ?" என்று நீ நினைக்கவேண்டா; கடல் போலே ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற உன்வடிவழகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ?; இப்படி யிருக்கிற உன்னைபுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரு மில்லை யென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும், அஸ்த்தாநே ப(஭)யஶங்கை பண்ணி மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடையவுன்னை, விரோதிபூயிஷ்ட்டமான இவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாரொருவருமில்லை யென்னுதல். (தனியேபோ யெங்கும்திரிதி.) பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிறு யென்னவுமொண்ணாதபடி, அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள்தன்னோடேகூடப் போனால் தான் ப்ரயோஜநமென்; (பேய்ப்பால் முலையுண்டபித்தனே) பேயானவள் தாய்வடிவைக் கொண்டுவர, அவளைத் தாயாகவே நினைத்து அவள் முலைப்பாலை யிருந்துண்ட ப்ரா(஭்ரா)ந்தனல்லையோ? ஆகையால், மாயாரூபி

கள்) என்றது-கம்ஸனாலே அனுப்பப்பட்டவர்களென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (ஒரு விரோதிகளித்யாதி). "காப்பாருமில்லை' என்பானென்? தன்னோராயிரம்பிள்ளைகளுண்டே" என்ற சங்கைக்குப் பரிஹார பரமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி).

"இனி நான் தனியே போகவில்லை; அவர்களோடே கூடவே ஸஞ்சரிப்பன்" என்று க்ருஷ்ணனுக்குக் கருத்தாய், அதுக்கு உத்தரமாக அவதாரிகையருபேண மேலுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "ப்ரயோஜநமென்" என்றத்தை, சப்தார்த்தத்தையும் காட்டா நின்றுகொண்டு ஸோபபத்திகமாக விவரிக்கிறார் (பேயானவளித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). நம்பி

(க) திருப்பாவை-கக.

வந்தவர்கள் பிள்ளைகளுடைய வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு விளை யாடுவாரைப்போலே தோன்றுவர்கள். அந்தப்பேய்ப்பாலினுடைய வீர்யத்தாலே உனக்கறிவுகேடுவிளைந்து அவர்களோடேயும் விளை யாடக்கூடும்'' என்ன; "ஆனால்தான் வந்ததென்?, நான் கேசவநம்பி காண்; என்னுடைய ஸௌர்யாதி குணபூர்த்திலேசத்திலே கேசி பட்டதறியாயோ?'' என்ன; அதுதன்னாலேயன்றோமிகவும் பயப்படு கிறேன். "நம்பி'' என்றது - விஷாதகுணஸூசகம். "நானே யன்றுகாண்; உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுக ளெல்லாரும் வந்தார்காண்; வாராய்'' என்ன; "வந்தவர்களை நீ உபகரித்து ஸமாதானம் செய்தாலன்றோ நான்வரவேண்டுவது'' என்ன; "வந்து காதுகுத்தினாலன்றோ அவர்களை உபசாரத்தோடே உபகரிப்பது; அடைக்காய் முதலான உபஹாரத்ரவ்யங்களெல்லாம் திருத்திப்பாரித்துவைத்தேன்'' என்கிறாள். .... (க)

களான வஸுரர்கள், ஒக்க விளையாடுகிற பிள்ளைகளோடொத்த வடிவைக்கொடுவந்து கலசிநின்றாலும், அவர்களையும் பிள்ளைகளோ பாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிறே நீயென்கை. (கேச வநம்பி) "இப்படி நீ என்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவ நம்பியன்றோ? என் கையிலே கேசிபட்டதறியாயோ?'' என்று தன் ஸௌர்யபூர்த்தியைக்காட்ட; அத்தை அவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, "நானேயன்றுகாண்; உன் னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார் கள்;வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான அடைக்காய்முதலானவை யும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படிவர வேணும்'' என்கிறாள். .... (க)

யென்றதே, "கேசவநம்பி'' என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). இவ்விடத்தில் (க) "యస్మాత్త్వయైవ దుష్టాత్మా హతః కేశీజనార్దన, తస్మాత్కేశవనామాత్వం లోకేఖ్యాతింగమిష్యసి- யஸ்மாத்த்வயைவ துஷ்டாத் மாஹத꞉ கேஶீஜநார்த்தந। தஸ்மாத் கேசவநாமாத்வம் லோகேக்யாதிம் கமிஷ்யஸி'' என்றது அநுஸந்தேயம். "உன்னைக்காதுகுத்த'' இத்யாதிக்கு பாரஸ்யம் (அத்தை-விட்டித்யாதி). (அத்தை) ஆந்த பயத்தை. (புரிந்து) திரும்பி. "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன் காதுகுத்த நீ வாராய்'' என்று மூலத்தில் அநுஷங்கித்துக் கொள்வது, என்று திருவுள்ளம். (க)

(க) (பா) பொருந்தி.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்தி
மலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத
நாராயணா விங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியபிரானே திரியை
யெரியாமே காதுக்கிடுவன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய
கனகக்கடிப்பு மிவையா. (உ

ஸ்வா ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) நிறமுடைத்தானவண்ணம். அதாவது - சாகிப்பவளம்; பவளத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (மலர்ப்பாதக்கிண்கிணியார்ப்ப) விகஸிதமானதாமரைபோலேயிருக்கிற பாதச்சதங்கைமிகவும் சப்திக்க. (நண்ணியித்யாதி) உன்னைவந்தணுகித் தொழுகைதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்கள். அதாவது-அவன்பக்கல் ப்ரீதிரூபத்தாலேயாதல்; ஹிதரூபத்தாலேயாதல்; நண்ணுகையாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாகக்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி.) ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை, அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. (மலரித்யாதி). தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்கைகளானவை த்வநிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும், திருவடிகளில்சாத்தின சதங்கைகள் த்வநிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. (நண்ணியித்யாதி) அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகை

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) பவளமான போதே வண்ணமுண்டாயிருக்க, "வண்ணம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகரத்திலேயித்யாதி). "ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே" என்றது-க்ருத்ரிமப்ரவாளத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நீலமேகஶ்யாமமான திருமேனியாகையாலே பரபாகஜநகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அது தனக்கு மித்யாதி). (சாத்தி) என்றவநந்தரம் "கொண்டு" என்று அத்யாஹாரம். "நண்ணி" என்றது - ஸ்வார்த்தபரரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளுகிறார் (அஹங்காரேத்யாதி). "நண்ணி" என்றத்தையும், "தொழுமவர்" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையையும் திருவுள்ளம்

கிட்டுகை. இப்படியிருப்பாருடைய ஹ்ருதயத்திலே (க)* நின்று மிருந்தும் கிடந்தும் பிரியாதநாராயணா!; இவருடைய நாராயண சப்தார்த்தம் இப்படிபோலே காணுமிருப்பது; ஆகையிறே "வாராய்" "போகாய்" என்று க(χ)த்யாகதிகளுக்கு யோக்யமாக் கலாயிருப்பது. யோகத்தில் கத்யாகதியும், ஆஸ்ரயணமும், அநுவர்தநமும், நியாம்ய ஞக்குகையும் கூடாதிறே. (இங்கேவாராய்) நான் அழைக்கிறவிடத்தேவாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) எண்ணுமவர்களுக்கும் கிட்டவும் கூடஅரியனானவனே! "இன்னஸாதநத்தை அநுஷ்டித்தால், அத்யன்றிக்கே, தத்ராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சை. (ச) "நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும்" என்கிறபடியே இஷ்டஸர்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு, க்ஷண காலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே? நானழைக்கிற விவ்விடத்தேவாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங்கூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனானவனே! ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கையும், அநாஸ்ரிதர்க்கு துர்லபனாயிருக்கை

பற்றி, "தொழுமவர்" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறார் (ஸ்வஸேஷத்வேத்யாதி). "நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் ஒன்றுமோ வாற்றானென் நெஞ்சகலான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, சிந்தை பிரியாமைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (நின்றுமித்யாதி).

கீழ் "சிந்தை பிரியாத" என்று வைத்து, "இன்னார்க்கரியன்" என்கை சேராமையாலே, "நண்ணித்தொழாதவர்களுக்கு எண்ணற்கரியவன்" என்றர்த்தமருளுகிறார் (உன்பக்கலித்யாதி). (நினைக்கைக்கும் கூட) என்கையாலே, "நெஞ்சால் நினைக்கை ஸுகரம்; அதுக்கும் அரியன்" என்று கருத்து. இத்தால் வாசிககாயிகாzவிஷயத்வம் கைமுதிகந்யாயஸித்தம். "சிந்தை பிரியாமையும், எண்ணற்கரியனாகையும் இவர்க்கு உபகாரமான வழி யென்னென்ன வருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ஆஸ்ரிதா மங்களாசாஸநபரராகையாலும், அநாஸ்ரிதர்க்கு துர்லபனாகையாலே இவனுக்கு ஒரு தீங்கு வாராதென்றும் "இதுவே இவர்க்குப் புருஷார்த்தம்" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "சடக்கென வரவேணுமென்று கர்ணபூஷணங்களைக் காட்டுகிறாள்" என்று

(க) பெரியதிருவ-௩௫.

தாலே இன்னபலம்கிடைக்கும்" என்று எண்ணியிருக்கை இன்னஸாதநத்தாலே உன்னைக்கிட்டலாமென்றிறே எண்ணியிரு கையும்; எண்ணியேபோமித்தனை. (பிராணே) சிந்தை பிரியாமையு எண்ணற்கரியனைகையும் தம்பேறாயிருக்கை. (திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்) "நீ என்னை அழைக்கிறது - திரியை என்காது எரி இடுகைக்கன்றோ?" என்ன; எரியாமேகாதுக்கிடுவன். (கண்ணி யாதி) "திரியேற்றிக்காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாய் கண்ணுக் நன்றாய், அழகுமுடைத்தான கனகக்கடிப்பும்; "இவையா-இவை ருக்கிறபடிபாராய்" என்று கொண்டாடுகிறார்; உபாதாநகௌரவ தால் வந்த நன்மையன்றிக்கே, பணித்திருத்தத்தால் வந்தவழ தோன்றியிருக்கிறபடிபாராய். (கனகம்) பொன். (ஆ) கொண் டாட்டம். .... (உ

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. பொற்கடிப்பளவேயோ? காது ருக்கினால் இடுகைக்கு மஹார்க்கமான மகரக்குழையும் கொண் வைத்தேனென்கிறார்.

யும் மங்களாஶாஸநபரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறாயிறேயிருப்பது நீ என்னை அழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றோ வென்ன; (திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்) திரியை உன்காது களுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். (கண்ணு கித்யாதி) திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாக சமைத்து, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொ கடிப்புக்களானவிவையு மிருக்கிறபடி பாராய். "அழகும்" என் விடத்தில், ச(உ)ஶப்தம்-அவ்யயம். "நன்று மழகு முடைய" என றும் "கநகக்கடிப்பு"என்றும் சொன்னவிவை யிரண்டாலும்-பணி திருத்தமும், உபாதாந வைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது. (உ

திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (திரியையித்யாதி). (கடிப்பு) குண்டலம் "இவையா" என்றது - இவையென்றாய், "கடிப்பும்" என்ற ச(உ)கார தை அத்தோடே சேர்த்து, "இருக்கிறபடிபாராய்" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (இவையுமித்யாதி). ... ... (உ

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கநகக்கடி பைக் காட்டியிருக்க, மீளவும் மகரகுண்டலத்தைக் காட்டுகைக்கு ப்ரஸக்தி யென்னென்ன; அவன் கடிப்பு காட்டின மாத்ரத்தாலே இசைந்து வாராமை

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழும்
மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவன்
நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினில்தோன்றிய
வொண்சுடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து
மாதவனே யிங்கேவாராய். (ரு)

ஸ்வா;-(வையமித்யாதி). பூமியெல்லாம் பெறும்பெருவிலை. ஸமுத்ரத்திலே வாழுகிற மகரம்போலே யிருக்கையாலே "மகரக்குழை" என்கிறது. (வார்) நெடுமையும், சூட்சியும், ஜலமும். (மகரக்குழை) காதுப்பணி. (கொண்டு வைத்தேன்) சமைத்துக்கொண்டு வைத்தேன். (வெய்யவே காதில் திரியையிடுவன்) கண்டுதிமிக்கும்படி வெச்சாப்போடே திரியையிடுவன். ஏவகாரம்-"வெய்யத்திரியையே" என்றுகாட்டுகிறது. "மெய்யவே" என்று பாடமாயிற்றாகில், "நீயொன்றைக்காட்டி ஒன்றை இடக்கூடும்" என்று அவனிருக்க, "என் வார்த்தை மெய்யையுடைத்தாயேகாணிருப்பது" என்கிறாள்.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) பொற்கடிப்பளவேயல்ல, காதுபெருக்கினால் இடும்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனாய், நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலேயிருக்கிற காதுப்பணி கொண்டுவைத்தேனென்ன; நீ இது சொல்லுகிறது - இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ? திரியிட்டபோதே காது தின்று வரும்; எனக்கு வேண்டாவென்ன; (வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவன்) கண்டுதி மிக்கும்படி வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவனென்ற விடத்திலும் அவன் இசையாமையாலே, இசைகைக்காக,(நீவேண்டியதெல்லாம்தருவன்) நீ விரும்பியிருக்கும் அபூப ப(க்ஷ)லாதிகளெல்லாம் தருவேனென்ன;

யாலே ஶ்லாக்யமான மகர குண்டலத்தைக் காட்டுகிறாளென்கிறார் (பொற்கடிப்பித்யாதி). "வார்" என்றதினர்த்தம் (நீண்ட) என்றது. "வெய்யவே" என்றதுக்கு அவதாரிகை (நீ இதுவித்யாதி). (தின்றுவரும்) என்றது-தினவு தின்று மென்றபடி. (வெச்சாப்பு) அல்பமான உஷ்ணதை. (இசைகைக்காக) என்றதை, (தருவேனென்ன) என்றத்தோடே அந்வயித்துக் கொள்வது. சப்தார்த்தம் (நீ விரும்பியித்யாதி).

T86.00+ci/PC362 5825/2 (2209).

(நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன்) நீ விரும்பினவையெல்லாம் தருவன்; ஒரு பழம்பண்ணியாரம் அபூபாதிகளிறே அவன்வேண்டுவது

(உய்யவித்யாதி) இவ்வாயர் குலத்திலுள்ளார் உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவதரிக்கையாலே மிக்க தேஜஸ்ஸையும் பெற்று, ஆயர்க்குக் கொழுந்துமானவனே!. கொழுந்தாவது - ஆயர்காரணமாகத் தான் கார்யமாகை. திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருவர்க்கொருவ்யஸநமுண்டானால் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமிறே. இளவாச்சியரை ஸௌந்தர்யத்தாலே மயக்கும்படியான வ்யாபாரங்களைச்செய்து' அவர்களை அநவரத சிந்தனைபண்ணுவிக்கவல்ல (மாதவனே)-ஸ்ரீயஃபதியே. உன்னை அநவரதசிந்தனை பண்ணுவிக்க வல்லள்அவளிறே. (இங்கேவாராய்) அங்குநில்லாதே இங்கேவாராய். .... (ந)

அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, (உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே) இருந்ததேகுடியாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி இவ்விடைக்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அது தானே உனக்குமிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படி யிருப்பானாய், வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே, இடையருக்கு ஒருவ்யஸநம்வரில் முந்துற உன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனானவனே! (மையன்மை செய்திளவாய்ச்சி யருள்ளத்துமாதவனே) ''ஒருபருவத்தினிடைப் பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம்படி யிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத் திறைகொள்ளும் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! (இங்கு வாராய்) என்றுஸ்துதிபூர்வகமாக வழைக்கிறாள். (ந)

(வாராமையாலே)என்றதுக்கு,(ஸ்துதிபூர்வகமாகவழைக்கிறாள்)என்றத்தோடன்வயம். (இருந்ததே குடியாக) என்றது-குடியிருந்ததே ஹேதுவாகவென்றபடி. ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அதுதானேயித்யாதி). ஒண்மையின் பலிதார்த்தம் (மிகவும்)என்றது. கொழுந்துபததாத்பர்யம் (வேரிலேயித்யாதி). (வெக்கை)-அனல். ''இளவாய்ச்சியர்'' என்றத்தை-கீழும்மேலும் அந்வயித்து ''உள்ளத்திருப்பானாய்'' என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (ஒரு பருவத்தினித்யாதி). (திறை) கப்பம். திறைகொள்ளுகையாவது-அபஹரிக்கையென்றபடி' ... ... (ந

மூ.—வணநன்றுடையவயிரக்கடிப்பிட்டு
வார்காது தாழப்பெருக்கிக்
குணநன்றுடைய ரிக்கோபாலபிள்ளைகள்
கோவிந்தா நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா
வினியபலாப்பழந்தந்து
சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான்
சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். (௪)

அவ;— நாலாம்பாட்டு. உன்தரத்தாரான பிள்ளைகள் காது பெருக்கித் திரிகிறபடி பாராயென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(வணமித்யாதி). (குணநன்றுடையர் இக்கோபால பிள்ளைகள்) (வணநன்றுடைய) நன்றான நிறத்தயையுடைத்தான கடிப்பிட்டுக் காதுவடிந்து தாழப்பெறுக்கித் திரிவாராய், தாய்மார் தமப்பன்மார் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணவான்களாய்த் திரிகிறபடிபாராய்.

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (வணமித்யாதி) இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, "இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோ" என்று, இந்த இடைப்பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஒழுகு நீண்ட காதானது தோளளவும் தாழும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச்செய்து மிகவும் குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்!; நீயும் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ?. (கோவி

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (வணமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பஹுமுகமாக ஸ்துதித்து அழைத்திருக்கவும், இப்பாட்டில் புநஃ "வாராய்" என்றழைக்கையாலே, அதுக்கநுகுணமாக வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (இது தன்னை) என்றது-மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையை. (வருமோவென்று) என்றதுக்கு, (கைகொள்ளுகிறாயில்லையே யென்ன) என்றத்தோடந்வயம். "இக்கோபால பிள்ளைகள் நன்று வணமுடைய வயிரக்கடிப்பிட்டு வார்காது தாழப்பெருக்கி குணமுடையராயிருக்கிறபடி பாராய்" என்று அத்த்யாஹரித்து அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (இந்தவித்யாதி). வார்பதார்த்தம் - (ஒழுகு நீண்ட) என்

நீ சொல் கறையாயிரா நின்றுயே. (கோவிந்தா) சிலர்க்கு ஸுலபனு மாய் துர்லபனுமாயிரா நின்றுயே நீ. கோபாலர் பிள்ளைகளையும் கண்டாயே.

(இணைநன்றழகிய) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் ஸ்வபாவமே அழகிதான இவ்வயிரக்கடிப்புக்களை உன்காதிலேயிட்டால், உனக் கினிய பலாப்பழம்தந்து; (சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன் நா ன்) சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகிதான முலையை உண்ணத் தருவன். (சுணங்கு) முலைமேல் தோன்றும் நிறம். (நன்று) மார் தவம். (சோத்தம் பிரானிங்கேவாராய்) ஸ்தோதாக்களுக்கு எளிய னாய், மஹோபகாரகனாயிறே யிருப்பது. .... (ச)

ந்தா! நீசொல்லுக்கொள்ளாய்). ஸௌலப்யத்துக்கு "கோவிந்தன்" என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள் ளுகிறு யில்லையே யென்ன;

"உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் நீ எனக்குஎன்னம்பு தருவாய்" என்ன; (இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட் டால்) ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். (இனிய பலாப்பழம்தந்து) உனக்கி னிதான பலாப்பழம் தந்து. (சுணநன்றணிமுலையுண்ணத் தரு வன்நான்) சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ அமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. (சுணங்கு) முலை மேல் தோன்றும் நிறம். நன்றாகையாவது - ம்ருதுவாயிருக்கை. (அணி)-ஸந்நிவேஶ வைலக்ஷண்யம். (சோத்தம் பிரானிங்கே வா ராய்) இப்படிச் சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, "பிரானே! உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், நீ இங்கேவாராய்" என்று இரந்தழைக்கி றாள். "சோத்தம்" என்கிறவிது - அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அது க்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம். .... (ச)

றது. இவ்வளவுக்கும் ஹார்த்தாபிப்ராயம் (நீயுமித்யாதி). (ஸௌலப்யத் துக்கு) "ஸூசகமாக" என்று சேஷம்.

"உண்ணத்தருவன் நான்" என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (உன் சொல்லித்யாதி). (என்னம்பு) என்னத்தை. (தருவாயென்ன) என்றதுக்கு, (அமுது செய்யும்படி தருவன் நான் என்ன) என்றத்தோடந்வயம். "பிரான் சோத்தம் இங்கே வாராய்" என்றந்வயித்த அர்த்தம் (இப்படியித்யாதி).

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலும்
கொள்ளாய் சுரிகுழலாரொடு நீபோய்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால்
குணங்கொண் டிடுவனோ நம்பீ!
பேர்த்தும்பெரியன வப்பம்தருவன்
பிரானேதிரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடங்தோளார் விரும்புகருங்குழல்
விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி) "உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்துஇரந்து கொண்டாலும் வருகிறாயில்லை" என்ன; "நீ அழைக்க நான் வந்தால் குணங்கொள்ளாமல், நேற்று என்னை அடித்தவளன்றோநீ" என்ன;"அதுவோ?பருவத்தால்இளையருமாய்

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி) "சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்" என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, "பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும் என் சொல் லைக்கைக்கொண்டு நீ வருகிறாயில்லை" என்றவாறே, "நீயழைக்க நான் வந்த விடத்தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்த வளன்றோ நீ" என்ன; அதுவோ? (சுரிகுழலாரொடு நீ போய்கோத் துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால் குணங்கொண்டிடுவனோ நம்பீ) "ஆளற்றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிரு

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி). "இரந்தாலும் கொள் ளாய்" என்கைக்கு, இவளிரந்தவிடமுண்டோ வென்ன, கீழ்ப்பாட்டில் இர ந்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு, ஹேதுபூர்வகமாக சப்தார்த்த மருளுகிறார் (சோத்தமித்யாதி). "கொள்ளாய்" என்றதுக்கு முன்னே, "என் சொல்லை"என்று அத்த்யாஹாரம் கண்டுகொள்வது. (வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (என்றவாறே) என்றத்தோடே அந்வயம். "குரவை பிணைந்து வந்தால் நான் அத்தைக் குணமாகக் கொள்வனோ" என்கைக்கு ப்ரஸக்தியரு ளிச் செய்கிறார் (நீ அழைக்கவித்யாதி). (அதுவோ) என்றதுக்கு-நேற்று நானடித்ததோவாராமைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அன்றிக்கே நேற்று நானடித்தது குற்றமில்லாமலோ வென்றாகவுமாம். "நீ போய் சுரிகுழலாரோடு கோத்துக் குரவை பிணைந்தால்" என்றது குற்றமான படியைக்காட்டாநின்று கொண்டு சப்தார்த்தம் (ஆளற்றவிடமித்யாதி). (ஆளற்றவிடம்) ஏகாந்தஸ்த்த

"சுரிகுழல் படைத்தவரோடே நீபோய், கைகோத்துக்குரவை பிணைந்து இருவர்க்கொருவனாய், வளைய நின்றாடும் குரவைக் கூத்தாடி வந்தால் உன்னைக் குணங்கொண்டிடுவேனோ?" என்றவாறே, "அது நம் குறையன்றோ" என்று வந்து கிட்டினான்.

கிட்டின வளவிலே ப்ரீதையாய், "குணங் கொண்ட நம்பீ" என்று இவள் திரியிடப்புக, அவனிசையாமையாலே, (திரியிடவொட்டில் பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) நீ "சிறுது சிறிது" என்று பொகடப்பொகட விரும்பும்படி பெரிதான வப்பம் தருவன்" என்றவாறே, அவனிசைய, "பிரானே" என்று தானும் கொண்டாடி, வேய்போலே பசுத்து இடவிய தோளையுடையவர்கள் விரும்பும்படி குழல்படைத்த. (விட்டுவே) நீஇங்கேவாராய்.

க்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்குரவை பிணைந்தாடி இங்கே வந்தால், பொடியாதேகுணவானென்று உன்னைக்கைக்கொள்வனோ நம்பீ ?" என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தரனாய் நிற்க;

அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து "இத்தை யிடும்படி வாராய்" என்ன அவன் "அதுஇடவொட்டேன்" என்ன; (பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) "எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனானவனே! திரியித்தனையும் இடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன்" என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; (வேயித்யாதி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்படியாய்,

---

லம், (நிருததரனாய் நிற்க) என்றதுக்கு - குற்றம் தன்மேலுண்டா யிருக்கையாலே யென்று கருத்து.

மேலுக்கு உக்திப்ரத்யுக்தி மூகேநவவதாரிகை (அவ்வளவிலே யித்யாதி). அந்வயித்தெடுத்த ப்ரதீகத்துக் கநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). "பேர்த்தும்" என்றதுக்கு-(பின்னையும்) என்னர்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (நீ சிறிதித்யாதி). சிறிது-அல்பமென்றபடி. (அவன் வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாள்) என்றத்தோடந்வயம், வேய்போலே யிருக்குமதாய் தடமாயிருந்த தாளென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தம் (பசுமைக்கு மித்யாதி). "விரும்பும்" என்றத்தால் பலிதம் (நீண்ட) என்றது.

மூ;—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன்
வாயில்விரும்பி யதனைநான் னோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி
மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுன் காதுமறியும்
பொறுத்திறைப்போதிருநம்பி!
கண்ணாவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணா
காவலனே முலையுணாயே. .... (௬)

விஷ்ணுசப்தம் - ஸாதாரண வ்யாவ்ருத்தமானபடி தோன்ற நீ இங்கே வாராயென்று பிடித்துத் திரியிடுகிறாள். கேசவனை "விட்டுவே" என்கிறாள். கருங்குழலாலே "ப்ரஸஸ்தகேசன்" என்றது பின் நாட்டினபடி. .... (௫)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. விஷ்ணுவை மதுஸூதநனென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(விண்ணித்யாதி) மண் தின்றாய்" என்று ஆய்ச்சிஅடித்தவாறே, "ஆ" என்ன, ஆகாசமெல்லாம் தன் குரலாம்படி அழப்புகுந்தான்; அழுதவாறே, "சுவடு நாக்கிலே காணில் குறியிடக்கடவோம்" என்று பார்த்தாள். இவன் "தின்றிலோம்" என்றவாறே பார்க்கக் கூடுமிறே. இவனும் விரும்பித்தின்றிறே "தின்றிலேன்" என்பது; இவனங்காந்தவாயையும் நாக்கையும் உற்றுப்பார்த்தவாறே முன்பு கண்டாப்போலே வாகிந்த்ரியத்வாரா மண்ணெல்

இருண்டு நீண்டதிருக்குழலையுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்து கொண்டு அழைக்கிறாள். .... (௫)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) "மண்தின்றாய்" என்று அடித்தவாறே, "ஆ" என்ன, ஆகாசப் பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியழுத வுன்னுடைய வாயிலே "மண்தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்றுவிரும்பி அத்தை நான் பார்த்தவளவிலே, முன்புபோலே வாய்வழியே பூமியெல்லா முள்ளேயிருக்கிறபடி

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) அழுகைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (மண்தின்றவித்யாதி). "கேட்கும்படி" என்றது-வ்யாபிக்கும்படி யென்றபடி. "விரும்பி" என்றதுக்கு முன்னே "அதனை" என்றத்தை அந்வயித்ததாகத் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (மண்தின்ற சுவடித்யாதி). சுவடு-அடையாளம். (முன்பு போலே)

லாம் கண்டு "நம்முடைய பிள்ளை" என்று இவனை நவிந்தோமே," என்று தன் மநஸ்ஸாலேஅஞ்சி, "இவன் நம்முடையபிள்ளையன்று, மதுசூதனனே யென்றிருந்தேன்" என்று; (க) "அருந்தெய்வம்" என்றதை மறந்தாப்போலேமறந்து "புண்ணே துமில்லை" என்றுளிறே.

(காதுமறியும்) மறிகையாவது-தண்டுபுரளுகை. கையிலே திரியை யெடுத்து ஓரல்பமும் நோவாதபடி இடுகிறேன். இறைப்போது பொறுத்திரு. (இறை) க்ஷணம். இவளிட, அவன் பொறுத்தபடியாலே ஸ்தோத்ரம்செய்து (நம்பீ) பூர்ணனே! ஸுலபனே! எனக்கு

யைக்கண்டு "நம்முடைய பிள்ளையென்று இவனை நவிந்தோமே" என்று என்மநஸ்ஸினுள்ளே பயப்பட்டு, "இவன்நம்முடையபிள்ளையல்லன் ஸர்வேஸ்வரனென்றிருந்தேன்" என்றவாறே, (உ)" ... ... ஆஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ" என்னுமவனுகையாலே இவள் அந்யனுக்கி வார்த்தைசொன்னது ஸஹியாமல் அத்தைமறப்பித்து, "தன்பிள்ளை" என்று இவளணைத்துக் கொள்ளும்படி வந்து கிட்டி நிற்க;

அவ்வளவிலே இவள், காதுக்குக்கடிப்பிடுவதாக உத்யோகிக்க; "என்னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேண்டா" என்று அவன் சொல்ல; (புண்ணே துமித்யாதி) "புண்ணொன்றுமில்லை, உன்னுடைய காது தண்டுபுரளும், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நம்பீ" என்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே ப்ரீதையாய்; (கண்ணு) எனக்கு ஸுலப

என்றது - (ரு) "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே" என்று திருநாவழித்தபோது கண்டாப்போலே யென்றபடி. "மதுசூதனே" என்ற ஏவகாரவ்யாவர்த்த்யத்தை யருளிச்செய்யாதின்று கொண்டு சப்தார்த்தத்தை யருளுகிறார் (இவனித்யாதி). "மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்" என்று, "புண்ணே துமில்லை" என்றால் ஸங்கதி காணுமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக ஹேதுக்களை யருளிச் செய்கிறார் (அஹமித்யாதி).

(காது தண்டு புரளும்) என்றது-காதினுடைய தண்டானது புரளுமென்றபடி. இது-"மறியும்" என்றதினர்த்தம்; அதாவது-காதுக்கிடும்போது பொறுத்திராமல் அசக்கியாகில் காதற்றுப்போமென்றபடி. *கண்ணுவித்யாதியாலே பஹுப்ரகாரமாக ஸம்போதிக்கையாலே, அதுக்குஹேது பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவன்பொறுத்தவித்யாதி). (பொறுத்தபடியாலே) என்

(க) க-க-எ. (உ) வி-பு-ரு-கரு-கரு. (ரு) க-க-சு.

மூ.—முலையேதும் வேண்டே னென்றோடி
நின்காதிற்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கல்மாரிகாத்துப்
பசுநிரை மேய்த்தாய்!
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா!
திருவாயர்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே
விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. (எ)

உன்னை உபகரித்த உபகாரகனே! கடல் போலும் நிறத்தையுடைய வனே! (காவலனே) ரக்ஷ்யமாய் ரக்ஷிக்குமவனே யென்கிறார். (சு)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) "முலையுண்ணாய்" என்று பலகாலும் சொன்னவாறே "முலையும் மற்றும் நீதரும் அபூ

பனானவனே! (என்கார்முகிலே) ஜலஸ்தலவிபாக(?)ம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே எனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே! (கடல்வண்ணா) எனக்கு அநுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே! (காவலனே) எனக்குரக்ஷகனானவனே! என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். (சு)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) இப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலையுண்ணச் சொன்னவாறே, முலையுண்பானாகத்தொடங் கினவளவிலே கடிப்பையெடுத்துக் காதிலேயிட, அத்தாலே சீறி, (முலையேதும் வேண்டேனென்று) "நீ தருகிற முலையும் மற்றுமுண்

றது - பொறுக்க ஸம்மதித்தபடியாலே யென்றபடி. இப்படியாகாவிடில் மேல்பாட்டில் "காதில் கடிப்பையிட" என்னக்கூடாது. "என்கார்முகிலே" என்றவிடத்தில் "என்" என்றபதத்தை-கண்ணாவித்யாதியிலு மநுஷங்கித் துக் கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (எனக்கு ஸுலபனித் யாதி). "ப்ரீதையாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி" என்றந்வயம். ... ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (முலையேதும்) கீழ்ப்பாட்டில் "பொறுத்திறைப் போதிரு நம்பீ" என்றபோது ஸம்மதித்து முலையுண்பானாக வந்தவன், இப் பாட்டில் முலைவேண்டேனென்றோடிக் காதில் கடிப்பைப்பறித்தெறிகைக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (சீறி) என்றதுக்கு (எறிந்து பொகட்டு) என்றத்தோடந்வயம். "ஏதும்" என்றதுக்கு, "பெரியனவப்பம்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (மற்றுமித்யாதி). "ஓடி" என்ற

பாதிகளும்வேண்டேன்'' என்று இவன்கழிய ஓடிப்போய்விடநின்
வாறே, இவள் பிடிப்பதாகச் செல்ல, இவளைக்கண்டவாறே, காதில்
கடிப்பையும் பறித்து இவள் முன்னே பொகட்டு, "நான் ரக்ஷகனல்
லேனோ? ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடப் பார்த்திருப்பனோ" என்று,
(மலையை எடுத்து) மலையைப்பிடுங்கி யெடுத்து, "நல்லகுடை பெற்
றோம்" என்றுமகிழ்ந்து கல்மாரிகாத்து. பட்டர்;— "கல்மாரியாகை
யாலேயிறே கல்லையெடுத்தது; நீர்மாரியாகில் கடலையெடுக்கும்
போலே காணும்" என்றருளிச் செய்தார். (பசுநிரைமேய்த்தாய்)
(க) "இனவாநிரைபாடியங்கே யொடுங்க" என்கிறபடியே, "அங்
கே" என்றது-கன்று காலி மேய்க்கிற விடங்களெல்லாம் மலை கவிக்
கையாலே வர்ஷத்தால் வந்தவ்யஸநம் தோன்றாதபடி தன்னிஷ்டத்
திலே மேயும்படி மேய்த்தா யென்றபடி.

டான அபூபாதிகளும் வேண்டேன்'' என்று. (ஓடி) எனக்குப்பிடி
படாதே என்கைகழியவோடி. நான் பின்தொடர்ந்து வந்தவளவில்
எனக்குத்தரிப்பாக, (நின்காதில்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு) உன்
காதிலிட்ட கடிப்புக்களை க்ரோதம்தோற்றப்பிடுங்கி என்முன்னே
எறிந்து பொகட்டு. அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே
வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாதபடி, (மலையையெடு
த்து) முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே
குடையாக வெடுத்து. (மகிழ்ந்து) மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிற
வளவில், சற்றுமிளைப்பின்றிக்கே, "ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷ
ணம் பண்ணப் பெற்றோம்'' என்று உகந்து. (கல்மாரிகாத்து) அந்
தக் கல்வர்ஷத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே
யாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்து. (பசுநிரைமேய்த்தாய்) (க)
"இனவாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க'' என்கிறபடியே - மலை, பசு

துக்கு க்லேசஹேதுவாகைக் கறுகுணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (எனக்கித்
யாதி). (தரிப்பாக) - துஸ்ஸஹமாக வென்றபடி. (அவ்வளவில்) என்ற
துக்கு (உத்யோகிக்க) என்றத்தோடந்வயம். மலை யெடுத்த போதும்மகிழ்ச்சி
கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (மலையையித்யாதி). "காத்து'' என்றதுக்கு
இன்னாரைஎன்னாமையாலே,"எல்லாத்தையும்''என்றுவிவக்ஷித்தர்த்தமருளுகி
றார் (அந்தவித்யாதி). (மிடையற) நெருக்கமறும்படி.

(க) தி-வாய்-எ-ச-௧0.

(சிலையொன்றிறுத்தாய்) மதுரையிலேயாதல்; ஸ்ரீமிதிலையிலேயாதல்; (திரிவிக்கிரமா) அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் போக்கினவனே! (திருவாயர்பாடிப்பிரானே) கல்மாரிகாத்த உபகாரகனாகையாலே திருவாயர்பாடிப்பிரானே யென்கிறார். (தலை

மேய்க்கிற விடந்தன்னிலும்சென்று எங்குமொக்கக் கவிக்கையாலே, பசுக்களை மிடையற மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே!.

(சிலையொன்றிறுத்தாய்) ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்கு கந்யாசுல்கமாகவிட்டதாய்,ஒருவரால் பேர்க்கவெடுக்கவொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருந்துள்ளரௌத்ரமானவில்லைமுறித்தவனே!. (திரிவிக்கிரமா) இந்த்ரன் இழந்தராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுக்கைக்காக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வலோகத்தையு மளந்தவனே! (திருவாயர்பாடிப்பிரானே) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனானவனே!. "இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனான நீஎன்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணுங்காண்" என்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்களை யிடுவதாக உத்யோகிக்க; அதுக்கவ னிசையாதொழிய; (தலைநிலாவித்யாதி) "தலை

க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே சிலை முறிக்கையைச் சொல்லுமளவில் அதிமாநுஷமானதாகையாலே, ஒன்றென்று அதிஶயம்தோற்ற விசேஷிக்கக்கூடாமையாலே, தைவமானதநு ஸ்ஸேயாக வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). (அத்விதீயமாய்) என்றது - நிரதிசயமாயென்றபடி. (க)"மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றுசொல்லும்படியான பிராட்டியைக் கைபிடிக்கையும் உபகாரமாகையாலே, இப்ப்ரகரணத்தில் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் உபகாரம் சொல்லவேண்டுகையாலே, ராமதநுர்பங்கமே உசிதமென்று திருவுள்ளமாகவுமாம். கீழே "கல்மாரி காத்து" என்று இடையருக்கு உபகரித்த வம்ஶம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் "ஆயர்பாடிப்பிரானே" என்பானென்னென்ன; இது ஸகலவிதோபகாரங்களைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). அவனைக்குற்றம் சொல்லி, தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுகை உசிதமாயிருக்க, "மலையெடுத்து" இத்யாதியாலே அவனுடைய உபக்ருதிகளைச்சொல்லி, அவனுக்காகத்தன்னை வெறுத்துக் கொள்ளக்கூடாமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக வவதாரிகையருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "விட்டிட்டேன்குற்றம்" என்று முழுச்சொல்

(க) நா-தி-க-டு.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா
ணென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து
மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே
வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி
வாமனநம்பீயுன் காதுகள்தூரும்
துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே!
திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய்ம்ய. (அ)

நிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே) தலைசெவ்வே நில்லாத போதே யென்னுதல்; நீதலைநின்று உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாத காலத்திலேயென்னுதல். (உன்காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே) ஏற்கவே செய்யாதே விட்டிட்ட வென் குற்றமேயன்றோ? உன்னை வெறுக்கிறதென்? .... (எ)

ஸ்வா; — எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி) நான் புற்று மண்ணுண்டேனாக நீயென்னைப்பார்த்தும் பிடித்து மடித்

செவ்வே நில்லா இளம்பருவத்திலே உன்னுடைய காதுகளைப் பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்னுடைய குறறமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்'' என்று தன்செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறாள். .... (எ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி). ''நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கிறது - 'நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன்' என்று, என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ?; என் குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகாண்'' என்ன; ''பின்னையார்குற்றம்'' என்ன;

லாய்அர்த்தமருளுகிறார்(விட்டிட்டித்யாதி). ''விட்டிட்டேன்குற்றமே'' என்ற ஏவகாரத்துக்கு ''உன்குற்றமன்று'' என்று வ்யாவர்த்த்யம் ஸித்திக்கையாலே அத்தால் பலிதத்தையருளுகிறார் (உன்னையித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (என்குற்றமித்யாதி). ''க்ருஷ்ணன் - என் குற்றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டா'' என்ற ச (உ)காரத்துக்கு-என்குற்றமே என்று நினைக்கவும் வேண்டாவென்று அபிப்ராயமாகக் கண்டுகொள்வது. சங்காபரிஹாரரூபேண ''என்குற்றமே'' என்கிற ஏவகாரதாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (பின்னையித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (உன்னையித்யாதி,

 என்குற்றமே

தும் அனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையோ?, ஆகையால் என்குற்றமே யென்று சொல்லவும் வேண்டாகாண்.

(வன்புற்றித்யாதி) நீ சேராதவை சேர்க்கக் கொடிகட்டினவ னன்றோ? வலிதான புற்றிலேபாத (ஶாத) கமான பீதியாலே கிடக்கிற பாம்பையும் அதுக்கு ஜந்மஶத்ருவான திருவடியையும் சேர்த்துக்கொடியாக்கிக்கொண்டும், வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டும், கொடும் கோளால்* நிலங்கொண்டு அத்தைந்யாயமாக்க

"உனக்குக்குற்றமில்லையோ" என்ன; "உன்னைநான் என்செய்தேன்" என்ன; (என்னை நான்மண்ணுண்டேனாக) மண்ணுண்ணாதவென்னை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. (அன்புற்றுநோக்கி) ஸ்நேஹிகளைப்போலே என்னுடைய வாயிலும் கையிலும் "மண்சுவடுண்டோ?" என்று பார்த்து. (அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே) சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னைப்பிடித்தும், அவ்வளவின்றிக்கே அடித்தும், "பாரீகோள் இவன் மண்தின்றபடி" என்று எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோவென்ன ;

(வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பீ) வலியபுற்றிலே பாத (ஶாத) நபீதியாலேகிடக்கும்பாம்புக்குப்பகையானகருடனைத்வஜமாகவுடையனாய்க்கொண்டும் * கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட

(உண்டேனாக) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "என்னை" என்றதுக்கர்த்தம் (மண்ணுண்ணாதவென்னை) என்றது. இவ்விடத்தில் (க) "కస్మాత్త్వ ప్రమదా నాఽఽత్మన్ భవాన్భక్షితవాన్మహీం। వదన్తి తావకా హ్యేతే కుమారాస్తేఽగ్రజోఽప్యయమ్। నాఽహం భక్షితవానమ్బ సర్వే మిథ్యాభిశంసినః। యదిసత్యగిరస్తర్హి సమక్షం పశ్య మే ముఖమ్ - கஸ்மாத்வமதாந்தாத்மந் பவாந்பக்ஷிதவாந்மஹீம்। வதந்தி தாவகாஹ்யேதே குமாராஸ்தேऽக்ரஜோப்யயம்|நாஹம் பக்ஷிதவாநம்ப| ஸர்வே மித்யாபிஶம்ஸிந: யதிஸத்யகிரஸ்தர்ஹி ஸமக்ஷம்பஶ்யமேமுகம்" என்றது அநுஸந்தேயம். கீழ் "மண்ணுண்டேனாக" என்றிருக்கையாலும், மேலே "அடித்தும் பிடித்தும்" என்றிருக்கையாலும் "அன்புற்று" என்றதுக்கு யதாஶ்ருதார்த்தம் கூடாமையாலே, "அன்புற்றவள்போலே" என்றருளுகிறார் (ஸ்நேஹிகள்போலேயித்யாதி). பிடிக்கையன்றியிலே, அடிக்கக்கூடாமையால் அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (சுவடித்யாதி).

(கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட) என்றது - கொடும் - க்ரூரமான,

(க) பாக-௧௦-அ-௩௫.

வல்லபூர்ணனல்லையோ? அதுவென்? திரியிடாதபோது உன்காதுகள் தூரும்; துன்புற்றனவெல்லாம் மெய்யே தீர்க்கவல்ல உபகாரகனே! அவன் திரியிடவொட்டில் இவளுக்கு எல்லாக்லேசமும் தீரும்போலேகாணும். திரியிட்டுவிட்டால்காண் குணஹாநியால் அப்பூர்ணனை யுன்னோடு நான் வார்த்தை சொல்லுவது. அப்போதன்றோ என் துன்பம் தீருவதும். .... (அ)

வாமநனை முதலியானவனே! இத்தால்-திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனுகையாலே, "லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்லனுமாய், க்ரூரமாய்ச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ" என்கை. (உன்காதுகள்தூரும்) இப்படி நீ யொன்று சொல்ல நானொன்று சொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால் உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். (துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்பிரானே) "ஆஶ்ரிதரானவர்கள் துக்கப்படு என்று எல்லாம்போக்குமுபகாரகனானவனே" மன்ன; "நீ என்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணவேண்டா, 'இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்' என்று மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையும்படி" என்ன; (திரியிட்டுச்சொல்லுகேன்மெய்யே) திரியையிட்டு விட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவெனென்கிறாள். .... (அ)

கோளால்-கொள்ளுகையாலே, நிலத்தைக்கொண்டவனென்கை. அவன்றன் மேல் குற்றம் சொல்லுமிடத்தில் அவனை இப்படி விசேஷித்து ஸம்போதித்ததுக்கு ஹார்தபாவத்தையருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). அநந்தஶாயித்வேந ப்ரஸித்தனானவனை, "கருடத்வஜன்" என்னாதே, "அரவின்பகைக்கொடி" என்கையாலே ஶேஷஶாயித்வம் தோற்றிற்று, என்று திருவுள்ளம். வாமந பததாத்பர்யம் (க்ரூரமாகவித்யாதி). "ஆகவிப்படி அக(ஷ்)டிதங்களைக(ஷ்)டிப்பிக்குமவன் என்மேலே குற்றம்சொல்லமாட்டாயோ" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "காதுகள் தூரும்" என்றதுக்கு ப்ரஸக்திமுகேந சப்தார்த்தம் (இப்படியித்யாதி). (இப்படி) என்றவநந்தரம் "மேன்மேலும்" என்று சேஷம். "மெய்" என்று மேலேயிருக்கையாலே ததநுகுணமாக வவதாரிகையருளுகிறார் (நீ என்னையித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித்
தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயையென்று
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக்
காணவே கட்டிற்றிலையே
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கில்
சிரீதரா வுன்காதுதூரும்
கையிற்றிரியை யிடுகிடா யிந்நின்ற
காரிகையார் சிரியாமே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) "நீதானே களவு கண்டாயன்றே" என்றவாறே இவ்வூரார் பலரும் சொல்லக்கேட்டேனென்கிறாள். "அவர்கள் சொன்னதெல்லாம்" மெய்யோ என்ன; அவர்கள் அஸத்யம் சொல்லுவதுமில்லை. நீ ஸத்யம் சொல்லுவதுமில்லை. "அவர்கள்தான் என்சொன்னார்' என்ன; "வெண்ணெய் தொடுப்புண்டாய்" என்று சொன்னவாறே, "உனக்கு இது தகுமோவென்று நான்புத்திபண்ணினேன்காண்" என்ன; "அவர்கள் தான் தொடுப்புண்ணக் கண்டார்களோ" என்ன, "கண்டோமென்றார்கள்காண்" என்ன, "ஆனால் கண்டபோதே என்னைப்பிடித்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) "திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய்யே" என்றவாறே, "உன்வார்த்தை விஶ்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டுஎன்னை சிக்ஷிப்பாளொருத்தியன்றோ" என்ன; "நான் அப்படி செய்ததுண்டோ?" என்ன; (மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி) "இவன் வெண்ணெய் களவுகண்டான்" என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. (தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயையென்று) "வெண்ணெயைக்களவிலே ஜீவித்தாய்"என்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "நீ மெய்யாக வொருவார்த்தை சொன்னால் திரியையிட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்றவன், இப்பாட்டில் மீளவும் குற்றம்சொல்லக்கூடாமையாலே, அதுக்கநுகுணமாக ப்ரஶ்நத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (திரியிட்டித்யாதி). "உன்வார்த்தையை நம்பப்போகாது, சொல்வார்த்தை கேழ்க்குமவளன்றோ" என்று ஸாமாந்யமாக க்ருஷ்ணன் சொன்னால், அதுக்குமேலே யசோதை விசேஷித்துக்கேட்க, பூர்வவ்ருத்தத்தைச் சொல்லுகிறானென்று திருவுள்ளம். (ஜீவித்தாய்) என்

துக்கொண்டுவந்து உனக்குக்காட்டவேண்டாவோ" என்ன;"அவ ளாலே உன்னைப்பிடிக்கப்போமோ? நான் தானுன்னைப் பிடிக் வல்லேனோ" என்ன; "நீ தான் என்னைப் பிடியாதிருந்தாயே கட்டாதிருந்தாயோ? அடியாதிருந்தாயோ? சத்ருமித்ர உதாஸ நாத்மகமான ஜகத்திலே பலரும் காணக்கட்டாதிருந்தாயோ"?

(மெய்யித்யாதி) பொய்யை மெய்யென்று சொல்லுவா சொல்லக்கருதி. "'வெண்ணெய்களவுகண்டாய்' என்றடாப்பு சொல்லி, என்கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் எல்ல ரும் காணக்கரையுரலோடே கட்டி அடித்திலையோ? இப்போதுட அது செய்யவன்றோ நீ என்னைப் பிடிக்கத்தேடுகிறது" என்ன;

நான்முன்பு செய்தவை சொல்லவேண்டாகாண். "செய்தவை சொல்லவேண்டாவோ" என்ன;(செய்தன சொல்லிச்சிரித்தங்கிரு றெ சிரீதராவுன் காதுதூரும்) "நான் செய்தவற்றைச் சொல்லி ம ந்த ஸ்மிதம்செய்து எனக்கெட்டாமலிருந்தால் உன்காதுதூரு

று. தொடப்பு-களவு.(கையைப்பிடித்தித்யாதி)"என்கையைப்பிடி துக்கொண்டு, பா(ர)மான கரையுரலோடே எல்லாரும் காணு படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ" என்றுசொல்லி மந்தஸ்மிதம் செ திருக்க. கரையுரலாவது - விளிம்பு சுற்றணையானவுரல்.

(செய்தனவித்யாதி)இப்படி நான்செய்தகுற்றங்களைச்சொல்லிமந் ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல்வாராமல் போதுபோக்கி அங்கேயிருக்கில். (சிரீதரனே) உன்காதுதூருங்காண்; அவள் தன காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே

மது-புஜித்தாயென்றபடி. "கரையுரல்" என்றதால் பலிதம் (பாரமான என்றது. மேலே "சிறித்தங்கிருக்கில்" என்று அநுவதிக்கையாலே, சிரிப் ப்ரவ்ருத்தமாக வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (மந்தேத்யாதி) "வெண்ணெய்திருடியான தன்மேலே குற்றமிருக்க, இவனைக்குற்றம்சொ லுகிறோம் கண்டாயே" என்று தன்னிலே நினைத்துச் சிரித்தானென்று திருவுள்ளம்.

(அவள் தனக்கு) என்றது, சீரீதரசப்தத்தில் சொன்ன பிராட்டி கென்றபடி. "காதுகள் தூர்ந்தால், பிராட்டி சிரிப்பளே" என்று இவ்வாக்ய துக்குத் தாத்பர்யம். (வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (என்கிறாள்) என்ற தோடந்வயம். "காரிகையாரான இந்நின்றவர்கள் சிரியாமை கையில்திரி

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிழுக்குற்றென்
காதுகள்வீங்கியெரியில்
தாரியாதாகில்தலை நொந்திடுமென்று
விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே
சேரியில்பிள்ளைக ளெல்லாருங்
காதுபெருக்கித் திரியவுங்காண்டி
ஏர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட
விருடீகேசா வென்றன்கண்ணே. (க௦)

சிரீதராவாராய்'' என்கிருள். அவன் எத்தனையேனும் முக்த்த (ஃ)
ஞய் நின்ற காலத்திலும், "சிரீதரா'' என்றுலொழிய வசிக்ருதனு
கான்போலேகாணும். (இந்நின்றகாரிகையார் சிரியாமே) உன்தரத்
தில்பெண்களாய் உனக்கபிமதைகளானவர்கள், "விடுகாது'', "சுணை
காது'' என்றுப்போலே சிலபேர்களிட்டுச் சிரியாதபடி இந்தக்கை
யில் திரியையிடுகிடாய். (கரையுரல்) சுற்றணையானவுரல். தொடு
ப்பு-களவு. .... (கூ)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையித்யாதி) "சிரிக்கிற காரி
கையார்க்கும் திரியிடவந்து நிற்கிறவுனக்கும் ஏதேனும் சேதமுண்

(கையில் திரியையித்யாதி)நீவிரும்பத்தக்கஅழகையுடையராய்,உன்
பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்
நிஹிதைகளாய் நிற்கிற இப்பெண்களானவர்கள், "கூழைக்காது,
சுணைக்காது'' என்றுப்போலேசொல்லிச்சிரியாதபடியாக உன்காது
பெருக்கும்படி என்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிருள். (கூ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையார்க்கித்யாதி) "காரிகை
யார்சிரியாமே - கையில் திரியையிடுகிடாய்'' என்றவாறே, "சிரிக்
கிற காரிகையார்க்கும், திரியிட வந்து நிற்கிற உனக்கும் ஏதேனும்
சேதமுண்டோ?என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்'' என்று

யிடுகிடாய்'' என்றம்வயித்து சப்தார்த்தம் (நீ விரும்பவித்யாதி). (கூழைக்
காது) என்றது-கூழைவால் என்றுப்போலே நீட்சியில்லாத காதென்றபடி.
காதுக்கு நீட்சி அழகென்று திருவுள்ளம். (சுணைக்காது) என்றது, † சுனைக்
காதென்றபடி.(இடுகிடாய்) என்றது-இடவொட்டுகிடா யென்றபடி.... (கூ)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காரிகையித்யாதி) "இழுக்குற்றென்'' என்றதி
னார்த்தம் (சேதம்) என்றது. க்ருஷ்ணன், "உங்களுக்குச்சேதமென்,காது

---

† க்வாசிக்கம்

டோ? திரியிட்டால் என்காதுகள் வீங்கி எரியுமாகில்'' என்று பிடி கொடாமல் ஓடப்புகுந்தவாறே, ''உன்னைவெறுக்கிறதென்? ஏற்கவே செய்யாத என்குறையன்றோ'' என்று வெறுக்கிறாள். (தாரியாதாகில்) நெருக்கியிட்ட திரியைக் காது பொறாதாகில் உனக்குத் தலையிலே நோவுண்டாகக் கூடுமென்று உன் வசத்திலே விட்டு விட்ட என்னுடைய குற்றமன்றோ? அதுகிடக்கிடு. (உன்தரத்தரான நம்தெருவில் பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் கண்டாயே.

அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; (தாரியாதாகிலித்யாதி) '' இளம்பருவத்திலே காதைப்பெருக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறாதாகில் உன்தலையிலே நோக்காடுண்டாமென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றோ'' என்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே; (சேரியிலித்யாதி) ''இவ்வூரில் உன் திறத்தின்பிள்ளைகளெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாயிறே'' என்றவாறே, அவன் அநுமதிதோற்றநிற்க;

வீங்கி எரிந்ததாகில்'' என்றதுக்குமேலே ப்ரத்யுத்தரம்சொல்லாமல், தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுகையாலே, அவன் அங்கு நின்றும் நாலடிபேர்ந்து ஓடிப்போனானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (கைக்கெட்டாதபடி நிற்க) என்று. '' தலைநிலாப்போதே உன்காதைப் பெருக்காதே '' என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இளம்பருவத்திலித்யாதி). ''தாரியாதாகில்'' என்றதினர்த்தம் (பொறாதாகில்) என்றது. ''தரியாது'' என்றத்தை, ''தாரியாது'' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம். (நோக்காடு) நோ வென்றபடி. ''லோகத்தில் பிள்ளைகளுக்குஇளம்பருவத்தில் காதுகுத்திப் பெருக்கினால் பொறாதே தலைநோவக்கண்டோம்; சிலர்க்குப பொறுத்தபடியும் கண்டோம்; அவர்களிலும் ம்ருதுவான வுனக்குப் பொறுக்குமோ பொறாதோ'' என்று ஸம்ஶயித்துத் தலைநோம் என்று விட்டுவிட்டதேகுற்றமாயிற்றோ?என்று இவ்வாக்ய தாத்பர்யம். (விடாதே) என்றதுக்கு, (என்றவாறே) என்றத்தோடந்வயம். தன்னை வெறுத்தவள் இவனை ஸ்துதிக்கைக்கு ஹேது ஏதென்னுமாகாங்க்ஷையிலுபமிக்கும்படி யருளுகிறார் (அவனநுமதி தோற்ற நிற்க) என்று; இதுக்கு, (உகந்து சொல்லுகிறாள்) என்றத்தோடந்வயம். ... ... (௬)

மூ.—கண்ணைக்குளிரக் சலந்தெங்கும் நோக்கிக்
கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துளென்று மிருந்து தித்திக்கும்
பெருமானே! எங்களமுதே!
உண்ணக்கனிகள் தருவன் கடிப்பொன்றும்
நோவாமே காதுக்கிடுவன்
பண்ணைக்கிழியச்சகட முதைத்திட்ட
பற்பநாபா இங்கேவாராய். (௧௧)

(ஏர்விடைசெற்று) உன்னோடே பொருவதாக எதிர்ந்த ஆஸுரமான ருஷபங்களை நிரந்வயநாசமாக்கி. (இளங்கன்றெறிந் திட்ட) * (௧) "கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரரை விளாவான அஸுரர்கள்மேலே எறிந்திட்ட (இருடீகேசா) இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் செல்லாமல் ஸங்கல்பத்தாலும் ஸௌந்தர்யத்தாலும் நியமிக்கவல்லவனே? (என்றன்கண்ணே) என்கிறார். இவர்க்கு எவ்வவஸ்தையிலும் கண்ணாவான் அவன்போலேகாணும்.

ஸ்வா;—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) (கடிகமழ் பூங்குழலார்கள் - கண்ணைக்குளிரக் கலந்தெங்கும்நோக்கி) பரிமள

(ஏர்விடையித்யாதி) (௨) "வம்பவிழ்கானத்துமால்விடை" என்கிறபடியே - காட்டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்ந்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற ரிஷபத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓரஸுரன் நிற்க, அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளாவாய்நின்ற அஸுரன்மேலே யெறிந்து இரண்டுதலையையும் முடித்து, அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னைநோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே, ஹ்ருஷீகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனானவனேயென்று உகந்து சொல்லுகிறாள். .... (௧௦)

வ்யா.—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) * இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள்விடவேசெய்து விழிக்குமவனாகையாலே, (கண்

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (கண்ணையித்யாதி) "கண்ணைக் கண்களோடே கலந்து" என்று அத்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஹேதுபூர்வகமாக வர்த்தமருளுகிறார் (இளவாய்ச்சியரித்யாதி). மேலே, "எண்ணத்து

---

(௧) ௩-௩-௭, (௨) தி-மொ-௧௦-௭-௧௩.

ப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுக்குக் கண்ணானவுன்னைத் தங்கள் கண்குளிரும்படி-கண்கலவியுண்டாம்படி, உன்னுடைய ஸமுதாயசோபையை முழுதும் நோக்குகையிறே, எங்கும் நோக்குகையாவது. (எண்ணத்துளேன்று மிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே) இப்படி நோக்கினவர்களுடைய அபிமதாநுரூபமான எண்ணம்கடவாமல், அதுக்குள்ளேயிருந்து அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யமாம்படியான பெருமையையுடையவனே. (எங்களமுதே) எங்களுக்கு ஸத்தாதாரகனானவனே!.

ணைக்குளிரக்கலந்து). உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால்-கண்கலவியைச் சொன்னபடி. (எங்கும்நோக்கி) அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேந பார்த்து. (கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்) பரிமளப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள குழலை யுடையவர்களுடைய. (எண்ணத்துளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே) நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலமு மிருந்து ரஸிக்கும் பெரியோனே. அன்றிக்கே, "கண்ணையென்கிறவிடத்தில், ஐகாராந்த அவ்யயமாக்கி, கடிகமழ்பூங்குழலார்கள், தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக்கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலவியின் ப்ரகாரங்களையெண்ண, அவர்களுடைய அபிமதாநுரூபமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளேயென்று மொக்கவிருந்து, அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனாகாநிற்கும் பெருமையை யுடையவனே" என்னவுமாம். (எங்களமுதே) எங்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனுமாய் ஸத்தாதாரகனுமாயிருக்கிறவனே.

ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும்" என்றதுக்கு மநஸ்ஸங்காதிகள் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதம பாவியான சக்ஷுஃப்ரீதியைச் சொல்லுகிறதென்றுபலிப்பிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). "கமழ்" என்றால்போந்திருக்க, "கடி" என்கையாலே பலிதத்தையருளுகிறார் (பரிமளப்ரசுரமான) என்று. "எண்ணம்" என்றதை லக்ஷணயா (நெஞ்சு) என்றது. "கடிகமழ்பூங்குழலார்கள், கண்ணைக்குளிரக்கலந்தெங்கும் நோக்கி உன்னோட்டைக்கலவிகளை எண்ண, எண்ணத்துளென்று மிருந்து தித்திக்கும்" என்று அத்யாஹரித்தந்வயித்து யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீ விரும்பி அமுதுசெய்யும்படியான நாவல்பழம் முதலானவை யெல்லாம் தருவன். (கடிப்பொன்றும் நோவாமே காதுக்கிடுவன்) கடிப்பு ஓரல்பமும் நோவாமே காதுக்கிடக்கடவேன். (பண்ணைக்கிழியச் சகடமுதைத்திட்ட பற்பநாபா) சகடாஸுரனுடைய கோர்வைகளெல்லாம் குலையும்படி தள்ளி ஜகத்துக்குக் காரணமான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! பத்மத்தைத் திருநாபியிலேயுடையவனே! (இங்கேவாராய்). (கக)

உனக்குப்ரியமானவர்களானவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்காது பெருக்குகைக்குவாவென்ன; "நான்வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புதருவாய்" என்ன; (உண்ணக்கனிகள் தருவன்)" நீவிரும்பியமுதுசெய்யும்படி யுனக்குப் பழங்கள் தருவேன்" என்ன, "ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே" என்ன; (கடிப்பொன்றும் நோவாமேகாதுக்கிடுவன்) சற்றும்நோவு வாராதபடி உன் காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறே, உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; (பண்ணையித்யாதி). "கண்வளர்ந்தருளுகிறதனியிடத்திலே காவல்வைத்த சகடம் அஸுராவிஷ்டமாய் உன்னை நலியவர, அத்தைக்கோப்புக்குலைய வுதைத்துப்பொகட்டு ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவுன்னை நோக்கித் தந்தவனல்லையோ, இங்ஙனே வாராய்" என்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். .... (கக)

இந்தவிரண்டு ஸம்போதநங்களுக்கும் ஹார்தபாவத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "உண்ண" என்றதால் பலிதம் (விரும்பி) என்றது. அந்வயித்து சப்தார்த்தம் (சற்றுமித்யாதி). "ஒன்று" என்று ஸங்க்யை அநுபபந்நமாகையாலே (சற்றும்) என்றது. "கண்ணைக்குளிர" இத்யாதிக்கு தங்களுடைய ப்ரீதிக்காக வரவேணுமென்று ப்ரக்ருதோபயோகமுண்டாமாபோலே, பண்ணையித்யாதி ஸம்போதநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லவேண்டி, அதுக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (உடன்பட்டமையித்யாதி). "பண்ணை" என்றதினர்த்தம் (கோப்பு) என்றது. அவயவஸந்நிவேசமென்றபடி. பத்மநாபபத தாத்பர்யம் (ஜகத்துக்கித்யாதி). ... ... (கக)

மூ.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து
வலியவேகாதில்கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென்
காதுகணொந்திடுங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனிவையாணய்
நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட
தாமோதரா விங்கேவாராய். (கஉ)

ஸ்வா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி) "'வாராய் வாராய்' என்று நீ பலகாலுமழைக்கிறதென் ? வாவென்றுசொல்லி என்கையைப்பிடிப்பதாகவும் வன்மையோடே என்காது நோம்படி கடிப்பைத் திருகியிடுவதாகவுமன்றோ நீ அழைக்கிறது, நான் வரக்கொள்ள நீ கடிப்பைத்திரிகில் எனக்கன்றோ நோவுவது, உன் காதில் ஏதேனும் நோவுண்டாமோ" என்றவாறே, "உன்காதில் ஓரல்பமும் நோவாதபடியிடுகிறேன் ; வாராய்" என்ன ;

"ஓங்காண், உன்வார்த்தையன்றோ ? காதுகள் நொந்திடும் வரமாட்டேன்" என்று ஓடப்புகுந்தவாறே, (நாவல்பழம்கொண்டு

வ்யா.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி). "பற்பநாபா விங்கேவாராய்" என்றவாறே, (வாவென்று சொல்லி யென்கையைப் பிடித்து) என்னைவாவென்று சொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு, (வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென்) "பலாத்காரேண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகியிடுவதியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ? காதுகள் நொந்திடுங்கில்லேன்) என் காதுகள் நோங்காண், வரமாட்டேன்" என்ன;

(நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னிவையாணய்நம்பீ). இவன்

அரு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (வாவித்யாதி) (வாராயென்றவாறே) என்றதுக்கு, (வரமாட்டேனென்ன) என்றத்தோடந்வயம். (வரக்கொள்ள) என்றது, வாராவிடில் "பிடித்து" என்னக்கூடாமையாலே அர்த்தஸித்தம். (உறைக்க) என்றது-பிடிக்கையிலுறைப்பில்லாவிடில், வலியவேகாதில் கடிப்பையிடக் கூடாமையாலர்த்தஸித்தம்.

(இவன் வருகைக்காக) என்றதுக்கு, (காட்ட) என்றத்தோடந்வயம்.

வைத்தேன்) உனக்கும் பின்னைக்கும் வைத்தேன். இப்போதும் உனக்கு வேண்டும் பழங்கொண்டு வைத்தேன். (இவையாணுய்) இவையிருக்கிறபடி பாராய். (நம்பீ) பூர்ணனே! நிரபேக்ஷதையால் வந்தபூர்த்தியையுடையவனே! (முன்வஞ்சமகளைச்சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட வென் தாமோதரா) பூதநா சகடங்களை நிரஸித்த பரமபத நிலயனென்னுதல், என்னுலே கட்டப் பட்டவனென்னுதல். .... (கஉ)

அவ;—பதிமூன்றும்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்ரூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

வருகைக்காக, "நீயுகக்கும் நாவற்பழம் கொண்டு வைத்தேன்; இவற்றைப்பாராய் நம்பீ" என்று காட்ட, அத்தைக்கண்டவாறே வருவாரைப்போலே நிற்க, (முன்னித்யாதி). "முன்பேதன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலையுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்பொகட்டு, அவ்விரோதிகள் கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தவனுய், அந்தசக்திமானு யிருக்கச் செய்தேயும் அசக்தனைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டினகயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலேகிடக்கையாலே, தாமோதரனென்று பேரம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையையுடையவனன்றோ, இங்கேவாராய்" எயென்று உகந்தழைக்கிருள்.

அவ;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்ரூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

ப்ரதீகத்துக்கு சப்தார்த்தம். (நீயித்யாதி). (பாராய்) என்றது, "ஆணுய்" என்றதினர்த்தம். "முன்" என்றதுக்கு "பாலுண்டு பாய்ந்திட்ட" என்ற விரண்டிடத்திலும் அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வஞ்சாப்ரகாரத்தையும் காட்டா நின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிருர் (முன்பேயித்யாதி). (முன்பே) என்றதுக்கு (நோக்கித்தந்தவனுய்) என்றத்தோடந்வயம். தாமோதரபதத்துக்கு, "தாம-உதரே, யஸ்யஸ:" என்று வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்தமருளுகிருர் (அந்தவித்யாதி). ... (௧௨)

மூ.—வார்காதுதாழப் பெருக்கியமைத்து
மகரக்குழையிட வேண்டிச்
சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொல்
சிந்தையுள்நின்று திகழப்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன்
பன்னிரு நாமத்தால் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லா
ரச்சுதனுக் கடியாரே. .... (௧௩)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா;—(வாரித்யாதி) வடிந்துதாழும்படியாகக்காதுபெருக்கி ஒருமட்டிலே அமைத்துத்திருமகரக்குழை சாற்றவேண்டி. (சீராலசோதை) சீர்மைகுன்றாமல் பிள்ளைகன்றாமல். (திருமாலை) ஶ்ரியஃபதியை. (மகரக்குழையிட வேண்டிச் சொன்ன சொல் சிந்தையுள் நின்றுதிகழ) இவருடைய திருவுள்ளத்திலேயிறே, அவள் சொன்ன சொற்கள் நின்று விளங்குவது; அவள் ஒருகால் நின்று இவனைப்பார்த்து ஒருகால் தன்க்ருஹ கார்யத்திலே ஒருப்படுவதாயிறே, இவர்க்கவன் தன்னோடேயிறே எல்லா யாத்ரையும்.

(பாரார்தொல் புகழான்) பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸிம்ஹமான கேச

வ்யா.—(வாரித்யாதி) ஸ்வபாவமேயொழுகு நீண்டகாது வேண்டுமளவும் தாழப்பெருக்கி, மட்டிலேயமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றாசைப்பட்டு. (சீராவித்யாதி). சீர்மைகுன்றாதபடி யசோதைப்பிராட்டி ஸ்ரீயஃபதியானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை. (சிந்தையுள் நின்று திகழ) தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்று விளங்க.

(பாராரித்யாதி) பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். (பன்னிருநாமமித்யாதி) வைஷ்ணவ

அரு;—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). (சீர்மைகுன்றாதபடி) என்றது-உபலாளநங்கள் குறையாதபடி யென்கை.

"பார்" என்றதுக்கு லக்ஷிதலக்ஷணயாவர்த்தமருளுகிறார் (பூமியித்யாதி). (திருப்புதுவை) ஶ்ரீவில்லிபுத்தூர். (வைஷ்ணவஸிம்ஹமான) என்

வாதிநாமங்களாலே அருளிச்செய்ததாகையாலேயிறே, ஆராத வந்தாதியாயிற்று. (பன்னிரண்டும் வல்லார்) இப்பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்கள். ஆராமையாவது-காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும், அப்போது விரும்பிக்கற்றாப்போலே அத்ருப்தபோகமாயிருக்கை; அவன்தான் * அப்பொழுதைக்கப் பொழுது ஆராவமுதமானாப்போலே. (அச்சுதனுக்கடியாரே) தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனுக்கு அடியராகப் பெறுவர், ... (௧௩)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

இரண்டாம்பத்து நாலாம் திருமொழி
வெண்ணெயளைந்த ப்ரவேசம்

கீழே, * வைத்தநெய்யும் காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயு முண்கையாலும், அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளை

சிஷ்டமான திருத்வாதசநாமங்களோடே யருளிச் செய்ததாய், அதவே உன்னை அநுபவிதாக்களுக்குஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலுமபேக்ஷிக்கும்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற அந்தாதியானவிவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (அச்சுதனுக்கடியாரே) ஆஸ்ரிதரையொருகாலும் நழுவவிடாத ஸ்வபாவனானவனுக்கு, அநவரதகிஞ்சித்காரபரராகப்பெறுவர். (௧௩)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து மூன்றும் திருமொழி முற்றிற்று.

மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக அவனை யநு

றது த்வாதசோர்த்த்வபுண்ட்ரதாரணத்துக்கு மந்த்ரங்க ளாகையாலே. "ந-ச்யாவயதீதி-அச்யுத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "அடியாரே" என்றஏவகாரபலிதத்தையுமருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதரையித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:ଠ:—

அரு:—வெண்ணெயளைந்தப்ரவேசம். (மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி) என்றதை, (மஞ்சனமாட்டின் ப்ரகாரத்தையும்) என்னுமளவு மநுபவித்

கையாலும், ஒரு முலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக் கொண்டு மார்வு தேர்க்க என்கையாலும், பால் என்ற மாத்ரத் தாலே வாசியறியாமல், பேய்முலைப்பாலுண்கையாலும், காதுகள்

ஃபீத்துக்கொண்டு, காதுகுத்தித் திரியும் கடிப்பும் முதலானவை யிட்டு காது பெருக்கித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் † அந்தச்செடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் க்ரமத் திலே இவனை மஞ்சனமாட்டவேணும் என்று உத்யோகித்து, அது க்கு வேண்டு முபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைத்து, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதே நிர்ப் பந்தித்து, அவஶ்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்ய வேண்டின ஹேதுவையு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக் கலங்காரமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவையாகத் தான் தேடிவைத்த அங்கராகாதிகளையும், காட்டி அவன் இசைந்து வருகைக்குடலாக, அவனுக்கு அபிமதமான அபூபயலாதிகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும்சொல் லி, "※புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாணநான்மிகவும் விரும்பியிருப் பன்; ஆனாலும் கண்டவர்கள் 'ஒருத்தி பிள்ளைவளர்த்தபடியென்' என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று; நீபுழுதியும் உடம்புமா யிருக்கிறபடியைக் காணில், உனக்கபிமதையான நப்பின்னைப்பிரா ட்டி சிரிக்கும்;-" என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனை

துக் கொள்வது. (முதலானவையிட்டு) என்றவநந்தரம், "அப்படியே" என்றத்த்யாஹரித்துக்கொள்வது. (தலைக்கட்டினவநந்தரம்) என்றதுக்கு, (உதயோகித்து) என்றத்தோடந்வயம். (அந்தச்செடி) என்றது-காதுப்புண் சவறுபாய்ந்து அத்தால் வந்தவழுக்கென்றபடி. (வேண்டுமுபகரணங்கள்) என்றது-எண்ணெய் புளிப்பழம் முதலானவற்றை. "ஓடாதேவாராய்" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "நீ பிறந்த திரு வோணமின்று" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அவஶ்யமித் யாதி). "மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்" இத்யாதியைப்பற்ற (திருமஞ்சநம் செய் தாலித்யாதி). "அப்பங்கலந்த" இத்யாதியைப்பற்ற (அவனிசைந்தித்யாதி). "பின்னையும் நில்லாதென் நெஞ்சம்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து (அவன் பக்கலித்யாதி). (சொல்லியும்)என்றசகாரத்துக்கு கீழில் உத்யோகித்தித்யாதி

---

† (பா) அங்கச்செவ்வடி.

மூ.-வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவ்விராவுன்னைத்தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங்கெத்தனை போதுமிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே நாரணா நீராட வாராய். .... (க)

வீங்கி யெரியத்திரியிட்ட செடியாலும், மலையெடுப்பது சாடுதைப்பது முதலான வாயாஸங்களாலும், கீழே *வண்ணமெழில் கொள் மகரக் குழையிட்டுக் கண்டவள், அது போராதென்று "வார்காது தாழப்பெருக்கிமகரக்குழையிடவேணும்" என்றுகையாலே, இவனுக் கெப்போதும் காதுபெருக்குகை தானேயாத்ரை. ஆனாலும் செடி மாறாதிறே. *இரணியனொண்மார்வகலம் பிளந்திட்ட கைகளாலும் அவனைப் பொறுப்பித்துத் திருமஞ்சனம் செய்விக்கையிலே உபக்ர மிக்கிறார். .... *

ஸ்வா; — முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) வெண்ணெயாலும் புழுதியாலும் சொல்லுகிறது, முமுக்ஷுக்களையும் நித்யஸம்ஸாரிகளையும். †(ஆகில் இவர்களை நீக்கலாமோ வென்னில்;) முமுக்ஷுக்களாகிறார் - ஸம்ஸாரத்தில் அஹங்காரமமகாரங்களால் வருகிற எப்பேர்ப்பட்ட ருசிகளுமற்று, கைவல்ய போகத்

வருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும் தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு, அவள் அப்போது பேசின பாசுரங்களையெல்லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப்பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டுகையாகிற ரஸத்தைத் தாமுமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில். .... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும்) வெண்ணெயமுது செய்யும்போது அதிலுண்டான அபிநிவேசத்

ல்யபந்தங்களோடே ஸமுச்சயமர்த்தமென்று கொள்வது. (ப்ராகாரத்தையும்) என்ற ச(ஃ)ப்தத்துக்கு, காது பெருக்கின ப்ரகாரத்தோடே ஸமுச்சயமர்த்தம். ... ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "குணுங்கு" என்று-முடைநாற்றமாய், இது வருகைக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுக்களை அருளிச்செய்துகொண்டுஅர்த்தமருளுகிறார்(வெண்ணெயமுதித்யாதி). அபிநிவேசத்

---

† குண்டலிதம் அநந்விதம்.

தையும் திக்கரித்து, ஆஸந்நமான வர்சாவதாராதிகளும் இங்கே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், மமகாரப்ரதாநராய் மோக்ஷ ருசி யிலே நிற்கிற ப்ரபத்திநிஷ்டரும் பக்திநிஷ்டரும், ஸம்ஸாரிக ளாகிறார் ஸங்கல்ப-ஸஹஸ்ரைக தேசதத்பரருமாய், அந்த ஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யத்தோடே இந்த்ரியபரவஶருமாய், "இதம்மம, அஹம் மம" என்றிருக்கிறவர்கள்.(க) "பொழிலேழுந்தான்நல்கிக்காத்தளிக் கும் நாரணன்" என்று வெண்ணெயிலுங் காட்டில் புழுதியளைவு அவன் விரும்புகையாலும் திருமஞ்சன வ்யாஜத்தாலே இவர்களை நீக்காலாமோவென்னில்; இவருடைய மங்களாஶாஸநத்தில் கூடா தாரை நீக்கவுமாயிறே இவர் திருவுள்ளந்தானிருப்பது.

(வெண்ணெயித்யாதி) "முழுதும் வெண்ணெயளைந்துகொண் டுண்கையாலும், விளையாடுபுழுதி அத்தோடே சேருகையாலும் அவை போம்படி திருமஞ்சனம் செய்யவேணும்" என்று இவர்

தாலே, (உ) "தாரார்தடந்தோள்களுள்ளளவும் கைநீட்டி" என்று கைநிறையுந்தனையும் வயிறுநிறையுமென்னும் மௌக்த்ய (ஸௌஶீல்ய)த்தாலே, வெண்ணெய்த்தாழிக்குள்ளே திருக்கைகளுள்ள ளவும் நீட்டி யள்ளியும், (ங) "முழுதும் வெண்ணெயளைந்து" என் கிறபடியே வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தளைந்தும் அமுது செய் கையாலே, திருமேனி யெங்கும் வெண்ணெய் முடையாயிறே யிருப்பது. (விளையாடுபுழுதியும்) அதுக்குமேலே விளையாடப்புக் கால் புழுதியிலே போயிருந்து அளைந்து விளையாடுகையாலே, அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோடே திருமேனியெங்கும் புழுதியும் பற்றியிறே கிடப்பது. (கொண்டு) இப்படி வெண்ணெயளைகை யால் வந்த குணுங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதி

தாலே) என்றதுக்கு, (அள்ளியும், அளைந்தும், அமுது செய்கையாலே) என் கிற பதங்களோடந்வயம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (கைநிறையுந்தனையு மித்யாதி). "குணுங்கும் புழுதியும்" என்ற சகாரங்களுக்கு அர்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகமாகவருளுகிறார் (அதுக்கு மேலேயித்யாதி). "கொண்டு" என்ற பதம் ஸகர்மகமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன "குணுங்கும் புழுதியும்" என்ற ப்ரதமாந்தங்களை த்விதீயாந்தமாக்கி யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ஃ-ச-ரு. (உ) சிறிய திருமடல் ௩உ. (ங) பெரு-தி-கூ-அ.

பிடிக்கச்செல்ல, அவனிருக்கையாலே, (திண்ணென விவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக் கிடக்க நானொட்டேன்). குளியாத போது கண்டூதி ஶமியாது காணென்றதும், அவன் கேளாமையாலே, "இவ்விரா உன்னை ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே பிடித்துக்குளிப் பிற்றல்லது விடேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையிறே-திண்ணமாவது. "உனக்குத் தான் இத்திண்மையெல்லாம் தானென்? நானறுதியிட்டதே செய்யவேணுங்காண், சீக்ரமாகச் செய்விக்கிறேன்" என்னவுமாம். தேய்த்தாலல்லது, கண்டூதி ஶமியாது; சமித்தாலல்லது, நித்ரை வாராது; ஆகையால் "தேய்த்துக்கிடக்க நானொட்டேன்" என்கிறார். (இவ்விரா) ஸம்ஸாரம். இதில் ருசியற்றார்க்கும் ருசியுறுதார்க்கும் அறிவுகேட்டை விளைப்பதொன்றிறே இதுதான்; ஆனாலும் ஸாதாரண ப்ரதாநமிறே. இப்படியே இவர்க்கு அவனோடே விபலித்து அடிமை செய்யலாமோ வென்னில்; ஹிதரூபமாகையாலும் கார்யப்பாடாகையாலும், ஆம்.

(எண்ணெயித்யாதி) திருமஞ்சனத்துக்கு வேண்டும் எண்ணெய் புளி முதலான உபகரணங்களும் கொண்டு உன் வரவு

யையும் கொண்டு. (திண்ணென) திண்ணியதாக-நிச்சயமாகவென்றபடி. (இவ்விராவித்யாதி) இந்த ராத்ரியில் உன்னை, கண்டூதியாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக் கொண்டு கிடக்க நான் ஸம்மதியேன். (திண்ணென-ஒட்டேன்) நிச்சயமாகவுன்னையிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான் நீராட்டியே விடுவேனென்ன;

எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோவென்ன; (எண்ணெயித்யாதி) உன் திருமேனிக்கு முந்துறச் சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும், பின்பு அது கழற்றுகைக்குப் புளிக்

(ஸம்வதியேன் என்றது-ஸம்மதியேனென்றபடி. "திண்ணென" என்றதுக்கு "தேய்த்துக் கிடக்க" என்றத்தோடந்வயம் சொல்லில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே நிஶ்சயபரமாகவர்த்தமருளிச்செய்து, பலிதார்த்தம் சொல்லுவதாக, "ஒட்டேன்" என்றத்தோடந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (திண்ணென வொட்டேனித்யாதி). கண்டூதியாலே தேய்த்தால், அத்தை ஒட்டேனென்கை ப்ரேமத்துக்குக்கொற்றையாகையாலே, பலிதத்தையருளுகிறார் (நானித்யாதி).

(கொண்டுவந்தாயோ) என்றதுக்கு - தான், வெண்ணெயளைகையிலும் புழுதியளைகையிலும் ஸக்தனாய், இவள் மேலே ஒருகுற்றம் சொல்லிப் போகிறவனாகையாலே, சொன்னானென்று கருத்து. நண்ணல்-கிட்டுதலாய்,

பார்த்து இத்தனை போதுமிருந்தேன். (நண்ணலரித்யாதி) நான் பலகாலுமழைக்க வழைக்க வாராதிருக்கிற மஹோபகாரகனன்றோ நீ; இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யமெல்லாம் வேண்டாகாண். (நாரணா) ஸாதாரணயோகமன்றோ ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்த்தாநம். (நீராடவாராய்) நானழைத்தால் வாராமல் இருக்கைக்கு ஹேதுவென்? திருமஞ்சனம் செய்யவேணுங்காண். (எண்ணெய்) ப்ராக்ருதி தர்ஶநம். (புளி) தேஹதர்ஶநம். இவை தர்ஶித்தாலிறே அழுக்கறுவது. .... (க)

காப்பும் கொண்டு, அநேகம்போதில்லையோ? இங்கே நானிருக்கிறது. (நண்ணலரியபிரானே) ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகாரகனானவனே. (நாரணா) மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது. நீர்மையிலேயிறே யிவனுக்கிப்போது நோக்கு. (நீராடவாராய்) "ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தாலே சொன்னாலும், உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; நீவந்தாலிறே ப்ரயோஜநமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணும்" என்றபேக்ஷிக்கிறாள். .... (க)

ஆவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இவளழைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, லீலாபரவசனாய்நின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது

"கிட்டவரியனாகில் வாராய்" என்னக் கூடாமையாலே யருளுகிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலித்யாதி). தானேவருமவனாகையாலே உபகாரகனென்று கருத்து. தானேவருகையிலே ஹேதுவாக நாராயணபத விவக்ஷிதத்தை யருளுகிறார் (மேன்மைக்குமித்யாதி). தான் ஸ்வதந்த்ரையாய், நீராட்டி விடுவெனென்று, எண்ணெய் புளி பழங்களையும் கொண்டுவந்து அவனைப்பிடித்து நீராட்டி விடாதே, அவனுடைய குணங்களைச்சொல்லி, "வாராய்" என்று ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஒட்டேனித்யாதி). நீராட்டுகையாகிற ப்ரயோஜநம் தன்னால் ஸித்திக்குமென்று நிஶ்சயத்தாலே, "ஒட்டேன்" என்று சொன்னதும், உபகரணங்களை முன்னிட்டது மன்று; இவ்விரண்டும் ப்ரேமத்தாலே தானே. இவள், தன்ப்ரயோஜநம் "அவனாலே தான்" என்றிருக்குமவளாகையாலே, "வாராய்" என்றபேக்ஷிக்கிறாளென்று கருத்து. (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதிகதநம்பண்ணுகிறார் (இவளித்யாதி). (வெருண்டோடுகை) பயப்பட்டோடுகை.

மூ.-கன்றுகளோடச் செவியில்கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டிவிழுங்குமாகாண்பன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய் நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்று நீ நீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய். .... (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. நானழைத்தால் வாராதபோதும் நீ பிறந்த நாளைக்கு நீராட வரவேணுங்காணென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(கன்றித்யாதி) * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான உன் தரத்தாருண்டாயிருக்க, கன்றுகளோடே விளையாடவேணுமோ? இப்படி விளையாடிக் கன்றுகளின் செவியிலே கட்டெறும்பைப் பிடித்திட்டால், அவை (தென்றிக்கெடுமாகில்)-சிதறி இனம் பிரிந்து போமாகில். (வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்) வெண்ணெயொழிய க்ஷண காலமும் செல்லாமல், வெண்ணெயளைந்த குணுங்கு நாற்றமே ஸத்தாஹேதுவாய், நீராடவுமிறாய்க்கிற நீ எங்ஙனே தான் அது ஜீவிக்கவிருக்கிறாய். இனி நீ ஜீவிக்குமது காணவன்றோ விருக்கிறோம்.

காண்கைக்காக, அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால், (தென்றியித்யாதி) வெருண்டு ஒன்று போனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாதபடி ஓடிப்போய் விடுமாகில், (வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன்) வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி யிருந்து நீ விழுங்கும்படியைக் காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு

சப்தார்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி). (முறியக்கடிக்கை) எள்ளத்தனை யெள்ளத்தனையாகத் துண்டிக்கும்படி கடிக்கை. "தென்றி" என்றத்தை ஃபபாதித்துக்கொண்டுசப்தார்த்தமருளுகிறார்(வெருண்டித்யாதி). "கெடுமாகில்" என்றதினர்த்தம் (காணவித்யாதி). திரட்டிவிழுங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, "விழுங்குமாறு" என்றத்தை "விழுங்குமா" என்று கடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (வெண்ணெயிலுண்டானவித்யாதி). (காணக்கடவேன்) என்றது-"இனி நான் காணாதே போகிறேனோ" என்று ஸ்வரத்திலேயாய்,

(நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்) இன்ம் செறிந்து வ்ருத்தாகா. மாய் நின்ற மராமரங்களை ஓராஸ்ரிதனுக்குச் சங்கை வாராமை குத் துளைபடச் சிலைவளைத்துச் சாய்த்தவனன்றோ? அதுகிடக்கிடு "நீ பிறந்த திருவோணங்காண் இன்று" என்று டிக்கச் செல்ல ஓடுகையாலே, "என்னுடைய நாயனன்றோ, ஓடாதேவாரீர்" என்

கறக்கலாவது; பசுகறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாக வேணும்; ஆகையால் உன் ஜீவநங்கிடாய் குன்றப்புகுகிறதென்கை.

(நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்) ஓராஸ்ரிதனுடைய அதிஶங் கையைப் போக்குகைக்காக, நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண் ணுத்படி நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த் தவனே! (நீ பிறந்த திருவோண மின்று) நீ திருவவதரித்த திரு வோண நக்ஷத்ரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராந்வய முண் டாகக் கூடுகையாலும் தர்ம்யைக்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (நீ நீராடவேண்டும்) பிறந்தநாளைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ;

நீ வெண்ணெய் விழுங்குகை அஸம்பாவிதமென்றபடி. இது அஸம்பாவித மான படியை உபபாதிக்கிறார் (கன்றித்யாதி). (உன்ஜீவநம் கிடாய் குன்றப் புகுகறது) என்றதுக்கு, உனக்கு தாரகமானவெண்ணெய் குறைந்து போமேயென்று க்லேசித்து க்ஷேபோக்தி பண்ணினளென்று கருத்து.

(ஆஶ்ரிதன்) என்றது-ஸுக்ரீவ மஹாராஜரை. மரமானால் நின்றே யிருக்குமே, "நின்ற" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (நினைத்தபடியித்யாதி). நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கையாவது - உருவப் போடும்படி நினைத்து லக்ஷ்யமாக்குகை. "நெருங்கி" என்றது-அவயவங்க ளுடைய நெருக்கமாய், த்ருடதரமாயென்றபடி. இந்த ஸம்போதநத்தால் "ஸுக்ரீவருடைய அதிஶங்கையைப்போக்குமவனன்றோ? அப்படியே உன் னுடைய ஜீவநம் குறைந்துபோமேயென்று க்லேசித்த வென்னுடைய க்லே சம் தீர்க்கவேணும்; வரவேணும்" என்ற இவளுக்குத் தாத்பர்யமென்று திரு வுள்ளம். க்ருஷ்ணன் பிறந்தது ரோஹிணியாயிருக்க, ஶ்ரவணமென்பா னென்னென்ன வருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி). (அவதாரங்கள்) என்றது வாமநாவதாராதிகளென்றபடி. பங்குனிமாஸத்தில் திருவோணத்தில் வாம நாவதாரமென்று கருத்து. ... ... (உ)

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும் நில்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடி யழைக்கவும் நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். (௩)

கிறார். இது * அத்தத்தின் பத்தாநாள் போலே துல்யவிகல்பமு மன்றிறே, அஸாதாரணமுமன்றே; சில அவதாரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ரம் கூடிற்றேயாகிலும், இவர் வெளியிடுகவில்லையிறே.

இத்தால், கன்றுகளால்-ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வயமில்லாதாரைக் காட்டுகிறது. கட்டெறும்பால்-தாமஸப்ரசுரமுமாய் ஶ்ரவணகடுக முமாயிருக்கு முபதேஶவிசேஷங்களைக் காட்டுகிறது. தென்றிக் கெடுகையாவது - பூர்வாவஸ்த்தை குலைந்து ப்ராயேண ஸ்வரக்ஷ ணத்திலே அந்வயிக்கை. .... (உ)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள இடையரும் இடைச்சிகளும், பேச்சியினறிவழிந்த குரலைக்கேட்டும், அவள்தான் கிடக்கிற கிடையைக்கண்டும், பீ(ந)த ரா யெல்லாரும் கூடக்கூப்பிடுகிறது கண்டிருக்கச்செய்தேயும் இப்பிள்ளை பேய்ப்பிணமேறி முலையுண்கிறது கண்டும், என்நெஞ்சு

ஸர்வதா (ஞ) நீ இன்று திருமஞ்ஜனஞ் செய்யவேணுமென்ன; "மாட்டேன்" என்று ஓடப்புக்கவாறே, (எம்பிரானோடாதே வா ராய்) என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென் கிறாள். .... (உ)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) (க) "வஞ்சனை யால் வந்த பேய்ச்சி" என்கிறபடியே-தன்வடிவை மறைத்து என் வடிவைக் கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள்முடியும் படி யுண்டமை கண்டிருக்கச்செய்தே, (பின்னையும் நில்லாதென்

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேய்ச்சியித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பேய்ச்சிமுலை யுண்ண ப்ரஸக்தியேதென்ன ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளுகிறார் (வஞ்சனையா லித்யாதி). தாய்வடிவுகொண்ட பேய்ச்சிமுலையுண்கை ப(ய)யஹேதுவல்லா மையால், "பின்னையும் நில்லாதென்னெஞ்சம்" என்று சொல்லக்கூடாதென் று, (அவள்முடியும்படி) என்று கூட்டுகிறார். அவள் முடியும்படி முலையுண் ணக்காண்கை ஸ்நேஹவிரோதியாகில், இப்படி சொல்லக்கூடுமென்று திரு

(க) க-௪-கO.

பின்னையும் நில்லாமல் சென்று, பேய்முலையில் நின்றும் பிள்ளையைப் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டு "இப்பேய்ப்பிணமெழுந்திருந்து இன்ன மும் பிள்ளையைத் தொடர்ந்து வரவும் கூடும்" என்கிற பயத்தால் மற்றொரு ப்ரதேஶத்திலே போந்து, தன் முலையைத்தானே பரீக்ஷிக்கக் கொடுக்கையாலே, (நான் முலைதந்தேன்) என்கிறாள். "இப் படியன்றோ நான் உன்னை வளர்த்தது" என்கிறாள். ஆகையால் நான் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமென்று கருத்து.

னெஞ்சம்) இத்தைக்கண்டால் அஞ்சியோட வேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக தரிக்கமாட்டாதே. (ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும்) பேய்ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள் மேலேயிருந்து முலை யுண்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகளெல்லாரும் திரண்டு பீ(பீ) தைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும், நானஞ்சாமல் வந்து உன்னை யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்க லுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆனபின்பு நான் சொன்னது செய்யவேணுங் காணென்கை.

வுள்ளம்பற்றி, அது, ப்ரேமஹாநிப்ரஸக்தியில்லாமையால் ஸ்நேஹ விரோதி யானமையைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, "பின்னையும் நில்லாதென் நெஞ் சம்" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இத்தையித்யாதி). (இத்தை) முடியும்படி முலையுண்கையை. (அஞ்சி) என்ற வநந்தரம், "ஸ்நேஹம்போய்" என்று சேஷம். (கண்டிருக்கச்செய்தே) என்றதுக்கு (தரிக்கமாட்டாதே) என்றத்தோடந்வயம். (தரிக்கமாட்டாதே) என்றதுக்கு (முலைதந்தேன்) என்றத் தோடந்வயம். ஆய்ச்சியர் கூடுகைக்கும் அழைக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச் செய்துகொண்டு, மேல்பாசுரத்துக்குங்கூட வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பேய்ச்சி பட்டித்யாதி). (பீதைகளாய்) என்றவநந்தரம் "என்னை" என்று சேஷம். (எடுத்து) என்றவிடத்தில், (க) "ఆదాయకృష్ణం సన్త్రస్తా యశోదాపి ద్విజోత్తమ । గోపుచ్ఛభ్రామణేనాథ బాలదోషమపాకరోత్ - ஆதாயக்ருஷ்ணம் ஸந்த்ரஸ்தா யசோதாபித்விஜோத்தம। கோபுச்சப்ராமணேநாzத பாலதோஷமபாகரோத்" என்ற விஷ்ணுபுராண வசநமநுஸந்தேயம். ஆகையால் ஶ்ரீபாகவதத்தில் கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யெடுத்து யசோதைகையிலே கொடுத்தாரென்ற விரோதம் இங்கே சங்கநீயமன்று. பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் "மஞ்சனமாட நீவாராய்" என்கைக்கு ஹேது பரமாகத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இப்படியித் யாதி).

(க) வி·பு·௫·௯ ௬௨.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகள் துஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நாறுசாந்தும்
அஞ்சனமும் கொண்டுவைத்தேனழகனே! நீராடவாராய். (௪)

(காய்ச்சினவித்யாதி) நெல்லியோடே காய்ச்சின நீர் கடாரத்திலே பூரித்துவைத்தேன். உனக்கு ஸ்ரீதோஷ்ணங்கள் ஸமமாகப் பூரித்துவைத்தேன். (வாய்த்த புகழ்மணிவண்ண)"பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே, அவளை நிரஸித்து உன்னை நோக்கித் தந்த நல்ல புகழையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமுடையவனே!; வாராய்" என்றவாறே, "நீ பூரித்தவற்றை நானிருக்கிற விடத்தேகொண்டுவா" என்ன; "அவைபூரிக்கலாமித்தனையொழிய, என்னாலே எடுக்கப்போமோ, நீவாராய்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ஸ்வா,—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி)‡("பூதநாஸகடாதிகள்"

(காய்ச்சின நீரித்யாதி) உன்னுடைய திருமேனிக் கநுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலே பூரித்து வைத்தேன். (வாய்த்தவித்யாதி) பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே, அவளை நிரஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) மாணிக்கத்துக்கு மாசேறினாப்போலே, உன் திருமேனியில் வந்தேறியானபுழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சநம் செய்ய வரவேணும். .... (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கம்ஸப்ரேரித

"நெல்லியொடுகாய்ச்சினநீரை" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார்(உன்னுடைய வித்யாதி). "கடாரம்" என்றது-கொப்பரையை. "பேய்ச்சிமுலையுண்ண" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "வாய்த்த புகழ்" என்றதுக்கர்த்தம் (பேய்ச்சியுடைய வித்யாதி). "மணிவண்ணன்" என்று நிர்மலனாயிருக்க, நீராடவழைப்பானென்னென்னவருளுகிறார் (மாணிக்கத்துக்கித்யாதி). ... ... (௪)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "புணர்ப்பினில்" என்றதுக்கு-இன்னகாரியத்துக்கு இன்னானென்று வகுத்த வகுப்பினில் என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தம்,(ப்ரேரிதனாய்) என்றது. (க) "[illegible]

(க) பாக-௧௦-எ-௬.
‡ குண்டலிதம் வ்யாக்யாநத்தின் ஆரம்பத்திலும் காண்கிறது.

என்றதே, ஶகடா ஸுரநிரஸநத்தை முற்படவருளிச் செய்கை யாலே, வேஷாந்தரபரிக்ரஹத்திலும் ஆவேஶம் கொடிதாகையா லே யென்னுதல். *புகே யுகே என்னுதல், கஞ்சன் வகுத்துக்கற்பி த்து வரவிட்டதுக்காக வருகையன்றிக்கே, அவன் தன்னிலும் காட்டில் கடியனுயிறே சகடாஸுரன்தானிருப்பது;) இவனைக் கலக் கழியும்படியாக உதைத்து. (வஞ்சகப்பேய்மகள் துஞ்சவாய் முலை வைத்த பிரானே) அவள் கோலிவந்த மரணம் அவள் தன்னோடே போம்படி முலைவாய் வைத்தபிரானே)!.

(மஞ்சளித்யாதி) பற்று மஞ்சள் வாசியறிந்து பூசுகிற உனக் க்குத் தகுதியான மஞ்சளும், உன்நிறத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கும்படி நிறமுடைத்தான செங்கழுநீரின்வாசிகையும், ஆறிக்குளிர்ந்து பரி

ணாய் வந்த அதிக்ரூரனை ஶகடாஸுரனை, முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழியும்படி யுதைத்து. (வஞ் சகமித்யாதி) தாய்வடிவு கொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியும்படியாக, அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தை வைத்து உண்டவுபகாரகனானவனே! ஶகடாஸுரன் கையிலும்பூதனைகையி லும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனானவனன்றோ வென்கை.

(மஞ்சளுமித்யாதி) உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்து கைக்கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத் தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கநுகுணமாம்படி

మనస్వినీ సమాగతాన్పూజయతి వ్రజౌకసః। నైవాశ్రుణోద్వై రుదితం సుతస్యసా రుదన్ స్తనార్థీచరణావుదక్షిపత్ - ஔத்தாநி கௌத்ஸுக்யமநாமநஸ்விநீ ஸமாகதாந் பூஜயதி வ்ரஜௌகஸ:| நைவாஶ்ருணோத்வை ருதிதம் ஸுதஸ்யஸா ருதந் ஸ்தநார்த்தீசரணாவுதக்ஷிபத்'' என்கிறப்ரமாணத்தை உட்கொண்டு, ''உதைத்து'' என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறார் (முலைவரவித்யாதி). (கலக்கு) அவயவ ஸந்நிவேசம். இவ்வபதாநங்களைச் சொன்னது திருமஞ்சநமாட வருகைக்கு உபயுக்தமான பலிதத்தை யருளுகிறார் (சகடேத்யாதி).

மஞ்சள் முதலானவற்றுக்கு ப்ரயோஜநங்களையும் காட்டாநின்றுகொண்டு, சப்தார்த்தங்களு மருளுகிறார் (உன் திருமேனியித்யாதி). வாசிகையாவது-கல்யாணத்திலே சடைப்பூவாலே அடியகன்று நுனி கூர்மையாகப் பண்ணி அலங்காரார்த்தமாக நெற்றியிலே தெலுங்கர் தரிப்பர்கள்; அத்தைச்

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலில்கலந்து
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேல்நம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்.

மணிதமான சாந்தும், உன்நிறம்போலே யிருக்கிற அஞ்ஜநமும் மற்றும் வேண்டு முபகரணங்களும் கொண்டுவந்து வைத்தேன், இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வடிவழகை யுடையவனே! நீராடவாராய். .... (௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) நான் சிற்றுண்டியோடே சொப்பட வப்பம் சுட்டுப்பாலில் அக்காரம் கலந்துவை

ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கிடான அஞ்ஜநமும் கொண்டு வந்து வைத்தேன், (அழகனே நீராடவாராய்) இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திருமஞ்ஜநம் செய்ய வரவேணும். .... (௫)

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். (அக்காரம் பாலில்கலந்து) மாவிலே கருப்புக் கட்டியையிட்டுப்

சொல்லுகிறது. இத்தை "பார்ஷிங்கம்" என்று சொல்வர்கள்; இங்கே செங்கழுநீர் பூவாலே செய்ததென்று கருத்து. "நாறு" என்றது - குளிர்த்திக்கு முபலக்ஷணமாய், (க) "குங்குமமப்பிக்குளிர் சாந்தம் மட்டித்து" என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (ஆறியித்யாதி). "ஆறி" என்றது-சந்தநம் சேர்க்கும்போதுண்டானவெதுப்பு ஆற என்றபடி. (உன்னழகு தோன்றும்படி) என்றது-வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போய் ஸ்வாபாவிகமான உன்னழகு தோன்றும்படி யென்கை. .... (௫)

அரு;-அஞ்சாம்பாட்டு. (அப்பமித்யாதி) "அக்காரம் பாலில்கலந்து அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி சொப்பட நான் சுட்டுவைத்தேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, யதாக்ரமமாகச்சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அப்பத்தையுமித்யாதி). "அப்பத்தையும் சிற்றுண்டியையும் சுட்டுவைத்தேன்" என்றபோது மாவில்லாமல் கூடாமையாலே, (மாவிலே) என்றது அர்த்தஸித்தம். (கருப்புக்கட்டி)

(க) நா-தி-சு-௧௦.

த்தேன். (சொப்பட) நன்றாக. (தின்னலுறுதியேல்) அமுதுசெ ய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில். உறுதல் - விரும் புதல். நம்பீ - பூர்ணனே!

செப்பிளமென் முலையார்கள் சிறுபுறம் பேசிச் சிரிக்கையால் வந்த பூர்த்தியையுடையவனே! (சிறுபுறம்) ஸ்நேஹாதிசயத்தால் தோற்றின புன்மைகளைச் சொல்லுகை. (சொப்பட நீராடவேண் டும்) எல்லாத்தாலும் நன்றாக நீராடவேணும். (சோத்தம்பிரான்) பிரானே! உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். .... (ரு)

பாலை வார்த்துப் பிசைந்து. (சொப்படவித்யாதி) நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். (சொப்பட) நன்றாக. (தின்னலுறுதியேல் நம்பி) பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுதுசெய்யவேணு மென்றுஅதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்றுமேலே அந்வயம்.

(செப்பிளமென் முலையார்கள்) செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந் நிவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்ருதுவாயிருக்கிற முலையை யுடையவர்கள், (சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பர்) நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணாதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாநிற்பர்கள். சிறுமை-புன்மை. புறம்பேசுகையா வது-காணாதவிடத்தே சொல்லுகை. (சொப்பட நீராடவேண்டும்) அதுக்கிடம்அறும்படியாகவும் நன்றாகநீராடவேணுமென்ன; அவ்வள விலும் அவன்வாராமையாலே, (சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்) பிரானே! உன்னைத்தொழுகிறேன், நீ இங்கே வாராயென்றுஅழைக் கிறாள். .... (ரு)

வெல்லம். (பிள்ளைத்தனத்தில்) சிறுபிள்ளைத்தனத்தில். அதாவது - "அப் பம்தா," "அம்மம்தா" என்று தாய்மாரைக்கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கை, (உற்றிருந்தாயாகில்)மிகவுமாசையுண்டாயிருந்தாயாகில். "நீராடவேண்டும்" என்கிற க்ரியையை அங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம் பற்றி அந்வயம் காட்டுகிறார் (நீராடவேண்டுமித்யாதி). நீராடாதே போனால் நான் தருகிறதில்லை யென்று கருத்து.

(தோற்றின புன்மைகளை) என்றது - திருமேனியில் காணப்படுகிற புழு திமுதலான பொல்லாங்குகளை என்றபடி. "சிரிப்பர்" என்றவநந்தரம், "அதுக்கு இடமறும்படியாகவும்" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அதுக்கித்யாதி).

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகள்தருவ னொலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பீ மஞ்சனமாட நீ வாராய். (௬)

ஸ்வா;-ஆறும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) க்ருஹத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபரராம்படியாக, எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி உறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைக் கிள்ளியெழுப்பி. (கண்ணைப் புரட்டி விழித்து) சிறு பிள்ளைகள் "பூச்சி" என்று பயப்படும்படியாகக் கண்ணை மாறவிழித்து; இந்த ஆரவாரத்திலே தனக்கு வேண்டிற்றுச் செய்யலாமிறே. இதுவே யாத்ரையாக நடத்தவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய தீம்பனே!

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபரராம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை இறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப் படாநிற்கச் செய்தே; (இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி) அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவரவேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாப்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. (கண்ணைப்புரட்டி விழித்து) அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே "அப்பூச்சி" என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து. (கழகண்டு செய்யும் பிரானே) இப்படி துஸ்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (எண்ணெயித்யாதி) எண்ணெய்க்குடத்தை உருட்டுகைக்கு ப்ரயோஜநம், தாய் முதலானார் பிள்ளைகளருகிருந்தால் கிள்ளியெழுப்பக்கூடாமையால், அவர்களெல்லாரும் அந்யபரராகை யென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அகத்திலித்யாதி). அந்யபாத்ரதையை உபபாதித்துக்கொண்டு மேல்பதத்துக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (அத்தையித்யாதி). கிள்ளியெழுப்பினது மிகவும் தீம்பான ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் (அத்தைவிட்டித்யாதி). (தேளெறிந்தாப்போலே) என்றது-தேள்கொட்டினாப்போலே யென்றபடி. (அகவாய்ப் புறவாயாகப் புரட்டி) என்றது-உள்ளிமையை வெளியிலே தெரியும்படி பண்ணியென்கை. "பிரான்" என்றது-ஸ்வாமி வாசகமாய், "ஸ்வதந்த்ரனே" என்று ப்ரகரணநுகுணமாக வர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, "கழகண்டு" என்றதுக் கர்த்த மருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). இப்படி இவன் தீம்புகளைச் சொல்லி ஸம்

மூ.—
கறந்தநற்பாலுந்தயிரும் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவே முதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தநற்றா யலர்தூற்று மென்பதனுல் பிறர்முன்னே
மறந்து முரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். (எ)

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீவிரும்பி அமுது செய்யும்படி நாவல்பழம் முதலான பழங்கள்தருவன். (ஒலிகடலோதநீர்போலே வண்ணமழகிய நம்பீ) உன் திருமேனி தோன்றுவது நீராடினால் காண். .... (சு)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) கறவாத பாலில்லை யிறே; என்-கையாலே நானே ஆயாஸித்துக்கறந்த நன்றானபாலும்.

ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனானவனே! ஒருத்தர் கையிலும் அடங்காதானு யிராநின்றாயே; ஆனாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுங்காணென்று கருத்து.

(உண்ணக்கனிகள் தருவன்) நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி நாவல்பழம் முதலான பழங்களைத்தருவேன். (ஒலிகடலித்யாதி) கோஷிக்கிறகடலின் திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஜலம்போலே திருமேனியின் நிறமழகிய நம்பீ!. (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) உன் திருமேனியில் அழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சனமாட நீ வர வேணும். .... (சு)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்தநல்லபாலும்; பாலுக்கு நன்மையாவது-நாழியும் உழக்கு

போதித்தால், "மஞ்சனமாடவாராய்" என்று அழைக்கக்கூடாதென்றதுக்கு அநுகுணமாகக் கருத்தருளுகிறார் (ஒருத்தரித்யாதி). தாயானவள் இப்படி ஸம்போதிக்கையாலே நான் இப்படி சொன்னத்தைச் செய்யவேணுமென்று பலிக்கிறதென்று திருவுள்ளம்.

"ஓத" என்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஜலம் போலே) என்றது - ஜலத்தில் நிறம்போலே யென்றபடி. ... ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கறந்தவித்யாதி) பாலானபோதே கறக்கை ஸித்தமாயிருக்க, "கறந்து" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ராப்தேத்யாதி). இத்தால் ரஸாதிசயமுண்டென்று திருவுள்ளம். ரஸாதிசயம் சொல்லியிருக்க, இனி நன்மையாவதென்னென்ன வருளுகிறார் (நன்மையாவதித்யாதி). (நாழியும்) என்றது-நாழிப்பாலுமென்றபடி. "நாழி

நன்மையாவது-தாழியும் உழக்கு நெய் போருகை. (தயிரும்) அந்தப்பாலிலே உறைத்த தயிரும்; அது கடைந்து உறியிலே வைத்த வெண்ணெயும். நீ பிறந்தநாள் முதலாக நான்பெற்றறியேன்; பெறுகையாவது-நான் தர நீ அமுது செய்து ப்ரஸந்நனானுலிறே நான் பெற்றதாவது. (எம்பிரானே) நீ கழகண்டாலே ஜீவிக்கும்போது அது இருவர்க்கும் பேறன்றே.

(சிறந்தவித்யாதி) "சிறந்ததாய்"என்றும், "நல்தாய்"என்றும் இரண்டிறே ராஜபுத்ரர்களுக்கு. நல்தாய்-பெற்றவள்; சிறந்ததாய்-வளர்த்தவள். இரண்டுமே தானேயிறே. இவள் பிள்ளையை, "ஒளி மழுங்கும்" என்று பயப்பட்டு வளர்ப்பார் கையிலும் காட்டிக்கொடானே, ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே; இரண்டாகிலிறே, ஒருவர்க்கொருவர் பிள்ளை குணஹாநிகள் சொல்லி அலர் தூற்றுவது; இரண்டும் தானேயாகையாலே மாட்டேனென்கிறாள். (பிறர் முன்

செய்போருகை. (தயிரும) அந்தப்பாலிலே யுறைத்த தயிரும். (கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்) அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக்கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து உறிமேலே வைத்த வெண்ணெயும். (பிறந்தித்யாதி) நீபிறந்தவன்று தொடங்கி, என்நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன்.

(சிறந்தவித்யாதி) † குற்றமுண்டானாலும் மறைக்கக்கடவ மிகவும் ஸ்நேஹியான தாயானவள் தான் பழிதூற்றுகின்றாளென்று

யும்" என்ற ச(ஃ)காரத்தால்-லோகத்தில் நாழிப்பால் உழக்கு நெய்யாகை அரிதென்று திருவுள்ளம். பிள்ளை அமுதுசெய்தத்தை "பெற்றறியேன்" என்று க்லேசிக்கைக்கநுகுணமாக "நல்லபாலும்" என்ற ஸந்நிதியைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). (பாலிலே உறைத்ததயிர்) என்றது-பாலிலேஉண்டாய், க(ஃ)நீபூதமான தயிரென்றபடி. "எம்பிரானே நீவாராய்" என்றநுவபம் சொல்லலாயிருக்கச் செய்தேயும், "பெற்றறியேன்" என்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாமைக்காக, "பிறந்ததுவே முதலாக எம்பெருமானே! கறந்த வித்யாதியைப் பெற்றறியேன்" என்றநுவயித்தருளுகிறார் (நீமித்யாதி). இப்படி ஸ்துதி பூர்வகமாகச் சொன்னால் குற்றமாகக்கொள்ளாளென்று திருவுள்ளம்.

"சிறந்த" என்று மிகுதியாய், "நல்" என்று - ஸ்நேஹமாய், "பெற்றறியேன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அர்த்தமருளுகிறார் (குற்றமுண்டா

† (பெரு) சிற்றம்.

மூ;—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து [ய்போலும்
பின்றொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டினா
நின்திறத்தேனல்லேன் நம்பி! நீ பிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணாவோடாதேவாராய்

ணே மறந்து முறையாட மாட்டேன்) பிறராகிறார் - உன்னுடைய
தோஷகுணஹாநிகளாலே காலக்ஷேபம் பண்ணுகிற மாத்ரமேயன்
றிக்கே, குணத்திலேயும் தோஷாரோபணம் செய்யவல்ல சிசுபாலாதி
களுமுண்டிறே லோகத்திலே; இவை மறந்து முறையாட மாட்
டேன். அபுத்தி பூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். .... (எ)

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி) சிலகன்றுக
ளின் வாலிலே ஓலையைக்கட்டி வெருட்டித்தள்ளுதல் பார்த்து,
சில கன்றுகளையெடுத்து விளங்கனியுதிர வெறிந்து, அதன் பின்னே
அத்விதீயமான காளியன்படத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்துப்பிடித்

லோகம் சொல்லுமதைப்பற்ற அங்யருடைய முன்பு அபுத்திபூர்வ
கமாயும் வாய்விடமாட்டேன். (மஞ்சனமாட நீ வாராய்) இப்படி
உனக்கு ஸ்நேஹியானவெனக்குப்ரியமாக நீமஞ்சனமாடவரவேணும்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி கன்றுகள்மே
ய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்
காக ஒருகன்றின் வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக்
கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமான கன்
றைக்குணிலாகக் கொண்டு, ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்க
ள் உதிரவெறிந்து. (பின்னித்யாதி) அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்

ளுலுமித்யாதி). பாட்டெல்லாம் "மஞ்சனமாடவாராய்" என்கைக்கு
ஹேதுவைச்சொல்லுமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (இப்படியித்யாதி).(எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றினையித்யாதி) வாலிலேஓலைகட்டுகைக்கு
ப்ரயோஜந பூர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி). "கன்று
குணிலா" என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டு, "கன்று குணிலாக" என்றதை
இங்கேஅத்யாஹரித்து, "கனிகளுதிரவெறிந்து" என்றதுக்குச்சப்தார்த்தமரு
ளுகிறார் (உன்னையித்யாதி'. "குணில்" என்றது - எறிகைக்கு ஸாதநமான
தடி கல் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. பின் தொடருகையன்றிக்கே,
ஓடுகைக்கு வேறில்லாமையால், "ஓடித்தொடர்ந்து" என்றந்வயித்து அர்த்த
மருளுகிறார் (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) பாம்புக்கு. "ஆட்டினாய்போலும்"

துக்கொண்டாட்டினேயோ தான். அநுகூலரை வெருட்டியும், ப்ரதி
கூலரை நிரஸித்தும், ப்ரதிகூல பயத்தாலே ஒதுங்கினரைத்துறத்தி
ஓட்டிவிட்டும் செய்தாயோ தான். நீஇப்போது செய்கிற தீம்பால்
அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டவையும் கூடுமிறே.

(நின்திறத்தேனல்லேன் நம்பி) உன்படிகள் எனக்குத் தெரி
திருக்கிறதில்லை; அதுகிடக்கிடு. (நீபிறந்ததிருநன்னாள்) திரு-ஒள
சாரிகம், அன்றிக்கே-திருநக்ஷத்ரமென்னவுமாம். நீ பிறவாதநா
ளிறே பொல்லாதநாள். (நன்னாள்) மாதாபிதாக்களுக்கும் பந்துக்க
ளுக்கும் லோகத்துக்கும் பொருந்தின நாளாகையாலே நன்னாளெ
ன்கிறது. பொருந்தாத நாளிலே பிறந்தாருமுண்டிறே; உனக்குத்
தானும் நன்றான நாளிறே. (நீ நீராடவேண்டும்) ஒருநாளும் நீரா

சென்று, ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினாயோதான்
நீ இப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்
டதுவுங்கூடுமிறே. "தடர்ந்து" என்றது-க(X)திவாசியாய், சென்
றென்றபடி.

(நின்னித்யாதி) உன்படிகளெனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை
அதுகிடக்கிடு. (நீ பிறந்த திருநன்னாள்) நீஅவதரித்தவிலக்ஷணமான
திருநக்ஷத்ரங்காணின்று. (நன்று நீ நீராடவேண்டும்) நன்றாக தி
திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒரு நாளும் நீராடாதாரும் பிறந்த
நாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. (நாரணவோடாதே வாராய்) ஸ

என்றதினர்த்தம் (ஆட்டினாயோதான்) என்றது ; ஆட்டினாயே என்றபடி.
அதெங்ஙனேயென்ன வருளுகிறார் (நீ இப்போதித்யாதி). தடர்ச்சியே பின்
போகையைச் சொல்லுகையால், "பின் தடர்ந்து" என்றால் பௌநருக்த்யம்
வருமே என்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (தடர்ந்தித்யாதி).

"நம்பீ" என்றதுக்கு - இந்தத்தீம்புகளால் பரிபூர்ணனே என்றர்த்தம்
விவக்ஷித்து, அத்தை ஹேதுவாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "நின்திறத்தேனல்
லேன்" என்றதுக்கு-உன்ப்ரகார விஷயகஜ்ஞாநமுடையவளல்லேன்" என்று
லக்ஷணயா அர்த்தமருளுகிறார் (உன்படிகளித்யாதி)."நீபிறந்த நல்திருநாள்"
என்றந்வயித்து, "நீ பிறந்ததிருவோணம்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "நாள்-
திநம்" என்னாமல், நக்ஷத்ரமென்கிறார் (நீ யித்யாதி). திருமஞ்சநம் செய்கை
யில் ஆவஶ்யகதை தோன்றுகையால், அதுக்கு ஹேதுவைஅருளிச்செய்கிறார்
(ஒருநாளுமித்யாதி). "நாரணா" என்றதுக்குத்தானும் நாரபதார்த்தமாகை

மூ.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணப்பெரிது முகப்ப னாகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணித்தனையுமிலாதாய்! நப்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். (கூ)

டாதாரும் தந்தாம் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. (நாரணு) ஸாதாரண பரிபாலநமும் வேணுங்காண். .... (அ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) நல்ல பசுக்கள் அடைத்துப்பூட்டித் திறந்துவிடும் தொழுவத்திலே புக்கு. (புழுதியளைந்த பொன்மேனி காணப்பெரிது முகப்பன்) அதாவது - நீராட்டிக்காண்பதிலும்முக்த(ᐧ)பாவம்தோன்றுகையாலே,மிகவும்ப்ரிய

வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தையுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) பசுக்களடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவிலே புக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புகுந்து விளையாடா நிற்குமிறே. (புழுதியளைந்த பொன்மேனி) பால்யாநுகுணமாகப் புழுதியை யிருந்தளைகையாலே, அது திருமேனியெங்கும் வ்யாப்தமானாலும் பொன்னுக்குப் புழுதியேறினுப்போலே யிருக்கும்படியைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (காணப்பெரிதுமுகப்பன்) நீராட்டிக்காண்பதிலும் முக்த(ᐧ) பாவம்

யாலே, தன்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே தான் நீராடவேணுமென்று இத்தை ஸஹேதுகமாக வருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி). ... .. (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூணியித்யாதி) "பூணி" என்று-பசுக்களாய், "தொழு" என்று - கோ(ᐧ)ஷ்டமாய், அந்தப்பசுக்களிருக்கும்போது புக்குப்புழுதியளையக் கூடாமையால், அதுக்கநுகுணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (பசுக்களித்யாதி). வீதியிலே விளையாடலாயிருக்க, தொழத்தில் ப்ரவேசிப்பானென் னென்னவருளுகிறார் (ஜாத்யுசிதமாகவித்யாதி). புழுதியேறின திருமேனியை, "பொன்மேனி" என்றுஅழகுதோற்றச்சொல்லப்போமோ வென்னவருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி).(க) "[illegible]" ரம்யாணாம் விக்ருதிரபி ஶ்ரியம் தநோதி" என்று நின்றதென்று கருத்து. காணும்போது உகப்பில் பெருமை - எத்தைக் காட்டிலுமென்ன, அந்த அவதியைக் காட்டா நின்றுகொண்டு ஹேதுபூர்வகமர்த்த மருளுகிறார் (நீராட்டியித்யாதி).(முக்த்த (ᐧ) பாவம்)என்றது-ஸுந்தரத்வமாதல்; மூட்த்வமாதல்,

ப்படுவன். (ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்) உன்னைக்கண்டார் "ஒருத்திபிள்ளை பெற்றுவளர்த்தபடியென்?" என்று ஏசுவர்கள்.

(நாணித்தனையு மில்லாதாய் நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும்) மைத்துனமையாலே உன்னைக்காணில்நப்பின்னைசிரிக்கும். "காணில்" என்றது - "அவள் காண்பதுக்கு முன்னே வந்து கொள்ளாய், வந்துகொள்ளாய்" என்ன; வாராதே, "எனக்குஅதுதானல்லோவேண்டுவது" என்ன; (நாணித்தனையுமிலாதாய்) என்னநிர்லஜ்ஜனோ நீ. (இத்தனை) அல்பமென்றபடி. (மாணிக்கமே) மாணிக்கம்போலே விரும்பப்பட்டவனே? என்னு; அது போராமையாலே "என் மணியே" என்கிறாளாதல்; அன்றிக்கே; மாணிக்கத்திலும்முத்திலும்ஏறின

தோற்றுகையாலே, இப்படி யிருக்கிற உன் திருமேனியைக் காண்கைக்குமிகவும் விரும்பியிருப்பன். (ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்) நான் உகந்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் "ஒருத்தி பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியென்!" என்று ஏசுவர்கள்.

(நாணித்தனையுமிலாதாய்) ஏகதேசமும் லஜ்ஜையில்லாதவனே! (நப்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும்) நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியை நப்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சுகிறமாத்ரமோ, நப்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ? நீ அது செய்யாதொழிகிறது - நிர்லஜ்ஜனாகையாலிறேயென்று கருத்து. (மாணிக்கமே யென்மணியே) வடிவழகுக்கு ஒன்றும் உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே, அங்குமிங்கும் கதிர்பொறுக்குகின்றாள். மாணிக்கம்போலேயும் மரகதம்போ

பிள்ளைகள் புழுதியளைகை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே க்ருஷ்ணனைப் பழிப்பரென்று சொல்லக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "என்னைப்பழிப்பர்" என்று அத்யாஹாரமுட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (நாணித்யாதி). (ஏசுவர்கள்) என்றதுக்கு "முன்பென்னை" என்றுசேஷம்.

திருமஞ்சனமாட வருகைக்கு "என்னைப்பழிப்பர்" என்றது-அப்ரதாநமாய், "நப்பின்னை சிரிக்கும்" என்கைப்ரதாநஹேதுவென்னுமத்தைக்காட்டாநின்றுகொண்டு, "நாணித்தனையுமிலாதாய் நப்பின்னைகாணில் சிரிக்கும்" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாணித்யாதி).

"இத்தனையும் நாணிலாதாய்" என்றந்வயித்தர்த்தம் (ஏகதேசமுமித்யாதி). (லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ) என்றது- (லஜ்ஜித்துநீராடவேண்டாவோ) வென்றபடி.

மூ.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கை யசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல் புதுவைக்கோன்பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ் வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. (கo)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அழுக்கு ஒழிந்தப்ரகாசம்போலே நீராட்டித்திருமேனி காணவே ணுங்காணென்னுதல்; (மாணிக்கம்) கருமாணிக்கம். அன்றிக்கே, மாணிக்கமேய்ந்த மரகதமணிபோலே யிருக்கிறவனே யென்னுமாம் ஏய்தல் - ப்ரதிபிம்பம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறூர்.

ஸ்வா;—(காரித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் ப்ரகாசத்தையுடைய திருமேனியையுடையனுமாய், ஸுலபனுமா ய், உபகாரகனுமானவனை, மிகவுமுகந்து. (வார்மலிகொங்கையசோ தை) கச்சுவிரியும்படி விம்முகிற முலையையுடைய யசோதை, கடார

லேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. (மஞ்சனமாட நீ வாராய்)இப்படியிருக்கிற உன்திருமேனியில் வந்தேறியான அழு க்குக் கழிந்து விளங்கும்படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும். (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப்பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறூர்.

வ்யா.—(கார்மலிமேனிநிறத்து) நீர்கொண்டெழுந்த காள மேகத்திற்காட்டில் மிகுத்திருந்துள்ள திருமேனிநிறத்தையுடைய. (கண்ணபிரானையுகந்து) ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனுமாய் உபகாரகனு மானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. (வார்மலியித்யாதி) கச்சி லடங் காமல் விம்மும்படியான முலையையுடைய யசோதைப்பிராட்டி

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கார்மலியித்யாதி) க்ருஷ்ணன் திருமேனிநிறத் துக்கு மேகத்தின்நிறம் ஸத்ருஶமாகவேண்டி, கறுப்பையும், மேகத்தின் நிறத்திற்காட்டிலும் திருமேனி நிறத்துக்கு மலிவுசொல்லுகையாலே, மேகத் தில் நிறத்தினுதிக்கயமும் தோன்ற விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறூர் (நீர்கொண் டித்யாதி). (மேகத்தில் காட்டில்) என்றது - மேகநிறத்திற் காட்டிலென்ற படி. "எம்" என்ற பஹுவசநத்துக்கர்த்தம் (ஆஶ்ரிதர்க்கு) என்றது. (விம் மும்படியான) வீஞ்சும்படி யான. ஶ்ரீவில்லிபுத்தூர் பூமியிலேகதேசமாகை

நீராட்டின ப்ராகாரத்தை. (௧) "[illegible] நவாரி ஞுசுத்த்யதிசாந்தராத்மா" என்கிற ந்யாயத்திலேயிறே இவர்திருமஞ்சனமாட்டுவது. *ஞானநீர் கொண்டிறே இவராட்டுவது; அந்த ஞானமாவது - மங்களாசாஸந பர்யந்தமான பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமிறே. (பாரித்யாதி) ப்ரஹ்மலோகத்தளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதியிலும் அடங்காமல் அதுக்குமவ்வருகான திருமாளிகையிலேயிறே இவர் புகழ் நிலைபெறுவது. தொன்மையாவது-இப்புகழ் அநாதிஸித்தமென்கை. "புதுவை" என்றது - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையிறே. புத்தூர் புதுவையாமிறே. இப்படிப்பட்ட திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

(சீர்மலிசெந்தமிழ்பாட வல்லார்) "எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம், சீர், தளை" என்றுப்போலே சொல்லுகிறலக்ஷணங்களுக்கு லக்ஷ்யமாயென்னுதல்; அவனுடைய குணவிசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணினசெந்தமிழென்னுதல். (செந்தமிழ்) ஆர்ஜவமானதமிழ்; அதாவது-நடைவிளங்குகை. அதுதானாவது-அகாத(ஜலா)ஜலாந்தர்கதமானரத்நம் அத்யாஸந்நமாம்படி தோன்றுமாபோலேயிறே, ஸம்ஸாரஸாகரமத்யேதேவகீபுத்ரரத்நம்தோன்

மஞ்சநமாட்டின ப்ரகாரத்தை. (பார்மலியித்யாதி) பூமியிலடங்காத ஏற்றத்தையுடைத்தாய்ப் பழையதாயிருந்துள்ள திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த.

(சீர்மலி செந்தமிழ்வல்லார்) சீர்மலிகையாவது - சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். (செந்தமிழ்) ஆர்ஜவயுக்தமானதமிழ். அதாவது-சப்தத்தினுடைய †ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக்கும்படியாலே, "பார்மலி" என்று - பூமியிலடங்காமை சொல்லக்கூடாமையால், ஏற்றத்தையிட்டருளுகிறார் (பூமியிலித்யாதி).

பாடல்பதத்தை இங்கே அந்வயித்து ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்கிறார் (சீரித்யாதி). ஆர்ஜவமாவது - கரணத்ரயைகரூப்யமாய், அதுண்டான விடத்தில் ஹ்ருதயம் ப்ரஸந்நமாயிருக்குமாகையாலே, அத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார் (அதாவதித்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

† (பா) ஸந்நிதியாலே.

றும்படி. (வல்லார்) ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்றபடி. (தீவினையா துமிலரே) த்ரிவிதப்ரவ்ருத்தியாலும் தீதானவினைகளொன்றுமில்லை. அதாவது - ஐஸ்வர்யகைவல்யாதிகள், தத்தத்ஸாதநங்கள், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கள், விஷயாநுரூபமான கைங்கர்யங்கள், இவையெல்லாம்தீவினையாகவிறே "தேய்த்துக்கிடக்க நானொட்டேன்" என்கிற விவர் நினைத்திருப்பது. .... (௧0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்து அஞ்சாம் திருமொழி,
பின்னை மணாளன் ப்ரவேசம்.

ஸ்வா;— கீழே "மஞ்சனமாட்டியவாற்றை" என்று திருமஞ்ஜனம் செய்தாராய் நின்றார். (உ) "கலையும் கரியும் பரிமாவும்திரியும் கானம் கடந்துபோய்" என்கையாலே (௩) "[illegible]-அயோத்த்யாமடவீம் வித்தி" என்கிற வர்த்தம் தோன்றில் த்யாஜ்ய

யிருக்கை. (பாடல்) பாட்டுக்களை. (வல்லார்) இவற்றைஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். (தீவினையாதுமிலரே) தீவினையொன்றுமில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமில்லை யென்கை. (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
நாலாந் திருமொழி முற்றிற்று.

அவ.—(௧)"எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதார சேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றூட்டாக வநுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக, அவனை "மஞ்சனமாடவாராய்" என்று

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அரு;—பின்னைமணாளன்ப்ரவேசம்,—கீழ்த்திருமொழிக்கும்இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதி யருளிச்செய்வதாக ஆழ்வாருடைய வநுபவம் யசோதைப்பிராட்டியநுபவம் போன்ற தென்னக்கோலி, அவளுடைய அநுபவாதிசயத்தை ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி). (எல்லாம்)என்றது - அவதார சேஷ்டிதரஸமெல்லாமென்றபடி. (தெய்வநங்கை) - தெய்வப்பிறப்பு

(௧) பெரு-தி-எ-ரு. (உ) தி-மொ-௧-ரு-௧. (௩) (ரா-அ-௪0-ரு.

தயாஜ்ஞாதவ்யமாவது-கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும்கானமிறே இத்தை நினைத்திறே (௧) "ஸுத்ரபாவேந - மித்ரபாவேந" என்றும், "ஸத்யஜேயம் - நத்யஜேயம்" என்றும், (௧) "ஸதாம் - ஸதாம்" என்றுமருளிச்செய்தது. ஆகையால் அங்கு மித்ரபாவம் கண்டு கால் தாழ்கிறானாறு. சிலர் இவ்வூரை த்யஜிக்கவேணுமென்ன; எங்ஙனே விடுவதென்று தளும்புகிறானாறு; அவர்கள் விடவேணுமென்று நிர்ணயிக்க,விடில் ஸத்துக்கள் கர்ஹிப்பர். அவர்கள் கர்ஹியாமல் என்னை விடுகையன்றோவுள்ளதென்றால், இந்தவார்த்தையில் கருத்தறிந்து இசைகைக்கு ஒரு திருவடி மஹாராஜர் முதலானாரும் இங்கில்லை. ஆகையாலே காடுத்யாஜ்யமும் கடல்கரையும் கானவெண்கு முதலானாரும் உபாதேயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிறே (உ) "ஸக்ருதேவ - ஏதத்வ்ரதம்மம-ஸக்ருதேவ-ஏதத்வ்ரதம்மம" என்று வெளியிட்டதும்.

அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையாமையாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் † மிறுங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப்படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக "அக்காக்காய்குழல்வாரவா" என்று பலகாலும் அவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாமும் அவனைக் குறித்து அப்பாசுரங்களைச்சொல்லி, அவனைத்திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். .... ✳

ப்போலே பாக்யபூர்ணை. (மிறுங்கி) கடினப்பட்டு. அதாவது - ப்ரதிகூலித்தென்றபடி. (மருட்டி) மருளுண்டாம்படி பண்ணி. (செவிகேட்கச்சொல்லி) என்றவிடத்தில், "அக்காக்கை வந்து தனக்குக் குழல்வாருமென்று நெஞ்சில் படும்படி" "என்று கருத்து. திருமஞ்சனமாட்டின ரஸத்தை அநுபவித்தவநந்தரம், திருக்குழல் வாருகையை அநுபவிக்கிறரென்று ஸங்கதிசொல்லிற்றாயிற்று. ... ... ✳

---

† (பா) பிணங்கி. (௧) ரா-யு-௧௮-௩. (உ) ரா-யு-௧௮-௩௩.

ஸ்வா.—இவ்வளவேயோ? பக்ஷிஜாதங்களைப் பலவிடங்களிலும் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யதுல்யராக்கி ஸம்ஸகமும் தோன்ற தூதுவிடவும் கண்டோமிறே. (க)“திருத்தாய்” “கரையாய்” “சொல்லாய்” என்று, த்ரிகாலஜ்ஞர் பலரும் உளராயிருக்க, ஹிதவசநஸாபேக்ஷராய்க் கேட்டதும் இவற்றையிறே. இவற்றில் வைத்துக் கொண்டு “பிள்ளாய்” என்றது இத்தையிறே. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான ஈஸ்வரனும் *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற வாழ்வார்களும் அறிவார்களையும் அறிந்தார்களையும் அறியார்களாக நினைத்து, அறிவிக்கைக்காகவிறே; இவற்றினுடையஸ்த்திதிகமநாஸயநாதிகளை அபேக்ஷிக்கிறதும்; இவ்வளவும்யோக்யமில்லாதகூடலையவன்திருவுள்ளத்தில் கருத்தறியமுன்னிலையாக்கி அபேக்ஷித்ததும்; கூடல்கூடாமையாலே கர்ஹித்ததும். அந்த ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவன்தான் திரியும்கானம் கடந்து தன் திருவுள்ளக்கருத்தை அறிவித்தால் பொறுப்பார்க்கருளிசெய்தது அறியாமையாலன்றே.

காக்கையால் சொல்லுகிறது - முக்குணத்திரண்ட கற்றுதவளவன்றிக்கே, இரண்டிலே நெஞ்சுபொருந்தும்படி நின்றஈசரானவர்களைக் குறித்து, நீ (உ) “எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமில்லை - மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ?” என்று மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாக உபதேசித்தாப்போலே, இவரும் தமோ குணப்ரசுரராயும் ரஜோகுணப்ரசுரராயு மிருக்கிறவர்களை, “காக்கை” என்கிற வ்யாஜத்தாலே ப்ரபத்தியில் க்ரியாபதத்துக்கு முற்பாடன் அவனுடைய ப்ரகாரத்தையுணர்த்தி மங்களாசாஸநத்திலே சேர்ப்பதாக வந்து குழல் வாராயென்கிறார்.

இந்த குணத்வயம் இதின் பக்கல் கண்டபடி யென்னென்னில்; அபக்ஷ்யபக்ஷணங்கள், நிஷித்தங்கள் அத்யந்தநிஷித்தங்கள்பக்ஷிக்கையாலும், பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும் ஸ்நாநம் செய்து ஜீவிக்கையாலும், *பித்ர்யமான கர்மங்களிலே சில பிண்டவிசேஷங்களையும் பிசாசாராதனை முதலான பிண்டங்கள் தண்ணீர்கள் முதலானவற்றை பூதயஜ்ஞமாத்ரமே யன்றிக்கே வரித்து இதுக்கே இடவேணுமென்னும் நிர்பந்தமுண்டாகையாலும், இனம்சேர்ந்து ஜீவிக்குமபிமாந விசேஷங்களாலும், ஸ்வபுத்ரர்களோடே பர

(க) தி-மொ-௧௦-௧௦-௧. (உ) தி-ச-வி-௬௮.

ஸ்வா.—
புத்ரர்களையும் ஸ்வீகரித்து வளர்த்துப் பரிணமித்தவாறே துல்யவிகல்ப விசேஷ ரூபஸித்தியும் பாராமல், வ்யவஸ்த்திதமான வாக்வ்யவஹார மாதுர்யஸித்திகண்டு அங்கீகரியாத வளவேயன்றிக்கே, கர்ப்பதோஷ நிரூபணம்செய்து நீக்குகிற அஸஹமானத்வத்தாலும் தன்னினைமொழியமற்றேரினம் கூடிஜீவியாமையாலும், கண்டக ப்ரபத்தியாலே ப்ராணன் பெற்றேமென்று கர்வித்து, அஸ்த்ரமே ஒரு கண்ணழிவுசெய்ததறியாமையாலும். (க)"మిత్రమౌపయికంకర్తుమ్- மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்றும், (உ)"పాపానాంవా శుభానాంవా- பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா" என்றும் ப்ரதிகூலனையும் அநுகூலாக்ரேஸரனையும் வாசியறத்திருத்தப்பார்த்துத் திருத்துமவனுண்டாயிருக்க, இவள் திறத்திலும் தப்பினபிழை உணராமல் ஜ்யேஷ்டாதேவிக்குக்கொடியாய்ப் ப்ராணனை நோக்கித் திரிகையாலும், இவற்றாலே மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கும் குணத்வய நிஷ்டர்படி சொல்லலாமிறே.

இனி லோகத்தில் பிள்ளைகளை அழுகை மருட்டுகைக்காக, "அக்காக்காய், சுக்குருவி, சந்திராவா" என்றாப்போலே சொல்லுகிற லோகோக்தி வ்யாஜத்தாலே சொல்லுகிற யசோதை பாசுரத்தை உட்கொண்டு குணத்வய ப்ரசுரர் முதலாகவெல்லாரையும் "அவன் முற்பட்டு உங்களைச்செய்த ப்ரபத்தியால்வந்த தோஷத்தை உணர்ந்து நீக்குங்கோள்" என்று குழலை வ்யாஜமாக்கி மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுகிறார். இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞரை முதலாக விஷயீகரிப்பானென்னென்னில்; "அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணனைத் திருத்திமேல் கொண்டு போகலாம்; ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தனை அஹங்காரக்ரஸ்தனைப்போலே ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணனையும்திருத்தவொண்ணாது" என்று பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச் செய்கையாலும், இவர்களைமுற்பட விஷயீகரித்தாரென்னவேணும். இனி, அஜ்ஞாந பூர்த்தியுள்ளது தமோகுண ப்ரசுரரும் ரஜோகுண ப்ரசுருமாயிருக்கிறவர்களுக்கிறே.

இவர் (௩)"கூழாள்" என்றது-ஆரையென்னில்; அந்யசேஷபூதரை. அந்யரான சேஷிகளில்லாமையாலும், அந்யசேஷத்வவிதி யில்லா

(க) ரா-ஸு-உக-கக. (உ) ராயு-ககக-சச. (௩) தி-பல்லா-௩.

ஸ்வா.
மையாலும், இவர் "எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்று ஓரிடத்திலுங்கூட்டாமையாலும், ராஜதாரப்ராவண்யநிஷேதம்போலே இது கூட்டிக்கழிக்கவும் பற்றுது. "வாழாள்" என்றது- "ஆள்" என்றும், "வாழாள்" என்றும், "நின்றீர்"என்றும் மூன்று படியாயிருக்கும். "ஆள்" என்றது-ஐஸ்வர்யத்தை அவன் பக்கலிலே பெறவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமவர்களை. "வாழாள்" என்றது- ஆத்மாநுபவஸாபேக்ஷரை. "நின்றீர்" என்றது, பக்திப்ரபத்திகளை உபாயமாக்காமல் அவன்றன்னையே உபாயமாக்கி நிலைநின்றவர்களை. இவை மூன்றும்த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே காணலாம். ஒன்றே நிலைநிற்பது. "வந்து கொண்மின்" என்றது-எத்தைக் குறித்தென்னில்; உத்தரவாக்யத்தில் * ஆயபதத்தில் வெளிற்றை நமஸ்ஸிலே கழித்து, கழியாத ஹிதரூபமங்களாசாஸந கைங்கர்யத்தைக் குறித்து; இவ்வாட்படும் ப்ரகாரங்கள் காணலாவது - வ்யுத்பத்தி ப்ரதாநமான ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயிறே.

இவையெல்லாம் ஏற்கவே உண்டாக்குவதாகவிறே (க) "எதிர் சூழல்" (உ) "தனியேன் வாழ்முதல்" (௩) "அந்நாள் நீதந்த" என்றவை முதலாகச் சில ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்து, அத்வேஷாபி முக்க்யங்களை உண்டாக்கி, வருணஸுக்ரீவாதிகளைச் சரணம் புக்கும், அஸாதாரணக்ரேஸரரை முன்னிட்டு உறவு கொண்டும், அவன் பண்ணினப்ரபத்தி விசேஷங்களைக்கைம்முதலாக்கி அந்த ப்ரபந்நனைத்தான் தாழ்ந்தார்க்கும் தாழ்ந்தவனுக்கி, காகாநிலயந்யாயத்தாலே "அக்காக்கை" என்று கீழ்ச்சொன்ன காகங்களை நிஷேதித்து, அன்னத்தின் பக்கலிலே ஸாரஜ்ஞதையும், கிளியின் பக்கலிலே பூர்வாசார்ய வசநமும், நாயின் பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞதையும், இவைமுதலான ஆத்மகுணங்கள் கொண்டாப்போலே, காகத்தின் பக்கலிலேயும் சில குணவிசேஷங்களைக் கற்பித்து, யசோதை தாழவிழிந்து, அவனை; "குழல்வார" என்றவ்யாஜத்தாலே தேவதத்த கல்பனைப் போலே ஒன்றைக் கல்பித்து ஸர்வஜ்ஞராக்கி, அத்யந்தம் தமோகுணப்ரசுரரையும் ப்ரபந்நராக்கி, மங்களாசாஸநத்திலே சேர்ப்பதாக வவன் பண்ணினப்ரபத்தியில் விஷயதோஷங்களைக் கழித்து,

(க) தி-வாய்-உ-எ-கூ. (உ) தி-வாய்-உ-௩-ரு. (௩) தி-வாய்-௩-உ-க.

மூ.—பின்னைமணாளனைப் பேரில்கிடந்தானை
முன்னையமரர் முதல்தனி வித்தினை
என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட [வாராயக்காக்காய்.
மன்னனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் மாதவன்றன்குழல்

அவன் திருவுள்ளத்திலே சேர்க்கையே ப்ரயோஜநமாகக்குழல்வாரா யென்கிறார்.

கீழே திருமஞ்சனவ்யாஜத்தாலே மோக்ஷோபாயம் அவனாக வரித்திருக்கிறப்ரபத்திநிஷ்டராலும், அநந்யஸாதநபரராய், அநந்ய ப்ரயோஜநபரராய் அவனை மோக்ஷப்ரதனாக நினைத்திருக்குமவர்களாலும் வந்த அழுக்குப்போக விவேக ஜலத்தாலே திருமஞ்சனம் செய்தாராய்நின்றார். இனிஇதில்(க) ப்ராமயந்-"ப்ராமயந்" "என்றும் (உ) "யதாநியுக்தோஸ்மி ததா கரோமி-யதாநியுக்தோஸ்மிததாகரோமி" என்றும், (௩) "தேநவிநா த்ருணாக்ரமபி ந சலதி-தேநவிநாத்ருணாக்ரமபிநசலதி" என்றும்! (௪) "கரவம் - அகரவம்-கரவம், அகரவம்" என்றும் சொல்லுகிறப்ரமாணங்களின் கருத்தறியாத வளவேயன்றிக்கே (ரு) "நலிவானின்னும் எண்ணுகின்றாய்"? (சு) "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல அஞ்சுகின்றேன்" (எ) "ஆறுசமயம்புகைத்தான்" (அ) "மாட்டாத பலசமயமதி கொடுத்தாய்" என்றாப்போலே ஆழ்வார்களருளிச்செய்த பாசுரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாயமில்லாதாரும் "ஸகலப்ரவ்ருத்திகளையும் ஸதாகாலமும் அவனே ப்ரேரகாதிகளாலே செய்விக்கிறான்" என்று தோஷத்தை அவன் தலையிலே யேறிட்டு வ்யவஹரித்துப்போருகிற குணத்வயாதீநரெல்லாரையும காகஸமராக்கி, ஸம்போதித்து அழைத்து, "அவனுடைய ஸ்த்திதி கமநஶயநாதிகளில் தோஷமில்லை; நீங்கள் அவன்தலைமேல் ஏறிட்ட தோஷங்களை நிபுணாசார்ய ஸேவையாலே எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாதென்று நீங்களேறிட்ட பொல்லாங்குகளை நீக்கப் பாருங்கோள்" என்று யசோதை அழுகைமருட்டுகைக்கு காக்கையை அழைத்து "குழல்வார" என்றுபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு; — (பின்னையித்யாதி) ப்ரபத்திக்குப்

வ்யா.—முதற்பாட்டு, (பின்னைமணாளனை) நப்பின்னைப் பிரா

(க) கீ-கஅ-சுக. (உ) (௩)
(௪) தை-ஆ. (ரு) தி-வாய்-எ-க-க. (சு) தி-மொ-கக-அ-க.
(எ) ச-திருவ-௩அ. (அ) தி-வாய்-௩-க-ச.

புருஷகாரம்முன்னாகவேணுமிறே. (க) "பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை" என்னக்கடவதிறே. "ஸ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே, (பேரில் கிடந்தானை) அவள் கற்பனையிறே திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

(முன்னையமரர் முதல்தனிவித்தினை) அமரர்க்குமுன்னை, நித்யஸூரிகளுக்குமுன்னேடிக் கார்யம்பார்க்குமவனை. "பின்னைமணாளனை"

ட்டிக்கு வல்லபனானவனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி இவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரிய:பதியென்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். (பேரில் கிடந்தானை) அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். (உ) "கொம்பனார் பின்னை கோலங்கூடுதற்கேறு கொன்றான்-தென் திருப்பேருள்மேவு மெம்பிரான்" என்கையாலே-பின்னை மணாளனானதுக்கும் பேரில் கிடந்ததுக்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே; நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோடேகூட வந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும்.

(முன்னையமரரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (௩) 'யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி

அரு.—முதற்பாட்டு. (பின்னையித்யாதி) மற்றைப்பிராட்டிமாரிருக்க, இவளை நிரூபகமாக வெடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வவதாரத்துக்கித்யாதி). "இடைக்குலத்தில்பிறந்தவளாகை- நீர்மைக்குப்ரகாஶகம்" என்று, (ப்ரதாநமஹிஷி) என்கிறாரென்று கொள்வது. இப்ப்ராதாந்யந்தன்னை உபபாதிக்கிறார் (மேன்மைக்கித்யாதி). (அதுக்கு மேலே) என்றது - பின்னை மணாளனான நீர்மைக்கு மேலேயென்றபடி. "பின்னை மணாளனை" என்றவநந்தரம், "பேரில் கிடந்தானை" என்கைக்கு நியாமகமேதென்னவருளுகிறார் (கொம்பனாரித்யாதி). இச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நப்பின்னையித்யாதி). நப்பின்னையோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குஏகாந்தமான தேசமென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம்.

(கீழ்ச்சொன்ன நீர்மை) என்றது-அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். இந்த ஸௌலப்யம் குணமாகைக்காக பரத்வத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. கீழ் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரமாணபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). "முதல்" என்றதினர்த்தம்(சேஷித்வேநப்ரதாநனா

(க) தி-வாய்-க-எ-அ. (உ) தி-மொ-ரு-சு-அ. (௩) புருஷஸூக்தம்

ன்'' என்றால் முன்னையமரர்வரக்கடவது, இதுதானிறே இவர்க்கு, தோள்வலியும் ஆள்வலியும். (முதல்தனிவித்தினை, இந்த விபூதிக்கு த்ரிவிதகாரணமுமானவனை. (என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட) *ஏழாட்காலும் பழிப்பற்ற வெங்கள் குடிமுழுதும். குடிக்குப் பழிப்பாவது-ப்ரதமாக்ஷரத்திலே த்ரிவிதஸம்பந்தத்தையும் மாறுடி ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் சேர்த்து ஏரிதரூப கைங்கர்யமான மங்களா சாஸநம் செய்யமாட்டாதிருக்கை. இப்படிப்பழிப்பற்றிருக்கிற வெங்கள் குடிமுழுதும், அக்குடியிலே பிறந்திருக்கிற வென்னையுமடிமை கொண்ட. (மன்னனை) நிலையையுடையவனை. ''ஆளுமாளார்'' என்கிற எங்கள் குடிமுழுதும் என்னையுமாண்டு கொண்டு போரவல்லவ னென்று ''மன்னன்'' என்கிறார். (வந்து குழல்வாராய்) நீராட்டி விட்டால் குழல்வாரவும் ப்ராப்தமிறே. ''அவன் நப்பின்னையையும், முன்னையமரரையும் முன்னிட்டுப்ரபத்தி பண்ணிற்று, இவனுக்கு மங்களாசாஸநருசியை விளைக்கைக்கிறே'' என்றறிந்து தத்ததபிமத ஸாதநங்களில் கூட்டின ப்ரபத்திச் செடியை நீக்கி குழல்வாராய். (அக்காக்காய்) காக்கைவ்யாஜம். தா(ர) த்வர்த்ததால் வந்தரக்ஷண தர்மத்தை காக்கைஎன்று சேதந ஸமாதியாலே ஸம்போதிக்கிறு ரென்னுதல். காரணத்வம் சேஷித்வநிபந்தநமேயாகிலும் ரக்ஷணத் திலேயிறே ஊற்றம். ஆகையால் அகார சப்தவாச்யத்தை கௌரவ வஸ்து நிர்தேசத்திலேயாக்கி ''அக்காக்காய்'' என்கிறாராகவுமாம்.

ர்வா:-யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:.'' என்கிறபடியே பகவ தநுபவத்துக்கு முற்பாடரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷித்வேநப்ர தாநனாய், அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தா(ர)ரகாதிகளுக் கும் தானே ஹேதுவானவனை. (என்னையுமித்யாதி) தனக்குப்பரிந் தன்றி உளேனாகாதவென்னையும் *ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமை யைக்கொண்ட. (மன்னனை) ராஜாவானவனை. (வந்துகுழல்வாரா யக்காக்காய்) இது சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார் சீராட்டா

ய்) என்றது. (தாரகாதிகள்) என்றது - தாரகபோஷகபோக்யங்கள். அதாவது கைங்கர்யமென்றபடி. ''தனி'' என்றதினர்த்தம்-தானே யென்றவத(்)ரித் தது. ''முன்னையமரர்'' இத்யாதியால் பரத்வம்சொல்லியிருக்க, ''மாதவன்''

மூ.-பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்
மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்
காயாமலர்வண்ணன்கண்ணன்கருங்குழல் [வாராயக்காக்காய்.
தூய்தாகவந்துகுழல்வாராயக்காக்காய் தூமணிவண்ணன்குழல்

"அவன்தலையில் சிடுக்குப்போனலாயிற்று உங்கள்தலையிலழுக்குப் போவது" என்றுகாகஸமரெல்லாரையும் அழைத்து அவன்குழலில் சிக்கையறுத்து சிதசிதீஸ்வர தத்வபாவங்களைப்பிரித்து, நெடுகப் பார்த்தறிந்து, அவன் தலையில் தோஷத்தையொழித்து உங்கள்தலையிலேவைத்துக் கொள்ளுங்கள். வந்து குழல்வாருங்கோளென்கிறார் மாதவன் தன் குழல்வாராய்) பின்னைமணாளனைக்குஹேது, மாதவனாகையிறே. ஆகையாலே நிர்துஷ்டனென்கிறார். அவன் நிர்தோஷனென வளவேயன்றுகாண்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணத் மகன் காண். குணத்திலே தோஷதர்ஶநம் பண்ணாதேகொள்ளென்கிறார். (௧) "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி - ஸுக்ரீவம்நாத மிச்சதி' என்கிற ப்ரபத்தியால் வந்த குறைதீருவதும், (உ) 'உன் தோழியும்பியெம்பி' என்று அவன் ப்ரபத்திபண்ண, நீங்கள் குறைவாளராய் நின்றகுறை தீருவதும், 'பின்னைமணாளன்' என்று ப்ரபத்தி பண்ணினுல்" என்னும் கருத்தாலே, வந்து குழல்வாராயென்கிறார். .... (௧)

ஸவா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயித்யாதி) குணத்தில் தோஷதர்ஶநம் பண்ணிவந்த பேய்ச்சி பட்டதுபடாதே கொள்ளுங்கோ

சுச் சொல்லும் பாசுரம். (மாதவனித்யாதி) நீர்மைக்குப் பின்னைமணாளனைப்போலே, மேன்மைக்கு ஶ்ரிய:பதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக்காக்காய். (௧)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்)முன்னம் தாய் வடிவு கொண்டுவந்த பூதனையுடைய முலை

என்று புநஃபரத்வம் சொன்னால் புநருக்தமன்றோ வென்னவருளுகிறார் (நீர்மைக்கித்யாதி). அவ்விடத்தில் அப்பேரில் கிடக்கைக்கு ப்ரதிகோடித்வேந வும், இங்கு "பின்னைமணாளன்" என்கைக்கு ப்ரதிகோடித்வேநவு மருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (௧)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயித்யாதி). (முன்னம்) என்றதுக்கு, (இருந்துண்ட) என்றத்தோடன்வயம். "பிள்ளை" என்றதின் பலிதார்த்தம்

(௧) ரா-கி-ச-௧அ. (உ) தி-மொ-ரு-அ-௧.

ளென்கிறார். (பிள்ளையிவன்) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாத வன். (முன்னம்மாயச் சகடும் மருது மிறுத்தவன்) அப்படிப்பட்ட க்ருத்ரிமத்தையுடைய ஶகடாஸுரனையும் யமளார்ஜுநங்களையும் நிரஸித்தவன்.

(காயாமலர் வண்ணன்) ஆத்ம குணங்கள் மிகையாம்படி அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாமலர்போலேயாய், அநுகூலரை எழுதிடுவித்துக் கொள்ளும் வடிவழகுடைத்தவன். (கண்ணன்) விரு பனுளும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தையுடையவன். (கருங் குழல்) குழலுக்கு ஒரு போலி காணுமையாலே வெறும்புறத்திலே

யை-தாய்முலைபுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்டமுக்த(ர்)னிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடி யென்னென்னில்; ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித்தனை. (மாயச்சகடமருது மிறுத்துவன்) அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுரா விஷ்டமாய் நலியவந்த க்ருத்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகா நிற்கச்செய்தே நடுவே நலிவதாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் காலாலும் துடைகளாலும் தள்ளி முறித்துப்பொகட்டவன்.

(காயாமலர்வண்ணன்) ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப் போலே, அநுகூலரை † எழுதிடுவித்துக் கொள்ளும் வடிவழகுடைத்தவன். (கண்ணன்) விருபனுளும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தையுடையவன். (கருங் குழல்) குழலுக்கு ஒரு போலி காணுமையாலே வெறும்புறத்திலே,

---

(முக்தன்) என்றது. (அதுக்குப்பின்பு) பூதநாநிரஸநத்துக்குப் பின்பு. (காலாலும்) இத்யாதியில்-காலால் சகடத்தை முறித்தானென்றும், துடைகளால் மருதுகளை முறித்தானென்றும் கண்டுகொள்வது.

காயாமலர் போலேயிருக்கிற வண்ணத்தை - வடிவையுடையவனென்று சப்தார்த்தத்தையும் தாத்பர்யார்த்தத்தையு மருளுகிறார் (ஆத்மகுணங்களித்யாதி). (மிகையாம்படி) என்றதுக்கு, (எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும்) என்றத்தோடந்வயம். (விட வொண்ணாத) என்றது - அநுகூலர்க்கு விட வொண்ணாத வென்றபடி. "இறுத்தவன்" என்னுமளவால் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும், "கண்ணன்" என்னுமளவால் அநுகூலர்

---

† (பா) எழுதுவித்துக் கொள்ளும்படி.

மூ.—திண்ணக் கலத்தில் திரையுறிமேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவுறங்கிடும்
அண்ணலமரர்பெருமானையாயர்தம் [குழல்வாராயக்காக்காய்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்கார்முகில்வண்ணன்

கருங்குழலென்கிறார். (தூய்தாக வந்து குழல்வாராயக்காக்காய்) அவன் குழலிலொரு அழுக்கில்லை; நீங்களறியாமையாலே உண்டாக நினைத்ததுவே யுள்ளது. (தூமணிவண்ணன்) காயாம்பூவுக்கு விவர்ணமுண்டானாலும், ஒருபடிப்பட்ட நீலரத்நம் போலே வடிவழகு படைத்தவனென்கிறார். (உ)

ஸ்வா;—மூன்றும்பாட்டு. (திண்ணவித்யாதி) ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி மேல்மரத்திலே சொருகிக்கட்டி, கள்ளக் கயிறுருவி வைத்த. வைக்குமதொழிய வைத்தவர்களாலும்

கருங்குழலென்கிறார். (தூய்தாகவந்து குழல்வாராய்) நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாருகையாவது-அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. (தூமணிவண்ணன்) பழிப்பற்ற நீலரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம்பூப்போலே போது செய்யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்நம் போன்ற வடிவழகை யுடையவனென்கை. .... (உ)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (திண்ணக்கலத்து) சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்கை. (திரையுறிமேல்வைத்த) பெரிய வுறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது-சயிற்றுப் பின்னலாகக்கொண்டு சமைத்த, பெரிய

வாழும்படியும் சொல்லிற்றாயிற்றென்று திருவுள்ளம். (செப்பம்கிடக்கும்) என்றது - அழகியதாயிருக்குமென்றபடி. "காயாமலர் வண்ணன்" என்றத்தால் நைல்யம் சொல்லியிருக்கவும், "மணிவண்ணன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காயாம்பூவித்யாதி). (போதுசெய்கை) மொட்டிக்கையும், விகஸிக்கையும். ... ... (உ)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (திண்ணவித்யாதி) (கோல்களாலே மாறியடித்தாலும்) என்றது - ஒரு கோலாலே அடித்து அத்தை விட்டுப்பின்னையும் ஒருகோலாலே அடித்து, இப்படி அநேகப்ரகாரேண வடித்தாலுமென்றபடி. (ஈடுபடாத) நோவுபடாத. அதாவது-சிதிலமாகாதவென்றபடி. "திரையுறிமேல் திண்ணக்கலத்தில் வைத்தவெண்ணெய்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்

வாங்கவொண்ணாதபடியாகவிறே வைத்தது. அன்றிக்கே - திரைக் கயிறுகள்சூழ நாற்றிக் கண்ணித்தெறித்த உறியென்னவுமாம். (வெண்ணெய்விழுங்கி) "வெண்ணெயானத்தைப் பாத்ரத்தை நீக்கி விழுங்கினான்" என்னுமையாலே வைத்தகுறியழியாதிருக்கச் செய்தே பதறி விழுங்குகையாலே வழிந்து சிதறிக்கிடக்கக் கண்டதத் தனையென்று தோற்றுகிறது.

(விரையவுறங்கிடுமண்ணல்) வெண்ணெய் விழுங்குகிறபோதில் பதற்றத்திலுங் காட்டில், பதறிஉறங்கப்புகுந்தால் அக்கண்ணுறங்குமோ? இவன் பதற்றத்துக்குக் கண்ணுறங்குமோ? குறுமிழிக் கொண்டு, வந்தார் போனார் நிழலாட்டம் கண்டோமென்று பார்த்திறே உறங்குவது. "இதுஎன்னபொய்யுறக்கம்தான்" என்று கண்டு கொள்வர்களிறே.

வுறி. (வெண்ணெய் விழுங்கி) இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் "தைவம் கொண்டதோ?" என்னும்படி விழுங்கி, (விரையவுறங்கிடும்) உடையவர்கள் காணுமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதவரைப் போலே கிடந்து உறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண்ணுறங்குமோ? குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார் போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே, "இதென்ன பொய்யுறக்கம்" என்று பிடித்துக் கொள்ளுமவர்களிறே.

பற்றித் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (சேமித்து) சேர்த்து. "வேகவானாய்க்கொண்டு உறங்கியும்" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (உடையவர்களித்யாதி). (உடையவர்கள்) வெண்ணெயுடையவர்கள். (உறங்காநிற்கும்) என்றது - உறங்குமாபோலே நிற்குமென்றபடி. உறங்கவேணுமென்று ஓடிவந்தவன்-உறங்குமாபோலே யிருப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி). தன்னடையே கண்ணுறங்குமொழிய, இவனுக்கு வேண்டினபோது கண்ணுறங்குமோவென்று கருத்து. வெண்ணெய்விழுங்கி உறங்குமாபோலே யிருக்கையை, அவள் அறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (குறுவிழியித்யாதி). (குறுவிழி) குறுகினமிழி. அரைமிழிக்கொள்ளுகை யென்றபடி. "திருடன்" என்று அவர்கள் பிடிக்கையால், இதனறிந்தாளென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

மூ.—

பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிதுவென்றுபொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட [வாராய்காக்காய்,
பிள்ளையை வந்து குழல்வாராயக்காக்காய் பேய்முலையுண்டான்குழல்

(அண்ணல்) திருவாய்க் குலத்துக்குஸ்வாமியானவன். (அமரர் பெருமானை) பரமபதத்தில் ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் பெரியராய், அவர்களை நிர்வஹிக்குமவன். நிர்வஹிப்பதுதான் அவர்களோடே கலந்து பரிமாறியிறே. (ஆயர்தம்கண்ணனை) திருவாய்ப்பாடிக்குரக்ஷகன்; ஸுலபன்; அவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமானவன். (கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாராய்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே அவர்களுக்கு ஸகலதாபஹரனுமா யிருக்குமவன். திரையுறி-பெரிய உறி. .... (௯)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (பள்ளமித்யாதி) குணத்திலேதோஷ தர்ஶநம் செய்து ப்ரச்சந்நரூபியுமாயிறே பகாஸுரன்தான்வந்தது.

(அண்ணல்) ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை யெழுதிக் கொள்ளுமவன். (அமரர் பெருமானை) ✻ அயர்வறு மமரர்கள்திபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. (ஆயர்தம்கண்ணனை) அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. (கண்ணன்) அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்னவுமாம். (கார்முகில்வண்ணன்) வர்ஷாகாலஹகம்போலே யிருக்கிற வடிவழகையுடையவன். இத்தால் - அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். .... (௯)

திருடனென்று சொல்லி, ஸ்வாமி யென்பானேனென்ன வருளுகிறார் (நவநீதேத்யாதி). "ஆயர்தம் கண்ணனை" என்று மேல் ஸௌலப்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே, இப்பதத்தால் பரத்வம்சொல்ல வேணுமென, சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அயர்வறுமித்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (மேன்மைக்கித்யாதி). இத்தால் நீர்மையைச் சொல்லும்படியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (இடக்கையித்யாதி. "கார்" என்று வர்ஷாகாலமாய், அதில் மேகமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (வர்ஷ கேத்யாதி). "கார்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம (இத்தாலித்யாதி). ... ... (௯)

நீர்த்தாழ்விலே ஆமிஷக்ராஹியாய் மேய்ந்து திரிகிற பெரும்கொக்குக் களோடே தானும் அவற்றிலே ஒன்றாய் ஆமிஷக்ராஹியாய்த் திரிந் தாலும் வேறுபாடு தோன்றுமிறே. தோன்றியிறே "கள்ளவசுரன்" என்றது. (வருவானை) தன்மேல் வருகிறவனை. (தான் கண்டு) அநய பரனாய் இவன் கொலைவு பாடறியாதே விளையாடுகிற தான் கண்டு.

(புள்ளித்யாதி) என்பாக்யத்தாலே "இது†பொதுப்புள்" என்று, தின்னவிரும்பாக்கன்றுபோலே உபயாகாரமானவேஷமாகக்கண்டு. பொது" என்றாலும் வேறுபாடு தோன்றும். இப்படிபொதுவாய்

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (பள்ளத்திலித்யாதி) நீர்த்தாழ்வு களிலே இரையெடுத்துத் திரியாநிற்கும் பக (ப³) மாகிறபக்ஷி யின் வடிவைக்கொண்டு. (கள்ளவசுரன்) க்ருத்ரிமமான அஸுரன். தன்னுடைய ரூபத்தை மறைத்து பகரூபங்கொண்டுவந்தது - க்ரு த்ரிமனுகையாலேயிறே. (வருவானைத்தான்கண்டு) இப்படி ப்ரச் ச(ன்ன)ந்நனாய்க்கொண்டு தன்னை நலிய வருகிறவனை, அநயபரனாய்க் கன்று மேய்த்து நின்று விளையாடுகிற தான்கண்டு.

(புள்ளிதுவென்று) அஸுரனென்று இத்தைப்பெருக்க நினையா தே, ஒருபக்ஷியென்று ஆபாஸமாக நினைத்து. (பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட) தன்னை நலிவதாக அங்காந்து வருகிறவாயை, அதினு

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பள்ளத்திலித்யாதி). க்ருத்ரிமத்வத்தை உப பாதித்துக்கொண்டு இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன் னுடைய வித்யாதி). "கள்ளவசுரன் பள்ளத்தில்மேயும்பறவையுருக்கொண்டு வர, இப்படி வருவானை" என்றத்யாஹரித்து அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "கண்டு" என்றபோதே, "தான்" என்றது அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்து அதுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அநயேத்யாதி).

"பறவையுருக்கொண்டு" என்று கீழேசொல்லியிருக்கையாலே, "புள்", என்றுநினைக்கையேப்ராப்தமாயிருக்க, "புள் இது" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸுரனித்யாதி). (ஆபாஸமாக) என்றது க்ஷுத்ரமாகவென்றபடி. (க)"வாய்முதலாஸ்யம்-வ்யாதிதாஸ்யம்" "என்கிறப்ரமா ணத்தை உட்கொண்டு, அவயவாந்தரங்களிருக்க, "வாய்" என்று சொன்ன துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (இத்தனையும்) என்றது.

(க) வி-பு-ரு-கரு-ச. †(பா)-புது.

வந்தவஸுரராஜன் வாயைக்கிண்டிட்ட. "பொதுக்கோ" என்றுஒரு சொல்லாய், பொதுக்கென-சடக்கெனவென்னவுமாம். (பிள்ளையை) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனே. அதாவது-சிறுப்பிள்ளைகள் ஏதேனுமொரு விவரம் கண்டால் விளைவதறியாமல் அதுக்குள்ளே கைநீட்டுமாபோலே, பகாஸுரன், ஸத்துக்கள் நடுங்கும்படி வாயை அங்காந்து கொண்டு வந்தவாறே கையைநீட்டினான். அபூர்வதர்ஶநத்தாலே கைபூரித்து அத்தாலே பிளந்து விழக்கண்ட வித்தனே. ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடிந்து போம்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலேயிறே பிள்ளைபிறந்தது. இல்லையாகில், "பிள்ளையைக் கொக்கு விழுங்கிற்று" என்னு மித்தனையிறே. அங்ஙனாகாமல் தன்னை நோக்கித் தந்தவுபகாரத்தாலே "குழல்வாராய்" என்கிறார். (பேய்முலைபுண்டான்) புள்வீட்டுக்கும் பேயீட்டுக்கும் பிழைக்கப் பெற்றதென்கிறார். பிள்ளைகளுக்கு இரண்டும் வருவதாகச் சொல்லிப்போருவதொன்றுண்டிறே. .... (௪)

டைய நினைவுக்கடமறும்படி சடக்கெனக் கிழித்துப் பொகட்ட. "பொதுக்கோ" என்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதாவது-சடக்கெனவென்கை. (பிள்ளையை) பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனே. இத்தனையும் செய்யா நிற்கச்செய்தே இதுதானுமொரு விளையாட்டாயிருந்தபடி. (பேய்முலையுண்டான்) அவள் முலையுண்கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதாப்போலேயாய்த்து-இதுவும். .... (௪)

இப்படி துர்க்கடமான வ்யாபாரத்தையுமென்றபடி. (இதுதானும் ஒருவிளையாட்டாயிருந்தபடி) என்றதாலே, நீயும் குழல்வாரி அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணுவிடில் ப்ரதிகூல கோடியிலேயாய், "புள்" என்றே உன்வாய்கீளுகையும் ஒருவிளையாட்டாய் விடுமென்று தோற்றுகிறது. "அந்த பிள்ளைத்தனத்தால் வந்த விளையாட்டாக வேணுமோ? அஸுரனென்றே வாயைக்கீண்டானென்னலாமே" என்ன; அதுக்குப் பரிஹாரமாக பேய்முலையுண்டானென்றருளிச் செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவளித்யாதி). ப்ரதிகூலித்துக்கிட்டினார் முடியக்கடவவஸ்துஸ்வ பாவத்தாலே, பேய் முலையுண்கை முடிக்கைக்கு ஹேதுவாமாபோலே, வாய்கீளுகை யாகிற விவையும் அதுமுடியும்படியாயிற்று. ஆகையால் உன் விஷயத்திலும் அப்படி வாராமைக்காகக் குழல்வார வாவென்கிறானென்று திருவுள்ளம். ... ... (௪)

ரு.—கற்றினம்மேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்திருமுடி
உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே [குழல்வாராயக் காக்காய்.
அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய் ஆழியான்றன்

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) வறட்டாக்களின் பின்போக வேண்டியிரான்போலே காணும். கற்றுக்களை மேய்த்து அவற்றின் வயிறு தடவிப்பார்த்தால் அவற்றின் வயிறு நிறைந்தாலிறே தன்வயிறு நிறைந்ததாவதாம். இப்படி பூர்த்தி பிறந்தவளவிலே மேய்கிற விளங்கன்றுகளைக்கண்டவாறே, இவற்றை விடா, அவற்றோடே விளையாடுவதாகச்சென்றவாறே "எப்போதோ வருவது" என்று அதுக்குள்ளே கன்றுகநின்றவஸுரர்களையும் பார்த்துவேறுபாடுதோன்றுகையாலே, முள்ளாலேமுள்ளைக்களைவாரைப் போலே, அஸுரமயமான கன்றுகளை யெடுத்து விளாவானவஸு

வ்யா;— ஐந்தாம்பாட்டு. (கற்றினம்மேய்த்து) கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்யத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினுனைய்த்து. (கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த) இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே, தன்னை நலிவதற்காகக் கன்றுன வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்து † திரிகிறு சிலவஸுரர்களைக்கண்டு. (க) விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறி" என்கிறபடியே முள்ளாலேமுள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத்தூக்கி யெடுத்து

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) "பசுக்களை மேய்த்து" என்றுதே, "கன்றுமேய்த்து" என்பானென்னென்ன வருளுகிறுர் (பால்யேத்யாதி). "ஒரு கன்றினைப்பற்றி கனிக்கெறிந்த" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரமாணப்ரஸித்தார்த்தங்களை உட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறுர் (இப்படியித்யாதி). இன்னும் பழம் வீழக்கல்லே யெறிவாரொழிய, கன்று மேய்க்கிறவன் கன்றை யெறிக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறுர் (தன்னையித்யாதி). (திரிகிறுர்சில) திரிகிறுரானசில வென்றபடி. (களையுமாபோலே) வாங்குமா போலே. (காலைப்பிடித்து) என்றவிடத்திலே, (உ) [illegible]

[illegible]

(க) திருவாய்-அக. (உ) பாகவத-கக-சஈ. †(பா) சின்ற.

T86·00+01/8e362   5825/2 (2209

ரர்கள் மேலேயெறிந்து நிரஸித்து ஜகத்துக்கு ஒருபரதேவதையை யுண்டாக்கித் தந்தவுபகாரகனுடைய ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருமுடிகாண்.

(நீ-உற்றன பேசியோடித்திரியாதே) ஒரு நிபுணசார்ய ஸேவை செய்யாமல் ப்ரதீதிமாத்ரத்திலே ஒன்று போலே தோன்றக் கடவதுமாய் விவக்ஷாவசமுமான சப்தார்த்தங்களை விஸ்வஸித்து, ப்ரதிஜ்ஞை, உபபாதந நிகமநங்கள் சேரும் ப்ரகாரங்கள் பாராதே நெஞ்சில் தோன்றின வர்த்தங்களை விஸ்வஸித்து, இதுவே வேதார்த்தமென்று சொல்லி ஜகத்தை மோஹிப்பித்து ஸத்துக்களைக்கண்டால் முகம்மாறிப்போவது வருவதாய்த்திரியாதே. (அற்றைக்கும்வந்து) எற்றைக்கும் வந்திலையாகிலும், உபாயாந்தர நிஷ்டரால் வந்த தோஷம் போம்படி திருமஞ்சனம் செய்து நிற்கிறவற்றைக்காகிலும் வரவேணுங்காண். அற்றைக்கு வந்தால், அது தான் எற்றைக்கும் வந்து குழல்வாரிற்றுயிறே யிருப்பது. (ஆழியான் தன்குழல்வாராய்) *சீரவெரியும் திருநேமி, *கருதுமிடம்பொருது, கை நின்ற சக்கரத்தான் காண் அவன். (ரு)

அந்த விளங்கனி உதிருகைக்காக எறிந்து, இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட, (பரமன் திருமுடி) தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்அகப்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஜகத்துக்குப்பரம சேஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை.

(உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே)உன்னுடைய ஜாத்யுசிதமான வற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஓரிடத்திலே நிலையின்றிக்கே நீபறந்து திரியாதே. (அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராய்) நாள்தோறும் வந்து

க்ருஹீத்வா z பரபாதாப்யாம் ஹலாங்கூலமச்யுத:। ப்ராமயித்வா கபித்தாக்ரே ப்ராஹிணோத்கதஜீவிதம்'' என்கிற வசநமநுஸந்தேயம். அக்காக்கை வந்து குழல்வாருகைக்கு ஜகதுபகாரகத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறு ரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த உபகாரகத்வம் ஜீவ்பதஸமபிவ்யாஹார லப்யமான பரம சப்ததாத்பர்யமாகவருளுகிறார் (தன்னைநலியவித்யாதி).

(ஜாத்யுசித மானவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு) என்றது-(க) ''காக்கை வாயிலும் கட்டுரைகொள்வர் '' என்கிறபடியே கண்டார்க்கு நன்மையை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டென்றபடி. இத்தால் அந்யபரதையை விடவேணுமென்று கருத்து. நீவாராதே அவிதேயமாயிருக்கில், நிக்ரஹிக்கும்படி

(க) பெரி-தி-ரு-க-க.

மூ.—கிழக்கில்குடி மன்னர் கேடிலாதாரை
அழிப்பான் நினைந்திட் டவ்வாழியதனால்
விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானைக் [குழல்வாராயக் காக்காய்.
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய் கோவிந்தன்றன்

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கிலித்யாதி) ப்ராக்ஜ்யோதிஷ வாஸிகளான நரகாஸுரன் துடக்கமானார்கள் - கேடிலாதாரை அழிப்பான் நினைத்திட்ட கிழக்கில் குடிமன்னர். (விழிக்குமளவிலே) அழிப்பதாகவறுதியிட்டு "அழிக்கைக்குக்காலம் இது" என்று நினைக்கிற வளவிலே. கேடிலாமையாவது - ப்ரஹ்மபாவனையிலே ஊற்றமாய், கர்மபாவனையிலே அநாதரம் பிறக்கை. இப்படி கேடிலாத இந்த்ராதிகளையும் ராஜகந்யகைகளையும் அழிப்பதாகக் கோலினவர் திருக்குழல்வாராய். (ஆழியான்) திருவாழியையுடையவன். அவிதே(தீ)யரை நியமிக்கவல்ல பரிகரமுடையவனென்கை. (ரு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கில் குடிமன்னர்) ப்ராக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிகளாய் நரகாஸுரப்ரப்ருதிகளான அஸுரராஜாக்களை. (கேடிலாதாரை) வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே, "நமக்கொரு கேடில்லை" என்று நினைத்திருந்தவர்களை. (அழிப்பான் நினைந்திட்டு) ஆஶ்ரிதரான இந்த்ராதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பரிகரமுடையவனென்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவிதேயரையித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கிழக்கிலித்யாதி) கிழக்கே குடியிருப்பை யுடையவர்களென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாணப்ரஸித்தியை உட்கொண்டு, அவர்கள் இன்னாரென்றர்த்தமருளுகிறார் (ப்ராகித்யாதி). (க) "ஸ்ஹார்க்ய்ஸருடாரூடஃ ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரம்யயௌ - ஸபார்யோகருடாரூடஃப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரம்யயௌ" என்றது அநுஸந்தேயம். "வேரறுத்தானை" என்றுமேலேயிருக்க, "கேடிலாதாரை" என்னக்கூடுமோ வென்ன; அவர்களபிஸந்தியைப்பற்றி யென்றருளுகிறார்(வரபலேத்யாதி). (உ) "தேவானாம் தானவானாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவதம்" என்றிருக்க, இவர்களை அழிப்பானென் னென்ன வருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி).(நலிகையாலே)என்றவிடத்தில், (ங) "இந்த்ரேண ஹ்ருதசத்ரேண ஹ்ருதகுண்டலபந்துநா ஹ்ருதாமராத்ரிஸ்த்தாநேநஜ்ஞாபிதோ - இந்த்ரேணஹ்ருதசத்ரேணஹ்ருதகுண்டலபந்துநா ஹ்ருதாமராத்ரிஸ்த்தாநேநஜ்ஞாபிதோ,

(க) பாக-௫0-ருக-ங. (உ) க-ஜித. (ங) பாக-௫0-ருக-உ.

களை. (ஆழியதனால்) * கருதுமிடம் பொருதுவரும் திருவாழியாலே. "அதனால்" என்றது-அழைத்தாலும் மீளாமல் காரியப்பாட்டிலே ஒருப்பட்டுத் தலைக்கட்டினாலன்றி மீளாத வாழியதனாலென்றபடி.

(வேரறுத்தானை) வேர்ப்பற்றோடே அவர்களை அறுத்தவனைப் பற்றி. (அவ்வாழியதனால்) * கருதுமிடம் பொருமதாய், (க) "அறமுயலாழி" என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே.

(விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானை) இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா, "கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு-கிழக்கில் குடிமன்னர்-விழிக்குமளவிலே, ஆழியதனால் - வேரறுத்தானை" என்று அந்வயமாக்கி-"நமக்கு ரக்ஷகனாக ஈஶ்வரன் உண்டு" என்றிருக்கையாலே-தங்களுக்கொரு கேடின்றிக்கே யிருக்குமிந்த்ராதிகளை அடர்த்து அழிப்பதாகக்கோலின ப்ராக்ஜ்யோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்ருப்ர்த்யஸுர ராஜாக்கள்-அவர்களை அழிக்கப்பார்க்கிற ளவிலே, அச்செய்தி இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பம் செய்தவநந்தரம், பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் போரவல்ல திருவாழியாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப் பொகட்டவனை

பௌமசேஷ்டிதம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "அவ்வாழி" என்று-தச்சப்தத்தாலே விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கருதுமிட மித்யாதி).

(இமைத்து விழிக்கும் முன்னே) இமைகொட்டித் திறப்பதற்கு முன்னே. "அழிப்பான் நினைந்திட்டவ்வாழியதனால்" என்கிறவிடத்தில், "நினைந்திட்டு, ஆழியதனால்" என்று பதவிபாகம்(ஞ^X)பண்ணி, அந்த மெல்லொத்தை வல்லொத்தாகப்ரதிக்ரஹணம் செய்தருளி, அர்த்தமருளிச்செய்தார் கீழ்; இனி "நினைந்திட்ட ஆழி" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கநுகுணமாக அந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). "விழிக்குமளவிலே" என்றதினர்த்தம் (அழிக்கப்பார்க்கிறவளவிலே) என்றது. (அச்செய்தி) வருணச்சத்ராத்யபஹரணரூபகார்யம். மற்றை திவ்யாயுதங்களிருக்கத் திருவாழியை அருளிச்செய்ததுக்கு ஹேதுபூர்வகமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கருதுமிடமித்யாதி).

(க) தி-வாய்-உ-௧௦-டு.

மூ.—பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்குவேண்டி நீயோடித்திரியாதே
அண்டத்தமரர் பெருமானழகமர் [குழல்வாராயக் காக்காய்.
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய் மாயவன்றன்

(குழல்கணியாகக் குழல்வாராய்) குழலானது அழகு விளங்கும்படியாக. (கோவிந்தன்) பரரக்ஷணத்திலே தீர்ந்தவ்யாபாரங்களையுடையவன். (தண்குழல்) அழகுக்கேறப் பெறுதகுழல். (௬)

ஸ்வா;- ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டவித்யாதி) "சோறும்" என்கிற (உம்)அபி-விவக்ஷாவசமிறே. தந்தாமுக்கு இட்டவற்றை ஜீவிக்கையன்றிக்கே, யாரேனும் ஆரேனையும்குறித்திட்டவந்நாதிகளை புஜிக்க வேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே ஓடித்திரிகிறவளவேயன்றிக்கே, ஆஹாரநீஹாரங்களில் கழித்தார் கழித்தது தின்று திரிவது, நாய்போலே இட்டவளவில் க்ருதஜ்ஞதையுமற்று, "பலிபுக் - பலிபுக்" என்னும் பேருக்கும் லஜ்ஜியாதே, "பறக்கும்காக்கை இருக்கும்கொம்பறியாது" என்னும்படி வஸ்தவ்யஸ்தலம் இன்னதொன்றாமென்னும் நியதியுமின்றிக்கே, "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத-ஸ்நாத்வாபுஞ்ஜீத" என்கிற விதியாலுமன்றிக்கே, அசுத்த ஜீவநத்துக்கு தேஹசுத்தி

யென்னவுமாம். (குழற்கணியாகக்குழல்வாராய்) திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். (கோவிந்தன்) கோ(?)ரக்ஷணத்திலேதீர்ந்த வ்யாபாரங்களையுடையவன். (தண்குழல்) ஶ்லாக்யமான குழல். .... (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டத்திரளையும்) பித்ருக்கள் முதலானோரை உத்தேசித்து இடும் பிண்டங்களாகிற திரளையும். (பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்) பிசாசாதிகளை உத்தேசித்து இட்ட ஜலஸஹிதமான சோறுகளையும். (உண்டற்குவேண்டி) உண்கைக்காசைப்பட்டு. (நீயோடித்திரியாதே) அது கிட்டுமிடந்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே.

(ரக்ஷணத்திலே தீர்ந்த) என்றது-அதிலேதானே ஒருப்பட்டதாக நிஶ்சயிக்கப்பட்டவென்றபடி. ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பிண்டமித்யாதி) "பிண்டம்" என்றும், "திரளை" என்றும்-உருட்டின சோற்றுக்குப் பேராய், பர்யாயமாகையாலே விசேஷித்து பேதம் காட்டுகிறார் (பித்ருக்களித்யாதி). "ஓடி" என்றதின்பலிதார்த்தம்(கிட்டுமிடந்தேடி) என்றது. "தட்டி" என்றது-அந்தப்பலம் லபியாதேயென்றபடி.

செய்து, ஜீவித்த தோஷத்துக்கு ஸ்நாநம் செய்வது, பரஹிம்ஸை பண்ணுவது, பரஹிம்ஸைபண்ணுவாரிடங்களில் உதிரிபெறுக்கிஜீவிப்பது, தேஹதாரண ஹேதுவாக சோஷிப்பிக்கிற வ்ரீஹ்யாதிகளை அவர்கள் காவலிட்டு நிஷேதிகச்செய்தேயும் சென்றிடம் பார்த்து ஜீவிப்பது, மதுபா(ஞா)ஷிகளாயிருப்பாரை வளர்த்திருக்கச் செய்தேயும் நிஷேதிப்பது, இவைமுதலான துராசாரங்களைச்செயயாதே.

(அண்டத்தமரர்பெருமான்) நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளுக்கு தாரகாதிகளெல்லாமாய் நிர்வஹிக்கிற பெரியவனுடைய அழகு நிலைபெற்ற குழல்காண். (வண்டொத்து) என்கையாலே "வண்டு" என்கிறது-அவனை ஆஶ்ரயித்தப்ரபந்நரை; "ஒத்து" என்கையாலே-அவன்றான் இவர்களை ஆஶ்ரயிக்குமென்னுமர்த்தமும் தோன்றுகிறது. (க)"தெய்வவண்டு" என்னக்கடவதிறே. (உ)"ஸுக்ரீவம்ஶரணம்கத:-ஸுக்ரீவம் சரணங்கத:" என்றும், (௩)"ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி-ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" என்றும் சரணம்புக்காரைச்சரணம்புகுவதும், சரணம் புகுவிக்கைக்காக வருணாதிகளைச் சரணம் புகுவது. இவன் முன்னிடுமவர்களைத் தான் முன்னிடுவது, இருவரும் முன்னிடும்படி தானெங்ஙனேயென்னில்; (௪)"அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா - நிகரிலமரர்" (௫)"பின்னை நெடும்பணைத்தோள்மகிழ்பீடுடைமுன்னையமரர்". அவன் தானும், "உன்தோழி-உம்பி நீ யுகந்த தோழன்" என்றிரே முன்னிட்டது. (இருண்டகுழல்) வண்டுபோலே கருகின நிறத்தையுடைய குழல். அவன் குழல் ப்ரபத்தியானபோது இருட்சி, அகவாயிலர்த்தம் துரவகாஹமாய்த்தெரியாதிருக்கை. (மாயவன் தன் குழல்வாராய்) ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். .... (எ)

(அண்டத்தமரர்பெருமான்) நித்யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தா(ஞா)ரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கும் பெரியவனுடைய. (அழகமர் வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய்) அழகுபொருந்தியிருந்துள்ள வண்டுபோலே சுருண்டிருண்டிருக்கிறதிருக்குழல்களை வாராய். (மாயவனித்யாதி) ஆஶ்சர்யஶக்தி யுக்தனானவனுடைய குழலை வந்து வாராய். .... (எ)

பெருமையை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (தாரகேத்யாதி). "வண்டொத்து" என்றதினர்த்தம், (வண்டுபோலே சுருண்டு) என்றது. (க)

(க) தி-வாய்-௯-௯-௪. (உ) ரா-கி-௪-௧௯. (௩) ரா-கி-௪-௧௮.
(௪) தி-வாய்-௬-௰-௰. (௫) தி-வாய்-௧-எ-அ.

மூ:—

உந்தியெழுந்த வுருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித் [குழல் வாராயக காக்கா
தந்தத்தின் சீப்பால் குழல்வாராயக் காக்காய் தாமோதரன்றன்

ஸவா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி). ஸகல ஜகத்கா
ணமானதிருநாபியிலே கிளம்பின அழகிய தாமரைமலர் தன்னிலே
(சந்தச்சதுமுகன் தன்னைப்படைத்தவன்) (க) "[illegible]
ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி" என்கிறபடியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் வந்த
ல் ப்ரதீதியில் துல்யவிகல்பம்தோன்றுகையாலே "சந்தச்சதுமுகன்
என்கிறது. (உ) "நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக்கு" என்கிற
பின்னாட்டினபடி. (கொந்தக் குழலைக்குறந்து புளியட்டி) எ
றது-கீழ் திருமஞ்சன உபகரணமாகச் சொன்ன *எண்ணெய் புளி
பழம் பின்னாட்டினபடி. (குறந்து புளியட்டி - கொந்தக்குழல்

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) திருநாபியிலே
கிளர்ந்த அழகியதாமரைப்பூவிலே, உருவம்-அழகு. (சந்தமித்யாதி
ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் தன்னோடொக்க விகல்பிக்கலாம்ப
ஜ்ஞாநஶக்திகளால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய சதுர்முகனை
ஸ்ருஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று-ச(ந்
ந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய னென்ன
மாம். (கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி) திருமஞ்சநம் செய்கி

அரு;— எட்டாம்பாட்டு (உந்தித்யாதி) "சந்தம்" என்றது-அழகாய்
மந்மதாதிகளைப்போலே இவனுக்கு அழகிலேப்ரஸித்தியில்லாமையாலும், அ
தைச் சொன்னால் க்ருஷ்ணனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷம் சொன்னதாகாமையாலும்
அந்தவழகு வைலக்ஷண்யமென்று விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (ஜகதித்யாதி)
(விகல்பிக்கலாம்படி)என்றது, ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் க்ருஷ்ணனுதல் "ப
ஹ்மாவாதல்"என்று சொல்லலாம்படி என்றபடி. (வேதத்தைத் தனக்கு நிரூ
கமாக) என்றவிடத்தில், (ங) "[illegible]-வேதஶ
ப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகாரஸ:" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்ட்ய
பயுக்தமான வேதங்களை யுடையவனென்று அதிசயம் சொல்லிற்றென்று
திருவுள்ளம். "புளி குறந்தட்டின கொந்தக் குழலை" என்றந்வயம் திரு
வுள்ளம்பற்றி, கொந்துகைக்கு ஹேது பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (திருமஞ்சன

என்றபோதே முன்பு சொன்னதென்று தோற்றுமிறே. "புளி குற ந்து முன்பே அட்டினகுழல்" என்றபடி; அட்டித் திருமஞ்சனம் செய்த குழலென்றபடி. "புளியட்டிக்குழல்" என்னும் நிரூபிக்கலா மிறே. அன்றாகில் திருமஞ்சனம்செய்து மயிர் வகிருகிறபோதாகப் புளியைக்குறந்து மயிரிலே தப்பவொண்ணாதே.

அன்றிக்கே, அகங்களிலே வளர்த்தநாவி, குழல் மேலொற்றின தை - "குறந்து" என்றும், அந்தப்பசும்புழுகை - "புளி" என்னவு மாம். நீராட்டினபின்பு ஜாத்யுசிதமாக இதுசேருமிறே. "குறந்து, புளி" என்று*ஒண்சங்கதை வாள்போலேபதமாம்."புழுகட்டி" என் றுபாடமாயிற்றாகில் "யுகேயுகே" என்கிறந்யாயத்தாலே பாடபே தமும் பிறக்கக்கூடுமிறே. (தந்தத்தின் சீப்பால் குழல் வாராய்) தந்தத்தின் சீப்பு - விவேகஜ்ஞாநாத்யவஸாயம். ஆசார்ய ஸே வையாலே விவேகஜ்ஞாநாத்யவஸாய ப்ரபத்தியாலே. இவனுடை யப்ரபத்தியாலேயிறே அவனுடையப்ரபத்துநிர்தோஷமாவது."குழ

போது புளிகுறந்து அட்டித் திருமஞ்சநம் செய்கையாலே நெறித் திருக்கிற குழலே. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொந்தக் குழ லென்றது-புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாரு கிற காலத்தில் இது கூடாமையாலே, திருமஞ்சநகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிஸ்சிதமிறே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சநம்செய்தது.

அதவா, (கொந்தக்குழலே) நெறித்திருக்கிற திருக்குழலே. (குற ந்து புளியட்டி) அகங்களில் வளர்த்தநாவி ஸ்வைரமாகக் குறந்த புளியுண்டு - புழுகு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். "குறந்தது புளி" என்கிறவிடத்தில், தகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறது; * ஒண்சங்கதை வாள்போலே. "புழுகட்டி" என்று பாடமாகில் - "புழுகைக்குறந்தட்டி" என்று பொருளாகக்கடவது. (தந்தத்தின் சீப்பால்குழல்வாராய்) திருக்குழலினுடையஸ்லாக்யதாநுகுணமாக

மித்யாதி). "குறந்தட்டி" என்றது - பெய்திட்டென்றாய், வார்த்தெ ன்றபடி. "அட்டி" என்று மூலமிருக்க, இத்தை அட்டின வென்றாக்கிக் கீழே அந்வயித்துத் திருமஞ்சன காலத்திலே செய்ததாக நிர்வஹிப்பானேன் னென்ன வருளுகிறார் (திருக்குழலித்யாதி). உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட் டுகிறார் (எண்ணெயித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—
மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னிவ்வுலகினை முற்றுமளந்தவன்
பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல் வைத்துப் [வாராயக்காக்காய்
பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக்காக்காய் பேராயிரத்தான்குழல்

ல்'' என்று ப்ரஹ்விபாவமாகையாலே கழுத்துமேல் ப்ரபத்தியாகக் கடவது. (தாமோதரன் குழல்வாராய்) பரமபத நிலயன்காண்-ஓரபலைகையாலே கட்டுண்டு, அவிழ்த்துவிட்டாலும் "அத்தழும்பு" என்று தோன்றும்படி ஆசரித்துக்காட்டுகையால், ஸம்ஸாரபாச மடியான யமபாசம் நீங்கும்போதும் "கடையறப்பாசங்கள் விடவேணும்'' என்று தோன்றுமிறே; அதாவது-ஸம்ப்ரதாய ஶாஸ்த்ராநுகுணமாக நம்பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த நேரொழிய நடக்கும் பாசங்கள் தந்தாம் நினைவுகளில்லையென்று தோன்றிற்றேயாகிலும், † அவன் நினைவாலே சிறுதுண்டாக வேணுமென்று நினைத்தானிறே கடையறப்பாசங்கள் விட்டதாவது. "ஆத்மீயங்கள்'' என்றது இவர்க்குக்கிளி முதலானவை; அதிறே நமக்கும். (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) (க) "கொள்வன் நான் மாவலி'' என்றபோதைத் திருவதாரத்தில் ஸ்ப்புரணத்தையும், வார்த்தையில் அநந்வயமும், பதறிக்கொண்டுவந்தவரத்தும், "இட்ட விடத்திலே பரீக்ஷை சொல்லுவன்'' என்ற ப்ரதிஜ்ஞை முதலான

தந்த்ரத்தால் பண்ணின சிப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். (தாமோதரனித்யாதி) அபலையான வெணக்குப்பிடித்துக்கட்டலாம்படி ஸுலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல் வாராய். .... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) (உ) "புலன் கொள்மாணாய்'' என்கிறபடியே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மன்னனித்யாதி) மஹாபலி யினுடைய ஸ்த்ரீகள் லோகத்தை யளந்தபோது, சோகிக்கப்ராப்தமாயிருக்க, மகிழ்ச்சி சொல்லக்கூடாமையாலே "மகிழ்வெய்தமுன்'' என்றவநந்தரம் "நின்றர்த்தித்து'' என்றத்த்யாஹரித்து அர்த்தித்த போது இவர்கள் மகிட்சிக்குஹேதுவை ப்ரமாண ப்ரஸித்தமான வவன்படிகளோடே கூடக்காட்டாநின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (புலன்கொளித்யாதி). "முன்'' என்றதினர்த்தம்

† (ப) அவர்கள். (க) தி-வாய்-ரு-அ-௯. (உ) தி-வாய்-க-அ-௬.

வ்யாபாரங்களையும் - மஹாபலியுடைய ஸ்த்ரீகள் கண்டேனென்னுதல்; மஹாபலியும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளுமென்னுதல். (முன்கண்டு) முற்படவரக் கண்டவாமநவேஷமிறே, இவர்களுடைய அத்யந்த ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாவது. பின்கண்ட த்ரிவிக்ரமாபதாநம் திருவடிகள் விரியப்புகுந்த போதே தொடங்கி முற்றுமளப்பதளவாக அநாதரமும் பயமுமிறே சொல்லுவது. (இவ்வுலகினை) "இவ்வுலகு" என்றது-மஹாபலிதன்னதாக நினைத்த அவ்வுலகை தாநம் பெற்றபோதே, அவனளப்பதற்கு முன்னே பதறி, இவர் தம்மதாக 'இவ்வுலகு' என்கிறார். திருவடிக்குமுன்னோடித் தட்டிச்சாற்றின ஜாம்பவான் மஹாராஜரிற்காட்டில் பதறிக்காணும் இவர் "இவ்வுலகு" என்கிறது.

(முற்றுமளந்தவன்)(க)"வேயகமாயினும்"(பொன்னின்முடியினை) ஷோடஶவர்ணியான பொன்னின்மேலுண்டான விருப்பம் தோன்

வாமநரூபமும், (உ) "பொங்கிலங்கு புரிநூலும்" இத்யாதிப்படியே-அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றுள்ள யஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணாஜிநமும், முஞ்சியுமான விநீதவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடினாப்போலே பதறி நடந்து சென்று நின்ற நிலையையும், (ங) "கொள்வன்நான்" இத்யாதிப்படியே சொன்ன முக்த(ஜ)ஜல்பத்தையும் கண்டு, அஸுரராஜனான மஹாபலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாம்படி முந்துற நின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற வித்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப் பெற்றாரைப்போலே அளந்து கொண்டவனுடைய.

(பொன்னின் முடியினை) அழகிய திருமுடியை. பொன்-அழகு.

(முந்துற) என்றது. "இவ்வுலகினை" என்றவிடத்தில், இவ்வென்றதுக்கு-இப்படிப்பட்டதென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தைக்காட்டாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யார்த்தத்தை யருளுகிறார் (முன்பேயித்யாதி). "அர்த்தித்தளந்தவன்" என்றத்தால், (அபூர்வமாகப் பெற்றார்) என்றதுபலித்தது. (போலே) என்றது (தன்னதாயிருக்கிற லோகம்) என்றத்தால் பலித்ததென்று திருவுள்ளம்

"பொன்முடியினை" என்றதுக்கு பொன்னான திருவபிஷேகத்தையுடையவனென்றர்த்தம் சொல்லுமளவில், "பொன்முடியனை" என்றிருக்கவேணும். "இனை" யென்னக்கூடாது. ஆகையாலே அழகிய திருமுடியை யென்றர்த்தம்

(க) திருவி-சுக. (உ) தி-மொ-ச-உ-எ. (ங) தி-வாய்-ங-அ-கூ.

லுகையாலே "இன்பொன்முடி" என்னுதல். "முற்று மளந்தவன் பொன்னின் முடியன்" என்கையாலே, ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம்-அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி-நீராக, அண்டம் போய் நீண்ட பொன்னின் முடியென்னுதல். இப்படிப் பட்ட விருப்பத்தையுடையமுடியை அதிமார்தவமான அணைமேலே வைத்து. (பின்னேயிருந்து) (க)"సత్య తపోదమశ్శమో దానంధర్మః ప్రజన సమగ్నయో౽గ్నిహోత్రం యజ్ఞో మానసంన్యాసః-ஸத்யம் தபோ தமஶ்ஶமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநமக்நயோக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம் ந்யாஸ:" என்றும், "తస్మాన్న్యాస మేషాం తపసామతిరిక్తమాహుః - தஸ்மாந் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்றும் ப்ரபத்தியை ந்யாஸ ஶப்தவாச்யமாகப் பின்னே சொல்லுகையாலும், எல்லாத் தபஸ்ஸுக்களின்மேலே மேலேயாய், இவற்றை நீக்கித்தனித்துத் தலையாய் நிற்கையாலும், அவன் குழலுக்கும் இதுதானே போராகிறது. "கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்தி"என்றிறே உபாயாந்தரங்கள் தானிருப்பது. (உ) [பின்னானார் வணங்கும்சோதி] பின்னானவுன்னை உனக்காளானார் வணங்கிப் பெறும் தேஜஸ்ஸை நீமுதலிலே உடையையானாய் என்று இருவர்க்கும் ப்ரபத்தி-தலையாயிறேயிருப்பது.

(பின்னே) என்றது -"காக்கையை முன்னே யழைத்துக் குழலைத் தொடச்சொல்லில் பிள்ளைபயப்படும்" என்று இவள்தானும் "பின்னே" என்கிறாள். இவர்தாமும் காகஸமர்திருந்திவர்தாலும் விஸ்வஸியாமல் "பின்னே" என்பர். இவன்தானும் ஸத்யாதிகளுக்கு முன்னே ப்ரபத்தி பண்ணுமாகில், பின்னே ஸத்யாதிகள் கிடக்கையாலே "நாம் என்செய்தோமானோம், நமக்கு இவ்வளவுபோருமோ" என்று அநாதரமும் பீதியும் தோன்றும். உபதேசித்தவனுடைய அபிமாநத்திலும் ஒதுங்க இராக்கும். ஆகையாலேயிறே எல்லாவுபாயங்களிலும் நாஶபரிஹாரார்த்தமாக இத்தை-விதியிலும் யதி(ங)

இன்-சாரியை. (பூவணைமேல் வைத்து) திருமுடியை யார்த்தவத்துக்கீடாக, பூப்போலே ம்ருதுவான அணைமேலேவைத்து. (பின்னேயிருந்து குழல்வாராய்) வாருகைக்கு அநுகுணமாகப் பின்னே

ருகிறார் (அழகியவித்யாதி). (இன்-சாரியை) என்றது-"பொன்னின்" என்றவிடத்திலும், "முடியினை" என்றவிடத்திலும் உண்டான "இன்" என்றது

(க) தை-நா. (உ) திருநெ-௧௦.

மூ.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

விதியிலும் கலந்து விதிக்கவேண்டிற்றும். (பேராயிரத்தான்) அவன் நீர்மையைச் சொன்னாலும் வஸ்து நிர்தேஶம்வேணுமே. கீழே "நாராயணாவழேல்" என்றது - பின்னாட்டினபடி. "நாராயணா" என்று வஸ்து நிர்தேசத்தைச்சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், அழுதது "இவள் நம்மை புத்ரத்வாபிமாநம்பண்ணி முலைதந்து 'அழேல், அழேல்' என்னாநின்றாள். இது அவளும் ஶத்ருத்வாபிமாநம்பண்ணி நச்சுமுலைகொடுக்க, ஊணாகவுண்டானிறே. இவர் "நாராயணா" என்றாலிறே வஸ்துநிர்தேஶமாவதும். (௧) "வாயிலோராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத" என்றது இம்மந்த்ரத்தையிறே. இதில் "ஒள்ளிய" என்றது - அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் வஸ்து நிர்தேஶம் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், இதுவேஸாதநமென்றிறே. இவன் வாயில் "ஆயிரநாமம்" என்றத்தையிறே இவள் "பேராயிரத்தான்" என்றதும். "இப்பேராயிரம்" என்றது - "வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமம்" என்றதையிறே. (௯)

ஸ்வா.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

யிருந்து திருக்குழல்வாராய். (பேராயிரத்தான்) தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி, (உ) "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந்" என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களை யுடையனானவனுடைய திருக்குழல்வாராய். .... (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ்யயமென்றபடி. (ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு) என்றச( )காரத்தாலேகிஞ்சித்கரிக்குமவர்களெல்லாருக்கும் விஷயம் இவனாகையாலே, நீயும் குழல் வாருகையாகிற கிஞ்சித்காரத்தைப் பண்ணென்று ஸூசிதமாகிறது.

---

(௧) தி-மொ-உ-௩-அ. (உ) பார-பொ-௩-அ ௧௧.

ஸ்வா.—(கண்டார்பழியாமேயித்யாதி) திருமஞ்சனம்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும்; அவர்கள் பழியாமே. (கார்வண்ணன்) கார்போலே திருநிறத்தையுடையவன். (வண்டார் குழல்வார) அவன்நிறம் "கார்வண்ணம்" என்று முன்னே சொல்லி, "வண்டார்குழல்" என்னும்போது-எப்போதும் பூமாறாத குழலாகையாலே வண்டுகள்மொய்த்துக்கிடக்குமிறே. (அக்காக்காய் வாரவாவென்றவாய்ச்சிசொல்) பிள்ளையை அழுகைமருட்டி அக்காக்கையைக் குழல்வார, யசோதை அழைத்தப்ரகாரத்தை.

(விண்தோய்மதிளித்யாதி) ஆகாஶத்திலே மிகவுமுயர்ந்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருளிச்செய்த, இந்த ஸ்வாபதேஶமங்களாஶாஸநத்தை. (கொண்டாடிப்பாட) "ஒருசப்தமிருந்தபடியென்? ஓரர்த்தமிருந்தபடியென்? ஒரு ஸ்வாபதேஶமிருந்தபடியென்?" என்றாற்போலே கொண்டாடி, செருக்குக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடிலும் இவருடைய மங்களா

வ்யா.—(கண்டாரித்யாதி) திருமஞ்சநம்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும்; அவர்கள் பழியாதபடியாக. (அக்காக்காய் கார்வண்ணனித்யாதி) மேகம்போலே ஶ்யாமளமான வடிவையுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டுபோலேயிருக்கிற திருக்குழலை வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியினுடைய சொலவை.

(விண்தோயித்யாதி) ஆகாசத்திலே மிகவுமுயர்ந்த மதிளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாருளிச் செய்த வித்தை. (கொண்டாடியித்யாதி) ஶப்தார்த்த வைலக்ஷண்யத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட,

---

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) பழிக்கு ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (திருமஞ்சன மித்யாதி). "வண்டார்" என்றவிடத்தில், "ஆர்" என்று-ஒத்திருக்கையாய், அத்தை இன்னபடியென்று விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (இருட்சியாலுமித்யாதி).

"பட்டன் சொன்ன சொல்" என்று அத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (அருளிச்செய்த வித்தை) என்று. "கொண்டாடிப்பாட வினைதானே ஒழுகா" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (சப்தார்த்தேத்யாதி). ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஶாஸநமாகையாலே, (குறுகாவினைதானே) தாமஸமும் தாமஸராஜஸமுமான குணத்வய நிபந்தநத்தாலே காகஸமராயிருக்குமவர்களையும் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்செய்து நிருத்தி, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தில் தெரியாத விகல்பங்களைக்கழித்து அதிகாரிகளாக்கி, இந்தப்ரபத்திக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ப்ரபத்தியில் ஸ்வீகாரநிபந்தநமான தோஷத்தை "குழல்வாராய்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே, "ப்ரதமஸாக்ருதம்" தனியேன் வாழ்முதல்" என்ற அவனுக உணர்த்தி, மங்களாஶாஸந பரவசராம்படி தம்முடைய வபிமாநத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, இந்த ப்ரகாரங்களைக்கொண்டாடிப்பாட, மங்களாசாஸந விரோதிபாபங்களெல்லாம் பாடினவர்களுடைய பரிஸரத்திலே, அருகுஅணையவும் பெறுதென்கிறார். "வண்டுகள்" என்று - ப்ரபந்நரையும், "வண்டார்குழல்" என்று - அவனுடைய ப்ரஹ்வீபாவ ப்ரபத்தியையும் காட்டுகிறது, ... (௧0)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, இரண்டாம்பத்து ஆறும் திருமொழி, வேலிக்கோல் ப்ரவேசம்.

ஸ்வா,—கீழே, "பொன்னின் முடியினைப்பூவணைமேல்வைத்து" என்று காகஸமராயிருப்பார்க்கும்-பகவத்ஸம்பந்தநிபந்தமான கர்மகாலஶாஸ்த்ரங்கள் * மர்சட பலாசநந்யாயத்தாலும், சைதந்ய

'வினை" என்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே அருகுவந்து கிட்டாது. .... (௧0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—வேலிக்கோல் ப்ரவேசம். குழல்வாரின வநந்தரம் பூச்சூட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, மத்யே "கோல்கொண்டுவா" என்றதுக்குஸங்கதி காணுமை யாலே, பூச்சூட்டுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமாக க்ருஷ்ணன் கன்றுமேய்க்கக்கோல் தரச்சொல்லி அழுதால், அத்தைப்போக்குகைக்காக கோல்கொண்டுவாவென்

தாரதம்யத்தாலும், அவனுடைய அவதாராதிகளாலேயும் நித்ய ப்ரயோஜந முண்டாயிருக்கையாலே, அவர்களையும் திருத்தநினைத்து, அவனுடைய ப்ரபத்தியை பூர்வமே தர்ஸிப்பித்து இவர்களை ப்ரபந்நராக்கி, "அவன் ப்ரபத்திபண்ணவேண்டும்படி நாம் நின்றோமோகாதே" என்று இவர்கள் அநுதபிக்கும்படி பண்ணி, இவர்கள் தங்களை அவன்ப்ரபத்திபண்ணினதாக அநுதபித்தவாறே, "கெடுவிகாள்! உங்கள் ப்ரபத்தி உங்கள் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவோபாதி அவன் உங்களை நோக்கியன்று காணுங்கோள் ப்ரபத்திபண்ணிற்று; அவன் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதான் இது காணுங்கோள்" என்று, அவன் ப்ரபத்தியாலே இவர்கள் அநுதபிக்க, அவனுடைய ப்ரபத்தியில் தோஷத்தை "குழல்வாராய்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே கழித்து

வேலிக்கோல் ப்ரவேசம்.

அவ;—யசோதைப்பிராட்டி அவனைத்திருக்குழல் வாருவதாக உத்யோகிக்கவும், அவன் "ஒட்டேன்" என்று அழுதுமிறுங்கியோடாமைக்காக அவனுடைய பால்யத்துக் கநுகுணமாம்படி, "அக்காக்காய் குழல் வாரவா" என்று பலகாலும் அவன் செவிகேட்கச் சொல்லியிருந்து, அவனை உகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமநுபவிக்கையில் ஆசையுடையராய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசுரங்களைப்பேசி யநுபவித்தாராய்நின்றார்-கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் அவள் பூச்சூட்டுவதாகத் தேடுகிறவளவிலே, ஜாத்யுசிதமாகக் கன்று மேய்க்கப்போகிற பிள்ளைகளோடே தானும் போவானாக உத்யோகித்து, கன்றுகள் மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தாவென்ன; அவள் இசைந்து கோலைக்கொடாமல், "இவனை ஒப்பித்துக் காணவேணும்" என்னும் கருத்தாலே "கோல் வாங்கித் தருகிறேன்" என்று இவனை யழுகைமருட்டி "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தத்பாவயுக்தராய்க் கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில். ....

கிறுவென்று ஸங்கதியைக் காட்டுவதாக வ்ருத்த கீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (யசோதையித்யாதி). (மிறுங்கி)-கடினப்பட்டு; அதாவது-ப்ரதிகூலித்தென்றபடி. (அழுகைமருட்டி) என்றது-அழுகை மறக்கும்படி பண்ணியென்கை.

ஸ்வா;—

"அவனுக்கும் இவர்களுக்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் ஸ்வரூபம்' என்னுமத்தை உணர்த்தி, இவர்கள் அநுதாபத்தைநீக்கி, அவனை யும்த்ருப்திபிறப்பித்து, வ்யாமோஹத்தையும் பக்திரூபாபந்ஜ்ஞா நத்தையும்இருவருக்கும் விசததரமாகப்ரகாசிப்பித்து, ரத்நதநதா பாதிகள்மிகவும்ஒருவனுக்குக் கைப்பட்டால், அவைஸுரக்ஷிதமா பிருந்தனவேயாகிலும் தான் ரக்ஷிக்கவும், ரக்ஷிக்கவல்லாரைக்கூட்டு யும் ரக்ஷிக்கிறுப்போலேயாகிலும் வேண்டிவருகையாலே, அவன் ரக்ஷகனைப் போராநிற்கச்செய்தேயும், அவனுக்குரக்ஷ்யம்ஸித்தியா மையாலே, அவனுக்குஸித்தித்த ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவஸம்பந்தத்தாலுப் தமக்கு ஸந்தோஷம் பிறவாமையால், அந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவஸம் பந்தத்தை மாறுடிரக்ஷ்யரக்ஷகபாவஸம்பந்தமாக்கித்தரம் ரக்ஷகராகு ராய், "பொன்னின் முடியினைப் பூவணைமேல் வைத்து" என்று ஸுமநாக்களோடேசேர்த்து ப்ரபந்நர் அவன் ப்ரபத்தியைக்கண் டஞ்சி சோகித்த வநுதாபங்களையும் அவர்களைக்கொண்டே (க "ஸர்வபாபேப்ய:- ஸர்வபாபேப்ய:" என்னுமாபோலே காகஸமரை திருத்தி, அவர்களைக்கொண்டே வாரிக்கழித்தாராய் நின்றார்கீழ்.

இனிமேல் திருமஞ்சனம் செய்வித்துத் திருக்குழல் வாரிப்பூச் சூட்டுவதாகத் தொடக்கிறவளவிலே, பூவுக்கிறுய்த்துப் பசுமேய்க் கப் போவதாகக்கோலி, "பசுமறித்துமேய்க்கிறகோலைத்தா" என்ன இவள்இசைந்து கோல்கொடாமல், இவனை ஒப்பித்துக்காணவேணு மென்னும் கருத்தாலே, "கோல் வாங்கித் தருவிக்கிறேன்" என்று இவனை அழுகைமருட்டி, "அக்காக்காய், கோல்கொண்டுவா" என் று அவள் சொன்ன நிரர்த்தகஸப்தத்தை வ்யாஜமாக்கி, அவனு டைய பக்திலேஸத்தையும் புத்ரத்வாபிமாநத்தையும் அர்த்தவத் தாக்குவதாகக்கோலி,† இவளோ மாத்ரமுமளவில்லாதவர்களுமாய், புஷ்பிதமான வேதவாதரதருமாய்ப் போருகிற வளவேயன்றிக்கே (உ)"நாந்யதஸ்தீதிவாதிந:- நாந்யதஸ்தீதிவாதிந:" என்று துணிந்திருப்பா ரையும் குறித்து கர்மகாலாதிகளாலே திருந்துகைக்கும் திருந்து கைக்கும் யோக்யதை உண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, ராஜ ஸதாமஸரையும் ராஜஸராஜஸரையும் குறித்து இவர்களுடைய

† (பா) இவர்கள் ஒருமாத்ரமும். (க) கீ-கஅ-சுசு. (உ) கீ-உ-சஉ.

மூ;—

வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில்பூண்டு
பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக் [ர் கோல்கொண்டுவா.
காலிப்பின்போவாற்கோர்கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோ

ஜ்ஞாநர் நுஷ்டாநங்களை, "வைத(ப்)மாகையாலே, அகரணேப்ரத்ய வாய பரிஹாரார்த்தமோ? ஆஶாஜநகமான ப்ரரோசகவசநங்களால் வந்தப்ரயோஜநங்களைக் குறித்தோ? அநுஜ்ஞாரூபமாய்வைத (ப்) மான பகவத்ஸமாராதநமென்றோ? காம்யதர்மங்களுக்கும் காய சோஷண பர்யந்தமான மேல்வருகிற ஜீவாத்மயோகத்துக்கும், தத்துல்யவிசேஷண பரமாத்மயோகமான உபாயாந்தரங்களுக்கும் யோக்யதா பாதகங்களை உண்டாக்குகைக்கோ? கேவலவைதமே யென்றோ?" என்று ஏவமாதிகளாலே விகல்பித்துக்காட்டினால், "எங்களுக்கு இவ்விகல்பங்களொன்றும் தெரியாது; தேவரீர் அருளிச் செய்தபடி செய்கிறோம்" என்றாருண்டாகில், திருப்பல்லாண்டில் கூடினவர்களைப்போலே இவர்களையும் கூட்டிக்கொள்ளலாமிறே.

கூடாதாருண்டாகில்; வைதமானதுக்கும் ப்ரரோசகத்துக்கும் வாசியறிந்து, இவ்விதிக்கு ஆஜ்ஞாஉதிலங்கந பரிஹாரார்த்தமென்று தெளிந்து, மேல்போகமாட்டாமல் விஹிதருசிக்காகச் சொன்ன ஆபாஸவசநங்களை விஸ்வஸித்து, அவனுடைய ஸங்கல்பநிபந்தநமாக வைதத்தைக் காம்யமாக்குகிறவர்களைக்குறித்து, "பகவதாஜ்ஞையை அழிக்கவொண்ணாத்துத் தட்டுப்படாதே அவன் செங்கோலை நடத்தி அவனை உபசரியுங்கோள்" என்கிற அர்த்த விஶேஷத்தை, காகஸமராயிருக்கிறவர்களை அழைத்துக் "கோல் கொண்டுவா" என்கிற ந்யாயத்தாலே நியமிக்கிறார். .... *

ஸ்வா,—முதற்பாட்டு. (வேலியித்யாதி) வளையும்படியான கோல்களை வெட்டியென்னுதல். †"வேர்"என்றுமூங்கிலுக்குப்பேராய், ரவ்வுக்கு - லவ்வாய், இகரமேறி, மூங்கில்போல் வெட்டியென்னுமாம்; லீலோபகரணமானவில்லாகவளைத்து அதிலே நாணை ஏற்றி.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (வேலிக்கோல்வெட்டி) வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே; வேலி

† பா் சேவ

(தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்தில்பூண்டு) ஆமைத்தாலி யென்னுதல். "தாலி" என்று தாலவ்ருக்ஷஸம்பந்தத்தைக் காட்டுகையாலும், "கொழுந்து" என்று அதில் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே, அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பரிறே இடையர். அன்றிக்கே "தாளி" என்று பனைக்கு ஜாதிப்பேராகையாலே, தாளியைத் 'தாலி' என்று சொல்லிற்றாகவுமாம். தடவிதானகழுத்திலே பூண்டு.

(பீலித்தழையைப்பிணைத்துப்பிறகிட்டு) பீலிகளைப்பிணைத்துத் திருமுதுகிலேநாற்றி. (காலிப்பின்போவாற் கோர்கோல் கொண்டுவா) மறித்து மேய்க்குமவனுக்குக்கோல் வேணுங்காண். அவன் கோலை நீ மறையாதே கொண்டுவா, அக்காக்கா யென்கிறாள்.

யென்று-வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்னவுமாம். (விளையாடு வில்லேற்றி) லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி, நாணியேறிட்டு. (தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு) ஜாத்யுசிதமாகையாலே ஶ்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்தாலியைத்தடவியதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது-தாளியென்றபடியாய், கொழுந்தென்றது - அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே, அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே இடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(பீலியித்யாதி) பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. (காலியித்யாதி) கன்று காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. (கடலித்யாதி). கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. .... (௧)

அரு;—முதற்பாட்டு. (வேலிக்கால்களிலே) என்றது-கால்போலேநீண்ட வேலிகளிலே யென்றபடி. "கொழுந்தான தாலி" என்றங்வயித்து "கொழுந்து" என்றதுக்கு ஶ்ரேஷ்டமென்றர்த்தமாக்கி, "தாலி" என்று கூர்மாக்ருதியான கண்டபூஷணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (ஜாதீத்யாதி). (தாளியென்றபடியாய்) என்றது-பனைமரமென்றபடியா யென்றபடி.

"பீலி" என்று பீலியையுடைய மயிலாய், தழை என்று-பிஞ்சமாயருளுகிறார் (பீலிப்பிச்சங்களை) என்று. (நாற்றி) நாலும்படி பண்ணி; தொங்கவிட்டென்றபடி. (கன்றுகாலி) என்றது-கன்றுகளான காலியென்கை. இத்தால் "காலி" என்று-காட்டிலே தாமேயிருக்கிற பசுக்களாய், அந்தப் பசுக்களை வ்யாவர்த்தித்தாராயிற்று. ... ... (௧)

மூ.—
கொங்குங்குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல் [கொண்டுவா.
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா அரக்குவழித்ததோர்கோல்

இத்தால், அவனுடைய ஆஜ்ஞையை நோக்குவதான சுத்த ஸம்ஸாரவிதியைக் காம்யமாக்காதே, வைதமென்று, பசுப்ராயரை ரக்ஷிக்கிறவனுடைய ஆஜ்ஞையை நோக்குகிற ஸங்கல்பஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கொண்டுவாவென்கிறார். .... (௧)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) கொங்குமாறாத சோலைக்குடந்தையும். பூவும் பரிமளமும் ஒருகாலும் மாறாத சோலைக்குடந்தையும்; (௧) "கொங்கார்சோலைக்குடந்தை" என்னுமா போலே. "கொங்கும்" என்கிறஅபி-ஏவகாரமாய், கொங்குபொருந்தின சோலைக்குடந்தை யென்னவுமாம். அன்றியிலே, "கொங்கு" என்று மேலைத்திக்காய், அது-ஸ்வாமி ஸ்த்தானமாய், அத்தால்வந்த பரத்வத்தையும், திருக்குடந்தையிலே சேர்க்கிறாராகவுமாம். (உ) "அழுந்தூர் மேல்திசை" என்னக்கடவதிறே. (கோட்டியூரும்) திருக்கோட்டியூரிலும். (பேரும்) திருப்பேரிலும். (எங்கும்) சொல்லிச் சொல்லாத்திருப்பதிகளிலும். வ்யாமோஹத்தாலே எங்கும் செல்

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குங்குடந்தையும்) பரிமளத்தையுடைத்தான திருக்குடந்தையிலும். "கொங்குக்குடந்தை" என்கிறவல்லொற்று மெல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது. சோலைகளிலும், ஓடைகளிலு முண்டான பரிமளமும், உள்ளுக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருமேனியின் பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊரடங்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு, (கொங்கித்யாதி) "கொங்கு" என்றதினர்த்தம் (பரிமளத்தை) என்றது. "கொங்கும்" என்று ச(ம)காரமாகத்தோன்றியிருக்க, உடைத்தாயென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கொங்குக் குடந்தையித்யாதி). பரிமளத்தை நிரூபகமாகச் சொன்னதின் தாத்பர்யமருளுகிறார் (சோலைகளிலுமித்யாதி). (ஓடைகள்) தீர்க்கி (ஓடை) கைகள். (திருமேனியின் பரிமளம்) என்றவிடத்தில்; (௩) "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:- ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்றதநுஸந்தேயம்.

(௧) தி-மொ-௫௦-௫௦-அ. (உ) தி-மொ-எ-எ-௧. (௩) சாந்தோ-௩-௧௪-௪.

வது. வ்யாமோஹகார்யம் பலியாவிட்டால் லீலாரஸமிறே ஸித்திப்பது. (என்மகன்) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் மாறாடினுப் போலே, கார்யகாரணபாவத்தையும் மாறாடி "என்மகன்" என்கிறார்.

(சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத்தக்க) ஈஶ்வரனுடைய † நித்யாபிமதனுக்கும் விஷயராய், மங்களா ஶாஸநபரனை அவனுங்கூட தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை, (க) "அகல்விசும்பும்நிலனும்- செங்கோல் நடாவுதிர்" என்று, திருவாழியாழ்வானையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையும் கொண்டிறே, அவன் ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் செய்வது. அவனுஜ்ஞைக்கடங்காதார் மேலே,(உ) "இடங்கைவலம் புரிநின்றார்ப்ப" என்று அவன்றன் கையிலுமடங்காதே நின்றிறே கதகதென நின்றார்ப்பது; அப்படிப்பட்டவனையிறே, அவன் தன்கையிலே அடங்கப்பிடிக்கிறது. செங்கோலுடையவன் அவன்காண்; உன்னதோ?. அவன்கைக்கொண்டால்காண், இதுநன் றுமாய்அஸாதாரணமுமாவது; உன்கையிலே இந்தக்கோல் கிடந்தால் ஸாதரணமாத்ர மின்றிக்கே அங்கஹீநமுமாங்காண். பசுப்ராயரான நீங்களும் ரக்ஷைப்படவேண்டியிருந்தி கோளாகில், அவன் கையிலே அந்தக்கோலைக்கொடுத்து, அந்தக்கோல்கீழே வசவர்திகளாய் வர்திப்புங்கோளென்கிறார். (அரக்கு வழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா) அரக்கிலச்சினைசெய்த கோல்

களும் பரிமளமாய்க் கிடக்குமித்தனை. (கோட்டியூரும்) திருக்கோட்டியூரிலும். (பேரும்) திருப்பேரிலும். (எங்கும்) அநுக்தமான திருப்பதிகளிலும். (திரிந்துவிளையாடு மென்மகன்) வ்யாபித்து விளையாடாநிற்கு மென்பிள்ளையுடைய.

(சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக்கைக்குத் தகுதியான. (நல்லங்க முடையதோர் கோல்கொண்டுவா) நல்லவடிவையுடைத்தானதொரு கோல் கொண்டுவா). (அரக்கித்யாதி) நிறமுடைத்தாம்படி அரக்குவழித்ததொரு கோல்கொண்டுவா. .... (உ)

திருப்பதிகளெங்கும் திரிந்திருக்குமவனுகையாலே, அத்தேசத்திலுள்ளாரடங்கலும் கொண்டாடும்படி நல்லகோல் கொண்டுவா வென்று சொல்லுகிறாளென்று திருவுள்ளம். அரக்குவழிக்கையாவது - சாந்து லிங்கத்தோடே அரக்கு இடிப்பிற்றென்றபடி. ... ... (உ)

(க) திருவிரு. ௬௬. (உ) உ-திருவ-௭௧. † (பா) நித்யாபிமாநீ.

மூ.—

கறுத்திட்டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்
பொறுத்திட்டெதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச் [சோர் கோல்கொண்டுவா.
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டுவா தேவபிரானுக்

காண். எல்லாரையும் நியமிக்கிற கோல்காண். அதுதான் தர்ம நீயமாய்த் தான்காணிருப்பது. அந்த இலச்சினை அழியுமாகில், விவர்ணமாங்காண். ஆஶ்ரயம்மாத்ரமேயோ? வர்ணந்தானும் போகாமல் பேணப்போகாது காண். .... (௨)

ஸ்வா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) (௧) "கறுத்துக் கஞ்சனையஞ்ச முனிந்தாய்" என்கிறபடியே, "இவன்அவதரிக்கப்புகுகிறான்" என்று உருவினவாளோடே ஹிம்ஸிப்பானாக எதிர்த்து நின்றகஞ்சனையென்னுதல்; ஜந்மாந்தரத்தில்காலநேமியானவாஸனையாலே வந்த நெஞ்சில் கறுப்போடேயிறே எதிர் நின்றது. அந்த ப்ராதிகூல்யத்தையும் பிழைத்துப்போனவனை, அநுகூல தர்ஶநம் செய்வித்து அழைத்ததிறே, நேர்கொடு நேர் எதிர்ந்ததாவது. (பொறுத்திட்டெதிர் வந்த புள்ளின்வாய் கீண்டான்)எதிரேவாயை அங்காந்து கொண்டு கதறிவந்த அதிர்ச்சியைப் பொறுத்து, அந்தப் புள்ளின்வாயை அநாயாஸேந கீண்டு தன்னை நோக்கித்தந்தவன்.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) கறுப்பு-சீற்றம். தன்மேலே க்ரோதத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு எதிரிட்டு நின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன். (பொறுத்தித்யாதி) வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்தவன்.

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) (சீற்றம்) என்றால் "இன்னார் மேலே" என்னவேண்டுகையாலும், "கொன்றான்" என்றதுக்கு ஹேதுவாகவும் (தன்மேல் க்ரோதத்தை) என்றது. (எதிரிட்டு) என்றது-சத்ருவாயென்றபடி. நலியவந்த புள்ளுக்குப் பொறுமை சொல்லக்கூடாமையாலே, க்ருஷ்ணபரமாக்கிப், பொறுமைக்கு விஷயத்தைக்காட்டுகிறார் (வருகிறவித்யாதி). (வேகத்தை) என்றவிடத்தில், "வாய்கீண்டான்" என்றத்தாலே அந்தப் புள்ளு நலிவதாக வந்தது தோன்றுகையால், நலிவதாக வரும்போது வேகம் அர்த்தஸித்தமென்று திருவுள்ளம்.

---

(௧) தி-மொ-எ-எ-எ.

மூ.—

ஒன்றேயுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோதநன் பக்கல்
சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக் [கோல்கொண்டுவா
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர்கோல்கொண்டுவா கடல்நிறவண்ணற்கோர்

(நெறித்தகுழல்களை நீங்க முன்னோடி) நீண்டுகவிந்து சுருண்ட குழல்களை நீங்க முன்னோடி, கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடியென்னுதல். குழல்கவியாமல் பின்னே நீங்கவென்னுதல். இப்படி அதிரவோடி. (சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல் கொண்டுவா) ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத வளவே யன்றிக்கே, புல்லைக் கசக்கிக் கொடுத்து, மிடற்றுக்குள்ளே இழியும்படி பண்ணி இறக்கினவாறே, மிகவும்உகந்திறே சிறுக்கன்றுகள் தான்மேய்ப்பது. (தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா) இங்குள்ளதேவர்களாதல்; அங்குள்ளாராதல், இரண்டு விபூதிக்கும் உபகாரகனிறே. .... (௩)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (ஒன்றேயித்யாதி) குணத்வயங்

(நெறித்தவித்யாதி) நெறித்து முன்னே நாலாநின்ற குழல்களானவை, ஓடுகிற விசையாலே இரண்டருகும் நீங்கும்படியாகக் கன்றுகளுக்கு முன்னேயோடி. (சிறுக்கன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளை மேய்க்கிறவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. (தேவபிரானுக்கு) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸாதிகளையழியச் செய்கையாலே தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. .... (௩)

வ்யா;—நான்காம்பாட்டு. (ஒன்றித்யாதி) "பாண்டவர்களும்

"நெறித்த" என்றத்துக்கு, "நீங்க" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). (நெறித்து)அலகலகாய்க் கொண்டு. "குழல்களை" என்ற ஐகாரம் அவ்யயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி(குழல்களானவை) என்றது. "சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (கன்றுகளுக்கு முன்னே) என்றது. கீழ்ச்சொன்னவிரண்டு அபதாநங்களும் தேவபிரானுகைக்கு ஹேதுவாக வர்த்திப்பிக்கருளுகிறார் (ஆஸுரேத்யாதி). இப்படி உபகாரகனுகையாலே, அவனுக்குக் கோல்கொண்டு வந்து கிஞ்சித்கரித்துப் போருமோ வென்கிறுளென்று திருவுள்ளம். ... ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஒன்றித்யாதி) "ஒன்றேயுரைப்பானொரு சொல்லே சொல்லுவான்" என்று இரண்டும் ஏகார்த்தமாயிருக்கையாலே, பௌநருக்த்யம் வருமென்று அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (பாண்டவர்களு

ளன் தலையெடுத்த காலத்தும், ஸத்வம் தலையெடுத்த தேசகாலத்தி லும், (ஒன்றேயுரைப்பானொரு சொல்லே சொல்லுவான்) குணத்வ யம் தலையெடுத்த காலத்தில் சொன்ன ஸாத்ரவமேயிறே ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலும் சொல்லுவது. அன்றிக்கே ஸாமத்தா லும் தாநத்தாலும் பேதத்தாலும் தண்டத்தாலும் பேதித்தாலும், ரஹஸ்ய பரமாஹஸ்யங்களிலும் பொருந்தாமையே அவன் நெஞ் சில் கிடப்பது. ஸத்யவாதிகள், குணத்ரயங்கள் பேதித்தாலும் ஒரு படிப்பட்டிருந்தார்களேயாகிலும், முக்யதர்மப்ரதாநராகையாலே, அவஸ்தாநுகுணமான வாபக்ஷந்யாயத்தாலே பேதிக்கவும் கூடு மிறே; ஔபாதிகவசநஸித்ராகையாலே. ஔபர்திக தர்மபரிபா லிகராணரேயாகிலும், முக்யதர்மப்ரதாநர்கையாலே, அவஸ்தா நுகுணமான வார்த்தைகளருளிச் செய்யாரிறே பெருமாள். அதுபோலேயிறே இவனும், "பத்தூர் ஓரூர்" என்றாலும் பர்யாய சப்தமொழியச்சொல்லுவதில்லை. *ஒன்றேயுரைப்பானொருசொல்லே சொல்லுவானைத் துன்னுமுடியனாயிருக்கிற துர்யோதநன் பக்

காங்களுங்கூடி ஜீவிப்பதில்லை" என்னுமோரர்த்தமே சொல்லுவா னாய், "கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்களுக்கும் ஏதேனும், சில கொடுக்கவேண்டாவோ" என்று மத்யஸ்தர் சொன்னால், "அவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை" என்னு மொரு வசநமே சொல்லுவானுமா யிருக்குமவனென்கை. அன்றிக் கே, ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் (௧) "मित्रभावेन सम्प्राप्तम् - "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதிப்படியே, ஒருபடியாலும் அவர்களைக்கைவி டாமையாகிற ஓரர்த்தமேசொல்லுமவனாய், (௨) "अभयं सर्वभूतेभ्यो ददामि - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி" இத்யாதிப்படியே அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குடலானவசநமொன்றுமே சொல்லா

மித்யாதி). (கோல்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை) என்றவிடத்தில், (௩) "न सूच्यग्रं प्रदास्यामि - நஸூச்யக்ரம் ப்ரதாஸ்யாமி" என்றதநுஸந் தேயம். துர்யோதநனுக்கு விசேஷணமாக்கி அவன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேரக் கீழர்த்தமருளிச் செய்து, க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷணமாக்கி, இவன் ஸ்வபா வாநுகுணமாக வர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "துன்னு"

(௧)-ரா-யு-௧௮-௩. (௨)-ரா-யு-௧௮-௩௩. (௩)-பார

கல். ரத்நாதிகளாலே நெருங்கி அலங்க்ருதமான அபிஷேகத்தையு முடையவனென்னுதல். அபிஷிக்த க்ஷத்ரியராலே ஒருவர்க்கொருவர் நெருங்கி ஸேவிக்க விருக்கிறவனென்னுதல்.

(சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு) அங்கே "ஸமாதாநம் செய்யலாமோ" என்று பலகாலும் சென்று இசைத்துப்பார்த்தவளவிலே பொருந்தாமையாலும், யுத்தத்திலே பொருந்துகையாலும், யுத்தந்தானும் தர்மமாகையாலே இதுதன்னிலே நிலைநின்றமை தோன்ற "கைதட்டு" என்ன; அங்யபதார்த்தங்களைக் கொண்டு கார்யப்பாடறிந்தாப்போலே இருக்கிறதுகாணும், வெற்றிகூறிக் கைதட்டினபடி யெனனுதல். அங்கேசென்று இசைந்து போந்து

நிற்பானு யிருக்குமவனென்று † பகவத் விசேஷணமாகவுமாம். (துன்னுமுடியான்) நவரத்நங்களினுலே நெருங்கின அபிஷேகத்தை யுடையவன். அபிஷிக்த க்ஷத்ரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப்படுமவனென்னுதல். (துரியோதநன் பக்கல்) ஏவம்பூதனான துர்யோதநன் பக்கலிலே.

(சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு) "இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோ" என்று தூதனாய்ச்சென்று பொருத்தப் பார்த்தவிடத்தில் பொருந்தாமையாலும், யுத்தத்திலே பொருந்துகையாலும், "ஆனாலும் அது தன்னைச் செய்க" என்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கேகைதட்டிப்போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே,

---

என்றது-நெருங்க ஸேவிக்கப்படுமவர்களென்றாய், "முடி" என்றது-முடியை யுடையவர்களென்றாய், இத்தாலே ஸேவியாநிற்கிற கிரீடிகளை யுடையவனென்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளுகிறார் (அபிஷிக்தேத்யாதி).

துர்யோதநன் பக்கல் சென்றது-ஸமாதாநார்த்தமாகையால், பாரதத்தைச் செய்கைக்கு ஹேதுவாகக்கூடாமையாலே ததநுகுணமாக "சென்று" என்றதுக்கு அர்த்தமருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). "பாரதமங்குக்கையெறிந்தான்" என்றந்வயித்து, ஸமாதாநார்த்தம்போனவன் பூசல் விளைப்பானென்னென்ன, அதுக்கு ஹேதுக்களைக் காட்டிக்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பொருந்தித்யாதி). (அங்கே கைதட்டுகை) துர்யோதநன் பக்கலிலே அவன் கையிலே அவஶ்யம் அப்படிச் செய்கிறோமென்று தம் திருக்கையாலே தட்டுகை. "அங்கு" என்றது-பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயென்

---

† (பா) இவனுக்கு.

மூ,—

சீரொன்றுதூதாய்த் துரியோதனன்பக்கல்
ஊரொன்று வேண்டிப் பெறாத வுரோடத்தால்
பாரொன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத் [கோல்கொண்டுவா.
தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கோர்கோல்கொண்டுவாதேவபிரானுக்கோர்

இங்கேகையுமணியும்வகுத்தெறிந்தவனுக்கென்னுதல். எறிதல்-வீசுதல். (கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா) புல்கவ்விமேய மாட்டாதவையாய்ப் பறித்துக்கசக்கிக் கொடுத்தாலும் இறங்குந்தனையும் பார்த்திருக்கவேண்டுகையால், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அசக்தராயிருப்பாரளவில் திருவுள்ள மூன்றியிருக்கும்போலே காணும். அவனுக்கு நிறக்கேடுவாராமைக்குக் கோல்கொண்டுவா. (கடல் நிற வண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா) கடல்நிறம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனுக்கு அத்விதீயமான கோல்கொண்டுவா.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றிலிறே சீரோடு தான் ஒன்றினவைது. தான் குணத்.

ஆனால் அது தன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக்கென்னுதல். எறிதல் - இடுதலாகையாலே, வேண்டின பொருள் கொள்ளலாமிறே. (கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா) பசுமேய்க்கையிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு கோல்கொண்டுவா. (கடலித்யாதி) கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு. .... (௪)

றாய், "கை" என்று - வ்யூஹமாய், எறிகை-வகுக்குகையாய், அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).கீழ்யோஜனையிலே "ஆனாலும்" என்ற பதத்துக்குக் கீழ்ச்சொன்னதெல்லாம், இந்தயோஜனையில் "ஆனால்" என்றதுக்குக் கீழே கூட்டுவதென்று திருவுள்ளம். (கையுமணியும்) என்றது-வ்யூஹம். "எறிந்தான்" என்றத்தால் வகுக்கைசொல்லக் கூடுமோவென்ன (எறிதலித்யாதி). கையெறிகை - வ்யூஹத்தையிடுகையாய், வகுக்கையைக்காட்டுமென்று கருத்து. "காலிப்பின் போவாற்கு" என்றும், "கன்றுகள் மேய்ப்பாற்கு" என்றும் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலும் சொல்லி, இங்கே "கன்றுகள் மேய்ப்பதோர்"என்று இப்படி அருளிச் செய்வானென் னென்ன வருளுகிறார் (பசுவித்யாதி). .... (௪)

திலே ஒன்றினுலிறே எல்லார்பக்கலிலே சீர்தான் ஒன்றிற்றுவது பாண்டவாதிகள் பக்கல்கண்ட குணங்களை துர்யோதநாதிகளுக்குப் உண்டாக்க வேணுமென்றிறே ஸ்ரீதூதெழுந்தருளிற்றென்னுதல் இவர்கள் தங்கள் பக்கல் கண்டகுணலேசங்கள் நிலைநின்றதாவதும் இவன் தூதுபோக விசைந்தாலிறே. இசைந்திலனுகில், சோறுசுட்ட போதாதினுல் "இவன் ஜாதிக்ஷத்ரியனே?" என்றாப்போலேதங்களுக்குத் தோற்றித்துச் சொல்வர்களிறே, இவர்களும்.

அன்றிக்கே (க) "[Grantha] - த்வாரகாநிலயாச்யுத" என்றிறே அவள்தான் சரணம்புக்கது. அந்தத்திருநாம ப்ரபாவம் நிலைநிற்கும்போதும் தூதுக்கிசைய வேணுமிறே. அன்றிக்கே (உ) "இன்னார் தூதனெனநின்றான்" என்கிறபடியேஅவன் தன்படியாலும்தூதுக்கு இசையவேணுமிறே. தன்படியாவது-நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யநிபந்தநமான பாரதந்த்ர்யமிறே. அதிறே இதில்கொள்ளலாவது. அவனொரு கார்யத்திலே உபக்ரமித்தால்நிவாரகரில்லையிறே. அதுதானிறேஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமாவதும்.இவனும் ஸாபராதஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கச் செய்தேயிறே,ஆஶ்ரயித்துத் தன்னை குணவானாக நினைத்திருப்பது. அவனும் அப்படியேயிறே. *அஹம் ஶப்தவாச்யனேயிறே "மாம்" என்று தோற்றினான். (௩) "[Grantha] - த்வதாஶ்ரிதாநாம்" "பாண்டவதூதன்" என்றபோதாய்த்து அவன் பிறந்த கால்பாவிநிலத்திலே நின்றது. ப்ராஹ்மணுநுஜ்ஞாபூர்வகமாகவும், உதகபூர்வகமாகவும்,நாம்யஜ்ஞும்தலைக்கட்டினுல் த்ரவ்யத்தால் வந்தலுப்தத்தைபாராதே, நாம் அலாபத்தாலே ஸந்துஷ்டராயிருக்குமா போலேயிறே இவனும் ஸந்தோஷித்து நின்றநிலை

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (சீரொன்றுதூதாய்) (உ) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணம் தனக்குச் சேருகைக்குறுப்பான தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து. (துரியோதநன்பக்கலூரொன்று வேண்டி) அதார்மிகனுய்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) "சீர்" என்றுகல்யாண குணங்களையெல்லாம் காட்டவற்றேயாகிலும், "தூதாய்" என்றதுக்கநுகுணமாக விசேஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இன்னாரித்யாதி). "பெறுத" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து, துர்யோதந பதத்துக்கு விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (அதார்

(க) பார-ஸபா. (உ) தி-மொ-உ-உ-௩. (௩) ஸ்தோ-௩௨௦

(துரியோதநன் பக்கலூரொன்று வேண்டி) அவன்சேவகமெல்லாம் கண்டோமிறே. பொய்யாஸநமிட்டுச் சில ப்ரதிஜ்ஞைகளையும் செய்து நிஷ்ப்ராணனாயிருந்த போதே, "அம்ஸித்துக் கொடாயாகில், பத்தூரைக்கொடு; அதுவும் செய்யாயாகில் ஓரூரைக்கொடு' என்றவளவில், அவனிசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு; தர்மத்தாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களுண்டு; எங்களுக்கித்தனையுமன்றோ § உள்ளுவது" என்று அவன் மறுத்தவளவில், தான் வந்த கார்யம் பலியாமையால் திருவுள்ளத்தில் சீற்றம் கிளம்பினபடியாலே, "*வீர போக்யையன்றோ வஸுந்தரை, 'பத்தூர், ஓரூர்' என்று சொல்லுகிற

பந்துக்களை யடர்த்து, ப(ல)லத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துர்யோதநன் பக்கலிலே சென்று † "உங்களுக்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள்" என்று முந்துறச் சொன்னவளவில், அவன் "அதுவும் செய்யேன்" என்றவாறே "ஆனால் பத்தூர் தன்னைக் கொடுக்கப்பார்ப்பது" என்ன; "அதுவும் செய்யேன்" என்றவாறே, "ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடு' என்றவளவில், அவன் அதுக்கும் இசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு; தத்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள், ‡அவர்களுக்கு இத்தனையுமன்றோ வுள்ளது அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை

மிகேத்யாதி). இப்படி துர்குணியாகையாலே ஊர்பெறுதவனானென்று திருவுள்ளம். (அடர்த்து) ஹிம்ஸித்து. "பத்தூர்பெறுதன்று பாரதம்கை செய்து" என்றுசொல்லி, இப்போது "ஊரொன்றுவேண்டி" என்றால் விருத்த மன்றோவென்ன; அவ்விரோதத்தைப்பரிஹரியா நின்று கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உங்களுக்கித்யாதி). "அர்த்தாம்ஸமுமில்லை, பத்தூருமில்லை" என்றபோதும் ரோஷமில்லாதே யிருந்த க்ருஷ்ணனுக்கு "ஓரூராகிலும் கொடு" என்ன, "அதுவுமில்லை" என்றத்தால் ரோஷம் பிறவாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, பின் ரோஷம்பிறக்கும்படி துர்யோதனன் வெட்டிதாகச் சொன்னதை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (அவர்களுக்கியாதி) தர்மமுண்டென்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தை அறிந்து, பாண்டவர்களுடைய ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஒன்றும் தருகிறதில்லையென்று ஸ்துதிபோலே சொன்னானென்று திருவுள்ளம். (வெட்டிதாக) கடினமாக.

தென்'' என்று துர்யோதனன் சொல்ல, இவரும் "வீரபோக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, இவன் இதுதன்னிலே இசையப்பெற்றோமே? நாம் வந்தகார்யம் பலித்ததே'' என்று*இன்னார் தூதனென நின்ற போதிலும் காட்டில் திருவுள்ளத்திலே ஸந்தோஷம் பிறந்து நிலத்திலே திருவடிகள் பதிக்கொண்டு பொருந்தினது இப்போதிறே.

(பாரதம்கைசெய்து) யுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்து. (பார்த்தற்கு) (க) "ஸ்ருஜயஸஞ்சாபம் - விஸ்ருஜ்யஸஶராஞ்சாபம்'' என்ற அந்த ச்சமத்தர்கு.(தேரொன்றையூர்ந்தாற்கு) அத்விதீயமான தேரென்னுதல். ஶத்ரு ஜயத்துக்கு ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமை யாலே "ஆயுதமாயிற்று'' என்னலாம்படி நாலுசாரிவிட்டுத் தேர்க் காலிலேமடியும்படி துகைத்துப் பொகட்டதேரென்னுதல். (தேவ பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா) ஸூரிநிர்வாஹகற்கு. (ரு)

சொல்ல; (பெருத வுரோடத்தால்) ஓரூர்தானும் பெருத ரோஷத்தாலே.

ஆனால் "* வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப் பண்ணி †ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியையாளுங்கோள்'' என்ன; அவன் அதுக்குப்பொருந்தினவாறே; (பாரொன்றி) திருவுள்ளமுகந்து, பூமியிலே பொருந்த,கால்பாவிநின்று.(பாரதம் கைசெய்து) பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. (பார்த்தற்குத் தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு) ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமையாலேஸாரத்யத்திலே அதி(ே)க்ருதனாய், அர்ஜுநனை ரதியாக்கி, ப்ரதிபக்ஷத்தை உருளைகளாலே நெருக்கைக்குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நடத்தினவனுக்கு, ஓர் கோல்கொண்டுவா. (தேவபிரானுக்கு) இந்த நீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்படி நித்யஸூரி

"உரோடத்தால் பாரொன்றி'' என்று ரோஷத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடாமையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அவதாரிகாமுகேந வருளுகிறார் (ஆனலித்யாதி). ஒன்றுனதேரை என்றந்வயித்து, ஒன்றென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்தையித்யாதி). (உருளைக்கால்) வண்டிக்கால். "தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு'' என்றவநந்தரம "தேவபிரானுக்கு'' என்கையாலே, அவர்களெல்லாரும் வந்து ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தைக்

---

†(பா) ஜீவித்தவர். (க) கீ-கசன.

மூ;—

ஆலத்திலையா னரவினணைமேலான்
நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்
பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த [கோர்கோல்கொண்டுவா
கோலப்பிரானுக்கோர்கோல்கொண்டுவா குடந்தைக்கிடந்தாற்

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆலித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரம்போ
லே திருவநந்தாழ்வானும், (க) "சென்றால் குடையாம்" என்கிற
படியே அவனை "வடதளமாயி" என்னும்படி அவதரித்த ரஹஸ்யமே
இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம். "(உ) 'ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ
விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு'
என்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டார்" என்று ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்
செய்தருளினார். (ஆலித்யாதி) அத்து-சாரியையாதல், "ஆலான
அத்தினுடைய" என்று விபக்தியானபோது, தான்றிச்சுட்டாய்

களுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையை யுடையவனுக்கு. இத்தால்-
மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தைச் சொன்னபடி. .... (௫)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஆலத்திலையான்) ஜகத் ப்ரளயம்வந்த
போது வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (அத்து)-சாரியை.
(அரவினணைமேலான்) திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்
வளர்ந்தருளுகிறவன். (௩) " సహస్రవదనో దేవః ఫణామణివిరాజితః।
స ఏవ వటవృక్షోభూదనన్తోద్భుతరూపవాన్ - ஸஹஸ்ரவதநோ தேவ꞉ பணா
மணி விராஜித꞉। ஸஏவ வடவ்ருக்ஷோபூதநந்தோத்புதரூபவாந்"
என்கிறபடியே-வடவ்ருக்ஷமானான்-திருவநந்தாழ்வானிறே. 'ஆலத்

கண்டு ஸேவித்தார்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார்
(இத்தாலித்யாதி). ... ... (௫)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (ஆலத்தித்யாதி) "அரவின்" என்றவிடத்தில்-
இன்-சாரியை என்று நினைத்தர்தம் (திருவனந்தாழ்வானித்யாதி). "ஆலத்தி
லையனாயிருந்தே அரவினணை மேலான்" என்ற அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி,
இவ்வர்த்தம், அரவு ஆலானபோதன்றோகூடுவதென்ன, ப்ரமாண பூர்வகமாக
வருளுகிறார் (ஸஹஸ்ரேத்யாதி). இவ்வர்த்தம் தோற்றும்வழியே தென்னவரு
ளுகிறார் (ஆலத்திலையானித்யாதி). (அந்தவர்த்தமும்)என்ற ச(ங)காரத்துக்கு

(க) ௪-திருவ-ருக. (உ) க-திருவ-கூக.

அதுக்கு ஹேதுவானதொன்றைக் காட்டுமிறே. அந்த ஹேதுதானிருக்கிறபடி.

(நீலக்கடலித்யாதி) நீலக்கடலென்று-இதுதானுதல், திருமேனியில் ப்ரபையாலே (௧) "முகில் வண்ணவானம்" என்கிறபடியே க்ஷீராப்திதானுதல்; கடைகிற கால முறையிட்ட ஔஷதங்களால் வந்தவைவர்ண்யம் மாருமையாலே, "நீலக்கடல்" என்றதாதல். அந்த விவர்ணத்துக்கு காலாந்தரஸ்திதியில்லை என்று தோன்றிலும் தத்கால விசேஷணப்ரஸித்தி நிருபகமாகையாலே "நீலக்கடல்" என்னவுமாம். குணதோஷங்கள்ஆக(?)ந்துக நிருபகமானுலும் அந்த ஜாதிவ்யக்தியுள்ளதனையும் சொல்லலாயிருக்குமிறே. இக்கடலானபோது (௨) "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவனிடம்" என்றும், (௩) "உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்றும்சொல்லு

திலேயானரவினணைமேலான்" என்கையாலே - அந்த அர்த்தமும் தோற்றுகிறது.

(நீலக்கடலுள்ள நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்) க்ஷீரமாகையாலே வெளுத்தநிறமாயிருக்கச் செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலீட்டாலே நீலமான நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். (௨) "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவன்" (௩) "உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்கையாலே "நீலக்கடல்" என்று-இந்த லவணஸமுத்ரந் தன்னைச் சொல்

"அரவினணைமேலானுய்க்கொண்டு, நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்" என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக்கடாக்ஷித்து வக்ஷ்யமாணார்த்தத்தோடு ஸமுச்சயமர்த்தமென்று கொள்வது.

(நிழலீட்டாலே) என்றது-காந்திவ்யாபிக்கையாலேயென்றபடி. "நெடுங்காலம்" என்று அந்த்ய விபூதியிலே சொல்லக்கடுமோவென்னவருளுகிறார் (ப்ரளயேத்யாதி). "நீலக்கடலுள்" என்றவிடத்தில் நைல்யம் ஔபாதிகமாகக் கிழருளிச்செய்து, ஸ்வாபாவிகமான நைல்யமே சொல்லலாமென்று அதுக்குப்ரமாணங்களையும் காட்டா நின்றுகொண்டு, யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (கருந்தணித்யாதி). தண்மையும் மஹத்தையும் ஸ்வாபாவிகமானுப்போலே, கருமையும் ஸ்வாபாவிகமாகவேணுமென்று பாசுரத்துக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம்.

(௧) தி-வாய்-௭-௨-௧௧. (௨) தி-மொ-௩-௧-௧. (௩) ௩-திருவ-௩௭.

கிறபடியே கடல்கள் தோறும் திருப்பள்ளியறை யுண்டென்னவுமா மிறே. இப்படியான கடலுள் "அரவினணை மேலான்" என்னும்படி யோக நித்ரை சிந்தைசெய்து அநேக காலம் கண்வளர்ந்தான்.

(பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த) இவனுடையபிதாவான இந்த்ரன் "என்புத்ரனை வர்ஜுநனை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலேயும், தான் இவனளவிலே பக்ஷபதித்திருக்கையாலும், இவன்தானும் அவன் வார்த்தைகேட்டுப்போருகையாலும், கண்மாளர் பணிக்கொட்டிலிலே கண்வளருகிறகாலம் துடங்கி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம் செய்து போந்து, இவன் பக்வனுன பின்பு த்ரௌபதி ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மிக்க க்ருபையாலுமிறே தேர்த்தட்டிலே ஸ்ரீகீதை முதலாகவருளிச் செய்ததும்.

விற்றுகவுமாம். "அரவினணைமேலானைக்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்" என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம்.

(பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த) இந்த்ரன் வந்து, "என்னுடையபுத்ரனை விவனை ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று காட்டிக் கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸ்ஸிலே அர்ஜுநனுக்கு அருள் செய்தபின்பு, இவன் தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில்தான் பக்ஷபதித்துப் போருகையாலும், அவ்வருள் மேன்மேலன வளர்ந்து சென்ற வித்தனையிறே.

(கோலப்பிரானுக்கு). அழகிய வுபகாரகனுக்கென்னுதல்; அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை இவனுக்குச் சக்ஷுர் விஷயமாக்கி,

---

பால்யத்திலே அர்ஜுநனை யருளினதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (இந்த்ரனித்யாதி). பின்பும் இவனை க்ருபைபண்ணியிருக்க, பால்யத்திலே யென்று விசேஷிக்கக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (பின்பிவனித்யாதி). பால்யத்திலே க்ருபை பண்ணுகை ப்ரதாநமாகையாலே அருளிச் செய்தாரென்று கருத்து.

மாதாபித்ராதிக ளெல்லாரிலும் வைத்துக்கொண்டு, இவன் அழகான வுபகாரகனென்று யோஜனை அருளுகிறார் (அழகியவித்யாதி). "கோலம்" என்ற லக்ஷணையாலே - விக்ரஹவாசியாக்கி, விக்ரஹத்தை உபகரித்தவனென்று ஸப்தார்த்தமாக யோஜநாந்தரமருளுகிறார் (அதீந்த்ரியேத்யாதி). "பார்த்தற்கருள்செய்தகோலப்பிரான்" என்றவனை, "குடந்தைக்கிடந்தான்" என்று

மூ.—
பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை [கோர்கோல்கொண்டுவா.
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா மணிவண்ணநம்பிக்

(கோலப்பிரானுக் கோர்கோல் கொண்டுவா) இவ்வளவேயன் றிக்கே தன்னுடைய ஸௌரிபோக்யமான விக்ரஹத்தை இவனுக்கு வசவர்த்தியாக்கி முன்னே நின்று காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு ரக்ஷித்தமஹோபகாரம். (குடந்தைக் கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா)(௧)“மோக்ஷயிஷ்யாமி-மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவளவேயன்றிக்கே, “கும்பகோணே விநஶ்யதி - கும்பகோணேவிநஶ்யதி” என்னும்படியான வளவேயன்றிக்கே, ✽ ஆவியகமேதித்திப்பானிறே.

“நீலக்கடலுள் அரவணைமேலான் நெடுங்காலம்சண்வளர்ந்தான்- ஆலத்திலையானய், பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா, குடந்தைக் கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா” என்றந்வயம். .... (௬)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி) (உ) “ரக்ஷிஷ்யாமி”

முன்னின்று ரக்ஷித்த வுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். (குடந்தைக் கிடந்தாற்கு) (௩)“குடந்தைஎம் கோவலன்” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவதார ஸௌலப்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிறே திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கு கோலப்பிரானைப் போலே, இங்கும் ✽ஏரார்கோலம்திகழவிறே சாய்ந்தருளிற்று. (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி). (௪) “ஸுபத்ரஶ்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி:। யஸ்மின் வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே - ஸௌபக

சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, ஸௌலப்ய குணத்தால் வந்த ஸாம்யத்தைப் பற்றவென்று ஒரு நியாமகத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (குடந்தையித்யாதி). கோலத்தாலும் ஸாம்யமுண்டென்று நியாமகாந்தர மருளுகிறார் (அங்கித்யாதி). (அங்கு) க்ருஷ்ணவதாரத்திலே. (இங்கு) அர்ச்சாவதாரத்திலே. ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பொற்றிகழித்யாதி) கண்கொண்டது - சித்ரகூடத்திலேயாயிருக்க, “பொற்றிகழ்” இத்யாதியாலே விசேஷித்துக்கொண்டு இத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸுபத்ர:-ஸௌபக:)

(௧)கீ-௧அ-௬௬(உ)ரா-பா-௧-௩உ(௩)தி-வாய்-௫௦-௯-எ(௪)ரா-அ-யோ-௯அ-௧உ.

[illegible] - சித்ரகூடம் கதோராமே'' என்கிறபடியே, பொலிவையு டைத்தாய், விளங்காநின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ஶ்வத்திலே, நாய்ச்சியாரும் தாமும் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ரஜோகுண

ஶ்சித்ரகூடே஽யம் கிரிராஜோபமோகிரி:யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த்த: குபேர இவநந்தநே'' என்கிறபடியே திருவயோத்யையிலிருப்பிலுங் காட்டில் உகந்தெழுந்தருளியிருக்கும்படி, சோலைகளும் சுனைகளும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையு டைத்தாய் விளங்காநின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ஶ்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயிறே, காகம் வந்து அபராதம் பண் ணிற்று.

பிராட்டியும் தாமுங்கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பெரு மாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தரம் (க) ''[illegible] - பர்யாயேணப்ரஸுப்த:'' என்கிறபடியே

என்று தொடங்கி, (அபராதம் பண்ணிற்று) என்னுமளவும். இத்தால் இப்படி பிராட்டியோடே ரஸித்துக்கொண்டிருக்கும் தேசத்திலே அபராதம் பண்ணு கையாலே, ''க்ரூராபராதி'' என்று கண்கொள்ளுகைக்கு ஹேது தோற்றுமெ ன்று திருவுள்ளம். எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (திருவ யோத்யையிலித்யாதி). ''சித்ரகூடம்'' என்றதைக்கடாக்ஷித்து பர்வத ஸ்வபாவாநுகுணமாகப் பொலிவை விசேஷிக்கிறார் (சோலைகளுமித்யாதி). (பார்ஶ்வத்திலே) என்றது, (உ) ''[illegible] - ஶைலஸ்யசித்ரகூடஸ்ய பாதேபூர்வோத்தரேததா'' என்கிற ப்ரமாணத்தை ப்பற்ற. ''பாதே'' என்றது - பர்யந்தபர்வதத்தை.

''பெருமாளருகேயிருக்க, பிராட்டி விஷயத்தில் அபராதம் காகத்துக்கு ப்பண்ணக்கூடுமோ? அந்தக்காகத்தின் ஸ்வரூபம்தானேது? அபராதம்பண் ணநிமித்தந்தானேது? அந்த வபராதத்தின்படிதானேது; அபராதாநுகுண மாகத்தலையை அறுக்க ப்ராப்தயாயிருக்க, கண்ணேடே ச(ஞ்)ரிதார்த்தமாக்கக் காரணந்தானேது'' என்கிற ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நங்களை சமிப்பித்துக்கொண்டு, ''உற்ற வடிவு'' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி, (சுருங்கச்சொல்லுகிறது) என்னுமளவும். (௩) ''[illegible] - விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நாதவாங்கேஸமுபாவிஶ:'' என் றத்தைக்கடாக்ஷித்து (ஜலக்ரீடையித்யாதி). (கண்ணழிவு) என்று (வாடு)

(க) ரா-ஸு-௩௮-௨௧. (உ) ரா-ஸு-௩௮-௧௨. (௩) ரா-ஸு-௩௮-௧௪.

ப்ரசுரனுன ஜயந்தன் விஹிதமான கர்மபலா உஹங்காரத்தளவில் நில்லாமல் தாமஸராஜஸம் தலையெடுத்து, அத்தாலேவிஷயப்ராவண்யம் தலையெடுத்து, ஜந்ய ஜநகவிபாக(ஜ்ஞாந)ம் பாராமல் தேவசரீரத்திலும் காக சரீரத்தை உத்தேஸ்யமாக நினைத்தெடுத்துச்சில துஶ்சேஷ்டைகளைப்பண்ணுகையாலே, அத்தைக்கண்ட பெருமாள் இவனைநோக்கி மந்தகதியாக ஓரஸ்த்ரத்தைவிட, அது இவனுக்கு முன்னேட்டுக் கொடுத்துப்பின்னே செல்ல; (க)"[illegible] - த்ரீன் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய" என்கிறபடியே அனைத்துலகம் திரிந்தோடி ஒதுங்கநிழலற்று ப்ராணஸாபேக்ஷனுய், "[illegible] - தமேவ ஶரணம்கதஃ" என்று கண்டகப்ரபத்தி செய்திருக்கச் செய்தேயும், "இவனுக்கு அபேக்ஷா மாத்ர ப்ரதாநமேயன்றே வேண்டுவது"

பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே இந்த்ரபுத்ரனுன ஜயந்தன், ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே தேவரூபத்தை மறைத்துக் காகரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு 'ஜநநி' என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விபரீதபுத்தியாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சிறியருளி, காகத்தைக்குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க அது புக்கவிடமெங்கும் தொடருகையாலே, ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க)"[illegible]-தமேவசரணங்கதஃ" என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணர்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவைக்கற்பித்து, ப்ராணனேடே போகவிட்ட கதையைச்சுருங்கச்சொல்லுகிறது-(உற்றவடிவிலொரு கண்ணுங்கொண்ட) என்று. அதாவது-விபரீதபுத்தியடியாகப் பிரா

சாடு. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒருஹாநியைக்கல்பித்தென்றுரஸம்;"காகத்தின் கண்ணையழித்தான்" என்றது - ஸ்வபாவார்த்தம். "பிராட்டி" என்றும், "இரண்டு கண்ணில்" என்றும் அத்யாஹரித்துக்கொண்டு, "பிராட்டி வடிவிலுற்ற விரண்டு கண்ணில் ஒருகண்ணும் கொண்ட" என்று அந்வய முகோஸப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறர் (அதாவதித்யாதி). "வடிவிலுற்ற" என் விசேஷிக்கையாலே, அவயவாந்தரங்களை விட்டுக் கண்ணைப் பறித்து விட்டாரென்று தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்.

(க) ரா-ஸு-௩-அ-௩௩.

என்று திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவழகிலுற்ற விரண்டு கண்ணிலொரு கண்ணுங் கொண்டவக்கற்றைக் குழலன் கடியன்.

அந்த அஸ்த்ரம்தான் யதேஷ்டாமோக(ஷ)ஸர்வாஸ்த்ரமிறே. "ஸீதே ஸ்மரஸி [illegible] -தேவேந்த்ரதநயா க்ஷிஹா" என்றிறே திருநாமம். (க) "பொய்யர்க்கேபொய்யனாகும்" (உ) "கொடுங்கோளால் நிலங் கொண்ட". இரண்டுகண்ணும் விஷயதர்சநம்செய்தால்இரண்டையு மழிக்க ப்ராப்தயாயிருக்க, ஒன்றைஅழியாதேயிருந்தது, (௩) "குழல் களிருந்தவா காணீரே" என்கிற கற்றைக் குழலனைக் காண்கைக் காகவிறே. (ச) "லப்த்வைஷ ப்ரபந்நஸ்ய-லகுர்தண்டஃ ப்ரபந்நஸ்ய" என்கிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கு லகுதண்டமே யுள்ளதிறே. கற்றை-செறிவு. அவன் கையிலே ராவணாதிகள் பட்ட தறிவுதியே; உன்னை மற்றைக்கண் கொள்ளாமே விரைந்து கோல்கொண்டுவா. கற்றைக் குழல்காணும்போது, ஒருகண் கொண்டு காண்கை போரா தென்றிறே ஒன்றையும் இரண்டாக்கிற்று. ஒன்றிரண்டான கண்ணும் போகாமல் இனியாகிலும் ஆஜ்ஞா திலங்கநம் செய்யாதே, அவனுடையவாஜ்ஞையை அவன்கையிலே கொடுக்கப்பாராய். "அவன் ப்ரபத்தி கண்டகமாயிராது" என்று காண் உன்னைக் குழல்வார அழைத்ததும். அந்தக் குழல்வாரின காக்கைக்கும் இந்தக்காக்

ட்டியுடைய வடிவிலே சென்று உற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப்பறித்து விட்டவனென்கை.

(அக்கற்றைக் குழலன் கடியன்) அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாயிருக்கிறவன்; குற்றத்துக்கீடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். (விரைந்தித்யாதி) ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே சீறி, உன்னை மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடி

"உன்னைமற்றைக்கண் கொள்ளாமே விரைந்து கோல்கொண்டுவா" என்று அந்வயித்து, கீழ்ச்சொன்ன "கடியன்" என்றதைஹேதுவாக்கிக்கொண் டர்த்தமருளுகிறார் (ஆனபின்பித்யாதி), அந்தக்காகம் அந்தஃபுரத்ரோஹியா கையாலே தலையறுக்கப்ராப்தமாயிருக்க, கண்ணோடே போக்கினான். அவன் கோல்கொண்டு வாராத மாத்ரத்தைக் கொண்டு மற்றைக்கண்ணைக் கொள்வனோ? இப்படிநீசொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, "நம்

(க) திரு.மா.கஙி. (உ) தி-வாய்-ச-அ-௬. (௩) க-௨-உ௦. (ச)

மூ.—
மின்னிடைச் சீதைபொருட்டா விலங்கையர்
மன்னன் மணிமுடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட [கோல்கொண்டுவா,
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா வேலையடைத்தாற்கோர்

கைக்கும் வாசி "கள்ளர், பள்ளிகள்" என்னுமாபோலே. (மணிவண்ணநம்பிக்கோர்கோல் கொண்டுவா) நீலரத்நம் பொன்ற வழகையும் ஸ்வாதந்த்ர்யபூர்த்தியையு முடையவன்காண். .... (எ)

ஸ்வா;— எட்டாம்பாட்டு. (மின்னிடையித்யாதி) தன்னுடைய வரபல புஜபலங்களையும் மதிளையும் அகிழையும்கண்ட கர்வத்தாலே செய்வதொன்றையுமறியாமல், மின்போலே இடையையுடையாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. (மணிவண்ணநம்பிக்கு) நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனுய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. .... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). மின்னேடொத்த இடையையுடையளாகையாலே - விரஹஸஹையல்லாத ம்ருதுப்ரகிருதி" என்கிருரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிருர் (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலித்யாதி). ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே விஹிதாகரணத்தையும் குற்றமாகக் கொண்டு சிக்ஷிப்பனென்று கருத்து. ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) (௧) "సహదేవైరుద్ధ్నస్య రావణస్య వధార్థిభిః। అర్థితో మానుషే లోకే జజ్ఞే విష్ణుస్సనాతనః- ஸஹிதேவைருதீர்ணஸ்யராவணஸ்யவதார்த்திபி:। அர்த்திதோமாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்று தேவர்களுக்காக ராவணவதம் பண்ணிற்றென்றிருக்க, "மின்னிடைச்சீதை பொருட்டா" என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே, இவள் ப்ரதாநஹேதுவென்று தோற்றுகைக்காகத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (மின்னேடொத்தவித்யாதி). இத்தால் இப்படி துக்கமறியாதவளை துக்கப்படுத்தினுகையாலே, தேவர்களிலும் இவளே அவன் வதத்துக்கு ப்ரதாந ஹேதுவென்று கருத்து. மின்னேடொத்த விடையையுடையவளென்றத்தாலே உத்தமையான ஸ்த்ரீக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறதாகையால் அவர்கள் ம்ருதுப்ரக்ருதிகளாயிருப்பரென்று திருவுள்ளம். "ஸீதை" என்று லாங்கலபத்ததியாய், அதிலே பிறந்தவளாகையாலே ஸீதையென்று திருநாம

(௧) ரா-அயோ-௧-௯.

யளாய் கர்ப(ர்ப்ப)க்லேச ரஹிதையாயிருக்கிறவளைப் பிரிகையாலே அதுவே ஹேதுவாக லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம்நிர்வாஹகனுயிருக்கிற ராவணனுடைய, ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற முடிகளைத்தாய் தலையற்றுவிழத்தொடுத்த வளவிலும் முடிவு காணுமையாலே பத்தும் சேர ஓரம்பாலே விழும்படி.

(தன் நிகரொன்றில்லாச்சிலை கால்வளைத்திட்ட) உபமாநரஹிதமான வில்லை வளைத்து விஜயாபிஷேகம் செய்தவன் காண். (வேலை

க்ருதியாய்,அயோநிஜையாகையாலே-கர்ப்பவாஸ க்லேசமுமுட்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. (இலங்கையர் மன்னன்) இப்படியிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டு போய்ச் சிறைவைத்தவனுய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனுயிருக்கிற ராவணனுடைய. (மணிமுடிபத்து முடன் வீழ) ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமான தலைகளை ஓரொன்ருக அறுத்தவிடத்தில், அவன்கொண்ட வரபலத்தாலே மீளவும் மீளவும் கிளருகையாலே, பத்தும் சேர வொருகாலேயற்று விழும்படியாக.

(தன்னிகரித்யாதி) தனக்கு உபமாநமாவதொன்றில்லாதபடியிருக்கும் திருவில்லை, கால்வளையும்படி பண்ணின. (வளைத்து இட்ட) வளைத்து எய்த வென்றபடி. (மின்னுமுடியற்கு) இப்படி ராவணவதம் பண்ணுகையாலே - விளங்கா நின்றுள்ள வீராபிஷேகத்தையுடையனுய் நின்றவனுக்கு, (வேலையடைத்தாற்கு) (௧) "சுரிகுழல் கனிவாய்" இத்யாதிப்படியே வேலையடைத்ததும் பிராட்டிக்காகவிறே.

முடையவளாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிருர் (அயோநிஜையித்யாதி). பிராட்டிக்காக ராவணனை வதிப்பானென்னென்கிற சங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக, ப்ராமண ப்ரஸித்தியைப்பற்ற ஹேதுவைக் காட்டுகிருர் (இப்படியித்யாதி). "மணி" என்று புஷ்பாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, (ரத்நாதிகள்) என்றது.

"மின்னிடைச்சீதை பொருட்டா" என்றத்தை, "வேலையடைத்தாற்கு" என்றவிடத்திலும் அந்வயித்து அத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக உபபாதிக்கிருர் (சுரிகுழலித்யாதி). (இத்யாதி) என்றதுக்கு, "சுரிகுழல் கனிவாய்

(௧) தி-மொ-ரு-எ-எ.

மூ.—

தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண் விபீடணனம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற [கோல்கொண்டுவா.
மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா வேங்கடவாணற்கோர்

யடைத்தாற் கோர் கோல் கொண்டுவா) வேலையடைத்ததும் - (க) "சாபமாநய சாபமாநய" என்றிறே. .... (அ)

ஸ்வா; — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னிலங்கையித்யாதி) (உ)"மைத்ரபாவம்-மித்ரபாவம்" என்றமாத்ரத்தாலே "ராவணாநுஜன்" என்று பாராதே, (உ)"நத்யஜேயம் - நத்யஜேயம்" என்று ரக்ஷித்தவனுக்கு, கீழ் பிராட்டிபொருட்டாகச் செய்ததெல்லாமொன்றுயிருந்ததோ வென்கிறார். *தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணி செய்து விடுவதற்கு முன்னேயிறே மின்னிலங்கும் பூண் விபீடண நம்பிக்கு. மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான வாபரணங்

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னித்யாதி). துர்க்க(துர்க)த்ரயயுக்தமாகையாலே ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கட்டளைப் பட்ட லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. "தென்" என்று-அழகாய், கட்டளைப்பட்டிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (சிரந்தோள் துணிசெய்து) தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்பொகட்டு. (மின்னித்யாதி; ஒளிவிடாநின்றுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு. (ந)"அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந் -

---

திருவினைப்பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசையரக்கன்" என்று தொடங்கி, "அரிகுலம்பணி கொண்டலை கடலடைத்தான்" என்னுமளவும் திருவுள்ளம். (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தென்னித்யாதி) வீரனாயிருக்குமவனுடைய ஸ்த்தாநத்துக்கு அழகாவது ஒருவராலழிக்கக் கூடாமையென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளுகிறார் (துர்கேத்யாதி). துர்கத்ரயமாவது - ஜலதுர்கம், கிரிதுர்கம், வநதுர்கமென்றபடி. "மன்னனைத் துணிசெய்து" என்றால் போராதோ? "சிரந்தோள்" என்று விசேஷித்துச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). பெருமாள் தம்முடைய திருநாமம் ப்ரகாஶிக்குமளவும் ராஜ்யம் கொடுக்கை உறுப்பாக, நம்பி என்றத்தால் வந்த பூர்த்தியை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (அந்தரிக்ஷேத்யாதி).

(க) ரா-யு-உக-உஉ. (உ) ரா-யு-கஅ-ங. (ங) ரா-யு-கசு-கஎ.

களை யுடையவனான ராவணநஜனாய் வாழ்ந்ததெல்லாம் அநர்த்த மென்றிறே, அவனை "துர்வ்ருத்தன்" என்றுபோந்தபின், அந்தரிக்ஷ தனாய் நிற்கச்செய்தே "ஸ்ரீமான்" என்னும்படி பூர்ணனானவனுக்கு "என்னிலங்கு நாமத்தளவுமரசு" என்று அபிஷேகம் செய்தபின்பிறே சிங்தோள் துணிசெய்தது. (மின்னலங்காரற்கோர்கோல் கொண்டுவா) மின்போலே அதிப்ரகாசத்தை யுடைத்தான †திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு. (ஆரம்) முக்தாஹாரம். அன்றிக்கே "ராமகுணாபரணம் அவர்க்கு, விபீஷண குணாபரணம் இவர்க்கு" என்னவுமாம். (௧) "ப்ஞவாநாராயணோ தேவ:- பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றத்தை "என்நாமம்" என்னப்பெற்றேனென்று, (௨) "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்று "என்பேர் ராமன், எங்கள் தமப்பனார் பேர் தசரதன்; எனக்கு நிரூபகநாமம்தாசரதி" என்றதிறே - இலங்கு நாமம் (௩) "நந்தன் மைந்தனாக வாகும் நம்பி" என்னுமாபோலே (௪) "விபீடணற்கு நல்லான்" என்றது "தாசரதி" என்றபடியிறே. "நாராயணம்" என்றது-சிறப்பேர் போலேகாணும். அதுக்குப்பரிஹாரமாக "நம:" என்று ப்ரஹ்ஸிபவித்தாரிறே. (வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா) (௫) "இராமனாய் மிடைந்த வேழ்மரங்களு

அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அந்தரிக்ஷகதனானபோதே, ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீகுடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனாகையாலே "நம்பி" யென்கிறது.

(என்னிலங்கித்யாதி) என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. (மின்னலங்காரற்கு) ஒளிவிடாநின்ற வொப்பனையை யுடையவனுக்கு. (அலங்காரம்) ஒப்பனை. அன்றிக்கே, "மின்னிலங்காரற்கு" என்று பாடமானபோது-மின்போலே விளங்காநின்றுள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. (வேங்கடவாணற்கு) (௧) "மிடைந்தவேழ்

"மின்னிலங்கு ஆரம்" என்று பதவிபாகம்பண்ணி அர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (௬)

---

(௧) ரா-யு-௧௨௦-௧௩. (௨) ரா-யு-௧௨௦-௧௧. (௩) தி-மொ-௨-௨-௪.
(௪) தி-மொ-௬-௮-௫. (௫) திருச்சந்தவி-அ௧. † (பா) திருவாபரண.

மூ;—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று
மிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரிவ்வையத்தே. .... (க0

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்'' என்கையாலே, *கானமும் வானரமும் வேடுமுடைவேங்கடவாணன்காண். நிரங்குஶ ஸ்வா தந்த்ர்யம் நேராக ஜீவிப்பது இங்கேகாண். இவனுஜ்ஞையைக் கொண்டுவா. .... (கூ)

நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(அக்காக்காயித்யாதி) திருக்குழல் பேணினகாக்கைக் கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; நீர்மையால்வந்த ப்ரபத்தி யும் மேன்மையால் வந்த நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஒன்றாகத் தான் காக்கை என்னாதே "அக்காக்காய்'' என்றது. அகாரசப்த வாச்யனுடைய ரக்ஷையென்றபடி. "அ'' என்கிறவிது ப்ரதமாபி(ஷ)

மரங்களு மடங்கவெய்து வேங்கடமடைந்தமால்'' என்கிறபடியே- அவ்வவதார குணமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிக்கும்படி திருமலைக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனுக்கு. .... (கூ)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா;—(அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று)கன் றுகள் மேய்க்கப்போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச்சொன்னபாசுரமாய்த்து இது. கீழ், "அக் காக்காய்குழல்வாரவா''என்று அழைத்தவோபாதியிறே- இங்கு"அக் காக்காய் கோல்கொண்டுவா'' என்றதும். (மிக்காளுரைத்தசொல்) இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப்பெற்ற மாத்ர

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அக்காக்காயித்யாதி) காக்கை கோல்கொண்டு வருமோ, இப்படிச் சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளுகிறார் (கன்று மேய்க்க வித்யாதி). (இருவருமொக்க) என்றது-தேவகியும் யஶோதையும் ஸத்ருஶ மாக வென்றபடி.

தாமிறே. ரக்ஷைக்கு விஷயமானது ரக்ஷ்யமாகையாலே "அக்காக்காய்" என்று ஸம்போதிக்கிறார். (க) 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌤𑍇- விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம்தநுதே" என்று விஜ்ஞாந ஶப்தம் ஜ்ஞாதாவையும் ஆஶ்ரயத்தாலே காட்டி, அந்த ஜ்ஞாதாவினுடைய ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலேயஜ்ஞத்தையும்காட்டினாப்போலே, ரக்ஷணவாசியான சப்தம் ஆஶ்ரயத்வாரா ரக்ஷகனை அகாரசப்தவாச்யனையும் காட்டி, ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷை-சேதநஸாபேக்ஷமாய் ரக்ஷ்யத்தைக் காட்டுகையாலே, அத்தை " காக்கை " என்று ஸம்போதிக்கிறார்.

மற்றும் "பூவை, கிளி, குயில், மயில், அன்னம், பல்லி, காக்கை" என்றாப்போலே இவற்றைப் பார்த்துச் சிலகார்யங்களைக் குறித்துப் பலவிடங்களிலும் அந்யாபதேஶமும் ஸ்வாபதேஶமும் கொண்டார்களிறே. "நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவா" என்றமர்மம், இந்தக்காகஸமராயிருப்பார் - அவனுடைய ஆஜ்ஞை நோக்காதபோது அவனுடைய ஸங்கல்ப நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரையிடுமென்றன்று; அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நோக்கிலல்லது உங்களுக்கும் பிழைக்கலாம் விரகுகளில்லை. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே ஊன்றின ஸங்கல்பத்தில் கொடுமையை நினைத்துத்தட்டுப்படாதே கொள்ளுங்கோள். "அது மழுங்காத ஸங்கல்பம்" என்றறிந்து, நீங்கள் அவன் ப்ரபத்தியை உணர்ந்து அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து, (உ) 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌵- கரிஷ்யே வசநம்தவ" என்று அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நோக்கினால் "இவர்களாலே நாம் ஸ்வதந்த்ரரானோம்" என்று அவன் உகக்கக் கூடும், அத்தைக்கண்டு இறுமாவாதே மேலே மேலே போந்து மங்களாசாஸநத்திலே வாருங்கோள்; என்னோடே கூடுங்கோளென்கிறார்.

(அக்காக்காய் நம்பிக்குக்கோல் கொண்டுவா வென்று மிக்காளுரைத்த சொல்) அவள் அழகை மருட்டிச் சொன்ன ப்ரகாரத்தை

மேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களொன்று மநுபவிக்கப்பெறுமையாலே, (ந) " திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் " என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றியே, (ந) "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்

(க) தை-ஆ. (உ) கீ-௧௮-௭௩. (ந) பெரு-தி-௭-௫.

புத்ரத்வநிபந்தமான வபிமாந ஸ்நேஹமாக்கி ஸ்வரூபாநு ரூபமான மங்களாசாஸநத்தோடே சேரும்படி.

(வில்லிபுத்தூர் பட்டன்) ஒக்கவருளிச் செய்த விந்தத் தமிழ் பத்தும், ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (மக்களைப் பெற்று மகிழ் வரிவ்வையத்தே) மக்கள் என்பது-மநுஷ்யரை. அதாவது - சிஷ்ய புத்ரர்களை. மங்களாசாஸந பர்யந்தமான ப்ரபத்தி குலையாதவர் களைப் பெற்றுமகிழ்வர். மகிழ்ச்சிக்கு விஷயம் இவர்களிறே. (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து ஏழாம்திருமொழி
ஆநிரைமேய்க்க ப்ரவேசம்.

அவ;—பகவச்சரணார்த்திகளையும் கேவலரையுமஐஸ்வர்யார்த்திகளையும் அழைத்து அவர்களிசைந்துவர, தம்மோடே

லா மநுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன சொல்லே.

(வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னொக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர்) ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னப் போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். (மக்களித்யாதி) பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்ரர்களைப்பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார பூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
ஆறாந் திருமொழி முற்றிற்று.

தமிழாயே யிருக்க, "தமிழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வாதிகாரமான) என்றது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கூட்டிக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார் திருப்பல்லாண்டி லே; அதில் "கூழாள்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுத லொட்டோம்" என்ற காகஸமராணுரைக் குறித்து, அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் காட்டி அச்சமுறுத்தி மேலே மே லேகொண்டு போய் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டி, "ஒக்கவுரைத் து" என்னும்படி தம்மோடேகூட்டிக்கொண்டு தாமும்த்ரு(ஷ்)ப்த ராய், இவைகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராய் நின் றார்கீழ். இனி இதில் கீழ்த்திருமஞ்சனமும் செய்து திருக்குழலும் பேணினால் திருப்பளித்தாமம் சாத்தவேணுமிறே. அதாவது -

---

ஆநிரை ப்ரவேசம்.

அவ;—தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, தான் அவனுக்குக்குழல் வாரினவநந்தரம், பூச்சூட்டுவதாகவிருக்கிறவளவிலே, அவன் கன்று கள் மேய்க்கப்போவதாகநினைத்து, "அவற்றை மறித்து மேய்க்கைக் கீடான கோல் தரவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, அது, தனக்கு அநி ஷ்டமானது கொண்டு, அவள் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாறே, அவனை அழுகைமருட்டுகைக்காக, "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொல்லி அவனழுகையை மாற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சூட்டுவதாகக் கோவி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி தொடக்கமான, நிறத் தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமா யிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சூட்டும்படி வாவென்று அநு வர்த்தித்து அழைத்துப் பூச்சூட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமுமநு

அரு;—ஆநிரை மேய்க்க ப்ரவேசம்;—கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நி னைத்து "கோல்தரவேணும்" என்று அவனழப்புக்கவாறே, "அக்காக்காய்கோல் கொண்டுவா" என்று அழுகையை மாற்றி உகப்பித்த வநந்தரம், பலவகைப் பட்ட பூக்களைச்சூட்டி அந்தவழகை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை அரு ளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, யசோதை யினுடைய ப்ரகாரத்தை விவ ரித்து வ்ருத்தத்தை ஸங்க்ஷேபித்துக்கொண்டு வர்திஷ்ய மாணத்தையும் காட்டுகிறார் (தாயாரானவித்யாதி). (உண்டாக்கி) என்றது-ஸம்பாதித்தென்ற படி. (தாமும்) என்றவநந்தரம் (அப்படியே) என்றுசேஷம். ... ...

மூ;—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பாணையில்பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். (க)

ஸௌமநாக்களை சிரஸாவஹிக்கைபிறே. அவ்வர்த்தத்தை, யசோதைப் பிராட்டி "பூச்சூட்டவாராய்" என்றழைத்த பாசுரத்தை வ்யாஜமாக்கி அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு (ஆநிரையித்யாதி). உன்னையும் பாராதே, என்னையும் பாராதே, கையிலே காக்கைதந்தகோலைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப் போகாநின்றாய். (அருமருந்தாவதறியாய்) பெறுதற்கரிய மருந்தாவதறிகிறாயில்லை; இவன் *ஆராவமுதமிறே. இது *கடல்படாவமுதிறே; ஆகையிறே அருமருந்தாயிற்று. (மருந்து) அம்ருதம். இம்மருந்துதான் ஸந்நிதி பண்ணின

பவிக்கவாசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அவனைக்குறித்து அவள்பேசினாப்போலேபேசி அந்தரஸத்தை யநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். .... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி) உன் வாசியறியாதே தனக்கு மேய்ச்சலுள்ள விடத்தே போடாநிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸௌகுமாரனை நீ போகாநின்றாய். (அருமருந்தாவதறியாய்) நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரிய மருந்தாகவறிகிறிலை. இங்குள்ளார்க்கு *நோய்களறுக்கும் மருந்தாய், அங்குள்ளார்க்கு * போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிறே இவன்

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஆநிரையித்யாதி) திருமேனிவாடும்படி கானகமெல்லாம் திரிகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டிப் பசுக்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷிக்கிறார் (உன்வாசியித்யாதி). (வாசி) என்றது-ஸௌகுமார்யத்தை. "மருந்தாவது-நீயறியாய்" என்றால் ப்ரக்ருதோபயோகமில்லாமையால், அவனையேமருந்தாக விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (நீயித்யாதி). (நீ) என்றவநந்தரம் "சேதநரெல்லாரும்" என்றுசேஷம். "சேதநரெல்லாரும் உன்னைப் பெறுகைக்கு நீமருந்தாவதறியாய்" என்றந்வயம்; ஆக இப்படி நீ மருந்தானபடியை நீ அறியாமையாலே, "ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி" என்கிறாளென்று ப்ரக்ருதோபயோகம் கண்டுகொள்வது என்று திருவுள்ளம். சேதநர்க்கெல்லாம் இவன் மருந்தோ வென்ன வருளுகிறார் (இங்குள்ளார்க்கித்

போது போக்யமுமாய், நீங்கினபோது ஸத்தாநாஶ பரிஹாரமு மாமிறே. (கானகமெல்லாம் திரிந்து) பசுக்கள் பச்சைகண்ட விடமெங்கும் திரிந்து மேய்கையாலே, இவனுக்கும் வழியே போய் வழியே வருவதாயிராதே காட்டிலுண்டான விடமெங்குந் திரிகையாலே, பசுக்களுக்கும் ஶ்ரமஹரமான திருமேனி வாடுங் காண்.

(பானையில் பாலைப்பருகி) காயாப்பாலைப்பருகுகையாலே இவனுக்குவயிறுபிடியாய், பானையோடேபருகுகையாலே. உன்னையுக வாதார்-உன்பக்கல் நெஞ்சுபற்றுதார். உன்பக்கல் சிறிதுண்டான குணங்களும் ஹாஸ ஹேதுவாய்விடுமிறே அவர்களுக்கு. (தேனி

ருனிருப்பது. (கானகமெல்லாந்திரிந்து) காட்டிடமெங்குந்திரிந்து. பசுக்கள் பச்சை கண்டவிடமெங்கும் †புரிந்து மேய்கையாலே, உனக்கும் அவைபோன விடமெங்கும் திரிய வேணுமிறே. (உன் கரிய திருமேனிவாட) * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படியிருக் கும், உன்னுடைய ஶ்யாமளமான திருமேனியானது, காட்ட மூல் பொறுமையாலே வெக்கைதட்டின பூப்போலே வாடும் படியாக.

(பானையில்பாலைப்பருகி) கறந்தபானையோடேயிருக்கிற பச் சைப்பாலை, அந்தப் பாத்ரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. (பற் றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப) உன்னையுகவாதா ரெல்லாரும் "எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்" என்று

யாதி). காட்டிட மெங்கும் திரியாதே நான் ஓரிடத்திலே யிருந்தாலோ வென்ன வென்கிற ஶங்கையிலே யருளுகிறார் (பசுக்களையித்யாதி). "கரியதி ருமேனி" என்றவிடத்தில் "வாட" என்றதுக் கநுகுணமாக குளிர்த்தி பலி தமென்னும் விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). (இரு க்கும்) என்றது - திருமேனிக்கு விஶேஷணம்.

"பாலைப்பருகி" என்னவமைந்திருக்க, "பானையில்" என்று விஶேஷித் ததுக்கு - சிரிக்கைக்கு ஹேதுவாகத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (கறந்தவித்யாதி). கறந்த பாத்ரத்திலே பாலைப் பருகினால் அது சிரிக்கைக்கு ஹேதுஆவானென் னென்ன (உன்னையித்யாதி). பற்று - ஸங்கம். அது இல்லாதார் - உகவாதா ரென்று கருத்து. (கைப்பானை) கறக்கிறபானை. இத்தால் போஜநாதிபாத்ர

† (பா) பரந்து.

லினியபிரானே) தேன்பாலைப்பருகிற்றே. தேனிலும் இனிதாயிருக்கிற வம்ருதம்பாலைப்பருகிற்றே? இவையிரண்டும் தன்னைத் தானே உபகரிக்கமாட்டாதே. தன்னைத்தானே உபகரிக்கும் தேனும் அம்ருதமும் போலேயிறே இவன் தன்னைத்தானே உபகரிக்கும்படி. (செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பம் செவ்வி குன்றாமல் சாத்தவாராய். இதுதான் ப்ரஸாவஹியாதபோது ஸௌமநஸ்யம் வாடும்காண்.

"தேனிலினியபிரானே- பற்றாதாரெல்லாம் சிரிப்பபானையில் பாலைப்பருகி, உன் கரியதிருமேனிவாடக் கானகமெல்லாம் திரிந்து,ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி,அருமருந்தாவதறியாய்-செண்பகப்பூச்சூட்டவாராய்" என்றந்வயம். ... ... (க)

சிரிக்கும்படியாக, (தேனிலினியபிரானே) தேனிலுங் காட்டிலினியனான உபகாரகனானவனே! இத்தால் - அநுபவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலன அநுபவிக்க வேண்டும்படியிருப்பானாய், இப்படியிருக்கிற தன்னையுபகரிப்பானும் தானேயா யிருக்குமவ னென்கை. (செண்பகப்பூச்சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பமானசெண்பகமானதுசெவ்விகுன்றாமல் சாத்தவாராய்.

"தேனிலினிய பிரானே - பற்றாதா ரெல்லாம் சிரிப்ப-பானையிற் பாலைப்பருகி - உன்கரிய திருமேனிவாட - கானகமெல்லாம் திரிந்து - ஆநிரைமேய்க்க நீபோதி - அருமருந்தாவ தறியாய் - செண்பகப் பூச்சூட்ட வாராய்" என்றந்வயம். ... ... (க)

வ்யவஸ்த்தை களில்லாத வனென்று சிரிப்பரென்று கருத்து. ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேரத்தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி நிரதிசய போக்யனானவுன்னைத் தரும் உபகாரகனாகையாலே, நீ ஆநிரைமேய்க்கப்போகாதே, நான் பூச்சூட்டி அநுபவிக்கும்படி உன்னை உபகரிக்கவேணு மென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம். "பூச்சூட்டவாராய்" என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ, ராகத்தாலே அவன் வாரானோ வென்ன; க்ருஷ்ணன் பூச்சூடுமதிலும் பசுமேய்க்கையிலே விருப்ப முண்டா மவனாகையாலே, "பசுமேய்த்த பின்பாகிறது" என்று அல்பம் விளம்பிக்க, பூவில் செவ்வியழியாமல் வாராயென்றுப்ரார்த்திக்கிற னென்கிறார் (காலேத்யாதி). (காலபுஷ்பம்) என்றது ப்ராதஃ காலபுஷ்ப மென்றபடி. ... ... (க)

மூ.—

கருவுடைமேகங்கள் கண்டா லுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்
திருவுடையாள்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
மருவிமணம் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். (உ)

ஸ்வா;— இரண்டாம்பாட்டு. (கருவுடையித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்துகருகின மேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொக்கும். உன்னைக்கண்டால் நீர்கொண்டெழுந்த மேகங்களொக்கும். (கண்களுருவுடையாய்) - (கண்களுடையாய்) (உருவுடையாய்) உபமாநரஹிதமான திருக்கண்களையும், அப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யத்தையு முடையவனே! (உலகேழுமுண்டாக வந்து பிறந்தாய்) உன்னாலே ஸ்ருஜ்யமான லோகங்கள் ஸங்கல்பத்தி

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி). (கண்கள் - உன்னைக் கண்டால்-கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலொக்கும்-உரு உடையாய்) கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக் கண்டாப்போலே குளிரும்படியான வடிவை யுடையவனே! அன்றிக்கே, நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக் கண்டால் உன்னைக் கண்டாப்போலேயிருக்கும். (கண்களுருவுடையாய்) அவ்வடிவழகு ஒருதட்டும் தானொரு தட்டுமாம்படியானகண்களினழகையுடையவனே யென்னவுமாம்.

அரு;— இரண்டாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) அந்வயித்ததுக் கநுகுணமாக வர்த்தமருளுகிறார் (கண்களானவையித்யாதி). "கரு" என்றது - கர்ப்பமாய், அத்தையுடைத்தான மேகங்களென்று ஶப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளுகிறார் (நீர் கொண்டவித்யாதி). அன்றிக்கே "கரு" என்று - கறுப்பாய், கண்களுக்குக் குளிர்த்தியைச் சொல்லவேண்டி பலிதார்த்தம் (நீர் கொண்டித்யாதி) என்னவுமாம். (கண்களானவை) என்றதுக்கு - (குளிரும்படியான) என்றத்தோடந்வயம். அடைவேதானே அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜநாந்தர மருளுகிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஶ்ரீம்பதத்தைக் கடாக்ஷித்து தாத்பர்ய பூர்வகமாகச் சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அவ்வடிவழகித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் "உரு" என்று அழகைச்சொல்லுகிறது. அவதாரத்துக்குமுன்பேயுண்டானத்தையும் "உண்டாக" என்னக்கூடுமோவென்

லே கிடந்து நசியாமல் ச(ஸ)ந்தாந வர்த்திகளாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (க) "[धर्मसंस्थापनार्थाय - தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய] தர்மஸம்ஸ்தாபநம் செய்து ஸத்தையை நோக்குமவனும், தர்மசப்தவாச்யனைய் அவதரித்து ஸத்தாவர்த்தகனைய் மங்களாசாஸந பர்யந்தமாக ஆசார்ய முகத்தாலேயுமுண்டாக்குவானும் தானேயாகையாலே, "பிறந்தாய்" என்கிறுர். இதுதன்னை - சிசுபாலாதிகள் †குறையாகவும் சொல்லுவர்களிறே. அவ்வளவேயோ? பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனைப் போலே தந்தாமுடைய ஜந்மங்களையும், ஐஸ்வர்யாதிகளையும், தேவதாந்தரங்களையும் ஸர்வாதிகமாக நினைத்திருப்பாரையும் பொறுக்குமிறே இந்தபூமி.

(திருவுடையாள் மணவாளா) "பிறந்தாய்" என்கிறதுக்குஹேது சொல்லுகிறது. (உ) "[कश्श्रीश्श्रियः] - கஶ்ஶ்ரீஶ்ஶ்ரிய:" (ங) "[श्रियश्श्रीः] - ஶ்ரியஶ்ஶ்ரீ:" (ச) "திருவுக்கும் திருவாகிய" (ரு) "சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே" என்கிற திருவையுடையவனென்றபோதே "ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மி" என்று தோன்றுமிறே' அவன் இவளுடைமையாலல், போகோ(பகர)பகரண லீலோபகரணம்போலே அவளுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக வேணு

(உலகேழுமுண்டாகவந்து பிறந்தாய்) ஸகலலோகங்களும் உன்னுடைய அவதாரத்தாலே லப்தஸத்தாகமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே!

(திருவுடையாள் மணவாளா) (உ)"[कश्श्रीश्श्रियः]" (ங)"[श्रियश्श्रीः]" (ச) "திருவுக்கும் திருவாகிய" என்கிறபடியே-உன்னை தனக்கு ஸம்பத்தாக வுடையளாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்

னவருளுகிறுர் (ஸகலேத்யாதி. (சு) "[ततोऽखिलजगत्पद्मबोधाय] - ததோகில ஜகத்பத்மபோதாய" இத்யாத்யநு ஸந்தேயம்.

திருவுக்கு வேறேயொருதிருவைச் சொல்லக் கூடாமையால், எம்பெருமானையேதிருவென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு - ஆளவந்தார் திவ்யஸூக்தியையும், பட்டர்திவ்யஸூக்தியையும் பாசுரத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளுகிறுர் (கஶ்ஶ்ரீரித்யாதி). (ஸம்பத்தாக) என்றது-அதிஶயகர

† (பா) திரை. (க) கீ-ச-அ. (உ) ஸ்தோ-ர-கஉ. (ங) ஸ்ரீகுணரத்ந-க. (ச) தி-மொ-எ-சு-க. (ரு) தி-மொ-ச-கூ-உ. (சு) வி-பு-ரு-ங-உ.

மூ:—மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள்தம்மிடம்புக்குக்
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய்!
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். (௩)

பிரே, (க) "கேவலக்ருபா நிர்வாஹ்யவர்கே வயம் சேஷித்வேபரமः புமாந்" -
கேவலக்ருபா நிர்வாஹ்யவர்கே வயம் சேஷித்வேபரமः புமாந்"
என்கிறபடியே. திருவுடையாள் மணவாளனுல் அவள் நியமித்
தவிடத்தில் கண்வளருகையிறே உள்ளது. (திருவரங்கத்தே
கிடந்தாய்! மருவி மணம் கமழ்கின்றமல்லிகைப் பூச்சூட்வாராய்)
இம்மருவிமணம் கமழ்கின்ற மல்லிகை யென்னுதல். அன்றிக்கே
என்மடியிலே மருவியிருந்து பூச்சூடவேணுங்காண். பூச்சூட்ட
வாரா யென்னவுமாம் ... ... (உ)

ஸ்வா;—மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) உலகேழுமுண்டா
கவந்து பிறந்தாயான நீ மச்சொடுமாளிகையேறித் தீம்பு செய்
யக்கடவையோ? மச்சென்றது - நடுவில் நிலம். மாளிகையென்

லபனனவனே! (திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்) அவளுகப்புக்காக
ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந்
தருளினவனே!. (மருவித்யாதி) பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று
கமழாநிற்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... (உ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) (மச்சு) நடுநிலம்.
(மாளிகை) மேல்நிலம். மச்சோடேகூடின மாளிகையிலே சென்

ருக வென்றபடி. ஸமபிவ்யாஹாரத்தால் பலிதத்தை யருளுகிருர் (அவளுகப்
பித்யாதி). "உருவுடை" என்னுமளவால் போக்யத்வமும், "பிறந்தாய்" என்
னுமளவால் ரக்ஷகத்வமும், "கிடந்தாய்" என்னுமளவால் பரத்வஸௌலப்
யங்களும் சொல்லுகையாலே, இப்படி பட்ட வனுகையாலே நீ பூச்சூடவந்து
என்மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டி யருளவேணுமென்று தாத்பர்ய மென்று
திருவுள்ளம். ... ... (உ)

அரு; — மூன்றும்பாட்டு. (மச்சித்யாதி) க்ருஷ்ணன் வளரவளரப்
பெண்களை நிலவறை களிலே வைப்பாரும் மச்சுமேலே வைப்பாரு மாயிறே
யிருப்பது. ஆகையாலே அந்தமச்சு மாளிகையிலே ஏறிப் பெண்களிருந்த

(க) ஸ்ரீகுணரத்ந-உஉ.

றது-மேலில்நிலம். மூன்றும் நிலத்திலே மாதர்களிருக்கிற விடங்களிலே சென்று. (கச்சொடு பட்டைக்கிழித்து) முலைக்கச்சுகளுக்கு மேலாச் செய்த பட்டுக்களையும் கச்சோடே கிழித்து. (காம்பு துகிலவைகீறி) துகில் காம்புகளைக் கிழித்து. பணிப்புடைவைகளில் விளிம்புகளைக் கிழித்து.

(நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்) வளரவளரத்தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. இதுவே நிரூபகமானவனே!. (நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய்) பெரிய திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து கானமும் வானரமும் திருவேடுவரும் ரக்ஷிக்கப்படும்படி ஸந்நிஹிதனைப் போருகிறவனே!. அன்றிக்கே இந்த விபூதியிலுள்ளார் பெரிய ஏற்றம் செல்லுமாபோலே, த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரும் ஸர்

றேறி. (மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு) பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. (கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து) அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலீடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. (காம்பு துகிலவைகீறி) பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து.(காம்பு துகில்) விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை.

(நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்) நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே; வளர வளரத் தீம்பு மிகையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. (நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய்) ஓக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே !;* கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு

விடங்களிலே புக்கென்றது. "காம்புதுகில்" என்று - அரையிலே புடைவையைச் சொல்லுகையாலே, "பட்டு" என்று உத்தரீயமாக வருளுகிறார் (அகர்களித்யாதி). (பணியுடன் சேர்ந்த) என்றது - எழுத்துண்டான தென்றபடி.

லோகத்தில் பிள்ளைகள் புத்தியறிந்தால் தீம்பில் நின்று கைவாங்குவர்களிறே; இங்கே "நிச்சலும்" என்னக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (வளரவித்யாதி). இவனுக்கு வளர்த்தியே ஹேதுவாகத் தீம்புகளும் அபிவ்ருத்தித்ததென்றுகருத்து. "நீள் திருவேங்கடத்தா யெந்தாய்" என்று திருவேங்கடத்தானுகையாலேயோ அவன் ஸ்வாமியானதென்ன, அத்தை உபபாதிக்கிறார் (கானமுமித்யாதி). இத்தால் வேங்கடத்தில் நின்ற பின்பு ஸ்வாமித்வமறியலாம் படியாய்த் தென்று திருவுள்ளம். "பாதரிப்பூவை-தமனகத்தோடு" என்

மூ.—

தெருவின்கண் நின்றிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவுந்தமநகமும் சீர் மாலைமணம் கமழ்கின்ற
புருவம்கருங்குழல்நெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியநம்பி யுகந்திவை சூட்டநீவாராய். (ச)

வஸ்மாத்பரனுனவன்றானும் சென்று சேரும்படியான திரு வேங்கடமாமலை யென்னுதல். (பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப் பூச்சூட்டவாராய்) பசுமை குன்றாத தமனகத்தோடே செவ்வி குன்றாத பாதிரிப்பூச்சூட்டவாராய். "பச்சை" என்று - அத் யந்த பரிமளிதமான விலையென்னவுமாம்.

இத்தால், மச்சொடுமாளிகையால் - த்ருதீயா விபூதியிலுள்ள விசேஷஜ்ஞரைக் காட்டுகிறது. கச்சொடு பட்டால் - பக்தியை அமைக்கிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தில் அநாதரத்தைக் காட்டுகிறது. நிச்சலும் தீமைகள் செய்கிறவித்தால் - த்ருதீயாவிபூதியிலிருப் பாருடன் லீலாரஸமுண்டோ? காம்புதுகிலால் - ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பிறந்தாரளவிலும் அநாதரமும் பக்ஷபாதாங்கீகாரமும் ப்ராப்தமோவென்கிறது. ... ... (ங)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (தெருவித்யாதி) "நான் மச்சிலும் மாளிகையிலும் ஏறினேனோ? தெருவிலேயல்லோநின்றேன்; என் னைத் தீம்பனென்ன, நான் ஏதுசெய்தேன்" என்ன; முன்பு செய்

நிற்கிறது ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலேயிறே. (பச்சையித்யாதி) பசு மைகுன்றாத தமநகத்தோடே, அதுக்குப் பரபாகமான நிறத் தையுடைய பாதிரிப்பூவைச் சூட்டும்படி வரவேணும். ... (ங)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. (தெருவின்கண்நின்று) நான் மச் சிலும் மாளிகையிலுமேறினேனோ, தெருவிலேயன்றோநின்றேன்; என்னை நீ இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன: அவ்விடத்தில்

மூல் போராதோ, "பச்சை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன, வர் ணோத்கர்ஷம் தோன்ற விசேஷித்தாரென்றருளுகிறார் (பசுமையித்யாதி).

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (தெருவித்யாதி) "தெருவின் கண்" என்றத் தாலே, நாலுபேரும் அறியும்படி தெருவிலே தீமைசெய்யாதே ரஹஸ்யத் திலே தீமை செய்யென்று தோன்றுகையாலே, இதுதாயான விவளுக்குச் சேராதென்று உக்திப்ரத்யுக்தி முகேந பாவமருளுகிறார் (நானித்யாதி).

தாயாகிறாய்; இனித்தானாகிலும் தெருக்களிலே நின்று விளையாடு கிற பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண்களைத் தீமைசெய்யாதே. இவன் செய்தவ்யாபாரங்களைத் தனித்தனியேசொல்லிப் பரிக(X) ணிக்கப் போகாமையாலே, "தீமை" என்று ஒரு சொல்லாலே தர்ஸிப்பிக்கிறாள். (மருவும் தமனகமும்) மருவும் தமனகமும் சேர்த்து நன்றாகக்கட்டி மணம் கமழாநின்றவகைமாலை.

(புருவம் கருங்குழல்நெற்றி) உபமாநரஹிதமான திருப்புரு வம், கரியதான நிறத்தையுடைய திருக்குழல், திருநெற்றி இவை

தாமோ நீ தீமைசெய்யாதிருக்கிறது. தெருவிடங்களிலே நின்று. (இளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே) அவ்விடத்திலே விளை யாடா நிற்கிற பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண்களைத் தீமைசெய் யாதே. சிற்றில் சிதைக்கை, லீலோபகரணங்களைப் பறிக்கை, அவர்களோடே கைப்பிணக்கிடுகை முதலான இவன் செய்யும் விஷமங்கள் வாசாமகோசரமாகையாலே, தீமையென்று ஒரு சொல்லாலே யடக்கிச் சொல்லுகிறார். (மருவும் தமநகமுஞ் சீர் மாலை மணம்கமழ்கின்ற) மருவும் தமநகமும் கலந்து கட்டின அழ கிய மாலைகளானவை பரிமளம் கமழாநின்றன. உன் திருக்குழ லிலே சேரத்தக்க மணம் பாழே போகாநின்றதென்கை.

(புருவமித்யாதி) உபமாநரஹிதமான புருவமும், இருண்டிரு ந்துள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநிற்கிற திரு

(செய்யாதிருக்கிறது) என்றவநந்தரம், "என்று கருத்து" என்று கூட்டிக் கொள்வது. கீழே எடுத்தப்ரதீகத்துக்கு சப்தார்த்தம் (தெருவிடங்களிலே நின்று) என்று. போகா(ஓ ⌐)ர்ஹமான இளவாய்ச்சிமார்கள் தெருவிலே யிருப்பர்களோவென்ன தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவ்விடத்திலே யித்யாதி). தீமையைவிசேஷித்து, இன்னதென்று சொல்லாதொழிவானென்னென்ன; (க,"எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே" என்கிற ஆண்டாள் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டு, தீமைவிசேஷங்களைக் காட்டாநின்று கொண்டு தாத்பர்யமரு ளுகிறார் (சிற்றிலித்யாதி). (கைப்பிணக்கிடுகை) என்றது - அவர்கள் கைக ளோடே தன்கை கோத்துக் கொள்ளுகை யென்றபடி.

"புருவமும் கருங்குழலும் நெற்றியும், இவற்றால் பொலிந்ததொரு முகில் கன்றுண்டு, அத்தைப்போலே" என்று அபூதோபமை திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளுகிறார் - (உபமாநேத்யாதி).

(க) ந-தி-உ-ச.

மூ.—
புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகரியின் கொம்பொசித்தாய்
கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளிநீ வெண்ணெய் விழுங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்
தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாராய். (ரு)

யெல்லாத்தாலும் பொலிந்ததொரு முகிலின்ற கன்றுபோலே; (உருவமழகியநம்பீ) ஒப்பனையாலும், அவயவசோபையாலும், தீம்பு செய்கிற குணங்களாலும் பூர்ணனானவனே!. (உகந்திவை சூட்டநீவாராய்) உகந்தென்று - நீயுகக்குமவையாய், உனக்கு வேணுமென்று நானுகந்த விவைசூட்டவாராய். இவையென்று - கீழ்ச்சொன்ன செண்பகம் முதலான உக்த ஸமுச்சயம். (உருவமழகிய நம்பீ) தீமைசெய்யாதே இவை உகந்துசூட்ட நீவாராய்.

இத்தால், ஸங்கல்ப பரதந்த்ரராய், அந்யஸாதநபரராய், அந்ய ப்ரயோஜநபரராய், அந்யோந்யம் லீலாரஸ போக்தாக்களாய் ஸர்வரும் ஸஞ்சரிக்கிறமார்க(்)ங்களில் உனக்குப் பணியென்? உன்னைநோக்கி விளையாடுவாரோடேயன்றோ நீவிளையாடுவது. (ச)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) இரண்டவதாரத்துக்கும் விரோதிநிரஸநமே ப்ரயோஜநமென்கிறார். பகாஸுரனை

நெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோபையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொருமுகிலின்கன்றுபோலே, வடிவால் அழகியனுமாய், ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுமாயிருக்கிறவனே!. (உகந்தித்யாதி) "உனக்குச் சூட்டப் பெற்றோம்" என்கிற வுகப்புடனே, மணம் கமழாநின்றுள்ள இம்மாலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டும்படியாக நீவரவேணும். ... ... (ச)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளினை யித்யாதி) கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்தில் * பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்துப் பொக

"இவை" என்றதுக்கு அர்த்த மாநுகிறார், மணமித்யாதி). ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (புள்ளினையித்யாதி) புள்ளை வாயைப் பிளக்கைக்கு நிரபாதியானல் கூடாமையாலே ப்ரமாண மூலக விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (கன்றுகளித்யாதி), "புள்ளினை" என்றவிடத்தில், இன்-சாரி

அநாயாஸேந வாயைப்பிளந்து நிரஸித்தாய். (பொருகரியினித்யாதி) க்ருத்ரிமத்தாலே எதிர்பொருத குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கி நிரஸித்தாய். (கள்ளவரக்கியித்யாதி) பூதநாசகடாதிகளைப் போலே உருமாறிவந்த ராக்ஷஸிமூக்கோடே, இவளுக்கு ரக்ஷகனானவன் தலையையு மறுத்து நிரஸித்தாய். அவன் இவளுக்குக் காவலனானகையாவது - இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்

ட்டவனே!. (பொருவித்யாதி) "கல்யாணத்துக்கு" என்று அழைத்துவரவிட்டு, வழியிலேகொலிவதாகச் சம்ஸன்நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலேயுத்தோக்முகமாய்வந்த குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேநப் பிடுங்கிப் பொகட்டவனே!. (கள்ளவித்யாதி) (௧) "சீதைக்கு நேராவன்" என்று க்ருத்ரிம வேஷங்கொடு வந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி †மூக்கோடே, அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன்தலையையும் அறுத்துப் பொகட்டவனே!; இவளுக்கு அவன்காவலனானகையாவது-இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி" என்று விடுகைபிறே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே

யைச் சொல்லாய், புள்ளையென்றபடி. ஆனைபொருகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டுதாத்பர்யமருளுகிறார் (கல்யாணத்துக்கித்யாதி .(கல்யாணம்) வில்விழவு. ராக்ஷஸிமூக்கையும், ராவணன்தலையையும் அறுக்கைக்கு அவளுடைய கள்ளத்தனமே ஹேதுவென்று அத்தை விசேஷித்துக் காட்டாநின்று கொண்டு ஸங்க்ரஹார்த்தமருளுகிறார் (சீதைக்கித்யாதி). (நேராவன்) என்றது, ஸத்ருஸபாவனென்றபடி. (க்ருத்ரிமவேஷம் கொண்டு) என்றது- (௨) "அஹமேவாநுரூபா தே பார்யாரூபேண பஶ்ய மாம்" - அஹமேவாநுரூபாதே பார்யாரூபேணபஶ்யமாம்" என்று காமரூபியானவள் பெருமாளுக்குத் தன்னழகைக் காட்டுகையைப் பற்ற. மூக்கையறுத்தது இளையபெருமாளேயாகிலும், (௩) "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:-ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:" என்றிருக்கையாலே பெருமாள் செய்ததாகச் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ஸ்த்ரீகளுக்கு "காவலன்" என்று பர்த்தாவையன்றோ சொல்லுவது, ராவணனைச் சொல்லக் கூடுமோ வென்ன; அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (இவளுக்கித்யாதி). நீ ஸ்வைரமாகத் திரிந்தால், உன்விரோதிகளை நிரஸிக்க நானிருக்கிறேனென்றுவிட்டானென்று கருத்து.

† (பா) அரி. (௧)சிறியதிரும-௩௪. (௨) ரா-ஆ-கஎ-உ௪. (௩) ரா-ஆ-௩௪-௧௩.

ணித்திரி'' என்று விடுகையிறே. இவள், அவன் இவ்வளவு சொல்லப் பெற்றால், அவனை ரக்ஷகனென்றொழியுமோ?

(அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழுங்க) "இவன் வெண்ணெய் தானே அள்ளிவிழுங்க வல்லனாவது எப்போதோ கூடுவது" என்று பார்த்திருந்தநான், நீ அள்ளி விழுங்கவும் பெற்று வைத்து. (அஞ்சாதடியேனடித்தேன்) அடியேன் அஞ்சாதபடி அடித்தேன். யாவர்சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்" என்றிறே சொல்லுவது. இவள் தான் அதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்று, இவன் மற்றுமோரிடங்களிலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொல வுக்கஞ்சியிறே, இவன் மார்த்தவம் பார்த்து அஞ்சாதே யடிக்க வேண்டிற்றும். (தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழுநீர் சூட்டவாரா

காவலனென்கையாலேராக்ஷஸ ஜாதிக்காக ரக்ஷகனென்னவுமாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸேநப்போக்கி, உன்னை அநுபவிப்பார்க்கு உன்னை யுபகரித்தவனன்றோ வென்கை.

(அள்ளியித்யாதி) "இவன், வெண்ணெய்தானே அள்ளி விழுங்கவல்லவனாவதெப்போதோ?" என்று பார்த்திருந்த நான் - நீ வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கவும் பெற்றுவைத்து, உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடியேனடித்தேன். யாவர் சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்" என்றிறே சொல்லுவது; இவள் தான் இதுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்க வேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சியிறே. (தெள்ளியவித்யாதி) ஆன

"அடியேன்" என்று-அநுதபிக்கை தோன்றுகையால், வெண்ணெய்விழுங்கினது-அடியாடைக்கு ஹேதுவாகவும், அஞ்சுகைக்குப்ரஸக்தியையும் காட்டா நின்றுகொண்டு பாவமருளுகிறார் (இவனித்யாதி). "வெண்ணெய் விழுங்க வடித்தேன்" என்று, அது அடிக்கைக்கு ஹேதுவாகில், "அடியேன்" என்னக்கூடாதென்று கருத்து. "அடியேன்" என்றது-அநுவாதஸூசகமான படி எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (யாவரித்யாதி). ஒருவன் விஷயத்தில் ஒருவன் அபராதம் பண்ணும்போது பொறுப்பிக்கைக்காக, "உனக்கு நான் அடியேன்" என்று சொல்லுவர்க ளென்று கருத்து. ஆனால் அடிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளுகிறார் (இவள்தானித்யாதி). (இதுதன்னை) என்றது-ரமக்கு இஷ்டத்தைச் செய்தானென்னுமத்தை யென்றபடி. இவள் இப்படி அநுதபித்ததை-"பூச்சூட்ட வாராய்" என்கையிலேஹேதுவாகக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஆனபின்பித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய் காண்நம்பீ !
கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக்கால்கொடுபாய்ந்தாய்
தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு
பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப்பூச் சூட்டவாராய்.

ய்) சேற்றுவாய்ப்பாலும, தெளிந்த நீராலும் செவ்விபெற்ற செங்க
ழுநீர் சூட்டவாராய். .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (எருதித்யாதி) "திருவாய்ப்பாடியிலு
ள்ளாருடைய பழிச்சொலவுபொறுமையாலே அடித்தேன்" என்று
ஈடுபடுகிறவள், எருதுகளோடே பொரக்கண்டால் பொறுக்குமோ ?
கூடக்கண்டு நின்றாப்போலே காலாந்தரமும் தோற்றுமிறே. எருது
களோடு பொராநின்றாய். (ஏதுமுலோபாய் காண்நம்பீ) எல்லாம்
சொல்லிமீட்டாலும் மீளாய்காண். லோபமையாவது - தேஹத்
தைப்பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. "இவை

பின்பு நான் முன்செய்தவத்தைப் பொறுத்து. தெளிந்த நீரில்
எழுந்ததாகையாலே, நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமா
யிருக்கிற செங்கழுநீரை-செவ்வையிலே நான் சூட்டும்படி வாராய்.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (எருதுகளோடு பொருதி) நப்பின்
னைப்பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திரு
மேனியின் மார்த்தவம் பாராமல், அஸுராவிஷ்டமான எருதுக
ளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும்
தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, "பொருதி" என்று-வர்
த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது. (ஏதுமுலோபாய் காண்) ஒன்றி
லும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது - தேஹத்தைப்
பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. (நம்பீ) நப்
பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (எருதுகளித்யாதி) (உன் திருமேனி மார்த்தவம்
பாராமல்) என்றது, "ஏதுமுலோபாய் காண்" என்றத்தைப்பற்ற. நப்பின்னை
லபிக்கையில் லோப (ஈ) முண்டாயிருக்க, இப்படிசொல்லப்போமோவென்ன
வருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). நப்பின்னைக்காகத் தன் தேஹத்தையும்
ப்ராணனையும் பேணாதவனென்று தாத்பர்யம், "உலோபாய்" என்றதுக்கு
ஹேதுபரமாக நம்பி பததாத்பர்யமருளுகிறார் (நப்பின்னையித்யாதி).

எருதுசளல்ல; கம்ஸன் வரவிட்டஅஸுரர்கள்" என்று த்ரிகாலஜ்ஞர் சொன்னாலும் "அதுதானிறே காணுகப்பது" என்று சொல்லும்படியான துணிவையுடையைகாண். (நம்பீ) நப்பின்னையளவில் வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!.

(கருதிய தீமைகள்செய்து) கம்ஸன் தீமைகள் எல்லாத்தையும் அவன் தன்னோடே போம்படி செய்து. அவனையும், அவனிருந்த மஞ்சஸ்த்தலத்திலே சென்று தள்ளித் திருவடிகளாலே பாய்ந்தா யென்னுதல். அன்றிக்கே; "இவன் இதுவும் செய்யக்கூடும்" என்று நான் கருதினப்போலே செய்து முடித்தாய் இன்னும் இப்படிப் பட்ட ஶத்ருக்கள்மேல் விழக்கூடுமென்று பயப்படுகிறோ ாதல்.

(கருதிய தீமைகள் செய்து) கஞ்சன் உன்திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைசளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. (கஞ்சனைக்கால்கொடு பாய்ந்தாய்) கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது-(௧) "[illegible]" தூங்கமஞ்சேஸ்வ்ய வஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே அவனிருந்த உயர்ந்த மஞ்சஸ்த்தலத் திலே சென்று குதித்து, (௨) "[illegible] - கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீட மவனீதலே। ஸ கம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப் பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்த்தலத்தில் நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது.

"க்ருஷ்ணன் கருதிய தீமைகள்" என்று சொன்னால் கம்ஸவதத்துக்கு ஹேது அநுக்தமாயென்றும் இவனிடத்தில் இது குணமாகாதென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி, "கம்ஸன் கருதிய" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறார் (கம்ஸனித்யாதி). (அதாவது) என்றவநந்தரம், "கூடுமோ?" என்று சேஷம். க்ருஷ்ணன், மயிரைப்பற்றி இழுத்துக் கொன்றானென்று சொல்லியிருக்க, உதைத்தானென்னக் கூடுமோவென்று இந்த ஶங்காபிப்ராயம். இத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (தூங்கேத்யாதி). இதுக்கு "தஸ்யோபரிபபாதச" என்கையாலே உதைத்தானென்றது ஸித்தமென்று கருத்து.

---

(௧) வி-பு-ரு-௨௦-௨௬. (௨) வி-பு-ரு-௨௦-௮௬.

(தெருவின்கண் தீமைகள்செய்து) "தெருவிலே விளையாடப் போகிறேன்" என்று போய், விளையாடுவாரோடே சொல்லவரிதான தீமைகளையும் செய்தேன் னுதல். ஸ்ரீமதுரையில் தெருவிடத்தில் குப்ஜையோடும் நகரஸ்த்ரீகளோடும் முகவிகாரங்களால் செய்த தௌ(ர்)த்யமென்னுதல். (சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது வருகின்றபொன்னே) மல்லரைக்கொன்றபின்பிறே கம்ஸன்பட்டது. ஆயிருக்க, "மல்லர்களோடு சிக்கெனப்பொருது" என்னும்போது மல்லயுத்தம்பின்னாட்டிற்றாக வேணுமிறே.

(தெருவின் கண் தீமைகள் செய்து) தெரு - வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ஈரங்கொல்லியானரஜகனைக்கொன்று, ஆயுதசாலையிலேபுக்கு அவனுக்கு மறம் பிறக்கும்படி "வில்விழவுக்கு" என்று அலங்கரித்திருக்கிற வில்லை முறித்து, அவனுக்கு அபிமதக(ஜ)ஜமான குவலயாபீடத்தைக்கொன்று செய்தவிவையிறே தெருவின்கண் செய்த தீமைகளாவன. (சிக்கெனமல்லர்களோடு பொருது) (க) "ஏவிற்றுச்செய்வானேன்றெதிர்ந்து வந்தமல்லர்" என்கிறபடியே கம்ஸன் ஏவிற்றுச் செய்யவேணுமென்று மற்பொருகையை ஏன்றுகொண்டுவந்தசாணூரமுஷ்டிகராகிற மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து.

(வருகின்றபொன்னே) இப்படி விரோதி வர்க்கத்தைநிரஸித்து வருகிறபோதைச்செருக்காலே பொன்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடி

கீழே கம்ஸவதத்தைச் சொல்லி, மேலே மல்லவதத்தைச் சொல்லுகையாலே, மத்யே "தெருவின்கண் தீமைகள்" என்றால் கூடாமை, ஈரங்கொல்லி முதலானாரை நிரஸித்தது அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, அது வீதியில் செய்ததாகாமையால் "தெரு" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (தெரு வழி) என்று. தீமைகளானவை யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவனையித்யாதி). "தெருவின்கண்" என்றது, இன்-சாரியைச்சொல்லாய், தெருவிடமென்றர்த்தமாய், பலிதத்தையருளுகிறார் (போகிறவழியிலே) என்று. (மறம்) கோபம். "மல்லர்களோடுசிக்கெனப்பொருது" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணமுகேந மல்லரை விசேஷித்துக்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (ஏவிற்றித்யாதி). கீழே "தெருவின்கண் தீமைகள்" என்றதத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துவிடாதே, தனித்துச் சொல்லுகையாலே விசேஷிக்க வேண்டிற்றென்று திருவுள்ளம். (என்று கொண்டு) பொருந்திக்கொண்டு.

(க) ௬-உ-௬.

மூ.—

குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே
மடங்கொள்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா
இடந்திட்டிரணியன்நெஞ்சை யிருபிளவாக முன்கீண்டாய்
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய்.

(சிக்கென) ப்ரதிஜ்ஞாபூர்வகமாக. "பொன்னே" என்றது விரோதிபோனபின்பு திருமேனியில் பிறந்த புகரைச்சொல்லுதல், ஸ்ப்ருஹையைச்சொல்லுதல். (புன்னைப்பூச்சூட்டநீவாராய்) (க)"புன்னைப்பொன்னேய் தாதுசேர்க்கும்" என்கிறபடியேபொன்னுக்குப்பொன்னைச் சூட்டப்பார்க்கிறார். பொன்னோடேயிறே பொன்சேருவது.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்கம்ஸாதிகளால் வந்தவிரோதி,வாதுஜாதங்களுக்குப்போக்கினப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில்ஹிரண்யாதிகளால் வந்த விரோதிபோக்கினப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;— (குடமித்யாதி) இடையர் ஐஸ்வர்யம் மிக்கால் தலைச்சாலிலேவட்டியாடும் கூத்திறே குடக்கூத்தாவது. அது இவனுக்கு

வையுடையவனே!. முந்துற கம்ஸநிரஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்குப்பூர்வத்திலுள்ளவற்றைப்பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னாகச்சொன்னவிதில் விரோதமில்லை. (புன்னையித்யாதி) உனக்கு உகப்பான புன்னைப்பூச்சூட்டும்படியாக நீ வாராய். "பொன்னே புன்னைச்சூட்டவாராய்" என்கையாலே-பொன்னோடே பொன்னைச் சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொன்னேய் தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்ட அழைக்கிறாள்காணும். (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடங்களித்யாதி) ப்ராஹ்மணர் ஐஸ்வர்யம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர்

"பொன்னே புன்னைப்பூ" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). இவன் உகக்கும்படியிருக்கைக்கு நியாமகத்தை முக்தகண்டமாக உபபாதிக்கிறார் (பொன்னே புன்னையித்யாதி). (தாது) கேஸரம். ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (குடங்களித்யாதி). குடக் கூத்தாடுகைக்கு ஹேதுவேது, பசுமேய்க்கவன்றோ வடிப்பதென்ன, த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரித்யாதி). இடையருக்கு முன்பிலும் ஐஸ்வர்யம் விஞ்

(க) தி-மொ-ரு-க-அ.

ஜாத்யுசிதமான தர்மமாகையாலே அநுஷ்டிக்கவேண்டிவருமிறே. ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் நியதமானாப்போலேயிறே இவனுக்கும். குடமென்னாதே "குடங்கள்" என்கையாலே பலகுடங்களும் கீழேயாரித்திருக்கும்போலேகாணும். எடுக்கும்போது குடங்கள் காணுமதொழியப்பின்னை ஆகாசத்திலே ஏறவிட்டால் சக்ஷுரிந்த்ரியம் தூரக்ராஹியானாலும் குடங்கள் ஆகாசத்திலே யேறுகிற தூரம் க்ரஹிக்கப்போகாதிறே.

"குடங்களெடுத்து" என்றும், "ஏறவிட்டு" என்றும்கண்டவித்தனைபோக்கி, "மீண்டேறவிட்டகுடங்கள் திருக்கையிலேயும்வந்தது" என்கைக்கு ஒரு பாசுரம் பெற்றிலோமிறே. திருமுடியிலேயும் அடுக்குக்குடம் இராநிற்கச்செய்தேயும், ஏறிட்ட குடங்களினுடைய

ஐஸ்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாய்த்து-குடக்கூத்தாவது. உபயவிபூத்யைஸ்வர்யம்போல ன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐஸ்வர்யமிறே இவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐஸ்வர்யந்தானாவது-கோ[illegible]ஸம்ருத்தியிறே. அந்தஸம்ருத்தி-குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரண்டு தோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே எறிடுவது ஏற்பதாயாடுவதொரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. அத்தைச்சொல்லுகிறது, (குடங்களெடுத்தேற விட்டுக்கூத்தாடவல்ல) என்று.

"குடம்" என்னாதே, "குடங்கள்" என்கையாலே - பல குடங்களையும் கொண்டு ஆடினமையைச் சொல்லுகிறது. "எடுத்தேறவிட்டு" என்கையாலே - அவற்றைத் திருக்கையிலே எடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது, ஏற்பதானமையைச் சொல்லு

கினத்தாலே செருக்குக்கூத்தாகை கூடுமோலும், அவாப்தஸமஸ்த காமனுக்குக் கூத்தாடச் செருக்கு வரும்படி வந்த வைஸ்வர்யமேதென்ன வருளுகிறார் (உடமேத்யாதி). குடக்கூத்தாவது ஏது என்ன, அதின் ஸ்வரூபத்தை யருளுகிறார் (தலையிலித்யாதி).

உகதப்ரகாரத்தை, டதங்களிலே நிட்டிக்காட்டுகிறார் (குடமென்னாதேயித்யாதி). "[illegible]" என்றியல், "வல்ல" என்றதுக்குத்தாத்

போக்குவரத் துண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆகாசத்திலே நிறை த்துவைத்தாப்போலே யிருக்கையாலே, போக்குவரத்துண்டெ ன்னு மிடம் அநுமாந ஸித்தமாமித்தனை. ஸ்வர்க்காதிகளிலே ஏறி னவர்களுக்கு ஓரவதியும், (க) "க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி- க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி" என்று ஒருமீட்சி கண்டாலும், இப்ப்ரத்யக்ஷம் அநுமிக்கு மித்தனையிறே. (கூத்தாடவல்லவெங் கோவே) ஏறிட்டகுடம் கண்டாலும் கூத்தின் வகைகளோதான் காணலாயிருக்கிறது. ப(ர்)ரதத்தளவுமிறே ந்ருத்தவிசேஷம் காண லாவது. இவனுடைய வல்லபம் தெரியாது. ந்ருத்தத்துக்கு ஒரு ராஜாவென்னு மித்தனையிறே. அதாவது-அக்ரகண்யனென்றபடி

(மடங்கொள்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்லவெம்மைந்தா) அவ்வூரிலாண்களையும் வ்ருத்தை(த்த)களையும் ஶிஶுக்களையுமொழிய நவயௌவநைகளாய், அவனாலே புண்பட்டு பவ்யைகளாய், அவன் பொகட்டுவித்த விடத்தே கிடக்கச் செய்தேயும், ஸுபதர்ஶியான அவன் வந்தால், முகத்தில் வாட்டம் தோற்றாமல் ப்ரஸந்நைகளாயி ருக்கையாலே, "மதிமுகம்" என்கிறது; இப்படி மால் செய்யவல்ல வெம்மைந்தா, மைந்து-மிடுக்கும், பருவமும், ஶைஶவமும். (இடந் கிறது. "கூத்தாடவல்ல" என் கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடு வாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு ஆட ப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. அதாவது-இவனுடின வைசி(சி)த்ரி, பரதஶாஸ்த்ரத்திலும் காணவரிதாயிருக்கை. (எங் கோவே) எங்களுக்கு நாதனானவனே!

(மடங்கொளித்யாதி) இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடையராய், பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கின்ற ஸ்த்ரீகளைப் பிச் சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே!. (இடந்திட்டித்

பர்யமருளுகிறார் (கூத்தாடவித்யாதி). கூத்தெல்லாம் பரத ஶாஸ்த்ர ஸித்த மன்றோ, அது எல்லார்க்கும் பொதுவன்றோ, ஒருவர்க்கும் ஆடப்போகாதென் னக் கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி).

"கூத்தாடவல்ல" என்றத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டர்த்த மருளுகி றார் (இப்படியித்யாதி). (சேஷ்டிதத்தாலே) என்றதுக்கு, (பிச்சேற்றவல்ல)

(க) கீ-கஅ-௨௧.

திட்டிரணியன் நெஞ்சை யிருபிளவாக முன் கீண்டாய்) இரணியன் நெஞ்சைக்கொண்டு இருபிளவாகவிடந்திட்டாய். (முன்) காலபரமாதல்; ப்ரஹ்லாதன் முன்னேயாதல். "நெஞ்சு" என்று - மார்பாகவுமாம். மார்பு பிளக்கை எளிதிறே. அமூர்த்தமான நெஞ்சைப் பிளந்தானென்கிறதிறே.

(க)"உளந்தொட்டு" என்றவிடம்-இப்போதாகிலும் அநுகூலிக்குமோவென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. அப்போது பூர்வஸங்கல்பவிருத்தமாய் வரும். ஆனால், "உளந்தொட்டு" என்றதுதனக்குப் பொருளென்னென்னில்;—ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கிறஸர்வஶக்தி, இப்போது இவன் ஹ்ருதயபரீக்ஷை பண்ணுகைக்கடி - அடியில் பண்ணினப்ரதிஜ்ஞை குலைந்து பிறகுகாட்டியோட, அவன் போனவிட மெல்லாம், (உ) லோகத்ரயே ஸபதிமாநுஷஸிம்ஹகர்பே - லோகத்ரயே ஸபதிமாநுஷ ஸிம்ஹகர்பே" என்று லோகத்ரயத்திலும் கர்பித்த ஸிம்ஹமாய்க் கிடக்கையாலே, அடியில் ப்ரதிஜ்ஞை குலைகையாலே "இனியாகிலும் ஶாத்ரவம் நிலைநிற்குமோ" என்று, அதாவது-பொறாமல் பல்கவ்விச்சாகையிறே. (ந) "அன்புடையனன்றேயவன்" என்கையாலே உளந்தொடவும் கூடுமிறே. அவன்தான் தொட்டது எப்போதை நெஞ்சென்னில்; க்ஷீராப்தியில்ச (ஞ்)ங்பாவத்தில் நெஞ்சிறே இங்குப்பிளந்தது. இல்லையாகில் பிறகிட்டுப்பிடி

யாதி) நெஞ்சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, (ச) "கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளன்" என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க வூன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே! இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனாகையாலே, †தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

என்றத்தோடங்வயம், "இரணியன் நெஞ்சை இடந்திட்டு" என்றங்வயித்து "இடந்திட்டு" என்கையாலே தோன்றுகிற துஷ்கரதைக்காக, மார்வை விசேஷித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தேவர்களித்யாதி). (தளர்ந்தார்) என்றது-ஆபந்நரை. ... ... (எ)

†(பா) தாழ்ந்தாரை. (க) க-எ-க. (உ) (ந) பெரியதிருவ-௩௰. தி-மொ-க-எ-உ.

௮.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய்
ஆமாறறியும் பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாயிருவாட்சிப்பூச்சூட்டவாராய்

பட்டவனைப் பிளந்தால் ஸௌர்யபங்கம் வருமிறே. அதுக்காகவும், "தேவர்களுக்குக்கொன்று தருகிறோம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு கையாலும், இவனை விடில் க்ஷீராப்ராப்திவாஸிகளை நலிந்தாப்போலே, தேவர்களை நலியுமென்றிறே, * ஆமாறறியும் பிரான் இவனை நிரஸித்தது. ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கல்ப பாரதந்த்ர்யப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யபாக்தரையும், (க) "𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜 - தர்மாந்பரித்யஜ்யமாமேகம்வ்ரஜ" என்றானிறே. "இத்தனையோக்யதைதானுண்டோ?" என்று உளந்தொட்டு இடந்திடுமதொழிய, அவனைக்கொள்ளலாம் கார்யமில்லையிறே.

(குடந்தைக் கிடந்த வெங்கோவே) தமக்குப்ராப்யனுவான் குடந்தைக் கிடந்தவனுகையால், "எங்கோ" என்கிறார். கூத்தாட்டும் மால்செய்கையும், கெஞ்சிடக்கையும் முதலான வ்யாபாரங்களிலுங் காட்டில் "எங்கோ" என்கையாலே, நிர்வ்யாபாரனாய்க் கிடந்தவனுக்கிறே மிகவும் பரியவேண்டுவது. குருக்கத்திப் பூச்சூட்டவாராய்.

அவ,—கீழ் ஹிரண்யனை நிரஸித்தமையை அநுஸந்தித்தார். இங்கு மாலிகனை நிரஸித்தப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) மாலிகனென்

(குடந்தையித்யாதி) அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுயனனவனே!. (குருக்கத்தியித்யாதி) உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாகவாராய். .. .. (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) மாலிகனென்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (சீமாலிகனித்யாதி) "தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபநம்பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு தோழமை கொண்டவனைக் கொல்லக் கூடுமோ, அவன் துஷ்டனேயாகிலும் தோழனென்று கொல்லும்படி எங்ஙனே? லோகாபவாதம் வாராதோ" என்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காகவும், இந்த கதை அதிப்ரஸித்தமாகையாலும், இதிஹாஸத்தில் கதையை விஸ்தரித்தருளி, இதுக்குத் தாத்பர்யமாக அருளுகிறார் (மாலிகன்) என்று தொடங்கி, | ஸங்க்ரஹேறவை

(க) கீ-கஅ-உ.

பாஞ்ஜனருத்தன் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே ஆயுதசிக்ஷாஸகாவாய், பல வாயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க, க்ருஷ்ணன் பக்கலிலேகற்று, இந்த ஆஸக்தியாலே மூர்க்கனாய், லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை, வேண்டா வேண்டாவென்ன நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, "ஆயுதஸகாவாயிருக்கிற வனை நிரஸிக்க வொண்ணாது" என்றும் "இவனைவஶமாக்க வொண்ணாது" என்றும் திருவுள்ளத்திலே அத்யந்தம் வ்யாகுலம் நடந்து போருகிற காலத்திலே, இவனை ஒருபோது கருக நியமித்தவாறே, இவன்தான் நறுகுமுறுகு என்றுப்போலே சிலபிதற்றி "என்னை ஆழிபயிற்றக் கற்பித்திலீர், எல்லாவாயுதம் கற்பித்தீரேயாகிலும்" என்ன; "அதுஅஸாதாரணம்; உனக்குக் கர்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன, "எனக்குக் கர்தவ்ய மன்றியிலே யிருப்பதொரு ஆயுத முண்டோ" என்று அதிநிர்பந்தங்களைச் செய்த

பாஞ்ஜனருத்தன் க்ருஷ்ணனுக்குஸகா(ஸூ)வாய், பலஆயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே கற்று, இந்த ஆஸக்திபலத்தாலே ஒருவர்க்கு மஞ்சாமல் லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நலிந்து திரியப்புக்கவாறே, "ஸகாவாய்ப்போந்த விவனை நிரஸிக்க வொண்ணாது" என்றும், "இவனை வஶமாக்கவொண்ணாது" என்றும், திருவுள்ளத்தில் அத்யந்த வ்யாகுலம் நடந்து போருகிற காலத்திலே, அவனை ஒருபோது கடுகநியமித்தவாறே, அவன்றான் "நறுகுமுறுகு" என்றுப் போலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்தீரேயாகிலும், என்னை, "ஆழி பயிற்றுவித்திலீரோ" என்ன; "அது நமக்கு அஸாதாரணம், உனக்குக்கர்த்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன; "எனக்குக்கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோ ராயுதமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்பந்தங்களைப்பண்ணினவாறே, "இவனுடையதுஸ்ஸ்வபாவங்களடியாக

சொல்லுகிறது) என்னுமளவும். (பயிற்றுவிக்க) அப்ப்யஸிக்க. (இந்த வாஸக்தி) என்றது-க்ருஷ்ணனிடத்தில் கற்றப்ரத்யாஸக்தி யென்றபடி. (கடுகநியமித்தவாறே) என்றது- "ஸாதுக்களை நலியாதே" யென்று சுருக்காகவருளிச் செய்தவாறே யென்றபடி. (நறுகுமுறுகு) ஶப்தாநுகாரம், (சிலபிதற்றி) என்றது-"உன்வழிவந்தேனே, உன்பந்துக்களை ஏதேனும் செய்தேனோ? நீர் ஏது கோபிக்கிறீர்" என்றுப்போலே சில அஸத்துத்தரம் சொல்லியென்றபடி. (பிதற்றி) என்றவநந்தரம், "அதுக்கு மேலே" என்று கூட்டுவது. (ஆழி பயிற்று

வாறே, "இவனைஎன்செய்வோம்" என்று ஒருவழியாலும் இசைவிக்கவொண்ணாமையாலும், நம்முடைய ஆஸக்தியாலே நாட்டாரை அழிக்கையாலும், அதுக்கு மேலே அஸாதாரண பரிகரம் தனக்கு வஶவர்த்தியாகாதென்னுமிட மறியாமையாலேயிறே நிர்பந்திக்கிறனென்று, *எண்ணம் புகுந்து தித்திக்குமமுதானவன், இவனை நிரஸிக்கும் ப்ரகாரங்களாலே ஒருதோஷமும் வாராமல், "தோழமைகொள்ளவும், சீர்சக்கரத்தால் தலை கொள்ளவும் வல்லாய்" என்றுஇவர் கொண்டாடும்படி யிறே நிரஸித்தது.

அதுதானேதென்னில்; தன்னுடைய சீர்மைகுன்றுதபடி ஆயுதம்பயிற்றுவிக்கிறனாகத்திருவாழியை ஒருவிரலாலேசுழற்றிஆகாஶத்திலே எழச்சுழன்று வருகிற திருவாழி மீண்டும் திருக்கையிலே வந்திருந்த வாஸ்சர்யத்தைக்கண்டவாறே, "எனக்குஇது அரிதோ" என்று அவன் கைநீட்டின வாறே, "உனக்கு இது அரிதுகாண்" என்னச் செய்தேயும், அவன்வாங்கிச் சுழற்றி மேலே யிட்டு மீண்டு சுழன்று வருகிற போது பிடிப்பானாக நினைத்துத் தன்கழுத்தை அடுக்கத்தன் விரலைவைக்கையாலே, அது *வட்டவாய்நுதிநேமியாகையாலே சுழலவரஇடம்பேராமையாலே அதின் வீச்சு இவன் கையிலே பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்து கொண்டு போகையாலே "ஆமாறறியும் பிரானே" என்கிறார்.

இவனை நிரஸிக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மை குன்றுதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறனாக, திருவாழியை ஒரு விரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவீச, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையாலே அநாயாஸேந ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, "எனக்கு இது அரிதோ" என்று கைநீட்ட, "உனக்கு இது † அரிதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிச்சுழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிற போதுபிடிப்பானாக நினைத்து, தன்கழுத்தை ‡யடுக்கத்தன்விரலை யெடுத்துக்கொடு நிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிநேமியாகையாலே சுழலவர இடம்போராதது கொண்டு, அதன் வீச்சு இவன் கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையையரிந்துபொகட்டது" என்று

வித்திலீரே) என்றதுக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் குறை சொன்னனென்று கருத்து. (அடுக்க) என்றது-கிராசரிக்க வென்றபடி.

† (பா) ஆகாது. ‡ (பா) எடுத்துத் தன்விரலை வைத்து.

மேல்விளைவ தறிந்து தோழமை கொள்கையாலும், சாமாறெ
ண்ணித் தலைகொள்கையாலும், * பொய்யர்க்கே பொய்யனும்

இதிஹாஸாதிகளாலே சொல்லப்பட்டதொரு வ்ருத்தாந்தத்தை
இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது

(சிமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய்) (சி
ஔபசாரிகம். மாலிகனென்று பேரையுடையனும் ஆஸுரப்ர
க்ருதியா யிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழ
மைக்கொள்ளவும்வல்லவனே!. (சாமாறவனை நீயெண்ணி) அவன்
ஸாதுபீடாதிகளைப் பண்ணப்புக்கவாறே, "இனி இவனை யழியச்
செய்யாவிடில் நாடு குடிகிடவாது" என்று அவன்சாகத்தக்க வழி
களைநீயே சிந்தித்து. அதாவது-"தோழனைக்கொன்றான்" என்று
தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும், "தன்னாலேதான்
முடிந்தான்" என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை.
"அவனை" என்கிற விடத்தில், ஐகாரம் - அவ்யயம். (சக்கரத்
தால் தலைகொண்டாய்) "நமக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம்,
உனக்கிதுஆகாதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன்நிர்ப்பந்தம்
பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழி பயிற்றுவிப்பாரைப்போலே
உபாயரூபேண திருவாழியாலே ஶிரஶ்சேதம் பண்ணிப்பொகட்
டவனே!.

(ஆமாறறியும் பிரானே) ஶத்ருநிரஸநம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணமா
கிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புகுந்தால்,மேல்விளைவதறியும்

"அவன்" என்றத்தாலே, "புத்திஸ்த்தயான வர்த்தத்தை யருளுகிறார் (ஆஸுரேத்யாதி). (கொள்ளவும்) என்ற (ஹ்) சகாரத்தால் தோற்றின துஷ்கரதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி (உன்குணத்தாலே கலந்து) என்றது. "அவன் சாமாறு எண்ணி" என்றந்வயித்து ஹேது பூர்வகம் சப்தார்த்த மருளுகிறார் (அவனித்யாதி). ஹிரண்யாதிகளைப் போலே இவனை நிரஸிக்கைக்கு உபாயம் சிந்திக்கும்படி. துஷ்கரதை ஏதென்னவருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). அபவாதம் வாராமல் உபாயம் சிந்திக்கிறனென்று சொல்லிவைத்து, தலையறுக்கக் கூடுமோ வென்கிற ஶங்கையிலே அருளுகிறார் (நமக்கித்யாதி).

"சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்" என்றத்தையும், "அணியரங்கத்தே கிடந்தாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (சத்ருவித்யாதி). (புகுந்தால்) என்றது - உத்யோகித்தாலென்றபடி. (மேல்விளை

மூ.—அண்டத்தமரர்கள்சூழ வத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய்
தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய் தூமலராள்மணவாளா
உண்டிட்டுலகினையேழு மோராலிலையில்துயில்கொண்டாய்
கண்டுநானுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச்சூட்டவாராய். (கூ)

*கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்டும், "ஆமாறறியும் பிரான்" என்பதி லும் "அணியரங்கத்தே கிடந்தாய், ஆமாறறியும்பிரானே" என்கை யிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம். இதுதன்னாலேயிறே இவரேமாற் றத்தைப் பெரியபெருமாள் தவிர்த்தருளிற்றும். (ஏமாற்றம்) "இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நினைக்கிற க்லேசம். அது பின்னைத் தவிருமோவென்னில், (க) "உமையாவெந்நோய் தவிர" என்கிற விடத்தே கண்டோமிறே. அதுக்கடி காலதர்ஸநம் பண்ணுவிக்கையிறே. இருவாட்சிப்பூச்சூட்டவாராய். (அ)

அவ—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜகத்திலுண்டான விரோதிகளெல் லாத்தையும் உபஸம்ஹரித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா:—(அண்டத்தமரரித்யாதி) (உ) "பரமாத்மனைச் சூழ்ந் திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்கிறபடியே, (அண்டத்து - அந்

உபகாரகனானவனே! (அணியரங்கத்தேகிடந்தாய்) "இங்கேகி டந்தால் நமக்கு முமுக்ஷுக்களை லபிக்கலாம்" என்று ஸம்ஸார த்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளி கொண்டருளுகிற வனே!, (ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்) (ந) "நல்லார்கள் வா ழும் நளிரரங்கம்" என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேசத்திலே பள் ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிகளை நினைத்து, "உனக்கென்வருகிறதோ?" என்று வயிறெரியாநிற்குமென் க்லே சத்தைப்போக்கினவனே!, ஏமாற்றமாவது-துஃக்கம். (இரு வாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய்) காலபுஷ்பமானவிது செவ்வியழிவ தற்கு முன்னே உன் திருக்குழலிலே நான் சூட்டும்படி வாராய்.

வது) என்றது - இந்த உத்யோகத்தாலே வரும் ஶத்ருநிரஸநமும், ஆஶ்ரிதர க்ஷணமுமாகிற பலத்தை யென்றபடி. "ஆமாறறியும் பிரானே" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). இவர்தம்மு டையக்லேசத்தைத் தவிர்க்கச் சொல்லு மவரல்லாமையாலே, விசேஷித் துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (நல்லார்களித்யாதி). (நளிர்) குளிர்ச்சி. ... (அ)

(க) தி-வாய்-அ-ந-கக. (உ) திருப்பல்லா-கஉ. (ந) நா-தி-கக-ரு

தாணியுள்ளே அமரர்கள் சூழ விருந்தாய்) த்ரிபாத்விபூதியுள்ளே அந்தரங்கரான ஸூரிகள் மங்களாசாஸநம் பண்ண விருந்தாய். (தொண்டரித்யாதி) இங்கு, த்ரிதியாவிபூதியிலுள்ள தொண்டர்கள் சூழ்ந்து மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவர்கள் நினைவிலே ஸந்நிஹிதனாய்ப் போருகிறவனே!. (தூமலராள் மணவாளா) அதுக்கடியான பெரியபிராட்டியார்க்கு அத்விதீய நாயகனானவனே! தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே!.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தித்யாதி) (௧)"இறந்தால் தங்குமூரண்டமே" என்றும், (௨) "அண்டம்போ யாட்சியவர்க்கு" என்றும், பரமபதத்தை-"அண்டம்" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (அண்டத்துள் அத்தாணி-அமரர்கள்சூழ- அங்கிருந்தாய்) பரமபதத்தினுள்ளே அருகிருப்பையுடையரான நித்யஸூரிகள்சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே *ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே!. (அத்தாணி) அருகிருப்பு. (தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய்) இந்த விபூதியிலே முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரா யிருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸினுள்ளே, பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே! (தூமலராள்மணவாளா) தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே!. (௩) "ஸூர்யா: ஸ்ரீயாஸார்த்தம்" என்கிறபடியே பரமபதத்திலும், (௪)"அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்" என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும், பெரிய பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தித்யாதி). அண்ட பதத்தாலே ப்ராக்ருதமான வண்டத்தையும், * அமரபதத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளையும் சொல்லுமளவில் இவனுக்கு அதிரூபமாகாமையாலே, பரமபதமாகவும் நித்யஸூரிகளாகவும் அர்த்தமருளிச் செய்யக்கோலி, அண்டபதம் பரமபதத்தைச் சொல்லுமதுக்கு நியாமகங்களைக்காட்டுகிறார் (இறந்தாலித்யாதி). அங்கயித்ததுக்கு அநுகுணமாக வர்த்தம் (பரமபதேத்யாதி). நெஞ்சில் வர்தநத்தில் உறைப்புத்தோன்றுகையால் "தொண்டர்" என்றதுக்கு சபலரென்றர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (இந்த விபூதியிலே யித்யாதி).

(௧)தி-மொ-௧௦-௨-௧௦. (௨)தி-மொ-அ-௧௦-௯௦. (௩)வாயுபுராணே. (௪)தி-௨-௧௦.

மூ:—செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவை சூட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானையாய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன்பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(உண்டித்யாதி) இவள் புருஷகாரத்தில் அகப்படாதாரை ப்ரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்து, முகிழ்விரியாமல் அத்விதீயமான வடபத்ரத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனே!. (கண்டித்யாதி) நானுன்னைக்கண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி மிகவும் ப்ரீதனும்படி, கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். .... (க)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—(செண்பகமித்யாதி) (செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி) என்கையாலே, "அவனுக்கே" என்று இவன் கோ

(உண்டிட்டித்யாதி) ப்ரளயத்தில், அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே!. இந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்கும் ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரியஃபதித்வமிறே. (உ) "[illegible] - யஸ்யா வீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேऽகிலம்." என்கிறபடியே ஸகலமும் அவளுடைய இங்கிதபராதீநனாயிறே செய்வது. (கண்டித்யாதி) மாலையும் மயிர்முடியுமாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டு நான் உகக்கும்படியாக, நீ உகக்கும் கருமுகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... (க)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செண்பகமல்லிகையோடித்யாதி)

(ஆபத்ஸகத்வத்துக்கும்) என்ற (உம்)சகாரத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பரமபதவாஸத்துக்கும், தொண்டர் நெஞ்சிலிருப்புக்கும் - ஸ்ரியஃபதித்வம் ஹேதுவென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. (ஸகலமும்) என்றவிடத்தில்-பரமபதவர்த்தநமும், தொண்டர் நெஞ்சிலிருப்பும் விவக்ஷிதம். ... ... (க)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செண்பகமித்யாதி) அவ்வவகாலத்துக் கடுத்த புஷ்பங்களைச் செவ்விமாறாமல் தத்தத் காலங்களிலே சூட்டி யசோதை அநுபவித்தாப்போலே, இவரும்ஸாயம்ப்ராதஃ பூச்சூட்டி அநுபவித்து, அந்தவர்த்தத்தை நிகமிக்கிறாராகையாலே, புஷ்பங்களை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார்

(க) ஸ்ரீஸ்தவ-க.

லுங் காலத்து காலநியதியில்லை. ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் கையில் பூவுங்கூட வாடாமல், மணம் குலையாமல் நெடுங்காலமிருந்ததிறே. அன்றிக்கே, பனியரராகவுமாம். (க) "पत्रं पुष्पम्-பத்ரம் புஷ்பம்" (உ) "புரிவதுவும்புகைபூவே" (ங) "கள்ளார் துழாயும்"-அநயார்ஹமான திருத்துழாயோடே கூட நிர்க(ந்)ந்தமான புஷ்பங்களையு மெடுத்ததிறே, அவனுக்கும் இவனுக்கும் சூட்டுகையும் இடுகையும் கர்தவ்யமாக. (ச) "नर्गन्धकारिकापुष्पम्-நகண்டகாரிகாபுஷ்பம்" என்றதும், "பறிக்கிறவன்கையில் முள்படாமைக்கென்றே" என்று ஜீயருக்கு பட்டர் அருளிச்செய்கையாலே, அவனுக்காகாதவையில்லை. "சிறுகாலை, அந்தியம்போது" என்கிற காலநியதியுமில்லை. (ரு) "सर्वगन्धः-ஸர்வகந்த:" என்கிற வஸ்துவின் பக்கலிலே சேர்க்காநின்ற புஷ்பங்களுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி உள்ளதும். (சு) "தோளிணைமேலும்" (எ) "தழைக்கும் துழாய்மார்பன்" (அ) "अहिंसा प्रथमं पुष्पम् - அஹிம்ஸா ப்ரதமம்புஷ்பம்" இத்யாதி, (கூ) "காடாதமலர்" இவைமுதலாகப் பலவிடங்களிலும் அதிகாரிநியதியொழிய த்ரவ்யநியதியில்லையென்றதிறே. (கo) "பூசும் சாந்து-புனையும் கண்ணி - வாசகம் செய்மாலை" (கக) "கலியன் ஒலி செய்தமிழ்மாலை" என்று பலவிடங்களிலும் பலரும் அருளிச்செய்தார்களிறே.

ப்ராதஃகால புஷ்பமான செண்பகமும், ஸாயங்கால புஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற இவற்றோடே, ப்ராதஃகால புஷ்பமான செங்கழுநீரும், இருவாட்சியும் முதலான எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட

(ப்ராதஃகாலேத்யாதி). (ப்ராதஃகால புஷ்பம்) என்றது - ப்ராதஃ விகஸிக்கும் புஷ்பமென்றபடி. "இவைகளோடே செங்கழுநீர்முதலானவற்றைக்கொணர்ந்தேன்" என்று ஒருகாலே கொண்டுவந்ததாகத் தோன்றினும், "ப்ராதஃ" என்றும் "ஸாயம்" என்றும் விசேஷிக்கையாலே அது கூடாமையால், "கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலை கொண்டாய்" என்றவிடத்தில் மூக்கைக் கொண்டாய், தலையைக்கொண்டாயென்றும்போலே, இங்கும் திருப்பேதேந அவ்வவகாலங்களில் கொண்டுவந்ததைச்சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். (எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட) மநோரதித்துச் சொல்லப்பட்ட.

(க) கீ-கூ-உசு. (உ) தி-வாய்-க-சு-க. (ங) தி-மொ-கக-எ-சு. (ச) வி-த-அச-சஉ. (ரு) சாந்தோ. (சு) தி-வாய்-க-கூ-எ. (எ) பெரியதிருவ-ஙகூ. (அ)
(கூ) தி-வாய்-க-ச-கூ. (கo) தி-வாய்-ச-ங-உ. (கக) தி-மொ-எ-அ-கo.

(எண்பகர்பூவும் கொணர்ந்தேன்) ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களுமாய் பரிகணிக்கப்பட்ட பூக்களெல்லாம் கொணர்ந்தேனென்கையாலே, எல்லாப் பூக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாமிறே. ஆகையிறே கீழே ஒன்பது பூவைச்சொல்லி, நாலுபூவிலே நிகமித்தது. (க)"[Grantha]-அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:" (உ)"[Grantha]-புஷ்பிதகாநந:" (ங)"மலர்கள் வீழும்". (கொணர்ந்தேன்) என்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. (இன்றிவை பூச்சூட்டவாவென்று) "இன்று" என்று இவர் தாமே அருளிச்செய்கையாலே "ப்ராத:, மத்யாஹ்நம், ஸாயந்தநம்" என்கிற காலநியதியில்லை (ச) "ஆதிநடுவந்திவாய் வாய்ந்த மலர் தூவி" என்னக்கடவதிறே. "இவை" என்கிற பஹுவசநமுண்டாகையாலே உபலக்ஷணம் வேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை.

(மண்பகர் கொண்டானை) பகர்-மண்கொண்டானை- மஹாபலி "தந்தேன்" என்று, உதகம்செய்த பூமிகொண்டானை யென்னுதல். இவன் தான் அவனை அபேக்ஷித்துப்பெற்ற மண்கொண்டானை யென்னுதல். ஶாஸ்த்ர ஸித்தயான லோகங்களையெல்லாம் கொண்டானை யென்னுதல். (ரு)"வேயகமாயினும்" ந்யாயநிஷ்டரேத்தாலும் கொள்ளலாவது, மஹாபலிக்கு நடக்கிற பூமியளவுமன்றோ?

பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே, "எண்பகர்பூ" என்றது-இன்னதின்னதென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய், ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கிற பூக்களென்னவுமாம். (கொணர்ந்தேன்) என்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. (இன்றிவை சூட்டவாவென்று) இப்போது இவற்றை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படி வர வேணுமென்று.

(மண்பகர் கொண்டானை) பகர்ந்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல் - "மூவடிதா" என்ற இவனுடைய உக்தியாதல்; "தந்

இத்தால் பக்திபூர்வக மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. "எண்" என்றதுக்கு - லோகத்தாராலே, "இது நல்லது, இதுநல்லது" என்று பரிகணிக்கவல்லதென்றும், "பகர்" என்றதுக்கு - ஶாஸ்த்ரத்தால் சொல்லப்பட்டதென்றும், அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பேஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(க)ரா-யு-கஉஎ-கஅ. (உ) ரா-அ-ங-ச. (ங) ங-கூ-கo. (ச) உ-திருவ-எங. (ரு)திருவி-கூக.

வென்னில்; பதினாலுலோகங்களும், அண்டபித்தியும், மஹாபலிய தென்றே இவரிருக்கிறார்; அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களால் மஹாபலியில் குறைந்திருப்பாரில்லையென்று. (ஆய்ச்சி மகிழ்ந்துரை செய்த) யசோதைப்பிராட்டி ப்ரியப்பட்டுப் பூச்சூட்ட வழைத்த ப்ரகாரத்தை. (பண்பகர் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்ன பத்தே) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளாருடைய உக்திப்ரத்யுக்திகளும் ஆகாராகாதரோக்திகளு மெல்லாம் பண்ணிலே சேர்ந்து போலே காணுமிருப்பது. இப்படிப்பட்ட ஊருக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்த, (இம்மாலை.பத்தே) (க) "ஓர்த்தவிப்பத்தே" என்கிறாப்போலே ஶ்லாகிக்கிறார். இதிறே-ஆப்தவாக்யமும். அந்த வஸ்துவுக்கு வேண்டுவதும், இவனால் செய்யலாவதும், பூமாலையும் சொல்மாலையுமிறே.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தேன்" என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். ஶாஸ்த்ரவித்தமான பூமியையெல்லாம் கொண்டவனை யென்னுதல். (ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த) இப்படியிருக்கிறவனைக்குறித்து "இன்றிவைசூட்டவா" என்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்களை. "செய்த" என்றது-செய்தவற்றையென்றபடி. (பண்பகர் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே) ஆரேனுமொருவர் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும் பண்ணிலே சேரும்படிசொல்லாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த இம்மாலை; "ஒருபத்தே" என்று இதினுடைய ஶ்லாக்யதையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்தையேஶ்லாகித்துவிட்டது, இதினுடைய ரஸாநுபவந்தானேஇதுக்குப்பலமென்றுதோற்றுகைக்காக.(கo)

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஏழாம் திருமொழி முற்றிற்று.

(ஆரேனுமொருவர்) என்றது கவிதைசொல்ல வாராதவரேயாகிலு மென்றபடி. (ஏதேனுமொன்றை) என்றது-பண்ணில் சேரதக்கதாகாதவற்றையு மென்றபடி. (சொல்லிலும்) என்றவநந்தரம், "அத்தை" என்று சேஷம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம.

(க) தி-வாய்-க-உ-கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
இந்திரனோடு ப்ரவேசம்.

வா;— *பூசும் சாந்திற் படியே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அலங்கரித்து, த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரார்த்தமாகக் காப்பிடத் தொடங்கினார்.

அவ;—கீழே, அவனைத் திருமஞ்சனமாட்டித் திருக்குழல் வாரின யசோதைப்பிராட்டி, "அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சூட்டவேணும்" என்றுகோலி, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே, விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து, "இவைசெவ்வியழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்" என்று அவனைப் பலகாலுமழைத்துப் பூச்சூட்டினவநந்தரம், "அவன்குழலுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணும்" என்று நினைத்து, "ஸாயங்காலத்திலே உன்னை ஸேவிப்பதாக தேவஜாதியெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றார்கள். காலமும் ஸந்த்யையாயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ர தேவதைகள்ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்தலங்களில்நில்லாதே; உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று பலகாலுமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன் நிற்கிற நிலையிலே அவனைக்குறித்து, யசோதைப்பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க் கொண்டு, அவள் பேசினாப்போலே பேசி, அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார்-இத்திருமொழியில். *

இந்திரன்ப்ரவேஶே;—(க) "ரூபௌதார்யகுணை꞉ பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" - ரூபௌதார்யகுணை꞉ பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்' என்னுமவனுக்குப் பூச்சூட்டுகையால் வந்தவழகைக் கண்டு, இதுக்குக் காப்பிடவேண்டுகையாலே, கீழே பூச்சூட்டினவர் இங்கே காப்பிடுகிறாரென்று ஸங்கதிதோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி). (மன்றுமுதலான) என்றது - நாற்சந்தி முதலான வென்றபடி. (ஸ்நேஹத்தையும்) என்றது-இவனுக்கு இது செய்யவேணுமென்னு மநுராகம். (பரிவையும்) என்றது-என்ன தீங்கு வருகிறதோ வென்னும் வயிற்றெரிச்சல். (*)

(க) ரா-அயோ-௩-உக.

T86.00+01/PE362 5825/2 (22094)

ஃமூ—இந்திரனோடு பிரமனீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். (க)

அவ;—முதற்பாட்டு. ஸந்த்யாகாலஸேவார்த்தமாக இந்த்ராதி தேவர்களெல்லாரும் வந்தார்கள்; காப்பிடவாராயென்கிறார்.

ஸ்வா;-(இந்திரனித்யாதி) * தந்துவனைய்நின்றஇந்த்ரனும், இந்த்ரனோடே தொட்டில்வரவிட்ட ப்ரஹ்மாவும், அந்த ப்ரஹ்மாவோடே திருவரைக்குச்சாத்தத் தகுதியானவையெல்லாம் வரவிட்ட வ்ருஷபவாஹநனும், அந்த வ்ருஷபவாஹநனோடே அநுக்தரான தேவர்களெல்லாம் வந்து, அத்ருஶ்யராய், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராய், மந்திர

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) த்ரைலோக்யபாலகனான இந்த்ரனோடே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்களுக்குப் பரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால்-அதிகாரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லாருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த ஏற்றமித்தனையொழிய, ஈஶ்வரத்வ கந்த(ஃ)மில்லையென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான் தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திரே

அரு.—முதற்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) "இமையவரெல்லாம்" என்று ஒருசொல்லாலே சொல்லலாயிருக்க, தனித்தனியே அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற விஶேஷிக்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி). மற்றை வருணாதிகளைத் தனித்தனியே சொல்லாதே, "இமையவரெல்லாம்" என்று முழுக்கச் சொல்லுகையாலே வருளுகிறார் (இவர்களுக் கித்யாதி). "ஆராத்த்யர்" என்று தங்களை நினைத்திருக்கும் தேவஜாதியெல்லாம் தன்னில் வாசியற இவனைக் கிஞ்சித்கரிக்க வருவர்களோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர்களித்யாதி). இவனை "ஸர்வஸ்மாத்பரன்" என்றறியுமவர்களாகையாலே, கிஞ்சித்கரித்தாரென்று கருத்து. தொட்டில் பருவத்தில் இவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த

மாமலர்கொண்டுநின்றார்கள். ப்ரஹ்மாவோடே "ஈசன்" "இந்திரன்" என்னாதே, இந்த்ரனை கௌரவித்தது-ஔபாதிக கர்மதார தம்யத்தால்வந்த வைஶ்வர்யச்செருக்கு முற்படஸாவதி(த்)யாலை யாலே என்று தோற்றுமிறே. மறைந்துவரா வந்து நின்றாரென்னவுமாம்.

(மந்திரம்) *மறைகொண்ட மந்திரம். தந்தாம் நினைவுகளாலே மறைந்தார்களாக விருக்குமித்தனையொழிய, இவர்க்கும் மறைய வொண்ணாதே. (மாமலர்) கல்பகம் முதலான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு, தந்தாம் குறைவுகளையும் கொண்டு, அருளப்பாடிடுந்தனையும் பார்த்து நின்றார்கள். ஜபஹோமதாந தர்ப்பணங்களிலே விநியுக்தமானமந்த்ரத்தைக்கொண்டுமங்களாசாஸநம் செய்வதாக நின்றார்கள். சிலம்ருகங்கள் கண்ணைச்செம்பளித்துத்தந்தாமைமறைத்தனவாக நினைப்பன உண்டிறே.

போருவது. ஆகையாலே * எழிலுடைக் கிண்கிணித்தந்துவனாய் நின்ற இந்த்ரனோடு - வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்வரவிட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கநமணி வரவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

(மந்திரமாமலர்கொண்டு) திருமந்த்ர புஷ்பங்கொண்டு. "மந்திரம்"என்கிறது - * மறைகொண்ட மந்த்ரமான ஸ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை. "மாமலர்"என்கிறது - ஶ்லாக்யமான கல்பக புஷ்பாதிகளை. (மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்) (க) "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்" என்கிறபடியே இங்குள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்களாகையாலே,பிறர்க்கும் தெரியாதபடியாக,நீ அருள் பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராய் வந்து நின்றார்கள். "மறைந்துவரா" என்று பாடமானபோது, உவரா-அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராகவென்று பொருள்.

னைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி).

(திருமந்த்ர புஷ்பம்கொண்டு) என்றவிடத்திலே "திரு" என்றது-ஔபசாரிகம். மறைந்திருக்கைக்கும் உவராயிருக்கைக்கும் ஹேதுக்களை தர்ஶிப்பித்துக்கொண்டர்த்த மருளுகிறார் (கட்கரிய வித்யாதி).

(க) தி-வாய்-எ எ-கக.

குணத்ரயவஸ்யரல்லாதார்மேலே "உவர்" என்கிற அநாதரோக்தி செல்லாதே.

(சந்திரனித்யாதி) திருவெள்ளறையில் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலும் கோயிலிலுமுண்டான உயர்த்தியாலே சந்திரன் வந்து சேருமென்கிறார். இத்தால்-ஆந்தராளசுரானஜ்ஞாதாக்கள் சேருமிடமென்கிறது. ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநம் தீபப்ரகாசம்போலே, ஶாஸ்த்ரஜந்யமில்ஜ்ஞாநவைராக்ய நிஷ்டர் ஆதித்ய ப்ராகாசம்போலே; உபதேஶஜ் ஞாநம்போலேயிறே பூர்ண சந்த்ரனைச் சொல்லுவது. இந்த உபதேஶகம்ய ஜ்ஞாநத்தில் அநந்யார்ஹத்வம் த்ருதீயாவிபூதியிலும் த்ரிபாத்விபூதியிலும் துல்யவிகல்பமாயிருந்ததேயாகிலும், அங்குள்ளார்க்கும் கௌரவப்ராப்ய மிறே. (சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்) அவன் தனக்கும் ப்ராப்யம் இங்கேயிறேநிலேநின்றது. ஆகையிறே (க) "நிலையாரநின்றான்" என்னுமாபோலே நின்றானென்றது. (சதிராவது) பூவாமல்காய்க்கும் மரங்கள்போலே "[illegible]-க்ரியாகேவலமுத்தரம்" என்கையிறே. அதாவது-(உ) "சலிப்பின்றியாண்டு" என்கிறபடியே தங்களாசாரத்தாலேயும் ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிகளநிவ்ருத்திபண்ண வல்லராயிருக்கை.

(அந்திபம் போதிதுவாகும்) விளையாட்டுப்பராக்காலே அஸ்தமித்ததும் அறிகிறாயில்லையே! (அழகனே காப்பிடவா

(சந்திரனித்யாதி) சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன் மாளிகைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கின்ற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே! (அந்தியம் போதிதுவாகும்) இது ஸந்த்யா காலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப் பராக்காலே அஸ்தமித்ததும் அறிகிறாயில்லையே! (அழகனே) த்ருஷ்டி தோஷபயத்தாலே அநவர

"சதுரர்கள்" என்றதுக்கு ஸ்வார்த்தபரரானவர்களைச் சொல்லுமது, இவர் ப்ரக்ருதிக்குச் சேராதென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன் ஸௌகுமார்யேத்யாதி). "காப்பிடவாராய்" என்றபோதே அழகு அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "அழகனே!" என்று ஸம்போதிக்கவேணுமோவென்னும் ஜிஜ்ஞாஸைப்ரஶ்நத்

(க) தி-மொ-சு-கூ-அ. (உ) தி-வாய்-நஎ-சு.

மூ.—கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம்
நின்றொழிந்தே னுன்னைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய்
மன்றில் நில்லேலந்திப்போது மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய்
நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுன்னைக்காப்பிடவாராய்.

ராய்) அஸ்தமித்தது அறியாதாப்போலே உன்ஸௌந்தர்ய மார்த்தவ வாசியு மறிகிறாயில்லை, உன்னுடைய ஸமுதாய சோபைக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணித்திருவந்திக்காப்பிட வேணுங்காண் வாராயென்கிறார். அந்தியம்போதாவது ராஜஸகுணப்ராதாந்யத்தால் அஹங்காரக்ரஸ்தருமாய், பரஸம்ருத்த்யஸஹபராருமாயிருப்பார் நடையாடுங்கால மென்று பீ(தீ)தராய், வாராயென்கிறார். ... ... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி), கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்து நின்று கத...

தம் காப்பிடவேண்டும்படியான அழகையுடையவனே! அஸ்தமித்ததறியாதாப்போலே உன்னழகின் வாசியும் அறிகிறாயில்லையே (காப்பிடவாராய்) உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸமுதாய சோபைக்கும் ஒப்பனையழகுக்கும் ஒரு குறைவாராதபடியாகத் திருவந்திக்காப்பிடவாராய். .... (க)

திலே ஸமபிவ்யாஹார பலிதத்தை யருளுகிறார் (அஸ்தமித்த தறியாதாப் போலே யித்யாதி). விளையாட்டுப் பராக்காலே மெய்மறந்திருக்கையாலே அழகை ஸ்மரிப்பித்தாரென்று கருத்து. அநவரதம் காப்பிடும்படியான வழகாயிருக்க, "அந்தியம் போதிதுவாகும், காப்பிடவாராய்" என்றுகாலவிசேஷத்தைச் சொல்லி அழைக்க நிமித்தமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (ஸ்வாபாவிகமான ஸமுதாய சோபைக்கும்) என்றது - "அழகனே" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே. (ஒப்பனை அழகுக்கும்) என்றது - "மந்திரமாமலர் கொண்டு" என்று தேவர்கள் கொணர்ந்த மலர்களாலும், கீழே தான்சூட்டின புஷ்பங்களாலும் வந்தவழகுக்கு மென்றபடி. இத்தால், இரண்டழகாலும் இப்போது ஆலத்தியெடுக்க வேண்டுகையாலே, அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

"சந்திரன்மாளிகை" என்று தொடங்கி "அழகனே! இந்திரனோடித்யாதி மலர்கொண்டு மறைந்துவாராய் வந்துநின்றார்கள், அவையும் சூட்டிக்கொண்டு, இது அந்தியம் போதாகும், காப்பிடவாராய்" என்று சிறிது அத்யாஹரித்து அந்வயம் கண்டுகொள்வது.

நின்றன. பசுக்கள் எல்லாம் முலைக்கடுப்பாலே புறம்பே நின்று கதறு நின்றன; சுரப்புமாறில் நீ யுண்ணும்படியென்.

(நின்றொழிந்தேனுன்னைக் கூவி) உன்னையழைத்த விடத்தில் நீ வந்திலையே, நான் நின்றேவிடு மித்தனையோ? (நேசமேலொன்று

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்தில் வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாததுகண்டு முலைக்கடுப் பாலே கதறுநின்றன. அதவா, "கதறுகின்ற" என்றத்தை, கீழும் மேலும் அந்வயித்து, கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று முலையுண்ணப் பெறுமையாலே நாக் கொட்டிக் கதறுநின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே நின்று, கன்று கள் குடித்தல் சறத்தல் செய்யப்பெறுமையாலே முலைக்கடுப்பாலே கதறு நின்றனவென்னவுமாம்.

அவை அப்படிக் கதறவேண்டுகிறது-முன்போலே நீ கன்று களை விட்டுக் கறவாமையன்றோ?; அது செய்யா தொழிவானென் னென்ன ; (நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி) நான் உன்னை யழைத்து நின்றேவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்; அவை கன்றை நினைத்துக்கதறுகிறப் போலேயன்றோ நான் உன்னை அழைத்தே நின்றுவிட்டபடி. (நேசமேலொன்றுமிலாதாய்) என்பக்கல் ஸ்நே

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) "பசுவெல்லாம் கன்றுகளில் லம் புகுந்து கதறுகின்ற" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி, கதறுகைக்கு ஹேது வை அருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (பசுக்களானவையித் யாதி). "கன்றுகளானவை இல்லம் புகுந்து நின்று கதறுகின்ற, பசுவெல் லாம் புறம் பேநின்று கதறுகின்ற" என்று விவக்ஷித்து யோஜநாந்தர மருளு கிறார் (அதவேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அவையித்யாதி). அந்வயமப்ரேத்ய சப்தார்த் தம் (நானித்யாதி). ஹார்த்தபாவம் (பின்னையித்யாதி). "பின்னையும் அங் காரது செய்வார்" என்று கொண்டு "என்னைக் கூவுவானேன் கறக்கப்போக வொண்ணாதோ?" என்னக் கீழ்ச்சொன்ன த்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ப்ரயுத் த்தரமாக பாவமருளுகிறார் (அவைகன்றையித்யாதி). உன்பக்கல்ஸ்நேஹத்

மிலாதாய்) "இவளழைத்த விடத்தில் செல்லக்கடவோமல்லோம்" என்று என்னளவில் உனக்கு ஸ்நேஹலேசமும் கூடவில்லாதாப் போலே காண்; நானுன்னை நியமித்து வசவர்த்தியாக்கவேணுமென்னும் ஸ்நேஹமொன்றுமே யொழிய, மற்றொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. மேலொன்றும் என்மேலொரு ஸ்நேஹ மில்லாதா யென்றபடி.

(மன்றில் நில்லேலந்திப்போது) நாற்சந்திகளிலே தனியே நில்லாதே கொள்ளாய். உன்னோடே விளையாடுகிற பிள்ளைகளெல்லாரும் அகம் புகுந்தார்கள் காண். உன்னை யறியாவிட்டால் என்னையுமறியாமல் நிர்பரனாயிருக்கவேணுமோ? மதிள் திருவெள்ளறை

ஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே! கதறுகிற தாய்களளவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்நேஹம், என்பக்கல் உனக்குண்டாக வேண்டாவோ?; அதில் ஏகதேசமுமில்லாதவனாயிருந்தாயே நீ.

நான் உன்பக்கல் ஸ்நேஹமற்றிருக்கிறேனோ? விளையாடி வருகைக்காக நின்றேனத்தனையன்றோவென்ன; (மன்றில் நில்லேலந்திப் போது) ஸந்த்யாகாலத்திலே க்ஷுத்ரதேவதைகள் திரிகுமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். விளையாடுகைக்கு ஸ்தலமும் காலமுமல்லகாண் இது. (மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய்) மங்களாசாஸநபரர்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி உனக்கு அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!

தாலே போகமாட்டே னென்று கருத்து. "நேசமிலாதாய்" என்றால் "காப்பிடவாராய்" என்றதுக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற சங்கையிலே, இப்படிச் சொன்னதுக்கு ஸ்நேஹ ப்ரார்த்தனையிலே நோக்கென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் (கதறுகிற வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை(நான் உன்பக்கலித்யாதி). "அந்திப்போதுமன்றில் நில்லேல்" என்றநவயித்து நில்லாமைக்கு ஹேதுதோன்றும்படி நாற்சந்தியைவிசேஷித்தர்த்த மருளுகிறார் (ஸந்த்யேத்யாதி). (விளையாடிவருகைக்காக நின்றேனத்தனை) என்றதுக்கு உத்தரமானபடியைக் காட்டுகிறார் (விளையாடுகைக்கித்யாதி). இப்போது உனக்கு என்பக்கல் ஸ்நேஹமுண்டானதுக்கடையாளம் மன்றில் நில்லாதொழிகை யென்று கருத்து. காப்பிடும் ப்ரகரணத்திலே மதிளைச்சொன்னதுக்கு பாவம் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). ஆனால் மதிளிருக்க, நீர் காப்பிடவரச் சொல்லுவானென்னென்ன, "மன்றில்

நின்றாய்) இவனை மதிளுக்குள்ளே யாக்கி நிர்பரையாய், கன்றுகள் விடவும்,கறப்பாரை நியமிக்கவும்,தன்னுடைய க்ருஹ கார்யத்திலே ஒருப்படவும் போலே காணும் இவள்தான் நினைக்கிறதும். திரு வெள்ளறையில் திருமதிள்தான் மங்களாசாஸந பரர்க்கெல்லாம் நெஞ்சிலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி போலே காணுமிருப்பது.

(நன்று கண்டாயென்றன் சொல்லுநானுன்னைக் காப்பிடவாராய்) உனக்கு மெனக்கும்,நீ உகந்தகன்றுகளுக்கும்,சுரப்பாக்களுக்கும்நன்றாய்காண்என்சொல்லிருப்பது. இவருடையநான்தானிருப்பது-சரமசதுர்த்தியிலே மூட்டி மீண்டு த்ருதீயாக்ஷரத்திலே வந்தானுயிரே யிருப்பது. (உன்னை)ப்ரதமாக்ஷரத்திலே நின்று பர்வக்ரமமாகச் சென்று, "அஹம்" என்று மூட்டி,மீண்டுப்ரதமாக்ஷரத்திலே நிற்கையாலே †(நின்றாய்) நின்றவுன்னைக் காப்பிடவாராய் (உன்னை) என்றது-உனக்கென்றபடி.(க)" கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்றாப்போலே.

புறம்பே புறப்பட்டு வ்யாபரியாதே அவ்வரணுக்குள்ளே திரியாநின்றாயாகில் எனக்கிப்படி வயிறுபிடிக்க வேண்டாவே.

(நன்றுகண்டா யென்றன் சொல்லு) இப்படி சொன்னவிடத்திலும் தன்சொல் அவன் கைக்கொள்ளாமையாலே, என் சொலவு நன்றுகிடாய்; அத்தைக் கைக்கொள்ளென்கிறாள்.(உ)"தாயர் வாய்ச் சொல் கருமங்கண்டாய்" என்றாப்போலே. (நானுன்னைக் காப்பிட வாராய்) உன் பக்கல் ஸ்நேஹயுக்தையாய் மங்களாஶாஸநபரையா யிருக்கிற நான், அநவரதம்காப்பிட வேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யாதிகளை யுடைய உன்னைக் காப்பிடும்படியாக நீ வாராய். (உ)

நில்லேல்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (புறம்பேயித்யாதி). ஆகையாலே அம்மதிளிருக்கும் ஸ்தலங்களிலே விளையாட வேண்டிறைலும், இருகிடாயென்று தாத்பர்யம். (உ)

(இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும்) என்றது-மதிளுண்டான விடத்திலே நிற்கவேணும், நாற்சந்தியில் நில்லாதொழியவேணுமென்ற விடத்திலுமென்றபடி. (எனறாப்போலே) என்றதுக்கு, (கைக்கொள்ளென்கிறாள்) என்றத்தோடே அந்வயம். காப்பிடுகைக்கு ஹேதுவாகத் தோன்றவேண்டி "நான்" "உன்னை" என்ற பதங்களை விசேஷிக்கிறார் (உன்பக்கலித்யாதி). ... (உ)

(க) தி-மொ-அ-க-௩. (உ) உ-உ-ம. † அதிகம்.

மூ.-செப்போதுமென்முலையார்கள்சிறுசோறுமில்லும் சிதைத்திட்டு
அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானொன்றும் செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடவாராய்

(மன்று)நாற்சந்தியாதல்;பலரும் கூடிப் பிரியுமிடமாதல்."நாற்சந்தி" என்றது-வேதவாதரதாரான சாந்த(ஸ்ரீ)ஸர்வர்க்கிக்குமிடத்தைக்காட்டுகிறது.ரஜோகுணோத்ரிக்தர் வர்த்திக்கிற ஸந்த்யாகாலத்தைச் சொல்லுகையாலே, பலரும் கூடிப் பிரியுமென்றத்தாலே இவர்க்கும் இறையறியாதாரைக் காட்டுகிறது. கன்றென்றது-விஷயப்ரராய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஶக்தராயிருப்பாரைக்காட்டுகிறது "பசுக்கள்" என்று-அஶக்தரை அழைத்துரக்ஷித்தாலல்லது துக்க நிவ்ருத்தி பிறவாதாரை. ... ... (உ)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. "நீ என்னை அழைக்கிறது-ஒப்பித்து ஒரு காப்பிட்டு விளையாடப் புறப்படாமல் மதுனுக்குள்ளே விட்டுப் பிடித்துக் கொள்ளவன்றோ" என்ன ; நான் ஒன்றும் செய்யேனிப் போதென்கிறான்.

ஸ்வா;—(செப்பித்யாதி) "செப்போடே உபமானம் சொல்லும் படியானஸ்தநபரிணாமங்களையுடையராய், அத்யந்தம்ருதுஸ்வபாவைகளாயிருக்கிறவர்களுடைய விளையாடு சிறுசோறுகளையும், சிற்றிலான கொட்டகங்களையும் சிதைத்து, அவர்களோடு கைப்பிணக்கிட்டு விளையாடித் திரியவேண்டா காண்" என்று நான் கோபித்தழைக்க வழைக்கப்போய், இப்போதளவாக அடிசிலுமுண்டிலையே

வ்யா ;— மூன்றாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி). செப்பென்று சொல்லும்படியான ஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடினமாயிருக்கையன்றிக்கே ம்ருதுவாயிருக்கும் முலையையுடையவர்களுடைய. (சிறுசோறுமில்லுஞ் சிதைத்திட்டு) லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையுமழித்திட்டு. (அப்போது நானுரப்பப்போய்) "பெண்க

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்பென்று ஓதும்படியென்றர்த்த மருளுகிறார் (செப்பென்றித்யாதி). (கடினமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது - கடினஸ்பர்ஶமாயிருக்கையன்றிக்கே யென்றபடி. (ம்ருதுவாயிருக்கும்) என்றது-ஶ்லக்ஷ்ணதையாலே ஸுகஸ்பர்ஶமாயிருக்கு மென்றபடி. "உரப்புகை"- அதட்டுகையாய், அதன் ப்ரகாரத்தை, கீழ்பதத்தைக் கடாக்ஷித்தரு

இப்படியேயோ என்னையாளவிருக்கிறபடி. (௧) ஆட்கொள்ளத் தோன்றியவாயர்தம் கோவினை'' என்னக்கடவதிறே.

(முப்போது மித்யாதி) (உ) ''ஊராகிலொரு மூன்றுபோதும்'' என்கிறபடியே த்ரிஸந்தியும் ப்ரஹ்ம பாவனை தலையெடுத்த போ

ளோடே கைப்பிணக்கிட்டு விளையாடித்திரிய வேண்டா காண்'' என்று அப்போது நான்கோபித்தவாறே, ''நான் பிடிக்குதல் அடிக் குதல் செய்யப்போகிறேன்'' என்று என்முன் நிற்க வஞ்சிப்போய். (அடிசிலுமுண்டிலை) உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலும் அமுதுசெய்திலை. (ஆள்வாய்) என்னை யாளப்பிறந்தவனே!. இப் படியோ நீ யென்னையாளத்தேடுகிறது. இவளையாளுகையாவது- இவள் சொல்வழி வந்து, இவள் கொடுத்தவற்றையும் விநியோகம் கொண்டு, கோல்கீழ்க்கன்றாய் நடக்கையிறே.

(முப்போதுமித்யாதி)(௩)''ஆதிதேவர்திவாய்'' என்கிறபடியே, த்ரிஸந்த்யமும்-ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோதெல்லாம், தேவர் களாலே ஸ்துதிக்கப்படுமவனாய், மங்களாசாஸநபரராய்க் கொண்டு

ளிச் செய்யாநின்று கொண்டு, ''போய்'' என்றதுக்கும தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெண்களோடேயித்யாதி). ''அடிசிலும்'' என்ற ச(உ)காரத்தாலே தோன் றும் ப்ராதாந்யத்தை அருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). ''ஆள்வாய்'' என்றதுக்கு - கீழைக்கடாக்ஷித்து அபிப்ரே தார்த்தத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி . பிள்ளையானவன் தாயை ஆளக் கூடுமோ வென்ன; அத்தை விவரிக்கிறார் (இவளையித்யாதி). (கோல்கீழ் கன் றாய்) என்றது-வஶ்யனாயிருக்கை யென்றபடி.

''முப்போதும்'' என்ற ச(உ)காரம் அநுக்த ஸமுச்சயமாய், காலவிசே ஷத்தைச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தைக்காட்டுகிறார் (ப்ரஹ் மேத்யாதி). கர்மபாவனை யுண்டானபோது நியதமாக த்ரிஸந்த்யமும் ப்ரஹ்ம பாவனை தலையெடுத்தால், அநவரதம் ஏத்துவரென்று திருவுள்ளம். '' முப் போதும் வானவரேத்தும்'' என்றத்தால்-கர்மப்ரஹ்ம பாவநாநிஷ்டருடைய ஸ்தோத்ரத்தைச்சொல்லுகையாலே. இது உபலக்ஷணமாய், கர்மநிஷ்டரும் பக்திநிஷ்டருமெல்லாரும் முக்த ப்ராயரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இனி ''முனிவர்''என்றால், அநந்யரானமங்களாசாஸநபரரைச்சொல்லவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநபரரித்யாதி). இவ்வாக்யத்தால் ''வானவரே

(௧) ௧-எ-௧௧. (உ) பெரிய-திருவ-௬௪.(௩)உ-திருவ-எ௩

மூ.—

கண்ணில்மணற்கொடு தூவிக்காலினால் பாய்ந்தனையென்றென்று
எணணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரார் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலைய தொப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். (ச

தெல்லாம் தேவர்களெல்லாரும் வந்து ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கேட்டருளி, மநநஶீலரான தேஶிகர் அபிமாநித்ததிருவெள்ளறையிலே நித்யவாஸம் செய்து நிற்கிறவனே! (இப்போதித்யாதி) உன்னை அடிசிலூட்டிவிடுமதொழிய "நியமியேன்" என்றவாறே, "உன்வார்த்தையன்றோ" என்று பிடிகொடாமல் ஓடப்புகுந்தான்; ஓடினவளவிலும் இவர்விடாமல் செல்லுகிறாரிறே, இதென்ன தஶாவிசேஷந்தான்.

"எம்பிரானென்னையாள்வாய், செப்போது மென்முலையார்கள் சிறு சோறுமில்லும் சிதைத்திட்டு நானுரப்பப்போய், முப்போதும் வானவரேத்தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய், இப்போது அடிசிலுமுண்டிலை; இப்போது நானொன்றும் செய்யேன்; காப்பிடவாராய்" என்றந்வயம். .... (ந)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. கீழே "ஓடாதே வாராய்" என்ன; ஓடிப்போய் "அவர்கள் கண்ணிலே மணலைத்தூவினான்" என்று

உன்னுடைய ஸம்ருத்தியையே எப்போதும் மநநம்பண்ணுநிற்குமவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே!. (இப்போது நானொன்றும் செய்யேன்) அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும், இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். (எம்பிரான் காப்பிடவாராய்) என்னுடை நாயனே! உனக்குநான் காப்பிடும்படி வாராய். .... (ந)

த்தும்படியும், முனிவர் மங்களாசாஸநம்பண்ணும்படியும் உகந்திருக்குமவனன்றோ? நீ அப்படியே எனக்கும் காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று கருத்தென்று சொல்லிற்றாயிற்று. "வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் முகம்கொடுக்குமாபோலே வந்து முகம் கொடுக்கச் சொல்லாநின்றாய்; அவர்கள் உன்னைப்போலேஉரப்பினார்களோ?, நீயானால் கோபித்தாயே"என்ன; அதுக்கு உத்தரமாக "இப்போதும் நானொன்றும் செய்யேன்" என்கிறாளென்னுமிடம்தோன்றவருளுகிறார் (அப்போதித்யாதி) .இத்தால்நான்ஹிதமாக அப்போ கோபித்ததைப் பொறுத்துக்கொள்ளென்று சொல்லிற்றாயிற்றென்று திருவுள்ளம்.

முறைப்பட, பொறுமைதோன்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

ஸ்வா;—(கண்ணித்யாதி) விளையாடுகிற பிள்ளைகள் "எங்கள் கண்ணிலே மணலைத்தூவினான்" என்றும், "எங்களைக்காலாலே பாய்ந்தான்" என்றும், பரிகணிக்கவொண்ணாத பிள்ளைகளெல்லாரும் வந்து முறைப்படா நின்றார்களென்று, இவனைப்பிடித்து இறுக்கி, அவர்களைப்பார்த்து இன்னதாகிறாள், (இவரார் முறைப்படுகின்றார்) என்று. அதாவது-"நீங்கள் பலர், இவன் ஒருத்தன், நீங்களோ இன்னும்முறைப்படுகிறிகோள்" என்னும்படியாக. "என்கண்ணிலே மணலைத்தூவி, காலாலே பாய்ந்தார்கள்" என்றமுமே இவன்; அதுவிறே அவள் மெய்யாகக் கொள்வது.

(கண்ணனே) அவர்கள் கண்ணிலே நில்லாதே இங்கேவாராய். அன்றிபிலே, "எல்லார்க்கும் உன்னைத்திம்பேற்றும்படி எளிய

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கண்ணிலித்யாதி) கண்விழித்து விளையாடவொண்ணாதபடி கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்துதூவி, "எங்கள்கண்ணிலே நீமணலைத்தூவுவானென்" என்றவாறே, "கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாய்" என்று தனித்தனியே சொல்லிப்போருவது ஒருவரிருவரன்றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்படா நின்றபடி பாராய்.

(கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய்) எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே! (கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்) உன்னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கண்ணிலித்யாதி) "காலினால்" என்றவிடத்தில்-இன்-சாரியையாய், காலால்பாய்ந்தவென்றர்த்தமாய், அதுக்கு ப்ரஸக்தியைக்காட்டுகிறார் (எங்களித்யாதி). "என்றென்று" என்றது-என்று சொல்லி யென்றர்த்தமாய், மேலே முறைப்பட்டவர்களைத் திரளச்சொல்லுகையாலே, தனித்தனியே யென்று விசேஷித்தர்த்தமருளுகிறார் (என்று தனித்தனியே சொல்லி) என்று. (இவர்கள்) என்றது-தாய்மார்களை. (தனித்தனியே சொல்லி) என்றதுக்கு, (முறைப்படாநின்றபடி) என்றத்தோடன்வயம். "ஆர்" என்று தானறியாதவர்களைக் கேட்கிறதாகச் சொல்லக்கூடாமையாலே, பலிதத்தையருளுகிறார் (பாராய்) என்று.

பதத்வயஸமபிவ்யாஹாரார்த்தத்தையும் காட்டிக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (எலலார்க்குமித்யாதி). (எல்லார்க்கும்) என்றது-திருவெள்ளறைவெந்

ணாய் நில்லா நின்றாயே'' என்னவுமாம். (வெள்ளறை நின்றாய்) அது தன்னிலுங் காட்டில் ஒரு ஸௌலப்யமிறே இது. (கண்டாரோடே தீமை செய்வாய்) பொருந்தாதாரோடே தீம்புகள் செய்யாநின்றாயே. (வண்ணமே வேலையதொப்பாய்) வேலை போன்ற நிறத்தையுடையவனே!; தீம்புகள் செய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனே!; வள்ளலே) இவ்வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே!

இத்தால், வைதமான ஜ்ஞாநத்தை இந்த்ரிய பாரவஶ்யத்தாலே மறைத்தும், அஶாஸ்த்ரலீலாரஸ ஶ்ரத்தையாலே சிலரை அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேதுவான ஸாதந

டாய் நீ செய்தது பொறுக்கத்தக்கவர்களன்றிக்கே, கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே!. இப்படி, தீமைசெய்யலாகாதுகாண். (வண்ணமேயித்யாதி) நிறத்தால் ஸமுத்ரத்தோடொக்குமவனே!. வண்ணம்-நிறம். ஏவகாரம்-அவ்யயம். வேலை-ஸமுத்ரம். (அது) என்றது - வேலையாகிற வதுவென்றபடி. இத்தால் - தீம்புசெய்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவனென்கை. (வள்ளலே) இவ்வடிவழகை யெனக்கு உபகரித்தவனே! (காப்பிடவாராய்). உன்வடிவழகுக்கு நான்காப்பிடும்படியாக வாராய். .... (௧)

பாகையாலே, மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்குமென்றபடி. காப்பிட வரச் சொல்லும்போது ''தீமைகள் செய்வாய்'' என்றால்விருத்தமாகையாலே, தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார்(இப்படியித்யாதி). காம்பீர்யாதிகளாலும் ஸாத்ருஶ்யம் சொல்லலாமாகையாலே ''வண்ணமே'' என்ற ஏவகாரம் வ்யவச்சேதகமாகையாலே அருளுகிறார் (ஏவகாரமவ்யயம்) என்று.

''கண்ணனே வெள்ளறைநின்றவனே! எண்ணரும் பிள்ளைகள் 'கண்ணில் மணல் கொடுதூவிக்காலினால் பாய்ந்தனை' என்றென்று எண்ணரும் பிள்ளைகளையிட்டு இவர் முறைப்படுகின்றார் ஆர்; இப்படி கண்டாரோடே தீமைகளித்யாதி'' என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தம் ''இப்படி'' என்றத்யாஹரியாவிட்டால் அந்வயியாமையாலேயும், ''கண்டாரோடே'' இத்யாதிபதங்களுக்கு ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யங்களையருளிச் செய்கையாலும் இப்படியே அந்வயிக்கவேணும். ... ... (௪)

மூ.—
பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகள்தீமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தெம்பிரான்நீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைறைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (ரு)

த்தாலே சிலரை நிஷேதித்தும் செய்தானென்று, அவன் மேலே பலராக தோஷத்தை வைப்பர்களிறே, ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் தோஷ மறியாமையாலே; ஸாதநஸாத்யங்களில் பொருந்தாதாரைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுக்கு ஸங்கிஹிதனைகையிறே தீம்பாவது. (௪)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்பாட்டாலும் அதுதன்னையே விஸ்தரிக்கிறது.

ஸ்வா;—(பல்லாயிரவரித்யாதி) இவ்வூரில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில்பிள்ளைகளெல்லாரும் தந்தாம் செய்த தீமைகளை உன்மேலே வையா நின்றார்கள். அவர்களபிப்ராயத்தாலும் உன் வ்யாபாரங்களாலும் ஸத்யம்போலே கருத்தறியாதார்க்கு உன்மேலே தோன்றுமிறே. (எம்பிரான் நீ இங்கேவாராய்) இப்படிச்சொல்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பல்லாயிரவரித்யாதி) பஞ்சலக்ஷம் குடியான விவ்வூரில் தீமை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிறே. (எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாது) தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீசெய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால், அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய,புறம்புபோகாது. (எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய்)என்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பல்லாயிரவரித்யாதி) "இவ்வூரில் தீமைகள் செய்வார்பிள்ளைகள் பல்லாயிரவர்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, "பல்லாயிரவர்" என்றிருக்கையாலே தத்நகுணம் ஏதச்சப்த விவக்ஷிதத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி).கீழே கடாக்ஷித்து அத்தீமைகளெல்லாம் இவன்மேலே வருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தந்தாமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "இங்கே" என்றத்தாலே"அங்கு நின்றும்"என்று தோன்றுமாகையாலே "உன் மேலன்றிப்போகாது" என்றவிடத்தில் அபிப்ரேதார்த்தத்தை

ருவாரிடங்களில் நில்லாதே, அவர்கள் சொலவும் நினைவும் பொருந்தாரிடத்தே நீவாராய். ఉదఙ్కమహర్షి - உதங்க மஹர்ஷி, இவ்வர்த்தத்தைப்ரஸ்துதமாக்க, "மஹர்ஷி! போந்தகார்யமென்?, போகலாகாதோ" என்றுனிறே. த்ருதராஷ்ட்ராதிகளும், (க) "జానామి ధర్మం న చ మే ప్రవృత్తిర్జానామ్యధర్మం న చ మే నివృత్తిః। కేనాపి దేవేన హృదిస్థితేన యథా నియుక్తో஽స్మి తథా కరోమి - ஜாநாமி தர்மம் நசமே ப்ரவ்ருத்திர் ஜாநாம்யதர்மம் நசமே நிவ்ருத்தி:। கேநாபி தேவேந ஹ்ருதி ஸ்த்திதேந யதா நியுக்தோஸ்மி ததாகரோமி" என்று - அறிவுக்குத் தானுகவும், ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு அவனுகவும், விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணிச் சொன்னார்களிறே ஸஞ்ஜயனைப் பார்த்து. (௨) "మాయాంస్సేవే భద్రన్తే - மாயாம்ஸேவே பத்ரம்தே" என்றுனிறே ஸஞ்ஜயனும்.

ஆழ்வார்களும் ஓரோதசாவிசேஷங்களிலே வந்தவாற்றாமையாலே (௩) "இன்னும் நலிவானெண்ணுகின்றாய்" (௪) "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" (ரு) "சீற்ற முளவாகிலும் சொல்லுவன்" (௬) "தருதுயரம் தடாயேல்" (௭) "இவை யென்றிவை யறிவனேலும் - என்னுலடைப்பு நீக்கொண்ணாது" என்னுமிவை முதலாகவருளிச்செய்த பாசுரங்களைத் தந்தாமுக்குத்தோன்றின நினைவுகளாலே சொல்லாமல், ஒருநிபுணுசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்து, பூர்வாசார்யர்களுடைய அநுஷ்டாநவசநங்களையும், வசநாநுஷ்டாநங்களையும் ப்ரார்த்தநாபூர்வகமாகக்கேட்டு விளங்கவேண்டியிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் கைவந்தாம் போதைக்கு அநுஷ்டாந முண்டானபடி வந்ததில்லையாகிலும், அதுக்கநுதபித்து ஜ்ஞாநத்தில் பழுதற நிற்கப் பெறிலும் நன்றிறே வர்த்தமாநர்க்கு.

நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிடுகிறவர்களிடத்தில் நின்றும, அவர்கள் நினைவும் சொலவும் பொருதார் வர்த்திக்கிற விங்கே வாராய்.

யும், மேலே "நல்லார்கள்" என்றத்தையும் உட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (என்னுயனேயித்யாதி).

(க) பார- (௨) பார- (௩) தி-வாய்-௭-௪-௧. (௪) தி-மொ-௧௧-௮-௧. (ரு) தி-மொ-௧௧-௮-௨. (௬) பெரு-தி-ரு-௧. (௭) பெரி-திருவ-௩.

(நல்லார்கள்கள் வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரே) *கண்ணன் விண்ணூரான அவ்வூரில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்யாதாப் போலேயிறே, திருவெள்ளறையில் தேசிகரும் நல்லவர்களாய், தாங்களும் பொல்லாங்கு செய்யாமல், ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்ததுண்டாகிலும் அவன்மேலே வையாமல், அவனவதாராதிகளில் செய்த வ்யாபாரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களுண்டாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், அவற்றையும் செப்பம்செய்து லோகோபகாரமாக்க வல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையவர்களைக் குறித்திறே "நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய்" என்றது. செந்தாமரைக் கண்ணற்கும் நித்ய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் தங்களுக்கும் இந்த விபூதியிலுள்ளார்க்கும் அதிகாராநுகுணமாக நல்லவர்கள். (ஞானச்சுடரே) ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஸ்வரூபமும் ப்ரகாஸிக்கும்படியான விக்ரஹத்தை யுடையவனே!. ஞானச்சுடரேய்த்திருக்கிற உன்னுடைய திருமேனியை. "ஜ்ஞாநாஸ்ரயமோ" என்று விகல்பிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதானிருப்பது.

(சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்தி) சொல்நிறையும்படி நின்றேத்தி. ஸர்வஶப்தவாச்யனென்றேத்தி. (க) "கவிக்குநிறை பொ

(நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய்) உன்பக்கல் தோஷகந்த(ர்த)ம் சொல்லுமவர்களை ஸஹியாதே, உனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே!. (ஞானச்சுடரே) ஜ்ஞாநப்ரபையையுடையவனே!. (உன்மேனி) அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை.

(சொல்லார - நின்றேத்தி) சொல் நிறையும்படி நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வஶப்தவாச்யமானவிஷயத்திலேயிறே சொல் ஆருவது. (க)"கவிக்கு நிறைபொருளாய்நின்றான்" என்னக்கடவதிறே. (வாழ்

"இங்கேவாராய்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டியும் "மங்களாசாஸந பரர்க்கு முகம் கொடுக்குமாபோலே, எனக்குக்காப்பிடவந்து முகம் கொடுக்க வேணும்" என்று மேலுக்கு ஹேதுவாகவும் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, நன்மைகளை விசேஷிக்கிறார் (உன்பக்கலித்யாதி). திருமேனியை எத்தவும் வாழ்த்தவும் வேண்டும்படி கீழைக் கடாக்ஷித்து விசேஷிக்கிறார் (அந்தவித்யாதி). உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (கவிக்கித்யாதி). ... ... (இ)

(க) ௪-திருவ-௬௧.

மூ.—
கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேல் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு
மஞ்சுதவழ்மணிமாட மதிள்திருவெள்ளறைநின்றாய்
அஞ்சுவன்நீ யங்குநிற்க வழகனேகாப்பிடவாராய். (௬)

ருளாய் நின்றானே'' என்கிறபடியே சொல்லாருவது பொருள் நிறைந்தவிடத்தேயிறே. அது கூடுவது-வ்யாபகத்வய வ்யாவ்ருத்தமான ஸமாஸத்வயத்திலும் வாக்யத்வயத்திலுமிறே. அதுதான் நிறைவதும்-கீழ்ச்சொன்ன * குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தனை கண்ணன் நின்ற திருவெள்ளறையிலேயிறே. ஆகையிறே "நல்லார்கள் வெள்ளறை'' என்றதும். இத்தனைவேணுமோ, தான் காப்பிடும்போதைக்கு. (௧)"ஏத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே'' என்கிறபடியே "பல்லாண்டு'' "பல்லாண்டு'' என்று ஏத்திவாழ்த்தி. (சொப்படக்காப்பிடவாராய்)!. (சொப்பட) என்றது-நன்றாகவென்றபடி. (காப்பு) என்றது (௨) "சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு'' என்றபடி.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸ்வதோஷத்தைப் பரதோஷமாக்குவாரிடத்திலே நில்லாதே, இங்கேவாவென்றார்கீழ். அவன் வாராமையாலே த்வரிப்பித்து அழைக்கிறார் இதில்.

ஸ்வா;—(கஞ்சனித்யாதி) அஶரீரிவாக்யம் முதலானவற்றைக்கேட்டமாத்திரத்திலே சீறினவளவேயன்றிக்கே, அத்யந்தம்

த்து) மங்களாசாஸநம் பண்ணி. (சொப்படக் காப்பிடவாராய்) நன்றாகநான் காப்பிடவாராய். (சொப்பட) நன்றாக வென்றபடி. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) அசரீரிவாக்யம் கேட்டவன்று தொடங்கி, அத்யந்தம் வைரஹ்ருதயனாய் அதிசங்கை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "கஞ்சன் நின்மேல் கறுக்கொண்டு'' என்றந்வயித்து, "கறுக்கொண்டு'' என்றத்தால் சி(ர)காலாநுவ்ருத்தமான கோபமென்று தோற்றுகையாலே, இதினுடைய பிறப்பே தொடங்கி விஸ்தரேண அநுவ்ருத்திக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (அஶரீரி, என்று தொடங்கி (உடையனுய்க்கொண்டு) என்னு மளவும். (அதிஶங்கையாலே) என்றது - நாரதர் வந்து கம்ஸனோடே "எல்லாத்துக்கும் மேலான கர்ப்பம் தொடங்கியெண்ணினால் முதலதே அஷ்டமமாகையாலே இப்படியே எல்லாத்

(௧) பெரு-கி-௨-௮. (௨) திரு-பல்லா-௧.

வைரஹ்ருதயனாய், மக்களறுவரைவிலும் † சாவாமலிழந்த வழிகண்டும், சாவாமல் 'சிக்கெனப்பிறந்து காவலோடும் ஸ்வ ஸாமர்த்யத்தோடும் திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கு வளருகிறான்" என்று கேட்டிருக்கச் செய்தேயும் பூதனையாலே ஸாதிப்பானாக விறே கம்ஸன் நினைத்துவிட்டது. "ஆகையிறே, நின்மேல்கறுக் காண்டு" என்ன வேண்டிற்று.

ஆகையிறே, (கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை) இருள் திரண்டு ஒருவடிவானாற்போலே, கருகிய நிறத்தையுடையவளாய், அக்நி ஜ்வாலை மிகவும்கொழுந்து விடக்கிளம்பினாற்போலே யிருப்பதான மயிரையு முடையளாயிருக்கிற பேச்சியை "நீ நேர் கொடுநேரே சென்றால் அவனை உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, நீ க்ருத்ரிமரூப த்தால் சென்று ஸாதிக்கவேணுங்காண்" என்று சொன்னானென் கிற வார்த்தையுமுண்டுகாண் பிறக்கிறது;இவ்வார்த்தைதான் ஸ்ரீ

யாலே※மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோதி."ஸப்தமகர்ப்பம் நழுவிப் போய்த்து"என்றுவிட்டு, "அஷ்டமகர்ப்பமானவிது எப்போதோ பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிராநிற்கச் செய்தேயும், தாயும் தமப்பனுமொழிய அசலறியாதபடி இருளிலே வந்து பிறந்து, அவ்விருளிலே அங்குநின்றும் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தவித்தை, துர்க்கா(ஹ)வசநாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன் விஷயத்திலே மிகவும் சீற்றத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கறுப்பென் கிறவிது-"கறு" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. (கறுப்பு)-சீற்றம்.

(கருநிறமித்யாதி) இருள்தான்னொருவடிவு கொண்டாற்போ லே கறுத்தநிறத்தையும், அக்நிஜ்வாலைபோலே சிவந்த தலைமயிரை யும் உடையளாயிருக்கிற பேய்ச்சியை,"நீ நேர்கொடுநேர் சென்றால் அவனை உன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால்சென்றுஸாதி" என்று வரவிட்டானென்பதொரு வார்த்தையுமுண்டுகாண், பிறக்

துக்கும் எண்ணிக்கை யாகையாலே அஷ்டமத்தமுண்டென்று சொல்ல, அத் தால் வந்த பயத்தாலே யென்றபடி. (வசநாதிகளாலே) என்ற விடத்தில் ஆதிஸப்தத்தாலே சா(ஸ)ரவசநங்களைச் சொல்லுகிறது.

நலிகைக்கு என்றும்பல் "வஞ்சிப்பதற்கு" என்கையாலே அத்தை வ்யாவ ர்த்த்ய பூர்வகமாக வருளுகிறார் (நீநேர்கொடித்யாதி). (வார்த்தையு முண்டு காண்பிறக்கிறது) என்றது - அன்று தொடங்கியும் பிறக்கிற தென்றபடி.

† (பா) மறம்மாறுமல் இழிந்தவழி கண்டும், அஞ்சாமல்.

நந்தகோபர் ஸ்ரீவஸுதேவர் பக்கலிலேசென்றுகேட்டுவந்து சொன்னாராதல், மதுரையில் பரவைவழக்கமிங்கே பிறந்ததாதல், ஸாக்ஷாத்காரமாதல்.

(மஞ்சுதவழ்மணி மாடமதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய்) மேகங்களானவை, நாம் திருமலையில் பெரிய இளைப்போடே பெரிய ஏற்றமேறுமாபோலே, தவழ்ந்தேறும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், (க) "படியிடைமாடத் தடியிடைத்தூணில் பதித்த பன்மணிகளினொளியால்" என்கிறபடியே, உள்ளெல்லாம் ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற மாடங்களையுமுடையதாய், அதுக்குத் தகுதியான திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற திருவெள்ளறையிலே நிலையார நின்றவனே! (அஞ்சுவன் நீயங்கு நிற்க) குணத்திலே தோஷதர்சனம் பண்ணுவாரிடத்திலே நிற்கிறதுக்கும் பூதனைக்கஞ்சுமாபோலே நானும் இவர் அஞ்சுகிறபடி. (அழகனே

கிறது. இவ்வார்த்தைதான், ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவர் பக்கலிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமதுரையில் பரவைவழக்கமிங்கேவந்து பிறந்ததாதல்.

(மஞ்சித்யாதி) மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களையும் அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுமுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே *நிலையார நின்றவனே. (அஞ்சுவன் நீயங்குநிற்க) "பூதனாவந்து வஞ்சநத்தால் உன்னை நலியத்தேடினதும் தன்வசமாயன்றிக்கே, கம்ஸப்ரேரிதையாய்" என்று வார்த்தை பிறக்கையால் "அவன் இன்னம் ஆரைவரவிடும், எது செய்யுமென்று தெரியாது" என்று பயஸ்தாநமான அவ்விடத்தில் நீநிற்கிறவிதுக்கு நான் அஞ்சாநின்றேன். (அழகனே காப்பிடவாராய்) ஆனபின்பு அங்குநில்லாதே அதிலோக

இதுபிறந்ததுக்கு மூலத்தை இரண்டுவகையாலே காட்டுகிறார் (இவ்வார்த்தையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பரவை வழக்கம்) என்றது-கர்ணாகர்ணியாகப்பிறக்கிற வார்த்தை யென்றபடி.

"அங்கு நீநிற்க வஞ்சுவேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அஞ்சுகைக்கு ஹேதுவை, பூர்வார்த்தத்தை உட்கொண்டு காட்டாநின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (பூதனையித்யாதி). (பயஸ்தாநமானவவ்விடம்) என்றது - நாற்சந்தி முதலான ஸ்தல மென்றபடி.

(க) தி-மொ-௪-௧௦-௮.

மூ.—கள்ளச்சகடமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த
பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை,
உள்ளவாறென்றுமறியே னொளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். (எ)

காப்பிடவாராய்) (க) "ப்ஸாந்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்-பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" (உ) "ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:- ஸாக்ஷாந் மந் மத மந்மத:" என்று சொல்லுகிற உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத் தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் த்வேஷம் பண்ணுவாருண்டு போலே காணுமென்னுதல். த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாகக் காப்பிடவாராயென்கிறாராதல்.

"மஞ்சு" என்கிறவித்தால், ஆந்தராளிகரானவர்கள் வந்து சேரும்படியான வ்யவஸாய ப்ரவ்ருத்தியையும், "மணி" என்கையாலே அகவாயிலே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே ப்ரகாஸிக்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷங்களையும், அவற்றை நோக்குகிற வ்யவஸாயத்தையும் காட்டுகிறது. .... (௬)

அவ;— ஏழாம்பாட்டு. பிறந்த வார்த்தை மெய்யாகவும் பெற்றதென்கிறார்.

ஸ்வா:—(கள்ளமித்யாதி) பூதனையுடைய முலையைப் பிடித்துண்ட பிள்ளையரசே!. பிள்ளைத்தனம் குன்றாமையாலே "பிள்ளையர

மான அழகையுடையவனே!; உன்னழகுக்கு த்ருஷ்டி தோஷம் வாராதபடியாக நான் காப்பிடவாராய்.... .... (௬)

வ்யா,—ஏழாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளச் செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்வந்த க்ருத்ரிமசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை நலிவதாக அஸுராவிஷ்டமாய்நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும், தன்னுடைய ரூபம் கட்டுக்குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக (௩) "காலால்சக

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "கலக்கு" என்றதினர்த்தம்—(கட்டுக்குலைந்து) என்றது. "உதைசெய்த" என்றதுக்கு லக்ஷணயா "தள்ளிப்பொகட்ட" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகமாக வந்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் (காலாலித்யாதி). சகடாதிகளைத் தள்ளினவ

(க) ரா-அ-௩-உக. (உ) பாக-கா-௩உ-உ. (௩) தி-மொ-அ-௬-அ.

சே" என்கிறார். க்ருத்ரிமமான சகடாஸுரன் முதலான ப்ரதிகூலரைக் கலங்கி அழியும்படி ரவித்தபின்னை உன்னை, உள்ளபடியே அறிகிறேனில்லை. அதாவது - தேவத்வத்துக்குத் தகாதவை செய்தபடியாலே, "மேலும் எனாவியையும்" என்றறிகிறேனில்லை. வடதளசாயியுடைய அகடிதகடநத்தையறிந்தாலும் உன்னையுள்ளவாறறிகிறிலேன். அதாவது - எல்லாவவஸ்தையிலும் ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் தப்பாமையபாரீர்.

இத்தால்- "ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநமோ? அவர்களுடைய அபீஷ்ட பலப்ரதாநமோ? உன்னுடைய ஸத்பாவஹேது" என்றறிகிறிலேன். அது உள்ளபடியே ப்ரகாசிக்கும்படியாகவிறே, அதி ப்ரகாசமான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளிற்றும். (ஒளியுடை டம் பாய்ந்தான்" என்றும், (க) "ஊருகரத்தினொடு முந்திய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்தோள்களாலும் தள்ளிப்போகட்ட. (பிள்ளையரசே) இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்யாநிற்கச் செய்தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே!. (நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பின்னை) நீ பேயைத்தாயாகப் பிடித்து முலையுண்டபின்பு.

(உள்ளவாறொன்றுமறியேன்) உள்ளபடியொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது - இன்னம் அப்படிக்கொத்தவற்றைச் செய்வுதியாகில், "ஒருநாளல்ல, ஒருநாள் அபாயம் விளையும்" என்று பயப்படா நின்றேனென்கை. (ஒளியுடையித்யாதி) மாடங்களும் மதிள்ளைப் "பிள்ளையரசே" என்று பாலனாகச் சொல்லப் போமோவென்ன வருளுகிறார் (இந்த வித்யாதி). வேணுமென்று ஓராயுதாதிகளாலே நிரஸிபாமல் பிள்ளைத் தனத்துக்கடுத்தவ்யாபாரத்தாலேதானே அவற்றைத் தள்ளினானென்று திருவுள்ளம். பேய்முலையுண்ணும்போது பேயைப் பிடித்தது அர்த்தஸித்தமன்றோ? பிடித்தென்று சொல்ல வேணுமோ வென்ன, "தாயாக வத்த்யவஸித்து" என்று அர்த்தம் விவக்ஷித்துப்பதார்த்த மருளுகிறார் (நீபேயை யித்யாதி).

பூதநாநிரஸநாதிகளெல்லாமறிந்திருக்க, "ஒன்றுமறியேன்" என்னக் கூடுமோவென்ன; இனிமேலே நீ செய்கிற வற்றிலொன்றும் உள்ளபடியறியேனென்கிறாரென்று விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க) க-ஞ-கு,

மூ.—

இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்கூற்றே
செம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். (அ)

வெள்ளறை நின்றாய்பரமனே) இப்படி நின்றருளின ஸர்வஸ்மாத் பரனே! (பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்) நான் அழைக்கிற விந்தக் காலம் கண்வளர ப்ராப்தமான காலங்காண்; (காப்பிடவாராய்). பள்ளிகொள்கையாவது - லீலாரஸத்தில் நிர்பரனாகையிறே.

"பேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பிள்ளையரசே! ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றாய், கள்ளச் சகடுமருதும் கலக்கழிவுதைசெய்த பின்னை, உன்னை உள்ளவாறென்றுமறியேன்" என்றுங்வயம்.

அவ;— எட்டாம்பாட்டு. பூதநாதிகளை நிரஸித்தவளவே யோ? குவலயாபீடத்தையும் அநாயாஸேந நிரஸித்தவனன்றோ நீ என்கிறார்.

ஸ்வா;— (இன்பமித்யாதி) புருஷார்த்தமாக நிலை நின்ற இன்பத்துக்குமேலே, உன்னுடைய அவதார வ்யாபாரங்களிலுண்

கனாமான அழகையுடைய திரு வெள்ளறையிலே நின்றருளின வனே!. (பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்) நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலத்தளவன்றிக்கே, காலம் வைகிற்றுக் காணென்றபடி. (பரமனே காப்பிடவாராய்) ஸௌந்தர் யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கொருகுறை வாராதபடியாக நான் காப்பிடவாராய் .... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இன்பமதனையுயர்த்தாய்) உன்னுடைய அவதாரகுண சேஷ்டிதாநுபவத்தால் வந்த ஸுகத்தை எனக்கு மேன்மேலு மதிசயிப்பித்தவனே!. (க) "தொழுகையு மிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாள்" என்

(காலம்வைகிற்று). காலம்கழிந்த தென்றபடி.

"கள்ளவித்யாதி வெள்ளறை நின்றாய்! பரமனே! இதுபள்ளி கொள்போதாகும், உள்ளபடிகளையறியாதே அஞ்சி யிருக்கும் நான் காப்பிடவாராய்" என்று அந்வயித்துக் கொள்வது. ... ... (எ)

(க) பெரு-தி-எ-அ.

டான ஶீலாதிகுணங்களை எனக்கு மிகவும் ப்ரகாஶிப்பித்து, என்னைக்கொண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிறவனே! (இமையவர்க்கென்றுமரியாய்) இவ்வெளிமை இந்நிலத்திலே வந்தால் நித்யஸூரிகளுக்கு அரிதானவனே யென்னுதல். அன்றிக்கே, இவ்வெளிமை இந்நிலத்தில் தேவர்களுக்கு ப்ரகாஶிப்பியாதவனே யென்னுதல். (கும்பக்களிறட்ட கோவே) *கும்பமிகுமதயானைப்பாகனோடும் குலைந்து விழநிரஸித்த ஶௌர்யத்தையுடையவனே! கும்பம்-மஸ்தகம். (கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில்கூற்றே) கஞ்சன்றன்னுடைய நெஞ்சிற்காட்டில் தனக்குக்கொடிதான கூற்றில்லையிறே. ஆயிருக்க, அவனுக்கு அவன் நெஞ்சிலுங்காட்டில் கொடிதான கூற்றாய், அந்நினைவை நிரஸித்தவனே.!

ணக்கடவதிறே. (இமையவர்க்கென்றுமரியாய்) தந்தாமுடையஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் கொண்டு உன்னைலபிக்கப்பார்க்கும் தேவர்களுக்கு என்றுமொக்க துஷ்ப்ராபனானவனே!, இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (கும்பக்களிறட்டகோவே) (க) "கும்பமிகுமதயானை" என்கிறபடியே மஸ்தகத்தினுடையஉயர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கும் குவலயாபீடத்தை நிரஸிக்க ஶௌர்யத்தையுடைய ராஜாவானவனே!. (கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில்கூற்றே) உன்பக்கல் என்றுமொக்க க்ரூரனாயிருக்கும் கம்ஸனுடைய மனஸ்ஸில் கூற்றம்போல் பயாவஹனாய்க் கொண்டு தோற்றுமவனே!

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இன்பமதனையித்யாதி) என்றும் அரியனாகக் கூடுமோ? தேவர்களுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டு தேவபக்ஷபாதியாயிருக்க வென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (தந்தாமுடைய வித்யாதி). "ஈப்பிடவாராய்" என்கிற விடத்தில் இந்த துஷ்ப்ராபதையைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). "இன்பமதனையுயர்த்தாய்" என்றவிடத்தில் சொன்ன ஸௌலப்யம் குணமாகைக்காகச் சொல்லிற்றென்று கருத்து. ஆனைக்கெலாம் கும்பஸ்தலங்களுண்டா யேயிருக்க, இத்தை "கும்பக்களிறு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (கும்பமிகுவித்யாதி). (கூற்றம்போலே) ம்ருத்யுபோலே.

(க) தி-மொ-ச-க-கூ.

(செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய்) மங்களாசாஸநபரர்க்கு ஸ்ப்ருஹாவஹமான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருவெள்ளறையை நிரூபகமாகவுடையவனே! (செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்) சக்ர வர்த்தித் திருமகனைப் போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, * தந்தக்களிறுபோலே தானே விளையாடும்படி நந்தன் மகனான செல்வை யுடையவனே! (கம்பக்கபாலி காணங்கு) கண்டபோதே அநுகூலர்க்கும் நடுக்கத்தை விளைப்பிக்க வல்ல க்ரூரவேஷத்தையும், கபாலத்தையு முடையவன் ஸஞ்சரிக்கிற

(செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய்) செம்பொன்போலே மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே!. (செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளாய்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, ஒருவர் நியமநத்தில் அடங்காமல், வேண்டினபடி செய்து வேண்டினபடி புஜித்து, செல்வச் செருக்கோடே வளருகிற பிள்ளையானவனே!. (கம்பக்கபாலிகாணங்கு) கண்டவர்களுக்கு நடுக்கத்தை விளைக்கும் உக்ரமான † மறுவையும் கபாலத்தையு முடையளான துர்க்கை ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்தலங்காணவ்விடம். அன்றிக்கே "கபாலி" என்று - ருத்ரனைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (கடிதோடிக் காப்பிடவாராய்) அந்த க்ஷுத்ர தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்

"செம்" என்று-பொன்னினுடைய செவ்விக்கையாலே பலிதம் (மிகவும்) என்றது. (பலர்க்கும் நியாம்யனாய்) என்றவிடத்தில் (க) "పితుర్వచన నిర్దేశాత్-பிதுர்வசநநிர்தேஶாத்"(க)"ధర్మజ్ఞస్య శాసనాత్-பரத்வாஜஸ்ய ஶாஸநாத்" (௩) "అగస్త్యవచనాత్ - அகஸ்த்யவசநாத்" (ச) "సుగ్రీవవచనాత్ - ஸாுக்ரீவவசநாத்" இத்யாதிகளைக் கண்டு கொள்வது. இப்படி பெரியோரானை பின்பும் நியாம்யனாகில், பால்யத்தில்நியாம்யத்வம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தம். (செல்வச் செருக்கோடே வளர்கிற பிள்ளையானவனே) என்றது இப்படி அநியாம்யனானையாலே நீயே வந்து காப்பிட்டுக் கொள்ளவேணுமென்று கருத்தென்று திருவுள்ளம். "கம்பத்தையுங் கபாலத்தையு முடையவள்" என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, கம்பதம் - கம்பஜநகமான வடிவை லக்ஷிக்கிற வார்த்த மருளுகிறார் (கஜ்ஜுவர்களித்யாதி). ... ... (அ

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-பா-க-௩௬. (௩) ரா-பா-க-சஉ
(ச) ரா-பா-க-எ0. † (பா) வடிவையும்,

மூ.—

இருக்கொடுநீர்சங்கிற்கொண்டிட் டெழில்மறையோர் வந்துநின்
றருக்கெல்நம்பிசந்திநின்றுதாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநாள் [றார்
திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறைநின்
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய்.

காலங்காண்; அவ்விடத்தில் நில்லாதே கடுகநடையிட்டு நான்காப்
பிடும்படிவாராய்.

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு, "கீழே கம்பக்கபாலிகாண்" என்ற
விடத்திலும் வாராமையாலே, அதிலும் கொடிதுகாண் நல்சந்தி;
வாராயென்கிறார். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பக்வனைபின்பிறே
மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்தது. நீ பிறந்தவன்றே மாத்ருவசந
பரிபாலநம் செய்தவனல்லயோ வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(இருக்கித்யாதி) ருக்கு முதலான வேதங்களோடே
வேதாந்திகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர் உன்னை ரக்ஷையிடுவதாக,
சங்கிலே சுத்த ஜலத்தையும் கொண்டுவந்து நில்லாநின்றார்கள்;
உங்கள் தமப்பனார் அவர்கள் வந்தால் ஆசாரோபசாரம் செய்து

கிற ஸந்த்யாகாலத்தில் அங்கு நில்லாதே, இக்காலத்திலே நான்
உனக்குக் காப்பிடும்படி சடக்கென வோடிவாராய். (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இருக்கித்யாதி) (க) "வேதப்
புனிதவிருக்கை"என்கிறபடியே புருஷஸூக்தாதிகளான ருக்குக்
களோடேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலேகொண்டுஉனக்கு ரக்ஷை
யிடுகைக்காக விலக்ஷணரான ப்ராஹ்மணர்வந்துநின்றார்கள்: அவர்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இருக்கித்யாதி) "இருக்கு" என்று ருக்வே
தத்தை மாத்ரம் விசேஷித்தால், மற்றை வேதங்களை வ்யாவர்த்திக்கக் கூடா
மையாலே (உ) "வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் - வேதேஷுபௌருஷஸூக்தம்"
என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களிலும் ஶ்ரேஷ்டமான ருக்குக்களைச்சொ
ல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை ப்ரமாண முகேந விசேஷிக்கிறார்
(வேதேத்யாதி). "கொண்டிட்டு" என்று முழுச் சொல்லாய், அதுக்கு அர்
த்தம்-கொண்டென்றும், "திருக்காப்புச்சாத்த" என்ற பதத்தையும் அநுஷங்
கித்துக் கொண்டு, அதுக்கு அர்த்த மருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "எழில்"
என்றதுக் கர்த்தம் (விலக்ஷணரான) என்றது. மேலுக்கவ தாரிகையருளுகி

(க) தி-வாய்-மு-உ கூ. (உ)

கோ (ஸ்) தாநம்முதலானவைகளும் செய்து அவர்களைக்கொண்டு ரக்ஷையிடுவித்துக்கொண்டு காண்போருவர். நீயும் அவர்கள் ரக்ஷையிடும்படி வாராயென்ன; அதுவுங்கேளாமல் கர்வித்து ஓடப்புகுந்தானென்னுதல்; உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லிஓடப்புகுந்தானென்னுதல். அவன்சொன்னஉத்தரம்தானென்னென்னில்:-"அவர்கள் தங்கள் காரியத்துக்கன்றோ வந்தார்கள்; என் காரியத்துக்கோ வந்தார்கள்" என்றாப்போலே சில உத்தரம் சொல்லவும் கூடுமிறே. "ஐயரை ரக்ஷையிட்டு கோதா(ஸ்தா)நம் கொண்டுபோகிடாய், அவர்கள் ஸ்வரக்ஷணஸாபேக்ஷரா யன்றோ வந்தார்கள்" என்றாப்போலே சில சொல்லவும்கூடுமே. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே குணவானாய், அவர்களைச்சென்று நமஸ்கரித்து அவர்கள் ரக்ஷையிட, அந்த ரக்ஷை-தனக்கு ரக்ஷையாக நினைத்திருக்கிறானன்றே. (நம்பி) சர்வோத்தரனானவனே யென்னுதல், அந்த ரக்ஷையால் நிரபேக்ஷனானவனே யென்னுதல். (சந்திநின்று தருக்கேல், தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய் சிலநாள்) இன்னமும் சில நாள் மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண்.

களைக்கொண்டு ரக்ஷையிடுவித்துக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செய்வது, வாராய்" என்ன; அதுகொள்ளாமல் கர்வித்து சந்தியிலேநின்றுவிளையாடப்புக்கவாறே, (தருக்கேல் நம்பி சந்திநின்று) என்கிறாள். தீம்பால் பூர்ணனானவனே!, க்ஷுத்ரதேவதைகள் ஸந்நிதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்றுகர்வியாதேகொள். அவர்கள் ரக்ஷையிடுகைக்காக வந்திலையாகிலும், அந்த ஸ்தலந்தன்னில் நில்லாதேவாராய். (தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய்

றார் (அவர்களை யித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). "தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய்" என்றதைத் திருவுள்ளம் பற்றி தத்ப்ரதிகோடியாக வருளுகிறார் (உங்களையரித்யாதி). (அப்படியன்றோ செய்வது) என்றது - உனக்கு ப்ராஹ்மணராலே ஆசீர்வசநங்களை அப்போ செய்வித்தாரிறே யென்கை. "நம்பி சந்திநின்று தருக்கேல்" என்றநவயித்து, ஶப்தார்த்தமருளுகிறார் (தீம்பாலித்யாதி). கீழே "மறையோராலே ரக்ஷையிடுவிக்க வாராய்" என்றால், அத்தைக்கேளாமல் விளையாடு மவன் "தருககேல் நம்பி" என்றால் இத்தைக் கேட்பனோவென்கிற ஶங்கையிலே, அது செய்யா விட்டாலும் இத்தை அவஶ்யம் செய்யவேணு மென்னு மபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்கள் ரக்ஷையித்யாதி).

"என்னை இப்படி நிர்பந்தித்து நியமிக்கிறது, முன்பு அழைத்தாப்போலேயோ?" என்ன; (திருக்காப்புநானுன்னைச் சாத்தத்தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்) உனக்கு தேஜஸ்ஸு மிகவுண்டாம்படி நானுன்னைத் திருக்காப்புச்சாத்த-அழகிதாக ரக்ஷையிட, திருவெள்ளறையிலே நித்யவாஸம் செய்கிறவனே! (உருக்காட்டுமந்தி விளக்கின்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய்) திருவந்திக்காப்பு ஏற்றுவாரேற்றி யெடுப்பது, நிரதிசய போக்யமான திருமேனி காண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே. அதிறே அவனுக்கு ரக்ஷையாவது. [ஒளிகொள்ளுமந்திவிளக்கின்றுருக்காட்ட வேற்றுகேன் வாராய்] ரத்நாதிகளுடையதேஜஸ்ஸை அதிக்ரமித்திறே †இவன்தேஜஸ்ஸிருப்பது. (இன்று) என்றது - இப்போதென்றபடி. (கூ)

சிலநாள்) இன்னம் சிலநாள்மாத்ருவசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண்.

(திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்த) நான் உன்னை அழகிதான ரக்ஷையிட. (தேசுடைவெள்ளறை நின்றாய்) விலக்ஷணரானவர்கள் வர்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே! (உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு) உன் திருமேனியைக் காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. திருவந்திக்காப்பேற்றுவார் ஏற்றியிறே யெடுப்பது, நிரதிசயபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே; ஆகையாலே(உருக்காட்டும்) என்கிறது.(இன்றொளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய்) இப்போது ஒளியையுடை

"எழில்மறையோர்" என்ற பதத்தை உட்கொண்டு "தேசு" என்றதை விசேஷிக்கிறார் (விலக்ஷணரித்யாதி). ஜ்யோதி ரூபமான |இவன் திருமேனிக்கு விளக்குக் கொண்டு காணவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (திருவந்திக்காப்பித்யாதி). நிரதிஶயபோக்ய மாகையாலே த்ருஷ்டி தோஷபரிஹார பூர்வகமாகக் காண்கை புருஷார்த்த மாகையாலே யென்று தாத்பர்யம்.

"தேசுடைவெள்ளறை நின்றாய்! இருக்கொடு நீர் சங்கில் கொண்டிட்டு திருக்காப்பு சாத்த எழில்மறையோர் வந்து நின்றார். வாராய் நம்பி! சந்தி நின்று தருக்கேல்,சிலநாள் தாய் சொல்லுக் கொள்ளாய்" என்று இவரருளிச் செய்யாததுக்கும் அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (கூ)

---

† (பா) தீபதேஜஸ்ஸு.

மூ.—

போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவெள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக் காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமாலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா:—(போதமரித்யாதி). தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவிலே அமரும்படியான செல்வத்தையுடையவள். பூவில்பரிமளம் வடிவு கொண்டெழுந்தாப்போலேயிறே இவளுடைய மார்தவரூபம் தானிருப்பது. அதாவது-அவன் இவளுக்கு* ஸர்வரஸமும் ஸர்வகந்த(ஃ)முமானாப்போலே, இவளும் அவனுக்குஅப்படியாயிருக்கை. இவளுடைய செல்விறே அவனுக்கு ஸர்வாதிகத்வத்தாலுமுண்டான செல்வாயிற்றதும். இச்செல்வம் கொழுந்துவிடுவதும்

த்தாம்படி ஏற்றுநின்றேன்; இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். "திருக்காப்பு நானுன்னைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றேளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய்" என்றந்வயம். (கூ)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.— (போதமர்செல்வக்கொழுந்து) தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், ஸ்ரீயாகையாலே ஸகலஸம்பத்ஸமஷ்டிபூதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியாயிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். "பங்கயச்செல்வி" என்றிறே திருநாமம். (புணர்திருவெள்ளறையானை)அவள்தாமரைப்பூவை மறந்து

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (போதமரித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரை "போதமர்செல்வ" என்று விஶேஷித்துச் சொன்னதுக்கு நியாமகம், அந்த திவ்யதேசத்தில் நாச்சியாருடைய திருநாமப்ரஸித்தி யென்கிறார் (பங்கயவித்யாதி). பிறந்தகமான தாமரைப்பூவுக்கு ஶைத்யமார்தவ ஸௌரப்யாதிகளாலே போக்யதை குறைவற்றிருக்க, "புணர்" என்று இவளை ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறாளாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார்(அவள் தாமரையித்யாதி).

திருமார்பில் சுவட்டிலேயிறே. அந்தச் சுவடறிந்த பின்பிறே பிறந்தகத்தை மறந்தது. இனி இவளும் நினைப்பது-பிராட்டி ஸ்ரீமிதி(சி)லையை நினைக்குமன்றிறே. இக்கொழுந்துக்கு உபக்ந(ஷ்டு)மாவான் அவனேயிறே. ஆகையிறே "கொழுந்துபுணர் திருவெள்ளறையான்" என்றது. (கொழுந்து) தலைவி. இவளுடைய ப்ராதாந்யமும் தோன்றுமிறே, "திருவெள்ளறையான்" என்றபோதே.

(மாதர்க்குயர்ந்த வசோதை மகன் தன்னைக்காப்பிட்ட மாற்றம்) மாது-பருவத்தால் வந்த விளமையில் ப்ராதாந்யம். மாதர்க்கு

---

(௧) "அகலகில்லேன்" என்கிறபடியே க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனே. (உ)"கோல் தேடியோடுங்கொழுந்தது" என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, உபக்ந(ஷ்டு)த்தையொழிய, தரிக்கமாட்டாதாப்போலேயாய்த்து, போதமர் செல்வக்கொழுந்தான விவளும்-திருவெள்ளறையானுகிற உபக்நத்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்நம் - ஆதாரமாய் நிற்கும்மாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்தகொடியே ப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து, * செந்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநராய், இவளே அவ்வூருக்கு ப்ரதாநையாயிருக்கும்படி.

(மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை) (௩) "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ விவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றும் (௪) "எல்

அத்தை மறப்பிக்கும்படி நிரதிசய போக்யமாகையாலே புணர்ந்தாளென்று தாத்பர்யம். "புணர்" என்று வர்தமான தாத்பர்யம் (அகலகில்லேனித்யாதி). இவன் தாயமைரயிலும், பரமபோக்யனுகிலும், இவள் பிரியமாட்டாதேயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன "கொழுந்து" என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து நியாமகத்தையருளுகிறுர் (கோல்தேடியித்யாதி). இத்தால் அந்த போக்யவஸ்துவன்றியிலே த(ரி)ரியாத ஸ்வபாவையாகையாலே நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டையாளென்று தாத்பர்யம். "கொழுந்து" என்றத்தால், இவள்-கொடியாய், அவன்-உபக்ந(ஷ்டு)மாய், அத்தால்பலித்த தாத்பர்யாந்தரத்தை யருளுகிறுர், (உபக்நமித்யாதி.)

யசோதை மாதர்க்கு உயர்ந்தவளாகைக்கு ப்ரமாணமுகோ ஹேதுவைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, ஸப்தார்த்தயருளுகிறுர் (என்ன நோன்பித்யாதி).

---

(௧) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦. (உ) உ-திருவ-உஎ. (௩) உ-உ-௬
(௪) பெரு-தி-௭-௫

உயருகையாவது - தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களுக்கு அபிமதைகளுமாய், வஶவர்த்திகளுமா யிருக்கையிறே. இவளுக்கு உயர்த்தியாவது-பர்த்ரு ஸ்நேஹத்திலுங்காட்டில் புத்ரஸ்நேஹம் மிகுந்திருக்கை. ஆனவிறே பர்த்தாவுக்கு வஶவர்த்தியாவது. (க) "யதா யதா ஹி [illegible]-யதாயதாஹி கௌஸல்யா" இத்யாதிவத். "அசோதைமகன்" என்கையாலே, ஶ்ரீநந்தகோபரும் ஶ்ரீவஸுதேவரைப்போலேயோ தான். இவள் தான் "தன்மகன்" என்றபிமானித்தாளிறே, அவன் தான் *நந்தன் மைந்தனாகவாகு நம்பியாவதும். (மகன் தன்னைக்காப்பிட்ட மாற்றத்தை) பலகாலுமழைத்துக் காப்பிட்டு, தன்னுடைய ஸ்நேஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வாழ்த்தின ப்ரகாரத்தை. (மாற்றம்) சொல்லு.

(வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டு சித்தன்) வேதப்பயன் கொள்ளவல்லார் இவர்போலே காணும்; பயனாவது-மங்களாஶாஸநம் செய்கையிறே. ஶாந்திஸ்வஸ்திகள் வேதப்ரயோஜநமா யிருக்கச் செய்தேயும், ஸாதாரணாஸாதாரண விபாக(ஶூந்ய) நிரபேக்ஷமாகவும் வருமிறே. விஷ்ணு சித்தரான விவர் கொள்ளும்ப்ரயோஜநம் வ்யாவ்ருத்தமாயிறே இருப்பது. இந்த விஷ்ணு ஶப்தம்-வ்யாபகமான ப்ரதமரஹஸ்யத்தில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்

லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்றும் சொல்லும்படி இவனைப் பிள்ளையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலசேஷ்டிதாதிகளான ஸகலரஸங்களு மநுபவிக்கப்பெற்றவ ளாகையாலே, லோகத்தில் ஸ்த்ரீகளெல்லாரினும் உத்க்ருஷ்டையான யசோதைப்பிராட்டி. (மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம்) ரூபகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றாலும் அநவரதம் காப்பிடவேண்டும்படியாயிருக்கும் தன்னுடையபுத்ரனானவனை, புத்ரஸ்நேஹமெல்லாந்தோற்ற ரக்ஷையிட்ட பாசுரங்களை.

(வேதப்பயனித்யாதி) பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகையே வேததாத்பர்யமென்றறிந்து, கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாருளிச்செய்த மாலையான வித்திருமொழியில். (பாத

"தன்னை" என்று விசேஷித்ததால் பலிதத்தையருளுகிறார் (ரூபேத்யாதி)

வேதத்துக்குப் பயனாவது, சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களல்ல; இவர் மங்களாஶாஸநபரராகையாலே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (பகவதித்

(க) ரா-அயோ-௧௨-௬௮.

குமிறே. ஆகையாலேயிறே, (க)"விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலன்" என்றது. (சொன்னமாலை பாதப் பயன் கொள்ளவல்ல) அருளிச்செய்தமாலையாவது-சென்னியோங்களவாக, இதில் பாதப்பயனாவது-திருப்பல்லாண்டில் முதல்பாட்டில் முதலடியில் ப்ரயோஜநம். நிகமநப்ரயோஜநமும் இது தானேயிறே. இப் ப்ரயோஜநத்தை இவர பி(ழ்)மாநாந்தர்கதமானபக்தியோடே கொள்ள வல்லாருண்டாகில். (வினைபோமே) "இவரைப்போலே திருப் பல்லாண்டு பாடி அடிமை செய்யப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினைகளெல்லாம் வாஸனையோடே போமென்றருளிச் செய்கிறார். (௧௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி
வெண்ணெய் விழுங்கி ப்ரவேசம்.

ஸ்வா—கீழே பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டுத் தனக்கு வஶவர்த்தியாக்கித்தன்னருகே இவனை உறக்கி, நிர்ப்பரையாய்த்தன் க்ருஹகார்யத்திலேயும் ஒருப்பட்டாளாய் நிற்க, போதுவிடிகிற வளவிலே, இவன் இராச்செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி ஊரிலுண்டான பக்வைகளான

ப்பயனித்யாதி) பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமான்களாயுள்ளவர்களுடைய மங்களாஶாஸந விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம், ... (௧௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
எட்டாம்திருமொழி முற்றிற்று.

யாதி). (பின்னடியில் சொன்னப்ரயோஜநம்) என்றது - நாலாம்பாதத்தில் சொன்ன காப்பிடுகை யென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—வெண்ணெய் விழுங்கிப்ரவேஶ;— அந்திக்காப்பிட்டு மற்றை நாளில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலைகளை அநுபவிக்கிறுளென்று ஸங்கதி அருளிச்

(க) ௬-௪-௧௦,

ஸ்த்ரீகளும் வந்து முறைப்படாநிற்கச் செய்தேயும், "பகல் போது தானும் லீலாரஸபரவஶனாய்த் தீம்புகள் செய்யாநின்றான்" என்று பலரும் வந்துவந்து முறைப்பட, இவளும், "வேண்டா" "வேண்டா" என்றழைக்க வழைக்க, தீம்பு மாறாமல் நடந்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு சென்று பாகவத சேஷத்வத்தோடே தலைக் கட்டுகிறார். .... *

வெண்ணெய் விழுங்கி ப்ரவேசம்.

வ்யா;—கீழ் பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்குவசவர்த்தியாக்கி, தன்னருகே இவனையுறக்கி நிற்பளையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறங்கி உணர்ந்து, தன்னுடையக்ருஹகார்யபரவசையாய்வ்யாபரியாநிற்க, இவனுமுணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்களிலே புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி, அவையிருந்த பாத்ரங்களையுருட்டி யுடைத்து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முதலானவற்றை நிஶ்ஶேஷமாக வெடுத்து ஜீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவள்கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தைக் கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே, அவ்வவ க்ருஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு, "உன்பிள்ளையை இங்கேஅழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியையும், இவளும், அவர்கள் சொன்னவநந்தரத்திலே இங்கே இவனையழைத்துக் கொள்ளுகைக்காக, பலகாலும்இவனை ஸ்தோத்ரம்

செய்யக்கோலி, அதுக்கநுகுணமான வர்த்தங்களை அருளிச்செய்து கொண்டு வ்ருத்த வர்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (கீழ்பூச்சூட்டியித்யாதி). (உறக்கி) தூங்கப்பண்ணி. கீழ்த்திருமொழியிலே "அந்தியம் போதிதுவாகும்" என்றும், "பள்ளிகொள்போதிதுவாகும்" என்றும் ஸாயங்காலத்தில் காப்பிட்டபடி தோன்றுகையாலும், இத்திருமொழியில் "மேலையகத்திலே நெருப்பு வேண்டிச்சென்றேன்" என்றும், "கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந்துவித்த" என்றும் ப்ராதஃ காலவ்யாபாரம் தோன்றுகையாலும், மத்யே உறங்கி உணர்ந்தார்களாகச் சொல்லாவிடில் இத்திருமொழிகளுக்குஸங்கதி சேராதென்று திருவுள்ளம். (ஜீவித்து) என்றது - புஜித்தென்றபடி. இவனை யசோதை அழைத்தபின்பும், சிலர் முறைபட்டபடி சொல்லியிருக்கையாலே, (தனித்தனி)

மூ.—வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை
வெற்பிடையிட்டத னோசைகேட்கும்
கண்ணபிரான் கற்ற கல்விதன்னைக்
காக்ககில்லோ முன்மகனைக்காவாய்
புண்ணில்புளிப் பெய்தாலொக்கும் தீமை
புரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல
அண்ணற்கண்ணனோர் மகனைப்பெற்ற
யசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். (க)

அவ;—முதற்பாட்டு. "ராத்ரி இவன் உறங்குகிறான்" என்றிருந்தாள் இவள். அவன் போய் இராவெல்லாம் ஊரை மூலையடி நடத்திச் சிலுகு விளைத்தப்ரகாரத்தைச் சிலர் சிறுகாலே வந்து, பலவாகமுறைப்பட்டுச்சொல்லுகிறப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஸ்வா;—(வெண்ணெயித்யாதி). செவ்விகுன்றுமல் கடைந்து பாத்ரக(X)தமாக்கிச் சேமித்து வைத்த வெண்ணெய்களை விழுங்கிறு

பண்ணுவது, "உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை, வாராய்" என்பதாய் இப்புடைகளிலே பல வற்றையும் சொல்லி, இவனை [யழைத்தப்ரகாரத்தையும் தத்த த(x)வஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டுபேசி, முன்பு அவன்செய்தக்ரீடைகளெல்லாவற்றையு மநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

அவ;—முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ருஹங்களிலே இவன் செய்த தீம்புகளை, தாயாரான யசோதைப் பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவனை நீ இங்கேயழைக்க வேணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

என்றது பலிதம். (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது) என்றது "கொண்டல் வண்ணா" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து. (தத்ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு) என்றது - முறைப்பட்டவர்களுடையவும் தாயுடையவும்தசைகளை அடைந்தவரா யென்றபடி. ... ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "காக்ககில்லோம்" என்ற பஹுவசநத்தாலே பலர் வந்து முறைப்படுகிறதாகத் தோன்றுகிறதாகையால், ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களில் பண்ணின தீம்புகளைச் சொல்லுகிறார்களென்று பாட்டில் ப்ரமேயத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்கிறார், (ஊரிலித்யாதி). வெண்ணெய் விழுங்குகை புண்ணில் புளிப்பெய்தாப்போல் துஸ்ஸஹமான

னென்னுமிடம்,வாயது கையதுகாணலாமென்னுமிடமும் கொடு வந்து காட்டி "விழுங்கினவளவேயோ? (வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு) வெறுங்கலங்களைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்தான் காண்" என்ன; "வெண்ணெயைத்தானே விழுங்கினானாகிறான்; 'வெறுங் கலத்தை வெற்பிடையிட்டுடைத்தான்' என்கிற நிஷ்ப்ரயோஜந வ்யாபாரம் சேர்ந்திருக்கிறதில்லையே" என்ன; "ப்ரயோஜநம் - அதனோசை கேட்கையன்றோ அவனுக்கு வேண்டுவது" என்னுதல், ப்ரயோஜநம் - தன்மேல் துடராமைக்கு அம்பரதை பண்ணுவிக்கை யென்னுதல்;

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெண்ணெய்விழுங்கி) கடைந்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயை நிஸ்சேஷமாகக்களவிலேவிழுங்கி; அவ்வளவுமன்றிக்கே,(வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு) அது இருந்தபாத்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. "வெண்ணெயைத்தானே விழுங்கினானாகிறான்,வெறுங்கலங்களை வெற்பிடையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால் இவனுக்கு ப்ரயோஜநமென்?" என்ன; (அதனோசைகேட்கும்) "அது உடைகிறபோதை ஓசை கேட்கையாய்த்து-இவனுக்குப்ரயோஜநம்:அதுக்காகச்செய்யும்" என்ன;

நிம்பாகவேண்டுகையாலே,தாழிகளிலே சேர்த்தவென்று விசேஷித்து, பலர் வந்து முறைப்படுகையாலே- அநேகம் தாழிகளென்றும், மேலே வெறுங்கலமென்கையாலே-நிஸ்சேஷமாகவென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கடைந்தித்யாதி). அவர்கள் தங்கள்கண்முன்னே இவனை வெண்ணெய்களை விழுங்கவொட்டார்களாகையாலே - (களவிலே) என்றர்த்தஸித்தம். (அவ்வளவு மன்றிக்கே) என்றதுக்கு - வெண்ணெயாகில் மற்றை நாள் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளலாம், வெண்ணெயாலே பழகின பாத்ரத்தை ஸம்பாதிக்கை அரிதென்று தாத்பர்யம். யசோதையின் வார்த்தையாக மேலுக்கவதாரிகை யருளுகிறார் (வெண்ணெயைத் தானே யித்யாதி). சபலனாகையாலே வெண்ணெயை விழுங்கினானாலும் வெறுங்கலத்தை யுடைப்பனோ? ஆகையாலே உங்கள் வார்த்தை யெல்லாம் பொய்யென்று தாத்பர்யம். (செய்யுமென்ன) என்றது - செய்தானென்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்ல வென்றபடி.

ஆனால், "உங்களகங்களையடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள் என்ன; (கண்ணபிரான் கற்றகல்வி தன்னைக் காக்ககில்லோம்) "என்னை இவர்கள் பொய்யே சொல்லுகிறார்கள்" என்று தண்ணைப் பிசைந்து அழவும் கூடுமிறே. ஊரிலே "வெண்ணெய் களவு போயிற்று" என்ன; "என்னையன்றோ சொல்லிற்று" என்று சீற்றத்தோடே அடிப்புடைக்கொட்டி அழுதவனிறே. "உந்தாம் க்ருஹங்கள் - நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளாகில், ஆர்காப்பார்" என்ன; (உன்மகனைக் காவாய்) "உன்னை யொழியக்காப் பாரார்; இவன் கற்ற க்ருத்ரிமம் எங்களால் காக்கப்போகாது" என்ன;

ஆனால், "உங்கள் க்ருஹங்களை இவனுக்குப் புகுர அவகாசமில்லாதபடி அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள்" என்ன (கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககில்லோம்) க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகன் கற்ற க்ருத்ரிமவித்யையை நாங்கள் காக்கமாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்கலாம், இவனுடைய களவு எங்களால் காக்கப்போகாதென்கை. "பிரான்" என்கிறது-வ்யதிரேகோக்தி; ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றபடி. உந்தாம் க்ருஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளாகில் ஆர்காப்பாரென்ன ; (உன்மகனைக்காவாய்) "உன்னுடையபிள்ளையை நீகாத்துக்கொள்ளுவுதியாகில் எல்லாம் காவல்படும். "நீ அத்தைச்செய்யாய்" என்றவாறே,

"சிறுப்பிள்ளைகள் தீம்புகளைச் செய்யார்களோ? அவன் அறியாமல் ஏதேனும் சிலசெய்ததுண்டாகில்

தாய் வார்த்தை யாக மேலுக்க வதாரிகை (ஆனலித்யாதி). (அடைத்து) என்றது - கதவை யடைத்தென்றபடி. இத்தால் இவன்களவு காணாதபடி நோக்கிக் கொள்ளுங்க ளென்கை. (க்ருத்ரிமவித்யையை) என்றது - களவாகிற வித்யையை யென்றபடி. லோகத்தில் களவைக் காப்பாரில்லையோ? நீங்கள் மாட்டுகிறிலோ மென்பா னென் னென்ன வருளுகிறார் (எல்லாருடைய வித்யாதி). க்ருஷ்ணன் மேலே குற்றம் சொல்லும் போது உபகாரகனென்னப் போமோ வென்ன வருளுகிறார் (பிரானென்கிறதித்யாதி). "காக்ககில்லோம்" என்று நீங்கள்சொன்னத்தால்- "என்னைவந்துகாக்கச்சொல்லுகிறிகோளோ" என்று யசோதைப் பிராட்டிக்குக்கருத்தாகக் கொண்டு அவள்வார்த்தையாக மேலுக்க வதாரிகை யருளுகிறார் (உந்தாமித்யாதி).

புண்ணிலித்யாதிக்க வதாரிகை யருளுகிறார் (சிறுப்பிள்ளைகளித்யாதி).

(புண்ணிலித்யாதி) இவன் செய்கிற தீம்புகள் உளறல் புண்ணிலே க்ஷாரம் வைத்தாப்போலே காணிருப்பது. (புரைபுரையாலிவை செய்யவல்ல) "நீங்களொருத்தருமன்றோ சொல்லுகிறீர்கோள்" என்ன; புரையிடந்தோறும் புரையிடந்தோறும் இந்த க்ருத்ரிமம் செய்யவல்லவனிறே. புண்புரையென்னவுமாம். (அண்ணற்கண்ணன்) அண்ணல்-ஸ்வாமிவாசகம். "க்ருத்ரிமத்துக்கெல்லாம் அக்ரகண்யன்" என்னுமிடம் கண்ணிலே தோன்றுமிறே. (அண்ணற்கண்ணன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்கும் நியாம்யனாகாதவனென்னவு

நீங்களும் சற்றுப் பொறுக்கவேண்டாவோ? இப்படி அலர்தூற்றலாமோ?" என்ன; (புண்ணில் புளிப்பெய்தாலொக்கும் தீமை) புண்ணிலே புளியைக் குறந்திட்டால் கரிக்குமாபோலே, துஸ்ஸஹமான தீமைகளைச் செய்யாநின்றால் எங்ஙனே பொறுப்பது. "நீங்கள் ஓரகத்திலுள்ளாரன்றோ? இப்படி சொல்லுகிறீர்கோள், உங்களோரகத்திலும் இப்படிநின்று இவன் தீம்புகளைச் செய்கிறானாகாதே" என்ன; எங்களகமொன்றிலுமன்று, (புரைபுரையாலிவைசெய்யவல்ல) அகந்தோறும் இப்படியிருந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காண் இவனென்கிறார்கள். புரையாவது-க்ருஹம். வீப்ஸையால் - அகந்தோறுமென்றபடி. ஆல்-அசை.

(அண்ணல் கண்ணன்) அண்ணலென்றது-ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது- ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணையுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - க்ருத்ரிமர்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்கு ப்ரகாசகமான

(அலர்தூற்றலாமோ) பழி சொல்லலாமோ?. (புளியை) என்றது - புளிக்குழம்பையென்றபடி. "பெய்தால்" - என்றதினர்த்தம் (குறந்திட்டால்) என்றது. வார்த்தாலென்றபடி. "பஞ்சலக்ஷம் குடியான இவ்வூரிலெல்லாரும் வந்து சொன்னார்களோ? நீங்கள் இப்படி சொல்லுகிறதென்? எல்லா க்ருஹங்களையும் விட்டு உங்கள் க்ருஹங்களுக்கு மாத்ரம் இவன்தீம்பு செய்ய வந்தானோ? உங்கள் வார்த்தையை மெய்க்கொள்ளக் கூடாது" என்னு மபிப்ராயம்தோன்ற வவதாரிகை யருளுகிறார்) நீங்கள் ஓரகத்திலித்யாதி). (ஓரகத்தில்) என்றது சிலக்ருஹங்களிலென்றபடி.

மூ.—வருக வருக வருகவிங்கே
வாமன னம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்தங்
காகுத்தநம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய்
அஞ்சநவண்ணு வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லேன்
பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே.

மாம். (ஓர்மகனைப் பெற்ற யசோதை நங்காய்) இப்படி அத்விதீய மான பிள்ளைபெற்ற பூர்த்தியையுடையவளே! (உன்மகனைக்கூவாய்) இது இங்ஙனே நடவாநிற்க, வேறே சிலர்''எங்களகங்களிலே இப்போது செய்கிற தீம்புகளைப் பாராய்'' என்று முறைப்பட்டு, ''உன் மகனையழையாய்'' என்கிறார்கள்.

இத்தால்-முமுக்ஷுக்களை அங்கீகரித்து, மோக்ஷருசியில்லாதாரை ஸங்கல்பவ்யவஸாயஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே தள்ளியழிக்கையே ப்ரயோஜநமான ப்ரகாரத்தையுடையவனென்று தோன்றுகிறது.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இவன் செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி வேறே சிலர்வந்து முறைப்பட, அது பொறுக்கமாட்டாமல் இவனை அழைக்கிறாள்.

கண்ணையுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக் கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அணியனாகாதவ னென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே, (க) ''தன்னம்பி நம்பியுமிங்கு வளர்ந்தது அவனிவை செய்தறியான்'' என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பி மூத்தபிரானுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். (ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோதைநங்காய்) இப்படி அத்விதீயனான பிள்ளையைப் பெற்றபூர்த்தியை யுடையவளே!. (உன்மகனைச்கூவாய்) இப்படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளாய். ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி தன் புத்ரனானவனை யழைத்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(க) தி-மொ-௧௦-எ-௪.

ஸ்வா;—(வருகவித்யாதி) ஒருகால் அழைத்தால் வாராமையாலே பலகாலு மழைக்கிறாள். உனக்கும் அவத்யம்; எனக்கும் அவத்யம்;உங்கள்தமப்பனுருக்கும் அவத்யம்; நீ பிறந்தவூர்க்குமவத்யம். உன்னளவிலேவெறுத்திருக்கும் கம்ஸஶிஶுபாலாதிகளுக்குப்ரியம். ஆகையாலேஇவன் வருமளவும், "வருக வருகவருக" என்னுமித்தனையிறே இவளுக்கு. இப்படி அழைத்த விடத்திலும் வாராமையாலே, "நீ வாமந னம்பியன்றோ- குணபூர்த்தியுடையவனன்றோவாராய்" என்றுகுணம்கொள்ளுகிறாள். "தாய் சொல்லுக் கேட்கவேணுங்காண், தாய்க்கில்லாதான் ஊர்க்குண்டோ? வாராய்"என்கிறாள். பலகாலு மழைக்க, நியாம்யனாய் வாராமையாலே குணங்கொண்டழைக்கிறாள். (கரியகுழல் செய்யவாய் முகத்தெங் காகுத்தநம்பி வருகவிங்கே)"வாமநனம்பிவருக" என்றவாறே அணுகவந்தான்.வந்தவாறே இவனை நறப்பார்த்தாள். பார்த்தவளவிலே, கரிய குழலையும், செய்ய வாய்முகத்தையும் காண, தன் நியந்த்ரு

வ்யா;—(வருகவருகவருகவிங்கே) அங்கேயிருந்துதீம்புகளைச் செய்து, கண்டார்வாயாலே பரிபவங்கொள்ளாதே இங்கேவாவென்கிறாள்.வருகவென்றது-வாவென்றபடி. அவன்கடுகவருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறாள். இப்படி யழைத்தவிடத்திலும் வாராமையாலே, (வாமநனம்பிவருகவிங்கே) நீவாமநநம்பியன்றோ, ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் செய்யும் குணபூர்த்தியுடைய நீ யிங்கேவாராயென்கிறாள். அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, (கரியவித்யாதி) கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்ததிருப்பவளத்தையும்,உபமாநரஹிதமாய்க்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு.(வருவருகவித்யாதி) "அசலகத்தார் பரிபவம் பேசத்தரிக்ககில்லேன்"என்றதைக் கடாக்ஷித்து,வரச்சொல்லுகைக்குஹேதுபூர்வகமாகத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அங்கே யித்யாதி). இத்தால் நீவந்தாயாகில் பரிபவம் கேளாமலிருக்கலா மென்ற தாயிற்று. (வாராமையாலே) என்றதுக்கு (இங்கேவாராய்) என்றத்தோடந்வயம். "கரியகுழல்" என்றும், "செய்யவாய்" என்றும் விசேஷித்ததத்தாலே "வண்ணமெழில்கொள்" "வண்டொத்திருண்ட" என்றதும், "என்தொண்டைவாய்ச்சிங்கம்" என்றதும் ஸ்ம்ருதமாய், அத்தாலே ஒரு உபமாநம் சொன்ன தாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முகத்துக்கு அவைகளுக்குப் போலே ஒருவிசேஷண மிடாமையாலே, "என்மகன் முகம் நேரொவ்வா" என்றபாசுரம்ஸ்ம்ருதமாய் அத்தாலே சந்த்ராதிகள் ஒப்பா கார்களென்று விவக்ஷித்த ருளுகிறார் (உபமாநரஹித மாய்க்கொண்டு) என்று.

த்வத்தையும் மறந்து, இவனை அணைத்து, "மாத்ருவசந பரிபாலநம் செய்தவனன்றோ" என்றுமிகவும் உகந்தெடுத்துக்கொண்டு "இவனையோ நீங்கள் க்ருத்ரிமனென்றது" என்று அவர்களைவெறுத்து, வார்த்தைசொல்லுகிறாள்.

(அரிய னிவனெனக் கின்று நங்காய்) இவன் எனக்கரியன்; (அகலகத்தார் இன்று பரிபவம் பேசத்தரிக்ககில்லேன்.) உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களுக்கரும்பேறா யிருக்கிறவோபாதி, இவனும் எனக்கரியன் காணுங்கோள். இதன் முன்பெல்லாம் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டாடிப் போந்த வகலகத்தார்-இன்றுபரிபவம் சொல்லப்புக்கவாறே,

---

கொண்டு இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநின்ற திருமுகத்தையுடையனாய், மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன்றோ நீ. இங்கேவாராயென்ன;

முறைப்பட்டுவந்து நின்றவர்களிலே ஒருத்தி (க) "அஞ்சவுரப்பாள் அசோதை" என்கிறபடியே "நீ நியமியாமல் கொழுக்கொடுத்தன்றோ இப்படி இவன் தீம்பிலே தகணேறவேண்டிற்று; இப்போதும்இவனைப்புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாயித்தனை போக்கி, நியமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலையே" என்ன; (அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய்) என்கிறாள். பிள்ளைபெற்று ஸ்நேஹித்துவளர்த்துப்போரும் பூர்த்தியை யுடையவளே! இவனெனக்கு இன்று பெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியிருக்கிறவனை நான் கருக நியமிக்கமாட்டேன்காணென்கை.

"செய்யவாய்" என்றபோதே முகம் அர்த்த ஸித்தமாயிருக்க, "முகத்து" என்று சொன்னதுக்கு விசேஷமின்னதென்று காட்டுகிறார் (இரண்டுக்கு மித்யாதி). (உ) "கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம்போன" என்றத்தையும் (ங) "[illegible] - பிதுர்வசநநிர்தேசாத்" என்றத்தையுமுட்கொண்டு காகுத்தபதலப்ய மான குணத்தை-நம்பி பதத்துக்கு விவக்ஷிதமாக வருளுகிறார் (மாதாபிதாக்களித்யாதி). "என்" என்றதுக்கு - அப்படியே எனக்கும் வஶ்யனாக வேணு மென்று கருத்துக் கண்டுகொள்வது.

(கொழுக் கொடுத்தன்றோ) என்றது - பெருமை யுண்டாக்கியன்றோவென்றபடி. "வெண்ணெய் விழுங்கி" என்றத்தால் பலித்தது "கள்ளன்" என்றது. "வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டு" என்றதால் பலித்தது (தீம்பு) என்றது. ... ... (உ)

(க) நா-தி-ந-கூ. (உ) ௩-கூ-௪. (ங) ரா-பா-க-உ௪.

மிகவும் வெறுப்பாய் "பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்" என்று அதில் குணபூர்த்தியுடையா ளொருக்தியைக் குறித்து, தன் வெறுப்பைச் சொல்லி, தன் பிள்ளையைப் பிடித்து "இங்கே போராய்" என்று உள்ளே போகிறுளா யிருக்கிறது.

(அஞ்சனவண்ணு)என்று-ஸமுதாய சோபையைக் கண்டபோதே ப்ரேமாந்தை(ஸ்ரீ)யாமிறே. *வண்ணமருள் கொள்ளப் பண்ணுமிறே.

இத்தால் "வருக வருக" என்று பலகாலு மழைக்கையாலே, ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோன்றுகிறது. "ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோற்றித்துத் தான் எங்ஙனே" என்ன; நீ வாமனநம்பியன்றே வென்கிறூர். ஆஶ்ரிதனான இந்த்ரனுக்காகவாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அநாஶ்ரிதனான மஹாபலி பக்கலிலும் சென்றிலையோ வென்கிறூர்."காகுத்த நம்பி" என்கையாலே, மாத்ருவசநவ்யாஜத்தாலும்,ஆஶ்ரிதரானதேவர்களுக்காகவும்,ருஷிகளுக்காகவும், ப்ரதிகூலனான ராவணனுடைய ஸமீபமான வென்றிச் செருக்களத்திலே சென்றவனல்லையோ?. சென்றதும், சிலையும் கணையும் துணையாகவிறே. "அசலகம்" என்கிறது-ப்ரபத்த்யுபாயபரரை.ப்ரபத்த்யுபாயபரர் பேசுமவை - மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு ப்ரதிகூலமாயிறே தோற்றுவது.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், இந்தப்பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமல், "எந்தக்கறுந்தாளுநின்ன், எந்த மாணிக்கக்குழாயெடுத்தான், இவனையே இதெல்லாம் சொல்லிற்று. கறப்பன கடைவன

இப்படி இவள் சொன்னதுக்குத்தான் உத்தரம் சொல்லி, மீளவும்தன்பிள்ளையானவனைக்குறித்து,பரிபவம்பொறுக்கமாட்டாமையாலேவந்த தன் க்லேஶத்தைச் சொல்லியழைக்கிறுள்;(அஞ்சநவண்ணு) கண்டவர்கள் கண் குளிரும்படி அஞ்சநம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே!. (அசலகத்தார் பரிபவம்பேசத் தரிக்ககில்லேன்) அசலகத்தாரானவர்கள் "கள்ளன், நிம்பன்" என்றுப்போலே உன்னைப் பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (பாவியேனுக்கிங்கேபோதராயே) இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்லேஶம் தீரும்படி இங்கேவாராய். .... (உ)

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு
தேக்கமொன்றுமிலன் தேசுடையன்
உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெயுறிச்சி
யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான்
அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயம் செய்வதுதான்
வழக்கோவசோதாய்!
வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக்கூவாய்
வாழவொட்டான் மதுசூதநனே. (௩)

வெல்லாம் ஸ்வக்ருஹத்திலே யுண்டாயிருக்க, விளைவதறியாமல் ஸ்வக்ருஹத்துக்கும்பரக்ருஹத்துக்கும் வாசியறியாமல் புகுந்தான்; வெண்ணெயைத் தொட்டான். பாலைத் தொட்டானென்றுப்போ லேகதறுகிறதெல்லாம் என்தான்?'' என்றுபிள்ளைப்பிணக்குப்பிணங் குவராம். .... (உ)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. (திருவுடையித்யாதி) "பாவியே னுக் கிங்கே போதராயே" என்று கொண்டு போய் உள்ளேவிட்டா ளாக நினைத்திருந்தாளிவள். அவன் ஊரில் போய்ச் செய்கிற விஷ மங்களை அறியாளே இவள். வேறே சிலர் வந்து முறைப்படத்துடங் கினார்கள்.

ஸ்வா—ஐஶ்வர்யத்தால் ஶ்ரீமத் புத்ரனாயிருக்கிறவனென்று

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. முன்புத்தையவர்களையொழிய வே றே சிலர் வந்து, தங்கள் க்ருஹத்திலே அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி, "இப்படி அருகிருந்தாரை அநியாயஞ்செய்யலாமோ?, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளாய்'' என்றப்ர காரத்தைச் சொல்லுகிறது. .... *

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு.(திருவுடையித்யாதி)முதல்பாட்டில் பலதாழிக ளிலே வெண்ணெய்களை யெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக விழுங்கி, அந்தப்பாத்ர ங்களையு முடைத்தா னென்று சொல்லி யிருக்கையாலே, இப்பாட்டில் "உரு கவைத்தகுடத் தொடு வெண்ணெ யுறிச்சி யுடைத்திட்டு'' என்று சொல் லுகையாலே, முன் சொன்ன வர்களுக்கு வெண்ணெயும் கலங்களு முண்டா கக் கூடாமையாலே அருளுகிறார் (முன்புத்தை யித்யாதி).

(ஶ்ரீமான்) என்றதால் பிராட்டிக்கு வல்லப னென்று தோன்று மள வில் ப்ரக்ருதோபயோகமில் லாமையாலே, பழி சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச்

தல். ஸ்ரீமானுனவனென்னுதல், (தான் தீயவாறு தேக்க மொன்று மிலன்) இவன் தீமை செய்கிற ப்ரகாரங்களைப் பார்த்தால் ஸாவதியா யிருக்கிறதில்லை. இவனைப் போலே தீம்பாயிருப்பார் சிலரைக் காண்கிறிறே ஓருபமாக மிட்டுச் சொல்லலாவது. (தேக்கம்) தடை. (தேசுடையன்) செய்ததுக்கு நியமித்தால் பயப்படுகையன்றிக்கே, செய்யுமவற்றை நினைக்கையாலே க்ருத்ரிம ப்ரகாரத்தைத் தனக்கு தேஜஸ்ஸாகவும், அதுதானே உடைமையாகவும் நினைத்து, தீம்புகள் செய்யாநின்றான்.

வ்யா.—(திருவுடைப்பிள்ளை) ஸ்ரீமானுனபிள்ளை; ஐஸ்வர்யத்தால் குறை வற்றவனென்கை. இத்தால் - ஸ்வக்ருஹத்தில் ஜீவநமற்று வயிறுவாழாமல் செய்கிறானன்றே; செல்வச்செருக்காலே செய்கிற தீம்புகளிறே இவையென்கை. (தான்தீயவாறு தேக்க மொன்று மிலன்) தான் தீம்புசெய்யும்ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் பார்த்து, "நாம் இத்தைச் செய்யும்படியென்?" என்று தேங்குதல் அல்பமுமுடையவனல்லன்; தடையறச் செய்யாநிற்கு மென்கை. (தேசுடையன்) தேக்கமில்லாதவளவேயோ? இது தன்னையே தனக்குத்தேஜஸ்ஸாகவுடையனுயிராநிற்கும். இத்தால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சானென்கை.

சேரவர்த்தம் காட்டுகிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). தேக்கத்துக்கு ப்ரஸக்தியை "பிள்ளை" என்றபதத்தையும், "திருவுடை" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித் தருளுகிறார் (தானித்யாதி). (பிறப்பையும்) என்றதுக்கு-பஞ்சலக்ஷம் குடியான விவ்வூருக்குத் தலைவனான நந்தனுடைய வயிற்றில் பிறப்பையு மென்றபடி. (தேங்குதல்) அஞ்சுதல். இத்தால் பலிதத்தையருளுகிறார் (தடையித்யாதி). குற்றம் சொல்லவந்தவர்கள் திருமேனியின் புகரைச் சொல்லி வர்ணிக்கக் கூடிமோ வென்னவர்த்த மருளுகிறார் (தேக்கமில்லாத வித்யாதி). (தேஜஸ்ஸாக) என்றது - அதிஶயமாக வென்றபடி. பழிசொல்லும் ப்ரகரணத்தில் "இத்தை அதிஶயமாகவுடையவன்" என்றால், இதுபழி சொன்னதாய்த்தோ வென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). லோகத்தாரைப் போலே பழிக்கஞ்சவேண்டியிருக்க, அது செய்யானென்கையும் பழி யென்று திருவுள்ளம்.

"அருகிருந்தார் தம்மை" என்று பலர் முறைப்படுகையாலே, பஹுப்ரகாரமான தீம்புகள் செய்தது ஸித்த மென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளுகி

அந்தத்தீம்புகளேதென்னில், அதிலே ஒரு தீம்பைச்சொல்லி முறைப்படுகிறாள், (உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெயுறிஞ்சி) உருக்குவதாகவைத்த பாத்ரத்தோடே வெண்ணெயையுறிஞ்சி, பாத்ரத்தையுமுடைத்து, எங்களுக்குப்பிடி தருவதும் செய்யாமல் போந்து, இப்போது உன்னருகேவந்து நில்லாநின்றான். (அருகிருந்தார் தம்மையநியாயம் செய்வதுதான்வழக்கோ வசோதாய்) உன்னயலிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பிள்ளையைக் கொண்டு வேண்டிற்றுச்செய்கிறவிதுதான் ந்யாயமோ அசோதாய்!.

(வருகவென்றுன் மகன் றன்னைக்கூவாய்) இவர்கள் முறைப்படப் புகுந்தவாறே ஓடத்துடங்கினான். [இன்னும் பிறங்கொளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்] "ஒட்டியொட்டாத வெண்ணெயையும், உறிச்சியுடைப்பதாகப் போகிறான்" என்று, தந்தாமகங்களைச் சோதிப்பதபாக, இவனுக்கு முறைப்பட்டவர்களெல்லாம் அவன் பின்னே, "வாழவொட்டான் மதுசூதனனே" என்று தாங்களசொல்

இப்படி நீங்கள் சொல்லுகைக்கு இவன்றான் செய்தவையெ ன்னென்ன; செய்தவற்றில ஒன்றைச்சொல்லுகிறார்கள் (உருகவித்யாதி) உருக்குவதாகவைத்த பாத்ரத்தோடே வெண்ணெயையுறிஞ்சி, பாத்ரத்தையுமுடைத்து, தான் அல்லாதாரைப் போலே இவ்வருகே போந்து நில்லாநின்றான். (அருகிரப்யாதி) உன்னயலிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பிள்ளையைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறவிதுதான் ந்யாயமோ அசோதாய்.

(வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக்கூவாய்) உன்னுடைய பிள்ளையானவனை, இங்கே நின்று இன்னமும் தீம்புகளைச் செய்யாமல் உன்னருகே வாவென் றழைத்துக்கொள்ளாய். (வாழவொட்டான் மதுசூதனனே) நீஇது செய்யாயாகில் எங்களை அவன்குடிசெய்து

றார் (செய்ததிலொன்றை)என்று. இப்படி க்ருஷ்ணன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டபின்பும் அவள் நிருத்தரையாயிருக்கையாலே, அவள்மேலே தானே குற்ற முண்டென்று தோற்றிச்சொல்லுகிறார்களாக விவக்ஷித்து, இவள்நேரே குற்றஞ்செய்யாதிருக்க, இவள்மேலே சொல்லும்படியெங்ஙனே யென்ன; அத்தைப் பரிஹரியாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார்(உன்னயலிலேயித்யாதி). அயல்-அசல்;(குடிசெய்து)-குடித்தனம் செய்து. அதாவது-இழையிறுத் தென்றபடி.

விக்கொண்டு கைநெரித்தோடத் துடங்கினார்கள். "வாழவொட்டான்" என்றது-குடிமைசெய்து குடிவாழ்ந்த ஓரிடத்திலே கிடக்கவொட்டானென்றபடி. (மதுசூதநன்) முன்பெல்லாம் விரோதிநிரஸநம் செய்து போந்தவன்தானே இப்போது விரோதம்செய்யாநின்றான்.

இத்தால், களவு-தேஜஸ்ஸாயிற்று. கள்ளரை "கள்ளர்" என்னப்பொறுத லோகத்திலே தான் களவிலே ஒருப்பட்டு, "கள்ளன்" என்னும் பேரைப் பூண்கையாலே களவுதான் ந்யாடமுமாய் அவனுக்குத் தேஜஸ்ஸுமாகக் கடவது. "வெண்ணெயை அங்கீகரித்து, வெண்ணெயிருந்த பாத்ரத்தையுமுடைத்தான்" என்கையாலே, "ஆத்யந்திகஸம்ஹாரமான மோக்ஷப்ரதன் இவன்" என்று தோற்றுகிறது. "தேக்கமொன்றுமிலன்" என்கையாலே-ஒருவர்க்கும் நியாமயனன்றென்கிறது. .... (ங)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. "வருக வென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்" என்கையாலே "இங்கே போதராய்" என்கிறாள்.

குடிவாழ்ந்திருக்கவொட்டான்காணென்கை. "மதுசூதநன்" என்றது - முன்பு விரோதிநிரஸநஞ் செய்து போந்தவன், இப்போது, தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்றானென்கிறவெறுட்பாலே.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. "வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்" என்றவாறே, இவள் அவனை ஸ்துதிபூர்வகமாக அழைக்க, அவனும் ப்ரீதனாயோடிவந்து அகத்திலேபுகுர, இவள் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

(குடிவாழ்ந்திருக்க) தங்கள் வீடுகளிலே ஸுகமாகவிருக்க. இத்தால் வெண்ணெயெல்லாம் போனால் நாங்கள் இறையிறுத்து ஜீவிக்க விரகுண்டோவென்றபடி. ... ... (ங)

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (கொண்டலித்யாதி) "தெண்டிரைசூழ்திருப்பேர் கிடந்த திருநாரணா" என்றழைக்கையாலே, பூர்வார்த்தமெல்லாம் யசோதாவஸ்த்தாபந்நராயும், "ஆய்ச்சிதானும் கண்டு எதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ள" என்று அந்யையாகச் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தமெல்லாம் தாமான தன்மையாலு மருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு இப்பாட்டிலர்த்தத்தைக் காங்கவருளுகிறார் (வருகவென்றித்யாதி).

மூ.—கொண்டல்வண்ணா விங்கேபோதராயே
கோயில்பிள்ளாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரைசூழ் திருப்பேர்க்கிடந்த
திருநாரணா விங்கே போதராயே
உண்டுவந்தேனம்மமென்று சொல்லி
யோடியகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக்
கண்ணபிரான் கற்றகல்வி தானே. (ச)

ஸ்வா;—(கொண்டலித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே. (கோயில் பிள்ளாயிங்கே போதராயே)நியந்த்ருத்வாபாவபர்யந்தமான ஸர்வநியந்தாவானவனே! இங்கே போதராயே. "கோயில் பிள்ளாய்" என்பதிலும், ஸாக்ஷாத் கோயில் பிள்ளா யென்கையிறே உசிதம். "கொண்டல்வண்ணன் -வெண்ணெயுண்டவாயன்" "கோயில்பிள்ளை" என்றபோதே அதுதானும் இதிலே உண்டிறே. (க)[அரவணையீர் - செங்கோல் நடாவுதிர்] செங்கோலுடையவனென்றபோதே ஸர்வாதிகத்வம் விசதீகரிக்கலாவது கோயிலிலேயிறே. (தெண்டிரைசூழ்திருப்

வ்யா;—(கொண்டலித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகம் போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! அங்குநின்று மிங்கே போதராயே. "போதராய்"என்றது-வாராயென்றபடி. (கோயில் பிள்ளாயிங்கே போதராயே) (உ)"கொண்டல் வண்ணன்-கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்னும்படி கோயிலிலேவஸிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கேபோதராயே. (தெண்டிரையித்யாதி) தெளிந்ததிரைகளை யுடைத்தான புனலாலே சூழப்பட்ட

"கொண்டல் வண்ணா" என்ற வநந்தரம்கோயில், ஸ்ம்ருதமான வழியென்னென்ன வருளுகிறுர் (கொண்டல் வண்ணனித்யாதி). இருவரும் கொண்டல் வண்ணனென்கையால் வந்த ஸாத்ருஶ்யத்தாலே ஸ்ம்ருதமாயிற்றென்று திருவுள்ளம். "தெண்டிரை" என்றதுக்கு - தெளிந்த திரையையுடைய ஜலமென்று விவக்ஷித்து, மேலே "உண்டுவந்தேனம்மம்" என்றதுக்கநுகுணமாக, "அம்மமுண்ண" என்றத்யாஹரித்து அர்த்தமருளுகிறுர் (தெளிந்த வித்யாதி).

(க) திருவி-௩௩. (உ) அமல-கo.

பேர்க் கிடந்த திருநாரணு இங்கே போதராயே) தெள்ளிதான திரையையுடைத்தான காவேரியாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரில் கண் வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனென்னும்ப்ரதமபதவாச்யனானவனே!.

(உண்டுவந்தேனம்மமென்று சொல்லியோடியகம்புக) "உண்ணவாராய்" என்றழைத்துவர, இவன், இவள்கத்தை நோக்கிஉண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும் உண்டு வந்தேனென்றுவர, ஆய்ச்சிதானுந்

திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்த ஸ்ரீமானான நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே.

(உண்டித்யாதி) இப்படி ஸ்துதிபூர்வகமாக அவளழைத்த வாறே, கிட்டவந்து "அம்மமுண்டு வந்தேன்காண்" என்றுசொல்லி ஓடிவந்து அகத்திலேபுக, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த வரத்தையும் முகத்தில் ப்ரஸந்நதையையுங்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, "கண்ணபிரான் கற்றகல்வி தானிருந்தபடியே" என்று ப்ரீதராகிறார்.

அன்றிக்கே, "ஆய்ச்சிதானும் கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக் கொள்ள" என்றது - பிறர்சொல்லுமாபோலே தன் செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவர வேணுமென்றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று "வேணும் வேண்டா" என்னவமைந்திருக்க

(அகத்திலே புக) என்றது - புக்கபோதென்றபடி. "எதிரே சென்று" என்றத்தால்-காண்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், "கண்டு" என்று விசேஷிக்கையாலே, இத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவன் வந்த வரத்தையுமித்யாதி). (இருந்தபடியே) என்றது - பாட்டில் அத்யாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்.

(பிறர்சொல்லுமாபோலே) என்றவிடத்தில், (க) "வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:- வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:" என்றும், (உ) "சடகோபன்சொல்" என்றும்போலே சொன்னுளென்று திருவுள்ளம். "உண்டுவந்தேனம்மம்" என்று சொல்லுகையும், ஓடியகம்புகுகையும், எதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளும்படியான சிலஸம்ப்ரம வ்யாபாரங்களும், தாயானவள் தன்னிலே ஸ்லாகித்து ப்ரீதையாகைக்கு ஹேதுக்களாக தர்ஸிப்பிக்கவேண்டித் தாத்பர்யத்தையருளுகிறார் (அம்மமுண்ண

(க) ரா-பா-ச-க.   (உ) தி-வாய்-

(கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்ற
கல்விதானே) இவன் "உண்டுவந்தேன்" என்று வருகிறபோது,
உன்னை வழைத்துச் சொல்லுகிறவிவள், இவன் முகத்தில் ப்ரஸந்ந
தையைக் கண்டவாறே, இவனுண்ணாமையை மறந்து, தானும் ப்ர
ஸந்நையாயெடுத்துக் கொள்ளும்படியிறே, "இவன்றன் கற்றகல்வி"
என்று ப்ரஸந்நராய்க் கொண்டாடுகிறார். (௪)

"உண்டுவந்தேனம்மம்" என்றபடியும், ஓடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடி
யுமான அந்த உக்திவ்ருத்திகளைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரான
தானும் முன் தான்செய்ததீம்புகளை மறந்து, எதிரேவந்து எடுத்துக்
கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவையெல்லாவற்றை
யும் அநுஸந்தித்து, "கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே" என்று-
"ஒருவன் கற்றகல்வியிருந்தபடியென்? இப்பருவத்திலே இத்தனை
விரகெல்லாம் இவனறிவதே" என்று தன்னிலே ஸ்லாகித்து ப்ரீ
தையாகிறாளென்று யோஜிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்
வோத்தரார்த்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும். .... (௪)

அவ,—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி க்ருஹத்திலேவந்து புகுந்து
இவளை யுகப்பித்து நின்று, அவன் முன்போலே அசலகங்களிலே

வரவேணுமித்யாதி). (உண்டு வந்தேனம்மமென்றபடியும்) என்றது - தா
யானவிவளுக்குத் தானுண்டதுப்ரீதிஜநகமென்றும், உண்ணாதது க்லேச
ஜநகமென்றும், இவனறிந்து சொன்னபடியுமென்றபடி. (உள்ளே புகுந்த
படியும்) என்றது - அழைத்தவுடனே நடையழகோடே வந்தபடியுமென்ற
படி. எடுத்த பாசுரத்துக்கு ஸப்தார்த்தபூர்வகம் தாத்பர்யார்த்த மருளுகி
றார் (ஒருவனித்யாதி). பூர்வயோஜநாபேக்ஷயா இந்த யோஜனைக்கு வாசிய
ருளுகிறார் (இப்படியானவித்யாதி). முன் யோஜனையிலே யசோதா பாவ
னையாக பூர்வார்த்தமும், தாமானதன்மையாலே உத்தரார்த்தமுமாக வேண்
டுகையாலே வைரூப்யமென்றும், இந்த யோஜனையில் எல்லாம் யஸோதா
பாவனையாலே சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... ... (௪)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாலைக்கறந்தித்யாதி) கீழே அழைத்தத்தா
லேவந்து அகம்புகுந்தவனை, புந: இவன்மேலே தீம்புகளைச்சொல்லி முறை
ப்படக்கூடுமோவென்ன, அத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு இப்பாட்டின்
தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (இப்படிக்ருஹத்திலே யித்யாதி). (இவளை உகப்
பித்து) என்றது - தீம்புகளை மறக்கும்படி உகப்பித்தென்றபடி. (அசலகங்கள்

மூ.—பாலைக்கறந்தடுப் பேறவைத்துப்
பல்வளையாளென் மகளிருப்ப
மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச்சென்
றிறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன்
சாளக்கிராமமுடையநம்பி சாய்த்துப்
பருகிட்டுப் போந்துநின்றான்
ஆலைக்கரும்பின் மொழியனைய
யசோதைநங்காயுன் மகனைக்கூவாய். (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாலையித்யாதி) ஸம்ருத்தஞ்ஜனைப் போலே வஸவர்த்தியாய், * வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினாலுண்டான பாலைக்கறந்து. "கறந்து" என்கிற அருமை-"ஸமுத்ரத்தைத்தலைய விறைத்து" என்பாரைப்போலே. (அடுப்பேற வைத்து) அடுப்பினுயர்த்தியாலும், பாலில் கனத்தாலும் "ஏறவைத்து" என்கிறது. (பல்வளையாளென் மகளிருப்ப)

போய்த்தீம்புகளைச்செய்ய, அதிலே ஒருத்தி வந்து தன்னகத்தில் அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி முறைப்பட்டு "உன் மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது. .... *

வ்யா.—(பாலைக்கறந்து) * வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினாலுண்டான பாலையெல்லாங்கறந்து. (அடுப்பேற வைத்து) அந்தப்பாலையெல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மிடாக்களோடும் தடாக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. (பல்வளையாளென்மகளிருப்ப) பலவளைகளையுமுடையளான வென்மகள்

லே) என்ற ஸூசகம்-மேல் முறைப்பட்ட பாட்டுக்களைப்பற்றவென்று கொள்வது. (செய்த தீம்புகளை) என்றதுக்கு - பலமிடாக்களிலும், தடாக்களிலுமுண்டான பாலை எல்லாத்தையும் பருகுகை பலவாகையாலே, பலதீம்புகளென்று தாத்பர்யம்.

"பாலை, அடுப்பேற வைத்து" என்றத்தாலே, கறக்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க "கறந்து" என்று அநுவதிக்கின்ற விசேஷிக்கையாலே பாலின்மிகுதி தோன்றுகையால், அத்தைப்ரமாண மூலமாக வருளுகிறார் (வாங்கவித்யாதி). "அடுப்புமேலேவைத்து" என்னாதே, "ஏற" என்று ப்ரயாஸந்தோற்றச்சொல்லுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (அந்தப்பாலையித்யாதி). (தடாக்கள்) என்றது - மிடாக்களிலும் பெரிதான பாத்ர விசேஷங்களென்றபடி.

வளையும்பாலும் கண்டுகொணும் இவன் புகுந்தான். இவன் புகுந் ததறியாதே, மேலையகத்தே இப்பால் காய்ச்சுவதாக நெருப்பு வேண்டிச்சென்று, க்ஷணகாலம் இவன் தீம்புகளைச்சொல்லித் தாழ்க்க நின்றேன்.

இதுவே ஆலம்பநமாக, (சாளக்கிராமமுடைய நம்பி சாய்த் துப் பருகிட்டுப்போந்து நின்றான்) ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்திலே நித்ய வாஸம் செய்கிறபூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனையும் சாய்த்துஅமுதுசெய்து,தானல்லாதாரைப்போலே விடப்போந்து நில்லாநின்றான். (ஆலைக்கரும்பின் மொழியனையவசோதைநங்காய் உன் மகனைக்கூவாய்) ஆலைக்கரும்புபோலே இனிதாயிருக்கிற மொழியையும் பூர்த்தியையுமுடையவளே! உன்மகனைவிரைந்தழை யாய். இவள் பிள்ளையைப் பொடிந்தழைக்கும்போதும், இவள்மொழி - தோஷம் சொல்லிமுறைப்பட வந்தவர்களையும் துவக்கவற்றாய் இனிதாயிருக்கும் போலேகாணும். இத்தால் ஜ்ஞாநப்ராகாஸக்ரு ஹத்திலே வைராக்யஸாபேக்ஷையாய்ச்சென்றேனென்கிறது. (௫)

இதுக்குக் காவலாக இராநிற்க,(மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்று) உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகை க்கு நெருப்பெடுத்துக் கொள்வதாகப்போய். (இறைப்பொழுதங் கே பேசிநின்றேன்) க்ஷணகாலமங்கே அவர்களோடே வார்த்தை சொல்லி நின்றேன்.

இதுவே அவகாசமாக; (சாளக்கிராமமித்யாதி) ஸ்ரீஸாளக் ராமத்திலே நித்யவாஸம்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அத்தனை பாத்ரங்களையும் மறித்துப்பருகி, தான், அல்லாதாரைப் போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். (ஆலைக்கரும்பித்யாதி) ஆடுகைக்குப்பக்வமான கருப்புப்போலேஇனிதாயிருக்கிற மொழி யையும் பூர்த்தியையு முடையவளே! (உன்மகனைக்கூவாய்) உன்

"சாளக்கிராமமுடையாம்பி" என்றதுக்கு "ஸாளக்ராமம்" என்கிற திவ்ய தேசத்தை வாஸமாக வுடையவனென்று சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஸ்ரீஸாளக் ராமேத்யாதி)."ஆலைக்கரும்பனையஇன்மொழி" என்றந்வயித்து"ஆலை"என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்தையும் காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமரு ளுகிறார் (ஆடுகைக்கித்யாதி). இவளை "ஆலைக்கரும்பின் மொழியாள்" என்றத் தாலே "ம்ருதுமதுரபாஷிணி" என்றுதோன்றுகையாலே, இவளழைக்கும்போ

ரூ.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்டாய்
போதரேனென்னாதே போதர்கண்டாய்
ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா ரேதேனும்
பேசநான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகுலமுடைக் குட்டனேயோ
குன்றெடுத்தாய் குடமாடுகூத்தா
வேதப்பொருளே யென்வேங்கடவா
வித்தகனே யிங்கேபோதராயே. (௬)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. கீழே "உன்மகனைக்கூவாய்' என்ற
படியாலே அழைக்கிறாள்.

ஸ்வா;—(போதரித்யாதி) அங்குநின்றும் இங்கே போதல்
காண் கர்த்தவ்யம். "போராய்" "போராய்" என்ன; "மாட்டே
ன்," "மாட்டேன்" என்னாதே போதல்கண்டாய்.லகரம் ரகரமாகிற
து. "கண்டாய்" என்கிறது-சொல்நிரப்பமாதல்,அவர்கள் பரிபவம்
கண்டாய், என்று பொருள்பெற்று முடிதலாம். (ஏதேனும் சொ

பிள்ளையானவனை, அங்குநின்று தீமைசெய்யாதே உன்பக்கலிலே
வரும்படி விரைந்தழையாய். .... (௫)

அவ.— ஆறும்பாட்டு. "அசோதைநங்காய் உன்மகனைக்
கூவாய்" என்றவாறே, தன் மகனை இவளழைத்தபடியைச் சொல்
லுகிறது.

வ்யா.—(போதர்கண்டாயிங்கே) அங்கேநின்று தீம்புசெய்
யாதே,இங்கே போருகிடாய். "போதர்" என்றது-போதருவென்ற
படி. (போதர்கண்டாய்) இவன் கடுகவருகைக்காக மீளவும்
ஒருகால் சொல்லுகிறள். இப்படி இவளழைக்கச்செய்தே அவன்
வரமாட்டேனென்ன; (போதரேனென்னாதே போதர்கண்

து, மெள்ளவழைப்பளென்றுதிருவுள்ளம்பற்றி,"கூவாய்" என்றதுக்கு த்வரை
யாக வழைக்கையிலே தாத்பர்யமென்று அருளுகிறார் (விரைந்தழையாய்)
என்று. ... ... (௫)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (போதரித்யாதி) "போதர்" என்று உகாரமில்
லாமல் கடைக்குறைத்தலாயிருக்கையாலே அந்த உகாரத்தைக்கூட்டிக்காட்டு
கிறார் (போதரென்றதித்யாதி). "கண்டாய்" என்றதின்ப்ரதிபதம் (கிடா
ய்)என்றது. இதுவார்த்தைப்பாடு. இத்தால் வருகையிலாவஶ்யகதைதோன்று

ல்லியசலகத்தாரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன்) அந்யோந்யம் தங்களிலே சொன்னவளவன்றிக்கே என்பக்கலிலேயும் வந்து, "கள்ளன்" "கள்ளன்" என்று, இக்குடிக்கடாதவையெல்லாம் சொல்லக்கேட்கமாட்டுகிறிலேன்.

(கோதுகுலமுடைக் குட்டனேயோ) பழுதற்ற குலத்துக்குப் பிள்ளையானவனே!. "ஓ" என்கிறாள் - விஷாதாதிசயத்தாலே. (குன்றெடுத்தாய்) கோக்களையும் இக்கோபகுலத்தையும் கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து ரக்ஷித்தவனே!. (குடமாடுகூத்தா) இடையர் ஐஸ்வர்யம் மிக்கால் தலைச்சாவி வெட்டிக்குடக்கூத்தாடுவர்க

டாய்) வாரேனென்றதே "வாகிடாய்" என்கிறாள். என்செய்யத்தான் நீ இப்படி நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; (ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்) அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷங்களைத் தங்களிலேசொல்லி, அவ்வளவுமன்றிக்கே என் பக்கலிலே வந்து என் செவியால் கேட்கவும், வாக்கால் சொல்லவும்மொண்ணாதவற்றைச் சொல்லில் நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன்.

(கோதுகுலமுடைக்குட்டனே! ஓ) "எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய்! இப்படியிருக்கிறவுன்னை நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே?" என்று விஷண்ணையாய், ஓ! என்கிறாள். (குன்றெடுத்தாய்) கோக்களையும் கோபகுலத்தையும், கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து ரக்ஷித்தவனே!. (குடமாடுகூத்தா) கோஸம்ருத்தியால் வந்த ஐஸ்வர்யச் செருக்குக்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கூத்தாடினவனே!. "குடமாடுகூத்தன்" என்றது-குடமெடுத்தா

கிறது. (என் செய்யத்தான்) என்றது-எதுக்காகத்தானென்றபடி. "அசலகத்தாரேதேனும்சொல்லி ஏதேனும்பேசநான்கேட்கமாட்டேன்" என்றவயிடத்து "ஏதேனும்சொல்லி" என்றும், "ஏதேனும்பேச" என்றும், சொன்னது புநருக்தமல்லாமைக்காக விஷயவிபாக (ஞ-X) ம் செய்தருளி அர்த்தமருளுகிறார் (அசலகத்தாரானவித்யாதி). பழிசொல்லாமைக்காக நிர்பந்தித்தழைக்கிறதென்று கருத்து.

"குடம்" என்றவநந்தரம் "எடுத்து" என்றத்யாஹரித்து, "ஆடி" என்றது க்ரு-செய்கை அர்த்தமாய், சப்தார்த்தமருளுகிறார் (குடமாடுகூத்தனித்யாதி).

ளிறே; ப்ராஹ்மணர்க்கு ஐஸ்வர்யம் மிக்கால் யஜ்ஞாதிகள் செய்யுமாபோலே. (வேதப்பொருளே) வேதவேத்யனே! (க) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:- வேதைஸ்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்றானிறே (என்வேங்கடவா வித்தகனே) * வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்குப் வைப்பான திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணி, "என்னுடையவன்" என்னும்படி நிற்கிறவனே!. அங்கிலே தன்னிலே ஜகத்காரணபூதனென்னுதல், ஜகந்நிர்வாஹ ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனென்னுதல். ... ... (௬)

அவ;—எழாம்பாட்டு. திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரெல்லாரும் ஶ்ரவணவ்ரதமநுஷ்டித்துப் போருகை ஜாத்யுசிதமா

டினகூத்தலையுடையவனென்றபடி. இவ்விரண்டாலும்-இக்குலத்துக்குராக்ஷகனாய், இக்குலத்திற்பிறப்பால் வந்தவைஶ்வர்யமே உனக்கு ஐஶ்வர்யமென்று நினைத்திருந்தமவனன்றோ நீ; இதுக்கீடாக வர்த்திக்க வேணுங்காணென்கை. (வேதப்பொருளே) (க) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:-வேதைஸ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடியே ஸகலவேதப்ரதிபாத்யனானவனே! (என்வேங்கடவா) இப்படி ஶாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கண்ணாலேகாணலாம்படி * வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பான திருமலையிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ளாரையும் ஒருதுறையிலே அநுபவிப்பித்துக் கொண்டு "என்னுடையவன்" என்னும்படி நிற்கிறவனே! (வித்தகனே) இப்படி நிற்கையாலே விஸ்மயநீயனானவனே!. (இங்கேபோதராயே) உன்னுடைய குணஹாநிசொல்லுவார் வர்த்திக்கிற விடத்தில் நின்றும் உன் குணமே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்திலே வாராய். ... . (௬)

அவ;—எழாம்பாட்டு. "வித்தகனே யிங்கே போதராயே" என்று இவளழைத்தவிடத்தில் வாராமல் வேறேரகத்திலேபோய்ப்புக்கு, அவர்கள் ப்ரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்த

"வேதப்பொருள்" என்றவனந்தரம் "வேங்கடவா" என்கையாலே தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (க)

அரு;—எழாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி). அவர்கள்) என்றது - அந்தக்ருஹத்திலவர்களென்றபடி. ஆகையால் இந்தப்பாட்டில் ஒருத்தி முறைப்பட்டதாகச் சொல்லுமதுக்கு விரோதமில்லை. "செம்" என்றதுக்கு சிவப்பு

(க) கீ-கரு-கரு.

மூ.— செந்நெலரிசி சிறுபருப்புச்செய்த
வக்காரம் நறுநெய்பாலால்
பண்ணிரண்டு திருவோண மட்டேன்
பண்டுமிப்பிள்ளை பரிசறிவன்
இன்னமுகப்பனென்று சொல்லி
யெல்லாம் விழுங்கிட்டுப் போந்துநின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய்
கூவிக்கொள்ளா யிவையும்சிலவே. (எ)

யிருக்கையாலே அந்தவ்ரதத்துக்கு வேண்டுமுபகரணங்களை இவன் முன்பே செய்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லி, இப்போது செய்கிற தீம்புகளையும் சொல்லி உன் பிள்ளையை நியமியாயென்கிறாள்.

ஸ்வா;—(செந்நெலித்யாதி) அந்நோன்புக்கு உர நிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான நெல்லிலரிசியும், அப்படிக்கொத்த நிலத்திலே விளைந்த சிறுபயறுநெரித்துண்டாக்கின பருப்பும், நல்லகரும்பு நெருக்கிச் சாறு திரட்டி வட்டாகச் செய்தவக்காரமும், அல்பபஹு க்ஷீரமன்றிக்கே, நல்ல பசுவின்

ங்களையுடைய ஜீவிக்கையாலே, ஒருத்திவந்து அத்தைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை இங்கே அழைத்துக்கொள்ளா யென்றபடியைச்சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(செந்நெலித்யாதி) உரநிலத்திலே பழுதற விளைந்து சிவந்து சுத்தமான செந்நெலரிசியும், அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் விளைந்த சிறுபயறு நெரித்துண்டாக்கின பருப்பும், பாகதோஷம் வாராதபடிகாய்ச்சித்திரட்டிநன்றாகச்செய்தகருப்புக்கட்டியும்,நற்

அர்த்தமாகில், நெல்லில் சிவப்பால் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "செம்" என்று-அழகென்று விவக்ஷிதத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (உரநிலத்திலேயித்யாதி). (உரநிலம்) மிடுக்கான நிலம். பூஸாரத்தால் நெல்லுரஸவத்தாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம். "செம்" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்து "சிறு" என்றவநந்தரம் "பயறு" என்று அத்யாஹரித்து அருளுகிறார் (அப்படிப்பட்ட வித்யாதி). செய்யாதவக்காரம் இல்லாதே யிருக்கவும் "செய்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாகதோஷமித்யாதி). "செய்த" என்றத்தை நறு நெய்பால்களிலும் அநுஷங்கித்து, இவ்விரண்டுக்கும் அநுகுணமாகச்செய்கையை விசேஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நற்பசுவினித்யாதி).

பாலாய், நாலொன்றும்படி செவ்விகுன்றாமல் கடைந்து உருக்கின நெய்யும், இதுக்குஹேதுவானபாலும், மற்றும் வேண்டும்அபூபாதிகளாலும், (பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன்) பன்னிரண்டு திருவோணம் பழுதறச்சமைத்தேன். (பண்டுமிப்பிள்ளை பரிசறிவன்) நான் "இவை திருவோண வ்ரதத்துக்கு" என்று ஆரம்பித்துச் சமைத்தபோதே இவன் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவார்ச்சநம் செய்யவொட்டான். நோன்பு சமைந்து கொடுக்கக்கொள்ளான். பரிசாவது - அநுரூபமான உபமதங்களைக்கொடுக்கை. இவன் செய்யும் ப்ரகாரம் பண்டேயறிவன்.

(இன்னமுகப்பன் நானென்று சொல்லி) இத்திருவோணத்தில் இப்போது பாரித்தவையெல்லாம் விழுங்கி அந்யபரரைப்போலே

பசுவின் பாலாய், நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தோய்த்துச் செவ்விகுன்றாமல் கடைந்துஉருக்கின நெய்யும், நற்பசுக்களில்கறந்தபாலுமாகிற விவற்றிலேலே. (பன்னிரண்டு திருவோணமட்டேன்) பன்னிரண்டு திருவோணம் வ்ரதாங்கமாகப்பாயஸாபூபங்கள் சமைத்தேன். (பண்டு மிப்பிள்ளை பரிசறிவன்) முன்பும் இப்பிள்ளைப்ரகாரமறிவன். அதாவது - திருவோண வ்ரதத்துக்கென்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தப்போதே, இவனும் தீம்பிலே ஆரம்பித்து, தேவார்ச்சநம் செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவிடுமென்கை.

இப்போது மப்படியே; (எல்லாம் விழுங்கிட்டு) இத்திருவோணத்துக்கென்று சமைத்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி வாரிவிழுங்கி. (இன்னமுகப்பன் நானென்றுசொல்லி) அதிலும்த்ருப்திபிறவாமல் "இன்னமும்வேண்டியிருப்பன்நான்" என்றுசொல்லி.

புத்ரார்த்தமாகையாலே ப்லாக்கயங்களாயிருக்கவேணுமென்று இப்படி யநுஷங்கித்து விசேஷித்தாரென்று கொள்வது. (பாயஸாபூபங்கள்) என்றது-அத்யாஹ்ருத பதம்.

"பண்டு" என்றதால் "இப்போதுமப்படி" என்றத்யாஹரித்து, "எல்லாம் விழுங்கிட்டு இன்னமுகப்பன்நான் என்று சொல்லிப்போந்துநின்றான்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அந்த க்ரமத்திலே ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்தருளியர்த்தமருளுகிறார் (இப்போதுமென்றுதொடங்கிஆறுவாக்யத்தாலே). (எ)

மூ.— கேசவனே யிங்கேபோதராயே
கில்லேனென்று திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ
விளையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும்
தொண்டரும்நின்ற விடத்திநின்று
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மஞ்சண்டாய்
தாமோதரா விங்கேபோதராயே. (அ)

அங்குநின்றும் விடப்போந்துநில்லாநின்றான். (உன்மகன் றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்) பிள்ளைபெற்றார்க்குப் பிள்ளைகளைத்தீம்புசெய்யாமல் பேணி வளர்க்கவேண்டாவோ? உன்மகனன்றோ? கூவியழைத்துக்கொள்ளாய் (இவையும் சிலவே) இவன் தீம்புகளைச் சொல்லி, "கூவியழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, இவன்சீறி "என்னைப்பொய்யேசொல்லுகிறீர்கள்" என்னுமே; "அத்தை அஸத்யமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி" உங்கள்வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கவோ? இவன் வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கவோ" என்னுமே இவள். (இவையும்சிலவே) அவன்தீம்பு செய்கையையுமன்றி, முறைப்படவந்த வெங்களுக்கு நீசொன்ன இவையும் சிலவேயென்கிறார்கள். (எ)

அவ.— எட்டாம்பாட்டு. "கூவிக்கொள்ளாய்" என்கையாலே மீண்டுமழைக்கிறாள்.

வ்யா;—(கேசவனித்யாதி) ப்ராமஸ்த கேசனுகையாலே போதரும்போதைக் குழலழகு காண்கைக்காக வாதல்; ப்ரஸித்தநாம

(போந்துநின்றான்) அப்பாரைப்போலே அங்குநின்றும் விட்டுப் போந்து நில்லாநின்றான். (உன்மகன் றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்) யசோதைப்பிராட்டீ! அங்குநின்று தீமைசெய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளாய். (இவையும் சிலவே) பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளை வளர்க்கைபோ?. ... . (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. "உன்மகன் றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

 சனக

மாதல். "சொல்லுவார் சொல்லும்வார்த்தைகளைக் கேட்டு நீ பல காலு மழைத்தால், நான் விளையாடல்விட்டு வருவேனோ" என்ன; (இல்லேனென்று இங்கே போதராயே) மாட்டேனென்றதே இங்கே போதராயே, நான் இங்கேயிருந்து விளையாடி வருகிறேனென்ன; (நேசமிலாதாரகத்து இருந்து நீவிளையாடாதே போதராயே) உன்பக்கல் பக்தியாதல். தங்க ளுஜ்ஜீவநத்திலே ஸ்நேஹமாதல் இல்லாதாரிடத்தில் நீ அந்தர்யாமியா யிருந்து லீலாரஸம் கொண்டாடாதே போதர்கண்டாய், "உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே லீலாரஸம் கொண்டாடலாயிருக்க, நீ அவர்களுள்ளே யிருந்து விளையாடுகிறதென்?" என்னும் பொருளைக் காட்டுகிறது.

இவ்வளவேயோ? (தூசனம் சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும்) இடைச்சிகளுக்குத் தொழுத்தைகளாய்ப் போருகிற வர்களும், இடையர்க்கடியராய்த் தொண்டுபட்டவர்களும்

வ்யா.—(கேசவனே யிங்கேபோதராயே) ப்ரஶஸ்த கேசனானவனே! அசைந்துவருகிற குழல்களும் நீயுமாய் நடந்துவரும்போதையழகை நானநுபவிக்கும்படி அங்குநின்று மிங்கேவாராய். இப்படி இவளழைத்தவிடத்தில், "நானிப்போது வரமாட்டேன்" என்ன; (இல்லேனென்று இங்கேபோதராயே) மாட்டேனென்றதே இங்கே வாராயென்கிறாள். நானிங்கே சற்றுப்போதிருந்து விளையாடி வருகிறேனென்ன; (நேசமித்யாதி) விளையாடும்போதைக்கு உனக்கு வேறிடமில்லையோ? உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாரகத்திலே யிருந்து நீ விளையாடாதே இங்கேவாராய்.

(தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும்நின்றவிடத்தில் நின்றும்) இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும், இடையர்க்கு அடியராய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச் சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரவதியில்லை

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கேசவனேயித்யாதி) "நேசமில்லாதார்" இத்யாதிக்குப் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (விளையாடும் போதைக்கித்யாதி). சப்தார்த்தம் (உன்பக்கலித்யாதி).

(இவ்வளவேயோ?) என்றதுக்கு க்ருஷ்ணிகளானவர்கள் பழி சொல்லுகிறமாத்ரமேயோ? என்று கருத்து. மேலேபலிதார்த்தத்தை விஸ்தரேண வருளி

சொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ஓரளவில்லைகாண். இவர்கள் நின்ற விடத்தில் நில்லாதே போதராய். (தாய் சொல்லுக் கொள்வது தன்மங்கண்டாய்) பிறந்தபோதே தாய்சொல்லுக் கொண்டவ னல்லையோ? அந்தத்தாயைப்போலே விபரீதரும் துஷ்ட ம்ருகங் களும் வர்த்திக்கிற காடேறப்போகையே தர்மமென்கிறேனோ? ஆர்க்கும் மாத்ருவசநபரிபாலநமேதான் தர்மம். (தாமோதரா விங்கே போதராயே) இவள் தன்னாலே கட்டப்பட்டவனென்னு தல்.பரமபத மத்யேயிருக்கிறவனென்னுதல். இவள்தானிப்போது "தாமோதரா" என்கிறது, "இவனை யென்றியவிட்டோம்" என் றுப்போலே நினைக்கிறாளென்னுதல்; அன்றிக்கே "பழையவுரலும் கயிறும் கிடந்ததாகில் இனி இவனை விடக்கடவோ மல்லோம்" என்று நினைக்கிறாளாதல். "பழைய தழும்பின்மேலே இவனைப்பார் திக்கும்படி யென்" என்று வ்யாகுலப்படுகிறாளாதல். (அ)

காண், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, (தாய்சொல்லுக் கொள்வது தன்மங்கண்டாய்) என்கிறாள். பெற்றதாய் வச நங் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீதான், பிறந்த போதே மாத்ருவசந பரிபாலநம் பண்ணினவனன்றோ. (தாமோ தரா) கயிற்றையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி எனக்குத்தான் முன்பு பவ்யனாயிருந்தவனுமன்றோ. (இங்கேபோதராயே) ஆன பின்பு, என் சொல்லை மாறாதே இங்கேவாராய். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. "தாமோதரா விங்கேபோதராய்" என்றழைத்த விடத்திலும் வாராதே வேறேயொரு க்ருஹத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அபூபாதிகளையடைய வாரிஜீவிக்கை முதலான தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வகத்தார்க்குக் கட

ச்செய்த ஸப்தார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண வருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "இங்கேபோதராயே" என்றதை அநுஷங்கித்துக் கொள்வதென்று திரு வுள்ளம். அவதாரிகாமுகேநப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணி ஸப்தார்த்த மருளு கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). தாமோதர பதத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி "தாய்சொல்" இத்யாதிக்கு ஹார்த்பாவத்தை யருளுகிறார் (நீதானித் யாதி).

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) (முதலான) என்றது- "வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. "என்ன

மூ.— கன்னலிலட்டுவத்தோடு சீடை
காரெள்ளினுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிவன்
புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப்
பிறங்கொளிவெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்.
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய்
கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. (கூ)

ஸ்வா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) (கன்னல்) கருப்புவட்டு. கருப்பு வட்டோடே சமைத்தவை வட்டிலுங் காட்டில்ரஸிக்குமிறே. இலட்டுவம்-அப்பம். சீடை, காரெள்ளினுண்டை, இவையெல்லாம்அபூபவகை(கலத்திலிட்டு)அவற்றுக்குத்தகுதியானசுத்தபாத்ரங்களிலே யிட்டு. (என்னகமென்று நான்வைத்துப் போந்தேன்) "இவ்வகத்தில் ஒருவரும் வருவாரில்லை" என்று சேமித்து வைத்துப்போந்தேன். (இவன் புக்கவற்றைப் பெறுத்திப் போந்

வளானவள் வந்து முறைப்பட்டு "உன்பிள்ளையை யிங்கேயழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;-(கன்னலித்யாதி)(கன்னல்)கருப்புக்கட்டி. இது,மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றோடும்அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. கருப்பு வட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் ரஸிக்குமிறே. (இலட்டுவத்தோடு சீடை காரெள்ளினுண்டை) இலட்டுவமாவது, ஒரபூபவிசேஷம். அத்தோடே சீடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரின எள்ளுருண்டையையும். (கலத்திலிட்டு) அவற்றுக்கநுரூபமான பாத்ரங்களிலேயிட்டு. (என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன்) "என்னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரில்லையே" என்றுவைத்து நான் புறம்பேபோந்தேன். (இவன்புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்) "நான் போந்ததே அவகாசமாக இவன் சென்றுபுக்கு, அவற்றை

கம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (அவ்வகத்துக்குக் கடவளான) என்றது.

எல்லாத்தோடுமந்வயிக்கைக்கு நிபாமக மருளுகிறார் (கருப்பு வட்டோடேயித்யாதி). (கருப்புவட்டு) என்றது - வெல்லக் கட்டி யென்றபடி.

தான்) நான் போந்ததேபற்றாசாக இவன் புக்கு அவற்றையெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு போந்தானென்னுதல். "பெறுத்தி" என்றதா கில் அவற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து, அதுவே எனக்குப் பேறும்படி பண்ணிப் போந்தானென்னுதல். சேதநஸமாதியாலே அவைதனக்குப் பேறும்படி பண்ணிப் போந்தானென்னுதல். அன்றிக்கே, அவற்றையெல்லாம் வாழ்வித்துப் போந்தானென்று க்ஷேபமாதல். அவற்றை அழகிதாக வென்னையுஜ்ஜீவிப்பித்துப் போந்தானென்னுதல்.

(பின்னுமகம்புக் குறியை நோக்கிப் பிறங்கொளி வெண்ணெ யும் சோதிக்கின்றான்) அவ்வகந்தன்னிலே உள்ளுள்ளே புக்குப் பின்னையும் மிக்க செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயு முண்டோ வென்று உறிகளைப்பார்த்து ஆராயாநின்றான். (உன்மகன் றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்) குணபூர்த்தியையுடைய வசோதாய், அவனுக்கும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியுண்டாம் படி உன்னருகே அழைத்துக்கொள்ளாய்.

(இவையும் சிலவே) "என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனு டைய குணதோஷங்களையும் சொல்லிக் கதறுகையோ உங்களுக்

நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தான்" என்று வ்யதிரேகமாகச் சொல்லுகிறாள்; அதாவது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபியாத படி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை.

(பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கி) அதுபோராமல்மீண்டும் என் னகத்திலேபுக்கு உறியைப்பார்த்து. (பிறங்கொளி வெண்ணெ யும் சோதிக்கின்றான்) மிகவும் செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயு முண்டோவென்று ஆராயாநின்றான். (உன்மகனித்யாதி) யசோ தைப்பிராட்டீ! உன்னுடைய பிள்ளையானவனை அங்குநின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளாய்.

(இவையும் சிலவே) இப்படி இவனைத்தீம்பிலே கைவளரவிட் டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை வளர்க்கையோ? அன்றிக்கே, "உன் மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்று - குண பூர்த்தியையுடைய வசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குண பூர்த்தியை யுடையனாம்படி உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளாய்

(வ்யதிரேகமாக) விபரீதமாக.

"பிறங்கு" என்றது - ப்ரகாசிக்கையாய், "ஒளி" என்றத்தாலும் அது வேயாகையாலே (மிகவும்) என்றது.

குள்ளது. சிறுப்பிள்ளைகள் படல்திறந்த குரம்பைகளிலே புக்கு கண்டவற்றைப் பெறுக்கி வாயிலே இடக்கடவதன்றோ? உங்கள் பிள்ளைகள்தானே உங்களுக்குவஶவர்த்திகளாய்த்திரிகிறன" என்று இவள் இவர்களை வெறுத்துவிழுகையாக, அவன்செய்தவற்றுக்குமே லே "இவையும் சிலவே" என்று அவர்களும் இன்னாப்போடே போகிறார்களாய்த் தோற்றுகிறது. (கூ)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "இவையும் சிலவே" என்று கீழே அரிசம் தோன்றுகையாலே, சொல்லமாட்டோமென்று சிலர் சொல் லுகிறார்கள்.

யென்றவாறே, "என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய தோஷ ங்களும் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது; சிறுபிள்ளை கள் படலைத் திறந்த குரம்பைகளிலேபுக்கு கண்டவற்றைப் பெ றுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றோ; உங்கள் பிள்ளைகள்தானே உங்களுக்கு வஶவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன"என்று இவள்இவர்களை வெறுத்து விழுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, "இவையும் சிலவே"என்று - இவள் இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறாளாகவுமாம்.

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைநங் காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாறுவது க்குமுன்னே வேறேயொருத்திவந்து, தன்னுடைய க்ருஹத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

(குரம்பைகளிலே) குடிசைகளிலே யென்றபடி. (இன்னாப்பு) கிலேஷ் ரேம். ... ... (கூ)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (சொல்லிலித்யாதி) கீழ்பாட்டுக்களைப் போலே ஒருத்தி முறைப்பட்டால் அத்தைக்கேட்டுத்தாயானவள் அழைத்ததாக இங் கேஒருபாட்டில்லாதே இப்பாட்டும் முறைப்பட்ட படியைச் சொல்லுகிறதா கையாலே, இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார் (உன்மகன் றன்னை யித்யாதி). இத்தால் க்ருஷ்ணன் கடுகத்தீம்புகளைச் செய்கையால், அவர்கள் கடுகவந்து சொல்லுகையால், இவளுக்கழைக்க அவகாசமில்லாதே போய்த் தென்று திருவுள்ளம்.

"நங்காய்! பிள்ளைதீம்புகளைச் சொல்லி லரசிப் பதென்று" என்றதுவயித்து,

மூ.—சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய்
சூழலுடையனுன் பிள்ளைதானே
இல்லம்புகுந்தென் மகளைக்கூவிக்
கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு
கொல்லையினின்று கொணர்ந்துவிற்ற
வங்கொருத்திக் கவ்வளைகொடுத்து
நல்லனநாவற்பழங்கள் கொண்டு
நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே. (௧0)

ஸ்வா;—(சொல்லிலித்யாதி). உன்பிள்ளையுடைய சூழலைச்சொல்லுவோமாகில் உனக்குக் கோபந்தோன்றி விமுகையாவுதி. சொல்லாதிருப்போமாகில் உன்நிறைவுக்குக் குறையாம். (சூழலுடையனுன்பிள்ளைதானே) சூழல்-நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாததில்லை. "அவனுக்குமுண்டோ சூழல்; அவன்பக்கலீங்கள் கண்டதென்?" என்ன; (இல்லம்புகுந்தென் மகளைக்கூவி) என்னகத்திலே புகுந்து என்மகள் பேரைச்சொல்லி அழைத்து.

வ்யா.—(சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய்) முன்னமே ஒருத்தி சொன்னதுக்குமேலே புண்ணின்மேல் புண்ணாக இவளுமொருத்திவந்து தன்மகள் குறைகளைச் சொல்லப்புக்கவாறே, "இதுவுமொரு சிலுகோ!" என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி குபிதையாக; "நங்காய்! உன்பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியா நின்றாய். (சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே) உன் பிள்ளைதானே - உன்பிள்ளையானவன்றானே, துஸ்ஸஹமாய்-உனக்குவந்து சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான, சூழல்களை யுடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது-நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாதது இல்லைகாண்" என்கை. "இப்படிச் சொல்லுகைக்கு அவன்இப்போது துஸ்ஸஹமாகச்செய்தது தான் ஏது, அத்தைச் சொல்" என்ன; சொல்லுகிறாள்மேல்; (இல்லம் புகுந்தென் மகளைக்கூவி) என்னகத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. (கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொ

அரசிப்படுகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டிக்கொண்டர்த்தமருளுகிறார் (முன்னமேயித்யாதி). (குபிதையாக) என்றதுக்கு, (அவற்றில் இவனுக்கில்லாத தில்லைகாண்) என்றத்தோடன்வயம். "சூழல்களை யுடையன்" என்றத்தால் பலிதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (அவற்றிலித்யாதி). நாவல் பழம் விற்குமவளிட

(கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு) அவள்கையிலடையாள வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய்.

(கொல்லையித்யாதி) கொல்லையில் நின்றும் கொண்டுவந்து அங்கே நாவலபழம் விற்றுத் திரிவாளொருத்திக்கு அவ்வளைகொடுத்து. (நல்லன நாவல்பழங்கள்கொண்டு) செவ்வி குன்றுதபழங்களைத் தெரிந்துகொண்டு "போரும் போராது" என்று சொல்லுகிறவளவிலே, நான் கண்டு "இவ்வளை உனக்குவந்தபடியென்" என்று அவளைக்கேட்க, அவள், "இவன் தந்தான்" என்ன; "நீயோ இவனுக்கு வளை கழற்றிக் கொடுவந்து கொடுத்தாய்" என்ன; (நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே) "நானல்லேன், என்கையில் வளைகண்டா

ண்டு) அவள்கையில் அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டு போய்.

(கொல்லையித்யாதி) கொல்லையில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே நாவற்பழம் விற்கிறாளொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. (நல்லன நாவற்பழங்கள்கொண்டு) தனக்கேறவழகிதான நாவற்பழங்களைத்தெரிந்துகொண்டு, "போரும்போராது" என்றுசொல்லுகிறவளவிலே, நான்கண்டு, "இவ்வளை உனக்குவந்தபடியென்?" என்று அவளைக்கேட்க, அவள் "இவன் தந்தான்" என்ன; "நீயோ இவனுக்கு வளைகழற்றிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தாய்" என்ன; (நானல்லேனென்றுசிரிக்கின்றானே) "நானல்லேன்காண், என்கையில் வளைகண்டா

த்தில் கண்டு கேட்கும்படி யிருக்க வேண்டுகை யாலே, (அடையாளவளை) என்று விசேஷித்தருளின தென்று கொள்வது.

"கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந் தங்குவிற்ற வொருத்திக்கு" என்றந்வயித்தர்த்த மருளுகிறார் (கொல்லையி லித்யாதி). "நல்லன" என்று விசேஷிக்கையாலே "நல்லது, பொல்லாதது" என்று பதறுமலிருந்து விசாரித்துக்கொள்ளுகை அர்த்தமாகையாலே, (தெரிந்து) என்றருளுகிறார். இத்தால்பரத்ரவ்யத்தை அபஹரித்து விற்கு மிடத்தில் அச்ச மில்லாமை ஸூசித மென்று திருவுள்ளம். (நீயோ இவனுக்கு) என்றவநந்தரம், "இல்லம் புகுந்தென் மகளைக் கூவிக்கையில்" என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கொள்வது. (நானல்லேன்) என்றது - இவள் கேட்டதுக்கெல்லாம் உத்தரமான படியை உபபாதிக்கிறார் (என்கையி லித்யாதி). அதுகளிலே "கொடுத்தாய்" என்றதுக்கு மூந்துறவுத்தரம் (என்கையில்கண்டாயோ) என்றது. "இல்லம்புகுந்து"

யோ? நான் உன்னில்லம்புகுகிறது கண்டாயோ? உன்பெண்ணைப் பேர் சொல்லி அழைக்கிறது கேட்டாயோ? கையில் வளைகழற்று கிறது கண்டாயாகில் உன்வளையை அங்கே பறித்துக் கொள்ளாமல் விட்டதென்" என்றாப்போலே சில மித்யைகளைச் சொல்லி மந்தஸ்மிதம் செய்கிறதைக்கண்டு இவனைப் பிடித்தவள் வளையை மறந்து இவனைவிட்டு "உன்னைத் தீம்பற நியமிக்கும்படி அவளுக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்று போந்து அவளுடைய சூழல் களை இவளுக்குச் சொல்லி முறைப்படுகிறார்கள்.

பிள்ளை யெங்களாழ்வார் கண்வளருவதற்கு முன்னே ஜாக்ரத் ஸ்வப்நத்திலே சென்று "எனக்கு நாவல்பழம் கொண்டிடவேணும்" என்று ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய்ச் சென்றுணர்த்த, அவர் கண் வள ரப்புகுந்தவாறே பலகாலும் உணர்த்திக் கண்வளர வொட்டாமை யாலே ஒரு காலாக "பிள்ளாய் நீயார்" என்ன; "நான்

யோ, நான் உன் இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லி யழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையையங்கே பறித்துக்கொள்ளாவிட்டதென்?" என்றாப்போலே எனக்கு மறு நாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான்; இதிற் காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான தீம்பென் கை. ... . (௪0)

இத்யாதிக்கு க்ரமேண வுத்தரங்கள் (நான் உன்னில்லமித்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது.

(கண்டாயோ) என்கிறவனுக்கு ஹ்ருதயம், "நாவல் பழக்காரி வார்த்தை யையும் உன்மகள் வார்த்தையையும் கொண்டு என் மேலே நிந்தை போடவந் தாயோ, உன்மகள் தானே பழங்களுக்காகக்கொடுத்துப் பழங்கொண்டு, இருவ ரும் க்ருதஸங்கேதராய் என் மேலே சொன்னால், நீ அத்தை மெய்க் கொள்ள ப்போமோ, நீ கண்டால் மெய்" என்று வழக்குப் பேசுகிறானென்று கண்டு கொள்வது. இத்தால் இவளுக்கு நாக் கெடுக்கக் கூடாதே போய்த்தென்று திருவுள்ளம். "ஆனால் வந்து முறைப்படுகிறது என் கொண்டு" என்கிற சங்கையிலே "சிரிக்கின்றான்" என்றது பரிஹாரமென்று திருவுள்ளம். அதாவது அவன் சிரிக்கையாலே அவன் செய்ததெல்லாம் ஸித்தமெ ன்கை. ... ... (௫0)

மூ,—வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில்சூழ்
வருபுனற்காவிரித் தென்னரங்கன்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம்
பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்பாடல்
கொண்டிவைபாடிக் குனிக்கவல்லார்
கோவிந்தன்றன்னடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிற்பா
ரிணையடியென் தலைமேலனவே. (௧௧)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் மகன், ஆயர்கோ" என்ன; அவரும் அவ்வளவிலே உணர்ந்து ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று, "ஜீயரே! உம்முடைய மகன் என்னைக் குடியிருக்கவும் உறங்கவு மொட்டுகிறானில்லை," என்ற சேதிகளை அவரும் கேட்டருளி, திருப்பள்ளியறையிலே சென்று புக்கு, "நாயன்தே! இப்படி செய்கை கர்த்தவ்யமன்று" என்று போரநியமித்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ... . (௪௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்தமக்கு ப்ராப்யராவரென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வண்டித்யாதி) வண்டுகளானவைகளித்து இரைக்கும்படியான பொழிலென்னுதல். உகளித்து இரைக்கும் பொழிலென்னுதல். இப்படிப்பட்ட பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகாதிகளாக * வருபுனல்காவிரியாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கப் பெருநகரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபெரியபெருமாள். "தென்"

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார் தமக்கு ப்ராப்யராவரென்கிறார்.

வ்யா;—(வண்டித்யாதி) வண்டுகளானவை மதுபானத்தாலே களித்துப்பாடுகிற கோஷத்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகமாகப்பெருகி வாரா நின்றுள்ள புனலையுடை

அரு;— பதினோராம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) "இணையடியென் தலைமேலனவே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகையையருளுகிறார் (நிகமத்திலித்யாதி). இத்தால் ஆழ்வாரும் உத்தேஶ்யதா ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி பகவத் விஷயீகாரயாத்ர மாவரென்று பலம் சொல்லிற்றாய்த்து.

"வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில் வருபுனல் காவிரிசூழ்தென்னரங்கன் பண்டு செய்த கிரீடை" என்றந்வயித் தர்த்தமருளுகிறார் (வண்டுகளானவை

என்று திக்காதல்; அழகாதல். (பண்டவன் செய்த கிரீடையெல்லாம்) தென்னரங்கனானவன் பண்டு செய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாம். அந்த லீலைதான் வ்யாஜமாய் லோகத்துக்கு ப்ரீதி மூலமாகவும், பக்தி மூலமாகவும், ப்ராப்தி மூலமாகவும், ப்ராப்த்யநுஷ்டாநங்களோடே சேர்க்கலாயிறே யிருப்பது.

(பட்டர் பிரான் விட்டு சித்தன் பாடல்) லீலா சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ராப்தி பர்யந்தமான மங்களா ஸாஸநத்தோடே சேர்த்து, இசை தவறாமல் பாடவல்லார்-இவர் தாமேயிறே. தத்வஜ்ஞாநஸாபேக்ஷரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகராய், விஷ்ணு ஸப்தவாச்யரான பெரிய பெருமாளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குள்ளே வைத்து மங்களாசாஸநம் செய்யவல்லவர். (கொண்டிவை பாடிக்குனிக்கவல்லார்) இவர் பாடலானவிவற்றைக்

த்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருவீதிகளும் * மாடமாளிகைகளுமான இவற்றோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருக்குமுள்ள * திருவரங்கப் பெருநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடையனானவன் முன்பு செய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றையும்.

(பட்டர்பிரானித்யாதி) ஸர்வ வ்யாபகனான விஷ்ணுவை மநஸ்ஸிலேயுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார்பாடின பாடலான விவற்றைக்கொண்டு. (பாடிக்குனிக்கவல்லார்) ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ருதராய் ஆடவல்லவர்களாய். (கோவிந்தனித்யாதி) இந்த சேஷ்டிதங்க

யித்யாதி). "தென்" என்று அழகாய், அத்தை விசேஷிக்கிறார் (திருமதிள்களுமித்யாதி).

"பாடலிவை கொண்டு" என்றநவயித்தர்த்தமருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணோத்யாதி). "மேலேயாகி" என்றத்தை "வல்லராகி" என்று கூட்டிக்கொண்டு "பாடிக்குனிக்கவல்லார்" "என்றஸமபிவ்யாஹாரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி யர்த்தமருளுகிறார் (ப்ரீதியித்யாதி). "பாடி" என்று ல்யப்பாகையாலே, இது குனிக்கைக்கு ஹேது வாகையால், அவ்வர்த்தாநுபவத்தாலே யும், (இருந்தவிடத்திலிராதே விக்ருதராய்) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.

கொண்டு பாடி அவிக்ருதராயிராதே ப்ரஹ்வீபாவம் தோன்றப் பாடியாட வல்லார். (கோவிந்தன் தன்னடியார்களாகி) மூன்றெழுத்துடைய கோவிந்தன் தன்னடியார்களாகி. (எண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பார்) எட்டுத்திக்கென்னுதல், எண்ணப்பட்ட தசாவிசேஷங்களென்னுதல், எட்டர்த்தத்தை ப்ரகாஶிப்பிப்பதான வ்யாபக மந்த்ரவிசேஷப்ரதாநமென்னுதல். (விளக்காகிநிற்பார்) எத்தனைகளுக்கும் ப்ரகாசகராயிருப்பார். (இணையடி யென்தலைமேலனவே) ஒன்றுக்கொன்றொப்பானதிருவடிகள். (க)"என்தலைமேலாரே" என்னுமாபோலே, அநுஸந்திக்கிறார். இவருடைய, * பயிலும் சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமையும் இது தானேயிறே. அந்தத்திருவடிகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி தம்திருமுடி யென்கிறார்,

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ளெல்லாம்செய்த கோவிந்தனுக்கே அடியார்களாய், தங்களுடைய ஸக்திவிசேஷத்தாலே எட்டுத்திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரம் போம்படி ப்ரகாசகராய்க்கொண்டு நிற்குமவர்களுடைய. (இணையடியென்தலைமேலனவே) சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளானவை என்தலைமேலே ஸர்வகாலமும் வர்த்திக்குமவைகளென்கிறார்.

இத்தால் (உ)"ஒதுவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே" என்னுமாபோலே, இத்தை அப்யஸித்தவர்களுடைய வைபவத்தையும், அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான கௌரவ ப்ரதிபத்தியையுமருளிச்செய்தாராய்த்து. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

இந்நிகமத்தால் பலம் சொன்னதேதென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி. "எண்டிசைக்கும் விளக்காகி," என்றவளவால் சொன்னவைபவமும், ஆழ்வாருக்கு கௌரவ்யராய்படி பகவத்விஷயீகார லப்யமான வைபவமும் பலமென்றதாயிற்று. ... ... (கக)

(க) தி-மொ-எ-ச-க. (உ) தி-வாய்-கூ-க-கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
இரண்டாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி
ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே பாகவத சேஷத்வத்தை அருளிச்செய்து நின்ற இவரைத் தன்னுடைய வ்யாபாரங்களைக் காட்டித் தன் பக்கலிலே யாக்க, இவரும் அவனுடைய லீலாரஸங்களின்மேல் ஒருப்பட்டு அநுஸந்திக்கிறார். (க)"எமமையாளும்பரமரே" என்றுவைத்து, "ஆளும் பரமனை" என்றாப்போலே, கீழ் அவனுடைய நவநீத சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்தார்; இதில் நவயௌவனைகளோடே அவனுக்குண்டான லீலாரஸத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியிலே ஊரில் ஸ்த்ரீகளானவர்கள் தந் தாமகங்களில் இவன்செய்த தீம்புகளைச்சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு "உன்மகனை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளவேணும்" என்றபடியையும், அதுக்கீடாக அவள் அவனையழைத்த ப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே, அவன் ஊரிலகங்கள்தோறும்செய்த நவநீத சௌர்யாதி க்ரீடா விசேஷங்களை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; ப்ராப்த யௌவனைகளான பெண்களோடே அவன் இட்டீடுகொண்டு விளையாடுகையாலே அவனாலீடுபட்ட பெண்கள், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி பக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த தீம்புகளிலே

அரு;—ஆற்றிலிருந்து ப்ரவேசம். கீழேகுடும்பிநிகளான ஸ்த்ரீகள் வந்து முறைப்படும்படியான க்ருஷ்ணனுடைய சௌ(ர்)யாதி லீலாவ்யாபாரங்களை அநுபவித்தவநந்தரம், உத்யத்யௌவனைகளானவர்கள் முறைப்படும்படியான க்ரீடா விசேஷங்களை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி தோன்ற வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளுகிறார் (கீழில்திருமொழியிலே யித்யாதி). "மங்கை நல்லார்கள்" என்ற நிகமத்தைக் கடாக்ஷித்து (ப்ராப்த யௌவனைகளான) என்றது. (இட்டீடுகொள்ளுகை) வார்த்தையிட்டு வார்த்தை கொள்ளுகை; விவாதம் பண்ணுகையென்றபடி. (ஈடுபட்ட)க்லேசப்பட்ட, முதலிரண்டுபாட்டில் ப்ரமேயத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (தங்கள் திறத்திலித்யாதி) "வி

(க) இ-வாய் ௩ ௬ ௬

மூ;—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு
காற்றில்கடியனாயோடி யகம்புக்கு [ன்று முற்றும்.
மாற்றமுந்தாரானா லின்றுமுற்றும் வளைத்திறம்பேசானலி

ஸ்வா,—முதற்பாட்டு. (ஆற்றிலித்யாதி) (ஆற்றிலிருந்து)பல
ரும் போவார் வருவாராய், உனக்கு வரவொண்ணாத ஸாதாரண

சிலவற்றைச்சொல்லி, "ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆஶ்ரித
ரக்ஷகனாய், ஆஶ்ரிதர்க்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியனாய்,
ஆஶ்ரிதர்க்கு நற்சீவனானதன்னைப் பூதனைகையில் அகப்படாமல்
நோக்கிக்கொடுத்தவனாய், ஆஶ்ரிதர்க்குத்தன்னையழியமாறியுங்கார்
யஞ்செய்யுமவனாய்,ஆஶ்ரிதர் ஆர்த்தியறிந்துசென்று உதவுமவனாய்,
நித்யாஶ்ரிதையான பூமிப்பிராட்டிக்காக நிமக்நையான பூமியை
உத்தரித்தவனாய், இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப்
பண்ணினவன் எங்கள் திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்யாநின்றான்;
ஆனபின்பு இவன்கீழ் ஜீவிக்கப்போகாது; இவனாலே நாங்கள்
இன்று முடிவுதோம்" என்று பலகாலும் சொல்லி முறைப்பட்ட
ப்ரகாரத்தை, தாமுமப்படியே பேசி, அவனுடைய அந்த லீலா
வ்யாபார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆற்றிலிருந்து) சிலர் "எங்களது"

டம்படு நாகத்தை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (ஆஶ்ரித விரோதீத்
யாதி). "ஆநிரை மேய்த்தான்" என்றத்தைப்பற்ற (ஆஶ்ரிதரக்ஷகனாய்) என்
றது. "ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்" என்கிற பாட்டைப்பற்றி (ஆஶ்ரிதர்க்குக்
கட்டவுமித்யாதி). "தள்ளித்தடர் நடை" என்கிற பாட்டை அவலம்பித்து
அருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதர்க்கு நற்சீவனித்யாதி). "மாவலிவேள்வியில்" என்ற
பாட்டை நினைத்தருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதர்க்குத் தன்னையித்யாதி). "தாழை
தண்ணாம்பல்" என்ற பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஆஶ்ரித
ரார்த்தீத்யாதி). "ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினை" என்றத்தை உட்
கொண்டருளுகிறார் (நித்யாஶ்ரிதையித்யாதி). பாட்டுக்கள்தோறும் "இன்று
முற்றும்" என்று பலகாலும் சொல்லுகையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்கள்
கருத்தை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... *

அரு,—முதல்பாட்டு. (ஆற்றிலித்யாதி) "விளையாடுவோங்களை" என்
றால் போராதோ; ஸ்த்தல விசேஷத்தை நிர்த்தேசிக்க வேணுமோ வென்ன;
இதுக்கு பாவத்தையருளுகிறார் (சிலரித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸர்வேத்

ஸ்த்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. நாங்களிருந்த விருப்புக்கும் உன் வரத்துக்கும் என்ன சேர்த்திபுண்டு. (விளையாடுவோங்களை) ஒருவர்க்கொருவர் இட்டுக்கொண்டு விளையாடுகிற வெங்களை, நாங்களைத்தேனும் ப்ரயோஜநத்தைக்கருதியோ ஆற்றிலிருந்தது; விளையாடவன்றோ? விளையாட்டுக்கும் ஒரு ப்ரயோஜந முண்டோ? அதுதானேயன்றோ ப்ரயோஜநம். "சிற்றில், சிறுசோறு, கொட்டகம், குழமணன்" என்று நாங்கள் விரும்பி விளையாடுகிறதைக்கண்டு நின்று "அவற்றோபாதிநானும் உங்களுடைய லீலோபகரணமன்றோ, என்னையுங்கூட்டிக்கொள்ளீகோள்" என்று அவன் புகுர, புகுந்தவாற்ற, நாங்கள் எங்களுடைய லீலோபகரணங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு விழுந்தகளானவளவிலே, எங்க

என்றபிமானிக்கும் நிலத்திலே யிருந்தோமோ? ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்த்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இத்தால் - ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீம்புசெய்ய வொண்ணாதபடி பலரும் போவார் வருவாரான ஸ்த்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்கை. (விளையாடுவோங்களை) விளையாடுகிறவெங்களை. தன்னை யொழிய நாங்கள் அந்யபரைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம் பட்டோமோ?; நாங்கள் முன் தீமை செய்தோமாகிலுமாமிறே; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ?; தன்னையிங்கிட்டெண்ணி னாரில்லைகிடீர்.

யாதி). ஸாதாரண ஸ்த்தலமானதால் வந்த குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). நால்வரும் வரும்போது இத்தைக்கண்டு கோ(...)பவந்தர்களோடே சொன்னால் அவர்கள் நிலவறைகளிலே போகட்டால் திரும்ப இவன் முகம்பார்க்க விரகில்லையென்று, ப்ரணயரோஷந் தோற்றச் சொல்லுகிறார்களென்று திருவுள்ளம். ஸாதாரண ஸ்த்தலத்தில் அற்றைக்கு மற்றை நாள் உங்கள் முகம் பார்க்கக்கூடாதபடி நாடறிய அவன் தீம்பு செய்தானே, நீங்களே அவனைக்கண்ட மட்டிலே பரவசைகளாய் சேஷ்டித்தீர்களாக வேணுமென்று யசோதைக்குக்கருத்தாக விவக்ஷித்து, அதுக்குத்தரம் "விளையாடுவோங்களை" என்றதென்று திருவுள்ளம்பற்றி பாவங்களை யருளுகிறார் (தன்னையொழிய) என்று தொடங்கி அஞ்சு வாக்யத்தாலே. (தன்னிடையாட்டம் பட்டோமோ) என்றது - தன் கிட்டவந்தோமோ வென்றபடி. (இங்கிட்டு) என்றது - இங்கேயென்றபடி.

ளைச் சேற்றாலெறிந்து எங்கள் வளைகளையும் துகில்களையும் கைக் கொண்டு.

(காற்றில் கடியனாயோடி) ஓடுகிறகாற்றைப்பிடிக்கிலும் இவனைப் பிடிக்கவொண்ணாதபடி தன்னகத்திலே சென்றுபுக்கு. (மாற்ற

(சேற்றாலெறிந்து) சேற்றைவிட்டெறிந்து. பிறரறியாதபடி திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதோ? "இதென்?" என்று பிறர் கண்டு கேட்கும்படி சேற்றைவிட்டெறியவேணுமோ? (வளை துகில் கைக்கொண்டு) நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டுவைத்த வளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்களும் பரியட்டங்களும் களைந்திட்டுவைத்திறே குளிப்பது.

(காற்றிற்கடியனாயோடி) தொடர அகப்படாதே காற்றிலுங் காட்டில் கடியனாயோடி. தன்ஜீவனத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கொண்டால், எங்கள் ஜீவனத்தையும் கொண்டுபோகவேணுமோ?. அவனுக்கு ஜீவனம் இவர்களுடைய வளைகளும் துகில்களும். இவர்களுக்கு ஜீவனம் அவன்றன்னுடைய வடிவிறே. (அகம்புக்கு) பின்தொடர்ந்து சென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலே சென்றுபுக்கு. ஸாதாரணஸ்தலத்திலே வழிபறித்து அஸாதாரணஸ்தலத்திலேயாய்த்திருப்பது.

ஆற்றிலிருந்து விளையாடுமங்களுக்கு-சேற்றாலெறிந்தால இதுவும் குற்றமாகவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (பிராப்த்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). கையில் வளையும், அரையில் துகில்களையும் கொள்ளும்படி யெங்ஙனே? நீங்களெல்லாரும் பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோவென்ன வருளுகிறார் (நாங்களித்யாதி). ஆபரணங்கள் கெட்டுப்போமென்று கழற்றிவைத்தார்களாகிலும், துகிலைக்கழற்றக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (இடைப்பெண்களித்யாதி). ஆபரணங்களைப்போலே இவற்றையும் கழற்றிவைத்தார்களென்று கருத்து.

"வளை துகில் கைக்கொண்டோடி" என்றது-குற்றமான படியை உபபாதிக்கிறார் (தன் ஜீவனமித்யாதி). அகத்தில் புகுந்தால் காணப்போகாதோவென்ன, அவற்றை உபபாதிக்கிறார் (வழிபறித்தித்யாதி). அஸாதாரணஸ்தலமாகையால் அவன் பின்னேயோட அங்கே போனால், வாசல்காப்பார் போகவிட்டார்களென்று கருத்து.

மும் தாராளுலின்றுமுற்றும்) நாங்கள் "க்ருஷ்ணு, க்ருஷ்ணு" என்றழைத்தாலும் ஏனென்கிறுனில்லை. ஏன்னென்ருளுகில் இன்று முடியார்களிறே. என்னென்னும்போது அவன் குரலில் தெளிவும் கலக்கமும் கண்டு தரிப்பார்களிறே.

(வளைத்திறம் பேசாளுலின்று முற்றும்) என்னென்கை அரிதாய், உறவற்ருலும் "எங்கள் கையில்வளை கலை முதலாகத்தரவேணும்" என்று நாங்கள் பலகாலும் சொன்னல், அதுக்கு ஒருத்தரம் சொல்லவேண்டாவோதான். "வளைத்திறம் பேசானல்" என்கையாலே வளைபெறுவதிலும் பேச்சுப்பெறுவது காணும் இவர்களுக்கு அபேக்ஷிதம். ப்ரணயிநிகள் "வளை, கலைகள்" என்ருப்போலே காணும் தந்தாமபிமதங்களைச் சொல்லுவது. இன்று முழுக்க நான்

(மாற்றமும் தாராளுலின்றுமுற்றும்) நாங்கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமாற்றந்தாளும் சொல்லுகிறுனில்லை; வார்த்தையே ஏதேனும்-வளையும் துகிலுமோ? ஒரு வார்த்தை தன்னையாகிலும் தந்தாலாகாதோ?. இப்படி ஒருவார்த்தையு முட்படச் சொல்லாதவனுலே இன்றுமுடிவோம். ஒருவார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும்.

(வளைத்திறம்பேசாளு லின்றுமுற்றும்) தருவனென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவனுலே இன்று முடிவோம். "முற்றுதும்" என்கிறவிது, "முற்றும்" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. முற்றுதல்-முற்றலாய்; அதாவது-முடிவாய், முற்றுமென்றது - முடிவோமென்றபடி. (க)

(நாங்கள்) என்றவநந்தரம் "வாசலிலேயிருந்து" என்று சேஷம். "மாற்றமும்" என்றது-தருகிறேமென்ற வார்த்தை தானுமென்றபடி. "மாற்றமும்" என்ற ச(-ஃ)ப்தத்தாலே வளைதுகில்களோடே ஸமுச்சயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (வார்த்தையுமித்யாதி). விவரணம் (ஒருவார்த்தையுமித்யாதி). தாத்பர்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளுகிறுர் (இப்படியித்யாதி). வ்யாக்க்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு (ஒருவார்த்தை பெறிலித்யாதி).

"தருவன்" என்னுதாப்போலே "தாரேன்" என்றும் சொல்லானென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அர்த்தமருளுகிறுர் (தருவனித்யாதி). ... (க)

ஸ்வா;—நின்று கூப்பிட்டாலும் ஒருவார்த்தையரிதாவதே? "நான் உங்களுக்கு வளை தாரேன்" என்றுசொல்லுகிறதேபோரும். தருவேனென்று சொல்லவுமாம், நாங்கள்எங்கள் க்ருஹங்களிலே போம்படி நெடுகவிசாரித்துத்தந்துவிடவுமாம். இவற்றிலே ஒன்று செய்யாதொழிகில் நாங்கள் முடிவுதோமென்கிறார்கள்.

(இன்று முற்றும்) பிழைத்தோமென்றுதல், முடிந்தோமென்றுதல், இரண்டத்தொன்று இன்று தலைக்கட்டும். "அவனோ உங்களுக்குத் தாரான், நீங்கள் நின்று துவளாதே, நான் வாங்கித்தருகிறேன்" என்று தாய்மார் வாங்கிக்கொடுத்து நீங்கள் போங்கோளென்றாலும் போகார் போலே காணுமிவர்கள்; இவன்றன் பக்கலிலே சென்று "நீ அவற்றைக்கொடு" என்று சொன்னாலும், "நான் கொடுக்கைக்கோ பஹு ப்ரயாஸப்பட்டுக்கொண்டு வந்தது"என்று கணக்குச் சொல்லுமே அவன், அது தன்னைக்கேட்டவாறே "இவன் ந்யாயமறிந்தபடி பாரீர்" என்று கொண்டாடுமித்தனையிறே அவளும். ஸ்ரீநந்தகோபரும் இவன் சொன்ன ந்யாயமிறே பரமார்த்தமென்பது.

இத்தால்-அநந்யப்ரயோஜநராய், அநந்யஸாதநபரரா யிருப்பாரையும் விஷயீகரிக்குமென்னு மர்த்தம் தோன்றுகிறது; "ஸாதநமாகையாவது, அவனுக்கு வ்யாமோஹ ஹேது" என்றிறே அறிவுடையார் நினைத்திருப்பது. "சேற்றாலெறிந்து" என்கையாலே அவன் நீர்மையாலே தாங்களீடுபட்டார்களென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "எறிந்து"என்கையாலே, அவனீடுபட்டிலனென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அடையாளம் குறித்துப்போனானிறே அவனிருக்கிறது.

"வளை துகில்கைக்கொண்டு"என்கையாலே-சேஷத்வத்தையும் பாரதந்த்ரயத்தையும் பறித்துக் கொண்டானென்கிறது. சேஷத்வத்தைப் பறிக்கையாவது-தன்வயிறு நிறைத்துப்போகையிறே; பாரதந்த்ர்யத்தைப்பறிக்கையாவது- இவர்களை அலேவலையாக்குகையிறே.

"காற்றில் கடியனாயோடி" என்கையாலே ஸ்பர்சேந்த்ரிய க்ராஹ்ய துர்லபனென்கிறது. "அகம்புக்கு"என்கையாலேஸ்வபோக்த்ருத்வ நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்த்தாநத்திலே புக்கானென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "மாற்றமும் தாரானால்" என்கையாலே, அவாக்யநாதராம்ருத போகியென்று தோற்றுகிறது. "வளைத்திறம்

மூ.—குண்டலந்தாழக் குழல்தாழநாண்தாழ
எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித்தொழுதேத்த
வண்டார்பூங்குழலார் துகிலைக்கொண்டு [வின்று முற்றும்.
விண்டோய்மரத்தானை வின்றுமுற்றும் வேண்டவுந்தாரானை

போசானல்'' என்றத்தால்-விஷயாநுரூபப்ராப்ய ப்ரகாசகனென்னு மிடம் தோற்றுகிறது. ''இன்று முற்றும்'' என்றவித்தால் 'சாமாதிகாரம் நாசத்தை நிரூபித்தால், உஜ்ஜீவநத்திலே நிரூபித்தாலொழிய நடுவுநிலையில்லை' என்று நம்பி அருளிச்செய்தவார்த்தையும் தோற்றுகிறது. அதாவது-பர்வக்ரமமாக நலிக்கிறானென்னுதல். உஜ்ஜீவிக்கிறானென்னுதல் செய்யாதென்றபடி. (க) ''தன்னுள் கலவாததெப்பொருளும் தானில்லையே.'' .... (க)

அவ;— இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்நின்றநிலையிலே நின்று இரண்டத்தொன்று முடிவு கண்டாலொழியப்போர நில்லார்களிறே இவர்களும். இவர்கள்நின்று தான் செய்வதென்னென்னில்; இவனுடைய அவதாரங்களிலும் அபதாநங்களிலும் முற்றீம்பாலுண்டான குண விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து, முறைப்படச்சொல்லலாயிறே மேலெல்லாம்.

ஸ்வா;—(குண்டலமித்யாதி) குண்டலம் - காதுப்பணி. அது திருக்குழல் கீழே தாழ்ந்தசைய. திருக்குழல் தாளலசைய. திருக்கழுத்தில் சாத்தின விடுநாணசைய (எண்டிசையோருமிறைஞ்சித்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (குண்டலந்தாழக் குழல்தாழ நாண்தாழ) குண்டலம் - காதுப்பணி. அது திருத்தோள்களளவும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதுக்குப் பரபாகமாம்படி அத்தோடொக்கத் தாழ்ந்தசைய; திருக்கழுத்திற் சாத்தின விடுநாணது திருவுந்தியளவும்தாழ. (எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த) எட்டுத்திக்கிலுமுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும் கண்டு

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு.(குண்டலமித்யாதி)குண்டலமித்யாதியெல்லாம் எண்டிசையோரும் வணங்கி ஏத்துகைக்கு ஹேதுவாகத் திருவுள்ளம்பற்றி க்ருஷ்ணன்விஷயமாகவர்த்தமருளுகிறார், அதித்யாதி).''துகில்கைக்கொண்டு'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும்) என்றது.

(க) தி-வாய்-உ-இ-ங.

T 86·00+01/PE 362 5825/2 (2209)

தொழுதேத்த) எட்டுத்திக்கிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளெல்லாம் * பும்ஸாமென்கிறபடியே தொழுதிறைஞ்சி ஏத்த. அஞ்ஜலி ஹஸ்தராய் ப்ரஹ்வீபவித்து மங்களாசாஸநம்செய்ய.

(வண்டமர்பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு) வண்டுமாறாத பூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழல்களை யுடையவர்களுடைய, கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. அவனைக் "கைக்கொண்டான்" என்கிறார்க ளித்தனையொழிய, இவர்களுக்கும் அபிப்ராயம் அதுதானேயிறே. இவர்களுக்கும் அது கைக்கொண்டாப்போலே தங்களையும் கைக்கொள்ளுகை யிறே அபிப்ராயம். (விண்டோய் மரத்தானுவின்று முற்றும்) விண்ணிலே தோயும்படியான குருந்தமரத்திலே யிருந்தானுகில் அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலேஇட்டுக்கொண்டிருந்தானென்னுமது, இன்றும் எங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுமென்று போகிறார்களில்லை. (வேண்டவும் தாரானுவின்று முற்றும்) வேண்டவும் கொடானுலென்னுதே "தாரானுல்" என்கையாலே, தம்மையும் அவர்களோடேகூட்டி யநுஸந்திக்கிறார். அவனுக்கும் அவர்களுக்குமுண்டான பா(ஷ)வபந்தமெல்லாம் தம்முடைய பேறாக நினைக்கிறார். "இந்த வ்யாமோஹந் தான் அவனுக்கோரிடத்திலே தானுண்டாகப் பெற்றோம்" என்றிறே இவர்கள்தான் இவ்வளைப்புதிற்கிறது. (உ)

பக்தாபிமாநராய் வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ண.

(வண்டமர் பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு) வண்டுகள் மாறாதபூக்களாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்களுடைய, கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. (விண்டோய்மரத்தானுவின்று முற்றும்) இவர்களுக்கெட்டாதபடி விண்ணிலேதோய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலே யிருந்தவனுல் இன்று முடிவோம். (வேண்டவும் தாரானுவின்று முற்றும்) "துகிலைப் பணித்தருளாய்" என்றபேக்ஷிக்கவும் கொடாதவனாலே இன்று முடிவோம். ... ... (உ)

"இறைஞ்சி" என்றத்தாலும் "தொழுது" என்றத்தாலும் ஆஶ்ரயிக்கையைச் சொல்லுகையாலே, மாநஸிககாயிக பேதேநவர்த்தமருளுகிறார் (ப(ஷ)க்தாபிமா

மூ.—தடம்படுதாமரைப் பொய்கைகலக்கி
விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்துப்
படம்படுபைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு [முற்றும்.
உடம்பையசைத்தானூ வின்றுமுற்று முச்சியினின்றூ லின்

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) தாங்கள் பெறு வார் இழப்பார் செய்கையன்றிக்கே, "காளியன்மேலேகுதித்தான், என்றுகப் புகுகிறதோ?" என்று அவனுக்குப் பரிகிறார்களாயிருக் கிறது. "அவன்தான் உண்டானலிறே நாம் உண்டாவது" என்றி றே இவர்கள் தானிருப்பது.

ஸ்வா.—(தமிடத்யாதி) (தடம்படுதாமரைப்பொய்கைகலக்கி) "இடமுடைத்தான தாமரைப் பொய்கை" என்றிறே ப்ரஸித்தம், காளியன் புகுவதற்கு முன்பு தாமரை படும்தடம் பொய்கைகல க்கி. படுகை உண்டாகை, இப்படிப்பட்ட. பொய்கையைக்கலக்கி (விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்து) காளியன் சிறும்படிதா

வ்யா;-மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) இடமுடைத்தான தா மரைப்பொய்கையென்றிறே ப்ரஸித்தி-காளியன் குடிபுகுவதற்கு முன்பு; பின்பிறே * நச்சழல் பொய்கையாயிற்று. இப்படிப் பட்டபொய்கையை, (உ) "నిపపాత హ్రదేతత్ర సర్పరాజస్య వేగతః। తేనాభి పతతా తత్ర క్షోభితస్స మహాహ్రదః - நிபபாத ஹ்ரதே தத்ர ஸர்ப்ப ராஜஸ்யவேகத:। தேநாதிபததாதத்ர க்ஷோபிதஸ்ஸ மஹாஹ்ரத:", என்கிறபடியே பெரிய விசையோடே உள்ளே குதித்துக் கலங்கப் பண்ணி. (விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றியீர்த்து) இப்படிக்கலக் கினவாறே க்ருத்த(க்ருத்த)னுய், விஷத்தையுமிழ்ந்து கொண்டு கிளர்

நராய் வணங்கி) என்று, தோய்தல்-வ்யாபித்தல். ... ...(உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தடமித்யாதி) விஷாக்நியாலே கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் பொய்கையைத் தாமரைப்பொய்கை யென்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறூர் (இடமித்யாதி). "காளியனைவன் கருடபயத்தாலே ரமணகத்வீபத்தில் நின்றும், ஸௌபரிசாபத்தாலே கருடனுக்கு வரக்கூடாத விந்தப் பொய்கைக்கு வந்தான்" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தில் கதையைக் கூட்டு கொள்வது. நாகமான போதே விஷமுண்டாயிருக்க, "விடம்படு" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறூர் (இப்படியித் யாதி).

(க) தி-ச-வி-அகூ

(உ) வி-பு-ரு-எ-கக,

வளையத்திலே வாலைப்பற்றி இழுத்து, (௬) "சலங்கலந்த பொய்கை" என்னும்படி விடம்படுநாகமிறே. அதினுடைய தலையில் நன்றான படத்தின்மேலே விஷம் கக்கும்படி அதிரக்குதித்து. குதித்த விடத்திலும் சலியாமல் அது நின்றாட, அதுக்கிளையாமல் நம்முடைய பாக்யத்தாலே அதன்மேலே நின்றாடினாகி லென்னுதல்; ஆடினானென்னுதல்.

(படம்படு பைந்தலைமேலெழப்பாய்ந்திட்டுப் பொய்கை கலக்கி, விடம்படுநாகத்தை வால் பற்றியீர்த்து, உடம்பை யசைத்)

ந்த காளியனாகிற ஸர்பத்தை ஒரு சரக்காக நினையாதே வாலைப் பிடித்திழுத்து.

(படம்படுபைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு) படத்தையுடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான அதின் தலைமேலே, அதிர்த்தியாலே விஷத்தைக் கக்கும்படி கிளரக்குதித்து. (உடம்பையசைத்தானேலின்று முற்றும்) காளியனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன் பணங்களிலே இவன் சென்று குதித்தபடியையும் கரையிலே நின்றுகண்டு, "இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகிறானித்தனை, எல்லாரும் முடிந்தோம்" என்று படுகொடுபட்டு விழுந்து கிடக்கிற அநுகூலரான கோபகோபீஜநங்கள் ஹ(ர்)ஷித்தெழுந்திருக்கும் படியாக, அங்கே நின்று திருமேனியை அசைத்தாடினவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

(உச்சியில் நின்றானேலின்று முற்றும்) அவன் இளைத்து விழுந்து சரணம் புகுமளவும் அந்தப்பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

"பை" என்றதுக்கு அர்த்தம் (கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான) என்றது: 'பாய்ந்திட்டு" என்னவமைந்திருக்க "எழ" என்றதுக்குப்ரயோஜந பூர்வகமர்த்தமருளுகிறார் (அதிர்த்தியாலேயித்யாதி). "உடம்பையசைத்தானல்"'என்றதுக்குப்ரக்ருதோபயோகம்சொல்லவேண்டி, மேலெல்லாத்தையும்கடாக்ஷித்து, ப்ரமாணப்ரஸித்தியைப்பற்ற அர்த்தமருளுகிறார்(காளியனுடையவித்யாதி).

"மேலெழப்பாய்ந்திட்டு உடம்பையசைத்தானல்" என்றதுக்கும் "உச்சியில் நின்றானல்" என்றதுக்கும் ஏகார்த்தமாகையால் வந்த பௌநருக்யத்தைப் பரிஹரியா நின்றுகொண்டு, உச்சியில் நிற்கை "இன்று முற்றும்" என்றதுக்கு ஹேதுவாக வேண்டி, தமிக்கையாம்படியும் காட்டிக்கொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அவனிளைத்தித்யாதி).

மூ.—தேனுகனுவி செருத்துப் பனங்கனி
'தானெறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைதடுத்து [லின்றுமுற்றும்.
ஆநிரைகாத்தானு லின்றுமுற்று மலையுய்யக்கொண்டானு

தானுலின்று முற்றும், உச்சியில் நின்றானுலின்று முற்றும்) அது சலித்துமடிய, அதின் தலையிலே நின்று தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்கள் அஞ்சாதபடி அபயப்ரதாநம்செய்தானுகில், (இன்றுமுற்றும்) இன்று நம் காரியம் தலைக்கட்டும். .... (௩)

அவ,—நாலாம்பாட்டு. மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்ற திருக்கைகளுக்குப் பரிகிறார்கள்.

ஸ்வா:—(தேனுகனித்யாதி) கம்ஸனுக்குப் பரதந்த்ரனாய் இங்குத்தைக்கு விரோதத்தை விளைப்பானாய் வந்ததேனுகனைநிரஸித்

இத்தால் - ப்ரதிகூலனை த(ர)மித்து, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப் போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிறெரியும்படி பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. இருகால் சொல்லுகிறது - ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம். .... (௩)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) (க) "గృహీత్వా ప్రమణేనైవ సోఽంబరే గతజీవితమ్। తస్మిన్నేవ సచిక్షేప ధేనుకం తృణరాజని ॥ తతః ఫలాన్యనేకాని తాలాగ్రాన్నిపతన్ ఖరః। పృథివ్యాం పాతయామాస మహావాతో ఘనానివ- க்ருஹீத்வா ப்ரமணேனைவ ஸோம்பரே கதஜீவிதம், தஸ்மிந்நேவ ஸசிக்ஷேபதேநுகம் த்ருணராஜநி॥ தத: பலாந்யநேகாநி

"இன்றுமுற்றும்" என்றதுக்கு இவைகள் ஹேதுக்களானமையை உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே) என்றது-தங்களோடு கலந்து பரிமாறாமல் விளைதுகில் முதலானவற்றைக்கொண்டு எங்கள் வயிறு மறுக்கிற லீலைகளாலேயென்றபடி.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (தேநுகனித்யாதி) தேனுகனை முடிக்கைக்கு ப்ரஸக்தியையும், முடித்தப்ரகாரத்தையும், அத்தைக்கொண்டு பனங்கனியை எறிந்த ப்ரகாரத்ஸதயும் ப்ரமாணகதநமுகேந வருளுகிறார் (க்ருஹீத்வேத்யாதி). (த்ருணராஜநி) என்றது-தாலவ்ருக்ஷத்திலேயென்றபடி. (மிகவும்பெரிய)

(க)

து, பனையாய் நின்று பழுத்திருந்த வஸுரனையும், அந்தப்பனம் பழந்தன்னாலே நிரஸிக்கவற்றாய் இறுகிப்பெரிதானதோளாலே.

(வானவர் கோன் விடவந்தமழைதடுத்து) "இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றை "நாம் பிறந்து வளருகிற வூரிலுள்ளார்க்கு அந்யசேஷத்வ முண்டாகவொண்ணாது" என்று தகைந்து, "இந்தச் சோற்றை இந்தவசேதநமான மலைக்கிடுங்கோள்; புல்லும் தண்ணீரும் நம்பசுக்களுக்கு இந்த மலையிலேயன்றோ?" என்ன; கோபஜநங்களெல்லாம் ப்ரியப்பட்டு, ஸ்ரீநந்தகோபரும் இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு, "இவன் சிறுப்பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே இவனுக்குள்ள வறிவைப் பாரீர்" என்று கொண்டாடி, இவன் சொன்ன மலைக்கிட, அத்தைக்கேட்ட விந்த்ரனும் அத்யந்தம்குபிதனாய்க்கொண்டு புஷ்கலாவர்தகம் முதலானமேகங்களை ஏவி "இடையருர் ஸமுத்ரத்

தாளாக்ராந்நிபதங்கரஃ - ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோசநாநிவ" என்கிறபடியே கழுதையானவடிவைக்கொண்டு, தன்னை நலிவதாக வந்துநின்ற தேநுகனுகிற வஸுரனுடைய ப்ராணனை, ஆகாசத்திலே யெடுத்துச் சுழற்றுகிற வேகத்தாலே முடித்து ஆஸுரமான பனையினுடைய பழங்களுதிரும்படியாக, தானெறிந்திட்ட மிகவும் பெரியதோளாலே.

(வானவரித்யாதி) தனக்கிடுகிற சோற்றை விலக்கி மலைக்கிடுவித்தபடியாக, மிகவும் குபிதனாய், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன், ஆய்ப்பாடியிலுள்ள கோக்களும் கோப கோபீஜநங்களும்கடலிலேபோய்ப்புகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்த்

என்றது "தடம் பெரும்" என்றதுக்தி தாத்பர்யம். (௧) "𑌬𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂-பலஃப்ரவிஶ்ய பாஹுப்யாம்" என்று நம்பி மூத்தபிரான் தாலவனத்திற் போக, தேனுகன் வந்துஉதைக்க, அவனைச்சுழற்றி ஸம்ஹரித்திருக்க, க்ருஷ்ணன் செய்ததாகச் சொல்லித்து - இருவரும் பகவதவதாரமாகையால் தர்மைக்யத்தைப்பற்ற என்று கண்டுகொள்வது.

"வானவர்கோன் விடுகையால்வந்த மழைதடுத்து" என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அவன் விடுகைக்கு ஹேதுவையும், விட்ட ப்ரகாரத்தையும், இவன் அத்தைத் தடுத்தபடியையும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (தனக்கித்யாதி). கோகோபீஜநங்களெல்லாரையும் காத்

---

(௧) பாக-௧௦-௧௫-௨அ.

ஆய்ச்சியர்சேரி யளைதயிர்பாலுண்டு
பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு [மாட்டாதந்
வேய்த்தடந்தோளினார் வெண்ணெய் கொண் [றுமுற்றும்
காப்புண்டிருந்தானை லின்றுமுற்று மடியுண்டழுதானை லின்

திலே காணும்படி வர்ஷியுங்கோள்" என்றுவிட, அந்தமலைதன்னையே எடுத்து அந்தமழையைக்காத்து. (ஆநிரை காத்தானால்) இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்தானென்னாதே, பசுக்களை ரக்ஷித்தானென்கையால்-அவ்வூரில் அறிவுடையாரை ரக்ஷிக்கவேணும்போலேகாணும். (இன்று முற்றும்) இன்று நம்காரியம் தலைக்கட்டும். (அவையுய்யக்கொண்டானால்) ஆநிரைகாத்தவளவிலும் அவனுக்கு க்ருபாபாத்ரமாவாரைக் காணாமையாலே, மீண்டும் அவை தன்னையேயிறே உஜ்ஜீவிப்பித்ததும; ஆகையாலே இன்று முற்றும்.

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரித்யாதி) வெண்ணெய்

தகாதி மேகங்களை ஏவிவிடுகையாலே அவற்றால் வந்தவர்ஷத்தை, முன்பு "ரக்ஷகம்" என்று தோன்ற மலைதன்னையே குடையாக வெடுத்து,உள்ளத்தில் தான் செய்யுமுபகாரமறியும்பசுக்களை ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். (அவையித்யாதி) அம்மழையிலீடுபடாதபடி நோக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபத்தைப் போக்கினவன், எங்களுக்கு விரஹாபத்தை விளைத்து நலியாநின்றான்; ஆனபின்பு அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. (ச)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியர்சேரி) இடைச்சிகள் சேரி

திருக்க, ஆநிரையை விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உள்ளத்திலித்யாதி).(உள்ளத்தில்)என்றது-உள்ளேயிருக்கிற கோகோபீஜநங்களிலென்றபடி. க்ருதஜ்ஞதையால் கோவிந்தாபிஷேகம் ஸுரபி பண்ணுகையை உட்கொண்டு (உபகாரமறியும்) என்றது. "தோளினால்" என்றதும் "உய்யக்கொண்டானால்" என்றதும் ஆற்றாமையாலே சொன்னார்களென்று திருவுள்ளம்.

(விரஹாபத்தை விளைத்து) என்றது-தான் துகில் முதலானவற்றைக்கொண்டு தன்வ்யாமோஹத்தைக்காட்டிக்கலந்துபரிமாறியல் போயென்றபடி.

படுவதற்கு முன்னே மத்தாலே தயிருடைத்தவளவிலேயென்னுதல்; †வடித்த தயிரென்னுதல்; அன்றியிலே அவன்தான் உள்ளளவும் கை நீட்டி வெண்ணெய்போலே அளைந்ததயிரென்னுதல். இதுக்கு ஹேதுவானபால், இவையெல்லாத்தையும் ஆய்ச்சியருடைய தெருக்கள்தோறும், திறந்தவாசல் படலடைத்த வாசல்கள்தோறும் புகுந்து அமுதுசெய்து, "கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்களோ" என்று மீண்டும் மீண்டும் போவது வருவதாய் "அவர்கள் ‡இருக்கிறார்களோ?" என்று பார்க்குமதொழிய, வயிற்று நிறைவு பார்ப்பதில்லையிறே. (பிடிக்கப்பிடியுண்டு) பலகாலும் போக்குவரத்துச் செய்கிறவடியோசையாலும், உடைமணியிலுள்ளவை விழுந்து ஒலிக்கையாலும், அவர்கள் கண்டுபிடித்தவளவிலே, "நாம் ஓடினாலும் மணியோசையிலேயோடிப் பிடிக்கத் தவிரார்கள்" என்றுப்போலே நினைத்து, மணிநாக்கைப் பிடிக்கப்போகாது; அவர்கள் செவியை இவனால் புதைக்கப்போகாது; தன் செவியைப் புதைத்துக்கொண்டு நிற்குமித்தனையிறே. அவ்வளவிலே அவர்கள் பிடித்தால் பிடியுண்ணுமித்தனையிறே.

யிலே. (அளைதயிர்பாலுண்டு) அவர்கள் கடைவதாக மத்துநாட்டியுடைத்தவளவிலே வைத்த தயிரையும், காய்ச்சுவதாகவைத்தபாலையு மமுதுசெய்து. அன்றிக்கே. அளைதயிர்" என்றது - அபிநிவேசாதிசயத்தாலே தன்கையுள்ளளவும் போகவிட்டு அளையப்பட்ட தயிரென்னவுமாம். (பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு) மீண்டு ஒருகால் "வெண்ணெய் களவுகாண" என்று புகுந்தவளவிலே அவர்கள்ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க,அவர்கள்கையிலேபிடிப்பட்டு,

---

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரித்யாதி) "அளைதயிர்" என்றதுக்கு அளையப்பட்ட தயிரென்றர்த்தமாய், "மத்தினாலே அளையப்பட்டதயிர்" என்றும், "க்ருஷ்ணன்திருக்கைகளாலே அளையப்பட்டது" என்றும் இரண்டுதாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "பேர்த்து" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மீண்டொருகாலித்யாதி). "பேர்த்து"என்றதினர்த்தம் மீண்டு(என்றது. (களவு காணவென்று புகுந்தவளவிலே) என்றது - அத்த்யாஹ்ருதயான பதம்.

---

† (பா) பாத்ரகதமான. ‡ (பா) உணருகிறார்களோ.

(வேய்த்தடந்தோளியார் வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது) தங்கள் தோளுள்ளவுயர்த்தியளவும் உயரவைத்த வெண்ணெயை எட்டிக்கொள்ளமாட்டாமல், அதைத்தயிர் பாலால் பர்யாப்தி பிறவாமல் வெண்ணெய் கொள்ளும் விரகுதேடி, தான்பிடிக்க விரகுதேடும் வேய்த்தடந்தோளினார் தன்னைப் பிடித்திருக்கச் செய்தேயும், வெண்ணெயிலுண்டான நசையாலும் அதுக்கு ஹிக்கும் விரகுகள் விசாரிக்கையாலும் இவன் நிஷ்க்ரியனாய் நிற்குமே. நின்றபோதே அவர்களுக்கு அதுதானே இடமாக உலூகலத்தோடே பந்திக்கலாமே. (அங்காப்புண்டிருந்தானால்) இவன் தானும் "நானுமோரிடத்திலேயிருந்து வெண்ணெய்கொள்ளுகைக்கு உபாயசிந்தனை பண்ணலாமே" என்று அவ்விடம் தன்னிலேயிருக்குமே. (இன்றுமுற்றும் அடியுண்டழுதானுமின்றுமுற்றும்). "என்கையில் கோலால் நொந்திட மோதவுங்கில்லேன்" என்றபோதே அழத்தொடங்கினான்; ஸ்வக்ருஹத்திற்போலேயிறே புறம்பும் இவன் செய்வது. ... ... (ரு)

(வேயித்யாதி) பசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் வேய்போலே யிருப்பதாய், பெரிதாயிருந்துள்ள தோளையுடையவர்களுடைய வெண்ணெயை அபஹரிக்கமாட்டாதே. (அங்கித்யாதி) அங்கே அவர்கள் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்று முடிவுதோம், (அடியுண்டித்யாதி) கட்டினவளவுமன்றிக்கே, அவர்களடிக்க, அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்தழுதவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - அநுகூலரானவர்களுக்குக் கட்டி வைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருந்தவன், எங்களுக்கு அபவ்யனாய் மிறுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்றுமுடிவுதோமென்கை. .... (ரு)

"வேய்த்தடந்தோள்" என்று தோளை வர்ணித்தது-இப்படி அதிஸுந்தரிகளாயிருக்குமவர் க்ருஹங்களிலே அவர்கள் தன்னைக் கட்டும்படி வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கு, அதற்காக, அவர்கள் தன்னை அந்தத் தோளாலே அணைக்க, அந்த ஹர்ஷாதிசயத்தாலே பரவசனாய்,"வெண்ணெய் கொள்ளமாட்டாதே ஆப்புண்டான்" என்றதுக்கு ஹேதுவாகைக்காகவென்று திருவுள்ளம். ... ... (ரு)

மூ.—தள்ளித்தளர்நடை யிட்டிளம்பிள்ளையாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிக்
கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர் [வின்றமுற்றும்
துள்ளச்சுவைத்தானால் வின்றுமுற்றும் துவக்கறவுண்டானே

ஸவா;—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளியித்யாதி) பூதனையை நிரஸி த்த ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

பருவத்தாலிளையனாய்த் தளர்நடையிடுகிற காலத்திலே.

(உள்ளமித்யாதி) "க்ருத்ரிமரூபையாய் வந்த பூதனையுடைய முலையையும் அவள் ப்ராணனையும், அவள் கபிங்கிக் கூடாம்படி சுவைத்து நிரஸிக்கக் கடவோம்" என்று மிகவும் திருவுள்ள த்துக்குள்ளே ஒருவருமறியாமல் குறித்துக்கொண்டு கண்வளர் ந்த வளவிலே, அவள் வந்தெடுத்துத் திருப்பவளத்திலே முலையை வைத்த வளவிலே, குறித்தாப்போலே செய்து முடித்தானிறே.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளித் தளர்நடையிட்டு) காலூ ன்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமையாலே தடுமாறித்தளர்நடையிட்டு. (இளம்பிள்ளையாய்) முக்த(க)சிசுவாய். இத்தால்-நடக்கைக்குங்கூட ப(உ)லமில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தேயென்கை. (உள்ளத்தி னுள்ளே அவளையுறநோக்கி) பிறர்க்குத்தெரியாதபடி தன்மநஸ்ஸி னுள்ளே "நம்மை நலிவதாக வருகிறவள் இவள்" என்று அவளை உறைக்கப்பார்த்து.

(கள்ளமித்யாதி) தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு க்ருத்ரிமத்தாலேவந்த பூதனையுடைய முலைப்பாலோடே

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (தள்ளியித்யாதி) இளம்பிள்ளை யென்னுதல், தளர் நடையிட்டிருக்கிற பிள்ளை யென்னுதல் சொல்லவமைந்திருக்க, "தள் ளி" என்றும், "தளர்" என்றும் "இளம்" என்றும் விசேஷிக்கையாலே தொட்டில் பருவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (க) "విబుద్ధ్యతాం బాలకమారికాగ్రహం చరాచరాత్మాసనిమీలితేక్షణః - விபுத்த்யதாம் பாலகமாரிகாக்ரஹம் சராசராத்மாஸநிமீ லிதேக்ஷணஃ" என்றத்தை உட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (பிறர்க்கித் யாதி).

(க) (க) பாகவ-கப-உ

மூ.—மாவலிவேள்வியில் மாணுருவாய்ச்சென்று
' மூவடிதாவென் றிரந்தவிம்மண்ணினை
ஓரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே [முற்றும்.
தாவடியிட்டானு லின்றுமுற்றும் தரணியளந்தானு லின்று

(துவக்கறவுண்டானு லின்றுமுற்றும்) பேய்ச்சிபுமாய், ப்ரச்ச(ந்ந)ந் நையுமாய், நஞ்சேற்றின முலையில் பாலுமானல் தத்கததோஷம் தட்டாதிராதிறே. ஆயிருக்க, இவனுக்கு ஓரல்பமும் ஸ்பர்ஶித்ததில்லையிறே. * தூயகுழவியாய், பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையென்னவுமாம். "உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிச்செய்தான்" என்னவுமாயிருந்ததிறே. .... (௬)

அவ,—ஏழாம்பாட்டு, விரோதிநிரஸநத்தளவேயோ, ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் செய்தப்ரகார மென்கிறார்.

ஸ்வா;—(மாவலிபித்யாதி) மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துச் சென்று ஓரடிதாழ்வு கிட

அவளுயிரையும் அவள் துடிக்கும்படி பசையற வுண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம். (துவக்கறவித்யாதி) அவள் நச்சுமுலையை உண்ணுநிற்கச்செய்தே, அந்நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற வுண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆஶ்ரிதர்க்கு நற்சீவனை தன்னைப் பூதநைகையில் அகப்படாமல் நோக்கி உபகரித்தவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாநின்றான், ஆனபின்பு, அவனாலேநாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. (௬)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாவலிவேள்வியில்) இந்த்ரனுடையஆஶ்

(நஞ்சில் தனக்கொரு ஸ்பர்ஶமற) என்றது-இதரனுக்குப் போலே நலிவுக்குடலான ஸம்பந்தமற வென்றபடி.

கீழ்மேல் பாட்டுக்களில் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் இவன் ப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, தன்னை நலியவேண்டிவந்த பூதநையை ஸம்ஹரித்ததும் ஒருபகாரமான வழியைக்காட்டி ப்ரக்ருதத்திலே ஹேதுவாக்குகிறார் (இத்தாவித்யாதி). ... ... (௬)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (மாவலியித்யாதி) ஆஶ்ரிதனை விந்த்ரனுக்காக மாவலி வேள்வியில் செல்லவேணுமோ வென்னவருளுகிறார் (இந்த்ரனுடைய

ப்பதாகத்திருவுள்ளத்தில் கோலி "மூவடிதா" என்று இரந்து பெற்ற விம்மணினை, "இம்மண்" என்றது - பதிநாலுலோகத்தையுமிறே. ஓரடியிட்டு-அந்யசேஷத்வத்தையறுத்து, இரண்டாமடி தன்னிலே "உபரிதநலோகங்களிலுள்ளார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்த செருக்கை யொழிக்கக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி.

வர்யத்தைத்தன் பலத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டு, (க) "கோவாகிய மாவலி" என்கிறபடியே தன்னரசாய், அழிக்கவொண்ணாதபடி ஔதார்யமென்பதொரு குணத்தையுடையனாயிருந்த மஹாபலியினுடைய யாகத்திலே. (மாணுருவாய்ச்சென்று) (உ) "கள்ளக்குறளாய்" என்கிறபடியே-அவனை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு வடிவழகாலும் நடையழகாலும் இவன் அபஹ்ருதசித்தனாய், தான் சொன்னது மாறுமற் செய்யும்படி சென்று.

(மூவடிதாவென்றிரந்த இம்மண்ணினை) அவன் சடக்கென இசைந்து தருகைக்காகவும், பின்பு ஓரடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கைக்காகவும், "என்காலாலே மூன்றடிதா" என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. "மண்" என்கிறவிது-மற்ற லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (ஓரடியித்யாதி) அளக்கிறவளவிலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள்ளேயாம்படி ஓரடியிட்டு, இரண்டாமடி தன்னிலே. (தாவடியித்யாதி) ஊர்த்வலோகங்களடங்கலும் தனக்

வித்யாதி). ஆகில் ஆஶ்ரித விரோதியை நிரஸிக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளுகிறார் (அழிக்கவொண்ணாத வித்யாதி). "மாவலி கேள்வியில் இரந்த" என்றால் போராதோ? "மாணுருவாய்ச் சென்று" என்பானென்னென்ன வதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கள்ளவித்யாதி).

ஊர்தா வென்னாதே "அடிதா" என்றதுக்கும், இரண்டென்னாதே "மூன்று" என்றதுக்கும் நியாமகங்களை யருளுகிறார் (அவன் சடக்கெனவித்யாதி). "மூவடி" என்றதுக்கு "அகலார் காலால்மூவடி" என்று தோற்று மளவில், இவன் நினைத்த கார்யமாகாது; அதுக்காக "என்காலாலே" என்று விசேஷித்தருளுகிறார். (தனக்குள்ளே)-அடிக்குள்ளே. ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-கூ-அ எ. (உ) தி-மொ-டு-க-உ.

மூ.—தாழைதண்ணாம்பல தடம்பெரும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலை வலைப்பட்டு வாதிப்புண்
வேழந்துயர்கெட விண்ணோர்பெருமானாய் [லின்றுமுற்றும்.
ஆழிபணிகொண்டானால் இன்றுமுற்று மகற்கருள் செய்தானே

(தாவடியிட்டானால்) தாவுவதாகத்தொடங்கினானால். (தரணி யளந்தானால்) இப்படியிறே அளந்தபடி. தரணி-எல்லாலோகத்துக்கு முபலக்ஷணம். (தாவடி) இவன் நினைவிலே சென்றவடியென்னுதல், நினைவுபின்செல்லச்சென்றவடியென்னுதல்.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுக்கும், மழுங்காத ஞானமான ஸங்கல்பமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், பரதுக்காஸஹிஷ்ணுவாய்ரக்ஷித்தானென்கைமிகையாயிருக்கவும், கார்யப்பாட்டாலேயும் மிக்கக்ருபையாலும் ரக்ஷித்தானென்று கொண்டாடுகிறார்.

ஸ்வா:—(தாழையித்யாதி) (௧)"மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்" என்னுமாபோலே, தாழையும் கரைசூழ்ந்து கிடக்கும்போலேகாணும். குள்ளே யார்படி காவியடியிட்டவனாலே இன்று முடிவுதோம. (தரணியித்யாதி) திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே, ஓராஸ்ரிதனுக்காக இப்படிலோகத்தையளந்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்-தன்னை யழியமாறியும் ஆஸ்ரிதரபேக்ஷிதம் செய்யுமவன், எங்களபேக்ஷிதம் செய்யாதே கெடுத்தாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் முடிவுதோமென்கை.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தாழையித்யாதி) கரையிலே தாழைகளையும், உள்ளே குளிர்ந்த ஆம்பல்களையுமுடைத்தாய், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்கையிடத்திலே. தாழை, கரையிலுண்டான சோலைக்கு உபலக்ஷணம். (௧)"மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கை" என்றாரிறே ஆழ்வார். ஆம்பல் - உள்ளுண்டான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (௨)"வைகுதாமரை வாங்கிய

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (தாழையித்யாதி) பொழில் சொல்லவேண்டியிருக்க, தாழை மாத்ரம் சொல்லக்கூடாமையாலே அருளுகிறார் (தாழையித்யாதி). ஆம்பல் உபலக்ஷணமாவானென்னு மதற்க ப்ரமாண பூர்வகம் தியாமகக்காட்டுகிறார் (வைகுதாமரையித்யாதி). "வைகு" என்றதினர்த்தம் (நெருங்க)

(௧) தி-வாய்-௩-இ-௬. (௨) தி-மொ-௫-அ-௩.

ஆம்பல்-பூக்களுக்கு முபலக்ஷணம். (தடம்பெரும்பொய்கை) ஆழ்த்தாலே குளிர்த்தியும், (தடம்) அகலத்தால் வந்த விடமுடைமையும், (பெருப்பொய்கை) நீளத்தால்வந்த பெருமையு முடைத்தான பொய்கைக்குள்ளே ஸஞ்சரித்து வாழுகிற முதலையாகிற வலையிலே அகப்பட்டு.

(வாகிப்புண்வேழம்) (க) "గజశ్చ మహాతేజా గ్రాహశ్చ జలేచర-கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்னும்படி. அநேக காலம் க்லேசித்த ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் க்லேசம் கெடும்படி. (விண்ணோர் பெருமானாய் ஆழிபணி கொண்டானல்) ஆண்ணோர் பெருமானானைக்காக காரணத்வ நிபந்தநமான திருநாமத்தையும், (உ) "நாராய

வேழம்" என்றபடியே தாமரை நெருங்கப் பூத்துக்கிடக்கிறது கண்டு, அது பறிக்கைக்காகவிறே "உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடக்கிறது" என்றறியாதே ஸ்ரீ கஜேந்த்ரான்ழான் இப்பொய்கையிலே அத்யாதரத்தோடே சென்று இழிந்தது. (வாழுமுதலை வலைப்பட்டு) நெடுங்காலமெல்லாம் "நம் சாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரானை வருவ தெப்போதோ?" என்கிற நினைவோடே, அதினுள்ளே வர்த்தித்த முதலையாகிற வலையிலேயகப்பட்டு.

(வாகிப்புண்வேழம் துயர்கெட) (க) "గజశ్చ మహాతేజా గ్రాహశ్చ జలేచర- கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ఆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க (ங) "దివ్యం వర్షసహస్రకమ్- திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே நெடுங்காலம் இப்படி பாதைப்பட்ட ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய "பூச்செவ்வியழியாமல் திருவடிகளிலே சாற்றப்பெற்றிலோம்" என்கிற க்லேசம் தீரும் (படியாக, விண்ணோர் பெருமானையாழிபணி கொண்டானின்று முற்றும்) அயர்வறுமமரர்களதிபதியான மேன்மை தோற்றப்பெரிய திருவடி மேற்கொண்டு சென்று (ச) "గ్రాహం చక్రేణ మాధవః- க்ராஹம்

என்றது, முதலைக்கு அந்தப்பொய்கையில் வர்த்தகம் வாழ்ச்சியானமையை உபபாதிக்கிறார் (நெடுங்காலமித்யாதி).

"ஆழியாலே பணிகொண்டான்" என்று ஸமபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தத்தையருளுகிறார் (க்ராஹமித்யாதி), ... (அ)

(க) வி-த,௬௬-௪௬. (உ) சிறி-திரு-௫. (ங) வி-த, (ச) வி-த௬-௮0

மூ—வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்
கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத் [லின்றுமுற்றும்.
தானத்தேவைத்தானை லின்றுமுற்றும் தாணிபிடந்தானை

னோவாமணிவண்ணாநாகணையாய்'' என்கிற திருநாமங்களைச்சொல்லி அழைத்தபடியாலும், * ஆனையின் துயரம் தீரப்புள்ளூர்ந்து சென்று நின்றிறே ஆழ்தொட்டு அவன் க்லேசத்தைப் போக்கிற்றும். "விண்ணோர்பெருமானைய் ஆழிபணிகொண்டான்'' என்றபோதே ஸர்வபோக்யத்வமும், விஸ்வாஸார்த்தஸத்தையும் அவனுலேயிறே. (க)''இச்சாதஏவ-இச்சாதஏவ''. அத்தாலேயிறே இவன்மூ தலைவலையிலேநெடுங்காலம் கிடந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸத்தைகிடந்தது. "தர்ப்பலம் க்ஷத்ரியபலம்-திக்பலம் க்ஷத்ரியபலம்'' என்னுபக்திமார்க்கத்தைவிட்டு ப்ரபத்திமார்க்கத்திலே "போந்து வாராய்''என்றழைக்க வல்லனாயிற்றதும். த்ரௌபதி சரணாகதையாயிருக்கச் செய்தேயும் "வாராயென்னிடரை நீக்காய்'' என்றழைத்திலளோ. ''மனமும் மறையும்'' என்றாற்போலே சிற்றாள் கொண்டார். "ஆழிபணிகொண்டான்'' என்கையாலே, "நித்யம் பூவிட்டுப் போந்தவனைக் கொண்டிலன்'' என்று தோற்றுகிறது. (அதற்கருள் செய்தானல்) ஸ்வகதஸ்வீகார ப்ரபத்தியிலே துதிகளை முழுக்க, இதற்கு க்ருபை செய்தானல். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹத்தினுடைய அதிமாநுஷத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்,

வ்யா.—(வானத்தித்யாதி) ஆகாசத்திலே நீர்கொண்டெழு

சக்ரேண யாதவ:'' என்கிறபடியே திருவாழியாலே முதலையைத் துணித்து அந்தச் சிறையை விடுவித்து, அவன் கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே பிடுவித்துக்கொண்டு, இப்படி ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம். (அதற்கருள் செய்தித்யாதி) (க)"மாசும்மாவுக்கருள் செய்த'' என்கிறபடியே அந்த யானைக்கு அப்படி அருளைப்பண்ணினவன்மேல் இன்று முடிவுதோம்.

இததால் -ஆஸ்ரிதனுடைய ஆர்த்திதீரச்சென்று ரக்ஷித்தவன் எங்களை ஆர்த்தைகளாயிடுபடும்படி பண்ணாநின்றான்; ஆனபின்பு அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமெனகை.

(க) வை-ஸ்த௯௨. ||| (௨) தி-வாய்-௩-௫-௧.

ந்த மேகம்போலே யென்னும்படியான நிறத்தைச் சொல்லுதல். மேகத்தோடொத்த உயர்த்தியைச்சொல்லுதல். வானத்தில் மழை முகில்போலுயர்ந்த. "போல்" என்கையாலே-ஒப்பும், "எழுந்த" என்கையாலே மேகபதத்துக்கு மவ்வருகான மஹாவாராஹத்தினுடைய உயர்த்தியையும் காட்டுகிறது. (எங்கும் கானத்துமேய்ந்து) கானத்தெங்கும்மேய்ந்து. "எங்கும்" என்றது-வஹிர்ஹவ்யாக்ரங்களாலுண்டான தடையற்றவளவின்றிக்கே, மேய்ந்து, செருக்குத்தோன்ற கர்வித்து விளையாடித் திரிகையாலே. ஏனத்துருவாய்த்தானேயிடந்தவிம்மண்ணினை, (க)"நான்றிலேழ்மண்ணும் தானத்தவே" என்னுமபோலே முன்பு நின்ற ஸ்தாநத்திலே வைத்தானாக, (இன்று முற்றும்) "வானத்தெழுந்த மழை முகில் போலே ஏனத்துருவாய் தானிடந்தானின்று முற்றும், இடந்த விம்மண்ணினை- தானத்தே வைத்துக்கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடினால் இன்று முற்றும்" என்றந்வயம்.

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வானத்தெழுந்த மழைமுகில் போல்) ஆகாசத்திலே நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே. இத்தால் திருமேனியின் நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. (எங்கும் கானத்துமேய்ந்து) காட்டிலே ஒரு ப்ரதிபக்ஷபயமற எங்கும் ஸஞ்சரித்து, கோரைக்கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து, (களித்துவிளையாடி) ஜாத்யுசிதமான கர்வத்தோடே கூடிக்கொண்டு விளையாடி.

(ஏனத்துருவாய்) நீருக்கும் சேற்றுக்குமிளையாத வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இடந்தவித்யாதி) அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்த இந்தப் பூமியை, (+) "நான்றிலேழ்மண்ணும் தானத்தவே" என்னும்படி ஸ்வஸ்தாநத்திலே வைத்தவனாலே இன்று முடிவோம். (தாணியித்யாதி) இப்படி நிமக்நையான பூமியை உத்தரித்தவனாலே இன்று முடிவோம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வானத்தித்யாதி). "கானத்தெங்கும் மேய்ந்து" என்றந்வயித்தர்த்தமருளுகிறார் (காட்டிலேயித்யாதி).

ப்ரளயத்தில் அமிழ்ந்த பூமியை எடுக்கைக்கு உபயுக்தமென்னுமிடம் தோன்ற விசேஷிக்கிறார் (நீருக்குமித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) தி-வாய்-எ-ச-கூ.

மூ — அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைநல்லார்கள் தாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவர்சொலைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அன்றியே, (வானமித்யாதி) ஆகாசத்திலே கிளம்பின மழை முகில் போல் நீர், கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலே, (எங்கும்) எல்லாவிடத்தும், (கானத்து மேய்ந்து) சோலைகளிலே மேய்ந்து, (களித்து விளையாடி) ப்ரளயார்ணவத்தில் முழுகிப் பெரிய கர்வத்தோடே விளையாடி.

(ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினை) உபரிதநலோகங்களில டங்காத மஹாவராஹரூபியாய் அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்து இடந்தவிம்மண்ணினை. (க)"ஏழ்மண்ணும் - தானிடந்தா னத்தவே" என்னும்படி தானத்தேவைத்தானல், (தரணியிடந்தானல்) "இடந்தவிம்மண்" என்னும்படி தரணியிடந்தானல் இன்று முற்றும்.

"மழைமுகில்போல் ஏனத்துருவாய் வானத்தெழுந்த கானத் தெங்கும் மேய்ந்து களித்து விளையாடித் தரணியிடந்தானல் இன்று முற்றும், இடந்த விம்மண்ணினைத்தானத்தே வைத்தானல் இன்று முற்றும்" என்றந்வயம். ... ... (௯)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இத்தால் - ப்ரளயாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஹ ப்ரளயத்தே தள்ளா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனலே நாங்களின்று முடிவதோமென்கை. ... ... (௯)

அவ;—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா,—(அங்கமலக் கண்ணன்றன்னை) சிவப்பாலும் விகாஸத்

(க) தி-வாய்-ஏ-௬-௩.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ-ப, கo-தி, கo-பா, அங்கமலம்.

ஸ்வா;—(அங்கமலக் கண்ணனித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரை போலேயாய் பரத்வஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவனை. (அசோதையித்யாதி) யசோதைக்குப் பருவத்தாலிளையராய் க்ருஷ்ணனளவிலே ஸ்நேஹிகளுமா யிருக்கிறவர்கள் அவள் க்ருஹத்திலேவந்து முறைப்பட்ட சொல்லை.

(புதுவைக்கோன்பட்டன் சொல்) திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச்செய்த சொல்லான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக, இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் இவற்றையநுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்குப் பொல்லாங்கென்னப்பட்டவை யெல்லாம் நிரந்வய விநாசமாய்ப்போம்.

"மங்கை நல்லார்கள் அவர் தாம் அங்கமலக்கண்ணன் றன்னை யசோதைக்கு அங்கு வந்து முறைப்பட்ட சொல்லை புதுவைக்

தாலும் செவ்வியாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. (அசோதைக்கு) தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. (மங்கை நல்லார்கள் தாம்) பருவத்தாலிளையராய் க்ருஷ்ணனளவிலே ஸ்நேஹிகளுமாயிருக்கிற பெண்களானவர்கள் தாங்கள். (அங்கு வந்து முறைப்பட்ட) அவளகத்திலே வந்து தங்களீடுபாடு தோற்ற முறைப்பட்ட. (அவர்சொல்லை) அவர்கள் சொல்லை. "மங்கைநல்லாரானவர்கள் தாம் - அங்கமலக் கண்ணன் றன்னைப் பற்ற - அங்கு - வந்து - அசோதைக்கு - முறைப்பட்ட சொல்லை" என்றந்வயம்.

(புதுவைக்கோன்பட்டன் சொல்-இவை) அவர்கள் முறைப்பட்ட சொல்லை. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த சொல்லானவிவற்றை. (இங்கு-வல்லவர்க்கு)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) (செவ்வியாலும்) என்றது - பரிமளத்தாலுமென்றபடி. (க) "ஸர்வகந்த: - ஸர்வகந்த:" என்கிற வஸ்துவின் கண்ணுக்குப் பரிமளம் ஸித்தமிறே, (பற்ற) என்றது "முறைப்ப

(க) சாந்தோக்யம்-௩-கச-உ.

கோன்பட்டன் சொல்லிவை இங்கும் வல்லவர்க்கேத மொன்றில்லை'' என்றந்வயம்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையருளிச் செய்த
இரண்டாம்பத்து ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

இந்தலோகத்திலே ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. (ஏதமொன்றில்லையே) பொல்லாங்கென்னப்பட்டவை யொன்று மில்லாதபடி. போம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியஜீய ரருளிச்செய்த
இரண்டாம்பத்து வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

டில்'' என்றதுக்கநுகுணமாக வத்த்யாஹரித்த பதமென்று கொள்வது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து அரும்பதம் முற்றிற்று.

—(ஃ)—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து
பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

